

JÉZUS CSALÁDFÁJA (Lk 3:23-58) Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának történetéről szóló könyv.

Ábrahám fia volt Izsák, Izsák fia volt Jákob, Jákob fia volt Júdás és az ő testvérei.

Júdás fia volt Thámártól Phárezs és Zára, Phárezs fia volt Eszróm, Eszróm fia volt Arám,

Arám fia volt Aminadáb, Aminadáb fia volt Naasszón, Naasszón fia volt Szalmón,

Szalmón fia volt Rákhábtól Boesz, Boesz fia volt Rúthtól Jóbéd, Jóbéd fia volt Jesszai.

Jesszai fia volt Dávid, a király. Dávid fia pedig Szolomon volt az Uriás feleségétől,

Szolomónnak fia volt Roboám, Roboám fia volt Abia, Abia fia volt Aszáph,

Aszáph fia volt Joszaphát, Joszaphát fia volt Jórám, Jórám fia volt Oziász,

Oziász fia volt Joathám, Joathám fia volt Aknáz, Akház fia volt Ezekiász,

Ezekiász fia volt Manasszé, Manasszé fia volt Ámósz, Ámósz fia volt Jósziasz,

Jósziasz fia volt Jekhoniász és az ő testvérei a Babüloniába való fogságra vitel idejében.

A Babüloniába való fogságravitel után Jekhoniász fia volt Szaláthiél, Szaláthiél fia volt Zorobábel,

Zorobábel fia volt Abiúd, Abiúd fia volt Eliákim, Eliákim fia volt Azór,

Azór fia volt Szádok, Szádok fia volt Ákchim, Ákchim fia volt Eliúd,

Eliúd fia volt Eleázár, Eleázár fia volt Matthán, Matthán fia volt Jákob,

Jákob fia volt József, a Mária férje, és Máriától született Jézus, akit Krisztusnak hívnak.

Ábrahámtól Dávidig tehát összesen tizennégy nemzedék élt, és Dávidtól a babüloniai fogságravitelig tizennégy nemzedék, és a babüloniai fogságraviteltől Krisztusig tizennégy nemzedék.

JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE (Lk 2:1-7) Jézus Krisztus születése pedig így történt. Mária, az Ő anyja eljegyeztetvén Józsefnek, egybekelésük előtt úgy találtatott, hogy a Szentlélektől viselő.

József azonban, az ő férje, mivel igaz ember volt, és nem kívánta őt gyalázatba keverni, szerette volna titkon elbocsátani.

Amikor ezeken elgondolkodott, ímé, álmában megjelent néki az Úrnak valamelyik angyala, és azt mondta: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát mint a te feleségedet; mert a gyermek, akit vár, a Szentlélektől van.

Fiat szül, és nevezd Őt Jézusnak, mert Ő megszabadítja majd népét annak bűneitől.

Mind ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt:

íme, a szűz várandós lesz és fiat szül, és azt Emmánúélnak hívják (Ésaiás 7:14), és ez azt jelenti: Mivelünk az Isten.

József amint álmából fölserkent, úgy cselekedett, amint megparancsolta néki az Úr angyala; és magához vette Máriát feleségül;

de nem esmérte őt fiának megszületéséig, és a fiút Jézusnak nevezte.

A NAPKELETI BÖLCSEK Amikor Jézus megszületett a júdeai Bétlehemben Héródész (Nagy Héródész) király idejében, ímé, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe,

és azt kérdezték: Hol van a zsidóknak most született királya? Láttuk ugyanis az Ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy tisztességet tegyünk néki.

Héródész király amint ezt meghallotta, megrémült és ővele együtt mind az egész Jeruzsálem.

És összegyűjtván mind a főpapokat és a nép írástudóit, tudakozódott tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie.

Azok azt mondták néki: A júdeai Bétlehemben, mert így írta meg a próféta:

És te Bétlehem a Júda földjén, semmiképpen sem vagy a legkisebb Júda főhelyei közt, mert belőled származik majd egy fejedelem, aki pásztornak fogja az én népemet, Izráélt. (Mikéás 5:1)

Akkor Héródész titkon hívatta a bölcseket, és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét,

és elküldte őket Bétlehembe és azt mondta: Menjetek el, és gondosan kérdezősködjetek a gyermek felől; és ha megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és tisztességet tegyek néki.

Azok meghallgatván a királyt, elmentek; és ímé, a csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük ment mindaddig, amíg odaérvén, megállt a hely fölött, ahol a gyermek volt.

És amikor meglátták a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.

És bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulván tisztességet tettek néki; kinyitották kincsesládáikat, és ajándékot adtak néki: aranyat, tömjént és mirhát.

És mivel álmukban Istentől azt az intést kapták, hogy ne menjenek vissza Héródészhez, más úton tértek vissza hazájukba.

MENEKÜLÉS EGYIPTOMBA Amikor azok eltávoztak, ímé, az Úrnak valamelyik angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: Kelj fel, vedd magadhoz a gyermeket és annak anyját, fuss Egyiptomba és maradj ott, amíg szólok néked; mert Héródész keresni fogja a gyermeket, hogy elpusztítsa.

József fel is kelt, s még azon az éjjelen magához vette a gyermeket és az Ő anyját, és velük együtt elment Egyiptomba,

és ott maradt Héródész haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat. (Hószéás 11:1)

A BÉTHLEHEMI GYERMEKGYILKOSSÁG Amikor Héródész látta, hogy a bölcsek rászédtek, nagyon megharagudott, és küldötteivel megölette Bétlehemben és annak környékén a kétésztendő és

annál fiatalabb fiúgyermeket mind, a szerint az idő szerint, amelyet pontosan megtudakolt a bölcsektől.

Akkor teljesedett be amit Jeremiás próféta mondott, amidőn így szólt:

Kiáltás hallatszott Rámában, sírás és hangos jajgatás; Rákhél siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, mert immár nincsenek. (Jeremiás 31:15)

LETELEPEDÉS NÁZÁRETHBEN Amikor pedig Héródész meghalt, íme, az Úrnak valamelyik angyala megjelent Egyiptomban Józsefnek álmában,

és azt mondta: Kelj föl, vedd magadhoz a gyermeket és anyját, és menj izráél földjére, mert meghaltak, akik a gyermeknek életére törtek.

József föl is kelt s magához vette a gyermeket és anyját, és bement izráél földjére.

Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Héródész utódként, nem mert odamenni, hanem az álmában Istentől kapott intés szerint Galilea területére költözött.

És odaérkezvén, egy Názáreth nevű városban telepedett le, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: Názárethinek fogják Őt hívni.

KERESZTELŐ JÁNOS (Mk 1:2-8; Lk 3:1-18; Jn 1:19-28) Azokban a napokban tűnt fel Keresztelő János, aki Júdea pusztaságában prédikált,

és azt mondta: Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa.

Ez a János ugyanis az, akiről Ésaías próféta így szólt: Kiáltónak szava hangzott a pusztaságban: Készítsétek el az Úrnak útját, tegyétek egyenessé ösvényeit. (Ésaías 40:3)

Ennek a Jánosnak ruhája teveszőrből volt, és bőrrövet viselt a dereka körül, eledele pedig sáska volt és vadméz.

Akkor kimentek hozzá a jeruzsálemiek s Júdeának és a Jordán környékének lakói mind.

És amikor bűneiket megvallottak, megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

És (egyszer) amint látta, hogy a farizeusok és szaduceusok közül sokan mennek őhozzá, hogy megkeresztelkedjenek, így szólt nekik: Mérges kígyók fajtái! Kicsoda okosított meg titeket, hogy Istennek rátok jövő haragja elől meneküljete?

Teremjete azért a megtéréshez illő gyümölcsöket;

és ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk; mert mondom néktek: Isten ezekből a kövekből is tud fiaikat támasztani Ábrahámnak.

A fejsze immár ott van a fák gyökerén; azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik.

Én csak vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam, saruját hordozni sem vagyok méltó; Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket;

kezében szórólapát van, és teljesen megtisztítja majd szérűjét, és gabonáját csűrrebe takarítja, a polyvát pedig olthatatlan tűzzel elégeti.

JÉZUS MEGKERESZTELTEZÉSE (Mk 1:9-11; Lk 3:21-22; Jn 1:32-34) Jézus akkor elment Galileából a Jordán közelébe Jánoszhoz, hogy általa megkeresztelkedjék.

János azonban vissza akarta Őt tartani, és azt mondta: Nékem kellene általad megkereszteltetnem, és (ehelyett) te jössz énhozzám?

Jézus azonban azt felelte néki: Engedj most; mert úgy illik mihozzánk, hogy betöltsük az Istennek minden parancsolatát. Akkor János engedett néki.

Amikor aztán Jézus megkeresztelkedett, azonnal kilépett a vízből, és ímé, megnyílt előtte az ég; és Ő látta, hogy az Isten Lelke leereszkedik mint valami galamb, és Őreá száll;

és ímé, egy égi hang ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben örömet találtam.

JÉZUS MEGKÍSÉRTÉSE (Mk 1:12-13; Lk 4:1-13) Akkor Jézus a Lélektől a pusztaságba vitetett, hogy az ördögtől megkísértessék.

És az után, hogy negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.

Akkor a kísértő odament Őhöz, és azt mondta néki: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyerekké.

Ő azonban felelvén így szólt: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely az Isten szájából származik. (V. Mózes 8:3)

Akkor elvitte Őt az ördög a szent városba, és odaállította a templom párkányára,

és azt mondta néki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat, mert meg van írva: Az Ő angyalainak parancsol majd felőled, és azok kezükön hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a kőbe. (Zsoltár 91:11-12)

Jézus azt mondta néki: Az is meg van írva: Ne kísérsd az Urat, a te Istenedet. (V. Mózes 6:16)

Ismét elvitte Őt az ördög, és pedig egy igen magas hegyre, és megmutatta néki a világ minden országát, és azoknak dicsőségét,

és azt mondta néki: Mind ezt néked adom, ha leborulva imádsz engem.

Akkor Jézus azt mondta néki: Távozz Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Őnéki szolgálj. (V. Mózes 6:13)

Akkor elhagyta Őt az ördög, és ímé, angyalok mentek hozzá és szolgáltak néki.

JÉZUS ELKEZDI GALILEAI MUNKÁLKODÁSÁT ÉS ELHÍVJA ELSŐ NÉGY TANÍTVÁNYÁT (Mk 1:14-20; Lk 4:14-15; 5:1-11; Jn 1:35-51) Amikor Jézus meghallotta, hogy Jánost börtönbe vetették, visszament Galileába.

És elhagyván Názárethet elment és letelepedett Kapernaumban a Galileai-tó mellett, Zabúlón és Nephtálim területén;

hogyan beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, amikor így szólt:

Zabúlón földje és Nephtálim földje, tengermellék, Jordánontúl, pogányok Galileája,

a nép, amely sötétségben ül, nagy világosságot látott, és akik a halál földjén és árnyékában ültek, azoknak világosság támadt. (Ésaías 8:23; 9:1)

Jézus attól fogva kezdte prédikálni: Térjetez meg; mert elközelített a mennyeknek országa.

Amikor Jézus a Galileai-tó mellett járt, meglátott két testvért, Simont, akit Péternek is hívnak, és Andrást, az ő testvérét, amint hálót dobtak a tóba; mert halászok voltak.

És így szólt nekik: Kövessetek engem, és én emberhalászká teszek majd titeket.

Azok azonnal otthagyták a hálókat, és követték Őt.

És amint onnan tovább ment, meglátott másik két testvért, a Zebedeus fiait: Jakabot és az ő testvérét Jánost, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal együtt hálóikat javígtatták; és elhívta őket (követőiül).

Azok azonnal otthagyták a hajót és atyjukat, és követték Jézust.

Jézus körüljárt Galileában mindenütt, és tanított az ő zsinagógáikban, és hirdette az Isten országának evangéliumát, és gyógyított a nép közt mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget.

És elterjedt a híre Szüriában mindenütt; és odavitték hozzá mind a szenvedőket, akik különféle betegségekben és kínokban sínylődtek, az ördögösöket, a holdkórosokat, a gutaütötteket és meggyógyította őket.

És nagy sokaság követte Őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából, és a Jordánontúlról.

A HEGYI BESZÉD (5:1-7:29) (Lk 6:20-49) KIK A BOLDOGOK? Amikor Jézus látta a sokaságot, fölment a hegyre; és amint leült, odamentek hozzá a tanítványai;

és szóra nyitotta száját és tanította őket, mondván:

Boldogok a lelki szegények (akik tudják, hogy ők a vallási dolgok ismeretében szegények); mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok a bánkódók; mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek; mert ők öröklék a földet.

Boldogok akik éheznek és szomjúhozók az igazságosságot (Istennek megigazító kegyelmét), mert ők (azzal) megelégtetnek (megigazulnak).

Boldogok a könyörületesek; mert ők könyörületességben részesülnek (a végső ítélet alkalmával).

Boldogok a tisztaszívűek; mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők (a békeszerzők, akik a békesség érdekében mindent megtesznek); mert őket Isten az Ő gyermekeinek fogja hívni.

Boldogok, akiket üldöznek az igazságosság (keresztvény életük) miatt; mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, ha én miattam (mivel tanítványaim vagytok), szidalmaznak és üldöznek titeket, és hazudozva mindenféle gonoszt mondanak ellenetek.

Örüljétek és örvendeztetek ennek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben; mert így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek.

A TANÍTVÁNYOK MÉLTÓSÁGA ÉS HIVATÁSA (Mk 9:50; Lk 14:34-35) Ti a föld sója vagytok, de ha a só elveszíti az ízét, mivel lehet azt ismét sóssá tenni? Nem jó azután semmire, csak hogy kidobják és eltapossák az emberek.

Ti a világ világossága vagytok. Hegyen épült várost nem lehet elrejtteni;

lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem hogy a lámpatartóra, ott aztán világít mindenkinek, aki a házban van.

Ügy tündököljék a ti világosságtok (erkölcsi életetek) az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

JÉZUS VÉLEMÉNYE AZ Ó TESTÁMENTOMRÓL Ne gondoljátok, hogy én a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére jöttem; nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem hogy (igazi értelmükben) teljesítsem.

Mert bizony mondom néktek, hogy addig amíg az ég és a föld elmúlik, egyetlen kis betűcske vagy egyetlen pontocská sem múlik el a törvényből, csak akkor, ha minden (amit Isten a törvényben kíván, vagy: aminek a világon meg kell történnie) megtörténik.

Azért ha valaki akár a legkisebb parancsolatok közül csak egyet is érvénytelenít és úgy tanítja majd az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; aki pedig cselekszi és tanítja, azt nagynak mondják majd a mennyek országában.

Mert mondom néktek, hogy ha a ti igazságosságotok (kegyességetek) nem lesz több az írástudók és farizeusok igazságosságánál (kegyességénél), semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.

NE ÖLJ! NE LÉGY HARAGTARTÓ! Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek (II. Mózes 20:13; 21:12): ne ölj; aki tehát öl, megérdemli, hogy a törvényszék elé kerüljön.

Én pedig azt mondom néktek, hogy mind az, aki haragszik atyjafiára, megérdemli, hogy a törvényszék elé kerüljön. Aki pedig azt mondja atyjafiának: Ráka (ostoba), megérdemli, hogy a nagytanács elé kerüljön; aki pedig azt mondja néki: Bolond, megérdemli, hogy a gyehenna tüzére jusson.

Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárra viszed, és ott hirtelen eszedbe jut, hogy atyádfiának valami panasza van ellened,

hagyd ott az oltár előtt a te ajándékokat, előbb menj el, és békülj meg a te atyádfiával, és azután visszatérvén, add oda a te ajándékokat.

Légy azonnal engedékeny a te peres feled iránt, amíg vele az úton vagy, hogy peres feled ne adjon át a bírónak, a bíró meg a börtönőrnek, és úgy börtönbe kerülj;

bizony mondom néked, semmiképpen sem jössz ki onnan, csak ha megfizetted az utolsó fillért is (kodrantész, quadrans, római pénz, értéke egy fillér).

NE LÉGY HÁZASSÁGTÖRŐ! Hallottátok, hogy megmondattok (II. Mózes 20:14): Ne légy házasságtörő.

Én pedig azt mondom néktek: Mindenki, aki egy asszonyra tekint, és azt megkívánja, szívében házasságtörést követett el azzal.

Ha pedig a te jobb szemed bűnre csábít téged, vágd ki azt, és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy a te tagjaid közül egy vesszen el, és ne az egész tested vettessék a gyehennára.

És ha a te jobb kezed bűnre csábít téged, vágd le azt, és vedd el magadtól; mert jobb néked, hogy a te tagjaid közül egy vesszen el, és ne az egész tested vettessék a gyehennára.

Megmondattok továbbá (V. Mózes 24:1): Ha valaki elválik feleségétől, adjon néki válólevelet.

Én pedig azt mondom néktek: Mindenki, aki elválik feleségétől házasságtörés okán kívül, házasságtörővé teszi azt; és ha valaki elvált asszonyt vesz el feleségül, házasságtörést követ el.

NE ESKÜDJETEK! Ismét hallottátok, hogy megmondattok a régieknek (III. Mózes 19:12; IV. Mózes 30:3): Hamisan ne esküdjél, az Urnak tett esküdet pedig teljesítsd.

Én pedig azt mondom néktek: Egyáltalában ne esküdjete; se az égre, mert Istennek királyi széke az;

se a földre, mert az Ő lábának zsámolya az; se Jeruzsálemre, mert a nagy király városa az;

se a fejedre ne esküdjél, mert egyetlen hajszálat sem tudsz fehérré tenni, vagy feketévé.

A ti beszédetek legyen inkább: „Úgy van, úgy van”; „nem, nem”; amit azonfelül mondtok, az a gonosztól van.

NE ÁLLJATOK ELLENE A GONOSZNAK; SZERESSÉTEK ELLENSÉGEITEKET (Lk 6:29-30; 6:27-28; 6:32-36)

Hallottátok, hogy megmondattok (II. Mózes 21:24): Szemet szemért és fogat fogért.

Én pedig azt mondom néktek: Ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd feléje a másik orcádat is;

és aki törvénykezni akar veled, és el akarja venni az alsó ruhádat, engedd oda néki a felsőt is;

és aki egy mérföldre kényszerít téged (hogy elkísérd őt), menj el vele kettőre.

Aki kér tőled, adj annak, és aki kölcsön akar kérni tőled, ne fordulj el attól.

Hallottátok, hogy megmondattok (III. Mózes 19:18): Szeresd felebarátodat, gyűlöld ellenségedet.

De én azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok az üldözőitekért;

csak így lehettek a ti mennyei Atyátok fiai; mert Ő felhossa napját gonoszokra és jókra, és esője hull igazakra és hamisakra.

Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok? Nem ugyanazt cselekszik-é a vámszedők is?

És ha csak atyátokfiait köszöntitek, miben különböztök másoktól? Nem ugyanúgy viselkednek a pogányok is?

Ti tehát legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.

AZ ALAMIZSNÁLKODÁSRÓL Vigyázzatok, hogy kegyességeteket ne az emberek színe előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket; ha mégis ezt teszitek, nem jutalmaz meg titeket a ti mennyei Atyátok.

Azért amikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, mint ahogy a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek, bizony mondom néktek, az a jutalmuk.

Te azonban, amikor alamizsnát osztogatsz, ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a jobb kezed, hogy alamizsnálkodásod titokban maradjon, és a te Atyád, aki látja a titokban történeteket, megfizet néked.

AZ IMÁDKOZÁS: A „MIATYÁNK" (Lk 11:1-4) És amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók; azok ugyanis szeretnek a zsinagógákban és az utcák szögletein állva imádkozni, hogy mutogassák magukat az embereknek, bizony mondom néktek, az a jutalmuk.

Te azonban, amikor imádkozol, menj be a kamrácskádba, zárd be az ajtódat, hogy úgy imádkozzál titokban a te Atyádhoz; és a te Atyád, aki látja a titokban történeteket, megfizet néked.

Amikor pedig imádkoztok, ne legyetek szószaporítók, mint a pogányok; ők ugyanis azt gondolják, hogy azért hallgattatnak meg, mert sokat beszélnek.

Ne legyetek hát hozzájuk hasonlók, mert a ti Atyátok, már mielőtt kéritek Őt, tudja, hogy mire van szükségetek.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyben! (Vagy: Mennyei Atyánk!) Szenteltessék meg a te neved.

Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg minékünk ma.

És bocsásd meg a mi (ellened elkövetett) vétkeinket, amint mi is megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek.

És ne vigy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg minket a Gonosztól, mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, tinéktek is megbocsát majd a ti mennyei Atyátok;

de ha nem bocsátjátok meg az embereknek az ő vétkeiket, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

A BÖJTÖLÉSRŐL Amikor pedig böjtöltök, ne legyetek komor ábrázatúak, mint a képmutatók; azok elcsúfítják az arcukat, hadd lássák az emberek, hogy ők böjtölnek; bizony mondom néktek, az a jutalmuk.

Te azonban ha böjtölsz, kend meg a fejedet, és az arcodat mosd meg,

hogy ne az emberek lássák, hogy böjtölsz, hanem a te Atyád, aki rejtve van; és a te Atyád, aki látja a titokban történeteket, megfizet néked.

NE HALMOZZATOK KINCSEKET; NE AGGODALMASKODJATOK " (Lk 12:33-34; 11:34-36; 16:13; 12:22-34) Ne halmozzatok magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá elpusztítja, és ahol a tolvajok betörnek és ellopják;

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem pusztítja el, és ahol a tolvajok nem törnek be, és nem lopják el.

Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed egészséges, egész tested világos lesz.

De ha a te szemed beteg, egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned lévő világosság sötétség, milyen nagy lesz akkor a sötétség.

Senki sem tud két úrnak szolgálni, mert vagy gyűlölni fogja az egyiket és szeretni a másikat, vagy ragaszkodni fog az egyikhez, és meg fogja vetni a másikat. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Azért mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek miatt, mit egyetek vagy mit igyatok, se a ti testetek miatt, mibe öltözködjetek. Bizony, bizony értékesebb az élet, mint az eledel, és értékesebb a test, mint az öltözet!

Tekintsetek az ég madaraira: azok nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek és a ti mennyei Atyátok mégis táplálja őket, ti pedig sokkal értékesebbek vagytok, mint a madarak!

Melyik közületek az az aggodalmaskodó, aki az ő életét egy arasznyi idővel meg tudja hosszabbítani?

Az öltözet felől is miért aggodalmaskodtok? Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek; nem dolgoznak és nem fonnak;

de mondom néktek, hogy Salamon még az ő teljes királyi pompájában sem ruházkodott úgy, mint azok közül bármelyik.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma él és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, nem ruház-é sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?

Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? Vagy: Mit igyunk? Vagy: Mivel ruházkodjunk?

Mert mind ezeket a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok tudja, hogy mind ezekre szükségetek van.

Mindenekelőtt fogadjátok el az Isten országát (uraságát azaz uralmát) és az Isten igazságosságát (azaz az Isten által felajánlott megigazulást, új életet) és akkor mind azok ráadásul megadatnak majd néktek.

Ne aggasszon hát titeket a holnapi napnak gondja; a holnapi nap gondoskodik majd magáról. Minden napnak elegendő a maga baja.

AZ ÍTÉLKEZÉSRŐL (Lk 6:37-38.41-42) Ne ítéljétek meg másokat, hogy Isten se ítéljen meg titeket;

mert amely ítélettel ítélték, azzal ítélt meg majd titeket az Isten, és amely mértékkel mérték, azzal mér majd néktek.

Miért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a te szemedben pedig egy gerendát sem látsz meg?

Vagy hogyan mondhatod a te atyádfiának: Hadd vegyem ki a szálkát a szemedből, - holott ímé, a te szemedben gerenda van?

Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a saját szemedből, és azután láss hozzá, hogy kivedd a szálkát atyádfiának szeméből.

Ne adjátok a kutyáknak azt, ami szent; gyöngyeiteket ne dobjátok a disznók elé, nehogy lábukkal megtapodják azokat, s ellenetek forduljanak, és szétszaggassanak titeket.

AZ IMÁDSÁG MEGHALLGATÁSÁRÓL (Lk 11:5-13) Kérjétek, és adatik majd néktek; keressetek, és találtok majd; zörgessetek, és megnyitattik majd néktek.

Mert mindenki, aki kér, kap, és a kereső talál, és a zörgetőnek megnyitattik majd.

Vagy ugyan ki az az ember közületek, aki fiának, ha az tőle kenyeret kér, követ ad néki?

Vagy ha halat kér, csak nem kígyót ad néki?

Ha tehát ti, ámbár gonoszok vagytok, mégis tudtok jó ajándékot adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad majd jó ajándékokat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik Őtőle kérik.

Azért hát mindent, amit kívántok, hogy az emberek megtegyenek tinéktek, ugyanazt tegyétek meg ti is ónekik; mert ez a törvény és a próféták (tanítása).

ISTEN AKARATÁNAK CSELEKVÉSÉRŐL (Lk. 13:24; 6:43-44; 13:25-27; 6:47-49) Menjétek be a keskeny kapun át; mert tág a kapu, és széles az út, amely a pusztulásba visz, és sokan vannak, akik azon át mennek be;

de keskeny a kapu, és keskeny az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.

Őrizkedjétek a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában közelednek hozzátok, belül azonban ragadozó farkasok.

Gyümölcsseikről, (viselkedésükről) felismeritek majd őket. Talán csak nem szednek a túskebokorról szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét?

Minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

Jó fa nem teremhet rossz gyümölcsöt, rossz fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik.

Azért a hamis prófétákat az ő gyümölcsseikről felismeritek majd.

Nem mindenki megy majd be a mennyeknek országába, aki azt mondja nékem: Uram, uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram, uram, nem a te nevedben szoltunk-é mint próféták, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem a te nevedben cselekedtünk-é sok hatalmas csodát?

És akkor azt mondom nékik: Sohasem ismertelek el titeket (a magaménak); távozzatok éntőlem ti gonosztévők.

Azért mindenki, aki ezeket az én beszédeimet hallja és cselekszi, hasonló lesz ahhoz az okos emberhez, aki házát kősziklára építette.

És ömlött az eső, kiöntött az árvíz, fájtak a szelek és neki estek annak a háznak; de nem dőlt össze, mert kősziklára épült.

És mindenki, aki hallja az én beszédeimet, de nem cselekszi azokat, hasonló lesz ahhoz a bolond emberhez, aki házát homokra építette.

És ömlött az eső; kiöntött az árvíz, fújtak a szelek, és neki rontottak annak a háznak; az összeomlott; és nagy volt a pusztulása.

Amikor Jézus elvégezte ezeket a beszédeket, a sokaság csodálkozott az Ő tanításán,

mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudóik.

A LEPRÁS MEGGYÓGYÍTÁSA (Mk 1:40-45; Lk 5:12-16) Amikor lement a hegyről, nagy sokaság követte Őt.

És ímé, hozzáment egy leprás, leborult előtte és azt mondta: Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz engemet.

Akkor Jézus kinyújtotta kezét, megérintette őt, és azt mondta: Akarom, tisztulj meg. És azonnal megtisztult a leprásságától.

Akkor Jézus azt mondta néki: Vigyázz, senkinek se mondd el, hanem menj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az áldozati ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonyosságul gyógyulásodnak.

A KAPERNAUMI SZÁZADOS (Lk 7:1-10; Jn 4:43-54) Amikor Jézus bement Kapernaumba, hozzáment egy római százados,

és kérte Őt: Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik, és borzasztóan kínlódik;

Jézus azt mondta néki: Elmegyek és meggyógyítom őt.

A százados azonban felelvén így szólt: Uram, nem vagyok én érdemes arra, hogy hajlékomba jöjj; hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul az én szolgám.

Mert én is felsőbbség alá vetett ember vagyok, s alattam is szolgálnak katonák, és ha az egyiknek azt mondom: Menj el, - el is megy, és a másíknak: Jöjj ide, - ide is jön, és ha a szolgámnak azt mondom: Tedd meg ezt, - meg is teszi.

Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt az Őt követőknek: Bizony, mondom néktek, ilyen nagy hitet izráelben senkiben sem találtam.

De mondom néktek, hogy sokan eljönnek majd napkeletről és napnyugatról, és a mennyek országában asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt;

ennek az országnak fiai pedig (vagyis a Jézust Messiásként el nem fogadó palesztinaiak, akik születésüknél és történelmüknél fogva Isten országa várományosainak tartották magukat) kivettetnek majd a külső sötétségre; sírás lesz ott és fogcsikorgatás.

A századosnak pedig így szólt Jézus: Eredj el, és legyen néked a te hited szerint. És abban az órában meggyógyult annak szolgája.

JÉZUS A PÉTER HAZÁBAN (Mk 1:29-34; Lk 4:38-41) Jézus azután bement Péter házába, s látta, hogy annak napa fekszik és lázas;

megérintette annak kezét, és azt elhagyta a láz; azután felkelt és szolgált Jézusnak.

Amikor pedig beesteledett, sok ördögöst vittek hozzá, és Ő egy szavával kiűzte a gonosz lelkeket, és minden beteget meggyógyított;

hogv beteljesedjék Ésaías próféta mondása, aki így szólt: Ő elvette gyengeségeinket, és hordozta betegségeinket. (Ésaías 5:3-4)

JÉZUS KÖVETÉSE (Lk 9:57-62) Amikor pedig Jézus nagy sokaságot látott maga körül, megparancsolta a tanítványoknak, hogy menjenek át a tónak túlsó partjára.

Akkor egy írástudó hozzáment, és így szólt néki: Mester, követlek téged akárhová mégy.

Jézus így felelt néki: A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak van fészük, de az Ember Fiának nincsen helye, ahol fejét lehajtsa.

Egy másík pedig a tanítványok közül azt mondta néki: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az én atyámat.

Jézus azonban azt mondta néki: Kövess engemet, és hagyd, hogy a halottak temessék el az ő halottaikat.

JÉZUS LECSENDESÍTI A VIHART (Mk 4:35-41; Lk 8:22-25) Jézus hajóra szállt, és követték Őt az Ő tanítványai.

És ímé, a tavon nagy vihar támadt annyira, hogy a hullámok átcsaptak a hajón; Ő pedig aludt.

Tanítványai hozzáfordultak, és fölkeltek Őt mondván: Uram, ments meg, elveszünk!

Ő azt mondta nékik: Miért féltek, kicsinyhitűek? Akkor felkelt, megdorgálta a szelet és a hullámokat és teljes szélcsend lett.

Az emberek elcsodálkoztak, és így szóltak: Kicsoda ez, hogy a szél is, a víz is engedelmeskedik néki?

A GADARAI DÉMONOSOK (Mk 5:1-20; Lk 8:26-39) Jézus a túlsó partra érkezett, a gadaraiak földjére, ott találkozott vele két, a sírboltokból kijövő ördögös; azok olyan veszedelmesek voltak, hogy senki sem mehetett el azon az úton.

És ímé, kiáltottak és azt mondták: Mit akarsz velünk Istennek Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Tőlük távol egy nagy disznónyáj legelészett.

Az ördögök kérték Őt: Ha kiűzöl minket, küldj minket a disznónyájba.

Ő azt mondta nékik: Távozzatok! Azok hát kimentek, és belementek a disznókba; és ímé, az egész disznónyáj a meredekről hanyatt-homlok lerohant a tóba, és a vízben elpusztult.

A pásztorok pedig elfutottak, és bemenvén a városba, hírül adtak mindent, azt is ami az ördögösökkel történt.

És ímé, az egész város kiment, hogy Jézussal találkozzék, és mihelyt meglátták, kérték Őt, hogy menjen el az ő határukból.

JÉZUS MEGGYÓGYÍTTJA A GUTAÜTÖTTET (Mk 2:1-12; Lk 5:17-26) Jézus hajóra szállt, és átkelt a Gennészáret-taván, s elment az Ő városába.

És ímé, fekvőpárnán hozzávittek egy gutaütött embert. Jézus látván azok hitét, így szólt a gutaütötteknek: Bízál fiam, megbocsáttatnak a te bűneid.

És ímé, néhány írástudó így szólt magában: Ez az Istent káromolja.

Jézus minthogy ismerte gondolataikat, azt mondta: Miért gondoltok gonoszt a ti szívetekben?

Mert mi könnyebb, azt mondanom: Megbocsáttatnak a te bűneid, vagy azt mondanom: Kelj föl és járj?

De hogy megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma, hogy megbocsássa e földön a bűnöket, - így szólt a gutaütötteknek: Kelj föl, vedd a fekvőpárnádat, és eredj haza.

Az fölkelvén, hazament.

Amikor a sokaság azt látta, félelem szállta meg, és dicsőítette Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek. MÁTÉ ELHÍVÁSA (Mk 2:13-17; Lk 5:27-32)

Jézus amikor onnan továbbment, meglátott egy Máté nevű vámszedőt, aki a vámszedőhelyen ült; Jézus így szólt néki: Kövess engem. Az fölkelte és követte Őt.

És amikor Jézus Máté házában asztalhoz telepedett, íme, sok vámszedő és bűnös ment oda, és Jézussal meg a tanítványaival együtt ők is odatelepedtek az asztalhoz.

Amint azt meglátták a farizeusok, azt kérdezték a tanítványaitól: Miért eszik a ti mesteretek a vámszedőkkel és a bűnösökkel együtt?

Ezt Jézus meghallotta, és így szólt: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Elmenvén, tanuljátok meg, mit jelent ez az ige: Könyörületességet akarok, és nem áldozatot. (Hóseás 6:6) Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.

A BÖJTÖLÉS (Mk 2:18-22; Lk 5:33-39) Ugyanakkor Jézushoz mentek Keresztelő János tanítványai, és kérdezték: Miért van az, hogy mi és a farizeusok gyakran böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

Jézus azt mondta nekik: Talán csak nem gyászolhatnak a vőlegény barátai addig, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.

Senki sem varr új posztóból foltot elnyítt ruhára; mert a folt tovább szakítja azt a ruhát, és nagyobb szakadás támad.

Új bort sem töltenek régi tömlőkbe; de ha mégis, a tömlők elszakadnak, és a bor kiömlik, és a tömlők tönkremennek. Hanem az új bort új tömlőkbe töltik, és mind a kettő megmarad.

JAIRUS LEÁNYA ÉS A JÉZUS RUHÁJÁT ÉRINTŐ ASSZONY (Mk 5:21-43; Lk 8:40-56) Amint ezeket mondta nekik, ímé, egy zsinagógai elöljáró ment hozzá, leborult előtte, és így szólt: Az én leányom éppen most halt meg; jöjj el, tedd reá kezedet, és élni fog.

Akkor Jézus fölkelt, és tanítványaival együtt követte őt.

És íme, egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt, Jézusnak háta mögé ment, és ruhájának bojtját megérintette;

mert azt mondta magában: Ha csupán csak a ruháját érintem, meggyógyulok.

Jézus pedig megfordult, s reátekintvén azt mondta: Bizzál leányom, a te hited által gyógyultál meg. És az asszony attól az órától fogva meggyógyult.

Amikor azután Jézus a zsinagógai elöljáró házához érkezett, és látta a fuvolásokat meg a nyüzsgő sokaságot,

így szólt: Távozzatok; mert a leányka nem halt meg, hanem alszik. És kinevették Őt.

Amikor pedig a sokaságot eltávolították, bement (a házba), megfogta a leányka kezét, és az fölkelt.

És elterjedt ennek híre azon a vidéken mindenütt.

JÉZUS MEGGYÓGYÍT KÉT VAKOT ÉS EGY NÉMÁT Amikor Jézus onnan elmenőben volt, két vak követte Őt; azok így kiáltottak: Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk!

Amikor pedig bement a házba, a vakok hozzámentek, és Jézus azt kérdezte tőlük: Hiszitek, hogy én meg tudom tenni azt, amit kértek? Azok azt mondták néki: Hisszük Uram.

Akkor megérintette a szemüket, és azt mondta: Legyen néktek a ti hitetek szerint.

És megnyílt a szemük. Akkor Jézus szigorúan rájuk parancsolt, mondván: Vigyázzatok, senki meg ne tudja.

De ők elmenvén, elterjesztették hírét azon a vidéken mindenütt.

Azok alighogy elmentek, ímé, egy ördögös némát vittek Őhozzá.

És az ördög kiűzése után megszólalt a néma, és a sokaság elcsodálkozott, és így szólt: Sohasem láttak ilyet izráélben.

A farizeusok ellenben azt mondták: Az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.

AZ ARATNIVALÓ SOK, A MUNKÁS KEVÉS így járta be Jézus köröskörül mind a városokat és a falvakat; tanított a zsinagógáikban, és hirdette az Isten országáról szóló evangéliomot, és gyógyított mindenféle betegséget és mindenféle erőtelenséget.

Amikor pedig látta a sokaságot, megkönyörült rajtuk, mert elkínzottak voltak és elhanyagoltak, mint valami pásztor nélkül való juhok.

Akkor azt mondta tanítványainak: Az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés;

kérjétek azért az aratás urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

A TANÍTVÁNYOK KIVÁLASZTÁSA ÉS KIKÜLDÉSE (Mk 3:13-19; 6:12-16; Mk 6:7-13; Lk 9:1-6) Jézus magához szólította tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nékik a tisztátalan lelkeken, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget.

A tizenkét apostol névsora pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak és testvére András, Jakab és testvére János a Zebedus fiai,

Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté a vámszedő, Jakab az Alphaiosz fia és Thaddaiosz,

Simon a kanánéus (azaz a vakbuzgó politikus) és Júdás az Iskáriótész, aki elárulta Őt.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és megparancsolta nékik: Pogány vidékre ne menjete el, samáriai városba se menjete be;

hanem inkább menjete izráél házának elveszett juhaihoz.

Elmenvén pedig hirdessétek: Elközelített a mennyek országa.

Gyógyítsátok meg a betegeket, támasszátok fel a halottakat, tisztítsátok meg a leprásokat, űzzétek ki az ördögöket; ingyen kaptátok (az erőt), ingyen adjátok (a gyógyítást).

Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az övetekbe,

se útitáskát, se két ruhát, se sarut, se botot, mert méltó a munkás az ő táplálékára.

Amely városba vagy faluba bementek, tudakozzátok meg, hogy kicsoda abban a méltó (arra, hogy nála megszálljátok), és őnála maradjatok, amíg továbbmentek.

Bemenvén pedig a házba, köszöntsétek azt a békesség kívánásával,

és ha az a ház méltó arra, szálljon reá a ti békességetek, ha pedig nem méltó, a ti békességetek titeátok térjen vissza.

És ha valaki nem fogad be titeket, és nem hallgatja meg a ti beszédeteket, amikor kimentek abból a házból vagy városból, rázzátok le a port lábatokról.

Bizony mondom néktek: Szodoma és Gomorra földjének tűrhetőbb lesz a sora az ítélet napján, mint annak a városnak.

JÉZUS TANÍTVÁNYAINAK SORSA; A BÁTOR VALLÁSTÉTEL (Mk 13:9-13; Lk 21:12-17) íme, én elküldelek titeket mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért óvatosak, mint a kígyók, és hamisság nélkül valók, mint a galambok.

De óvakodjatok az emberektől, mert törvényszékeikre adnak majd titeket, és a zsinagógáikban megkorbácsolnak majd titeket;

és helytartók meg királyok elé hurcolnak majd titeket énértem, hogy tanúbizonyságot tegyetek előttük és a pogányok előtt énrólam.

De amikor azoknak kezébe adnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogy miképpen vagy mit szóljatok, mert megadatik néktek abban az órában, hogy mit mondjatok;

mert nem ti vagytok akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki általatok szól.

Halálra adja pedig majd testvér a testvérét, atya a gyermekét, és a gyermekek szülei ellen fordulnak majd, és megöletik őket.

És gyűlöltek lesztek mindenki előtt az én nevem miatt, (mert az én nevemet valljátok); de aki mindvégig helytáll, az üdvözl.

Amikor pedig az egyik városban üldöznék titeket, fussatok a másikba; bizony mondom néktek: Nem járjátok végig izráél minden városát addig, amíg eljön az Ember Fia.

Egy tanítvány sem feljebbvaló a tanítójánál, egy szolga sem az ő uránál.

Elég a tanítványnak, hogy olyanná legyen (sorsát tekintve), mint az ő tanítója, és elég a szolgának, hogy olyanná legyen (sorsát tekintve), mint az ő ura. Ha a ház urát Beezebúlnak hívták, mennyivel inkább annak hívják az ő házanépét.

De azért ne féljetek tőlük; mert nincsen olyan rejtett dolog, amely nem derül ki, sem olyan titok, amely nem tudódik ki.

Amit a sötétben mondok néktek, mondjátok el fényes nappal; és amit fülbe súgva hallotok, hirdessétek a háztetőkről.

És ne féljetez azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudták megölni; hanem attól féljetez inkább, aki mind a lelket mind a testet el tudja pusztítani a gyehennában.

Ugye két verébnek csak négy fillér az ára? (Az itt említett pénz, az ásszárion, római pénz, értéke kb. négy fillér.) És mégis azok közül egy sem esik le a földre a ti Atyátok akarata nélkül.

Tinéktez pedig még a fejetez hajszálai is mind számon vannak tartva.

Ne féljetez azért; ti sok verébnél értékesebbek vagytok.

Azért akik vallást tesznek énrólam az emberek előtt, mind azokról én is vallást teszek az én mennyei Atyám előtt;

de aki megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az én mennyei Atyám előtt.

A TANÍTVÁNY MÉG ÉLETÉT IS ODAADJA JÉZUSÉRT (Lk 12:51-53; 14:26-27) Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak a földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak a fiú és az ő atyja között, a leány és az ő anyja között, a meny és az ő napa között,

és hogy ellensége legyen az embernek a saját házanépe.

Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, nem méltó énhozzám;

és aki nem veszi föl az ő keresztjét, és úgy követ engem, nem méltó énhozzám.

Aki (nem vállalja a szenvedést, a keresztet érettem és azzal) megtartja az ő (földi) életét, elveszti (mennyei) életét, de aki elveszti az ő (földi) életét érettem (az én szolgálatomban), megtartja mennyei életét. (Mt 16:25; Mk 8:35; Lk 9:24; 17:33; Jn 12:25)

AKI A TANÍTVÁNYT BEFOGADJA, ANNAK ÉLETE ÁLDOTT (Mk 9:41) Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, Azt fogadja be, aki engem küldött.

Aki egy prófétát befogad azért, mert az próféta, a próféta jutalmát kapja; és aki egy igaz (megigazult, keresztén) embert befogad azért, mert az igaz ember, az igaznak jutalmát kapja.

És ha valaki ezek közül a kicsinyek közül egynek - azért mert az az én tanítványom - inni ad akár csak egy pohár hideg vizet, bizony mondom, néktez:- Semmiképpen sem fog jutalom nélkül maradni.

És történt, hogy amikor Jézus elvégezte a tizenkét tanítványának adott intelmeit,, elment onnan, hogy a környék városaiban tanítson és prédikáljon.

KERESZTELŐ JÁNOS KÉRDÉSE. TE VAGY-É AZ ELJÖVENDŐ? (Lk 7:18-23) Amikor pedig János a börtönben meghallotta Krisztus cselekedeteit, elküldte hozzá a maga tanítványait,

és általuk megkérdezte: Te vagy-é az Eljövendő, vagy mást várjunk?

Jézus felelvén azt mondta nékik: Menjetez el és adjátok hírül Jánosnak, amiket hallotok és láttok;

a vakok ismét látnak és a sánták járnak, a leprások megtisztulnak és a siketek hallanak, a halottak feltámadnak és a szegényeknek hirdettetik az evangéliom;

és boldog, aki nem botránkozik meg énrajtam.

JÉZUS BIZONYSÁGTÉTELE JÁNOSRÓL (Lk 7:24-35) Amikor pedig azok (Keresztelő János tanítványai) elmentek, Jézus a sokaságnak Jánosról kezdett beszélni: Miért mentetek ki a pusztaságba? Hogy szélingatta nádszálat lássatok?

Vagy miért mentetek ki? Hogy puha ruhába (selyembe-bársonyba) öltözött embert lássatok? Íme, akik puha ruhát viselnek, azok a királyok házaiban élnek.

Vagy mit látni mentetek ki? Prófétát? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobbat láttatok.

Ő az, akiről megvan írva: íme, én elküldöm követemet teelőtted, ő majd elkészíti előtted a te útadat". (Malakiás 3:1)

Bizony mondom néktek: Keresztelő Jánosnál nagyobb nem támadt az asszonytól születettek közt, de a mennyek országában a legkisebb nagyobb őnála.

Keresztelő János napjaitól mindmostanáig erőszakot szenved a mennyek országa, és az erőszakoskodók elragadják azt tőletek. (Mt 23:13)

Mert minden próféta és a törvény János idejéig mondott prófeciát.

És ha úgy akarjátok gondolni, íllés ő, aki eljövendő (mint a Messiás útegyengetője).

Akinek van füle, hallja!

De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló a piacon ülő (és ott játszadozó) gyermekekhez, akiknek társaik így kiáltanak:

Fuvoláztunk néktek, és mégsem táncoltatok; gyászéneket énekeltünk, és mégsem sírtatok.

Mert eljött János, aki nem eszik, nem iszik, és azt mondják: Ördög van benne.

Eljött az Ember Fia, aki eszik és iszik, és azt mondják: íme, egy nagyétű és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja. És mégis igazoltatott az isteni bölcsesség annak cselekedeteiből.

A MEG NEM TÉRŐ VÁROSOK KORHOLÁSA (Lk 10:13-15) Azután korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, hogy nem tértek meg:

Jaj néked Khorázin; jaj néked Béthszaida; mert ha Türoszban és Szidónban történtek volna meg azok a csodák, amelyek bennetek történtek, zsákruhában és hamuban ülve régen megtértek volna.

De mondom néktek: Türosznak és Szidónnak az ítélet napján tőrhetőbb lesz a sora, mint tinéktek.

És te Kapernaum, azt gondold, hogy az éig fogsz felmagasztaltatni? Nem! A pokolig fogsz levettetni. Mert ha Szodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, mind a mai napig megmaradt volna.

De azt mondom, hogy Szodoma földjének az ítélet napján tőrhetőbb lesz a sora, mint néked.

JÉZUS IMÁDSÁGA; MAGÁHOZ HÍV BENNÜNKET (Lk 10:21-22) Abban az időben (az imént mondottakra gondolva) így szólt Jézus: Hálát adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy ezeket elrejtetted a bölcsék és értelmesek elől, és kinyilatkoztattad a tanulatlanoknak;

jól van Atyám, mert néked így tetszett. (Lk 2:14; Fii 2:13)

Mindent nékem adott át az én Atyám (mindent reám bízott), és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik (a törvény igájának hordozásában) megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugodalmat adok tinéktek.

Az én igámat vegyétek magatokra, és - mivel én szelíd vagyok és alázatos szívű - éntőlem tanuljatok, és akkor nyugodalmat találtok majd a ti lelketeknek;

mert az én igám könnyű, és az én terhem nem nehéz.

JÉZUS ÉS A SZOMBAT (Mk 2:23-3:6; Lk 6:1-11) Abban az időben Jézus egyszer szombaton a vetéseken ment át; tanítványai megéheztek, és a kalászokat szaggatni és enni kezdték.

Amikor a farizeusok azt látták, így szóltak néki: Íme, a te tanítványaid azt teszik, amit szombaton nem szabad tenni.

Ő azonban azt mondta nékik: Nem olvastátok, mit tett Dávid, amikor megéhezett ő meg a vele lévő?k?

Bement az Isten házába, és megették az Úr színe elé tett szent kenyeret, amelyeket nem volt szabad megennie sem őnéki, sem a vele lévő?knek, csupáncsak a papoknak!

Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy a papok szombaton a templomban megszegik a szombatot, és mégsem vétkeznek?

De azt mondom néktek: Nagyobb van itt, mint a templom.

Ha pedig tudnátok, mit jelent ez: Könyörületességet kívánok és nem áldozatot, akkor nem kárhoztattátok volna azokat (a tanítványaimat), akik nem vétkeztek.

Mert az Ember Fia ura a szombatnak.

Amikor onnan eltávozott, elment azoknak zsinagógájába.

És íme, ott volt egy bénakezű ember; és megkérdezték Jézust (hogy vádolhassák Őt); Szabad-é szombaton gyógyítani?

Ő pedig így szólt nékik: Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy egyetlen juha, és ha az szombaton verembe esik, nem fogja meg, és nem húzza ki azt?

Pedig mennyivel értékesebb az ember a juhnál. Szabad tehát szombaton jót cselekedni.

Akkor így szólt annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. Az kinyújtotta, és az a keze olyan éppé lett, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek a zsinagógából, és arról tanácskoztak, hogy hogyan öljék meg Jézust.

„IMÉ, AZ ÉN SZOLGÁM, AKIT VÁLASZTOTTAM" Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan. És sokan követték Őt, és meggyógyította mind a betegeiket;

és megparancsolta nekik, hogy Őt (mint Messiást) ne tegyék ismertté;

hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, aki így szólt:

Imé, az én szolgám, akit választottam, akit én szeretek, akiben örömét találta az én lelkem. Lelkemet adom Őbelé, és Ő ítéletet hirdet majd a pogányoknak.

Nem civódik, és nem kiált, senki sem fogja hallani az utcákon az Ő szavát.

A megrepedezett nádszálát nem töri össze, és a pislákoló mécsest nem oltja ki, de az igazságot diadalra juttatja.

És az Ő nevében reménykednek majd a pogányok. (Ésaiás 42:1-4)

AKI NINCS JÉZUSSAL, AZ ŐELLENE VAN (Mk 3:22-30; Lk 11:14-23; 12:10) Akkor egy vak és néma ördögöset vittek Jézushoz, és Ő meggyógyította, úgyhogy az beszélt is, látott is.

És a sok nép mind elcsodálkozott, és azt mondta: Talán csak nem a Dávid Fia ez az ember?

A farizeusok pedig, amikor ezt hallották, így szóltak: Ez nem másképpen, hanem csak Beezebúlnak, az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.

Jézus azonban, minthogy ismerte gondolataikat, így szólt nekik: Minden ország, amely önmagával meghasonlik, elpusztul, és egyetlen város vagy háznép sem marad meg, amely önmagával meghasonlik.

Ha tehát a Sátán kiűzi a Sátánt, úgy meghasonlott önmagával; hogyan marad meg akkor az ő országa?

Ti azt mondjátok, hogy én Beezebúl segítségével űzöm ki az ördögöket; hát a ti tanítványaitok kinek a segítségével űzik ki? Azért ők elítélő bírálókká lesznek.

Ámde ha én Isten Lelkének segítségével űzöm ki az ördögöket, úgy elérkezett hozzátok az Isten országa.

Avagy mi módon mehet be valaki az erős ember házába, és rabolhatja el annak ingóságait? Csak úgy, ha előbb megkötözi az erős embert, és akkor rabolja ki annak házáat.

Aki nincs énvelem, az ellenem van, és aki nem gyűjt énvelem, az tékozol.

Azért azt mondom néktek: Minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Lélek ellen mondott káromlás nem bocsáttatik meg.

És ha valaki az Ember Fia ellen szól valamit, megbocsáttatik neki, de ha valaki a Szentlélek ellen szól, nem bocsáttatik meg neki sem ezen, sem a jövővilágon.

A FA ÉS GYÜMÖLCSE (Lk 6:43-45) Vagy ismerjétek el, hogy a fa jó, és úgy a gyümölcse is jó, vagy mondjátok azt, hogy a fa rossz, és a gyümölcse is rossz. Mert az ember megismeri a fát a gyümölcse alapján.

Mérges kígyók fajzata, hogyan szólhatnátok jót, holott gonoszok vagytok? Mert a száj a szív teljességéből szól.

A jó ember az ő (szívének) jó kincseiből jókat hoz elő, és a gonosz ember az ő gonosz kincseiből gonosz dolgokat hoz elő.

De mondom néktek: Minden haszontalan beszédről, amelyet az emberek beszélnek, számot adnak majd az ítélet napján.

Mert beszédedből ítéltetel majd igaznak, és beszédedből ítéltetel bűnösnek.

AZ ÍRÁSTUDÓK ÉS FARIZEUSOK JELKÍVÁNÁSA (Mk 8:11-12; Lk 11:29-32) Akkor az írástudók és farizeusok közül némelyek Jézushoz fordultak, és azt mondták: Mester, valami égi jelt szeretnénk tőled látni.

Ő azonban felelvén azt mondta nékik: Ez a gonosz és parázna nemzedék égi jelt kíván, de nem adatik néki égi jel, hanem csak a Jónás próféta jele.

Mert amint Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy az Ember Fia három nap és három éjjel lesz a föld szívében.

A ninivei férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd föl ezzel a nemzedékkal, és elítélik ezt; mert ők (a niniveiek) megtértek Jónás prédikálására, és íme, itt Jónásnál nagyobb van.

Dél királynője megjelenik majd az ítéletre ezzel a nemzedékkal együtt, és elítéli ezt, mert ő eljött a világ végéről, hogy hallgassa Salamon bölcsességét, és íme, itt Salamonnál nagyobb van.

A TISZTÁTALAN LÉLEK VISSZATÉR (Lk 11:24-26) Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken megy által, és nyugodalmat keres, de nem talál.

Akkor azt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnan kijöttem; és amikor odamegy, üresen, kisöpörve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy és magával visz hét más lelket, nálánál gonoszabbakat, és bemennek és ott laknak; és annak az embernek későbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél. Így lesz ezzel a gonosz nemzedékkal is.

JÉZUSNAK IGAZI ROKONAI (Mk 3:31-3;; Lk 8:19-21) Jézus még beszélt a sokaságnak, és ímé, az Ő anyja és az Ő testvérei kinn megálltak, és beszélni kívántak Ővele.

Akkor valaki így szólt néki: íme, a te anyád és a te testvéreid odakinn állnak, és beszélni kívánnak veled.

Ő azonban így felelt annak, aki Őt megszólította: Ki az én anyám? Kik az én testvéreim?

És kezével tanítványaira mutatván, azt mondta: íme, az én anyám, és az én testvéreim.

Mert aki az én menyeyi Atyámnak akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

A MAGVETŐ (Mk 4:1-9; Lk 8:4-8) Azon a napon Jézus kiment, és leült a Galileai-tó mellett.

És nagy sokaság gyűlt hozzá; azért hajóra szállt, és ott leült, a sokaság pedig mind a parton állt.

És sok mindenre tanította őket példázatok által, mondván: ímé, a magvető kiment vetni.

És amikor vetett, némelyik mag az útfélre esett, és a madarak odamentek, és megették azt.

Némelyik pedig a köves helyre esett, ahol nem volt sok földje és hamar kikelt, mert nem volt mélyen a földben.

De amikor a nap fölkel, elperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.

Némelyik pedig a túskebokorba esett, és a túskebokor felnőtt, és megfojtotta azt.

Némelyik pedig a jó földbe esett, és termést hozott, az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, ismét másik harmincannyit.

Akinek van füle, hallja.

A PÉLDÁZATOK CÉLJA (Mk 4:10-12; Lk 8:9-10) És hozzámenvén a tanítványok, megkérdezték Őt: Miért példázatok által tanítod őket?

Ő így felelt: Néktek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak azonban nem adatott meg.

Mert akinek van (fogékonysága, hite, ismerete, értelme), annak ahhoz még adatik majd, és bővílni fog; de akinek nincs, amije van, az is elvétetik majd tőle.

Példázatok által azért beszélek nékik, mert látván nem látnak, és hallván, nem hallanak, sem nem értenek.

És beteljesedik rajtuk Ésaías jövendölése, amely ezt mondja: Hallani fogtok és nem értitek meg, nézni fogtok, és nem láttok.

Mert eltompult ennek a népnek szíve, és nehezen hallókká lettek, és szemüket behunyták; hogy ne lássanak szemükkel, és fülükkel ne halljanak, és szívükkel ne értsenek meg, és ne térjenek meg, és ne gyógyítsam meg őket. (Ésaías 6:9-10)

De a ti szemetek boldog, mert lát, fületek is, mert hall.

Mert bizony mondom néktek: Sok próféta és igaz ember kívánta meglátni azt, amit ti láttok, de nem látta meg, és meghallani azt, amit ti hallotok, de nem hallotta meg.

A MAGVETŐRŐL SZÓLÓ PÉLDÁZAT MAGYARÁZATA (Mk 4:13-20; Lk 8:11-15) Ti tehát értsétek meg a magvetőről szóló példázatot.

Ha valaki az Isten országáról szóló ígét hallja, de nem érti, eljön a gonosz, és elragadja azt, ami annak az embernek szívébe vettetett; ez az ige, amely az útra esett.

A köves földre esett mag pedig az az ige, amelyet valaki hall, és azt azonnal örömmel fogadja;

de nem tud őbenne meggyökerezni, hanem csak rövid ideig, és ha az ige miatt szorongatás vagy üldözés támad, azonnal elpártol.

A túskebokorba esett mag pedig az az ige, amelyet valaki hall, de azt az igét a mindennapi élet gondja és a gazdaság csalárdsága megfojtja, és az ige nem hoz termést.

A jó földbe esett mag pedig az az ige, amelyet valaki hall, és ért, és az az ige hoz is termést, az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, némelyik pedig harmincannyit.

PÉLDÁZAT A BÚZÁRÓL ÉS A KONKOLYRÓL Azután egy más példázatot tárt eléjük, mondván: A mennyek országa hasonló ahhoz az emberhez, aki földjébe jó magot vetett.

Amíg azonban az emberek aludtak, elment az ellensége, és konkolyt vetett a búza közé; azután eltávozott.

Amikor pedig a vetés felnőtt és termést hozott, akkor meglátszott a konkoly is.

Akkor a gazda szolgálai hozzámenvén azt mondták néki: Uram, nem tiszta búzát vetettél-e a te földedbe? Honnan van tehát benne konkoly?

Ő így felelt nékik: Valamelyik ellenséges indulatú ember tette azt. Akkor a szolgák azt mondták néki: Akarod, hogy elmenjünk, és összeszedjük a konkolyt?

Ő azonban így felelt: Nem, nehogy összeszedvén a konkolyt, vele együtt kiszaggassátok a búzát.

Hadd nőjön együtt az aratásig mind a kettő; az aratás idején majd meghagyom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek azt kékékbe, hogy elégessétek, a búzát pedig takarítsátok be a csűrömbe.

PÉLDÁZAT A MUSTÁRMAGRÓL ÉS A KOVÁSZRÓL (Mk 4:30-34; Lk 13:18-21) Azután egy más példázatot tárt eléjük mondván: A mennyek országa hasonló a mustármaghoz, amelyet egy ember elvetett a földjébe;

az a mag jóllehet minden magnál kisebb, de ha felnövekedett, nagyobb a kerti növényeknél, és olyanná lesz, mint valami fa; úgyhogy rászállnak az égi madarak, és az ágain tanyáznak.

Azután más példázatot mondott nékik: A mennyek országa hasonló a kovászhoz, amelyet egy asszony addig dagasztott bele három kis vékávaló lisztbe, amíg az egészen megkelt (egy kis véka - száton - kb. 3 liter).

Mindezeket Jézus példázatokkal mondta el a sokaságnak, és példázat nélkül semmit sem mondott nékik;

hogyan beteljesedjék, amit a próféta mondott, aki így szólt: Szóra nyitom számat, és példázatok által hirdetni fogom azt, ami el volt rejtve a világ teremtése óta. (Zsoltár 78:2)

A BÚZÁRÓL ÉS A KONKOLYRÓL SZÓLÓ PÉLDÁZAT MAGYARÁZATA Azután elbocsátotta a sokaságot, és hazament. A tanítványai odamentek hozzá, és azt mondták: Magyarázd meg nekünk a szántóföldbe vetett konkolyról szóló példázatot.

Ő felelvén, azt mondta nékik: Aki a jó magot veti, az az Ember Fia;

a szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a Gonosznak fiai;

az ellenség pedig, aki a konkolyt elvetette, az ördög; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok.

Amint hát összegyűjtik a konkolyt, és tűzzel elégetik, úgy lesz a világ végén.

Az Ember Fia elküldi majd angyalait, és azok összegyűjtik az Ő országából mind a botránkozást okozókat, és azokat, akik törvényellenes dolgot cselekesznek

és bevetik őket a tüzes kemencébe; sírás léssen ott és fogcsikorgatás.

Akkor az igazak az Ő Atyjuk országában fénylenek majd, mint a nap. Akinek van füle, hallja meg!

AZ ELREJTETT KINCSRŐL ÉS A NAGYÉRTÉKŰ GYÖNGYRŐL SZÓLÓ PÉLDÁZAT A mennyek országa hasonló a szántóföldben elásott kincshez; azt egy ember megtalálta és ismét elásta, s örömeiben elment, eladta mindenét amije volt, és megvette azt a szántóföldet.

A mennyek országa hasonló továbbá egy kereskedőhöz, aki szép gyöngyöket keresett,

és amikor egy nagyértékű gyöngyre talált, elment, mindenét eladta, és megvásárolta azt a gyöngyöt.

PÉLDÁZAT A TENGERBE VETETT HÁLÓRÓL A mennyek országa végül hasonló a tengerbe vetett háléhoz, amely mindenféle halat összefogott;

és amikor a háló megtelt, kihúzták a partra, és leülvén, a jó halakat edényekbe gyűjtötték, a silányakat ellenben eldobták.

Így lesz a világ végén is; eljönnek majd az angyalok, és az igazak közül kiválasztják a gonoszokat

és tüzes kemencébe vetik őket, sírás léssen ott és fogcsikorgatás.

Megértettétek mind ezt? Azok azt felelték néki: Meg.

Ő pedig azt mondta nékik: Azért minden írástudó, aki megtanulta, hogy milyen a mennyek országa, hasonló egy olyan házigazdához, aki kamrájából újat és ót hoz elő.

A NÁZÁRETHIEK MEGBOTRÁNKOZNAK JÉZUSON (Mk 6:i-6; Lk 4:16-50) És történt, hogy amikor Jézus ezeket a példázatokat elvégezte, elindult onnan.

És elmenvén szülővárosába, tanította őket zsinagógájukban úgy, hogy azok csodálkoztak, és így szóltak: Honnan van ebben ez a bölcsesség, és ezek a csodatévő erők?

Nem ez-é az ácsmester fia? Nem az Ő anyját hívják-é Máriának, és testvéreit Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

És az Ő nőtestvérei is mindnyájan nem itt élnek-é köztünk? Honnan vannak hát benne mindezek?

És megbotránkoztak Őrajta. Jézus azonban azt mondta nékik: Sehol sem becsülik kevésre a prófétát, csak a szülővárosában és a családjában.

Az Ő hitetlenségük miatt nem is tett ott sok csodát.

HÉRÓDÉSZ (ÁNTIPÁSZ) ÉS JÉZUS; KERESZTELŐ JÁNOS HALÁLA (Mk 6:14-29; Lk 3:19-20; 9:7-9) Abban az időben Héródész (Ántipász), a negyedes fejedelem meghallotta a Jézusról elterjedő hírt,

és azt mondta szolgálóinak: Ez János, a Keresztelő; ő támadt fel a halálból és azért munkálkodnak benne a csodatévő erők.

Héródész ugyanis az ő testvérének Fülöpnek felesége Héródiász miatt elfogatta Jánost, megkötöztette és börtönbe vetette.

Mert János azt mondta néki: Nem szabad néked őt elvinned.

És Héródész meg akarta Jánost ölni, de félt a néptől, mert az Jánost prófétának tartotta.

Amikor pedig Héródésznek születésnapja volt, Héródiász leánya táncolt előttük, és megtetszett Héródésznek;

azért esküvel fogadta, hogy megadja néki, bármit kér.

Az pedig anyja felbujtására így szólt: Add ide nékem azonnal egy tálon Keresztelő János fejét.

A király ezt hallva elszomorodott; de esküje miatt és a vendégei miatt megparancsolta, hogy adják oda néki (Keresztelő János fejét);

és elküldvén a hóhért, a börtönben lefejeztette Jánost.

És az ő fejét egy tálon odavitték és átadták a leánynak, az meg az ő anyjának.

János tanítványai azután odamentek, és János testét elvitték s eltemették, majd elmentek, és hírt adták Jézusnak.

JÉZUS MEGVENDÉGEL ÖTEZER EMBERT (Mk 6:30-44; Lk 9:10-17; Jn 6:1-14) Jézus amikor mind ezt meghallotta, elment onnan hajón, csak egyedül egy elhagyatott helyre; a sokaság azonban ezt megtudta, és a városokból gyalog követte Őt.

És amikor partra szállt, meglátta a nagy sokaságot, megkönyörült rajtuk, és a betegeiket meggyógyította.

Amikor pedig beesteledett, odamentek hozzá a tanítványok, és azt mondták: elhagyatott ez a hely, és az idő már eljárt; azért bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a falvakba, és vegyenek maguknak eleséget.

Jézus azonban azt mondta nekik: Nem szükséges, hogy elmenjenek; ti adjatok nekik enni.

De azok így szóltak néki: Nincs itt más eleségünk, csak öt kenyér és két hal.

Akkor azt mondta: Hozzátok ide nékem azokat.

Azután megparancsolta, hogy a sokaság üljön le a fűre; Ő pedig kezébe vette az öt kenyeret meg a két halat, az égre tekintett, hálát adott, és darabokra törvén a kenyereket, odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak.

És mindnyájan ettek és jóllaktak; azután felszedték a maradék darabokat, és megtelt tizenkét kosár.

Akik pedig ettek, mintegy ötezren voltak férfiak, az asszonyokon és gyermekeken kívül.

JÉZUS A VÍZEN JÁR, A SÜLLYEDŐ PÉTER (Mk 6:45-52; Jn 6:15-21) Jézus akkor azonnal kényszerítette a tanítványokat, hogy szálljanak hajóba, és Őt megelőzve menjenek át a túlsó partra, amíg Ő elbocsátja a sokaságot.

És amikor elbocsátotta a sokaságot, fölment a hegyre egyedül, hogy imádkozzék. Amikor pedig beesteledett, csak maga volt ott.

A hajó pedig a szárazföldtől már nagyon messze járt, és a habokkal küszködött, mert a szél velük szembe fújt.

Az éjszaka negyedik őrségének idején azonban Jézus a vízen járván odament hozzájuk.

A tanítványok amikor látták, hogy Ő a vízen jár, megrémültek és azt mondták: Kísértet, és félelmükben kiáltottak.

De Jézus azonnal így szólt nékik: Bízatok, én vagyok; ne féljete!

Akkor Péter megszólalt, és azt mondta neki: Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy a vízen hozzád mehessek.

Ő így szólt: Jöjj! Péter kiszállt a hajóból, járt a vízen, és Jézus felé ment.

De amikor a nagy szélvihar láttán megfélemlert, merülni kezdett és felkiáltott: Uram, ments meg engem!

Jézus azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt, és azt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

És amint beléptek a hajóba, elállt a szél.

A hajóban lévők pedig leborultak Őelőtte, és így szóltak: Bizony, Isten Fia vagy.

JÉZUS GENNÉSZÁRETBEN BETEGEKET GYÓGYÍT (Mk 6:53-56) Azután partra szálltak, és a szárazföldön elmentek Gennészáretbe.

És amikor annak a helységnek lakosai felismerték Jézust, szétküldtek arra a környékre, és minden beteget Őhöz vittek,

és kérték Őt, hogy legalább a ruhája bojtját érinthessék; és mind azok, akik érintették, meggyógyultak.

EMBERI PARANCSOLATOK ÉS ISTEN PARANCSOLATA (Mk 7:1-23) Akkor Jeruzsálemből való írástudók és farizeusok mentek Jézushoz, és azt kérdezték:

Miért szegik meg a te tanítványaid a régiek hagyományát? Mert étkezés előtt nem mossák meg a kezüket.

Ő pedig felelvén, azt mondta nékik: És ti miért szegitek meg az Istennek parancsolatát a ti hagyományotok kedvéért?

Mert Isten azt parancsolta: Tiszteld atyádat és anyádat, és azt, hogy: Aki gyalázza atyját vagy anyját, halállal lakoljon. (II. Mózes 20:12; 21:17)

Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki atyjának vagy anyjának azt mondja: A templomnak szántam áldozati ajándékul azt, amit tőlem segítségül kaphatnál,

az olyan ember nem követ el tiszteletlenséget az atyja vagy az anyja ellen. Így teszitek érvénytelenné az Isten igéjét a ti hagyományotok kedvéért.

Képmutatók, jól prófétált felőletek Ésaiás, amikor azt mondta:

Ez a nép ajkával tisztel engem, de szívük távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberi parancsolatok. (Ésaiás 29:13)

Majd magához hívta a sokaságot, és így szólt nékik: Hallgassatok ide, és értsétek meg:

Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami a száján bemegy, hanem az, ami a száján kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Akkor odamentek hozzá a tanítványai és azt mondták neki: Tudod-é, hogy a farizeusok amikor meghallották azt, amit mondtál, megbotránkoztak azon?

Ő felelvén azt mondta: Minden növény, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, gyökerestül kiszaggattatik.

Hagyjátok őket; vak vezetők ők; ha pedig egy vak vezet egy másik vakot, mind a ketten verembe esnek.

Péter felelt, és ezt mondta neki: Magyarázd meg nekünk a példázatot.

Ő pedig így szólt: Még mindig értelmetlenek vagytok ti is?

Nem értitek, hogy mindaz, ami a szájon megy be, a gyomorba jut, és onnan a félreeső helyre kerül?

Ami ellenben a szájból jön ki, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert.

Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúzások, káromlások.

Ezek teszik csak tisztátalanná az embert (Isten színe előtt); a mosatlan kézzel való evés azonban nem teszi tisztátalanná az embert.

A KÁNAÁNI ASSZONY HITE (Mk 7:24-30) És Jézus onnan kimenvén, eltávozott Türosz és Szidón vidékre.

És ímé, egy kánaáni (azaz nem sémita) asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott hozzá: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtam; az én leányomat gonoszul gyötri az ördög.

Jézus azonban egy szót sem felelt neki. Tanítványai hozzámenvén, kérték Őt: Bocsásd el őt mert utánunk kiáltoz.

Ő ellenben így felelt nékik: Én csupáncsak izráél házának elveszett juhaihoz küldettem.

Az asszony azonban hozzámenvén leborult előtte, és azt mondta: Uram, segíts rajtam.

Ő pedig így felelt: Nem helyes a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek adni.

Az pedig így szólt: Úgy van Uram, de hiszen az ebek is esznek az uraik asztaláról lehulló morzsákból.

Akkor Jézus így felelt néki: Ó, asszony, nagy a te hited; legyen a te kívánságod szerint. És meggyógyult az ő leánya attól az órától fogva.

JÉZUS SOK BETEGET GYÓGYÍT Jézus eltávozván onnan, elment a Galileai-tó mellé; fölment a hegyre és ott leült.

És nagy sokaság ment hozzá, s velük együtt sánták, csonkák, vakok, némák és sokan más betegek, és azokat letették Jézus lába elé; és Ő meggyógyította őket,

úgyhogy a sokaság csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak; és dicsőítették izráél Istenét.

A NÉGYEZER EMBER MEGVENDÉGELÉSE (Mk 8:1-10) Jézus magához hívta tanítványait, és azt mondta: Szánakozom e sokaságon, mert már három napja, hogy velem tartanak, és nincsen mit egyenek; és nem akarom őket éhen elbocsátani, nehogy elepedjenek az úton.

A tanítványok azt kérdezték tőle: Honnan volna itt a pusztaságban annyi kenyerünk, hogy jól tartsunk ilyen nagy sokaságot?

Jézus azt mondta nékik: Hány kenyeretek van? Azok így feleltek: hét és egypár kis halacskánk.

Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre,

és kezébe vette a hét kenyeret meg a halakat, hálát adott, és darabokra törte azokat, odaadta a tanítványoknak, a tanítványok meg a sokaságnak.

És mindnyájan ettek és jóllaktak, a maradék darabokat pedig összeszedték; a maradékkal megtelt hét kosár.

Akik pedig ettek, négyezren voltak férfiak, az asszonyokon és gyermekeken kívül.

Azután elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és elment Magadán vidékére.

A FARIZEUSOK ÉS SZADDUCEUSOK JELT KÍVÁNNAK JÉZUSTÓL (Mk 8:11—13; Lk 12:54-56) Akkor farizeusok meg szadduceusok mentek Jézushoz, és kísértvén Őt, kérték, hogy mutasson nékik mennyei jelt.

Ő felelvén azt mondta nékik: Este azt mondjátok, hogy szép idő lesz, mert az ég vörös;

reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert az ég vörös és borult. Az ég jelenségeit meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?

Gonosz és parázna ez a nemzedék; mennyei jelt kíván, de nem adatik néki mennyei jel, hanem csak a Jónás próféta jele. És otthagyván őket, elment.

JÉZUS ÓV A FARIZEUSOK ÉS A SZADDUCEUSOK KOVÁSZÁTÓL (Mk 8:14-21) Amikor a tanítványok a túlsó partra mentek, elfelejtettek kenyeret vinni.

Jézus így szólt nékik: Vigyázzatok, és óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászáától.

Ők azonban csak tanakodtak maguk közt: Nem hoztunk kenyeret.

Jézus tudta, hogy mit forgatnak elméjükben, és így szólt nékik: Miért tanakodtok magatok közt, hogy nincs kenyeretek, ti kicsinyhitűek?

Még mindig nem értitek, és nem emlékeztek az ötezer embernek kiosztott Őt kenyérre, és hogy hány kosarat szedtetek tele a maradékkal?

Sem a négyezernek kiosztott hét kenyérre, és hogy hány kosarat szedtetek tele a maradékkal?

Hogy-hogy nem értitek meg, hogy nem a kenyérről beszéltem néktek? Azt mondtam: Óvakodjatok a farizeusok és szadduceusok kovászáától.

Akkor értették meg, hogy nem azt mondta, hogy a kenyérbe való kovásztól óvakodjanak, hanem hogy a farizeusok és szadduceusok tanításától.

PÉTER VALLÁST TESZ JÉZUSRÓL (Mk 8:27-30; Lk 9:18-21) Jézus amikor Cézárea Filippi környékére ment, megkérdezte tanítványait: Kinek mondják az emberek az Ember Fiát?

Azok azt mondták: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások Jeremiásnak vagy egynek a próféták közül.

Ő azt kérdezte tőlük: De ti mit mondotok, hogy én ki vagyok?

Simon Péter így felelt: Te a Krisztus vagy, az élő Isten Fia.

Jézus azt mondta néki: Boldog vagy Simon, Jóna fia, mert ezt nem halandó ember jelentette ki néked, hanem az én mennyei Atyám.

Én pedig azt mondom néked: Te Péter (kőszikla) vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel az én ekléziámat, és azon a halál erői sem győzedelmeskednek.

És néked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, kötve lesz a mennyben, és amit feloldozol a földön, oldozva lesz a mennyben.

Akkor tanítványainak szigorúan megparancsolta, hogy senkinek se mondják el, hogy Ő a Krisztus.

JÉZUS ELSŐ ÍZBEN JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mk 8:31-9:1; Lk 9:22-27) Jézus attól fogva kezdte tanítványainak megjelenteni, hogy Őnéki Jeruzsálembe el kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól és megöletnie, és harmadnapon feltámadnia.

Akkor Péter magához vonván Őt, dorgálni kezdte: Uram, Isten irgalmazzon néked, ne történjék meg az veled.

Ő azonban elfordulván így szólt néki: Távozzál éntőlem sátán; botránkoztatsz engem, mert nem úgy gondolkodói, mint az Isten, hanem úgy, mint az emberek.

Jézus azután így szólt a tanítványainak: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl az ő keresztyét, és úgy kövessen engem.

Mert aki (azzal, hogy nem met engemet követni) meg akarja tartani az ő (földi) életét, elveszti (mennyei) életét; aki pedig (a kereszthordozó úton) elveszti az ő (földi) életét énérétem, megtartja (mennyei) életét. (Mk 8:35; Lk 9:24)

Mert mit használ az embernek, ha mind e világot (e világnak minden gazdagságát) megnyeri, de jövő élete kárt szenved? Ugyan mit ad majd az ember (a végső ítélet napján) váltságul az ő (elvesztett) életéért?

Mert az Ember Fia eljön majd az Ő Atyjának dicsőségében az Ő angyalaival, és akkor megfizet mindenkinek a saját maga cselekedetei szerint.

Bizony mondom néktek: Az itt állók közül vannak némelyek, akik nem ízlelik meg a halált, csak ha meglátják az Ember Fiát eljönni az Ő királyi hatalmával.

JÉZUS MEGDICSŐÜLÉSE (Mk 9:2-13; Lk 9:28-36) Jézus, hat nap múltával maga mellé vette Pétert, Jakabot meg ennek testvérét Jánost, és velük külön fölment egy magas hegyre.

És elváltozott előttük; arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, mint a napfény.

És ímé, megjelent nékik Mózes és Illés, és beszélgettek Ővele.

Péter pedig megszólalván ezt mondta Jézusnak: Uram, milyen jó, hogy mi itt vagyunk; ha akarod, csinállok itt három sátrat, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Még beszélt, amikor egy fényes felhő körülvette őket, és a felhőből egy hang szólt: Ez az én szeretett Fiam, akiben örömet találtam; Őreá hallgassatok.

Amint a tanítványok ezt hallották, arcra borultak és igen megijedtek.

Jézus pedig odament hozzájuk, megérintette őket, és így szólt: Keljetek föl, ne féljetek.

Akkor föltekintettek, de senkit sem láttak, csupáncsak Jézust.

Amikor a hegyről lementek, Jézus megparancsolta nékik, mondván: Senkinek se szóljatok arról, amit láttatok, csak amikor az Ember Fia a halálból feltámadt.

A tanítványok megkérdezték tőle: Miért mondják az írástudók, hogy előbb el kell jönnie Illésnek?

Ő ezt felelte nékik: (Jól mondják), Illés csakugyan eljön, és mindent helyreállít majd,

de én azt mondom néktek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit akartak; így kell majd az Ember Fiának is tőlük szenvednie.

Akkor értették meg a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nékik.

A HOLDKÓROS FIÚ MEGGYÓGYÍTÁSA (Mk 9:14-29; Lk 9:37-42) Amikor visszaérkeztek a sokasághoz, hozzáment egy ember, térdre borult előtte,

és így szólt: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és nagyon szenved; gyakorta esik tűzbe, és gyakorta vízbe.

Azért elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

Jézus felelvén azt mondta: Óh hitetlen és elvetemült nemzetség, meddig kell még veletek lennem? Meddig kell még titeket elszenednem? Hozzátok őt ide elé.

És Jézus megdorgálta az ördögöt; az kiment a gyermekből, és a gyermek attól az órától fogva meggyógyult.

Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és azt kérdezték tőle: Miért nem tudtuk azt kiűzni mi?

Jézus azt mondta nekik: A ti kishitűségetek miatt; mert bizony mondom néktek: Ha van csak akkora hitetek, mint egy mustármag, és azt mondjátok ennek a hegynek: Menj el innen amoda, odamegy majd, és semmi sem lesz néktek lehetetlen.

Ez a fajta pedig nem megy ki, csak imádság és böjtölés által.

JÉZUS MÁSODSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mk 9:30-32; Lk 9:43-45) Amikor pedig a tanítványok Galileában összegyülekeztek, Jézus így szólt nekik: Az Ember Fia az emberek kezébe adatik majd,

és megölik Őt, de harmadnap fel fog támadni. És nagyon elszomorodtak.

A TEMPLOMADÓ Amikor Kapernaumba érkeztek, a templomi adószedők odamentek Péterhez, és azt kérdezték tőle: a ti Mesteretek nem fizeti meg a templomi adót? (Ez az adó: egy didrachma volt, azaz kb. két forint.)

Ő így szólt: Megfizeti. És amikor bement a házba, Jézus azonnal azt kérdezte tőle: Mit gondolsz Simon, a föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót? Fiaiktól-é (azaz családtagjaiktól-é), vagy az idegenektől?

Péter azt felelte: Az idegenektől. Jézus így szólt: Tehát a fiak adómentesek.

De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj el a tópartra, vess be egy horgot, húzd ki az első ráakadó halat, és felnyitván száját, egy ezüst sztátért (görög ezüstpénz, értéke kb. négy forint) találsz benne; vedd ki azt, és add oda nekik (a templomi adószedőknek) értem és érted.

AZ ALÁZATOSSÁGRÓL (Mk 9:33-37; Lk 9:46-48) Abban az órában a tanítványok Jézushoz mentek, és azt kérdezték: Közülünk vajon ki a legnagyobb a mennyek országában?

Jézus odahíván egy kisgyermeket, közéjük állította,

és így szólt: Bizony mondom néktek, ha nem tértek meg, és nem lesztek olyanok, mint a kisgyermek, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Aki azért megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.

És aki egy ilyen kisgyermeket a reám való hivatkozással befogad, engem fogad be.

A HÍVŐK BŰNRE CSÁBÍTÁSA (Mk 9:42-48; Lk 17:1-2) Aki azonban az énbennem hívő kicsinyek közül egyet bűnre csábít, jobb lenne annak az embernek, ha már előbb egy malomkővet akasztanának a nyakára, és ott fojtanak a tengerbe, ahol az a legmélyebb.

Jaj a világnak a bűnre csábítások miatt; mert a bűnre csábításoknak meg kell ugyan történniök, de jaj annak az embernek, aki által a bűnre csábítás történik.

Ha pedig kezed vagy lábad csábít téged bűnre, vágd le és vedd el magadtól; jobb néked, hogy mint csonka vagy sánta az életre menj, mint hogy mint épkézláb ember vettessél az örök tűzre.

És ha szemed csábít bűnre, vágd ki és vedd el magadtól; jobb néked félszemmel az életre bemenned, mint ha megvan ugyan a két szemed, de a tüzes gyehennába vettetek

PÉLDÁZAT AZ ELVESZETT JUHRÓL (Lk 15:3-7) Vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyet se vessetek meg; mert mondom néktek, hogy az ő őriző angyalaik mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.

Mert az Ember Fia azért jött, hogy üdvözítse az elveszettet.

Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és azok közül egy eltéved, ugye a kilencvenkilencet a hegyeken hagyja, és elmegy és megkeresi az eltévedettet?

És ha úgy történik, hogy azt megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül annak az egynek, mint az el nem tévedt kilencvenkilencnek.

Így a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy e kicsinyek közül akár csak egy is elveszen.

A VÉTKEZŐ ATYAFI MEGMENTÉSE; AZ EGYETÉRTŐK IMÁDSÁGA (Lk 17:3-4) Ha vétkezik ellened a te atyádfia, menj el hozzá, és figyelmeztess vétkére négy szemközt. Ha hallgat reád, megnyerted a te atyádfiát.

Ha nem hallgat reád, vigy magaddal még egy vagy két atyafit, hogy minden szó két vagy három tanú vallomásával erősíttessék meg.

Ha azonban azokra sem hallgat, mondd meg az eklézsiának; ha az eklézsiára sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Bizony mondom néktek, amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyben, és amit feloldoztok a földön, oldozva lesz a mennyben.

Ismét mondom néktek, ha a földön közületek ketten egyetértenek bármely dologban, amit kérni akarnak, megadja nékik azt az én mennyei Atyám.

Mert ahol ketten vagy hárman az én nevemben egybegyülekeznek, ott velük vagyok.

A MEG NEM BOCSÁTÓ SZOLGÁRÓL ÉS A MEGBOCSÁTÁSRÓL SZÓLÓ PÉLDÁZAT Akkor Péter Jézushoz menván azt kérdezte: Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező atyámfiának? Hétszer is?

Jézus azt felelte néki: Azt mondom néked, hogy nem hétszer, hanem hetvenszer hétszer.

Azért (mivel ez a helyes) hasonlítható a mennyek országa egy királyhoz, aki szolgálóival számadást szándékozott tartani.

Amikor azután a számonkérést megkezdte, egy olyan szolga járult elébe, aki néki tízezer tálén tómmal tartozott (egy tálétom kb. 9000 forint).

Mivel azonban nem tudott fizetni, ura megparancsolta, hogy adják el őt és feleségét, gyermekeit és mindenét, amije van, és úgy térüljön meg az adóssága.

Akkor az a szolga térdre esett, és könyörgött néki: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek majd néked.

Az úr megszánta azt a szolgát és elbocsátotta őt, és az adósságát elengedte néki.

Amint azonban az a szolga kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott néki (egy dénár értéke kb. 80 fillér); megragadta őt, fojtogatta és azt mondta: Fizesd meg, amivel tartozol.

Akkor az ő szolgatársa térdre esve kérte őt: Légy türelemmel hozzám, és fizetek majd néked.

De az a kérést nem teljesítette, és elmenvén börtönbe vetette őt addig, amíg tartozását kifizeti.

Amikor az ő szolgatársai látták a történeteket, igen elszomorodtak, elmentek és megjelenették az ő uruknak mind azt, ami történt.

Akkor előhívatta őt az ő ura, és azt mondta néki: Gonosz szolga, én minden adósságodat elengedtem néked, mert kértél engem;

néked is könyörölnöd kellett volna hát a te szolgatársadon, amint én is könyörültem terajtd!

És haragra gerjedt az ő ura, és a hóhérok kezébe adta őt addig, amíg megfizeti minden tartozását.

Így bánik az én mennyei Atyám is tivéletek, ha nem bocsátotok meg szívesen ki-ki az ő atyjafiának.

A HÁZASSÁGI ELVÁLÁSRÓL (Mk 10:1-12) Történt, hogy amikor ezeket a beszédeket Jézus bevégezte, elhagyta Galileát, és elment Júdeának a Jordánon túli vidékeire.

Nagy sokaság követte Őt, és ott meggyógyította őket.

Akkor farizeusok mentek hozzá, s kísértették Őt és azt kérdezték: Szabad-é az embernek a feleségétől bármiféle ok miatt elválnia?

Ő felelvén így szólt: Nem olvastátok, hogy a Teremtő az embert a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremtette?

Azért - mondta Isten - a férfiú elhagyja atyját és anyját, és ragaszkodik feleségéhez, és a kettő egy testté lesz. (I. Mózes 2:24)

Úgyhogy többé nem két test ők, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember ne válassza el.

A farizeusok azt kérdezték tőle: Akkor hát miért rendelte el Mózes, hogy a férfi adjon válólevelet feleségének, és úgy válják el tőle?

Ő így felelt nékik: Mózes a ti keményszívűségetek miatt engedte meg néktek, hogy feleségetektől elváljatok; eredetileg azonban nem így volt.

Mondom pedig néktek: Aki feleségétől elválik bármiféle ok miatt a paráznaság okán kívül, és mást vesz el feleségül, házasságtörő.

A tanítványai így szóltak néki: Ha így van az embernek dolga a feleségével, nem jó megházasodni.

Ő azonban azt mondta nékik: Nem mindenki érti meg ezt a tanítást, csak akinek megadatott az a megértés, hogy:

vannak, akik már születésüktől fogva házasságra alkalmatlanok, és vannak, akiket az emberek tettek azzá, és vannak, akik a mennyek országáért önmagukat tették házasságra alkalmatlanná. Aki meg tudja érteni, értse meg.

JÉZUS MEGÁLDJA A KISGYERMEKEKET (Mk 10:13-16; Lk 18:15-17) Akkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét, és imádkozzék érettük; a tanítványok azonban emiatt megdorgálták azokat, akik a gyermekeket odavitték.

Jézus ellenben így szólt: Engedjétek, hogy a kisgyermek hozzáj jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert az ilyeneké a mennyek országa.

És kezét rájuk tette, és eltávozott onnan.

A GAZDAG IFJÚ (Mk 10:17-27; Lk 18:18-27) És ímé, egy ember hozzámenvén, azt kérdezte tőle: Mester, mi jót cselekedjem, hogy örökéletben részesüljek?

Ő azt mondta néki: Miért kérdezed tőlem, mi a jó? Egyetlen jó van csupán (az Isten); ha pedig be akarsz menni az örök életbe, tartsd meg a parancsolatokat.

Az így szólt: Melyeket? Jézus azt mondta: ezeket: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy,

tiszteld atyádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat.

Az ifjú így felelt néki: Mind ezt megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?

Jézus azt mondta néki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, és az árát oszd ki a szegények közt, és kincsed lesz a mennyben, s jöjj és kövess engem.

Amikor az ifjú ezt a beszédet meghallotta, búsan eltávozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig azt mondta tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy gazdag ember csak nehezen megy be a mennyek országába.

Ismét mondom néktek: Könnyebb dolog, hogy egy teve átmenjen a tű lyukán, mint hogy egy gazdag az Isten országába bejusson.

Amikor a tanítványok ezeket hallották, nagyon elcsodálóztak, és azt mondták: Kicsoda üdvözülhet tehát?

Jézus rájuk tekintett és így szólt: Embereknek lehetetlen önmagukat üdvözíteniük, de Istennek segítségével minden lehetséges.

JÉZUS KÖVETŐINEK JUTALMA (Mk 10:28-31; Lk 18:28-30) Akkor Péter megszólalván azt mondta: íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged; mi lesz hát a jutalmunk?

Jézus azt mondta nekik: Bizony mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a világ megújulásakor, amikor az Ember Fia az Ő dicsőségének királyi székében ül, szintén odaültök tizenkét királyi székbe, és ítéletek izráél tizenkét nemzetségét.

És mindenki, aki elhagyta házeit, fiútestvéreit vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántó földjeit az én nevemért, sokszorosan többet kap, és örökélet lesz majd a jussa.

Sokan pedig, akik most elsők, utolsókká lesznek, és sokan, akik utolsók, elsőkké.

PÉLDÁZAT A SZŐLŐMUNKÁSOKRÓL A mennyek országa hasonló egy olyan gazdához, aki jókor reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlőjébe.

Az után pedig, hogy a munkásokkal egy napra egy dénárban (kb. 80 fillérben) megegyezett, elküldte őket szőlőjébe.

Amikor aztán három óra tájban ismét kiment, látta, hogy mások is tétlenül ott állnak a piacon,

és így szólt nekik: Menjetek ki ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd néktek.

Azok kimentek. Hat és kilenc óra tájban ismét kiment, és ugyanúgy cselekedett.

Tizenegy óra tájban is kiment, és talált másokat, akik ott álltak, és azt mondta nekik: Miért álltok itt tétlenül napestig?

Azok így feleltek neki: Mert minket senki sem fogadott meg. Ő azt mondta nekik: Menjetek ki ti is a szőlőbe.

Amikor pedig beesteledett, a szőlő ura így szólt a vincellérjének: Hívd elő a munkásokat, és fizesd ki a bérüket, elkezdvén az utolsókon, mind az elsőig.

Akkor előjöttek a tizenegy órakor felfogadottak, és egy dénárt kapott mindegyik.

Amikor aztán az elsők jöttek, azt gondolták, hogy ők majd többet kapnak; de ők is egy-egy dénárt kaptak.

Amint megkapták, zúgolódtak a gazda ellen,

és azt mondták: Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak, és te egyenlővé tetted őket mivelünk, akik a napi munka terhét és a hőséget szenvedtük.

Ő azonban egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul; nem egy dénárban egyeztél meg velem?

Vedd ami a tiéd, és menj el; én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked;

vajon nem szabad-e nékem a magaméval azt tennem, amit akarok? Rossz szemmel nézed, hogy én jó vagyok?

Így lesznek (a végső ítélet napján) az utolsók elsőkké, és az elsők utolsókká.

JÉZUS HARMADSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mk 10:32-34; Lk 18:31-34) Jézus amikor Jeruzsálemben készült felmenni, csupán a tizenkét tanítványát vette maga mellé, és útközben azt mondta nekik:

Ímé, felmegyünk Jeruzsálemben, és az Ember Fia a főpapok és írástudók kezébe adatik majd, halálra ítélik Őt,

és átadják Őt a pogányoknak, hogy megcsúfolják, megkorbácsolják, és keresztre feszítsék, de harmadnap fel fog támasztatni.

A ZEBEDEUS-FIAK KÉRÉSE (Mk 10:35-45) Akkor odament Jézushoz Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, és leborulva kérni akart tőle valamit.

Ő pedig így szólt neki: Mit akarsz? Az így felelt neki: Rendeld el, hogy ez az én két fiam a te országodban együtt üljön veled az egyik jobb, a másik bal kezeden felől.

Jézus így felelt: Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én ki fogok inni? Azok azt mondták: Ki tudjuk inni.

Akkor Ő így szólt nekik: Az én poharamat kiisszátok ugyan, de az én jobb és bal kezemen felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.

Amikor ezt a tíz tanítvány meghallotta, bosszankodott a két testvérré.

De Jézus magához hívta őket, és azt mondta: Tudjátok, hogy a fejedelmek leigázzák népeiket, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk.

De köztetek ne így legyen; hanem aki nagy akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgátok,

és aki első akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgátok.

Amint az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és az Ő életét váltságul adja sokakért.

A JERIKHÓI VAKOK MEGGYÓGYÍTÁSA (Mk 10:46-52; Lk 18:35-45) Amikor Jerikhiből kimentek, nagy sokaság követte Őt.

És ímé, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus ott megy el, így kiáltoztak: Uram, Dávid Fia, könyörülj mirajtunk!

A sokaság dorgálta őket, hogy hallgassanak; de ők annál jobban kiáltották: Uram, Dávid Fia, könyörülj mirajtunk!

Jézus megállt, magához hívta őket, és azt kérdezte: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Azok így feleltek: Azt Uram, hogy megnyíljék a szemünk.

Jézus megszánta őket, megérintette a szemüket, és azonnal ismét láttak, és követték Őt.

JÉZUS BEVONUL JERUZSÁLEMBE (Mk 11:1-11; Lk 19:28-58; Jn 12:12-19) Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Béthfagéba, az Olajfák-hegyéhez érkeztek, akkor Jézus elküldött két tanítványt,

és így szólt nekik: Menjetek be az előttek elterülő faluba, és azonnal talátok egy megkötött szamarat és vele együtt a csikáját; oldjátok el, és vezessétek ide.

És ha valaki valamit szól tinéktek, mondjátok: Az Urnak van rájuk szüksége; és azonnal szívesen odaadja azokat.

Mind ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólt:

Mondjátok meg Sión leányának: Ímé, a te királyod jön tehozzád, alázatosan és szamáron ülve, és pedig teherhordó szamár csikáján. (Zakariás 9:9)

A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, amint Jézus megparancsolta nekik,

s elvezették a szamarat és csikáját; majd felső ruhájukat a csikóra terítették, és Jézus reá ült arra.

A sokaság legnagyobb része pedig felső ruháját az útra teregette, mások meg a fákról gallyakat vagdaltak, és az útra szórták.

Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jön! Hozsánna a magasságban!

És amikor bement Jeruzsálembe, az egész várost nyugtalanság szállta meg, és azt mondták: Kicsoda ez?

A (Jézust kísérő) sokaság pedig így szólt: Ez Jézus, a galileai Názárethből való próféta.

JÉZUS MEGTISZTÍJA A TEMPLOMOT (Mk 11:15-19; Lk 19:45-48; Jn 2:13-22) És amikor Jézus bement a templomba, kiűzte mind azokat, akik a templomban adtak-vettek, és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit feldöntötte,

és így szólt nekik: Meg van írva, hogy az én házamat imádság házának kell nevezni (Ésaiás 56:7); ti pedig rablók barlangjává teszitek azt.

Azután a templomban vakok és sánták mentek hozzá, és meggyógyította őket.

Amikor pedig a főpapok és az írástudók látták a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket is, akik a templomban így kiáltottak: Hozsánna a Dávid Fiának! - haragra gerjedtek,

és így szóltak neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus így felelt nekik: Hallom; soha sem olvastátok: Kisgyermek és csecsemők szája által szereztél dicsőítést? (Zsoltár 8:3)

És otthagya őket, és kiment a városból Béthániába, és ott töltötte az éjszakát.

JÉZUS ÉS A TERMÉKETLEN FÜGEFA (Mk 11: 12-14; 11:20-24) Korán reggel pedig, amikor visszatért a városba, megéhezett.

És amint az út mellett meglátott egy fügefát, odament ahhoz, de nem talált rajta semmit, csak levelet, és így szólt annak: Ezután soha többé ne teremjen rajtad gyümölcs. És azonnal elszáradt a fügefa:

A tanítványok amikor azt látták, elcsodálkoztak és azt kérdezték: Hogyan száradt el ilyen hirtelen a fügefa?

Jézus azt felelte nekik: Bizony mondom néktek, hogy ha van hitetek, és nem kételkedtek, nem csak azt cselekszitek majd, ami a fügefával történt, hanem ha azt mondjátok ennek a hegynek: Emelkedjél fel és vedd magadat a tengerbe, meglesz.

És mind azt, amit hittel kértek imádságotokban, megkapjátok.

MELY FELHATALMAZÁSSAL CSELEKEDETT JÉZUS? (Mk 11:27-33; Lk 20:1-8) Amikor Jézus bement a templomba, és ottan tanított, odamentek hozzá a főpapok és a nép vénei, és azt kérdezték: Milyen felhatalmazással cselekszed ezeket? És ki adta néked ilyesmire a felhatalmazást?

Jézus felelvén azt mondta nekik: Én is kérdezek tőletek valamit, és ha nékem arra megfeleltek, én is megmondom majd néktek, hogy milyen felhatalmazással cselekszem ezeket.

János honnan kapta a felhatalmazást a keresztre? Mennyből vagy emberektől? Azok pedig tanakodtak magukban: Ha azt mondjuk, hogy mennyből, - azt mondja majd nekünk: Miért nem hittetek tehát neki?

Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, - félünk a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja.

Azért azt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. Akkor Ő is azt mondta nekik: Én sem mondom meg néktek, milyen felhatalmazással cselekszem ezeket.

PÉLDÁZAT A KÉT FIÚRÓL De mit gondoltok erről a példázatról? Egy embernek volt két fia. És odament az elsőhöz, és azt mondta: Fiam, menj el és dolgozzál ma a szőlőben.

Az felelvén az mondta: Elmegyek Uram, de nem ment el.

A másikhoz is odament és hasonlóképpen szólt. Az pedig így felelt: Nem megyek; de később jobbat gondolt és elment.

E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Így feleltek: A második. Jézus meg azt mondta nekik: Bizony mondom néktek, a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Istennek országában.

Mert eljött tihozzátok János, hogy megmutassa néktek, miként kell helyesen (Istennek tetsző életet) élni, de nem hittetek neki; a vámszedők és a parázna nők azonban hittek neki; ezt ti jóllehet láttátok, mégsem szálltatok magatokba később sem, hogy higgyetek neki. Mt 11:33-46

PÉLDÁZAT A GONOSZ SZŐLŐMUNKÁSOKRÓL (Mk 12:1-12; Lk 20:9-19) Halljatok egy másik példázatot. Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett és azt körülkerítette; borsajtót ásott benne, és őrtornyot épített, azután bérbe adta szőlőmunkásoknak, és elutazott.

Amikor pedig a szüret ideje elközelgett, a szőlőmunkásokhoz elküldte a szolgálait, hogy vegyék át a néki járó termést.

A szőlőmunkások azonban megragadták az ő szolgálait, az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték.

Ismét küldött más szolgálait, többet mint előbb, de azokkal is úgy bántak.

Utoljára pedig a fiát küldte el hozzájuk mondván: A fiamat meg fogják becsülni.

Amikor azonban a szőlőmunkások meglátták a gazda fiát, így szóltak maguk közt: Ez az örökös, jertek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét.

És megragadták őt, kidobták a szőlőből és megölték.

Amikor aztán megérkezik a szőlő ura, mit cselekszik majd azokkal a szőlőmunkásokkal?

Így feleltek néki: Azokat a gonoszokat gonoszul elpusztítja, a szőlőt pedig más szőlőmunkásoknak adja bérbe, akik annak idején átadják majd néki a termést.

Akkor Jézus így szólt nekik: Soha sem olvastátok az írásban, hogy A kő, amelyet az építők elvetettek, az lett a szegyelet fejevé; az Úr cselekedte ezt így, és csodálatos ez a mi szemünk előtt. (Zsoltár 118:22-23)

Azért mondom néktek, hogy az Isten országa elvétetik tőletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi az Isten országának gyümölcsét.

És aki e kőre esik, szétzúzódik; akire pedig ez ráesik, összetöri azt.

Amikor a főpapok és a farizeusok hallották Jézus példázatait, megértették, hogy róluk beszél;

és el akarták Őt fogni, de féltek a sokaságtól, mert az a maga prófétájának tartotta Őt.

PÉLDÁZAT A KIRÁLYI MENYEGZŐRŐL (Lk 14:15-24) Jézus ismét példázatokban beszélt nekik, és azt mondta:

A mennyek országa hasonló egy királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt készített.

És elküldte szolgálait, hogy a menyegzőre hívják össze a már meghívottakat, de azok nem akartak elmenni.

Ismét küldött más szolgálait, hogy mondják meg a meghívottaknak ezt az üzenetet: Ímé, ebédemet elkészítettem, ökreimet és hízott állataimat levágattam, és minden készen van; jöjjetek a menyegzőre.

De azok nem törődtek a meghívással, és elmentek: az egyik a szántóföldjére, a másik meg hogy kereskedjék;

a többiek pedig megfogták az ő szolgálait, bántalmazták és megölték őket.

Akkor az a király meghallván azt, haragra gerjedt, elküldte hadait, és azokat a gyilkosokat elpusztította, és városukat felégette.

Azután így szólt szolgálainak: A menyegző ugyan készen van, de a meghívottak nem voltak rá méltók.

Menjete el azért a keresztútakra, és akivel csak találkoztok, hívjátok a menyegzőre.

Azok a szolgák ki is mentek az utakra, és behívtak mindenkit, akivel csak találkoztak, gonoszokat is, jókat is; és a lakodalmas ház megtelt vendégekkel.

Amikor aztán a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, látott ottan egy embert, aki nem öltött magára menyegzői ruhát.

És így szólt néki: Barátom, hogyan jöttél be ide menyegzői ruha nélkül? Az pedig hallgatott.

Akkor a király így szólt a szolgálaihoz: Kötözzétek meg lábát és kezét, és vessétek a külső sötétségre, sírás lesz ott és fogcsikorgatás.

Mert meghívottak sokan vannak, de választottak kevesen.

AZ ADÓPÉNZ (Mk 12:13-17; Lk 20:20-26) A farizeusok akkor elmenvén, tanácskoztak, hogyan foghatnák szaván Jézust.

És elküldték hozzá tanítványaikat a Héródész-pártiakkal együtt, és azok azt mondták: Mester, tudjuk, hogy te igazmondó ember vagy, és igazán tanítod az Isten útját, és senkinek vélekedésével nem törődsz, mert nem nézel az emberek személyére.

Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz te? Szabad-e adót fizetnünk a római császárnak, vagy nem?

Jézus azonban mivel ismerte az ő gonoszságukat, azt mondta: Képmutatók, miért kísértetek engem?

Mutassátok meg nekem az adópénzt. Azok odaadtak néki egy dénárt (egy kb. 80 fillér értékű római pénzt).

És Ő azt kérdezte tőlük: Kinek a képe ez, és kié a felírás?

Azok azt felelték: A császáré. Akkor azt mondta nekik: Adjátok meg tehát a császárnak azt, ami a császáré, és Istennek azt, ami az Istené.

Amikor ezt hallották, elcsodálóztak, otthagyták Őt és elmentek.

A HALOTTAK FELTÁMADNAK (Mk 12:18-27; Lk 20:27-40) Azon a napon Jézushoz szadduceusok mentek; ők azt mondják, hogy nincsen feltámadás; és megkérdezték tőle:

Mester, Mózes azt mondta: Ha valaki meghal, és nem maradnak gyermekei, az özvegyét vegye el a meghalt férjnek testvére, és támasszon utódot meghalt testvérenek. (V. Mózes 25:5-6)

Volt nálunk hét fiútestvér; az első feleséget vett, és azután meghalt; és mivel nem volt gyermeke, feleségét a testvéreire hagyta;

hasonlóképpen a második is, a harmadik is, el egészen a hetedikig.

Utoljára halt meg valamennyiük közül az asszony.

A feltámadáskor tehát a hét közül melyiküké lesz az asszony? Mert mindegyiknek felesége volt.

Jézus így felelt nékik: Tévelyegtek, (és pedig azért) mert nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.

Mert akik a halálból feltámadtak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy élnek mint a mennyei angyalok.

Ami pedig a halottak feltámadását illeti, nem olvastátok azt, amit az Isten mondott néktek, amikor így szólt:

Én Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene, és Jákobnak Istene vagyok (II. Mózes 3:6); ez azt jelenti: Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene.

Amikor a sokaság ezt hallotta, álmélkodott az Ő tanításán.

A LEGNAGYOBB PARANC SOLAT (Mk 12:28-34; Lk 10:25-28) A farizeusok mivel meghallották, hogy Jézus a szadduceusokat elnémította, ugyanoda összegyűltek;

és közülük egyvalaki, hogy megkísértse Őt, megkérdezte:

Mester, melyik a törvényben a legnagyobb parancsolat?

Ő így felelt: Szeresd az Urat, a te Istenedet egész szíveddel, egész lelkeddel és egész elméddel. (V. Mózes 6:5)

Ez a legnagyobb és az első parancsolat.

Ehhez hasonló a második: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. (III. Mózes 19:18)

Ezen a két parancsolaton függ az egész törvény és a próféták.

KRISZTUS: DÁVIDNAK FIA ÉS URA (Mk 12:35-37; Lk 20:41-44) Amikor a farizeusok összegyűltek, Jézus megkérdezte tőlük:

Mit gondoltok a Krisztus felől? Kinek a fia? Így feleltek néki: A Dávidé.

Ő azt mondta nékik: Dávid Őt a Lélek (ihletése) által urának mondja, amikor így szól:

Monda az Úr (az Isten) az én Uramnak (a Messiásnak): Ülj az én jobbam felől, amíg ellenségeidet lábad alá vetem. (Zsoltár 110:1)

Ha tehát Dávid Urának nevezi Őt, mimódon fia néki?

És senki sem tudott Őnéki egyetlen szót sem felelni; és attól a naptól fogva senki semmit nem mert tőle megkérdezni.

VÁDOLÓ BESZÉD A FARIZEUSOK ELLEN (Mk 12:38-40; Lk 20:45-47; 11:37—52) Akkor Jézus így szólt a sokaságnak és a tanítványainak:

Az írástudók és a farizeusok beültek a Mózes székébe.

Azért mind azt, amit csak mondanak tinéktek, tegyétek meg, és kövessétek, de cselekedeteiket ne kövessétek; mert ők amit mondanak, azt nem cselekszik.

Nehéz terheket kötöznek egybe, és az emberek vállára rakják, de ők maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.

Minden dolgukat csak azért cselekszik, hogy az emberek lássák őket; jól megszélesítik imaszíjaikat, és megnagyobbítják ruháikon a bojtot,

szeretik a lakomákon a főhelyeket, és a zsinagógákban az első üléseket,

és azt, hogy a piacokon köszöntsék őket, és szeretik, ha az emberek így hívják őket: Rabbi.

Ti azonban ne hívasátok magatokat tanítómesternek; mert egy a ti tanítómestereitek: a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Atyátoknak se hívjatok senkit a földön; mert egy a ti Atyátok: a mennyei.

Tanítóknak se hívasátok magatokat, mert egy a ti tanítótok: a Krisztus.

Hanem aki legnagyobb köztetek, szolgátok legyen az.

Aki pedig felmagasztalja magát, az majd megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt; timagatok nem mentek oda be, de azokat sem engeditek bemenni, akik be akarnak menni.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert fölemésztitek az özvegyek vagyonát, és látszatra hosszasan imádkoztok; azért igen súlyos büntetésben részesültök.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, hogy egy pogányt áttérítsetek, és ha az megtörtént, a gyehenna fiává teszitek őt kétszerte inkább magatoknál.

Jaj tinéktek vak vezérek, akik azt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az; de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik nagyobb, az arany vagy a templom, amely az aranyat szentté teszi?

Azt is mondjátok: Ha valaki az oltárra esküszik, semmi az; de ha valaki a rajta lévő ajándékokra esküszik, azt köti az eskü.

Ti vakok, hát melyik nagyobb, az ajándék-e vagy az oltár, amely az ajándékot szentté teszi?

Aki azért az oltárra esküszik, az nemcsak az oltárra esküszik, hanem mindarra is, ami azon van;

és aki a templomra esküszik, az nemcsak a templomra esküszik, hanem arra is, aki abban lakik;

és aki az égre esküszik, az azzal az Isten királyi székére is esküszik és az azon ülőre is.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert a tizedet megadjátok ugyan a mentából, a kaporból meg a köményből, de figyelmen kívül hagyjátok azt, ami a törvényben a legfontosabb, az igazságosságot, a könyörületeséget és a hitet; pedig ezeket kellene gyakorolnotok, és amazokat nem. elhanyagolnotok.

Vak vezetők, a szűnyogot kidobjátok az italotokból, de a tevét lenyelitek.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert megtisztítjátok a pohárnak és a tálnak külsejét, belül azonban tele van rablott holmival és mértéktelenséggel.

Vak farizeus, előbb a tartalmát tisztítsd meg a pohárnak, hogy annak külseje is tiszta legyen.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert meszelt sírokhoz vagytok hasonló; azok kívülről szépek látszanak ugyan, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Ilyenek vagytok ti is: külső megjelenésekben igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és törvényteleniséggel.

Jaj tinéktek írástudók és farizeusok, ti képmutatók, mert a próféták sírját gondozzátok és az igazak síremlékét ékesítgetitek,

és azt mondjátok: Ha mi atyáink napjaiban éltünk volna, nem lettünk volna velük együtt részesek a próféták vérének kiontásában.

Így ti magatok tesztek tanúbizonyítást arról, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak.

Csak rajta! Tegyétek teljessé atyáitok bűneinek mértékét.

Kígyók, mérges kígyók fajzata, hogyan menekültök meg az ítélettől, amely titeket gyehennával (pokollal) büntet?

Azért íme, én prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök tihozzátok; azok közül némelyeket megöltök majd, és megfeszítetek, másokat zsinagógáitokban megkorbácsoltok, és városról városra üldöztök;

hogy reátok szálljon minden igaz vér, amely e földön kiomlott az igaz (istenfélő) Ábelvérétől a Zakhariásznak a Barakhiász fiának véréig, akit a templom és az égőáldozati oltár között öltetek meg.

Bizony mondom néktek, hogy mind ez (a büntetés) elkövetkezik majd erre a nemzedékre.

JAJ NÉKED JERUZSÁLEM (Lk 13:34-35) Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, milyen gyakran magamhoz akartam gyűjteni fiaidat, mint ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti fiókáit, de ti nem akartátok.

Íme, elhagyottan marad a ti házatok (templomotok). (Jeremiás 22:5; Zsoltár 69: 26)

Mert mondom néktek, hogy mostantól fogva nem láttok engemet, csak amikor így szóltok: Áldott, aki az Úr nevében jön.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA A TEMPLOM LEROMBOLÁSÁT (Mk 13:1-2; Lk 21:5-6) Azután Jézus a templomból el akart menni; tanítványai azonban hozzáléptek, hogy megmutassák neki a templomnak épületeit.

Jézus így szólt nekik: Látjátok ezeket az épületeket? Bizony mondom néktek: Nem marad itt kő kövön, mind leromboltatik.

A KÍNOK KEZDETE (Mk 13:3-13; Lk 21:7-19) Amikor pedig az Olajfák-hegyén ült (szemben a templommal), odamentek hozzá a tanítványai külön, és azt mondták: Mondd meg nekünk, mikor történik meg mind ez, és mi a jele a te eljövetelednek és a világ végének?

Jézus azt felelte nekik: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket.

Mert sokan jönnek majd, és nevem említésével azt mondják: Én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek.

Hallotok majd háborúkról és háborús hírekről; vigyázzatok, ne rémüljete meg, mert így kell mind ennek történnie, de ez még nem a vég.

Mert nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; éhínség lesz és itt-ott földrengés; mind ez pedig a kínok (közt megszülető új világnak a) kezdete.

Akkor majd nyomorgatnak titeket, és megölnék titeket, és gyűlöltek lesztek minden nép előtt az én nevem miatt.

És akkor sokan elszakadnak majd a hittől; elárulják és gyűlölnek egymást;

és sok hamis próféta támad és sok embert megtéveszt;

és az istentelenségnek elhatalmasodása miatt a szeretet sokakban meghidegül.

De aki mindvégig állhatatos, az üdvözülni fog.

És ezt az Isten országáról szóló evangéliomot hirdetni fogják az egész világon, bizonyágul minden népnek, és akkor jön el majd a vég.

A NAGY NYOMORÚSÁG (Mk 13:14-23; Lk 21:20-24) Amikor azért majd látjátok, hogy a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólt (Dániel 9:27; 11:31), ott áll a szenthelyen, - aki olvassa, értse meg, -

akkor akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre,

aki a háztetőn van, ne szálljon le, hogy a házában lévő holmikat elvigye,

és aki a mezőn van, ne térjen haza a ruhájáért.

Jaj pedig azokban a napokban a terhes és a szoptató asszonyoknak.

Imádkozzatok, hogy meneküléseitek ne télen történjenek, se szombaton;

mert akkor valami olyan nagy nyomorúság lesz, amilyen a világ kezdete óta mindmáig nem volt, és nem is lesz soha.

És ha azok a napok nem rövidítenének meg, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidítenek azok a napok.

Ha valaki akkor azt mondja néktek: íme, itt a Krisztus, vagy: Amott van, - ne higgyétek el;

mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, és nagy jeleket és csodákat tesznek, hogy megtévezzék ha lehet még a választottakat is.

Ímé, előre megmondottam néktek.

Ha tehát azt mondják néktek: íme, a pusztaságban van (a Krisztus), ne menjetek ki oda; vagy azt mondják: íme, a kamrácskátokban van, ne higgyétek el,

mert amint a villámlás keletről támad, és ellátszik nyugatig, úgy lesz az Ember Fiának eljövétele.

Ha valahol dög van, ott gyülekeznek a saskeselyűk.

AZ EMBER FIÁNAK ELJÖVETELE (Mk 13:24-27; Lk 21:25-28) Ama napok nyomorúságai után pedig azonnal elsötétedik majd a nap, és a hold nem fénylik, a csillagok lehullanak az égről és az égi erők meginognak.

És akkor megjelenik az égen az Ember Fiának jele, és akkor jajgat majd a föld minden nemzetsége, és meglátják majd, hogy az Ember Fia eljön az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel;

és hangos trombitaszóval elküldi az Ő angyalait, és azok összegyűjtik az Ő választottait a négy világtáj felől az ég egyik végétől az ég másik végéig.

MIT PÉLDÁZ A FÜGEFA? (Mk 13:28-31; Lk 21:29-33) A fügefa példázza néktek ezt a tanulságot: Amikor az ága már zsendül, és levelei kihajtanak, tudjátok, hogy közel van a nyár;

így ti is, amikor mind ezt látjátok, tudjátok meg, hogy az Ember Fia már közel van: az ajtó előtt.

Bizony mondom néktek, nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mind ez megtörténik.

Az ég és a föld elmúlik majd, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.

NEM TUDJUK, HOGY AZ ÚR MIKOR JÖN EL (Mk 13:32-37; Lk 17:26-30. 34-36) Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, a Fiú sem, hanem csak egyedül az Atya.

Mert amint Nőe napjaiban történt, úgy lesz az Ember Fiának eljövétele is.

Mert amint az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek addig a napig, amelyen Nőe bement a bárkába,

és sejtelmük sem volt az elkövetkezendőről mindaddig, amíg rájuk szakadt az özönvíz, és mindnyájukat elragadta, - úgy lesz az Ember Fiának eljövétele is.

Akkor ketten lesznek együtt a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik;

két asszony együtt őröl malomkővel, az egyik felvételik, a másik otthagytak.

Azért éberek legyetek, mert nem tudjátok, mely napon jön el a ti Uratok.

Azt pedig értsétek meg, ha tudná a házi gazda, hogy a tolvaj az éjszakának melyik szakaszában surran be, ébren maradna és nem engedné, hogy a házába betörjön.

Azért legyetek készen ti is, mert amelyik órában nem gondoljátok, abban érkezik meg az Ember Fia.

HŰ ÉS A HŰTELEN SZOLGA (Lk 12:41-48) Kicsoda tehát a hű és okos szolga, akit az ő ura az ő házanépe fölé rendelt, hogy idejében kiadja nékik élelmüket?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az ő ura, amikor megérkezik.

Bizony mondom néktek: Gondviselővé teszi őt minden vagyona fölött.

De ha az rossz szolga, és így gondolkodik az ő szívében: Sokáig elmarad az én uram,

és verni kezdi szolgatársait, a részegesekkel pedig együtt eszik és iszik,

hazaérkezik annak a szolganak ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja,

és kettévágatja őt, és a képmutatók sorsára juttatja; sírás leszen ott és fogcsikorgatás.

A TÍZ SZŰZRŐL SZÓLÓ PÉLDÁZAT Akkor a mennyek országa hasonló lesz a tíz szűzhöz; azok fogták lámpásukat, és elébe mentek a vőlegénynek.

Őt közülük ostoba volt, Őt pedig eszes.

Az ostobák magukhoz vették ugyan lámpásukat, de nem vittek magukkal olajat.

Az eszesek ellenben lámpásukkal együtt olajat is vittek az edényükben.

Mint hogy pedig a vőlegény sokáig elmaradt, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak.

Éjfél tájban aztán kiáltás hangzott: Itt a vőlegény! Jöjjetek ki elébe!

Akkor azok a szüzek mindnyájan fölkeltek, és rendbehozták a lámpásukat.

Az ostobák így szóltak az eszeseknek: Adjatok nekünk a tí olajotokból, mert a mi lámpásunk elalszik.

Az eszesek azonban így feleltek: Nem lehet, mert akkor nem lesz elég sem nekünk, sem néktek; menjetek el inkább a kereskedőhöz és vegyetek magatoknak.

Amikor pedig azok elmentek, hogy olajat vásároljanak, megérkezett a vőlegény; és azok a szüzek, akik készen voltak, bementek övele együtt a menyegzőbe; és az ajtót bezárták.

Később megérkezett a többi szűz is, és így kiáltozott: Uram, uram nyisd ki nekünk az ajtót.

A vőlegény azonban így felelt: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.

Éberek legyetek azért, mert nem tudjátok a napot, sem az órát, amikor az Ember Fia eljön.

PÉLDÁZAT A KIOSZTOTT TALENTUMOKRÓL (Lk 19:11-27) Mert úgy van az (a mennyek országával), mint ahogyan egy bizonyos emberrel történt, aki útra készült, s előhívatta szolgálait és vagyonát átadta nékik;

az egyiknek adott Őt talentomot (egy talentom kb. 9000 forint), a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek a tehetsége szerint, és elutazott.

Az, aki az Őt talentomot kapta, azonnal elment és kereskedett azzal, és másik Őt talentomot nyert; ugyanúgy, aki kettőt kapott, másik kettőt nyert.

Aki pedig az egyet kapta, elment, gödröt ásott a földbe, és oda rejtette el az ő urának pénzét.

Sok idő múltával azután hazaérkezett azoknak a szolgálknak ura, és számadásra hívta őket.

Akkor előlépett az, aki az Őt talentomot kapta, s hozzá szerzett másik Őt talentomot, és azt mondta: Uram, Őt talentomot adtál nékem; íme, másik Őt talentomot nyertem hozzá.

Az ő ura pedig azt mondta néki: Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál a kevésen, ezután sokat bízok reád; menj be a te uradnak ünnepi lakomájára.

Odament az is, aki a két talentomot kapta, és azt mondta: Uram, két talentomot adtál nékem; ímé, más két talentomot nyertem hozzá.

Az ő ura azt mondta néki: Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál a kevésen, ezután sokat bízok reád; menj be a te uradnak ünnepi lakomájára.

Azután odament az is, aki az egy talentomot kapta, és azt mondta: Uram, én tudtam rólad, hogy kemény ember vagy, és ott is aratsz, ahol nem vetettél, és onnan is gyűjtesz a szérúról gabonát, ahol nem szórtál;

és mivel félttem, elmentem, a talentomodat elástam a földbe; íme, itt van, ami a tiéd.

Az ő ura így felelt néki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vettem, és onnan is gyűjtök a szérúról, ahol nem szórtam?

Éppen ezért pénzemet a pénzváltók kezébe kellett volna adnod, és én megérkezvén kamatjával együtt kaptam volna vissza a magamét.

Vegyétek el azért tőle a talentomot, és adjátok annak, akinek tíz talentoma van.

Mert mindenkinek, akinek van, (mert a rábízott javakkal bölcsen élt) adatik még ahhoz, és bővölködni fog; attól pedig akinek nincs, (mert nem élt a rábízott javakkal) ami kevese van is, elvételik majd tőle.

A haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre (a kárhozatra); sírás lesz ott és fogcsikorgatás.

AZ EMBER FIA ÍTÉLETET TART A NÉPEK FÖLÖTT Amikor pedig az Ember Fia eljön az Ő dicsőségében, és Ővele mind az angyalok, akkor Ő dicsőségének királyi székére ül,

és összegyülekeznek Őelőtte mind a népek, és elválasztja őket egymástól, amint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől,

és a juhokat a jobb keze felől, a kecskéket pedig a bal keze felől állítja.

Akkor azt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely néktek készített el a világ teremtése óta.

Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjúhoztam és innom adtatok, idegen voltam és befogadtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam és eljöttetek hozzám.

Akkor az igazak így felelnek néki: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjúhozni, hogy innod adtunk volna?

Mikor láttunk téged idegennek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk téged betegnek vagy fogolynak, hogy elmentünk volna hozzád?

A király így felel majd nékik: Bizony mondom néktek, amit a legkisebb atyámfiak közül eggyel cselekedtetek, azt énvelem cselekedtétek.

Akkor majd szól a bal keze felől állóknak is, és azt mondja: Ti átkozottak, távozzatok tőlem az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készített.

Mert éheztem, és nem adtatok ennem, szomjúhoztam, és nem adtatok innom,

idegen voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg és fogoly voltam, és nem látogattatok meg engem.

Akkor majd azok is felelnek néki, és azt mondják: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjúhozni, vagy idegennek, vagy mezítelennek, vagy betegnek, vagy fogolynak, és nem szolgáltunk néked?

Akkor így felel nékik: Bizony mondom néktek, amit nem cselekedtetek meg eggyel sem az én legkisebb atyámfiak közül, azt velem nem cselekedtétek meg.

És ezek elmennek majd az örök gyötoremre, az igazak pedig az örökéletre.

A SZENVEDÉS TÖRTÉNETÉNEK BEVEZETÉSE (Mk 14:1-2; Lk 22:1-2; Jn 11:45-53) És történt, hogy amikor Jézus mind ezeket a beszédeket elmondta, így szólt a tanítványainak:

Tudjátok, hogy két nap múltával húsvét ünnepe lesz. És az Ember Fiát elárulják, hogy megfeszítsék.

Akkor gyülekeztek össze a főpapok és a nép vénei Kajaphász főpap házában,

és arról tanácskoztak, hogy hogyan fogják el Jézust csellel, és hogyan öljék meg;

de azt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép közt zavargás ne támadjon.

JÉZUS MEGKENETÉSE BÉTHÁNIÁBAN (Mk 14:3-9; Jn 12:1-8) És amikor Jézus Béthániában a leprás Simon házában volt.

odament hozzá egy asszony; drága, illatos olajjal telt alabástrom-palack volt nála, és az olajat az asztalnál ülő Jézusnak fejére öntötte.

Amikor a tanítványok azt látták, bosszankodtak, és azt mondták: Mire való ez a tékozlás?

Mert nagy áron el lehetett volna adni azt az olajat, és az árát a szegényeknek lehetett volna adni.

Amikor ezt a beszédet Jézus eszébe vette, így szólt nekik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jó dolgot cselekedett velem.

Mert szegények mindenkor lesznek veletek, de én nem leszek mindenkor veletek;

mert amikor ő ezt az olajat az én testemre öntötte, azzal engemet az én temetésemre készített elő.

Bizony mondom néktek, hogy a világon mindenütt, ahol ezt az evangéliumot hirdetik, elmondják majd ennek az asszonynak emlékezetére azt is, amit ő cselekedett.

JÚDÁS AJÁNLKOZIK JÉZUS ELÁRULÁSÁRA (Mk 14:10-11; Lk 22:3-6) Akkor a tizenkettő közül egy, akinek Iskariótész Júdás volt a neve, elment a főpapokhoz,

és azt kérdezte: Mit adtok nékem, ha én Őt néktek kezetekbe juttatom? Azok harminc ezüst sekelt fizettek neki (egy sekel kb. 2 forint).

Azon időtől fogva Júdás kereste a kedvező alkalmat, hogy Jézust elárulja.

A HÚSVÉTI VACSORA (Mk 14:12-21; Lk 22:21-23; Jn 13:21-30) A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján a tanítványok odamentek Jézushoz, és azt kérdezték: Mi a kívánságod, hol készítsük el neked a húsvéti bárányt, hogy azt megegyed?

Ő így felelt: Menjetek be a városba egy bizonyos emberhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester üzeni: Közel van az én időm; nálad ünnepelem meg a húsvétot tanítványaimmal együtt.

A tanítványok úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.

Amikor pedig beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal.

És amikor ettek, így szólt: Bizony mondom néktek, hogy tikozületek az egyik el fog árulni engemet.

Akkor nagyon elszomorodtak, és egyenként kezdték tőle kérdezni: Talán csak nem én vagyok az, Uram?

Ő így felelt: Aki velem együtt mártja kezét ebbe a tálba, az fog engem elárulni.

Az Ember Fia halálba megy ugyan, amint felőle meg van írva, de jaj annak az embernek, aki az Ember Fiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha nem született volna.

Megszólalt Júdás is, aki azután elárulta Őt, és azt kérdezte: Talán csak nem én vagyok az, Mester? Jézus azt felelte neki: Te mondtad.

AZ ÚRVACSORA SZEREZTETÉSE (Mk 14:22-26; Lk 22:15-20; I.Kor 11:23-2;) És amikor ettek, Jézus kenyeret vett kezébe, és hálát adván, darabokra törte azt, és a tanítványoknak adta, és azt mondta: Vegyétek, egyétek; az én testem ez.

Azután kezébe vett egy poharat és hálát adván, nekik adta és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan; mert az én vérem ez, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik, hogy bűneik bocsánatában részesüljenek.

Mondom néktek: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének a terméséből addig a napig, amikor új bort iszom I majd veletek az én Atyámnak országában.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA, HOGY ŐT PÉTER MEGTAGADJA (Mk 14:27-31; Lk 22:31-34; Jn 13:36-38) Az ünnepi dicséret eléneklése után kimentek az Olajfákhegyére.

Akkor Jézus azt mondta nekik: Ezen az éjszakán ti mindnyájan megbotránkoztok majd én miattam (a velem történendők miatt), mert meg van írva: Megverem a pásztort, és a nyáj juhait szétszóródnak (Zakariás 13:7);

de feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Péter így felelt neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is temiattad, én soha nem fogok megbotránkozni.

Jézus azt mondta neki: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjszakán a kakas még meg sem szólal, háromszor megtagadsz engemet.

Péter azonban azt mondta neki: Ha meg kell is teveled halnom, semmiképpen sem tagadlak meg téged. Hasonlóképpen szólt a többi tanítvány is.

JÉZUS A GETHSZÉMÁNÉ-KERTJÉBEN (Mk 14:32-42; Lk 22:31-34. 39-46) Jézus azután elment tanítványaival egy helyre, amelyet Getszémánénak hívtak, és így szólt nekik: Üljetek le itt, amíg amoda megyek, és ott imádkozom.

És maga mellé vette Pétert, meg Zebedeus két fiát, s szomorkodni és rettegni kezdett.

Akkor Jézus azt mondta nekik: Nagyon szomorú az én lelkem mindhalálig; maradjatok itt, és legyetek ébren velem együtt.

És egy kevésse előremenvén arcra borult és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, múljék el (maradjon el) tőlem ez a pohár; mindazonáltal ne az történjék, amit én akarok, hanem amit Te akarsz.

Akkor odament a tanítványokhoz, és aludva találta őket, és azt mondta Péternek: Hát egy óráig sem tudtatok velem együtt ébren maradni?

Éberek legyetek, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert a lélek kész ugyan, de a test erőtelen.

Ismét elment másodszor is, és imádkozott: Atyám, ha nem múlhatik el tőlem ez a pohár, és ha ki kell innom, legyen meg a te akaratod.

És amikor visszatért, ismét aludva találta őket, mert elnyomta őket az álom.

És otthagya őket, és ismét elment, és imádkozott ugyanazon szavakkal.

Azután odament a tanítványokhoz, és így szólt nekik: Még mindig alusztok és nyugosztok? Ímé, eljött az óra, és az Ember Fia bűnösök kezébe adatik.

Keljetek föl, menjünk; ímé, közel van az, aki engemet elárul.

JÉZUST ELFOGJÁK (Mk 14:43-50; Lk 22:47-53; Jn 18:1-12) Még beszélt, s ímé, megérkezett oda a főpapoktól és a nép véneitől Júdas, egy a tizenkettő közül, és vele valami csőcselék fegyverekkel és botokkal.

Az áruló egy jelben állapotodott meg velük mondván: Akit majd megcsókolok, Ő az; Őt fogjátok el.

És azonnal Jézushoz lépett, és így szólt: Üdvözlégy Mester, és megcsókolta Őt.

Jézus pedig azt mondta neki: Barátom, miért jöttél ide? Akkor Jézushoz léptek, kezüket reávetették, és elfogták Őt.

És íme, a Jézussal lévők közül az egyik kardja után nyúlt, kirántotta azt, s a főpap szolgájára sújtott, és levágta annak fülét.

Akkor Jézus így szólt neki: Tedd vissza hüvelyébe kardodat; mert mind azok, akik fegyvert fognak, fegyver által pusztulnak majd el.

Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném az én Atyámat, hogy most tizenkét sereg angyalnál többet rendeljen segítségemre?

De akkor hogyan teljesednének be az írások, amelyek azt mondják, hogy ennek így kell történnie?

Abban az órában Jézus így szólt a csőcseléknek: Mint valami rablóra, úgy jöttetek fegyverekkel és botokkal, hogy elfogjatok engem. Naponként ott ültem a templomban, és tanítottam, és nem fogtatok el engemet.

Mind ez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Akkor a tanítványok valamennyien elhagyták Őt és elfutottak.

JÉZUS A FŐPAP ELŐTT (Mk 14:53-65; Lk 22:54-55. 63-71; Jn 18:12-14. 19-24) Azok pedig, akik Jézust elfogták, elvezették Kajaphász főpaphoz, ahol az írástudók és a vének összegyűltek,

Péter pedig távolról követte Őt a főpap udvaráig, és oda bement s leült a szolgálakkal, hogy meglássa, mint végződik a dolog.

A főpapok pedig és az egész tanács hamis tanúságtévőket kerestek Jézus ellen, hogy Őt megölhessék, de nem találtak, bár sok hamis tanú jelentkezett. Utoljára jelentkezett kettő,

és azok azt állították, hogy Jézus az mondta: Én le tudom rontani az Isten templomát, és harmadnapra fel tudom azt építeni.

Akkor a főpap fölkel és így szólt Őnéki: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?

Jézus azonban hallgatott. Akkor a főpap így szólt néki: Az élő Istenre kényszerítlek, mondd meg minékünk: Te vagy-e a Krisztus, az élő Istennek Fia.

Jézus így felelt néki: Te mondottad, sőt még azt is mondom néktek, mostantól fogva meglátjátok majd, hogy az Ember Fia a Hatalom (Isten) jobbján ül, és eljön az ég felhőin.

Akkor a főpap megszaggatta ruháját, és azt mondta: Istent káromolta! Mi szükségünk van még tanúkra? Imé, most hallottátok az istenkáromlást.

Mint vélekedtek? (Mi legyen az ítélet?) Azok így feleltek: Meg kell halnia!

Akkor szembeköpdösték, meg arculverték Őt, némelyek pedig megütötték,

és azt mondták: Prófétáld meg nekünk te Krisztus, ki ütött meg téged?

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST (Mk 14:66-72; Lk 22:56-62; Jn 18:15—18. 25-27) Péter aközben kinn ült az udvaron; egy szolgálóleány odament őhöz és megszólította: Te is együtt voltál a galileai Jézussal.

Ő azonban mindnyájuk előtt tagadta, és azt mondta : Nem értem, mit beszélsz.

Amikor aztán kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és azt mondta az ottlévőknek: Ez az ember együtt volt a názárethi Jézussal.

Ő azonban ezt ismét esküvel tagadta, és azt mondta: Nem ismerem azt az embert.

Egy kevés idő múlva pedig az ott álldogálók odamentek, és azt mondták Péternek: Bizony, te is azok közül való vagy, hiszen a táj szólásod is elárul téged.

Akkor elkezdett átkozódni és esküdzni: Nem ismerem azt az embert. És abban a pillanatban megszólalt egy kakas.

És Péter akkor visszaemlékezett Jézus beszédére, amely így hangzott: Még meg sem szólal a kakas, háromszor meg fogsz engem tagadni. És kimenvén onnan Péter, keservesen sírt.

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT (Mk 15:1-15; Lk 23:1-2; Jn 18:28-32) Virradatkor pedig a főpapok mind és a nép vénei arról tanácskoztak, hogy mimódon öljk meg Jézust;

azután megkötötték Őt és elvezették, és átadták Pilátusnak, a helytartónak.

JÚDÁS PUSZTULÁSA (ACs 1:18-19) Amikor Júdás, az áruló látta, hogy elítélték Jézust, megbánta tettét, a harminc ezüst pénzt visszavitte a főpapoknak és véneknek,

és az mondta: Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el; ők azonban azt mondták: Miért zaklatsz minket ezzel? A te bajod.

Ő pedig a templomba beszórta az ezüst pénzeket, s elment és felakasztotta magát.

A főpapok pedig fölszedték az ezüst pénzeket, és azt mondták: Nem szabad ezt a pénzt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj.

És tanácsot tartván, megvásárolták azon a pénzen a fazekas mezejét temetőül az idegenek részére.

Azért hívják azt a mezőt Vérmezőnek mind a mai napig.

Akkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása, aki így szólt: És vették a harminc ezüst pénzt, a felbecsültnek árát, akit Izráél fiai ennyire becsültek.

És odaadták a fazekas mezejéért, amint az Úr meghagyta nékem. (Jeremiás 32:9; Zakariás 11:12-13)

PILÁTUS KIKÉRDEZI JÉZUST (Mk 15:2-; Lk 23:3-5; Jn 18:33-38) Jézus ott állt már a helytartó előtt; és a helytartó megkérdezte tőle, mondván: Te a zsidók királya vagy? Jézus így felelt. Te mondod. (Az vagyok.)

De amikor a főpapok és vének vádolták, semmit sem felelt.

Akkor Pilátus azt mondta neki: Nem hallod, milyen sok mindennel vádolnak?

Jézus azonban egyetlen szavára sem felelt neki, úgy hogy a helytartó azon igen elcsodálkozott.

PILÁTUS ELÍTÉLI JÉZUST (Mk 15:6-15; Lk 23:13-2;; Jn 18:39-19:16) Ünnepenként a helytartó a sokaság kedvéért szabadon szokott bocsátani egy foglyot, akit ők kívántak.

Volt akkor egy rosszhírű foglyuk, Bárabbásznak hívták.

Amikor hát a sokaság összegyűlt, Pilátus így szólt nekik: Melyiket akarjátok, hogy szabadon bocsássam néktek, Bárabbászt vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak?

Jól tudta ugyanis, hogy Jézust (a főpapok) irigységből adták a kezébe.

Még ott ült Pilátus a bírói székben, amikor felesége azt üzenté neki: Ne avatkozzál annak az igaz embernek ügyébe; mert ma éjjel álmomban sokat szenvedtem miatta.

Ám a főpapok és a vének rábeszéltek a sokaságot, hogy Bárabbászt kérjék ki, Jézusnak ellenben halálát követeljék.

Akkor a helytartó ismét megkérdezte: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy kedvetekért elbocsássam? Azok így feleltek: Bárabbászt.

Pilátus azt kérdezte tőlük: Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak? És mindnyájan azt kiáltották: Meg kell feszíteni!

A helytartó megkérdezte: De hát mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál hangosabban kiáltottak, mondván: Meg kell feszíteni!

Pilátus látván, hogy semmit sem ért el, sőt még nagyobb zavargás támad, vizet kért, megmosta kezét a sokaság előtt, és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az embernek véréből; rajtatok a felelősség!

És az egész nép azt felelte: Az Ő vére mirajtunk, és a mi gyermekeinken.

Akkor az ő kedvükért szabadon bocsátotta Bárabbászt, Jézust pedig megostoroztatta, és azután kezükbe adta (a katonáknak), hogy feszítsék meg.

A RÓMAI KATONÁK CSÚFOLJÁK JÉZUST (Mk 15:16-20; Jn 19:2-3) Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartó szállására, és összegyűjtötték köréje az egész csapatot,

azután levetköztették Őt, és vörös katonaköpenyeget adtak rá,

majd túskebokor vesszejéből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe és térdet hajtván előtte kicsúfolták Őt, és azt mondták: Üdvözlégy zsidók királya;

majd leköpdösték, elvették tőle a nádszálat és a fejét verdesték azzal.

És az után, hogy kicsúfolták Őt, levették róla a katonaköpenyeget, a maga ruhájába öltöztették, és elvezették, hogy megfeszítsék.

JÉZUS KERESZTREFESZÍTÉSE (Mk 15:20-32; Lk 23:26-43; Jn 19:17-27) Amint (a városból) kifelé mentek, találkoztak egy Simon nevű kürénéi emberrel; azt arra kényszerítették, hogy vigye Jézus keresztfáját.

Így érkeztek oda arra a helyre, amelyet Golgothának, vagyis Koponya-hegynek hívnak;

ott Jézusnak epével kevert bort adtak, hogy igya meg; de amikor megízlelte, nem akarta meginni.

Megfeszítése után pedig ruháin sorsvetéssel megosztottak.

Azután leültek ott és őrizték Őt.

Feje fölé pedig egy táblát tettek, amelyre elítéltetésének oka így volt ráírva:

EZ JÉZUS A ZSIDÓK KIRÁLYA. Ugyanakkor feszítettek meg Ővele együtt két rablót, egyiket jobb keze felől, másikat bal keze felől.

Az arramenők pedig szidalmazták Őt, fejüket csóválták,

és azt mondták: Te, aki lerontod a templomot, és harmadnapra felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről.

Hasonlóképpen csúfolták Őt a főpapok is az írástudókkal és a vénekkel együtt, és így szóltak:

Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni; izráél királya, hát akkor szálljon le most a keresztről, és hiszünk majd benne.

Istenre bízta magát, szabadítsa meg most (az Isten), ha szereti Őt, hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.

Ugyanúgy szidalmazták Őt a gonosztévők, akiket vele együtt feszítettek meg.

JÉZUS HALÁLA (Mk 15:33-41; Lk 23:44-49; Jn 19:28-30) Hat órától kezdve kilenc óráig sötétség borult az egész országra.

Kilenc óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, Éli, lema szabakhtáni? Azaz: Istenem, Istenem miért hagytál el engemet?

Némelyek az ottálók közül amikor azt hallották, így szóltak: Illést hívja ez.

És egyvalaki közülük azonnal odafutott, s fogott egy szivacsot, és azt ecettel megtöltvén, nádszálla tűzte, és inni adott neki.

A többiek pedig azt mondták: Hagyd Őt, lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse Őt.

Jézus pedig ismét hangosan felkiáltván, kibocsátá lelkét.

És ímé, a templom függőkárpitja felülről az aljáig kettészakadt, és a föld megrendült, a sziklák meghasadtak,

a sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek teste feltámadt;

azok Jézus feltámadása után a sírokból kimenvén bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek.

A százados pedig, és az ővele lévők, akik Jézust őrizték, látván a földrengést és a történeteket, igen megrémültek, és így szóltak: Ez igazán Isten Fia volt.

Sok asszony is volt ott, akik mindezt távolról nézték; ők Galileából követték Jézust, és szolgáltak néki;

köztük volt a magdalai Mária, és Mária a Jakab és József anyja, meg a Zebedeus fiainak anyja.

JÉZUS ELTEMETÉSE (Mk 15:42-47; Lk 23:50-56; Jn 19:38-42) Amikor pedig beesteledett, odament egy Árimáthiából való gazdag ember; József volt a neve; ő is tanítványa volt Jézusnak;

ő elment Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét. Akkor Pilátus megparancsolta, hogy adják oda.

József elvitte Jézus testét, tiszta gyolcsba takarta,

és elhelyezte a maga új sírboltjában, amelyet a sziklába vágott; azután a sír bejáratára egy nagy követ hengerített, és elment.

A magdalai Mária és a másik Mária azonban ott maradt, és leült a sírral szemben.

JÉZUS SÍRJÁT KATONAI ŐRSÉGGEL ŐRIZTETIK Másnap pedig, a péntek után következő napon a főpapok és a farizeusok elmentek Pilátushoz,

és azt mondták: Uram, mi emlékezünk arra, hogy az a csaló még életében azt mondta: Harmadnapra feltámadok.

Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, nehogy tanítványai odamenvén ellopják Őt, és azt mondják a népnek: Feltámadt a halálból. És így ez az utolsó csalás rosszabb lesz az elsőnél.

Pilátus azt mondta nékik: Kaptok katonai őrséget; menjetek, őriztessétek, ahogy tudjátok.

Ők el is mentek, lepecsételték a sírkövet, és az őrséget a sírhoz állították.

JÉZUS FELTÁMAD (Mk 16:1-8; Lk 24:1-12; Jn 20:1-10) A szombat elmúltával pedig a hét első napján virradatkor, magdalai Mária és a másik Mária elment, hogy megnézzék a sírt.

És ímé, nagy földrengés támadt, mert az Úrnak valamelyik angyala leszállt a mennyből, odament és elhengerítette a követ, és ráült.

Megjelenése olyan volt, mint valami villámlás, és ruhája fehér, mint a hó.

Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak.

Az asszonyokat pedig megszólította, az angyal, és azt mondta: Ti ne féljetek, tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek;

nincsen itt; feltámadt, amint megmondta; jertek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt.

Azután menjetek el gyorsan, mondjátok meg tanítványainak, hogy feltámadt a halálból, és. ímé, előttetek megy Galileába; ott majd meglátjátok Őt. ímé, megmondtam néktek.

Magdalai Mária és a másik Mária gyorsan elmentek a sírtól félelemmel, de nagy örömmel, és futottak, hogy a hírt elvigyék a tanítványoknak.

És ímé, szembement velük Jézus és azt mondta: Üdvözöllek benneteket. Azok hozzájárulván megragadták lábát és leborultak előtte.

Jézus akkor így szólt nékik: Ne féljetek; siessetek, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek el Galileába, és ott majd meglátnak, engem.

AZ ŐRSÉG JELENTÉSE A FŐPAPOKNAK Amikor az asszonyok elmentek, ímé, némelyek a katonai őrségből bementek a városba, és hírül adták a főpapoknak, mind azt, ami történt.

Azok pedig összegyűltek a vénekkel, együtt, és tanácsot tartván, sok ezüst pénzt adtak a katonáknak,

és így szóltak: Mondjátok azt, hogy az Ő tanítványai, éjjel odamentek és ellopták Őt, amikor mi aludtunk.

Ha pedig meghallja ezt a helytartó, mi majd elhíttjük vele, és megszabadítunk titeket a gondtól.

Azok elfogadták az ezüst pénzt, és úgy cselekedtek, amint kitanították őket. így terjedt: el ez a hír a zsidók közt mind e mai napig.

A FELTÁMADT KRISZTUS PARANCSOLATA ÉS ÍGÉRETE (Mk 16:14-18; Lk 24:36-49; Jn 20:19-23; ACs 1:9-11) A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

És amikor meglátták Őt, leborultak előtte; mások azonban kételkedtek.

Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: Nékem adatott minden hatalom mennyben és földön.

Menjetek el azért, tegyetek tanítványaimmá minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának és a Fiúnak, és a Szentléleknek nevére,

tanítván őket, hogy tartsák meg mindazt, amit én tinéktek parancsoltam; és ímé, én tiveletek vagyok mindennap a világ végéig.

KERESZTELŐ JÁNOS TANÚBIZONYSÁGOT TESZ JÉZUSRÓL (Mt 3:1-12; Lk 3:1-18; Jn 1:19-28) Jézus Krisztus evangéliumának kezdete.

Amint meg van írva Ésaías próféta könyvében: - Imé, elküldöm az én követemet a te orcád előtt, és ő elkészíti a te utadat;

kiáltó szava így hangzik a pusztaságban: Készítsétek el az Úrnak útját, tegyétek egyenessé ösvényeit (Ésaiás 40:3; Malakiás 3:1),

azonképpen történt, hogy János a pusztaságban keresztelt és hirdette, hogy térjenek meg és keresztelkedjenek meg, hogy bűneik bocsánatában részesüljenek.

És kiment hozzá Júdea vidékének minden lakója és a jeruzsálemiek valamennyien, és amikor bűneiket megvallottak, megkeresztelte őket a Jordán folyóban.

János teveszőr ruhát viselt és dereka körül bőrvet, és sáskát meg vadmézet evett.

És prédikált, mondván: Egy énnám erősebb valaki jön utánam, és én nem vagyok méltó, hogy lehajolva, sarujának szíját megoldjam.

Én vízzel kereszteltelek meg titeket, de Ő majd Szentlélekkel keresztel meg titeket.

JÉZUS MEGKERESZTELÉSE ÉS MEGKÍSÉRTÉSE (Mt 3:13-4:11; Lk 3:21-22; 4:1-13; Jn 1:32-34) Azokban a napokban történt, hogy Jézus a galileai Názárethből elment, és János megkeresztelte Őt a Jordánban.

És azonnal kilépve a vízből, látta, hogy az egek megnyílnak, és hogy a Lélek mint valami galamb leszáll Őreá;

és egy hang hallatszott az egeből: Te vagy az én szeretett Fiam, Tebenned találtam örömeimet.

Azután azonnal elragadta Őt a Lélek a pusztaságba,

ott volt negyven napig, és a Sátán kísértette; a vadállatokkal volt együtt, és az angyalok szolgáltak Őnéki.

JÉZUS GALILEÁBAN MEGKEZDI MUNKÁLKODÁSÁT; AZ ELSŐ TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA (Mt 4:12-22; Lk 4:14-15; 5:1-11; Jn 1:35-51) És az után, hogy Jánost börtönbe vetették, Jézus elment Galileába, és hirdette az Isten evangéliomát, mondván:

Betelt az idő, és elközelített az Isten országa; térjete meg és higgyetek az evangéliomban.

És amint egyszer a Galileai-tó mellett járt, meglátta Simont és András, a Simon testvérét, amint hálót dobtak a tóba; ugyanis halászok voltak.

Jézus így szólt nekik: Jertek, kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek majd titeket.

És azonnal otthagyták hálójukat, és követték Őt.

És amikor egy kevéssé tovább ment, meglátta a Zebedeus fiait: Jakabot, és az ő testvérét Jánost, őket is a hajóban, amint a hálókat javígtatták.

És azonnal elhívta őket; ők pedig otthagyták a hajóban atyjukat Zebedeust a napszámosokkal együtt, és követték Jézust.

AZ ELSŐ SZOMBAT KAPERNAUMBAN (Lk 4:31-37) És elmentek Kapernaumba; és szombat azonnal bement a zsinagógába, és elkezdett tanítani.

És csodálkoztak az Ő tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.

Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki felkiáltott:

Mi közünk nekünk egymáshoz názárethi Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, hogy te ki vagy: az Isten Szentje.

Jézus azonban megfenyegette őt: Némulj meg, és menj ki belőle!

A tisztátalan lélek megrángatta az embert, és hangos szóval kiáltván, kiment belőle.

És mindnyájan megrémültek úgannyira, hogy egymást kérdezgették, és azt mondták: Mi ez? Valami hatalommal bíró új tanítás; még a tisztátalan lelkeknek is parancsol, és engedelmeskednek neki.

És legott elterjedt a híre Galileában mindenütt.

JÉZUS SOK BETEGET MEGGYÓGYÍT (Mt 8:14-17; Lk 4:38-41) És azonnal kimenván a zsinagógából elmentek a Simon és András házába Jakabbal és Jánossal együtt.

Simon napa pedig láztól gyötörve betegen feküdt, és azonnal szóltak felőle Jézusnak.

Ő odament hozzá, megfogta a kezét, és fölemelte. Az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik.

Az után pedig, hogy beesteledett, amikor a nap leszállt, Jézushoz vitték mind a betegeket és az ördögösöket;

a város lakói seregestől odagyűltek az ajtó elé.

És sokakat meggyógyított, akik különféle betegségekben szenvedtek, sok ördögöt is kiűzött, és nem engedte az ördögöket, beszélni, mert azok ismerték Őt.

JÉZUS GALILEÁBAN MINDENÜTT PRÉDIKÁL (Lk 4:42-44) 35 Kora reggel pedig, amikor még igen sötét volt, fölkelván kiment, és elment egy elhagyatott helyre, és ott imádkozott.

Simon pedig és a velelévők utána siettek,

és amikor megtalálták, azt mondták neki: Mindenki téged keres.

Ő azonban így felelt nekik: Menjünk máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.

És elment, és prédikált az ő zsinagógáikban Galileában mindenütt, és kiűzte az ördögöket.

A LEPRÁS MEGGYÓGYÍTÁSA (Mt 8:1-4; Lk 5:12-16) És odament Jézushoz egy leprás, aki leborulván előtte, kérte Őt, és azt mondta neki: Ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Akkor Jézus megkönyörült rajta, kinyújtotta kezét, megérintette őt, és így szólt: Akarom, tisztulj meg!

És azonnal eltávozott róla a lepra, és megtisztult.

Akkor ráparancsolt, és azonnal elküldte őt,

és azt mondta néki: Vigyázz, hogy senkinek semmit ne mondj el, hanem menj, mutasd meg Magadat a papnak, és amint azt Mózes megparancsolta, vigyél áldozatot megtisztulásodért, bizonyosságul gyógyulásodnak!

De az, alighogy eltávozott, kezdte nagyon hirdetni és elterjeszteni, ami vele történt, úgyhogy Jézus nyilvánosan nem mehetett már be egy városba sem, hanem kinn, lakatlan helyeken tartózkodott, és oda mindenünnen hozzá mentek.

JÉZUS MEGBOCSÁTJA A GUTAÜTÖTTNEK BŰNEIT (Mt 9:1-8; Lk 5:17-26) Amint néhány nap múltával Jézus ismét elment Kapernaumba, meghallották, hogy otthon van.

Akkor sokan összegyűltek, úgyhogy már az ajtó előtt sem volt hely, és hirdette nékik az igét.

És hozzámentek egy gutaütöttet vivén, akit négyen cipeltek.

És mivel a sokaság miatt nem tudták hozzávinni, megbontották Jézus felett a háztetőt, rést törtek, és leeresztették a fekvőpárnát, amelyen a gutaütött feküdt.

Jézus pedig látván azok hitét, így szólt a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttatnak a te bűneid.

Az írástudók közül pedig néhányan ott ültek, és szívükben így tanakodtak:

Mit beszél ez így? Istent káromolja. Kicsoda bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?

Jézus azonnal átlátta lelkében, hogy azok így tanakodnak magukban, és ezt mondta nékik: Miért tanakodtok így szívetekben?

Mi könnyebb, azt mondani a gutaütöttnek: Megbocsáttatnak a te bűneid, vagy azt mondani: Kelj föl, vedd a fekvőpárnádat és járj?

De hogy megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma, hogy megbocsássa e földön a bűnöket, - így szólt a gutaütöttnek -

mondom néked, kelj föl, vedd a fekvőpárnádat és eredj haza.

Az fölkelt, azonnal fölvette a fekvőpárnáját, és mindnyájuk szemeláttára kiment, úgyhogy valamennyien elcsodálkoztak és dicsőítették Istent, és így szóltak: Ilyesmit sohasem láttunk.

JÉZUS ELHÍVJA LEVIT, A VÁMSZEDŐT (Mt 9:9-13; Lk 5:27-32) Jézus ismét kiment a Galileai-tó mellé, és a sokaság mind őhozzá ment, és tanította őket.

És amint továbbment, meglátta Levit, az Alphaiosz fiát, aki a vámszedőhelyen ült; és így szólt néki: Kövess engem! Az fölkelt és követte Őt.

És történt, hogy Levinek házában asztalhoz telepedett, és sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézussal és az Ő tanítványaival együtt; sokan voltak ugyanis, akik követték Őt.

Amikor a farizeusok közül való írástudók meglátták, hogy együtt eszik a bűnösökkel és vámszedőkkel, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel?

Jézus ezt meghallotta és azt mondta nekik (az írástudóknak): Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.

JÉZUS TANÍTVÁNYAI MIÉRT NEM BÖJTÖLNEK? (Mt 9:14-17; Lk 5:33-39) A János tanítványai és a farizeusok éppen böjtöltek. Odamentek azért Jézushoz az emberek és azt kérdezték tőle: Miért van az, hogy a János tanítványai és a farizeusok tanítványai böjtölnek, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

Akkor Jézus így felelt nekik: Avagy böjtölhet-e a násznép addig, amíg velük van a vőlegény? Ameddig velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.

De eljön majd az a nap, amikor elvételük tőlük a vőlegény, és akkor azon a napon böjtölni fognak.

Senki sem varr új posztóból foltot elnyűtt ruhára, de ha mégis, a folt kiszakít abból, az új az elnyűttből, és nagyobb szakadás támad.

Új bort sem tölt senki régi tömlőkbe; de ha mégis, a bor a tömlőket szétszakítja, s a bor odavész és a tömlők is. Az új bor új tömlőkbe való!

A SZOMBAT AZ EMBERÉRT LETT, ÉS NEM AZ EMBER LETT A SZOMBATÉRT (Mt 12:1-8; Lk 6:1-5) És történt, hogy Jézus szombaton ment át a vetéseken, és tanítványai mentükben kalászatokat kezdtek szaggatni.

Akkor a farizeusok azt kérdezték tőle: Nézd, miért teszik szombaton azt, amit nem szabad?

Ő azonban azt felelte nekik: Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, amikor szűkséget szenvedett, és ő meg a vele lévők megéheztek?

Bement az Isten házába Abjathár főpap idejében, megette az Úr színe elé tett (szent) kenyereket - pedig azokat nem szabad megenni másnak, csak a papoknak -, és adott a vele lévőknek is.

És akkor így szólt nekik: A szombat az emberért lett, és nem az ember lett a szombatért.

Azért az Ember Fia ura a szombatnak is.

SZABAD-É SZOMBATON JÓT TENNI VAGY ROSSZAT TENNI? (Mt 12:9-14; Lk 6:6-11) Jézus egyszer ismét bement egy zsinagógába; éppen ott volt egy bénakezű ember.

És (a farizeusok) hogy vádolhassák Jézust, figyelték, vajon meggyógyítja-e azt szombaton.

Akkor így szólt a bénakezű embernek: Állj a középére!

Azoktól pedig azt kérdezte: Szabad-e szombaton jót cselekedni vagy rosszat cselekedni? Szabad-e egy emberéletet megmenteni vagy kioltani? De azok hallgattak.

Akkor haraggal körülnézett azokon, nagyon bánkódott szívük keménysége miatt, és így szólt az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az kinyújtotta és éppé lett a keze.

Akkor a farizeusok kimentek, és a Héródész-pártiakkal azonnal tanácsot tartottak ellene, hogyan öljék meg Őt.

JÉZUS AZ EGÉSZ NÉPNEK TANÍTÓJA ÉS GYÓGYÍTÓJA Jézus pedig a tanítványaival együtt elment a Galileai-tó partjára, és nagy sokaság követte Galileából és Júdeából,

Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon-túlról, Tírusz és Szidón vidékéről. Nagy sokaság ment hozzá, mert hallották, hogy milyen nagy dolgokat cselekszik.

És meghagyta tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak készen néki a sokaság miatt, hogy ne szorongassák Őt.

Mert sokakat meggyógyított, úgyhogy akiket valami testi fájdalom gyötört, azok hozzá tódultak, hogy érinthessék Őt.

És a tisztátalan lelkek, amikor meglátták Őt, leborultak előtte, és azt kiáltották: Te az Isten Fia vagy!

Ő pedig szigorúan rájuk parancsolt, hogy ne tegyék Őt ismertté.

A TIZENKÉT APOSTOL ELHÍVÁSA ÉS MEGBÍZÁSA (Mt 10:1-4; Lk 6:12-16) Azután fölment a hegyre, és magához szólította, akiket akart, és azok hozzámentek.

És kiválasztott tizenkettőt, hogy ővele legyenek, és hogy (majd később) kiküldje őket, hogy az igét hirdessék,

és hogy hatalmuk legyen az ördögök kiűzésére.

Így tette apostollá a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta;

és a Zebedeus fiait Jakabot és Jánost, akiknek a Boanérgesz nevet adta, amely azt jelenti: mennydörgés fiai;

és Andrást, és Fülöpöt, és Bertalant, és Mátét, és Tamást, és Jakabot az Alphaiosz fiát, és Thaddaioszt, és Simont :a kanánéust, (azaz zélótát: vakbuzgó politikust),

és Júdás Iskáriótészt, aki elárulta Őt.

JÉZUSNAK ELLEN SZEGÜL A CSALÁDJA Azután hazatért, és ott ismét sokaság gyűlt egybe, úgyhogy (Jézus és a tanítványai) még enni sem tudtak.

Amint ezt az övéi (a családja) meghallották, odamentek, hogy megfogják, mert azt mondták, hogy megzavarodott.

JÉZUSNAK HATALMA VAN A SÁTÁN FELETT (Mt 12:22-32; Lk 11:14-23) Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből érkeztek, azt mondták: Beezebúl van vele, és az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.

Ő pedig magához hívta azokat, és példázatokban azt mondta nekik: Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt? (azaz önmagát).

Hiszen ha egy ország önmagával meghasonlik, nem maradhat meg az az ország;

és ha egy háznép önmagával meghasonlik, nem maradhat meg az a háznép.

És ha a Sátán önmaga ellen támad és önmagával meghasonlik, nem maradhat meg, hanem vége van.

Az erős ember házába sem mehet be senki, és nem rabolhatja el annak ingóságát, hanem csak úgy, ha az erős embert előbb megkötözi, és akkor rabolja ki annak házáat. Mk 3:28-4:8

A SZENTLÉLEK ELLEN SZÓLÓ KÁROMLÁS (Mt 12:31-32; Lk 12:10) Bizony mondom néktek: Minden bűn megbocsáttatik a emberek fiainak (az embereknek), még a káromlások is, akár mennyi káromlást szólnak is;

de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha örökké, hanem örökkévaló bűnben vétkes.

Ezt azért mondta Jézus, mert azt állították, hogy tisztátalan lélek van Őbenne.

JÉZUSNAK IGAZI ROKONAI (Mt 12:46-50; Lk 8:19-21) És megérkeztek Jézus anyja meg az Ő testvérei, és kinn megállván, beküldtek hozzá, és hívták Őt.

Körülötte sokaság ült, és azt mondták néki: íme, a te anyád és a te testvéreid ott kinn keresnek téged.

Ő azonban feleletül azt mondta nékik: Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

És körülnézván a körülötte ülőkön, így szólt: íme, az én anyám és az én testvéreim!

Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és anyám.

PÉLDÁZAT A MAGVETŐRŐL (Mt 13:1-9; Lk 8:4-8) Jézus ismét elkezdett tanítani a Galileai-tó mellett. ÉS igen nagy sokaság gyűlt hozzá, úgyhogy hajóra szállt, és leült abban a vizén, a sokaság pedig mind a tó mellett a parton volt.

És sok mindenre tanította őket példázatokban. És tanításában azt mondta nékik:

Halljátok! ímé, a magvető kiment vetni.

És történt vetés közben, hogy némelyik mag az útra esett, s a madarak odamentek és megették azt.

Némelyik pedig a köves helyre esett, ahol nem volt sok földje, és hamar kikelt, mert nem volt mélyen a földben.

Amikor pedig a nap fölkel, a gyenge növény elperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt.

Némelyik mag pedig a túskeborba esett, és a túskebor felnőtt, és megfojtotta a növényt és az nem hozott termést.

Némelyik pedig a jó földbe esett, kikelt, felnövekedett, és termést hozott: némelyik harmincannyit termett, némelyik hatvanannyit, némelyik pedig százannyit.

És így szólt nékik: Akinek van füle a hallásra, hallja!

A PÉLDÁZAT CÉLJA (Mt 13:10-17; Lk 8:9-10) Amikor Jézus egyedül volt, megkérdezték Őt a példázat felől a körülötte lévők a tizenkettővel együtt.

Ő azt mondta nékik: Az Isten országának titka néktek (nyilván tudtul) adatott; azoknak a kívül valóknak azonban minden példázatokban adatik,

hogyan (amint az írás mondja): Szemükkel nézzenek, és mégse jussanak belátásra, fülükkel halljanak, és mégse jussanak helyes megértésre, hogy soha meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak.

A MAGVETŐRŐL SZÓLÓ PÉLDÁZAT MAGYARÁZATA (Mt 13:18-23; Lk 8:11-15) Azután Jézus azt kérdezte tőlük: Nem tudjátok, hogy mit jelent ez a példázat? Akkor hogyan értitek majd meg mind a többi példázatot?

A magvető az, aki az igét elhinti.

Az útra esett mag azokat jelenti, akiknek lelkébe elhintik ugyan az igét, de mihelyt hallják, azonnal eljön a Sátán, és elragadja az azokba vetett igét.

Hasonlóképpen a köves helyre vetett magvak azok, akik mihelyt hallják az igét, azonnal örömmel fogadják azt,

de nem tud bennük meggyökerezni, hanem csak egy rövid ideig, azután ha az ige miatt szorongatás vagy üldözés támad, azonnal elpártolnak.

És mások, a túskebokrok közé vetett magvak azok, akik az igét meghallgatták,

de a mindennapi élet gondja és a gazdaság csalárdsága, és a vágyakozás az egyéb dolgok után szívükbe lopózik, és megfojtja az igét, és az nem hoz termést.

A jó földbe vetett magvak pedig azok, akik hallják az igét és befogadják, és termést hoznak, némelyik harmincannyit, némelyik hatvanannyit, némelyik százannyit.

MINDEN REJTETT DOLOG ÉS TITOK NAPFÉNYRE JUT (Lk 8:16-18) Azután így szólt nekik: Talán csak nem azért hozzátok elő a lámpást, hogy a véka alá tegyétek, vagy az ágy alá? Vajon nem inkább azért-e, hogy a lámpatartóra tegyétek?

Mert nincsen semmi rejtett dolog, amely nem lesz nyilvánvalóvá, és semmi titok, amely nem jut nyilvánosságra.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!

Majd így szólt nekik: Figyeljétek arra, amit hallotok. Amely mértékkel mértek, azzal mér majd néktek az Isten, sőt ráadást ad néktek.

Mert akinek van (fogékonysága, odaadó figyelme), annak még ad majd az Isten (ismeretet), de akinek nincs, azt is elveszi tőle, amije van.

PÉLDÁZAT A VETÉS NÖVEKEDÉSÉRŐL És így szólt: Úgy van az az Isten országával, mint ahogyan az ember beveti a magot a földbe,

azután éjjelenként alszik, és reggelenként fölkel, a mag pedig közben kihajt és felnő, - maga az ember sem tudja, hogyan.

Mert magától terem a föld először fűvet, azután kalászt, azután teljes szemet a kalászbán.

Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal ráereszti a sarlót, mert elérkezett az aratás ideje.

A MUSTÁRMAGRÓL SZÓLÓ PÉLDÁZAT (Mt 13:31-35; Lk 13:18-19) És szólt: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Vagy milyen példázatban tanítsunk arról?

Hasonló a mustármaghoz, amely amikor a földre vetik, kisebb minden magnál, amely a földön található,

de ha elvetették, felnő és nagyobb lesz minden kerti növényénél, és olyan nagy ágakat hajt, hogy árnyékában az égi madarak megpihenhetnek.

Sok ilyen példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették;

példázat nélkül azonban semmit sem mondott nekik, de a tanítványainak mindent külön megmagyarázott.

JÉZUS ÚR A VIHAR FELETT (Mt 8:23-27; Lk 8:22-25) Azon a napon, amint beesteledett, Jézus így szólt tanítványainak: Menjünk át a tónak túlsó partjára.

Elbocsátották tehát a sokaságot, és magukkal vitték Őt hajón, úgy, amint volt; más hajók is követték őket.

Akkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba annyira, hogy az már-már megtelt.

Ő pedig a hajó hátulsó részében, a fejaljon aludt. Fölbresztették Őt és így szóltak neki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?

Akkor fölkel, megdorgálta a szelet, és azt mondta a hullámozó tónak: Hallgass, csitulj el! És elállt a szél, és nagy szélcsend lett.

És így szólt nekik: Miért vagytok ilyen félénkek? Hogy van, hogy még mindig nincsen hitetek?

És nagy félelem fogta el őket, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda ez, hogy a szél is, a hullámozó tó is engedelmeskedik neki?

JÉZUS ÚR A GERASZAI DÉMON FELETT (Mt 8:28-34; Lk 8:26-39) És elmentek a tónak túlsó partjára a geraszaiak földjére.

Amint kiszállt a hajóból, azonnal találkozott vele egy ember, aki a sírboltokból jött ki, és akiben tisztátalan lélek volt;

annak lakása a sírboltokban volt, és már láncokkal sem tudta őt senki megkötözni.

Mert sokszor megkötözték ugyan békókkal és láncokkal, de a láncokat szétszaggatta, és a békókat összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni;

éjjel és nappal mindig a sírboltokban és a hegyeken tartózkodott, kiáltozott, és kővel verte magát.

Amikor távolról meglátta Jézust, hozzáfutott, leborult előtte,

és hangosan így kiáltott: Mit akarsz velem Jézus, a legmagasságosabb Istennek Fia? Az Istenre kérek, ne gyötörj engem.

Ugyanis Jézus azt mondta neki: Tisztátalan lélek, menj ki ebből az emberből!

Jézus azt kérdezte tőle: Mi a neved? Az így felelt neki: Légió a nevem, mert sokan vagyunk.

És igen kérte Jézust, hogy ne űzze el őket arról a vidékről.

Volt pedig ott a hegyen egy nagy legelésző disznónyáj;

és (a tisztátalan lelkek) kérték Őt: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk.

És megengedte nekik. A tisztátalan lelkek kimentek, belementek a disznókba, és a nyáj, mintegy kétezer disznó, a meredekről a tóba rohant, és belefulladt.

A disznópásztorok pedig elfutottak, és hírül adták azt a városban és a falvakban; az emberek kimentek, hogy lássák, mi történt.

Amikor Jézushoz érkeztek és látták, hogy az ördögös, akiben azelőtt a Légió (nagyon sok tisztátalan lélek) volt, ott ül felöltözve és eszén van, megijedtek.

Akik pedig, látták, elbeszélték nekik, hogy mi történt az ördögössel és a disznókkal.

Akkor kérni kezdték Jézust, hogy távozzék el az ő határukból.

Amikor pedig hajóra szállt, arra kérte Őt a volt ördögös, hogy Ővele maradjon.

De Jézus nem engedte meg, hanem így szólt neki: Eredj haza a tiedhez, és beszéld el nekik, mily nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és hogy megkönyörült rajtad.

El is ment és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mily nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindenki csodálkozott.

JÉZUS ÚR A HALÁL FELETT; JÁIRUS LEÁNYA; AZ ASSZONY, AKI JÉZUS RUHÁJÁT MEGÉRINTETTE (Mt 9:18-26; Lk 8:40-56) Jézus hajón ismét átmenvén a másik partra, nagy sokaság gyűlt hozzá; és amikor Ő a tóparton volt,

odament hozzá egy Jairus nevű zsinagógai elöljáró, és amint meglátta Őt, lábához borult,

és igen kérte: Az én leánykám halálán van, jöjj el, tedd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

El is ment vele. Nagy sokaság követte Őt, és minden oldalról szorongatták.

Volt ott (a sokaságban) egy tizenkét év óta vérfolyásban szenvedő asszony;

az sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát betegségére költötte, de semmi hasznát nem vette, hanem még sokkal rosszabbul lett.

Mivel pedig hallott Jézusról, a sokaságban háta mögé ment, és megérintette az ő ruháját;

mert azt mondta: Ha csak ruháját érintem is, meg fogok gyógyulni.

És azonnal megszűnt vérének folyása, és megérezte testében, hogy bajából meggyógyult.

Jézus minthogy azonnal nagyon jól tudta, hogy isteni erő áradt ki Őbelőle, megfordult a sokaságban, és azt kérdezte: Ki érintette meg a ruhámat?

Tanítványai így feleltek néki: Látod, hogy a sokaság szorongat téged, és azt kérdezed, hogy ki érintett engem?

Akkor Jézus körülnézett, hogy lássa, ki tette azt.

Az asszony pedig félve és remegve, mivel tudta, hogy mi történt vele, odament, leborult előtte, és igazán megmondott néki mindent.

Ő pedig így szólt néki: Leányom, a te hited által gyógyultál meg. Eredj el békességgel, és bajodból meggyógyulván légy egészséges.

Még beszélt, amikor néhányan megérkeztek a zsinagógai előjáró házából, és azt mondták: Meghalt a leányod, miért fárasztod tovább a Mestert?

Jézus azonban nem törődött az elhangzott szavakkal és így szólt a zsinagógai előjárónak: Ne félj, csak higgy!

És senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak a Jakab testvérének.

Amikor megérkeztek a zsinagógai előjáró házához, és Jézus látta az ott nyüzsgő sokaságot meg a siránkozókat és jajgatókat,

bement és azt mondta nékik: Miért zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik.

De azok kinevették őt. Ő pedig mindenkit kiküldött, maga mellé vette a gyermek atyját, anyját, a három tanítványát, és bement oda, ahol a gyermek feküdt.

És megfogván a gyermek kezét azt mondta néki: „Talitha kúm”; ez megmagyarázva azt jelenti: Leányka néked mondom, kelj föl!

Akkor a leányka azonnal fölkel és járt, ugyanis tizenkét esztendő volt. És nagyon megrendülten elcsodálóztak.

Ő pedig szigorúan megparancsolta nékik azt, hogy ami ott történt, senki meg ne tudja, és azt mondta, hogy a leánynak adjanak enni.

A NÁZÁRETHIEK MEGBOTRÁNKOZNAK JÉZUSON (Mt 13:53-58; Lk 4:16-30) Jézus azután eltávozott onnan; elment a szülővárosába, és követték a tanítványai.

Amikor a szombat elérkezett, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan, akik hallgatták Őt, elcsodálóztak és azt mondták: Honnan vannak ebben mindezek; és miféle bölcsesség az, amely néki adatott? És hogy történnek keze által ilyen csodadolgok?

Nem ez-é az ácsmester, a Mária gyereke, Jakab, József és Júdás és Simon testvére? És nem itt élnek-e köztünk a nőtestvérei? És megbotránkoztak Őrajta.

Jézus pedig azt mondta nékik: Sehol sem becsülik kevésre a prófétát, csak a maga szülővárosában, az ő rokonai közt és a maga családjában.

Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány betegre reátévén kezét, meggyógyította őket.

És elcsodálkozott a hitetlenségükön. Jézus azután köröskörül bejárta a falvakat és tanított.

JÉZUS KIKÜLDÖTT TANÍTVÁNYAI ÁLTAL IS TANÍT ÉS GYÓGYÍT (Mt 10:1. 5-15; Lk 9:1-6) Majd magához szólította a tizenkettőt, és kezdte őket kiküldeni kettőnként, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken.

És megparancsolta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra, csak egy botot; se kenyeret, se táskát, se pénzt az övükben,

hanem kössenek sarut, de - mondta - két ruhát ne öltsetek.

És azt mondta nekik: Ahol valamely házba (mint vendégek) bementek, maradjatok ott mindaddig, amíg arról a vidékről tovább mentek.

És ha valahol nem fogadnak be titeket, és nem hallgatnak meg titeket, amikor onnan elmentek, rázzátok le a port lábatokról, bizonyosságul ellenük.

És ők elmenvén, hirdették, hogy térjenek meg,

és sok ördögöt kiűztek, sok beteget olajjal megkentek, és meggyógyították őket.

HÉRÓDÉSZ ÁNTIPÁSZ ÉS JÉZUS; KERESZTELŐ JÁNOS LEFEJEZTETÉSE (Mt 14:1-12; Lk 9:7-9; 3:19-20)

Meghallotta ezeket Héródész Ántipász király, mert Jézus neve ismertté vált; és azt beszéltek: Keresztelő János támadt fel a halálból, és azért munkálkodnak Őbenne a csodatévő erők.

Mások pedig azt mondták, hogy Ő az Illés; ismét mások azt állították, hogy Ő egy olyan próféta, mint valamelyik a próféták közül.

Amikor Héródész ezeket meghallotta, így szólt: János, akit én lefejeztettem, az támadt fel (a halálból).

Ugyanis (régebben) maga Héródész fogatta el Jánost, és a börtönben megkötöztette Héródiász miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt, mert ezt Héródész feleségül vette;

János ugyanis megmondta Héródésznek: Nem szabad néked a testvéred feleségét elvenned;

Héródiász ezért haragudott reá, és meg akarta öletni, de nem tudta.

Héródész ugyanis félt Jánostól, mert igaz és szent embernek ismerte, azért őriztette őt; és amikor hallgatta, sokszor zavarban volt, de mégis szívesen hallgatta.

Egyszer azonban érkezett a Héródiász tervének kedvező nap; akkor amikor Héródész a születésnapján lakomát adott a főembereinek, s vezéreinek és Galilea előkelőségeinek,

akkor Héródiásznak a leánya bement és táncolt, és megtetszett Héródésznek és a vendégeknek. És a király így szólt a leánynak: Kérj tőlem amit csak akarsz, és megadom néked;

meg is esküdött neki: Bármit kérsz, megadom néked, még ha az országom felét kéred is.

A leány pedig kiment, és így szólt az anyjának: Mit kérjek? Ő így felelt: Keresztelő János fejét.

A leány azonnal nagysietve be is ment a királyhoz, és kérte őt: Akarom, hogy rögtön add ide nékem egy tálon Keresztelő Jánosnak a fejét.

A király, noha igen elszomorodott, de esküje miatt és a vendégek miatt nem akarta a leány kérését megtagadni.

Azonnal elküldte tehát a hóhért, és megparancsolta, hogy hozza elő János fejét. Az elment, a börtönben lefejezte Jánost,

és elvitte a fejét egy tálon, odaadta a leánynak, a leány pedig anyjának adta.

Amikor ezt János tanítványai meghallották, odamentek, elvitték a testét és sírba helyezték.

AZ ÖTEZER EMBER MEGVENDÉGELÉSE (Mt 14:13-21; Lk 9:10-17; Jn 6:1-14) Az apostolok aztán összegyűltek Jézushoz, és elbeszéltek néki mind azt, amit cselekedtek és amit tanítottak.

Ő pedig így szólt nékik: Jertek velem csak ti magatok valami lakatlan helyre, és pihenjete egy keveset. Mert sokan voltak a jövő-menők, és (az apostoloknak) még evésre sem volt idejük.

És elmentek hajón csupán ők maguk valami lakatlan helyre.

De meglátták őket, amint elmentek, és sokan megismerték őket, és minden városból összefutottak oda gyalog, és megelőzték őket.

Jézus amikor kiszállt, meglátta a nagy sokaságot, és megkönyörült rajtuk, mert olyanok voltak, mint valami pásztor nélkül való juhok. És kezdte őket sok mindenre tanítani.

Majd amikor az idő már nagyon későre járt, odamentek hozzá tanítványai, és azt mondták néki: Elhagyatott ez a hely, és az idő már későre jár;

bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a körül elterülő tanyákra és falvakba, hogy valami ennivalót vegyenek maguknak.

Jézus azonban feleletül azt mondta nékik: Ti adjatok nékik enni! Azok azt kérdezték Őtőle: Elmenjünk, és vegyünk kétszáz dénáron kenyeret, hogy enni adjunk nékik? (egy dénár értéke kb. 80 fillér)

Ő azonban azt kérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? Menjete, nézzéte meg. És amikor megtudták, így szóltak: öt, és két halunk.

Akkor megparancsolta nékik, hogy üljenek le mindnyájan a zöld fűre, ahogyan asztalhoz szoktak telepedni.

Letelepedtek azért csoportonként, százával és ötvenével.

Ő pedig kezébe vette az öt kenyeret meg a két halat, föltekintett az égre, hálát adott, darabokra törte a kenyeret, és odaadta a tanítványainak, hogy szolgálják fel, és a két halat is elosztotta mindnyájuknak.

Ettek is mindnyájan és jóllaktak,

és fölszedtek tizenkét kosarat megtöltő maradékot, és a halakból is.

Akik pedig a kenyerekből ettek, ötezren voltak a férfiak.

JÉZUS A GENNÉSZÁRETI-TAVON A VIHARBAN MEGMENTI TANÍTVÁNYAIT (Mt 14:22-33; Jn 6:15-21)
Jézus arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és Őt megelőzve menjenek át a túlsó partra, Béthszaida felé, amíg Ő közben elbocsátja a sokaságot.

Azután pedig, hogy elbúcsúzott tőlük, fölment a hegyre, hogy imádkozzék.

Amikor beesteledett, a hajó a tó közepén járt, Ő pedig egymaga a szárazföldön volt.

És amint látta, hogy kínlódnak az evezéssel, - mert a szél szembe fúj a velük, - az éjszaka negyedik óráján idején a vízen járván, odament hozzájuk; és el akart mellettük menni.

Azok pedig amikor meglátták, hogy Ő a vízen jár, azt gondolták, hogy valami kísértet, és felkiáltottak; mert mindnyájan látták őt, és megrémültek. Ő azonban azonnal szóba állt velük, és azt mondta nekik: Bízatok, én vagyok; ne féljete!

És belépett hozzájuk a hajóba, és elállt a szél. Ők pedig magukban nagyon csodálkoztak;

mert nem okultak a kenyerek megsokasításán, minthogy a szívük meg volt keményedve.

JÉZUS GENNÉSZÁRETBEN BETEGEKET GYÓGYÍT (Mt 14:34-36) Amint átkeltek a tavon, Gennészáret vidékére érkeztek, és ott kikötöttek.

Amint kiszálltak a hajóból, az emberek azonnal felismerték Jézust,

és arra az egész környékre szétfutottak, és kezdték a betegeket a fekvőpárnájukon odahordani, ahol Ő hallomásuk szerint éppen volt.

És ahová csak bement: falvakba, városokba vagy tanyákra, kitették a terekre a betegeket, és kérték Őt, hogy azok legalább a ruhájának bojtját érinthessék; és mindazok, akik megérintették Őt, meggyógyultak.

ISTEN PARANCSOLATAI ÉS AZ EMBEREK PARANCSOLATAI (Mt 15:1-20) És Jézushoz gyülekeztek a farizeusok meg néhány írástudó, akik Jeruzsálemből érkeztek.

És amikor látták, hogy tanítványai közül némelyek tisztátalan, azaz mosatlan kézzel esznek kenyeret, mert a farizeusok és a zsidók valamennyien addig nem esznek, amíg kezüket nem mossák meg; így tartják meg a régiek hagyományát;

és a piacról hazaérkezve sem esznek mosakodás nélkül, és sok más is van, aminek megtartását a hagyományból átvették, poharak, korsók, rézedények megmosását,

akkor megkérdezték Őt a farizeusok és az írástudók: A te tanítványaid miért nem élnek a régiek hagyománya szerint, hanem tisztátalan kézzel esznek kenyeret?

Ő azt felelte nekik: Jól prófétált felőletek képmutatók felől Ésaías, amint meg van írva: Ez a nép ajkával tisztel engem, de szívük távol van tőlem;

pedig hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberi parancsolatok. (Ésaías 29:13)

Elhagyván az Isten parancsolatát, az emberek hagyományát tartjátok meg.

Majd így szólt nékik: Ti szépen félreteszitek az Isten parancsolatát azért, hogy a magatok hagyományát tartsátok meg.

Mózes ugyanis azt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat, és: Aki atyját vagy anyját gyalázza, halállal lakoljon.

Ti pedig azt mondjátok: Ha egy ember az atyjának vagy az anyjának azt mondja: Korbán, azaz: a templomnak szánt ajándék az, amivel megsegíthetnélek,

akkor már nem engeditek, hogy valamit tegyen az atyjáért vagy az anyjáért,

és így érvénytelenné teszitek az Isten ígését a ti hagyományotokkal, amelyet tanítotok; és sok ehhez hasonlót is cselekesztek.

Aztán ismét magához hívta a sokaságot és azt mondta nékik: Hallgassatok reám mindnyájan, és értsétek meg.

Nincsen semmi (ételféle) sem az emberen kívül, ami az emberbe jutva tisztátalanná teheti őt, hanem ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!

Amikor a sokaságot elhagyta, és hazament, tanítványai megkérdezték Őt a példázat felől.

Ő így felelt nékik: Ti is ilyen értelmetlenek vagytok? Nem értitek, hogy az embert semmi sem teheti tisztátalanná, ami kívülről jut az emberbe,

mert az nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, és onnan a félreeső helyre kerül; és ezzel Ő tisztának nyilvánított minden eledelt.

Azt mondta továbbá: Ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Mert belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok,

paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok, álnokság, bujaság, irigység, káromlás, gőg, oktalanság;

mindezek a gonoszságok belülről erednek, és teszik tisztátalanná az embert.

JÉZUS A SZÍR-FÖNIKIAI ASSZONY LEÁNYÁT MEGGYÓGYÍTJA (Mt 15:21-28) És fölkelvén, elment onnan Türosz vidékére. És amikor bement egy házba, azt akarta, hogy senki se tudjon ottlétéről; de mégsem rejtőzködhetett el;

azonnal hallott felőle egy asszony, akinek leánykájában tisztátalan lélek volt; azért odament őhozzá, és lába elé borult;

az az asszony pedig görög volt, szíriai-fönikiai származású; és kérte Őt, hogy űzze ki leányából az ördögöt.

Jézus azonban azt mondta néki: Hadd lakjanak jól először a fiak, mert nem helyes a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

De az felelvén azt mondta néki: Úgy van Uram, de hiszen az ebek is esznek a gyermekek morzsáiból az asztal alatt.

Jézus így szólt néki: Mivel ezt mondtad, menj haza, az ördög kiment a te leányodból.

És amikor az asszony hazaérkezett, látta, hogy leánya az ágyon feküdt, és az ördög kiment belőle.

JÉZUS MEGGYÓGYÍT EGY SIKETNÉMÁT Azután Jézus ismét eltávozott Türosz vidékéről, és elment Szidónon át a Galileai-tóhoz, a Tízváros vidékén keresztül.

És odavittek hozzá egy süket embert, aki alig tudott beszélni, és kérték, hogy tegye reá a kezét.

Jézus félrevonta őt a sokaságból, és amint egyedül voltak, ujját annak fülébe dugta, és megnyálazott ujjával megérintette annak nyelvét;

majd föltekintett az égre, fohászzkodott,

és azt mondta: Effatha, azaz: Nyílj meg! Annak azonnal megnyílt a füle, és megoldódott a nyelve köteléke, és helyesen beszélt.

És Jézus megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél jobban tiltotta, azok annál inkább híresztelték.

És szerfelett csodálkoztak, és azt mondták: Mindent jól cselekedett, a süketeket hallókká teszi és a némákat beszélőkké.

A NÉGYEZER EMBER MEGVENDÉGELESE (Mt 15:32-39) Azokban a napokban, amikor ismét igen nagy sokaság volt ott, és nem volt mit egyenek, Jézus magához hívta tanítványait, és azt mondta nekik:

Szánakozom e sokaságon, mert immár harmadnapja, hogy velem tartanak, és nincs mit egyenek;

és ha éhen bocsátom őket haza, elepednek majd az úton; hiszen közülük némelyek messziről jöttek.

Tanítványai azonban így feleltek néki: Hogyan tarthatná jól valaki ezeket kenyérrel itt a pusztaságban?

Jézus megkérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? Azok pedig azt felelték: Hét.

Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre; Ő pedig kezébe vette a hét kenyeret, hálát adott, darabokra törte azokat, és tanítványainak adta, hogy tegyék elébük, és azok a sokaság elé tették.

Volt néhány apró haluk is; és megáldván azokat, azt mondta, hogy azokat is tegyék elébük.

Ettek azért, és jól laktak, és fölszedték a maradék darabokat hét kosárral.

Mintegy négyezren voltak. Azután elbocsátotta őket.

Akkor tanítványaival együtt hajóra szállt, és elment Dalmanútha vidékére.

JÉZUS MEGTAGADJA A MENNYEI JELT KÍVÁNÓK KÉRÉSÉT (Mt 16:1-4) A farizeusok azután kimentek Jézushoz, s elkezdtek vele vitatkozni, és égi jelt kívántak tőle, kísértvén Őt.

Ő pedig lelkében felsóhajtva azt mondta: Miért kíván égi jelt ez a nemzedék? Bizony mondom néktek: Ennek a nemzedéknek semmiféle jel nem adatik.

És ott hagyván őket ismét hajóra szállt, és a túlsó partra ment.

JÉZUS ÓV A FARIZEUSOK KOVÁSZÁTÓL ÉS A HÉRÓDÉSZ ÁNTIPÁSZ KOVÁSZÁTÓL (Mt 16:5-12) De elfelejtettek kenyeret vinni, úgyhogy csak egy kenyér volt velük a hajóban.

Jézus megparancsolta nékik mondván: Vigyázzatok, őrizkedjete a farizeusok kovászájától és a Héródész Ántipász kovászájától!

Akkor egymás közt tanakodtak: Nincs kenyérünk.

Jézus tudta, hogy mit forgatnak elméjükben, és azt mondta nékik: Miért tanakodtok azon, hogy nincs kenyereitek? Még mindig nem fogjátok fel? Még mindig nem értitek? Megkeményedett a szívetek?

Van szemetek és nem láttok, van fületek és nem hallotok?

Nem emlékeztek? Amikor öt kenyeret darabokra törtem az ötezernek, a maradékkal hány kosarat szedtetek tele? Feleltek néki: Tizenkettőt.

Amikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat szedtetek tele a maradékkal? És feleltek: Hetet.

Akkor azt mondta nékik: Még mindig nem értitek?

EGY VAK MEGGYÓGYÍTÁSA Azután Béthszaidába mentek. Ott egy vakot vittek Jézushoz, és kérték Őt, hogy érintse meg a vakot.

És megfogván a vaknak kezét, kivezette a falun kívül, majd megnyálazva annak szemét rátette a kezét és megkérdezte tőle: Látsz-e valamit?

Az föltekintve így szólt: Látom az embereket, úgy látom őket, mint valami fákat, amint körüljárnak.

Azután Jézus ismét rátette kezét a szemére; az ember jól szétnézett, és meggyógyult, s messzire és tisztán látott mindent.

Azután hazaküldte őt, és azt mondta: A faluban ne mondd el senkinek sem.

TI KINEK MONDOTOK ENGEM? PÉTER VALLÁSTÉTELE (Mt 16:13-20; Lk 9:18-21; Jn 6:67-69) Jézus és tanítványai elmentek a Cézárea Filippi mellett elterülő falvakba; és az úton megkérdezte tanítványaitól: Mit mondanak az emberek, hogy én ki vagyok?

Ők így feleltek néki: Azt mondják, hogy Te a Keresztelő János vagy, mások aztj hogy Illés, mások meg, hogy egy a próféták közül.

És Ő megkérdezte tőlük: De ti mit mondotok, hogy én ki vagyok? Péter így felelt néki: Te a Krisztus vagy!

Akkor rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek se mondják Őróla.

JÉZUS ELSŐ ÍZBEN JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 16:21-28; Lk 9:22-27) Jézus arra kezdte őket tanítani, hogy az Ember Fiának sokat kell szenvednie, a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól elvettetnie, és megöletnie, és hogy három nap múltával fel kell támadnia.

E szavakat nyíltan mondta. Akkor Péter magához vonta Őt, és elkezdte dorgálni.

De Ő megfordult, tanítványaira tekintett, korholta Pétert és ezt mondta: Távozz tőlem Sátán, mert nem úgy gondolkodói mint az Isten, hanem úgy, mint az emberek.

És magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt, és azt mondta nekik: Ha valaki én utánam akar jönni (mint az én tanítványom), tagadja meg önmagát, vegye föl az ő kel resztjét, és kövessen engem.

Mert aki (azzal, hogy nem mer engemet követni), meg akarja tartani az ő (földi) életét, elveszti (mennyei) életét; aki pedig (a kereszthordozó úton) elveszti az ő (földi) életét énérétem és az evangéliomért, megtartja (mennyei) életét. (Mt 16:25; Lk 9:24)

Mert mit használ az embernek, ha mind az egész világot megnyeri, de jövődő élete kárt szenved?

Ugyan mit ád az ember váltságul az ő (elvesztett) életéért?

Mert aki ebben az istentelen és bűnös világban szégyell engemet és az enyéimet, szégyellni fogja azt az Ember Fia is, amikor eljön az Ő Atyjának és a szent angyaloknak dicsőségében.

Azután így szólt nekik: Bizony mondom néktek: Az itt állók közt vannak némelyek, akik nem ízelek meg a halált, csak ha meglátták, hogy az Isten országa hatalommal elérkezett.

JÉZUS MEGDICSŐÜLÉSE (Mt 17:1-13; Lk 9:28-36) Jézus hat nap múltával maga mellé vette Pétert, Jakabot meg Jánost, és külön csupán ővelük fölment egy magas hegyre.

És elváltozott előttük, és ruhája olyan ragyogó fehér lett, amilyent a földön ruhafestő nem tud fehériteni.

És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal.

Akkor Péter megszólalván azt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk; csináljunk három sátrat, néked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Ugyanis nem tudta, mit mondjon; mert megrémültek.

És felhő támadt, amely körülvette őket, és a felhőből szó hangzott, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, Őreá hallgassatok.

És amint hirtelen körültekintettek, senkit sem láttak maguk mellett, csupáncsak Jézust.

Amikor pedig a hegyről lementek, megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, hallottak, hanem csak akkor, amikor az Ember Fia a halálból már feltámadt.

És ezeket a szavakat megtartották magukban, de egymás közt tanakodtak, hogy mi az a halálból való feltámadás.

És megkérdezték Őt: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?

Ő azt mondta nékik: Csakugyan Illés jön el előbb, és mindent helyreállít; de hogy van az, hogy meg van írva az Ember Fiáról: sokat kell szenvednie és megvetést túrnie?

De mondom néktek, hogy Illés már eljött, és azt cselekedték vele, amit akartak, amint meg van írva felőle.

JÉZUS MEGGYÓGYÍTJA AZ EPILEPTIKUS FIÚT (Mt 17:14-20; Lk 9:37-42) Amikor a többi tanítványhoz visszamentek, nagy sokaságot láttak körülöttük, és írástudókat, akik vitatkoztak velük.

És a sokaság mind, mihelyt meglátta Jézust, elcsodálkozott, hozzá futott és köszöntötte Őt.

Ő pedig megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztok velük?

Valaki a sokaságból így felelt néki: Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van.

És ahol csak megragadja, földhöz veri őt, ő pedig tajtékot túr, fogát csikorgatja, és megmerevedik; mondtam hát tanítványaidnak, hogy úzzék ki azt, de nem tudták.

Jézus így felelt nékik: Ó hitetlen nemzedék, meddig kell még köztetek lennem? Meddig kell még titeket elszenvednem? Hozzátok őt ide elélem!

És odavitték Őhozzá. És mihelyt megpillantotta Jézust a néma lélek, azonnal ide-oda rángatta a fiút, az a földre esett, és tajtékozva fetrengett.

Jézus megkérdezte a gyermek apjától: Mennyi ideje, hogy ez a betegség gyötri? Az így szólt: Gyermekkora óta;

és gyakran tűzbe is, vízbe is vetette őt, hogy elpusztítsa; de ha tehetsz valamit, könyörülj meg rajtunk, és segíts rajtunk.

Jézus így felelt néki: „Ha tehetsz valamit?” - a hívónek minden lehetséges!

A gyermek atyja azonnal így kiáltott: Hiszek; légy segítségül az én hitetlenségemnek (gyenge hitemnek)!

Jézus pedig amikor látta, hogy sokaság tódul köréjük, megdorgálta a tisztátalan lelket, és azt mondta néki: Te néma és süket lélek, parancsolom tenéked, menj ki belőle, és többé ne menj belé!

Akkor az kiáltván és a gyermeket kegyetlenül ide-oda rángatván kiment; a gyermek pedig olyan lett, mint valami halott, úgyszólván sokan azt mondták: Meghalt!

Jézus azonban megragadta őt a kezénél fogva, fölemelte, és az fölkelte.

Azután pedig, hogy Jézus bement egy házba, tanítványai megkérdezték Őt külön: Miért nem tudtuk azt kiűzni mi?

Ő pedig azt mondta nékik: Ezt a fajta semmivel sem lehet kiűzni, csak imádsággal.

JÉZUS MÁSODSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 17:22-23; Lk 9:43-4;) És onnan elmenvén Galileán mentek által, és nem akarta, hogy azt valaki megtudja;

ugyanis akkor tanítványait tanította, és azt mondta nékik: Az Ember Fia az embereknek kezébe adatik, és megölik Őt; megöletése után azonban három nap múltával fel fog támadni.

Ők azonban nem értették meg ezt a kijelentést, és félték Őt megkérdezni.

KI A LEGNAGYOBB A TANÍTVÁNYOK KÖZT? (Mt 18:1-5; Lk 9:46-48) Elmentek Kapernaumba. Amint hazaérkeztek, Jézus megkérdezte tőlük: Miről beszélgettetek az úton?

Ők azonban hallgattak, mert az úton arról beszélgettek egymással, hogy köztük ki a legnagyobb.

És leülvén, magához hívta a tizenkettőt, és azt mondta nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közt utolsó, és mindenkinek szolgája.

És odahívott egy kis gyermeket és közéjük állította, majd magához ölelte, és azt mondta nékik:

Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad a reám való hivatkozással, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.

AKI NINCS ELLENÜNK, AZ VELÜNK VAN (Lk 9:49-50) János azt mondta néki: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űz ki, és megtiltottuk néki, mert nem csatlakozott hozzánk.

Jézus így szólt: Ne tiltsátok meg néki, mert senki sincs, aki csodát tesz a reám való hivatkozással, és mindjárt gyalázhatja engem.

Mert aki nincs ellenünk, az mivelünk van.

Bizony mondom néktek: Ha valaki az én nevemben innotok ad egy pohár vizet azért, mert ti a Krisztus követői vagytok, jutalmát bizonyosan meg fogja kapni.

A TANÍTVÁNYOKNAK SZÓLÓ INTELMEK (Mt 18:6-9; Lk 17:1-2) És aki e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, egyet bűnre csábít, annak az embernek jobb lenne, ha malomkövet kötnének a nyakára, és a tengerbe dobnák.

Ha pedig bűnre csábít téged a kezed, vágd le azt; jobb néked csonkán az életre menned, mint hogy két kezeddel a gyehennára, az olthatatlan tűzre juss.

Ott az ő férgük nem hal meg, és az ő tűzük nem alszik ki.

És ha a lábad csábít téged bűnre, vágd le azt; jobb néked sántán az életre bemenned, mint ha két lábaddal vettetsz a gyehennára.

Ott az ő férgük nem hal meg, és az ő tűzük nem alszik ki.

És ha a szemed csábít téged bűnre, vágd ki azt; jobb néked félszemmel az Isten országába bemenned, mintha két szemeddel a gyehennára vettetsz.

Ott az ő férgük nem hal meg, és az ő tűzük nem alszik ki.

Mert mindenki tűzzel sózatik majd meg.

Jó a só, de ha a só ízet veszti, mivel adtok néki ízt. Legyen bennetek só, és egymással békeességben éljete.

TANÍTÁS A HÁZASSÁGI ELVÁLÁSRÓL (Mt 19:1-12) Jézus felkelvén, elment onnan Júdea vidékeire és a Jordánon-túlra, és ismét sokaság gyűlt Őhozzá, és amint szokása volt, ismét tanította őket.

És farizeusok mentek hozzá, és megkérdezték Őt, - hogy megkísértsék: - Szabad-e a férjnek a feleségét elbocsátania?

Ő pedig felelvén, azt kérdezte tőlük: Mit parancsolt néktek Mózes?

Ők így feleltek: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk, és elbocsássuk az asszonyt.

Jézus így felelt: A ti szívetek keménysége miatt itta néktek azt a parancsolatot.

Ám az Isten a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremte őket.

Azért a férfiú elhagyja atyját és anyját, és ragaszkodik a feleségéhez.

És a kettő egy testté lesz, úgyhogy többé nem két test ők, hanem egy.

Amit tehát az Isten egybekötött, ember ne válassza el.

És odahaza a tanítványai ismét megkérdezték Őt e dolog felől.

Ő pedig így felelt nékik: Aki elválk feleségétől, és más nőt vesz el feleségül, házasságtörést követ el elhagyott felesége ellen;

ha pedig a feleség hagyja el a férjét, és mással kel egybe, házasságtörést követ el.

JÉZUS MEGÁLDJA A GYERMEKEKET (Mt 19:13-15; Lk 18:15-17) Azután kisgyermeket vittek hozzá, hogy érintse meg őket;

a tanítványok azonban megdorgálták azokat, akik odavitték. Amikor Jézus azt látta, megharagudott, és azt mondta nékik: Engedjétek, hogy a kisgyermek hozzám jöjjenek, ne tiltsátok el őket; mert az ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom néktek: Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.

Azután magához ölelte a kisgyermeket, kezét reájuk tette, és megáldotta őket.

A GAZDAG IFJÚ (Mt 19:16-26; Lk 18:18-27) Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, térdre borult előtte, és megkérdezte tőle: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy örökéletre jussak?

Jézus így felelt néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy, ne rabolj, tiszteld atyádat és anyádat.

Ő pedig azt felelte néki: Mester, mind ezt ifjúságomtól fogva megtartottam.

Jézus rátekintvén, megkedvelte őt, és azt mondta néki: Egy fogyatkozásod van még: Eredj el, adj el mindent amid van, az árát oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, és jer, kövess engem.

Az elszomorodott e beszéden és búsan eltávozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus körültekintvén így szólt tanítványainak: Milyen nehezen mennek be a jómódú emberek az Isten országába!

A tanítványok csodálkoztak az Ő beszédén. De Jézus ismét megszólalt, és azt mondta nékik: Gyermekeim, milyen nehéz az Isten országába bejutni!

Könnyebb átjutnia egy tevének a tű lyukán, mint hogy egy gazdag az Isten országába bejusson.

Azok még jobban elcsodálkoztak, és így szóltak Jézusnak: Kicsoda üdvözülhet tehát?

Jézus rájuk tekintvén azt mondta: Az embereknek lehetetlen önmagukat üdvözíteniük, de Isten üdvözítheti őket; mert az Istennek minden lehetséges.

JÉZUS KÖVETŐINEK JUTALMA (Mt 19:27-30; Lk 18:28-30) Akkor Péter így kezdett beszélni: íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.

Jézus pedig azt mondta: Bizony mondom néktek, hogy mindenki, aki elhagyta házát vagy fiútestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy anyját, vagy atyját, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit énérétem és az evangéliumért,

százannyit kap már most ebben az életben: házakat és fiútestvéreket és nőtestvéreket, és anyát és gyermekeket, és szántóföldeket, - de üldöztetésekkel, a jövővilágban pedig örökéletet.

Az elsők pedig sokan utolsókká lesznek, és az utolsók elsőkké.

JÉZUS HARMADSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 20:17-19; Lk 18:31-34) Úton voltak, hogy Jeruzsálembe fölmenjenek, és Jézus előttük ment. A tanítványokat rémület fogta el; azok pedig, akik követték őket, féltek. Akkor ismét maga mellé vette a tizenkettőt, és kezdte nékik mondani, hogy mi fog Ővele megtörténni:

íme, fölme gyünk Jeruzsálembe, és az Ember Fia a főpapok és írástudók kezébe adatik majd, halálra ítélik Őt, és átadják Őt a pogányoknak;

azok megcsúfolják és leköpdösik, megostorozzák és megölik, de Ő három nap múltával fel fog támadni.

ZEBEDEUS FIAI (Mt 20:20-28) Jakab és János a Zebedeus fiai Jézushoz mentek, és azt mondták: Mester, az a kívánságunk, hogy tedd meg minékünk, amit majd kérünk tőled.

Ő pedig így szólt nékik: Mit kívántok tőlem, hogy megtegyem néktek?

Azok azt mondták: Add meg nékünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk pedig a bal kezéd felől üljön a te dicsőségben.

Jézus azonban azt mondta nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-é inni azt a poharat, amelyet én kiiszom, vagy meg tudtok-é keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?

Azok azt felelték: Meg. Jézus azonban így szólt nékik: A poharat ugyan, amelyet én kiiszom, ki fogjátok inni, és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek.

De az én jobb vagy bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítettett.

Amikor ezt (a beszélgetést) a többi tíz tanítvány meghallotta, bosszankodni kezdett Jakabra és Jánosra.

Jézus pedig magához hívta őket, és azt mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a népeken uralkodnak, leigázzák őket, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk.

De köztetek ne így legyen; hanem aki nagy akar lenni köztetek, az legyen a ti szolgátok,

és aki első akar lenni, legyen mindenkinek szolgája;

mert az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és az Ő életét váltságul adja sokakért.

A JERIKHÓI VAK MEGGYÓGYÍTÁSA (Mt 20:29-34; Lk 18:35-43) Jerikhóba érkeztek. Amikor Jézus kiment Jerikhóból, és vele a tanítványai és nagy sokaság, Timáiosz fia Bártimáiosz, egy vak kéregető ott ült az út mellett,

és amikor meghallotta, hogy az a názárethi Jézus, elkezdett kiáltani, és így szólt: Dávid Fia Jézus, könyörülj énrajtam!

Sokan dorgálták őt, hogy hallgasson el, de ő annál jobban kiáltott: Dávid Fia könyörülj rajtam!

Jézus megállt és így szólt: Hívjátok őt ide. Oda is hívták a vakot, és azt mondták neki: Bízzál, kelj föl, hív téged!

Az pedig felső ruháját ledobván, felugrott és Jézushoz ment.

Jézus azt kérdezte tőle: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak azt mondta neki: Mester, hogy ismét lássak!

Jézus így szólt neki: Eredj el, a te hited által gyógyultál meg. És azonnal ismét látott, és követte Őt az úton.

JÉZUS BEVONUL JERUZSÁLEMBE (Mt 21:1-11; Lk 19:29-40; Jn 12:12-19) Amikor Jeruzsálemhez közeledtek, az Olajfák-hegyén lévő Béthphagé és Béthánia felé, Jézus tanítványai közül kettőt elküldött,

és azt mondta nekik: Menjetek el az előttetek elterülő faluba, és amint abba beérkeztek, azonnal találni fogtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen ember még soha nem ült; oldjátok el azt, és vezessétek ide.

És ha valaki azt mondja néktek, hogy miért teszitek ezt, mondjátok: Az Úrnak szüksége van rá, de hamarosan visszaküldi ugyanide.

Elmentek azért, és kinn az utcán egy ajtóhoz kötve találtak egy szamárcsikót, és eloldották.

Az ott állók közül némelyek azt kérdezték tőlük: Mit csináltok, hogy eloldjátok a szamárcsikót?

A tanítványok úgy feleltek nékik, amint Jézus megparancsolta. És elbocsátották őket.

És odavezették Jézushoz a számarcsikót, és ráterítették arra felső ruhájukat, Ő pedig felült reá.

Sokan meg az útra teregették felső ruhájukat, mások meg zöld ágakat, amelyeket a fákról vagdaltak.

Akik előtte mentek és akik követték így kiáltottak: Hozsánna!

Áldott, aki az Úr nevében jön! Áldott a mi atyánknak Dávidnak eljövendő országa! Hozsánna a magasságban!

Jézus bement Jeruzsálembe a templomba, ott mindenütt jól körülnézett; minthogy azonban az idő már későre járt, a tizenkettővel kiment Béthániába.

A KISZÁRADT FÜGEFA; A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA (Mt 21:12-22; Lk 19:45-48; Jn 2:13-22) Másnap, amikor kimentek Béthániából, megéhezett.

És messziről meglátván egy fügefát, amely leveles volt, odament, hogy vajon talál-e rajta fügét. Azonban odamenvén, semmit sem talált azon, csak levelet; mert az az idő nem fügeérés ideje volt.

Akkor megszólalt és azt mondta annak: Soha többé senki ne egyék rólad gyümölcsöt! És hallották azt az Ő tanítványai.

Jeruzsálembe érkeztek azután, és bemenvén a templomba, kezdte kiűzni azokat, akik a templomban adtak-vettek, s a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit feldöntötte,

és nem engedte, hogy bárki átvigyen valami házi eszközt a templom udvarán.

Azután tanította őket, és azt mondta nékik: Nincsen-e megírva, hogy az én házamat imádság házána kell nevezni minden nép közt? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.

Meghallották ezt a főpapok és az írástudók, és tanakodtak, hogyan pusztítsák el őt; féltek ugyanis tőle, mert a sokaság mind csodálkozott az Ő tanításán.

És amikor beesteledett, (Jézus és tanítványai) kimentek a városból.

(Másnap) korán reggel pedig, amikor a fügefa mellett elmentek, látták, hogy az gyökerestől kiszáradt.

Péter visszaemlékezett, és így szólt Jézusnak: Mester, nézd, a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.

Jézus felelvén így szólt nékik: Legyen hitetek Istenben!

Bizony mondom néktek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél föl, és vedd magadat a tengerbe, és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond megtörténik, annak teljesül a kívánsága.

Azért azt mondom néktek: Higgyétek, hogy mind azt, amiért imádkoztok és amit kértek, megkapjátok, és tiétek lesz.

És amikor megálltok és imádkoztok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa néktek a ti vétkeiteket.

De ha ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg néktek a ti vétkeiteket.

JÉZUS MENNYEI FELHATALMAZÁSSAL MUNKÁLKODIK (Mt 21:23-27; Lk 20:1-8) Azután ismét elmentek Jeruzsálembe. Jézus a templomban körüljárt és odamentek hozzá a főpapok és az írástudók, és a vének,

és így szóltak néki: Milyen felhatalmazással cselekszed ezeket? Vagy ki adta néked ilyesmire a felhatalmazást, hogy ezeket cselekedd?

Jézus azt mondta nékik: Kérdezek tőletek valamit; feleljetek meg nékem, és én is megmondom majd néktek, hogy milyen felhatalmazással cselekszem ezeket.

János mennyből vagy emberektől kapta a felhatalmazást a keresztelésre? Feleljetek nékem.

Azok tanakodtak maguk közt és azt mondták: Ha azt mondjuk, hogy „mennyből”, azt fogja mondani: Miért nem hittetek hát néki?

Vagy mondjuk azt, hogy „emberektől”? - Ezt nem merték mondani, mert féltek a sokaságtól. Jánosról ugyanis mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

Azért így feleltek Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus pedig azt mondta nékik: Én sem mondom meg néktek, milyen felhatalmazással cselekszem ezeket.

PÉLDÁZAT A GONOSZ SZŐLŐMUNKÁSOKRÓL (Mt 21:33-46; Lk 20:9-19) Jézus azután példázatokban kezdett nékik beszélni: Egy ember szőlőt ültetett és körülkerítette, borsajtót ásott benne, és őrtornyot épített, aztán bérbeadta szőlőmunkásoknak, és elutazott.

Szüret idején aztán elküldött egy szolgát a munkásokhoz, hogy a szőlő terméséből megkapja tőlük a maga részét.

De azok a szolgát megragadták, megverték, és üres kézzel küldték vissza.

Ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát; azt pedig fejbeverték és gyalázatosan bántak vele.

Ismét küldött egy másikat; azt pedig megölték; sok mást is küldött még, akik közül némelyeket megverték, némelyeket pedig megöltek.

Végül csak egyvalakije volt, a szeretett fia, utoljára őt küldte el hozzájuk, mondván: A fiamat meg fogják becsülni.

Azok a munkások azonban azt mondták maguk közt: Ez az örökös, jertek öljük meg őt; és miénk lesz az örökség!

És megragadván őt, megölték, és kidobták a szőlőből.

Ugyan mit cselekszik majd a szőlő ura? El fog menni, el fogja pusztítani a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja.

Bizonyára olvastátok ezt az írást: A kő, amelyet az építők elvetettek, az lett a szegelet fejevé;

az Úr cselekedte ezt így, és csodálatos ez a mi szemünk előtt. (Zsoltár 118:22-23)

Akkor a nép vezetői igyekeztek Őt elfogni, de féltek a sokaságtól; megértették ugyanis, hogy a példázatot őrölk mondta. És otthagván Őt elmentek.

SZABAD-É ADÓT FIZETNÜNK A RÓMAI CSÁSZÁRNAK? (Mt 22:15-22; Lk 20:20-26) Majd néhány farizeust és Héródész-pártit küldtek hozzá, hogy Őt szaván fogják.

Azok odamentek, és így szóltak néki: Mester, tudjuk, hogy te igazmondó ember vagy, és senkinek vélekedésével nem törődsz; mert nem nézel az emberek személyére, hanem igazán tanítod az Isten útját; szabad-é adót fizetnünk a római császárnak, vagy nem? Fizessünk vagy ne fizessünk?

Ő pedig minthogy ismerte képmutatásukat, azt mondta nékik: Miért kísértetek engem? Hozzatok ide nekem egy dénárt, hogy lássam (a dénár római ezüst pénz volt).

Azok hát vittek, Ő pedig így szólt nékik: Kinek a képe ez, és kié a felírás? Ők így feleltek: A császáré.

Jézus azt mondta nékik: Ami a császáré, adjátok meg a császárnak, és ami az Istené, az Istennek. És csodálkoztak Őrajta.

VAN-É FELTÁMADÁS? (Mt 22:23-33; Lk 20:27-38) Majd szadduceusok mentek hozzá, akik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És azt kérdezték tőle:

Mester, Mózes megírta nekünk, hogy ha valakinek fitestvére meghal, és özvegyet hagy hátra, de gyermeket nem hágy, az özvegyet vegye el a megholtak fitestvére, és támasszon utódot meghalt testvérének. (V. Mózes 25:5-6)

Volt egyszer hét fiútestvér; és az első (a legidősebb) feleséget vett, de meghalván nem hagyott utódot;

azután a második vette el az özvegyet, de meghalt, nem hagyván hátra utódot; hasonlóképpen a harmadik is;

és a hét közül egy sem hagyott utódot. Végül meghalt az asszony is.

A feltámadáskor, amikor feltámadnak, közülük melyiké lesz az asszony, mert felesége volt mind a hétnek.

Jézus így felelt nékik: Ti azért tévelyegtek, mert nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát!

Mert amikor az emberek a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem úgy élnek, mint a mennyei angyalok.

A halottakról pedig, hogy ők feltámadnak, nem olvastátok Mózes könyvében a csipkebokorról szóló történetben azt, amit az Isten mondott őnéki: Én Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene vagyok?

Ez azt jelenti: Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti (tehát) nagyon tévelyegtek.

MELYIK A LEGELSŐ PARANC SOLAT? (Mt 22:37-40; Lk 10:25-28) Akkor odament Jézushoz egy írástudó, aki hallotta ezt a vitatkozást; és mivel látta, hogy helyesen felelt nékik, megkérdezte tőle: Melyik az első parancsolat valamennyi közül?

Jézus azt felelte, hogy az első: Halljad izráél, az Úr a mi Istenünk az egyetlen Úr;

szerezd az Urat, a te Istenedet egész szíveddel, egész lelkeddel, minden gondolatoddal és minden erőddel.

A második ez: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Más, ezeknél nagyobb parancsolat nincsen.

Az írástudó így szólt néki: Helyes, Mester; igazán mondtad, az Isten egyetlen, és rajta kívül más isten nincsen;

és őt szeretni egész szívvel, teljes értelemmel és minden erővel; és felebarátunkat szeretni, mint magunkat, többet ér minden égő és véres áldozatnál.

Jézus látván, hogy értelmesen felelt, azt mondta néki: Nem vagy messze az Isten országától. Azután senki sem merte Őt kérdezgetni.

KRISZTUS DÁVIDNAK FIA ÉS URA (Mt 22:41-46; Lk 20:41-44) Jézus tovább tanítván a templomban, azt mondta: Hogyan mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus Dávidnak Fia?

Hiszen maga Dávid mondta a Szentlélek által: Monda az Úr (az Isten) az én Uramnak (a Messiásnak), ülj az én jobbom felől, amíg ellenségeidet lábad alá vetem.

Maga Dávid Urának nevezi Őt; akkor hát hogyan fia néki? És szívesen hallgatta Őt a nagy sokaság.

ŐRIZKEDJETEK AZ ÍRÁSTUDÓKTÓL (Mt 23:1-36; Lk 20:45-47) Jézus tanításában azt mondta: Őrizkedjete az írástudóktól, akik szeretnek hosszú köntösökben járni, és szeretik, ha köszöntik őket a piacokon,

szeretik az első üléseket a zsinagógákban, és a főhelyeket a lakomákon;

ők azok, akik az özvegyek házáat fölemésztik és közben látszatra hosszasan imádkoznak; ők azért igen súlyos ítéletben részesülnek.

A SZEGÉNY ÖZVEGY FILLÉRE (Lk 21:1-4) Akkor Jézus leült a templomi persellyel szemben és nézte, hogyan dobja a sok nép a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott abba.

Egy szegény özvegyasszony is odament, és beledobott két félfillért (2 leptont), azaz egyfillérnyi összeget.

Akkor magához szólítván tanítványait, azt mondta nekik: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony többet adott mindazoknál, akik a perselybe pénzt adtak;

mert azok mindnyájan a fölöslegükből adtak, ez pedig az ő szegénységéből mindazt odaadta, amije csak volt, az egész vagyonát.

JÉZUS SZAVAI A TEMPLOM LEROMBOLTATÁSÁRÓL (Mt 24:1-2; Lk 21:5-6) Amint a templomból kiment, az egyik tanítványa így szólt Őnéki: Mester, nézd milyen nagy kövek és milyen nagy épületek!

Jézus azt mondta néki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad itt kő kövön, mind leromboltatik.

A KÍNOK KEZDETE (Mt 24:3-14; Lk 21:7-19) Amikor pedig az Olajfák-hegyén ült, szemben a templommal, külön megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András:

Mondd meg nekünk, mikor történik meg mind ez, és mi lesz a jel, amikor mind ez beteljesedik majd?

Jézus így kezdett nekik beszélni: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket.

Sokan jönnek majd, reám hivatkoznak, és azt mondják: Én vagyok (a Messiás), és sokakat megtévesztenek.

Amikor pedig majd háborúkról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljete meg; mind annak meg kell történnie, de az még nem a vég.

Mert nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen; itt-ott földrengés és éhínség lesz. Mind az a kínok közt megszülető új világnak kezdete.

Ti azonban vigyázzatok magatokra; mert törvényszékre adnak majd titeket; és a zsinagógákban megvernek majd titeket; és helytartók meg királyok elé állítanak majd titeket énmiattam, hogy előttük tanúbizonyságot tegyetek hitetekről.

De kell, hogy előbb hirdettessék az evangéliom minden népnek.

Amikor pedig fogolyként visznek titeket, hogy törvényszékre adjanak, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, hanem ami adatik néktek abban az órában, azt mondjátok; mert nem ti lesztek akik szóltok, hanem a Szentlélek.

Halálra adja majd testvér a testvérét, atya a gyermekét, és a gyermekek szülei ellen fordulnak majd és megöletik őket;

és gyűlöletesek lesztek mindenki előtt azért, mert az én nevemet valljátok. De aki mindvégig helytáll, az üdvözülni fog.

A NAGY NYOMORÚSÁG (Mt 24:15-28; Lk 21:20-24) Amikor pedig látjátok, hogy a pusztító utálatosság ott áll, ahol nem kellene állnia, - aki olvassa, értse meg, - akkor akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekre,

aki a háztetőn van, ne menjen le a lakásába, hogy onnan valamit elvigyen,

és aki a mezőn van, ne térjen haza a ruhájáért.

Jaj pedig azokban a napokban a terhes és a szoptató asszonyoknak.

Imádkozzatok, hogy mind ez ne télen történjék.

Mert azokban a napokban valami olyan nyomorúság lesz, amilyen az Isten teremtette világ kezdete óta mind máig nem volt és nem is lesz.

És ha az Úr nem rövidítette volna meg azokat a napokat, egyetlen ember sem menekülne meg; de a választottakért, akiket magának kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat.

Akkor ha valaki azt mondja néktek: íme, itt van a Krisztus, íme, ott, ne higgyetek neki;

mert hamis krisztusok és hamis próféták jelennek majd meg, akik jeleket és csodákat tesznek, hogy ha lehet, megtévesszék a választottakat.

Ti azonban vigyázzatok, előre megmondtam néktek mindent.

Azokban a napokban pedig ama nyomorúság után a nap elsötétedik majd, és a hold nem fénylik, és a csillagok lehullanak az égről, és az égi erők meginognak.

Akkor (az emberek) meglátják majd, hogy az Ember Fia eljön a felhőkön nagy hatalommal és dicsőséggel.

És akkor elküldi majd az angyalokat, és összegyűjti választottait a négy világtáj felől, a föld végső határától az ég végső határáig.

MIT PÉLDÁZ A FÜGEFA? (Mt 24:32-35; Lk 21:29-33) A fügefa példázza néktek ezt a tanulságot: Amikor már zsendül az ága és kihajtanak a levelei, tudjátok, hogy közel van a nyár;

azonképpen, amikor látjátok, hogy azok az események megtörténnek, tudjátok meg ti is, hogy (a Messiás) közel van: az ajtó előtt.

Bizony mondom néktek: Nem múlik el ez a nemzedék, amíg mind ez megtörténik.

Az ég és a föld elmúlik majd, de az én beszédeim nem múlnak el.

Arról a napról pedig vagy arról az óráról senki sem tud, sem az angyalok az égben sem a Fiú, hanem csak az Atya.

A VÉGSŐ IDŐKET ÉBEREN KELL VÁRNUNK (Mt 24:37-44) Vigyázzatok, éberek legyetek, mert nem tudjátok, mikor érkezik el az az idő.

Amint egy ember, aki útrakelt, elhagyta házát, és megbízást adott szolgálóinak és meghagyta kinek-kinek a maga dolgát és az ajtónállónak megparancsolta, hogy éber legyen,

azonképpen ti is éberek legyetek, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este vagy éjfélkor, kakasszóra vagy reggel;

nehogy hirtelen megérkezőn, aludva találjon titeket.

Amit pedig néktek mondok, mindenkinek mondom: éberek legyetek!

A ZSIDÓ NAGYTANÁCS TANAKODIK: HOGYAN ÖLJE MEG JÉZUST (Mt 26:1-5; Lk 22:1-2; Jn 11:45-53) Két nap múltával következett a húsvét és a kovásztalan kenyerek ünnepe. A főpapok és az írástudók azon tanakodtak, hogy Jézust valahogy alattomban elfogván, megöljék.

Mert azt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép közt zavargás ne támadjon.

JÉZUS MEGKENETÉSE: ELŐKÉSZÜLET A TEMETÉSÉRE (Mt 26:6-13; Jn 12:1-8) Amikor Jézus Béthániában a leprás Simon házában volt, és ott asztalhoz telepedett, egy asszony ment oda, akinél

egy valódi és igen drága nárdus-olajjal tele alabástrom palack volt. Az asszony az alabástrom palackot eltörte, és az olajat Jézus fejére öntötte.

Némelyek maguk közt bosszankodva azt mondták: Mire való volt az olajnak ez az eltékozlása?

Mert el lehetett volna adni azt az olajat több mint háromszáz dénáron, és az árát a szegényeknek lehetett volna adni (egy dénár értéke kb. 80 fillér), és korholták az asszonyt.

De Jézus így szólt: Hagyjátok őt, miért bántjátok? Jó dolgot cselekedett énvelem.

Mert szegények mindenkor lesznek veletek, és amikor csak akartok, tehettek velük jót, de én nem leszek mindig veletek.

Ő, ami tőle telt, megtette; előre megkenete az én testemet a temetésre.

Bizony mondom néktek, hogy a világon mindenütt, ahol csak hirdetik az evangéliomot, hirdetni fogják az ő emlékezetére azt is, amit ő cselekedett.

JÚDÁS ELÁRULJA JÉZUST (Mt 26:14-16; Lk 22:3-6) Akkor Iskáriótész Júdás, egyik a tizenkettő közül elment a főpapokhoz, hogy Jézust azoknak kezére juttassa.

Azok, amint meghallották, megörültek és megígérték, hogy ezüst pénzt adnak néki. Ő pedig arra törekedett, hogy valami módon kedvező alkalommal kezükre juttassa Jézust.

A HÚSVÉTI VACSORA (Mt 26:17-25; Lk 22:7-14. 21-23; Jn 13:21-30) A kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt szokták leölni, így szóltak Jézusnak tanítványai: Mi a kívánságod, hol akarod megenni a húsvéti bárányt? Odamegyünk és elkészítjük.

Akkor elküldött a tanítványai közül kettőt, és azt mondta nekik: Menjetek el a városba; ott szembejön majd veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; őt kövessétek,

és ahová bemegy, ott mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester kérdezi: Hol van az én szállásom, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti bárányt?

Ő majd mutat néktek egy nagy berendezett és elkészített termet, ott készítsétek el azt minékünk.

Akkor a tanítványai elmentek, és amikor a városba érkeztek, úgy találták, amint Jézus megmondta nekik, és elkészítették a húsvéti bárányt.

Amint beesteledett, odament a tizenkettővel.

Amikor asztalhoz telepedtek és ettek, Jézus így szólt: Bizony mondom néktek, hogy tüközöletek az egyik, - aki énvelem eszik, - el fog árulni engemet.

Ők elszomorodtak, és egyenként azt kérdezték tőle: Talán csak nem én?

Ő pedig azt mondta nekik: Egyik a tizenkettő közül, aki énvelem együtt márt ebbe a tálba.

Az Ember Fia elmegy ugyan, amint felőle meg van írva, de jaj annak az embernek, aki az Ember Fiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha nem született volna.

AZ ÚRVACSORA SZEREZTETÉSE (Mt 26:26-30; Lk 22:15-20; I. Kor 11:23-25) És amikor ettek, Jézus kenyeret vett kezébe, és hálát adván darabokra törte, adta nekik és azt mondta: Vegyétek; az én testem ez.

Azután egy poharat vett kezébe, és hálát adván adta nekik, és ittak abból mindnyájan.

És azt mondta nekik: Az én vérem ez, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

Bizony mondom néktek: Nem iszom többé a szőlőtő terméséből addig a napig, amikor az új bort iszom majd az Isten országában.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA: MINDNYÁJAN MEGBOTRÁNKOZTOK MAJD A VELEM TÖRTÉNENDŐK MIATT (Mt 26:31-3;; Lk 22:31-34; Jn 13:36-38) 26 Az ünnepi dicséret eléneklése után kimentek az Olajfákhegyére.

És Jézus így szólt nekik: Mindnyájan megbotránkoztok majd (a velem történendők miatt), amint megvan írva: Megverem a pásztort, és a juhok szétszóródnak.

De feltámadásom után előttek előre elmegyek majd Galileába.

Akkor Péter azt mondta neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem.

Jézus így szólt neki: Bizony mondom néked, hogy te ma, ezen az éjszakán - még kétszer sem szól a kakas, - háromszor megtagadsz engem.

De Péter ismételve bizonygatta: Ha veled együtt meg kell halnom, még akkor sem, semmiképpen sem tagadlak meg téged. A többiek is valamennyien hasonlóképpen beszéltek.

JÉZUS A GETHSZÉMÁNÉ-KERTBEN (Mt 26:36-46; Lk 22:39-46) És elmentek egy helyre, amelynek Getszémáné a neve, és Jézus így szólt a tanítványainak: Üljetek le itt, amíg imádkozom.

És maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, s félni és rettegni kezdett,

és így szólt nekik: Nagyon szomorú az én lelkem mindhalálig, maradjatok itt és legyetek ébren.

És egy kevésé előre ment, leborult a földre és imádkozott, hogyha lehetséges, múlték el tőle az az óra.

És így szólt: Abba, Atyám, minden lehetséges néked; vedd el tőlem ezt a pohárt; de ne az legyen meg, amit én akarok, hanem amit te akarsz.

Azután visszament és aludva találta őket, és így szólt Péternek: Simon, alszol? Egy óráig sem tudtál ébren maradni?

Éberek legyetek és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek; a lélek kész ugyan, de a test erőtelen.

És ismét elment, és imádkozott ugyanazon szavakat mondván.

És amint ismét visszament, aludva találta őket, mert elnyomta őket az álom, és nem tudták, mit mondanak neki. Mk 12:41-56

Harmadszor is hozzájuk ment, és azt mondta nékik: Még tovább is aludni és nyugodni akartok? Az áruló már megkapta pénzét (a döntés megtörtént); az óra elérkezett; ímé, az Ember Fia a bűnösök kezébe adatik.

Keljetek föl, menjünk; ímé, közel van az, aki engemet elárul.

JÉZUST ELFOGJÁK (Mt 26:47-56; Lk 22:47-53; Jn 18:1-12) Még beszélt, amikor hirtelen megérkezett a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől Júdás, egyik a tizenkettő közül, és vele együtt valami csőcselék fegyverekkel és botokkal.

És az Ő elárulója jelt adott nékik úgy, amint előre megmondta: Akit majd megcsókolok, Ő az; őt fogjátok el, és vezessétek el biztos őrizettel.

És amikor Júdás odaérkezett, azonnal odament Jézushoz, és így szólt: Mester, és megcsókolta Őt; azok pedig rávetették kezüket, és elfogták őt.

Egyvalaki pedig az ott állók közül kirántotta kardját, odasújtott a főpap szolgájára, és levágta annak fülét.

Jézus megszólalván azt mondta nékik: Mint valami rablóra törtetek reám fegyverekkel és botokkal, hogy elfogjatok engem;

naponta nálatok voltam a templomban és tanítottam, és nem fogtatok el engem; de az írásoknak be kell teljesedniök.

Akkor a tanítványok elhagyván Őt mindnyájan elfutottak.

Egy ifjú azonban, akin csupáncsak egy gyolcsing volt, követte Jézust; és azt az ifjút el akarták fogni;

ő azonban otthagyn az ingét, meztelenül elfutott.

JÉZUS A NAGYTANÁCS ELŐTT (Mt 26:57-68; Lk 22:54-55. 63-71; Jn 18:13-14. 19-24) Jézust azután elvezették a főpaphoz; és odagyűltek a főpapok, a vének és az írástudók valamennyien.

Péter pedig távolról követte Őt, be a főpap udvarába, és ott leült a szolgálkkal, és melegedett a tűznél.

A főpapok pedig és az egész tanács vádaskodó tanúkat kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék Őt, de nem találtak;

mert hamisan sokan tanúskodtak ugyan ellene, de a tanúskodások nem voltak megegyezők.

Akkor néhányan megjelentek, és hamisan így tanúskodtak ellene:

Mi hallottuk, amikor azt mondta: Én lerontom majd ezt a kézzel csinált templomot, és harmadnapra egy másik nem kézzel csináltat fogok építeni.

De így sem volt megegyező a tanúskodásuk.

Akkor a főpap középre állván, megkérdezte Jézust: Semmit sem felelsz arra, amit ezek a tanúk ellened vallanak?

Ő pedig hallgatott, és semmit sem felelt. Ismét megkérdezte Őt a főpap, és azt mondta néki: Te vagy a Krisztus, az áldott Isten Fia?

Jézus így szólt: Én vagyok, és meglátjátok majd, hogy az Ember Fia a Hatalom (Isten) jobbán ül, és eljön az ég felhőin.

Akkor a főpap megszaggatta ruháját és így szólt: Mi szükségünk van még tanúkra?

Hallottátok az istenkáromlást; mit gondoltok (mi legyen az ítélet)? Azok mindnyájan úgy ítélték, hogy meg kell halnia.

Akkor néhányan köpdösni kezdték Őt, arcát betakarták, fejbeverték és ezt mondták Őnéki: Prófétájl! (Ki ütött meg?) A szolgák is arcul verték.

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST (Mt 26:69-7;; Lk 22:56-62; Jn 18:15;-18. 2;-27) Péter aközben lenn volt az udvaron; a főpap szolgálóleányai közül az egyik odament

és meglátta Pétert, amint melegedett, reátekintett és azt mondta: Te is a názárethi Jézussal voltál.

Ő azonban tagadta, mondván: Nem ismerem Őt, nem is értem, hogy te mit mondasz. És kiment az előcsarnokba; akkor megszólalt egy kakas.

Az a szolgálóleány pedig ismét meglátván őt. kezdte mondani az ott állóknak: Ez közülük való.

De Péter ismét tagadta. Egy kis idő multával azonban az ott állók ismét azt mondták Péternek: Bizony, közülük való vagy; hiszen te is galileai vagy.

Ő pedig átkozódni és esküdözni kezdett: Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.

És azonnal megszólalt a kakas másodszor. Akkor Péter megemlékezett Jézusnak ama szaváról: A kakas még kétszer sem szól, te háromszor megtagadsz engem. És sírva fakadt.

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT (Mt 27:1-2. 11-14; Lk 23:1-5; Jn 18:28-38) A főpapok a vénekkel és írástudókkal és az egész tanács kora reggel azonnal határoztak Jézus felől; s megkötözték Őt, elvezették és átadták Pilátusnak.

Pilátus megkérdezte tőle; Te a zsidók királya vagy? Jézus így felelt néki: Te mondosz. (Az vagyok.)

A főpapok hevesen vádolták Őt.

Pilátus ismét megkérdezte tőle: Semmit sem felelsz? íme, mennyi vádat szórnak rád.

De Jézus azután már semmit nem felelt, úgyhogy Pilátus csodálkozott.

PILÁTUS ELÍTÉLI JÉZUST (Mt 27:15-26; Lk 23:13-2; Jn 18:39-19:16) Ünnepenként pedig Pilátus egy foglyot szokott a nép kívánsága szerint szabadon bocsátani.

Történetesen volt ott (bebörtönözve) egy Bárabbász nevű ember; őt azokkal a lázadókkal fogták el, akik valami lázadás alkalmával gyilkoltak.

És a sokaság Pilátus elé járulván, arra kezdte őt kérni, tegye meg azt, amit kedvükért máskor is megtett.

Pilátus így felelt nekik: Akarjátok, hogy kedvetek szerint elbocsássam a zsidók királyát?

Megtudta ugyanis, hogy Jézust a főpapok irigységből adták kezébe.

A főpapok azonban felbujtogatták a sokaságot, hogy kedvükért inkább Bárabbászt bocsássa el.

Akkor Pilátus ismét megszólalt, és azt kérdezte tőlük: Mit tegyek hát azzal, akiről azt mondjátok, hogy ő a zsidók királya?

Azok pedig ismét kiáltottak: Feszítsd meg őt!

Pilátus azonban azt kérdezte tőlük: Dehát mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál hangosabban kiáltották: Feszítsd meg őt!

Pilátus, minthogy eleget akart tenni a sokaságnak, kedvükért szabadon bocsátotta Bárabbászt, Jézust pedig megostoroztatván átadta (a katonáknak), hogy feszítsék meg.

A KATONÁK CSÚFOT ŰZNEK JÉZUSBÓL (Mt 27:27-31; Jn 19:2-3) A katonák elvezették Jézust a palotába, - az a helytartó szállása volt, - és oda összehívták az egész csapatot.

És vörös katonaköponyegbe öltöztették Őt, tüskebokr vessejéből koszorút fontak és a fejére tették.

Azután köszöntgetni kezdték őt: Üdvözlégy zsidók királya; és nádszállal verték a fejét,

köpdöstek, és térdet hajtva hódoltak előtte (mint valami király előtt).

Azután, hogy csúfot űztek belőle, levették róla a vörös katonaköponyegét, és a maga ruháiba öltöztették. Azután kivették Őt (a városból), hogy megfeszítsék.

JÉZUS KERESZTREFESZÍTÉSE ÉS HALÁLA (Mt 27:31-56; Lk 23:26-49; Jn 19:16-30) 21 És kényszerítettek egy a mezőről hazafelé tartó és mellettük elmenő embert, bizonyos kürénéi Simont, a Sándor és Rufus atyját, hogy vigye Jézus keresztfáját.

így vezették Jézust a Golgotha nevű helyre, ami megmagyarázva annyi mint: koponyahely.

És mirhás bort akartak neki adni; de Ő nem fogadta el.

Azután megfeszítették őt, és sorsvetéssel megosztották ruháin, hogy ki mit kapjon.

Három óra volt (de. 9 óra), amikor megfeszítették.

Elítéltetésének oka így volt felírva: **A ZSIDÓK KIRÁLYA.**

Két rablót is megfeszítettek vele együtt, egyiket jobb, másikat bal keze felől.

így teljesedett be az írás: A gonosztévők közé számláltatott. (Ésaiás 53:12)

Az arrafelé menők pedig szidalmazták Őt; fejüket csóválták és azt mondták: Nosza, te aki lerontod a templomot és harmadnapra felépíted,

mentsd meg magadat és szállj le a keresztről!

Hasonlóképpen csúfolták Őt egymás közt a főpapok az írástudókkal együtt, és azt mondták: Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.

A Krisztus, az izráél királya szálljon le most a keresztről, hogy lássuk azt és higgyünk! És azok is, akiket vele együtt feszítettek meg, szidalmazták őt.

Amikor hat óra (déli tizenkét óra) lett, sötétség borult az egész országra kilenc (d. u. három) óráig.

Kilenc óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Elói, Elói, lama szabakhtani? Ez magyarul azt jelenti: Istenem, Istenem, miért hagytál el engemet?

Amikor ezt az ottállók közül néhányan meghallották, így szóltak: íme, Illést hívja.

Egy ember pedig odafutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, azt nádszálla tűzte, inni adott néki, és azt mondta: Hagyjátok, lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye Őt.

Jézus pedig hangosan felkiáltott, és meghalt.

És a templom függő-kárpitja felülről az aljáig kettészakadt.

Amikor pedig az Ővele szembenálló százados látta, hogy ekként halt meg, így szólt: Bizony, ez az ember igazán Isten Fia volt.

Asszonyok is voltak ott, akik mind ezt távolról nézték, köztük a magdalai Mária, és Mária a kis (azaz ifjabb) Jakab és József anyja, és Szálómé.

Ezek amikor Galileában járt, követték Jézust és szolgáltak néki, és sok más asszony, akik vele mentek föl Jeruzsálembe.

JÉZUST ELTEMETIK (Mt 22:57-61; Lk 23:50-56; Jn 19:38-42) Már alkonyodott, és mivel az a nap az ünnepre való előkészület napja volt, vagyis a szombat előtti nap,

arimathei József, egy tekintélyes tanácsstag, aki maga is várta az Isten országát, nekibátorodott, bement Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét.

Pilátus elcsodálkozott, hogy már meghalt; magához hívatta tehát a századost, és megkérdezte tőle, hogy régen halt-e meg;

amikor a századostól úgy hallotta, Józsefnek ajándékozta a holttestet.

Ő gyolcsot vásárolt, levette Jézust a keresztről, betakarta a gyolcsba, és elhelyezte egy kősziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejáratára.

A magdalai Mária pedig és Mária a József anyja nézték, hogy hol helyezték el Őt.

JÉZUS FELTÁMADÁSA (Mt 28:1-10; Lk 24:1-12; Jn 20:1-10) Amikor pedig a szombat elmúlt, magdalai Mária és Mária a Jakab anyja, és Szálómé drága keneteket vásároltak, hogy elmenvén megkenjék Jézus holttestét.

És a hét első napján korán reggel, amikor a nap fölkel, elmentek a sírbolthoz.

És azt mondták egymásnak: Ki hengeríti el nekünk a követ a sír bejáratáról?

De amint odatekintettek, látták, hogy a kő el van hengerítve; pedig igen nagy volt.

És bemenvén a sírboltba, megláttak egy fehér ruhába öltözött ifjút, aki jobb felől ült; és megrémültek.

Az pedig így szólt nékik: Ne rémüljete meg; a názárethi Jézust keresitek, akit megfeszítettek; feltámadt, nincsen itt; íme a hely, ahol Őt elhelyezték.

De menjetek el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek előre elmegy Galileába; ott majd meglátjátok Őt, amint megmondta néktek.

És kimenvén, elfutottak a sírbolttól, mert rettegés és rémület fogta el őket, de senkinek semmit nem mondtak, mert féltek.

JÉZUS MEGJELENIK A MAGDALAI MÁRIÁNAK (Mt 28:9-10; Jn 20:11-18) Amikor pedig Jézus a hét első napján korán reggel feltámadt, megjelent először a magdalai Máriának, akiből hét ördögöt űzött volt ki.

Az elment és a történeteket hírül adta Jézus követőinek, akik gyászoltak és sírtak.

De amikor azt hallották, hogy él és Mária látta, nem hitték el.

JÉZUS MEGJELENIK KÉT TANÍTVÁNYÁNAK (Lk 24:13-35) Azután pedig közülök kettőnek jelent meg más alakban, amikor vidékre mentek;

azok is elmentek és hírül adták a többi tanítványnak. De azoknak sem hitték el.

JÉZUS AZ APOSTOLOKNAK MEGBÍZÁST AD AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSÉRE (Mt 28:16-20; Lk 24:36-49; Jn 20:19-23; ACs 1:6-8) Végül megjelent magának a tizenegynek, amikor azok asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, mert nem hittek azoknak, akik Őt feltámadása után látták.

És így szólt nékik: Menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliomot minden teremtménynek.

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik majd: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken beszélnek (ACs 2:4-11);

kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálos mérget isznak, semmiképpen sem árt nékik; betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.

AZ ÚR JÉZUS MENNYBEMENETELE (Lk 24:50-53; ACs 1:9-11) Az Úr Jézus az után, hogy beszélt velük, fölvetett a mennybe, és az Istennek jobbára ült.

A tanítványok pedig elmentek, és mindenütt hirdették az igét, és az Úr együtt munkálkodott velük, és megerősítette az igét azokkal az égi jelekkel, amelyek azt kísérték.

Mivel már sokan megkísérelték, hogy elbeszéljék a köztünk végbement eseményeket,

amint azt reánk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az Igének,

eltökéltem én is, aki eleitől fogva mindennek lelkiismeretesen végére jártam, hogy azokat néked pontos időrendben leírom, nemes Theophilosz,

hogy teljesen megismerd a megbízhatóságát azoknak az elbeszéléseknek, amelyekről már értesültél.

KERESZTELŐ JÁNOS SZÜLETÉSÉNEK MEGJELENTÉSE Héródésznek (Nagy Héródésznek) Júdea királyának napjaiban élt egy az Abia papi rendjéből való Zakariás nevű pap és felesége, aki az Áron leányai közül való volt, és Erzsébetnek hívták.

Mind a ketten igazak voltak az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úrnak minden parancsolata és rendelése szerint.

De nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és mind a ketten már idős emberek voltak.

Történt pedig, hogy amikor az Abia papi rendjére került a sor, és Zakariás papi szolgálatot végzett az Isten előtt,

a papi tiszt szokása szerint sorsvetéssel őt rendelték ki, hogy bemenjen az Úr templomába, és füstölő áldozatot mutasson be.

A füstölő áldozat órájában a nép sokasága mind kívül imádkozott.

Akkor megjelent néki az Úr angyala, és megállt a füstölő oltártól jobbra.

Zakariás amint meglátta, megijedt és félelem szállta meg.

De az angyal azt mondta néki: Ne félj Zakariás, mert könyörgésed meghallgattatott, és feleséged Erzsébet fiat fog néked szülni, és Jánosnak nevezd majd őt;

ő néked örömed és gyönyörűséged lesz, és sokan fognak az ő születésén örüvendezni.

Mert nagy lesz az Úr előtt, bort és részegítő italt soha sem iszik, és már anyja méhétől fogva teljes lesz Szentlélekkel,

és izráél fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz;

és az Úr (Isten) előtt fog járni Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét visszatérítse a fiakhoz, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak (a Messiásnak) fogadására felkészült népet.

Akkor Zakariás így szólt az angyalnak: Miről tudom én azt meg? Mert én vén ember vagyok, és a feleségem is igen idős.

Az angyal azt felelte néki: Én Gábiel vagyok, aki mindig az Isten szolgálatában állok, és most azért küldettem, hogy veled beszéljek, és ezt az örömdetes üzenetet néked hírül adjam;

és ímé, megnémulsz és nem tudsz beszélni mind- addig a napig, amíg ezek meglesznek, mert nem hittél az én szavaimnak, amelyek a maguk idejében beteljesednek majd.

A nép pedig várta Zakariást, és csodálkozott, hogy olyan sokáig marad a templomban.

És amikor kiment, nem tudott nekik szólni; és megértették, hogy a templomban látomást látott; mert csak integetett nekik, és néma maradt.

És történt, hogy amikor szolgálatának napjai leteltek, hazament.

Azok után a napok után pedig felesége Erzsébet fogant méhében, és Őt hónapig elrejtőzött mondván:

Így cselekedett énvelem az Úr azokban a napokban, amelyekben rám tekintett, hogy elvegye az emberek előtt való gyalázatomat.

JÉZUS SZÜLETÉSÉNEK MEGJELENTÉSE Erzsébetnek a hatodik hónapjában Isten elküldte Gábiel angyalt Galileának Názáreth nevű városába

egy szűzhöz, aki a Dávid házanépe közül való József nevű férfiúnak volt feleségül eljegyezve; a szűznek Mária volt a neve.

És az angyal bemenvén hozzá, így szólt: Örülj te kegyelembe fogadott, az Úr veled van.

Őt azonban e szavak nagyon megzavarták, és tűnődött magában, hogy miféle köszöntés ez.

Akkor így szólt neki az angyal: Ne félj Mária, mert téged az Isten kegyelmébe fogadott.

És ímé, fogansz méhedben, és fiat fogsz szülni, és nevezd Őt Jézusnak.

Ő nagy lesz, és a Magasságos Fiának fogják hívni, és az Úr, a mi Istenünk neki adja majd az Ő atyjának Dávidnak királyi székét (királlyá teszi),

és uralkodik Jákob házán mindörökké, és az Ő királyságának nem lesz vége.

Mária pedig így szólt az angyalnak: Minthogy én még nem mentem férjhez, hogyan lesz az?

Az angyal felelve azt mondta neki: A Szentlélek száll majd tereád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged; azért a születendő szent gyermeket Isten Fiának hívják majd.

És ímé, Erzsébet a te rokonod, akit meddőnek tartottak, szintén fiút fogant öreg korában, és ez neki már a hatodik hónapja;

mert Istennek minden szava beteljesedik.

Mária így szólt: ímé, én az Úrnak szolgáló leánya vagyok; legyen úgy, amint te mondod. És eltávozott tőle az angyal.

MÁRIA FELKERESI ERZSÉBETET; MÁRIA MAGASZTALÓ ÉNEKE Azokban a napokban felkelt Mária, és nagy sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába,

és bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.

Történt pedig, hogy amikor Mária köszöntését meghallotta Erzsébet, az ő méhében repesett a magzat, és Erzsébet betelt Szentlélekkel.

És hangos szóval felkiáltott: Áldott vagy te az asszonyok közt, és áldott a te méhednek gyümölcse.

Hogyan jut nékem az a tisztesség, hogy az én Uramnak anyja eljön hozzám?

Mert ímé, mihelyt köszöntésed hangja fülembe jutott, a magzat örömében repesni kezdett méhemben.

És boldog, aki bízott abban, hogy beteljesedik az, amit néki az Úr mondott.

Akkor Mária így szólt: Magasztalja az én lelkem az Urat,

és örvendez az én lelkem az Istenben, az én megtartómban ;

mert rátekintett szolgáló leányának alázatosságára. És ímé, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék;

mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas, és szent az Ő neve,

és könyörületessége nemzedékről nemzedékre megmarad azokon, akik Őt félik.

Megmutatta karjának erejét, szétszórta a szívük gondolatában felfuvakodottakat;

uralkodókat fosztott meg hatalmuktól, és alázatosakat magasztalt fel,

éhezőket töltött be javakkal és gazdagokat küldött el üresen.

Gondjába vette izráélt az Ő szolgáját, hogy megemlékezzék könyörületességéről,

amint szólt atyáinkhoz Ábrahámhoz és az ő magvához mindörökké.

Mária pedig Erzsébettel maradt mintegy három hónapig és azután hazatért.

KERESZTELŐ JÁNOS SZÜLETÉSE Amikor Erzsébet szülésének ideje elérkezett, fiat szült.

Rokonai és szomszédai meghallották, hogy az Úr az Ő nagy kegyelmében részesítette őt, és együtt örültek vele.

És nyolcadnapon elmentek, hogy körülmetéljék a gyermeket, és atyja nevéől Zakariásnak akarták őt nevezni.

Az anyja azonban így szólt: Nem, hanem János legyen a neve.

Ők pedig azt mondták néki: Senki sincs a rokonságodban, akit így hívnak.

És intettek a gyermek atyjának, hogy minek szeretné neveztetni.

Ő táblát kért, és ezt írta reá: János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak.

Akkor azonnal megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve és (ismét) beszélt, áldván az Istent.

És félelem szállott minden szomszédjukra, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek mind ezekről a dolgokról,

és mind akik hallották, emlékezetükben megőrizték, és így szóltak: Vajon mi lesz ebből a gyermekből? Mert vele volt az Úr keze (segítő ereje).

ZAKARIÁS PRÓFÉCIÁJA És Zakariás, az ő atyja beteljesedett Szentlélekkel, és prófétált mondván:

Áldott az Úr, Izráél Istene! Mert kegyelemmel fordult az Ő népéhez, és váltságot szerzett néki, és az üdvösség szarvát felemelte (Idvezítőt adott) minékünk Dávidnak, az Ő szolgájának házában, amint ősidőktől fogva szólt az Ő szent prófétáinak szája által,

hogy megszabadít minket ellenségeinktől és mind azoknak kezéből, akik minket gyűlölnék;

hogy irgalmat cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az Ő szent szövetségéről,

az esküvésről, amellyel megesküdött Ábrahámnak a mi atyánknak, hogy megadja nekünk azt,

hogy megszabadulván ellenségeink kezéből félelem nélkül szolgáljunk Őnéki

szentségben és igazságosságban (megigazultan; Ef 4:24) az Ő színe előtt életünknek minden napján.

Te pedig, gyermekem, a Magasságos prófétájának hívatatol majd; mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az Ő útjait,

hogy megismertesd az Ő népével az idvességet, amelyben bűneiknek megbocsátása által részesülnek,

mert a mi Istenünk könyörülő irgalmasságával fordul hozzánk, amikor meglátogat majd minket a magasságból az (idvesség) hajnali fénye,

hogy megjelenjék azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lábunkat a békeesség útjára igazgassa.

A kis gyermek pedig növekedett és lélekben erősödött, és a pusztaságban élt mindaddig a napig, amilyen hivatását Izráél körében elkezdte.

JÉZUS SZÜLETÉSE (Mt 1:18-25) Azokban a napokban történt, hogy Augustus császár megparancsolta, hogy birodalmának lakóit mind össze kell írni az adózók jegyzékébe.

Ez az első összeírás volt, és akkor történt, amikor Szüriában Küréniosz volt a helytartó.

Azért mindenki elment az összeírásra, ki-ki a maga szülővárosába.

József is fölment Galileából, Názáreth városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Bétlehemnek hívnak, mert Dávid házából és nemzetségéből származott,

hogy beiratkozzék Máriával együtt, aki néki feleségül volt eljegyezve, és várandós volt.

Így történt, hogy amikor ott voltak, elérkezett Mária szülésének ideje,

és megszülte az ő elsőszülött fiát, és bepólyálta Őt, és a jászolba fektette, mert a vendégfogadóban már nem volt részükre hely.

AZ ÚR ANGYALA ÉS A PÁSZTOROK Ugyanazon a vidéken voltak bizonyos pásztorok, akik éjszaka kinn a mezőn háltak, és nyájukra vigyáztak.

És az Úr angyala hozzájuk ment, és az Úr dicsősége körülragyogta őket, és nagy félelemmel megfélemlettek.

Az angyal pedig azt mondta nekik: Ne féljeteK, mert ímé, nagy örömet hirdetek nékteK, amely öröme lesz mind az egész népnek.

Idvezítő született nékteK a Dávid városában, Ő a Krisztus, az Úr.

Ez pedig nékteK az ismertető jel: Találtok majd ott egy jászolban fekvő bepólyált kis gyermeket.

És hirtelen megjelent az angyal körül mennyei seregek sokasága; azok az Istent dicsérték, és azt mondták:

Teljes immár Istennek dicsősége a magasságban, és békességben élnek a földön azok az emberek, akik Istennek jóakarátában részesülnek. (Fii 2:13; Mt 11:26)

És történt, hogy amikor az angyalok felmentek tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymásnak: Menjünk el hát Bétlehembe, és lássuk meg azt a dolgot, amely történt, és amelyet az Úr tudtunkra adott.

Azért sietve elmentek, és megtalálták Máriát és Józsefet meg a jászolban fekvő kis gyermeket.

Amikor pedig meglátták Őt, elbeszélték mind azt, amit nekik az angyal a gyermek felől mondott.

És mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok hírül adtak.

Mária pedig mind ezeket a beszédeket emlékezetében megtartotta, és gyakran forgatta szívében.

A pásztorok azután visszatértek, dicsőítvén és magasztalván az Istent mindenért, amit hallottak és láttak úgy, amint azt nekik az angyal megmondta.

Nyolc nap múltával pedig körülmétéK a gyermeket, és a Jézus nevet adták néki, amint az angyal nevezte Őt még fogantatása előtt.

JÉZUS BEMUTATÁSA A TEMPLOMBAN; SIMEON ÉS ANNA Majd amikor Mózes törvénye szerint beteltek tisztulásuk napjai, elvitték a gyermeket Jeruzsálembe, hogy (a templomban) bemutassák az Úrnak,

amint meg van írva az Úr törvényében: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék (II. Mózes 13:2),

és hogy áldozatot mutassanak be aszerint, amint megmondott az Úr törvényében: egy pár gerlicét, vagy két galambfiókát. (III. Mózes 12:6-8)

És ímé, élt Jeruzsálemben egy Simeon nevű ember; az az ember igaz és istenfélő volt, s várta izráél megvigasztaltatását, és a Szentlélek volt ővele;

őneki a Szentlélek kinyilatkoztatta, hogy nem lát halált, csak ha már meglátta az Úrnak Krisztusát.

Azt az embert a Szentlélek arra indította, hogy menjen el a templomba akkor, amikor a gyermek Jézust a szülei odavitték, hogy azt tegyék vele, ami a törvény szerint szokás volt.

Akkor Simeon karjára vette a gyermeket, áldotta Istent, és így szólt:

Uram, mostan bocsátod el a te szolgádat, a te beszéded szerint békeességben;

mert látta az én szemem az idvességet,

amelyet minden nép szemeláttára készítettél,

világosságul a pogányok megvilágosítására, és dicsőségül a te népednek izráélnak.

József pedig és a gyermek anyja csodálkoztak a gyermek felől mondottakon.

Simeon azután megáldotta őket, és így szólt Máriának Jézus anyjának: ímé, ez arra rendeltetett, hogy általa izráélben sokan elessenek, és sokan felkeljenek, és hogy isteni jel legyen, akinek sokan ellene mondanak,

és így sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek, és akkor a te lelkedet is áthatja majd az éles kard.

Volt ott egy prófétaasszony is, Anna a Phánuél leánya, Ásér néptörzséből; ő nagyon idős volt; hajadon korától fogva csak hét évig élt férjével;

azután özvegy maradt nyolcvannégy esztendő koráig. A templomból soha nem távozott el, hanem böjtöléssel és imádkozással szolgált Istennek éjjel és nappal.

Ugyanabban az órában ő is odaállt, hálát adott Istennek, és szólt a Gyermeke felől mind azoknak, akik Jeruzsálem megváltását várták.

És amikor (Jézus szülei) az Úr törvénye szerint mindent elvégeztek, visszatértek Galileába, az ő városukba Názárethbe.

A kis gyermek pedig növekedett és erősödött megteljesedve bölcsességgel, és Isten kegyelme volt őrajta.

A TIZENKÉT ÉVES JÉZUS A TEMPLOMBAN Jézus szülei esztendőnként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére.

És amikor tizenkét esztendő lett, ismét fölmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint;

amikor pedig az ünnepnek vége volt és hazafelé indultak, a gyermek Jézus Jeruzsálemben maradt, de erről a szülei nem tudtak.

Azt gondolván pedig, hogy az úti társaságban van, egy napi járőföldet mentek, és csak akkor keresték Őt a rokonok és ismerősök közt.

Mint hogy azonban nem találták, visszamentek Jeruzsálembe, és ott keresték.

Harmadnapon találták meg a templomban, amint a tanítómesterek közt ült, s hallgatta és kérdezgette őket;

és valamennyien akik Őt hallgatták, csodálkoztak értelmességén és feleletein.

Szülei megpillantván Őt, megdöbbenek, és az anyja így szólt néki: Fiam, miért tetted ezt velünk? Ímé, atyád és én nagy bánattal keresünk téged.

Ő pedig így felelt nékik: Miért kerestetek engem? Nem tudtátok, hogy nékem az én Atyámnak dolgaival kell foglalkoznom?

Ők azonban nem értették a beszédet, amelyet nékik mondott.

Azután hazament velük Názárethbe, és mindig engedelmes gyermekük volt. Az anyja azonban megőrizte szívében mind azokat a beszédeket.

És Jézus felnövekedvén, gyarapodott bölcsességben, Isten és emberek előtt való kedvességben.

KERESZTELŐ JÁNOS MUNKÁLKODÁSA; ELFOGATÁSA (Mt 3:1-12; Mk 1:1-8; Jn 1:19-28) Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében, amikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, és Galilea negyedes fejedelme Héródész (Ántipász), Itúrea és Trákhónitisz tartományának negyedes fejedelme pedig az ő testvére Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme meg Lűszániász, -

Annász és Kajaphász főpapságának idejében szólt az Isten a pusztaságban Jánosnak a Zakariás fiának.

És ő elment a Jordán környékére, és mindenütt hirdette, hogy térjenek meg és keresztkedjenek meg, hogy bűneik bocsánatában részesüljenek,

amint meg van írva Ésaías próféta beszédeinek könyvében. (40:3-5) Kiáltónak szava hangzott a pusztaságban: Készítsétek el az Úrnak útját, tegyétek egyenessé ösvényeit;

minden völgy töltessék fel, minden hegy és halom legyen síksággá, és a görbe utak egyenesekké, és az egyenetlenek simákká;

és mindenki lássa meg az Istennek szabadítását.

János így szólt a sokaságnak, amely kiment őhöz, hogy megkeresztelje őket: Mérgek kígyók fajtái, kicsoda okosított meg titeket, hogy a rátok jövő harag elől meneküljtek?

Teremjete azért a megtéréshez illő gyümölcsöket; és ne kezdjétek magatok közt mondani: Ábrahám a mi atyánk; mert mondom néktek, hogy Isten ezekből a kövekből is tud fiaikat támasztani Ábrahámnak.

A fejsze immár ott van a fák gyökerén; azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik.

A sokaság megkérdezte tőle: Mit cselekedjünk tehát?

Ő pedig így felelt nékik: Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek nincsen, és akinek van ennivalója, hasonlóképpen cselekedjék.

Vámszedők is mentek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, és azt kérdezték tőle: Mester, mit cselekedjünk mi?

Ő pedig így felelt nékik: A megszabottnál többet ne követeljétek.

Katonák is kérdezték tőle: Hát mi mit cselekedjünk? És ő így felelt nékik: Ne erőszakoskodjatok, ne garázdálkodjatok, és elégedjétek meg a zsoldotokkal.

Minthogy pedig a nép nyugtalan várakozásban élt, és szívükben mind azt gondolták János felől, hogy talán ő a Krisztus,

János mindnyájuknak azt mondta: Én csak vízzel kereszteltek titeket, de eljön az, aki nálam erősebb, és én nem vagyok méltó arra, hogy sarujának szíját megoldjam; Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket;

az Ő kezében szórólapát van, hogy megtisztítsa szérűjét, és a gabonát csűrőbe takarítsa; a polyvát pedig olthatatlan tűzzel elégeti majd.

Még sok egyébre is intette őket, és hirdette az evangéliumot a népnek;

Héródészt pedig, a negyedes fejedelmet feddette amiatt, hogy testvérének Fülöpnek feleségét Héródiászt nőül vette, és mind ama gonosz tettek miatt, amelyeket elkövetett.

Mind ezt a gonoszsgot Héródész (későbbben) még azzal is szaporította, hogy Jánost börtönbe záratta.

JÉZUS MEGKERESZTELKEDÉSE (Mt 3:13-17; Mk 1:9-11) Történt pedig, hogy amikor a nép mind megkeresztelkedett, s amikor megkeresztelkedett és imádkozott Jézus is, megnyílt az ég,

és leszállt Őreá a Szentlélek testi alakban úgy, mint valami galamb, és szó hangzott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

JÉZUS CSALÁDFÁJA; ISTEN FIA; A MÁSODIK ÁDÁM (Mt 1:1-17) Jézus amikor messiási munkálkodását elkezdte, mintegy harminc esztendő volt, köztudomás szerint Ő a József fia volt, az pedig Élié,

az Mattháté, az Levié, az Melkhié, az Jannaié, az Józsefé,

az Mattathiászé, az Ámoszé, az Naumé, az Eszlié, az Naggaié,

az Maáthé, az Mattathiászé, az Szemeiné, az Jószekhé, az Jódáé,

az Joanáné, az Részáé, az Zorobábelé, az Szaláthiélé, az Nérié,

az Melkhié, az Addié, az Kószámé, az Elmadámé, az Éré,

az Jézusé, az Eliezeré, az Jórimé, az Mattháté, az Levié,

az Szümeóné, az Júdáé, az Józsefé, az Jónámé, az Eliákimé,

az Meleáé, az Mennáé, az Mattatháé, az Nátháné, az Dávidé,

az Jesszaié, az Jóbédé, az Booszé, az Száláé, az Naaszóné,

az Aminadábé, az Adminé, az Arnié, az Eszróomé, az Pháreszé, az Júdáé,

az Jákobé, az Izsáké, az Ábrahámé, az Tharáé, az Nákhoré,

az Szerúkhé, az Ragaué, az Pháleké, az Éberé, az Száláé,

az Kainámé, az Arphakszadé, az Szemé, az Nóeé, az Lámekhé,

az Mathúszáláé, az Enókhé, az Járedé, az Maleleélé, az Kainámé,

az Enószé, az Széthé, az Ádámé, az pedig Istené.

JÉZUS MEGKÍSÉRTETÉSE (Mt 4:1-11; Mk 1:12-13) Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól (Galileába), majd a Lélektől negyven napig ide-oda vezetett a pusztaságban,

ahol az ördög kísértette. Azokon a napokon nem evett semmit, és amikor azok a napok elmúltak, megéhezett.

Akkor azt mondta néki az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus így felelt néki: Meg van írva: Nem csak kenyérral él az ember. (V. Mózes 8:3)

Majd felvezette Őt az ördög egy hegyre, és megmutatta néki egy szempillantásban a világnak minden országát.

És így szólt néki: Néked adom mind ezek felett az uralmat és az azzal járó dicsőséget, mert énnékem adatott, és én annak adom, akinek akarom.

Azért ha leborulsz előttem, mind ez a tiéd lesz.

Jézus így felelt néki: Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak Őnéki szolgálj. (V. Mózes 6:13)

Azután Jeruzsálembe vezette Őt, és a templom párkányára állította, és azt mondta néki: Ha Isten Fia vagy, vedd le innen magadat;

mert meg van írva: Az Ő angyalainak parancsol felőled, hogy őrizzenek meg téged (Zsoltár 91:11-12), és kezükön hordozzanak téged, hogy lábadat meg ne üssed valami kőbe.

Jézus így felelt néki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat a te Istenedet. (V. Mózes 6:16)

És az ördög az után, hogy véghezvitt minden kísértést, eltávozott Őtőle bizonyos (kísértésre alkalmasabb) időig.

JÉZUS MUNKÁLKODÁSA GALILEÁBAN (Mt 4:12-17; Mk 1:14-15) Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába; és elterjedt felőle a hír a környéken mindenütt.

És Ő tanított azoknak zsinagógáiban, és mindenki dicsőítette.

JÉZUST A NÁZÁRETHIEK KIÚZIK MAGUK KÖZÜL (Mt 13:53-58; Mk 6:1-6) Elment Názárethbe is, ahol nevelkedett, és szokása szerint szombati napon bement a zsinagógába, és felállt, hogy az Írást felolvassa.

Ésaiás Könyvét adták oda néki, és amikor a könyvet kinyitotta, arra a helyre talált, ahol ez volt megírva:

Az Úr Lelke van rajtam, mert felkent engem; és azért küldött engem, hogy a szegényeknek hirdessem az evangéliomot, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és hogy a vakoknak hirdessem szemük megnyílását, hogy megszabadítsam az elnyomottakat,

hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét. (Ésaiás 61 :1-2)

Azután behajtván a könyvet, odaadta a szolgának és leült; és a zsinagógában mindenkinek szeme rajta függött.

Ő pedig így kezdett nékik beszélni: Ma teljesedett be ez az Írás, amelyet az imént hallottatok.

És mindenkinek tetszett az Ő beszéde, és csodálkoztak a kedves szavakon, amelyeket mondott, és így szóltak: Nem a József fia ez?

És Ő azt mondta nékik: Bizonyára azt a közmondást fogjátok nékem mondani: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottunk, hogy Kapernaumban megtetted, cselekedd meg mind azt itt is a te szülővárosodban.

Majd azt mondta: Bizony mondom néktek, hogy egy próféta sem szívesen fogadott ember a maga szülővárosában.

De igazán mondom néktek, sok özvegyasszony élt Illés napjaiban Izraelben, amikor az ég három esztendeig és hat hónapig bezárattott, úgyhogy az országban mindenütt nagy éhség támadt;

ám azok közül senkihez sem küldetett Illés, hanem csak egy a szidoni Száreptában élő özvegyasszonyhoz.

És sok leprás volt Izráélban Elizeus próféta idejében, de azok közül egy sem tisztult meg, csak a szüriai Naimán.

A zsinagógában amikor ezeket hallották, valamennyien haragra gerjedtek,

s fölkeltek és kiűzték Őt a városból, és elvezették a széléig annak a hegynek, amelyen városuk épült, hogy onnan letaszítsák;

Ő azonban közöttük átmenvén, eltávozott.

JÉZUS KAPERNAUMBAN; MEGGYÓGYÍT EGY ÖRDÖNGÖST (Mk 1:21-28) Jézus lement Kapernaumba, Galilea városába. Ott szombatoként tanította őket.

És álmélkodtak a tanításán, mert hatalmas volt az Ő beszéde.

Egyszer volt ott a zsinagógában egy tisztátalan, ördögi lélektől megszállt ember, aki hangosan felkiáltott:

Ah, mi közünk egymáshoz, názárethi Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, hogy te ki vagy: az Istennek Szentje.

Jézus azonban megfenyegette őt: Némulj meg, és menj ki belőle! Az ördög akkor a megszállott embert odavágta közéljük, és azután kiment abból, és semmit sem ártott néki.

Akkor rémület lepte meg mindnyájukat, és így szóltak egymáshoz: Miféle beszéd ez? Hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek.

És elterjedt felőle a hír a környéken mindenütt.

JÉZUS MEGGYÓGYÍJTJA PÉTER NAPÁT; KITERJESZTI MUNKÁLKODÁSÁT AZ ORSZÁG MINDEN RÉSZÉRE (Mt 8:14-17; Mk 1:29-39) Jézus felkelvén, a zsinagógából elment a Simon házába. Simon napa pedig nagy lázban szenvedett, és kérték Jézust, hogy segítsen rajta.

Akkor hozzálépett, föléje hajolt, megfenyegette a lázat, és az elhagyta a beteget; ő pedig azonnal felkelt, és szolgált nékik.

Napnyugtakor pedig mind azok, akiknek különféle bajban szenvedő betegek voltak, azokat Jézushoz vitték, Ő mindegyikükre reátette kezét, és meggyógyította őket.

Sokából pedig az ördögök is kimentek, és azt kiáltozták: Te vagy az Isten Fia! De Ő megfenyegette azokat, és nem engedte, hogy beszéljenek, mert tudták, hogy Ő a Krisztus.

Napkeltekor pedig elhagyta a házat, és elment egy elhagyatott helyre. A sokaság azonban kereste Őt, és amikor megtalálták, tartóztatták Őt, hogy ne menjen el tőlük.

Jézus azonban azt mondta nékik: Más városoknak is kell, hogy hirdessem az Isten országáról szóló evangéliumot, mert azért küldettem.

És hirdette az igét Júdea zsinagógáiban.

SIMON-PÉTER CSODÁLATOS HALFOGÁSA; JÉZUS ELHÍVJA ELSŐ TANÍTVÁNYAIT (Mt 4:18-22; Mk 1:16-20) Történt, hogy amikor Jézus a Gennészáret-tavának partján állt, és a sokaság őhöz tárdult, hogy hallgassa az Isten igéjét,

Jézus két hajót látott a tó szélén; a halászok kiszálltak azokból, és hálójukat tisztították.

Belépvén az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, kérte őt, hogy vigye egy kevésbé beljebb a parttól; azután leült a hajóban, és onnan tanította a sokaságot.

Amikor pedig bevégezte a tanítást, így szólt Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójaitokat halfogásra.

Simon felelvén ezt mondta: Mester, egész éjszaka fáradoztunk, mégsem fogtunk semmit; de azért parancsolatodra bevetem a hálójait.

És amint ezt megtették, olyan sok halat fogtak, hogy hálójuk szakadozni kezdtek.

Intettek azért a másik hajóban lévő társaiknak, hogy menjenek oda, és segítsenek nékik; oda is mentek, és megtöltötték hallal mind a két hajót, úgyhogy azok majdnem elsüllyedtek.

Amikor Simon-Péter azt látta, Jézus lába elé borult, és azt mondta: Uram, menj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok!

Mert a halfogás miatt rémület fogta el őt, és mind az ővele lévőket,

hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, akik Simonnak társai voltak. Jézus azonban így szólt Simonnak: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz majd.

És azután, hogy a hajókat a szárazra vonták, mindenüket elhagyták, és követték Őt.

EGY LEPRÁS MEGGYÓGYÍTÁSA (Mt 8:1-4; Mk 1:40-4;) Történt, hogy amikor egy városban tartózkodott, íme, ott volt egy teljesen leprás ember. Amikor az Jézust meglátta, arcra borult, és kérte Őt: Uram, ha akarsz, megtisztíthatsz engem.

Jézus kinyújtotta kezét, megérintette őt és azt mondta: Akarom, tisztulj meg; és azonnal eltávozott arról a leprásról.

Akkor Jézus megparancsolta neki, hogy senkinek se mondja el azt, hanem: Menj el - szólj -, mutasd meg magadat a papnak, és amint Mózes parancsolta, vigyél áldozatot megtisztulásodért, bizonyosságául gyógyulásodnak.

A hír azonban csak annál jobban terjedt Őfelőle, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák Őt, és hogy betegségükből meggyógyuljanak.

Jézus azután elment valami elhagyatott helyre, és ott tartózkodott, hogy imádkozzék.

JÉZUS MEGGYÓGYÍT EGY GUTAÜTÖTTET (Mt 9:1-8; Mk 2:1-12) Jézus amikor egy napon tanított, ott ültek körülötte némely farizeusok és törvénytudók. Az emberek is egybegyülekeztek Galileának és Júdeának minden falujából és Jeruzsálemből; és az Úr ereje Ővele volt, hogy gyógyítsa a betegeket.

Akkor íme, néhány férfiú fekvőpárnán vitt oda egy gutaütött embert, és igyekezett azt bevinni, és Jézus elé tenni.

De mivel a sokaság miatt nem találtak utat-módot, hogy miként vigyék be, fölmentek a háztetőre, és a tetőn át bocsátották le őt a fekvőpárnáján Jézus elé középre.

Jézus látván azok hitét, így szólt: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.

Akkor az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: Kicsoda ez, hogy ilyen istenkáromlást szól? Kicsoda bocsáthat meg bűnöket más, mint csupán csak Isten?

Jézus azonban, minthogy ismerte gondolataikat, így szólt nekik: Miért tanakodtok így szívetekben?

Mi könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a bűneid, vagy azt mondani: Kelj fel és járj?

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön bűnöket megbocsátani, - így szólt a gutaütöttnak: Néked mondom, kelj föl, vedd föl a fekvőpárnádat, és menj haza.

Az pedig szemük láttára azonnal fölkelvén, fölvette azt, amin feküdt, és elment haza, dicsőítvén Istent.

És mindnyájukat csodálkozás fogta el, és dicsőítették Istent, és beteltek félelemmel és azt mondták: Bizony, ma csodálatos dolgokat láttunk.

LEVI VÁMSZEDŐ ELHÍVÁSA; AZ EVANGÉLIOMHIRDETÉS: A BŰNÖSÖK HÍVOGATÁSA (Mt 9:9-13; Mk 2:13-17) Ezek után Jézus (a házból) kiment, és meglátott egy Levi nevű vámszedőt, aki a vámszedőhelyen ült; Jézus azt mondta neki: Kövess engem!

Az mindent otthagyván, felkelt és követte őt.

Levi azután a házában nagy vendégséget készített Jézusnak. Sok vámszedő és más ember is volt ott, akik velük együtt telepedtek asztalhoz.

Emiatt a farizeusok és az ő írástudók zúgolódtak, és így szóltak tanítványainak: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

Jézus azt felelte nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy igazakat hívjak megtérésre, hanem hogy bűnösöket.

A BÖJTÖLÉS (Mt 9:14-17; Mk 2:18-22)³³ Azok (a farizeusok és írástudók) pedig így szóltak Jézusnak: János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, hasonlóképpen a farizeusokéi is, a te tanítványaid ellenben esznek és isznak.

Jézus így felelt: Rá tudnátok venni a násznépet, hogy böjtöljön, amíg a vőlegény velük van?

De jönnek majd napok, amikor is a vőlegény elvétetik tőlük, akkor majd, azokon a napokon böjtölni fognak.

Példázatot is mondott nekik: Senki sem szakít le egy darabot valamely új ruhából, és nem foltoz meg azzal egy elnyűtt ruhát; de ha mégis, az új ruhát is elszakítja, és az elnyűtthöz sem illik az újból való folt.

Új bort sem tölt senki régi tömlőbe; de ha mégis, az új bor a tömlőket szétszakítja, és a bor elfolyik, a tömlők pedig tönkremennek.

Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.

És senki sem kíván legottan újbort (új vallást), aki óbort iszik (még abban a vallásban él, amelyben született); mert azt mondja: Nekem jó az óbor (a régi vallásom)

JÉZUS ÉS A SZOMBAT (Mt 12:1-14; Mk 2:23-3:6)¹ Egy szombaton történt, hogy Jézus a vetéseken ment át, és tanítványai kalászkokat szaggattak, s kezükkel kimorzsolták és úgy ették.

Némelyek pedig a farizeusok közül így szóltak: Miért teszitek azt, amit szombaton nem szabad tenni?

Jézus felelvén, azt mondta nekik: Nem olvastátok azt, amit Dávid tett, amikor megéhezett ő és a vele lévőek?

Bement az Isten házába, kezébe vette és megette az Úr színe elé tett kenyereket, és adta azoknak is, akik vele voltak, pedig azokat (a kenyereket) nem szabad megenni másnak, csak a papoknak?

És így szólt nekik: Az Ember Fia ura a szombatnak.

Egy másik szombaton történt, hogy bement a zsinagógába, és tanított. Volt ott egy ember, akinek jobb keze béna volt;

az írástudók és a farizeusok pedig figyelték Jézust, hogy vádat találjanak ellene, vajon gyógyít-e szombaton.

Ő azonban ismerte gondolataikat, és így szólt a bénakezű embernek: Kelj föl, és állj középre; az fölkel, és odaállt.

Akkor Jézus így szólt nekik: Azt kérdezem tőletek, vajon szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, egy emberéletet megmenteni vagy elpusztítani?

És körültekintvén mindnyájukon, így szólt a beteg embernek: Nyújtsd ki a kezedet. Az úgy tett, és éppé lett a keze.

Azok pedig esztelen dühvel teltek el, és egymás közt megbeszélték, hogy mit tehetnének Jézussal.

A TIZENKÉT APOSTOL KIVÁLASZTÁSA (Mt 10:1-4; Mk 3:13-19)¹² Azokban a napokban történt, hogy kiment a hegyre imádkozni; és az éjszakát az Istenhez való imádkozással töltötte.

És amikor megvirradt, magához hívta tanítványait, és azok közül kiválasztott tizenkettőt; őket apostoloknak is nevezte.

Simont, akinek a Péter nevet is adta, és Andrást az ő testvérét, Jakobot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,

Mátét és Tamást, Jakobot az Alpháiosz fiát, és Simont a zélótát (vakbuzgó politikust),

Júdást a Jakab fiát, és Iskáriótész Júdást, aki aztán árulóvá lett.

JÉZUS SOK BETEGET MEGGYÓGYÍT (Mt 4:23-25) Azután lement velük a hegyről, megállt egy síkságon Ő és tanítványainak serege, és a népnek nagy sokasága az egész Júdeából és Jeruzsálemből, és a tengermelléki Türoszból és Szidónból.

Azok azért mentek oda, hogy hallgassák Őt, és betegségükből meggyógyuljanak; a tisztátalan lelkektől gyötörtek is meggyógyultak;

és a sokaság mind igyekezett Őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle, és azokat mind meggyógyította. „BOLDOGOK VAGYTOK” (Mt 5:1-12)

Jézus tanítványaira emelte tekintetét, és beszélni kezdett: Boldogok vagytok ti szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok ti, akik most éheztek, mert megelégtettek. Boldogok vagytok ti, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Boldogok vagytok, ha az Ember Fia miatt gyűlölnék titeket az emberek, ha maguk közül kizárnak titeket, ha szidalmaznak és neveteket mint gonosz nevet megvetik.

Örüljetek azon a napon, és ujjongjatok, mert íme, a ti jutalmatok bőséges a mennyben, mert atyáik hasonlóképpen bántak a prófétákkal.

„JAJ NÉKTEK!” De jaj néktek ti gazdagok, mert már megkaptátok vigasztalástokat (a földi jólétet).

Jaj néktek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok. Jaj néktek, akik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok.

Jaj néktek, ha jót mond rólatok minden ember; az ő atyáik hasonlóképpen szóltak a hamis prófétákról.

ELLENSÉGEINKET SZERETNÜNK KELL (Mt 5:38-48) De néktek mondom, akik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek,

áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, imádkozzatok azokért, akik titeket bántalmaznak.

Aki megüti egyik orcádat, fordítsd oda néki a másikat is, és aki elveszi tőled a felső ruhádat, ne tagadd meg tőle az alsó ruhádat sem.

Adj mindenkinek, aki kér tőled, és attól, aki elveszi azt, ami a tiéd, ne követeld vissza.

És amint kívánjátok, hogy az emberek tiveletek bánjanak, ti hasonlóképpen bánjatok ővelük.

Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen köszönetet várhattok azért? Hiszen még a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha csak azokkal tesztek jót, akik tiveletek jót tesznek, milyen köszönetet várhattok azért? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik.

És ha csak azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, milyen köszönetet várhattok azért? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.

Ti ellenben szeressétek ellenségeiteket, s tegyetek jót és adjatok kölcsönt, semmit sem várva érte; és bőséges lesz a ti jutalmatok, és a Magasságosnak fiai lesztek, mert Ő jóságos a háládatlanok és gonoszok iránt.

Legyetek azért könyörületesek úgy, mint ahogy a ti Atyátok könyörületes.

AZ ÍTÉLKEZÉS, A MEGBOCSÁTÁS, AZ ADÁS (Mt 7:1-5) Ne ítéljetek meg másokat, és Isten sem ítél meg titeket; ne kárhoztassatok másokat, és Isten sem kárhoztat titeket. Bocsássatok meg másoknak, és néktek is megbocsát az Isten.

Adjatok másoknak, és néktek is ad majd az Isten; jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel ad majd az Isten a ti öletekbe; mert amely mértékkel mértek, ugyanazzal mér néktek is az Isten.

Példázatot is mondott nékik: Avagy vezethet-é egy vak egy másik vakot? Vajon nem esnek-é mind a ketten verembe?

Egy tanítvány sem feljebbvaló a tanítójánál; hanem mindegyik, amikor tökéletesen felkészült, akkor lesz olyan, mint a tanítója.

Miért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a saját szemedben pedig a gerendát sem látod meg?

Hogyan mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki a szemedben lévő szálkát, temagad pedig a te szemedben egy gerendát sem látsz meg? Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a saját szemedből, és azután láss hozzá, hogy kivedd a te atyádfia szemében lévő szálkát.

A FÁT A GYÜMÖLCSÉRŐL ISMERI MEG AZ EMBER (Mt 7:17-20; 12:34-3;) Nincsen olyan jó fa, amely rossz gyümölcsöt terem, sem olyan rossz fa, amely jó gyümölcsöt terem.

Minden fát a maga gyümölcséről ismer meg az ember: mert túskebokról nem szednek fügét, sem szederbokról nem szüretelnek.

A jó ember az ő szívének jó kincséből a jót hozza elő, és a gonosz ember az ő gonosz szívéből a gonoszt hozza elő; mert amivel az embernek szíve tele van, arról beszél a szája.

JÉZUS BESZÉDEIT CSELEKEDNÜNK KELL (Mt 7:24-27) Miért hívtok engemet így: Uram, Uram, - és nem cselekszitek, amiket mondok?

Mindenki, aki hozzám jön, és hallgatja beszédeimet, és cselekszi azokat, - megmutatom néktek, kihez hasonló.

Hasonló egy házépítő emberhez, aki mélyre ásott, és kősziklára vetette a fundamentomot; amikor aztán kiöntött az árvíz, a folyó nekizúdult annak a háznak, de nem tudta megingatni, mert az a ház jól volt építve.

Aki ellenben hallgatja, és nem cselekszi az én beszédeimet, hasonló egy emberhez, aki a földre fundamentom nélkül épített házat, és amikor annak nekizúdult a folyó, azonnal összeomlott, és nagy lett annak a háznak romlása.

A KAPERNAUMI HÍVŐ POGÁNY SZÁZADOS (Mt 8:5-13; Jn 4:43-54) Jézus azután, hogy a népnek szóló minden beszédét elvégezte, bement Kapernaumba.

Ott egy századosnak a szolgálja, akit az ura nagyon megbecsült, beteg volt és már haldoklott.

Minthogy pedig a százados hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és általuk kérte Őt, hogy menjen el, és mentse meg az ő szolgálját.

Azok amint megérkeztek Jézushoz, buzgón kérték Őt, és azt mondták: Méltó arra, hogy kérését teljesítsed;

mert szereti népünket, és a zsinagógát is ő építette minékünk.

Jézus el is ment velük. De amikor már nem messze volt a háztól, a százados eléje küldte barátait és azt üzenete: Uram, ne fáradj; mert nem vagyok érdemes arra, hogy hajlékomba jöjj;

azért magamat sem tartottam méltónak arra, hogy hozzád menjek. Hanem csak egy szóval mondd, és meg kell gyógyulnia az én szolgálómnak.

Mert én is felsőbbség alá rendelt ember vagyok, és az én felsőbbségem alatt is szolgálnak katonák, és ha az egyiknek azt mondom: Menj el, el is megy; és a másiknak: Jöjj ide, ide is jön; és ha a szolgálómnak így szólok: Tedd meg ezt, meg is teszi.

Amikor Jézus ezeket hallotta, elcsodálkozott azon a századoson, és hátrafordulván az Őt követő 'sokasághoz így szólt: Mondom néktek, Izráelben nem találtam ilyen nagy hitet.

És amikor a küldöttek hazaérkeztek, a szolgát egészségben találták.

A NAINI IFJÚ FELTÁMASZTÁSA Azután történt, hogy egy Nain nevű városba ment, és vele mentek tanítványai, meg nagy sokaság.

Amikor a város kapujához közeledett, ímé, egy halottat vittek ki, egy anyának egyetlen fiát, egy özvegyasszonyét; és a városból nagy sokaság kísérte őt.

És amikor meglátta őt az Úr, megesett a szíve rajta, és így szólt néki: Ne sírj.

És odamenvén megérintette a koporsót, a halottvivők pedig megálltak, és Jézus azt mondta: Ifjú, néked mondom, kelj fel!

Akkor a halott felült, és beszélni kezdett; és Jézus átadta őt az anyjának.

És mind azokat félelem fogta el, és dicsőítették Istent mondván: Nagy próféta támadt közöttünk, és: Az Isten nagy kegyelemmel fordult az Ő népéhez.

És elterjedt felőle ez a hír szerte Júdeában és a környéken mindenütt.

KERESZTELŐ JÁNOS KÉRDÉSE (Mt 11:2-6) 18 Mind ezeket hírül vitték Jánosnak az ő tanítványai. Akkor János a tanítványai közül kettőt előszólított,

elküldte őket az Úrhoz, és azt kérdezte: Te vagy-é az Eljövendő, avagy más valakit várjunk?

Amikor azután azok a férfiak Jézushoz érkeztek, így szóltak: Keresztelő János küldött minket Tehozzád, és azt kérdezi: Te vagy-é az Eljövendő, avagy más valakit várjunk?

Jézus éppen abban az órában betegségből, csapásokból, gonosz lelkektől sok embert meggyógyított, és sok vaknak visszaadta látását.

És felelvén azt mondta nékik: Menjetek el, és adjátok hírül Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: a vakok ismét látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek hirdettetik az evangéliom;

és boldog az, aki nem kételkedik énbennem.

JÉZUS TANÚBIZONYSÁGOT TESZ JÁNOS MELLETT (Mt 11:7-19) 24 Azután, hogy János követei elmentek, Jézus a sokaságnak Jánosról kezdett beszélni: Miért mentetek ki a pusztaságba? Hogy szélingatta nádszálat lássatok?

Vagy miért mentetek ki? Hogy puha ruhába öltözött embert lássatok? Íme, akik pompásan ruházkodnak, és fényűzően élnek, azok a királyi palotákban találhatóak.

Végül is miért mentetek ki? Hogy prófétát lássatok? Bizony mondom néktek: Prófétánál is nagyobbatt láttatok.

Ő az, akiről meg van írva: Imé, elküldöm az én követemet teelőtted, és ő majd elkészíti előtted a te utadat. (Malakiás 3:1)

Mondom néktek: Jánosnál senki sem nagyobb az asszonytól születettek közt; de az Isten országában a legkisebb nagyobb, mint ő.

És amikor ezt hallotta mind a nép és a vámszedők, elismerték, hogy Istennek ez a rendelése (azaz János keresztsége) igaz, és megkeresztelkedtek a János keresztségével;

a farizeusok ellenben és a törvénytudók elvetették Istennek rájuk vonatkozó kegyelmes akaratát, és nem keresztelkedtek meg János által.

Majd így szólt az Úr: Kihez hasonlítsam hát ennek a nemzedéknek embereit, és kihez hasonlók?

Hasonlók a piacon ülő (és ott játszó) gyermekekhez, akik egymásnak így kiáltanak: Fuvoláztunk néktek, és mégsem táncoltatok; gyászéneket énekeltünk, és mégsem sírtatok.

(Éppen olyan ez a nemzedék.) Mert eljött Keresztelő János, aki sem kenyeret nem eszik, sem bort nem iszik, és azt mondjátok róla: Ördög van benne.

Eljött az Ember Fia, aki eszik és iszik, és azt mondjátok róla: Ímé, nagy étű és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja.

És mégis, az isteni bölcsesség minden ő gyermeke (elfogadója) által helyesnek bizonyult.

JÉZUS A BŰNÖS NŐ BŰNEIT MEGBOCSÁTJA Jézust arra kérte egyszer egy farizeus, hogy étkezzék őnála; bement azért a farizeus házába, és asztalhoz telepedett.

És ímé, volt abban a városban egy bűnös asszony. Az megtudván hogy Jézus a farizeus házában van mint vendég, magával vitt egy alabástrom-palack olajat,

és megállt hátul az Ő lábánál sírva, és könnyeivel öntözni kezdte az Ő lábát, s hajával törölgette, és csókolgatta, és megkenete a drága olajjal.

Amikor ezt meglátta a farizeus, aki Jézust meghívta, így szólt magában: Ha ez próféta volna, tudná, ki és miféle ez az asszony, aki Őt érinti; mert ez egy bűnös asszony.

Akkor Jézus megszólalván azt mondta néki: Simon, valami mondanivalóm van néked. Az így szólt: Mester, mondjad.

Jézus így beszélt tovább: Egy hitelezőnek két adósa volt; az egyik ötszáz dénárral tartozott néki, a másik pedig ötvennel.

Mint hogy nem tudták megfizetni, mind a kettőnek elengedte. Közülük tehát melyik szereti őt inkább?

Simon így felelt: Azt gondolom, hogy az, akinek többet engedett el. Jézus így szólt: Helyesen ítéltél.

Majd az asszonyhoz fordulván, azt mondta Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házába, vizet az én lábam megmosására nem adott; ez pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg.

Te nem csókolgáltál meg engem, ez pedig azóta, hogy bejöttem, szüntelenül csókolgatja a lábamat.

Az én fejemet nem kent meg olajjal, ez pedig drága kenettel megkenete a lábamat.

Azért azt mondom néked: Az ő nagy szeretete mutatja, hogy sok bűne bocsáttatott meg; akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Majd így szólt az asszonynak: Megbocsáttattak a te bűneid.

És akik Ővele együtt telepedtek az asztalhoz, így kezdtek magukban tanakodni: Kicsoda ez, hogy még bűnöket is megbocsát?

Ő azonban így szólt az asszonynak: A hited mentett meg téged; eredj el békességgel.

JÉZUSRÓL ÉS TANÍTVÁNYAIRÓL GONDOSKODÓ ASSZONYOK 1 Azután történt, hogy Jézus városról városra és faluról falura járt, prédikálván és hirdetvén az Istennek országáról szóló örvendetes üzenetet; vele volt a tizenkettő is,

meg néhány asszony, akiket (egykor) gonosz lelkektől megszabadított, és betegségekből meggyógyított, és pedig: Mária, akit magdalainak hívnak, akiből hét ördög ment ki,

és Johanna, Khuzának Héródész (Ántipász) tisztartójának felesége, meg Zsuzsanna és sok más asszony. Ők a saját vagyonukból gondoskodtak Jézusról és a tanítványairól.

PÉLDÁZAT A MAGVETŐRŐL (Mt 13:1-9; Mk 4:1-9) 4 Egyszer amikor nagy sokaság gyűlt egybe, és az embere minden városból Jézushoz mentek, egy példázatot mondott

Egy magvető kiment, hogy elvesse a gabonáját. És amikor vetett, némelyik mag az útra esett, és azt eltaposták, s az égi madarak megették.

Némelyik mag köves földre esett, és amikor kikelt, elszáradt, mert nem volt nedvessége.

Némelyik mag a tüskebokorba esett, és minthogy a tüskebokor vele együtt növekedett, megfojtotta azt.

Némelyik pedig a jó földre esett, és amikor felnőtt, százszoros termést hozott. Ezeket mondván, így kiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallja!

A PÉLDÁZAT CÉLJA (Mt 13:10-17; Mk 4:10-12) 9 A tanítványai megkérdezték tőle: Mit jelent ez a példázat?

Ő azt mondta nekik: Tinéktek megadatott, hogy megismerjétek az Isten országának titkait, egyebeknek azonban példázatokban szólok, hogy nézvéen ne lássanak, és hallván ne értsenek.

A PÉLDÁZAT ÉRTELME (Mt 13:18-25; Mk 4:13-20) 11 A példázat értelme pedig ez: a mag az Isten igéje.

Útra hullott a mag azokban, akik meghallják az igét, de azután eljön az ördög, és elragadja azt a szívükből, hogy hívőkké ne legyenek és ne üdvözüljenek.

Köves földre esett a mag azokban, akik amikor hallják, örömmel befogadják az igét, de nem gyökerezik meg bennük; egy ideig ugyan hisznek, de a kísértés idején elpártolnak.

És amelyik tüskebokorba esett, az azokat jelenti, akik meghallották ugyan az igét, de elmentek, és az élet gondjai, gazdagsága és gyönyörűségei elfojtják bennük az ige növekedését, és termésük nem érik meg.

Amelyik pedig jó földbe esett, az azokat jelenti, akik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és állhatatossággal meghozzák termésüket.

MI MÓDON LÁT, ISMER MEG ÉS HALLGAT A TANÍTVÁNY? (Mk 4:21-25) 16 Aki lámpást gyújt, nem fedi be azt valami edénnyel, sem az ágy alá nem teszi, hanem inkább lámpatartóra teszi, hogy a belépők lássák a világosságot.

Mert nincsen olyan titok, amely nem lesz nyilvánvalóvá, és nincsen olyan rejtett dolog, amely nem tudódik ki, és nem jut nyilvánosságra.

Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok (az Isten ígétjét); mert akinek van (fogékonysága, képessége), annak még ad majd az Isten (megértést az ige felfogására); de akinek nincs, attól még azt is elveszi, amiről azt véli, hogy sajátjaként bírja.

JÉZUSNAK IGAZI CSALÁDJÁ: AZ EVANGÉLIUM HALLGATÓI ÉS CSELEKVŐI (Mt 12:46-50; Mk 3:31-35) 19 Egyszer odamentek Jézushoz az anyja és a testvérei, de az Őt körülvevő sokaság miatt nem tudtak hozzájutni.

Azonban tudtára adták néki: Anyád és testvéreid odakint állnak, és látni akarnak téged.

Ő pedig azt mondta nekik: Az én anyám és az én testvéreim azok, akik az Isten ígétjét hallgatják és cselekszik.

JÉZUS PARANCSOL A VIHARNAK ÉS A HULLÁMOKNAK (Mt 8:23-27; Mk 4:35-41) 22 Történt egy napon, hogy Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt, és így szólt nekik: Menjünk át a tó túlsó partjára; és elindultak.

Útközben azonban elaludt. A tóra pedig szélvész csapott le, és a hajó kezdett vízzel megtelni; és veszedelemben forogtak.

Akkor odamenvén hozzá, fölkeltek Őt, és azt mondták néki: Mester, Mester elveszünk! Ő pedig fölkel, megdorgálta a szelet és a hullámokat; azok elültek, és szélcsend lett.

És így szólt nekik: Hol van a ti hitetek? Ők azonban féltek és csodálkoztak, és azt mondták egymásnak: Ugyan kicsoda ez, hogy a szeleknek is parancsol, a víznek is, és azok engedelmeskednek néki?

JÉZUS GYŐZELME A GERASZAI ÖRDÖNGÖSÖN (Mt 8:28-34; Mk 5:1-20) 26 És áteveztek a geraszaiak földjére, amely Galileával szemben van.

És amikor kiment a szárazföldre, találkozott vele egy a városból jövő ember, akiben ördögök voltak, és hosszú idő óta nem vett magára ruhát, sem valamely házban nem maradt meg, hanem a sírboltokban lakott.

Amikor az meglátta Jézust, felkiáltott, lába elé borult, és fennhangon így szólt: Mit akarsz velem Jézus, a legmagaságosabb Istennek Fia? Kérlek, ne gyötörj engem.

Jézus ugyanis meg akarta parancsolni annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki abból az emberből. Mert már régóta magával ragadta azt, úgy hogy láncokkal és békókkal megkötözve őrizték, de ő elszaggatta a kötelékeket, és az ördög a pusztaságba űzte.

Jézus megkérdezte tőle: Mi a neved? Légió, felelte az, mert sok ördög ment belé.

Akkor az ördögök arra kérték Jézust, ne parancsolja meg nekik azt, hogy a pokolba menjenek.

Volt pedig ott egy nagy disznónyáj, amely a hegyen legelészett; az ördögök azért arra kérték Jézust, engedje meg nekik, hogy azokba a disznókba menjenek. És megengedte nekik.

És az ördögök kimentek az emberből, belementek a disznókba, a disznónyáj pedig a meredekről a tóba rohant, és belefutott.

A pásztorok pedig, amikor meglátták, hogy mi történt, elfutottak, és hírül adták a történeteket a városokban és a falvakban.

Akkor kimentek az emberek, hogy lássák, mi történt; és amikor Jézushoz érkeztek, ott találták azt az embert, akiből az ördögöket kiűzte; Jézus lábánál ült, fel volt öltözve, és eszén volt; és megfélemlettek.

A szemtanúk akik maguk látták, hogyan gyógyult meg az ördögös, elbeszélték azt nekik.

És a geraszai vidéknek valamennyi lakosa kérte Jézust, hogy menjen el tőlük, mert nagy félelem fogta el őket. Ő hajóra szállt, és visszafelé indult.

Az az ember pedig, akiből az ördögök kimentek, kérte Őt, hogy Ővele maradjon; Jézus azonban elbocsátotta őt, mondván:

Eredj haza, és beszéld el mind azt, amit veled tett az Isten. Az ember elment, és hirdette a városban mindenütt, amit Jézus tett ővele.

JAIRUS LEÁNYÁNAK FELTÁMASZTÁSA; AZ ASSZONY, AKI JÉZUS RUHÁJÁT MEGÉRINTETTE (Mt 9:18-26; Mk 5:21-43) 40 Amikor Jézus visszatért, a nép szívesen fogadta Őt, mert mindnyájan várták.

És íme, odament egy Jairus nevű ember, aki a zsinagóga elöljárója volt; Jézus lába elé borult, és úgy kérte Őt, hogy menjen el az ő házába,

mert volt néki egy körülbelül tizenkét esztendőes egyetlen leánya, és az haldoklott. Amikor Jézus oda ment, a sokaság szorongatta Őt.

Volt ott (a sokaságban) egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett, és akit senki sem tudott meggyógyítani.

Az hátulról hozzá ment, megérintette az Ő ruhájának bojtját, és azonnal elállt a vérzése.

Akkor Jézus azt kérdezte: Ki érintett meg engem? Minthogy pedig mindnyájan tagadták, Péter így szólt: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged.

De Jézus azt mondta: Valaki megérintett engem, éreztem ugyanis, hogy isteni erő áradt ki belőlem.

Az asszony mivel látta, hogy nem maradt titokban, reszkette odament, elébe borult, és a nagy sokaság színe előtt elmondta néki, hogy miért érintette meg, és hogy azonnal meggyógyult.

Jézus így szólt néki: Leányom, a hited által gyógyultál meg; eredj el békeséggel.

Még beszélt, amikor odaérkezett valaki a zsinagógai előljáró házából, és azt mondta Jairusnak: Meghalt a leányod; ne fáraszd tovább a Mestert.

Jézus amikor ezt hallotta, így szólt az atyának: Ne félj, csak higgy, ő élni fog.

Amikor azután bement a házba, senkinek sem engedte meg, hogy vele együtt bemenjen, csak Péternek, Jánosnak, Jakabnak, meg a leány atyjának és anyjának.

Mindenki sírt, és gyászolta a leányt. Jézus azonban azt mondta: Ne sírjatok, nem halt meg, hanem alszik.

És kinevették, mert tudták, hogy meghalt.

Jézus megfogta a leány kezét, és így szólította: Leányom, kelj fel.

És visszatért annak a lelke, és azonnal felkelt; Jézus megparancsolta, hogy adjanak néki enni.

A leány szülei elcsodálkoztak, Jézus pedig meghagyta, hogy senkinek se mondják el azt, ami történt.

JÉZUS FELHATALMAZZA ÉS ELKÜLDI A TIZENKÉT APOSTOLT (Mt 10:5-15; Mk 6:7-13) 1 Jézus az után, hogy összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására.

És elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsák a betegeket.

Majd azt mondta nekik: Semmit se vigyetek az útra, se botot, se táskát, se kenyeret, se ezüst pénzt, se két alsó ruhát.

Ha valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnan menjeteek tovább.

Akik pedig nem fogadnak be titeket, az ő figyelmeztetésükre rázzátok le lábatokról a port, amikor kimentek abból a városból.

El is mentek, és bejárták a falvakat, mindenütt hirdették az evangéliumot, és gyógyították a betegeket.

HÉRÓDÉSZ ÁNTIPÁSZ KÉRDEZŐSKÖDÉSE JÉZUS FELŐL (Mt 14:1-2; Mk 6:14-29) 7 Héródész (Ántipász) pedig, a negyedes fejedelem meghallotta mind azt, ami történt, és zavarban volt, mert némelyek azt mondták, hogy János támadt fel a halálból,

mások pedig, hogy Illés jelent meg, ismét mások, hogy a régebbi próféták közül támadt fel valamelyik.

Héródész így szólt: Jánost én lefejeztettem; de kicsoda ez, akiről ilyen dolgokat hallok? És látni kívánta Jézust.

AZ APOSTOLOK VISSZATÉRÉSE; AZ ÖTEZER EMBER MEGVENDÉGELÉSE (Mt 14:13-21; Mk 6:30-44; Jn 6:1-14) 10 Amikor aztán az apostolok visszatértek, elbeszélték Jézusnak mind azt, amit cselekedtek. Akkor maga mellé vette őket, és elment csupán ővelük egy Béthszaida nevű városba.

Amikor azonban a sokaság azt megtudta, követte Őt; Ő magához fogadta azokat, és beszélt nékik az Isten országáról. A gyógyításra szorulókat pedig meggyógyította.

A nap már hanyatlani kezdett, amikor a tizenkettő odament hozzá, és azt mondta néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek el a körüllevő falvakba és tanyákra, hogy szállást és eledelt keressenek maguknak, mert itt lakatlan helyen vagyunk.

Ő azonban azt mondta nékik: Ti adjatok nékik enni. De ők így feleltek: Nincsen nekünk több, mint öt kenyérünk és két halunk, - csak úgy lesz több, ha elmegyünk, és eledelt vásárolunk ennek a nagy sokaságnak.

Mert mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus akkor így szólt tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenenként.

Úgy is cselekedtek, és valamennyiüket leültették.

Jézus pedig kezébe vette az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, megáldotta és darabokra törte azokat, majd odaadta a tanítványoknak, hogy tegyék a sokaság elé.

Akkor valamennyien ettek és jóllaktak; azután felszedték a megmaradt darabokat, és tizenkét kosár telt meg.

PÉTER VALLÁST TESZ JÉZUS MESSIÁS-VOLTÁRÓL (Mt 16:13-19; Mk 8:27-29) 18 Történt egyszer, hogy amikor Jézus egymagában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele, megkérdezte tőlük: Mit mond a sokaság, hogy én ki vagyok?

Ők így feleltek: Némelyek azt mondják, hogy te Keresztelő János vagy, mások meg azt, hogy Illés, ismét mások azt mondják, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

Akkor így szólt nékik: De ti mit mondotok, hogy én ki vagyok? Péter így felelt: Te az Isten Krisztusa vagy.

Ő pedig rájuk parancsolt, és meghagyta, hogy erről senkinek se beszéljenek.

JÉZUS ELŐSZÖR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 16:20-28; Mk 8:30-9:1) 22 Aztán azt mondta: Az Ember Fiának sokat kell szenvednie és elvettetnie a vénektől és főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, és harmadnapon fel kell támadnia.

HA VALAKI ÉN UTÁNAM AKAR JÖNNI, VEGYE FEL A KERESZTJÉT MINDENNAP (Mt 16:24-28; Mk 8:34-9:1) 23 Azután így szólt mindnyájuknak: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl az ő keresztjét mindennap, és kövessen engem.

Mert aki (azzal, hogy nem mer engemet követni), meg akarja tartani az ő (földi) életét, elveszti (mennyei) életét; aki pedig (a kereszthordozó úton) elveszti az ő (földi) életét énértem, megtartja (mennyei) életét. (Mt 16:25; Mk 8:35)

Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri, magát pedig elveszti, vagy kárt szenved?

Mert aki szégyell engemet és az enyéimet, azt az Ember Fia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.

Bizony mondom néktek, hogy az itt állók közül vannak némelyek, akik nem ízlelik meg a halált, csak akkor, ha már meglátták az Isten országát.

JÉZUS MEGDICSŐÜLÉSE (Mt 17:1-8; Mk 9:2-8) 28 E beszédek után mintegy nyolc nappal történt, hogy Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost, Jakabot, és fölment egy hegyre, hogy imádkozzék.

És amikor imádkozott, arculata elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött.

És íme, két férfiú beszélt Ővele, azok Mózes és Illés voltak;

ők dicsőségben (megdicsőülten) megjelentek, és az Ő haláláról szóltak, amelyet Jeruzsálemben kell elszenvednie.

Pétert pedig és a vele lévőket elnyomta az álom; de fölébredtek, és meglátták az Ő dicsőségét, és a vele ott álló két férfiút.

És történt, hogy amikor azok elváltak Őtőle, Péter így szólt Jézusnak: Mester, jó minékünk itt lennünk, csináljunk azért három sátrat, néked egyet, Mózesnek egyet, és Illésnek egyet; - nem tudván, hogy mit beszél.

És amikor ezeket mondta, felhő támadt, és körülvette őket; ők pedig megijedtek, amikor a felhőbe kerültek.

És a felhőből szó hangzott, amely azt mondta: Ez az én Fiam, az én választottam, Őreá hallgassatok.

És amikor a szó elhangzott, már csak magát Jézust látták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban nem mondtak el senkinek semmit abból, amit láttak.

AZ EPILEPTIKUS FIÚ MEGGYÓGYÍTÁSA (Mt 17:14-18; Mk 9:14-27) 37 Másnap történt, hogy amikor a hegyről lementek, sok nép ment Jézus elé.

És a sokaságból egy ember így kiáltott: Mester, kérlek, tekints az én fiamra, mert ő az én egyetlen gyermekem.

És íme, valamely gonosz lélek gyakran megragadja őt, és akkor hirtelen felkiált, majd a lélek ide-oda rángatja őt, úgyhogy tajtékzik; és nehezen távozik el tőle, s agyonkínozza őt.

Kértem tanítványaidat, úzzék ki azt, de nem tudták.

Jézus így felelt: Óh hitetlen és elvetemült nemzetség! Meddig kell még veletek lennem, és titeket elszenvednem? Vezesd ide a fiadat.

És amíg a fiú odament, az ördög aközben is a földhöz verte őt, és ide-oda rángatta; Jézus azonban megdorgálta a tisztátalan lelket, s meggyógyította a gyermeket, és úgy adta őt vissza az atyjának.

Akkor valamennyien elálmélkodtak az Istennek mindenható erején. Amikor pedig valamennyien elcsodálóztak mind azon, amit Jézus cselekedett, Ő így szólt tanítványainak:

JÉZUS MÁSODSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 17:22-23; Mk 9:30-32) 44 Vegyétek fületekbe ezeket a szavakat: az Ember Fia az emberek kezébe adatik majd.

Ők azonban nem értették ezt a beszédet; el volt rejtve előttük, hogy ne tudják megérteni; és féltek attól, hogy Őt e beszéd értelme felől megkérdézzék.

A TANÍTVÁNYOK BECSVÁGYA ÉS SZŰKKEBLÜSÉGE (Mt 18:1-5; Mk 9:33-40) 46 Egyszer az a gondolat foglalkoztatta őket, hogy közülük ki a legnagyobb.

Jézus mivel látta szívük gondolatát, kézen fogott egy kisgyermeket, maga mellé állította,

és így szólt nékik: Aki befogadja ezt a kisgyermeket a reám való hivatkozással, engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött; mert aki legkisebb mindnyájatok közt, - az a legnagyobb.

Akkor János kezdett beszélni, és így szólt: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űz ki, és megtiltottuk néki, mert nem követ téged mivelünk együtt.

Jézus azonban így szólt néki: Ne tiltsátok meg, mert aki nincs ellenetek, veletek van.

JÉZUS SAMÁRIÁN ÁT JERUZSÁLEMBE INDUL 51 Amikor pedig elközelgett Jézus mennybe való felemeltetésének ideje, és eltökélte, hogy elmegy Jeruzsálembe,

követeket küldött maga előtt. Azok útnak indulván, bementek egy samáriai faluba, hogy néki szállást keressenek;

de ott nem fogadták be Őt, mert tudták, hogy Jeruzsálembe szándékozik menni.

Amikor a tanítványok, Jakab és János ezt látták, így szóltak: Uram, kívánod-é, hogy azt mondjuk, szálljon alá tűz az égből, és eméssze meg őket?

De Jézus feléjük fordult, és megdorgálta őket.

És elmentek egy másik faluba.

ISTEN ORSZÁGA MUNKÁSAINAK ELSZÁNT VISELKEDÉSE (Mt 8:19-22) 57 Amint mentek az úton, valaki így szólt Jézusnak: Követlek téged, akárhová mégy.

Jézust azt felelte: A rókáknak van barlangjuk, és az égi madaraknak van fészükük, de az Ember Fiának nincsen helye, ahol fejét lehajtsa.

Egy másvalakinek pedig így szólt: Kövess engem. De az így felelt: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek, és eltemessem az én atyámat.

Jézus azt mondta néki: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát.

Másvalaki meg azt mondta: Követlek téged Uram, de engedd meg nékem, hogy előbb búcsút vegyek a házam népétől.

Jézus így felelt néki: Senki sem alkalmas az Isten országára, aki az ekét megfogta, és azután mégis hátratekint.

A HETVENKÉT TANÍTVÁNY ELKÜLDÉSE (Mt 10:7-16) 10 1 Ezek után rendelt az Úr hetvenkét más tanítványt, és elküldte őket kettőnként maga előtt minden városba, és minden helyre, ahová menni szándékozott.

És azt mondta nekik: Az aratnivaló ugyan sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

Menjetek; ímé, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Ű

Ne vigyetek magatokkal erszényt, se táskát, se sarut; és útközben senkit ne köszöntgessetek.

Amely házba pedig bementek, első szavatok ez legyen: Békesség e háznak.

És ha van ott egy békeszerető ember, a ti békességetek megnyugszik azon; de ha nincs, visszaszáll titeátok.

Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek, igyátok, amit tőlük kaptok; mert méltó a munkás az ő bérére. Ne menjetek el egyik házból a másikba.

És ha valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek adnak,

és gyógyítsátok az ottlévő betegeket, és mondjátok a város lakóinak: Elközelített hozzátok az Isten országa.

Ha pedig valamely városba bementek, és nem fogadnak be titeket, kimenvén annak utcáira, mondjátok azt:

A ti megszégyenítetekre lerázzuk még a port is, amely a ti várostokban lábunkra tapadt; azt azonban tudjátok meg, hogy az Isten országa elközelített.

Mondom néktek, Szodoma városának tűrhetőbb lesz a sora az ítélet napján, mint annak a városnak.

FENYEGETÉS: EMLÉKEZTETÉSSEL A VÉGSŐ ÍTÉLETRE (Mt 11:20-24) 13 Jaj néked Khorázin! Jaj néked Béthszaida! Mert ha Türoszban és Szidónban történtek volna meg azok a csodák, amelyek bennetek történtek, zsákruhában és hamuban ülve régen megtértek volna.

De Türosznak és Szidónnak az ítéletkor tűrhetőbb lesz a sora mint tinéktek.

És te Kapernaum azt gondolod, hogy az égig fogsz felmagasztaltatni? Nem! A pokolig fogsz levettetni.

Aki meghallgat titeket, engemet hallgat meg, és aki megvet titeket, engemet vet meg; de aki megvet engemet, azt veti meg, aki engemet küldött.

A HETVENKÉT TANÍTVÁNY VISSZATÉRÉSE ÉS JÉZUS ÖRVENDEZÉSE: BOLDOGNAK MONDJA A SZEMTANUKAT (Mt 11:25-27; 13:16-17) 17 A hetvenkét tanítvány pedig örömmel tért vissza, és azt mondta: Uram, még az ördögök is engedelmeskednek minékünk a te neved által.

Ő pedig azt mondta nekik: Láttam, hogy a Sátán mint valami villámlás (olyan gyorsan) hullott le az égből.

Ímé, hatalmat adtam néktek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején, és semmi sem árthat néktek.

De ne azon örüljétek, hogy a lelkek engedelmeskednek néktek, hanem inkább azon örüljétek, hogy nevetek föl van írva a mennyben.

Abban az órában (amikor a hetvenkét tanítvány visszatért,) Jézus Szentlélekkel telve hangosan örvendezett és így szólt: Hálát adok néked Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy ezeket elrejtetted a bölcsék és értelmesek elől, és kijelentetted a tanulatlanoknak; jól van Atyám, mert néked így tetszett.

Azután tanítványaihoz fordulván így szólt: Mindent nékem adott át (reám bízott) az én Atyám, és senki sem tudja, hogy kicsoda a Fiú, csak az Atya, és hogy kicsoda az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja jelenteni.

És odfordulván a tanítványokhoz, csak nekik maguknak azt mondta: Boldog az a szem, amely látja azt, amit ti láttok.

Mert mondom néktek: Sok próféta és király szerette volna meglátni azt, amit ti láttok, de nem látta meg, és meghallani, amit ti hallottok, de nem hallotta meg.

A KÖNYÖRÜLETES SAMÁRIAI 25 És ímé, egy törvénytudó előállt, hogy megkísértse Őt, és azt kérdezte: Mester, mit kell cselekednem, hogy örökéletre jussak?

Jézus így szólt neki: A törvényben mi van megírva? Hogyan olvasod?

Az így felelt: Szeresd az Urat, a te Istenedet egész szíveddel és egész lelkeddel és minden erőddel és minden gondolatoddal, és a te felebarátodat, mint tenmagadat. (V. Mózes 6:5; III. Mózes 19:18)

Jézus így szólt neki: Helyesen feleltél; ezt cselekedd és élni fogsz.

Az pedig igazolni akarta magát (a kérdését), és azt mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?

Jézus így felelt: Egy ember Jeruzsálemből Jerikhóba ment, és útközben rablók kezébe esett, azok levetkőztették, véresre verték, azután félholtan ott hagyták, és elmentek.

Történt pedig, hogy egy pap ment azon az úton; de amint meglátta őt, elment mellette.

Hasonlóképpen ott ment el egy levita is, de amint meglátta, elment mellette.

Azután egy arra utazó samáriai ember érkezett oda, és amikor meglátta, megszánta,

hozzálépett, olajat és bort öntött a sebeibe, és bekötözte azokat, azután a saját barmára föltette őt, és elvitte egy vendégfogadóba, és gondját viselte.

Másnap pedig elővett két dénárt (egy dénár kb. 80 fillér), odaadta a vendéglősnek, és azt mondta neki: Viselj gondot reá, és ha még költesz rá valamit, amikor visszatérek, megadom majd néked.

Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?

A törvénytudó így felelt: Az, aki megkönyörült rajta. Jézus így szólt néki: Eredj el, és hasonlóképpen cselekedjél.

MÁRIA ÉS MÁRTA: EGY A SZÜKSÉGES DOLOG... 38 Amikor tovább mentek, Jézus betért egy faluba; ott házába fogadta Őt egy Márta nevű asszony.

Annak volt egy Mária nevű testvére, aki az Úr lábához ült, és hallgatta az Ő beszédét.

Márta ellenben a sok házimunkával foglalatzkodott, és előállván így szólt: Uram, nincs rá gondod, hogy testvérem a szolgálatban magamra hagyott engem? Szólj azért néki, hogy segítsen nékem.

Az Úr azonban azt felelte néki: Márta, Márta sok mindenért aggodalmaskodsz, és töröd magadat, pedig csak egy a szükséges; és Mária azt az egy, a jobb részt választotta, és az nem vétetik el őtőle.

JÉZUS IMÁDKOZNI TANÍT; A „MIATYÁNK" (Mt 6:9-15) 1 Történt egyszer, hogy Jézus egy bizonyos helyen imádkozott; és amikor elvégezte az imádkozást, egyik tanítványa így szólt néki: Uram, taníts meg minket imádkozni, amint János is megtanította tanítványait.

Ő pedig azt mondta nékik: Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod;

a mi mindennapi kenyerünket add meg minékünk [naponként;

és bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindenkinek, aki ellenünk [vétkezik; és ne vígy minket kísértésbe.

PÉLDÁZAT A KÉRŐ BARÁTRÓL: BUZDÍTÁS AZ IMÁDKOZÁSRA (Mt 7:7-11) 5 Jézus így szólt tanítványainak: Gondoljátok el azt, hogy valamelyikőtök éjfélkor megjelenik egyik barátjánál, és azt mondja: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret,

mert egy barátom utazása közben (váratlanul) érkezett hozzám, és nincs mit adjak ennie;

az azonban belülről felelvén azt mondja néki: Ne zavarj engem; lásd, az ajtó már be van zárva, és gyermekeim velem együtt az ágyban vannak; nem kelhetek föl és nem adhatok néked.

Mondom néktek, ha nem kel is föl, és nem is ad néki azért, mert az néki barátja, de föl fog kelni annak tolakodása miatt, és adni fog néki annyit, amennyire szüksége van.

Mondom néktek: KérjeteK, és adatik néktek; keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitvatik néktek.

Mert mindenki aki kér, kap, és a kereső talál, és a zörgetőnek megnyitvatik.

Melyik atya az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat két őtőle?

Vagy ha tojást kér, skorpiót ad néki?

Ha tehát ti, ámbár gonoszok vagytok, tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad majd a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik Őtőle kérik.

JÉZUS NEM ESZKÖZE A SÁTÁNNAK, HANEM LEGYŐZŐJE. A VISSZAESÉS RONTJA AZ EMBER SORSÁT (Mt 12:22-32. 43-45; Mk 3:22-30) 14 Jézus egyszer kiűzött egy ördögöt; néma volt az (és az embert is némává tette); s az történt, hogy amikor kiment az emberből, megszólalt az a néma ember; és a sokaság elcsodálkozott;

közülük némelyek azonban így szóltak: Beezebúlnak az ördögök fejedelmének segítségével úzi ki az ördögöket;

mások meg kísértvén Őt, mennyei jelt kívántak tőle.

Ő azonban, minthogy ismerte gondolataikat, azt mondta nékik: Minden ország, amelyik önmagával meghasonlik, elpusztul, és (e pusztulásban) egyik ház a másikra dől.

A Sátán is, ha önmagával meghasonlik, hogyan marad meg az ő országa? Ti ugyanis azt mondjátok, hogy én Beezebúl segítségével úzom ki az ördögöket.

De ha én (amint állítjátok) Beezebúl segítségével úzom ki az ördögöket, a ti fiaitok (azaz tanítványaitok) kinek a segítségével úzik ki? Azért ők elítélő bírálókká lesznek.

Ha pedig én az Isten ujjával (erejével) úzom ki az ördögöket, úgy már elérkezett hozzátok az Isten országa.

Amíg az erős fegyveres ember őrzi a maga palotáját, addig biztonságban van a vagyona.

De ha rátör egy nála erősebb ember, és legyőzi őt, akkor elveszi minden fegyverét, amelyben bízott, és szétosztja amit tőle zsákmányolt.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt énvelem, az tékozol.

Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víznélküli helyeken megy által, és nyugodalmat keres, de nem talál; akkor azt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnan kijöttem.

És amikor odamegy, kisöpörve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy, és magával visz hét más lelket, nálánál gonoszabbakat, s bemennek és ott laknak, és annak az embernek későbbi állapota rosszabb lesz az előbbinél.

KIK A VALÓBAN BOLDOGOK? 27 Történt, hogy amikor Jézus ezeket mondta, a sokaságból egy asszony hangosan így kiáltott: Boldog a méh, amely téged hordozott, és az emlők, amelyeket szoptál.

Ő azonban így felelt: Sőt inkább boldogok azok, akik az Isten ígését hallgatják és megtartják.

JÉZUS A JELTKÍVÁNÓK KÉRÉSÉT ELVETI (Mt 12:38-42; Mk 8:12) 29 Nagy sokaság gyülekezett össze Jézus körül, és Ő így kezdett beszélni: Ez a nemzedék gonosz nemzedék; égi jelt kíván, de nem adatik néki égi jel, hanem csak a Jónáson történt jel.

Mert amiképpen Jónás égi jelül adatott a niniveieknek, éppen úgy az Ember Fia is égi jel lesz ennek a nemzedéknek.

Dél királynője megjelenik majd az ítéletre ennek a nemzedéknek férfijaival együtt és kárhoztatja őket, mert ő eljött a világ végéről, hogy hallgassa Salamon bölcsességét, és íme, itt Salamonnál nagyobb van.

A ninivei férfiak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt támadnak majd fel, és kárhoztatják ezt; mert ők megtértek Jónás prédikálására, és íme, itt Jónásnál nagyobb van.

INTÉS A VILÁGOSSÁG HELYES HASZNÁLATÁRA (Mt 5:15; 6:22-23) 33 Senki nem gyújt lámpást, hogy azt a pincébe tegye, hanem a lámpatartóra teszi, hogy a belépők lássanak a világánál.

A tested lámpása a szemed. Ha azért a szemed egészséges, egész tested is világos lesz; de ha beteg, tested is sötét.

Vigyázz azért, hogy a benned lévő világosság sötétséggé ne legyen.

Ha tehát egész tested világos, és egy része sem marad sötét, teljesen olyan világos lesz, mint amikor a lámpás fényével megvilágít téged.

JÉZUS ÓV A FARIZEUSOKTÓL; VÁDOLJA AZ ÍRÁSTUDÓKAT IS (Mt 23:1-36; Mk 12:38-40; Lk 20:45-47) 37 Amikor Jézus beszédét elvégezte, arra kérte Őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála; be is ment hozzá, és asztalhoz telepedett.

A farizeus pedig elcsodálkozott amikor látta, hogy ebéd előtt nem mosakodott meg.

Az Úr így szólt néki: Ti farizeusok a pohárnak és a tálnak külsejét megtisztítjátok, de a ti bensőtök telve van rablás vágyával és gonoszsággal.

Ti bolondok! Aki azt teremtette, ami kívül van, nem az teremtette-é azt is, ami belül van?

Adjátok alamizsnául azt, ami a pohárban és a tálban van, és minden tekintetben tiszták lesztek.

De jaj néktek farizeusok, mert megadjátok ugyan a tizedet a mentából, a kaporból és minden kerti növényből, de elhanyagoljátok az igazságosságot és az Isten iránt való szeretetet; pedig éppen ezeket meg kellene cselekednetek, és amazokat nem elhanyagolnotok.

Jaj néktek farizeusok, mert szeretitek az első ülést a zsinagógában, és azt, hogy a piacokon köszöntsenek titeket.

Jaj néktek, mert olyanok vagytok, mint a fel nem ismerhető sírok, amelyekre az emberek rálépnek, nem sejtve, hogy sírokon járnak.

A törvénytudók közül egyvalamelyik (a mondottakra) felelvén, azt mondta néki: Mester, amikor ezeket mondod, minket is sértesz.

Jézus így szólt: Jaj néktek törvénytudóknak is, mert elhordozhatatlanul nehéz terheket raktok az emberekre, de ti magatok egy ujjatokkal sem segítetek azokat a terheket hordozni.

Jaj néktek! Mert a ti atyáitok megölték a prófétákat, ti pedig a sírjukat építitek.

Így hát tanúbizonyságot tesztek atyáitok cselekedetei mellett, és helyeslitek azokat, mert ők megölték a prófétákat, ti pedig a sírjukat építitek.

Ezért mondta az „Isten Bölcsessége” című írás: Küldök hozzájuk prófétákat és apostolokat, és azok közül némelyeket üldöznek majd és megölnék;

de számonkértek ettől a nemzedéktől minden próféta vére, amely a világ teremtésétől fogva kiontatott;

az Ábel vérén kezdve a Zakhariás véréig, aki az égőáldozati oltár és az Isten háza között pusztult el; bizony mondom néktek, számonkértek majd ettől a nemzedéktől.

Jaj néktek törvénytudók! Mert magatokhoz vettétek az ismeret kulcsát; ti magatok nem mentek be (az Isten országába), és azokat akik be akartak menni, megakadályoztátok.

Amikor Jézus onnan kiment, az írástudók és a farizeusok gyűlölködő indulattal nekiestek, és több dolog felől kérdésekkel faggatták,

és leselkedtek utána, hogy Őt beszédében megfogják.

A TANÍTVÁNYOK TEGYENEK BÁTTRAN VALLÁST JÉZUSRÓL (Mt 10:28-33; 12:32; 10:19-20) 1 Amíg ezek történtek, ezer meg ezer ember gyűlt össze, úgyhogy egymást taposták; Jézus először tanítványaihoz kezdett szólni: Óvakodjatok a farizeusok kovászatától, vagyis a képmutatásuktól.

Mert nincs olyan rejtett dolog, amely nem derül ki, sem olyan titok, amely nem tudódik ki.

Azért mind azt, amit sötétben mondtatok, fényes nappal fogják hallani, és amit fülbe súgatok a zárt kamrácskában, a házak tetejéről fogják azt hirdetni.

Néktek pedig, az én barátaimnak azt mondom, hogy ne féljetek azoktól, akik a testet megölik, és azután többet nem árthatnak.

De megmondom néktek, kitől féljetek: Féljetek Istentől, akinek az után, hogy megölt, van hatalma arra, hogy a gyehennába (a pokolba) vessen. Bizony mondom néktek, tőle féljetek.

Ugye, Őt verébnék csak két asszarion az ára? (egy asszarion négy és fél fillér) És azok közül egyről sem felejtkeznek el az Isten.

Néktek pedig még a fejetekek hajszájai is mind számon vannak tartva. Ne féljetek; sok verébnél értékesebbek vagytok.

Azt mondom néktek: Mindenki, aki vallást tesz én rólam az emberek előtt, arról az Ember Fia is vallást tesz majd az Isten angyalai előtt.

Aki azonban megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom majd az Istennek angyalai előtt (a végső ítélet alkalmával).

Mind az, aki az Ember Fia ellen mond valamit, bocsánatban részesül, de annak, aki a Szentlélek ellen káromlást szól, nem bocsátatik meg.

Amikor pedig a zsinagógai törvényszék elé visznek titeket, és a világi hatóságok meg a felsőbbbbségek elé, ne aggodalmaskodjatok azon, hogy miképpen vagy mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok;

mert a Szentlélek megtanít majd titeket abban az órában arra, amit mondanotok kell.

ŐRIZKEDJETEK MINDENFÉLE KAPZSISÁGTÓL; PÉLDÁZAT A GAZDAG EMBERRŐL 13 Valaki a sokaságból így szólt Jézusnak: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

Jézus így felelt néki: Ember, ki tett engem közöttetek bíróvá vagy osztóvá?

Azután azt mondta nékik: Vigyázzatok és őrizkedjete mindenféle kapzsiságtól, mert jóllehet bőségben él is valaki, életének biztonsága nem a vagyonából van.

És ezt a példázatot mondta nékik: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Azért így okoskodott magában: Mit cselekedjem, mert nincsen helyem, ahová termésemet begyűjtsem?

És így szólt, ezt cselekszem: csúreimet lebontom és majd nagyobbakat építek, és azokba gyűjtöm be minden gabonámat és javaimat,

és azt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok esztendőre elegendő sok javaid vannak; pihenj, egyél, igyál, örvendezzél.

Az Isten azonban azt mondta néki: Bolond, még az éjjel visszakerik tőled a lelkedet; amit pedig gyűjtöttél, mind az kié lesz?

Így jár az, aki földi kincseket gyűjt magának, és nem az isteni javakban gazdag.

A HÍVŐ EMBER NEM AGGODALMASKODIK; MENNYEI KINCSEK SZERZÉSÉRE TÖREKSZIK (Mt 6:25-34; 6:19-21) 22 Tanítványainak pedig így szólt: Azért azt mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok életetek miatt, mit egyetek, sem testetek miatt, mibe öltözködjetek.

Mert értékesebb az élet, mint az eledel, és értékesebb a test, mint az öltözet.

Figyeljéte meg a hollókat, hogy azok nem vetnek és nem aratnak, nincsen kamrájuk sem csűrük, és az Isten mégis táplálja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti, mint a madarak!

Melyik közületek az az aggodalmaskodó, aki az ő életkorát egy arasznyi idővel meg tudja toldani?

Ha tehát még ilyen kicsiny dolgot sem tudtok megtenni, miért aggodalmaskodtok a többi dolog miatt?

Figyeljéte meg a liliumokat, hogy nem fonnak és nem szőnek; de mondom néktek, hogy Salamon az ő teljes dicsőségében sem ruházkodott úgy, mint azok közül bármelyik.

Ha pedig a fűvet, amely ma a mezőn van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek.

Ti se kérdezzéte, hogy mit egyetek vagy mit igyatok, és (emiatt) ne nyugtalankodjatok;

mert mind ezeket csak a világ pogányai kérdezgetik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy ezekre szükségetek van;

fő célotok legyen inkább az Isten országa, és ezek ráadásul megadatnak majd néktek.

Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az Ő országát.

Adjátok el, amitek van, és az árát osszátok szét alamizsnaként. Szereztek magatoknak olyan erszényeket, amelyek el nem nyúíhetők, és szereztek el nem fogyó mennyei kincset, amelyhez nem fér hozzá a tolvaj, és nem pusztítja el a moly.

Mert ahol a kincsetek van, ott lesz a szívetek is.

VÁRJATOK A TI URATOKAT! (Mt 24:45-51) 35 Derekatok legyen felövezve, és lámpástok égjen,

és legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik urukat éberem várják, mikor tér vissza a menyegzőről, hogy mihelyt megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyissanak néki.

Boldogok azok a szolgák, akiket az ő uruk megérkezésekor ébren talál; bizony mondom néktek, hogy felövezi majd magát, asztalhoz ülteti majd őket, és odalépvén, szolgál nékik.

És ha a második, vagy éppen a harmadik őrváltás idején érkezik meg, és ébren találja őket, boldogok azok a szolgák.

Azt pedig értsétek meg, hogy ha tudná a házigazda, hogy a tolvaj mely órában surran be, hogy házába betörjön, nem engedné azt betörni.

Azért legyetek készenlétben ti is, mert amelyik órában nem gondoljátok, abban érkezik meg az Ember Fia.

Akkor Péter így szólt: Uram, csak minékünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek is?

Az Úr így felelt: Kicsoda tehát az a hú és okos sáfár, akit az úr az ő házanépe fölé rendel, hogy idejében kiadja nékik élelmüket?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az ő ura, amikor hazaérkezik.

Bizony mondom néktek, hogy gondviselővé teszi őt minden vagyona felett.

De ha az a szolga így gondolkodik az ő szívében: Halogatja az én uram a hazajövetelt, és verni kezdi a szolgálát és szolgálóleányokat, és elkezd enni-inni és részegeskedni,

hazaérkezik annak a szolgának ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt és a hitetlenek sorsára juttatja.

És amelyik szolga tudta az ő urának akaratát, de nem teljesítette azt, és nem cselekedett annak akarata szerint, sok verésben részesül;

aki pedig nem ismerte urának akaratát, és úgy művelt verést érdemlő dolgokat, az kevés verésben részesül. Mindenkitől, akinek sok adatott, sok követeltetik, akire sokat bíztak, attól majd többet kívánnak.

JÉZUS TÜZET ÉS MEGHASONLÁST HOZ E FÖLDRE (Mt 10:34-36) 49 Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mit kívánhatnék jobban, mint azt, hogy bárcsak lángolna már.

Pedig még előttem van a keresztség, amellyel meg kell kereszteltetnem, és mily nagyon gyötrődöm, amíg az elvégeztetik.

Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Mondom néktek: Nem, hanem inkább azért, hogy meghasonlást hozzak.

Mostantól fogva meghasonlik egy öttagú család; meghasonlik három családtag kettővel és kettő hárommal:

az atya a fiaival és a fiúk az atyjukkal, az anyák a leányaikkal és a leányok az anyjukkal, a menyével a napa és a meny a napával.

FEL KELL ISMERNÜNK A VÉGSŐ IDŐK JELEIT (Mt 16:2-3) 54 A sokaságnak pedig így szólt: Amikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, azonnal azt mondjátok, hogy záporosó jön, és úgy lesz;

és amikor déli szél fúj, azt mondjátok, hogy hőség lesz, és úgy lesz.

Képmutatók, az ég és a föld jelenségeit ki tudjátok fürkészni; hogyan van, hogy a mostani sorsdöntő időket nem tudjátok kifürkészni?

BÉKÜLJ MEG ELLENSÉGEDDEL (Mt 5:25-26) 57 És miért nem ítéletek meg magatoktól azt, hogy mi a helyes?

Amikor peres feleddel a hatóság elé mégy, még útközben azon légy, hogy békésen megszabadulj tőle, hogy ne hurcoljon a bíró elé, és a bíró ne adjon át a börtönőrnek, és a börtönőr ne vessen téged börtönbe.

Mondom néked, nem jössz ki onnan, csak ha megfizetted az utolsó fél fillért (leptont) is.

AKI NEM ISMERI FEL A VÉGSŐ IDŐK JELEIT, ELPUSZTUL; A SZILÓÁMI TORONY ÉS A FÜGEFA 1 Éppen abban az időben érkeztek Jézushoz néhányan, akik hírt vittek néki azokról a galileaiakról, akiknek vérért áldozatukkal elegyítette Pilátus.

Jézus azt mondta nékik: Azt gondoljátok, hogy azok a galileaiak bűnösebbek voltak a többi galileaiaknál, mert ilyen szenvedés sújtotta őket?

Mondom néktek: Nem! Sőt ha nem tértek meg, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.

Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc ember, akire a torony a Szilóám-tavánál rászakadt, és megölte őket, bűnösebb volt mind azon embereknél, akik Jeruzsálemben laknak?

Mondom néktek: Nem! Sőt ha nem tértek meg, ti is mindnyájan hasonlóképpen elvesztek majd.

Azután ezt a példázatot mondta: Volt egy embernek egy fügefája; az a szőlőjében volt elültetve; egyszer elment oda, és gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált.

Szólt hát a vincellérnek: Íme, már három esztendő óta járok ide, és keresek gyümölcsöt ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki; miért szívja hiába a föld erejét?

De a vincellér így felelt néki: Uram, hagyd meg még ebben az esztendőben addig, amíg körülásom és megrágyázom;

jövőre talán terem majd gyümölcsöt; - de ha nem, akkor vágd ki.

JÉZUS SZOMBATI NAPON GYÓGYÍT 10 Egyszer szombaton valamelyik zsinagógában tanított.

És íme, ott volt egy asszony, akiben tizennyolc esztendő óta betegségnek lelke volt, és úgy meggörnyedt, hogy egyáltalában nem tudott fölegyenesedni.

Amint meglátta őt Jézus, magához szólította, és azt mondta néki: Asszony, feloldattál betegségedből; és reátette kezét, és az asszony azonnal fölegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

A zsinagógai előljáró azonban bosszankodott amiatt, hogy Jézus szombaton gyógyított, és így szólt a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell, azért azokon a napokon jöjjetek és gyógyíttassátok magatokat, és ne a szombati napon.

Akkor az Úr így felelt néki: Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikötök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e el, hogy megitassa?

Ábrahámnak ezt a leányát pedig, akit a Sátán már tizennyolc évig megkötözve tartott, helytelen volt szombati napon feloldani ebből a kötelékből?

És amikor ezeket mondta, ellenfelei valamennyien megszégyenültek, és a nép örvendezett mind azokon a dicsőséges dolgokon, amelyek Ő általa történtek.

ISTEN ORSZÁGÁNAK DICSŐSÉGES VÉGSŐ KIFEJLŐDÉSE; A MUSTÁRMAG ÉS A KOVÁSZ PÉLDÁJA (Mt 13:31-33; Mk 4:30-32) 18 Jézus azután így szólt: Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam azt?

Hasonló a mustármaghoz, amelyet egy ember a kertjében elvetett, és az felnőtt és fává lett, és az égi madarak az ágain tanyáztak.

És ismét szólt: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

Hasonló a kovászhoz, amelyet egy asszony három kis vékára való lisztbe kevert addig, amíg az teljesen megkelt (egy kis véka - szaton - kb. 3 liter).

A BŰNBÁNAT SÜRGŐSSÉGE; A KESKENY AJTÓ (Mt 7:13-14; 7:21-23) 22 Jézus városról városra, faluról falura ment tanítván, és úgy közeledett Jeruzsálem felé.

Valaki azt kérdezte tőle: Uram, kevesen vannak azok, akik üdvözülnek? Ő azt mondta nékik:

Törekedjetez bemenni a keskeny ajtón, mert mondom néktek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem tudnak.

Attól fogva, hogy a házigazda felkelt, és bezárta az ajtót, ti az ajtón kívül megállván kezdtek zörgetni az ajtón, és azt mondjátok: Uram, nyisd ki minékünk; de ő így felel majd: Nem tudom, honnan valók vagytok.

Akkor azt kezditek majd mondani: Előtted ettünk és ittunk, és utcáinkon tanítottál.

De ő azt mondja majd néktek: Nem tudom, honnan valók vagytok; távozzatok tőlem mindnyájan, gonosztévők.

Sírás és fogcsikorgatás lesz ott, amikor Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és mind a prófétákat az Isten országában látjátok majd, magatokat pedig abból kivéve.

És jönnek majd napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek majd az Isten országában.

És íme, vannak utolsók, akik elsőkké lesznek, és vannak elsők, akik utolsókká lesznek.

HÉRÓDÉSZ ÁNTIPÁSZ JÉZUS ÉLETÉRE TÖR; FENYEGETÉS JERUZSÁLEM ELLEN (Mt 23:37-39) 31
Ugyanabban az órában hozzáment néhány farizeus, és azt mondta neki: eredj ki és menj el innen, mert Héródész (Ánti-pász) meg akar téged ölni.

Ő azonban így felelt nekik: Menjetek el, mondjátok meg annak a rókának, ímé, ördögöket űzők ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnap bevezetem küldetésemet.

De ma, holnap és holnapután utamon kell járnom, mert nem lehetséges, hogy egy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, te megölsz a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek; milyen gyakran magamhoz akartam gyűjteni fiaidat, mint ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti fiókáit, de ti nem akartátok.

Azért íme, elhagyottan, timagatokra marad a ti házatok (templomotok). (Jeremiás 22:5; Zsoltár 69:26) És mondom néktek, hogy nem láttok engem mindaddig, amíg eljön az az idő, amikor azt mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön.

JÉZUS SZOMBATON MEGGYÓGYÍTJA A VÍZKÓROST 1 Történt, hogy amikor Jézus egy szombaton (mint meghívott vendég) valamelyik főfarizeus házába ment ebédelni, a farizeusok leselkedtek reá.

És ímé, egy vízkóros ember lépett elébe.

Akkor Jézus így szólt a törvénytudóknak és farizeusoknak: Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?

Azok hallgattak. Ő pedig a beteget megfogván, meggyógyította és elbocsátotta.

Nekik pedig így szólt: Ki az közületek, akinek számarra vagy ökre szombati napon kútba esik, és nem húzza ki azonnal?

És erre a kérdésre nem tudtak felelni.

JÉZUS ALÁZATOSSÁGRA ÉS ÖNZETLENSÉGRE INT 7 A meghívottaknak Jézus egy példázatot mondott, amikor megfigyelte, hogyan válogatták az első helyeket; így szólt nekik:

Amikor valaki menyegzői lakomára hív, ne ülj az első helyre, mert lehet, hogy a gazda nálad előkelőbb embert is meghívott,

és az, aki mind téged, mind azt meghívta, hozzád menvén azt mondja majd neked: Engedd át a helyet ennek; és akkor szégyenkezve az utolsó helyet kell elfoglalnod.

Hanem ha meghívnak, menj el, és ülj le az utolsó helyre, hogy amikor odamegy az, aki téged meghívott, azt mondja majd néked: Barátom, ülj feljebb; akkor nagy lesz majd a becsületed minden asztaltársad előtt.

Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Annak is szólt, aki Őt meghívta: Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, se a testvéreidet, se a rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, nehogy ők is viszont meghívjanak téged, és azzal visszafizessék jótéteményedet.

Hanem amikor vendégséget készítesz, hívd meg a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat, vakokat;

és boldog leszel, mert azok nem tudják jótéteményedet visszafizetni; de az Isten megfizet majd néked az igazak feltámadásakor.

PÉLDÁZAT A NAGY VACSORÁRÓL (Mt 22:1-10) 15 Amikor hallotta ezt egyvalaki azok közül, akik ővele együtt telepedtek asztalhoz, így szólt Jézusnak: Boldog az, aki (mint üdvözlőt) vendége lesz az Isten országának.

Jézus így felelt neki: Egy ember nagy vacsorát készített, és arra sok vendéget meghívott;

a vacsora idején pedig elküldte szolgáját, hogy mondja meg a már meghívottaknak: Jertek, mert a vacsora készen van.

Akkor mindnyájan egyértelműen elkezdtek mentegetőzni. Az első azt mondta a szolgának: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt megnézzem; kérlek téged, ments ki engemet.

A másik meg azt mondta: Őt pár ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat kipróbáljam; kérlek téged, ments ki engemet.

Egy másik így szólt: Most házasodtam meg, és ezért nem mehetek el.

A szolga hazament, és mindent hírül adott az urának. Akkor a házigazda haragra gerjedvén, azt mondta a szolgájának: Menj el gyorsan a város tereire és utcáira, és vezesd ide a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat és vakokat.

És a szolga (visszatérvén) azt mondta: Uram, parancsolatodat teljesítettem, és mégis van hely.

Akkor így szólt az úr a szolgának: Eredj ki az országutakra, a sövényekhez, és kényszerítsd az embereket, hogy bejöjjenek, hogy megteljen a házam;

mert mondom néktek, hogy azok közül a (már régebben) meghívottak közül senki sem kóstolja meg az én vacsorámat.

A TANÍTVÁNYOK KÖTELESSÉGE ÉS FELADATA KOMOLY (Mt 10:37-38) 25 Nagy sokaság ment Jézussal együtt, és Ő hozzájuk fordulván így szólt:

Ha valaki hozzám jön, és nem gyűlöli meg (nem hagyja el) atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a saját életét is, (azaz nem mond le a saját kívánságairól) nem lehet az én tanítványom.

És mind az, aki nem hordozza az ő keresztyét, és úgy jön énutánam, nem lehet az én tanítványom.

Mert ki az közületek, aki - ha tornyot szándékozik építeni, - nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy lássa, van-é a torony felépítésére elegendő pénze?

Nehogy az után, hogy fundamentumot vetett és bevégezni nem tudja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja,

és azt mondja: ez az ember elkezdett építeni, de nem volt elég ereje, hogy bevégezze.

Vagy ha valamelyik király kivonul, hogy egy másik király ellen háborúba szálljon, nem ül-é le előbb, és nem fontolja-é meg, hogy a maga tízezer emberével elindulhat-é az ellen, aki húszezerrel támad reá?

Mert ha nem (elég erős), követséget küld hozzá, amíg az távol van, és békét kér.

Ekképpen közületek senki sem lehet az én tanítványom, ha nem mond le minden vagyonáról.

Jó a só; de ha a só elveszíti ízét, mivel adnak annak ízt?

Sem a szántóföldre, sem a trágyadombra nem való; kidobják azt. Akinek van füle a hallásra, hallja.

PÉLDÁZAT AZ ELVESZETT JUHRÓL ÉS AZ ELVESZETT DRAKHMÁRÓL (Mt 18:12-14) 1 A vámszedők és bűnösök mind közeledtek Jézushoz, hogy Őt hallgassák.

A farizeusok és az írástudók ellenben zúgolódtak, mondván: Ez bűnösöket fogad társaságába, sőt velük együtt eszik is.

Ő pedig ezt a példázatot mondta nékik:

Melyik ember az tiközületek, akinek száz juha van, és ha azok közül egyet elveszít, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a legelőn, és nem megy el az elveszett után, amíg azt megtalálja?

És ha megtalálta, örömeben fölveszi a vállára,

és hazamenvén, összehívja barátait és szomszédait, és azt mondja nékik: Örvendeztetek velem, mert megtaláltam az én elveszett juhomat.

Mondom néktek, hogy a mennyben éppen így nagyobb öröm lesz egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon (megigazult emberen), akiknek nincsen szükségük megtérésre.

Vagy ha egy asszonymak tíz ezüst drakhmája van, és egy drakhmát (azaz kb. egy forint értékű pénzt) elveszít, nem gyújt-e mécset, és nem söpri-e ki a házat, és nem keresi-é gondosan, amíg megtalálja?

És ha megtalálta, összehívja barátnőit, szomszédasszonyait, és így szól: Örvendeztetek énvelem, mert megtaláltam az elveszett ezüst pénzt.

Mondom néktek, éppen így örülnek az Isten angyalai egy bűnös ember megtérésének.

AZ ATYA MEGBOCSÁT TÉKOZLÓ FIÁNAK 11 Majd így szólt: Egy embernek volt két fia.

Az ifjabbik így szólt az atyjának: Atyám, add ide nékem a vagyonnak rám eső részét. Az atya meg is osztotta két fia közt a vagyont.

Az ifjabbik fiú azután nem sok idő multával összeszedte mindenét, és elköltözött egy távoli vidékre. És ott, mivelhogy feslett életet élt, eltékozolta a vagyonát.

Azután pedig, hogy mindent elpazarolt, nagy éhség támadt azon a vidéken, úgyhogy nyomorogni kezdett.

Akkor elment és elszegődött annak a vidéknek egy polgárához; az a maga mezejére küldte őt, hogy ott legeltesse a disznókat;

és a fiú szeretett volna jóllakni azzal az eleséggel, amelyet a disznók ettek, de senki sem adott néki abból.

Akkor magábaszállt, és így szólt: Az én atyámnak milyen sok bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen pusztulok el.

Fölkelek, és elmegyek az én atyámhoz, és azt mondom néki: Atyám, vétkezem az ég (Isten) ellen és teellened;

többé már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak hívjanak; tégy engemet olyanná, mint béreseid közül egy.

Azután fölkelt, és elment atyjához. Még távol volt, amikor meglátta őt az atyja, megesett rajta a szíve, hozzáfutott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

A fiú pedig így szólt néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, többé már nem vagyok arra méltó, hogy fiadnak hívjanak.

Az atya azonban így szólt a szolgáinak: Hozzátok ki gyorsan a legjobb ruhát, és öltöztessétek fel őt, és húzzatok gyűrűt az ujjára és a lábára sarut,

azután hozzátok elő azt a hizlalt tulkot, vágjátok le, s együnk és vigadjunk,

mert az én fiam halott volt, de megelevenedett, elveszett volt, de megtaláltatott. És vigadni kezdtek.

Az idősebbik fiú aközben a mezőn volt; és amikor hazamenet közeledett a házhoz, zenét és táncot hallott.

Azért magához hívott egy szolgát és megkérdezte: Mi az?

Az pedig így felelt néki: Öcséd jött meg, és mivel egészségesen érkezett meg, atyád levágatta a hizlalt tulkot.

Ezt hallván az idősebb fiú, megharagudott, és nem akart bemenni; atyja azonban kiment, és hívta őt.

De ő így felelt atyjának: íme, annyi esztendő óta szolgálok néked, soha nem szegtem meg parancsolatodat, és te mégsem adtál nékem soha egy kecskegidát sem, hogy barátaimmal vigadjak.

De amikor megjött ez a te fiad, aki parázna nővel tékozolta el a te vagyonodat, levágattad néki a hizlalt tulkot.

Az atya azonban így szólt néki: Fiam, te mindenkor velem vagy, és mindenem a tiéd;

vigadnod és örvendezned kellene hát, mert ez a te testvéred halott volt, de meglevenedett, elveszett volt, de megtaláltatott.

PÉLDÁZAT A HAMIS SÁFÁRRÓL 1 Jézus ekképpen szólt tanítványainak: Volt egy gazdag ember és annak volt egy sáfára. Azt bevádolták a gazdag embernél, hogy annak javait eltékozza.

Hivatta azért a sáfárt, és azt mondta néki: Mit hallok felőled? Adj számot sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.

A sáfár pedig így szólt magában: Most mit tegyek, mert az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem bírok, koldulni szégyellek.

Tudom már mit tegyek, hogy befogadjanak engem házukba, amikor a sáfárságból elbocsátatom.

És magához hivatta urának minden adósát egyenként, és így szólt az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak?

Az így felelt: Száz korsó (bátosz) olajjal (egy bátosz: 36 liter). A sáfár azt mondta néki: Vedd az írásodat, ülj le, és írd hamar ötvenet.

Azután a másikkal szólt: Hát te mennyivel tartozol? Az így felelt: Száz nagy véka (korosz) búzával (egy korosz: 393 liter). Annak meg azt mondta a sáfár: Vedd az írásodat, és írd nyolcvanot.

És az úr dicsérte a hamis sáfárt azért, mert okosan cselekedett; ennek a világnak fiai ugyanis (mondta az úr) okosabban tudnak bánni a magukfélekkel, mint a világosság fiai.

Én is mondom néktek (mondta Jézus): Szereztek magatoknak barátokat a hamisan szerzett (evilági) vagyonnal, hogy amikor az semmivé lesz, befogadjanak titeket az örök hajlékukba.

NÉHÁNY GONDOLAT A FÖLDI JAVAKRÓL 10 Aki igen kis dologban hű, az nagy dologban is hű, és aki igen kis dologban hűtelen, az nagy dologban is hűtelen.

Ha azért a hamisan szerzett vagyonnal (az anyagi javakkal) nem bántok hűségesen, ki fogja rátok bízni az igazi (mennyei) javakat?

És ha az idegen javakkal nem voltatok hűségesek, ki adja oda néktek azt, ami a tiétek?

Egy szolga sem tud (egyszerre) két úrnak szolgálni; mert vagy gyűlölni fogja az egyiket és szeretni a másikat, vagy ragaszkodni fog az egyikhez és meg fogja vetni a másikat. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

ISTEN MEGVETI A PÉNZSÓVÁR FARIZEUSOKAT. A TÖRVÉNY ÉS AZ ISTEN ORSZÁGA (Mt 11:12-13; 5:31—32; Mk 10:11-12) 14 Mind ezt hallották a farizeusok is, akik pénzsóvárok voltak, és gúnyolták Jézust.

Ő pedig azt mondta nékik: Ti vagytok azok, akik úgy álltok az emberek elé, mintha igazak volnátok, de az Isten ismeri szíveteket; mert amit az emberek valami nagyra vélnék, az az Isten előtt utálatos.

A törvénynek és a prófétáknak ideje Keresztelő Jánosig tartott; azóta az Isten országáról szóló evangéliom hirdettetik, és az Isten országába mindenki erejét megfeszítve törekszik.

Könnyebben elmúlik a menny és a föld, mint hogy a törvényből egy pontocskát elveszen.

Mindenki, aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el, és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el feleségül, házasságtörést követ el.

PÉLDÁZAT A GAZDAG EMBERRŐL ÉS A SZEGÉNY LÁZÁRRÓL 19 Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és mindennap vidám és pompázó életet élt.

Egy Lázár nevű szegény ember pedig ott feküdt a gazdag kapuja előtt; fekélyek borították a testét, és szeretett volna jóllakni azzal, ami a gazdag asztaláról lehullott; odamentek a kutyák is, és nyalogatták a sebeit.

Történt pedig, hogy a szegény ember meghalt, és az angyalok Ábrahám kebelére vitték; meghalt a gazdag is, és eltemették.

És amint a pokolban volt és kínlódott, föltekintett, és távolról látta Ábrahámot és az ő kebelén Lázárt.

És felkiáltván így szólt: Atyám, Ábrahám, könyörülj meg rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjának hegyét vízbe mártsa, és húsítsa meg nyelvemet, mert gyötrődöm ebben a lángban.

Ábrahám azonban azt mondta: Fiam, jusson eszedbe, hogy te már földi életedben megkaptad javadat éppenúgy, mint Lázár a rosszat; most ő itt vigasztalódik, te pedig ott gyötrődöl.

És mind ehhez még közöttünk és közöttetek nagy (áthidalhatatlan) szakadék van, úgyhogy akik innen hozzátok át akarnak menni, nem tudnak; sem onnan nem jöhetnek át mihozzánk.

Akkor így szólt a gazdag: Úgy arra kérek atyám, hogy (legalább) küldd el Lázárt az én atyámnak házába;

van ugyanis Őt testvérem; intse őket, hogy ők ne jussanak ide, a kínoknak erre a helyére.

Ábrahám így felelt néki: Van Mózesük és vannak prófétáik, azokra hallgassanak.

De a gazdag azt mondta: Nem (elegendő az), atyám, Ábrahám, hanem ha valaki a halottak közül megy el hozzájuk, megtérnek majd.

Ábrahám azonban azt mondta néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, nem győzi meg őket az sem, ha valaki a halottak közül feltámad.

A BŰNRECSÁBÍTÁS, A MALOMKŐ; A MEGBOCSÁTÁS (Mt 18:6-10; Mk 9:42-48; Mt 18:15-22) 1 Jézus így szólt tanítványainak: Lehetetlen, hogy bűnre csábítások ne történjenek, de jaj annak, aki által történnek;

jobb lenne annak, ha malomkővet kötnének a nyakára, és a tengerbe dobnák, mint hogy bűnre csábítson akár csak egyet is ezek közül a kicsinyek közül.

Vigyázzatok magatokra. Ha vétkezik ellened a te atyádfia, dorgáld meg; és ha megbánja, bocsáss meg néki.

És ha egy nap hétszer vétkezik ellened, és hétszer fordul hozzád s azt mondja: Bánom bűnömet, - mindig meg kell néki bocsátanod.

A HIT EREJE. A KÖTELESSÉGTELJESÍTŐ SZOLGA 5 Az apostolok arra kérték az Urat: Növeljed a mi hitünket.

Az Úr így szólt: Ha volna csak akkora hitetek, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestől és eressz gyökeret a tengerben, engedelmeskednék tinéktek.

Kicsoda az közületek, akinek egy szántó-vető vagy pásztorkodó szolgálja van, és annak mihelyt az a mezőről hazaérkezik, ezt mondja: Jöjj hamar, ülj asztalhoz?

Nem inkább azt mondja-e néki: Készíts nekem valami vacsorát; övezd fel magadat, és szolgálj ki engem, amíg eszem és iszom, s te majd azután eszel és iszol?

Tán csak nem köszöni meg annak a szolgának, hogy megtette azt, amit parancsolt néki?

Így ti is, ha megtettétek mind azt, amit néktek parancsoltak, mondjátok: Gyarló szolgák vagyunk; csak azt tettük meg, amit megtenni kötelességünk.

A HÁLÁS SAMÁRIAI ÖRÖK PÉLDÁJA 11 Történt, hogy amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea határán ment át.

És amikor egy faluba ment, tíz leprás férfiú ment vele szembe; azok távol megálltak,

és hangosan kiáltották: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

És amikor megpillantotta őket, azt mondta nékik: Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odafelé mentek, megtisztultak.

Egyikük pedig amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért Jézushoz, és hangosan dicsőítette Istent,

Jézus előtt arcra borult és (gyógyulását) megköszönte néki; az az ember samáriai volt.

Akkor Jézus azt mondta: Nem tízen tisztultak-é meg? Hol van a többi kilenc?

Nem akadt egy sem, aki visszatérjen, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?

És így szólt néki: Kelj föl, menj el; a te hited által gyógyultál meg.

LEGYÜNK MINDIG KÉSZEN AZ ISTEN ORSZÁGÁNAK ELJÖVETELÉRE (Mt 24:23-28. 37-41) 20 Amikor a farizeusok megkérdezték Jézustól, mikor jön el az Isten országa, azt felelte nékik: Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember megfigyelhesse;

azt sem mondják majd: íme, itt vagy amott van; mert az Isten országa már jelen van tiköztetek.

A tanítványoknak pedig azt mondta: Eljön majd az idő, amikor az Ember Fiának napjai közül legalább egyet kívántok látni, de nem fogtok látni.

És azt mondják majd néktek: íme, ott van! íme, itt van! Ne menjetek oda, és ne kövessétek az olyan embereket.

Mert amint a felvillanó villámlás az ég egyik aljától a másik aljáig fénylik, úgy jelenik meg az Ember Fia az Ő napján.

De előbb sokat kell néki szenvednie és elvettetnie ettől a nemzedéktől.

És amint Nőe napjaiban történt, úgy lesz az Ember Fiának napjaiban is;

ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek addig a napig, amelyen Nőe bement a bárkába; azután jött az özönvíz és mindenkit elpusztított.

Éppen úgy történt Lót napjaiban is; ettek, ittak, vásároltak, eladtak, ültettek és építettek;

de amely napon Lót kiment Szodomából, tűz és kénkö esett le az égből, és mindenkit elpusztított.

Éppenúgy lesz azon a napon, amelyen az Ember Fia megjelenik.

Azon a napon, aki a háztetőn lesz, és holmija a házban, ne szálljon le, hogy holmiját elvigye; hasonlóképpen aki a mezőn lesz, ne térjen vissza hajlékába.

Emlékezzetek a Lót feleségére.

Ha valaki arra törekszik, hogy (az anyagi javak által földi) életét megtartsa, elveszti (mennyei) életét; és ha valaki (Jézus szolgálatában) elveszti (földi) életét, megtartja (mennyei) életét. (Mt 10:39; 16:25; Mk 8:35; Lk 9:24; Jn 12:25)

Mondom néktek: Azon az éjszakán ketten alusznak egy ágyban; az egyik felvételik, a másik otthagyatik;

ketten örölnek együtt; az egyik felvételik, a másik otthagyatik;

ketten lesznek a mezőn; az egyik felvételik, a másik otthagyatik.

A tanítványok kérdezték: Hol, Uram? Jézus azt mondta nekik: Ha valahol dög van, ott a saskeselyűk is gyülekeznek.

INTÉS AZ ÁLLHATATOS IMÁDKOZÁSRA; A HAMIS BÍRÓ ÉS AZ ÖZVEGYASSZONY 1 Jézus egy példázatot mondott a tanítványoknak arról, hogy mindenkor imádkozniók kell, és az imádkozásban nem szabad megrestülniök.

Azt mondta: Volt egy városban egy bíró, aki az Istent nem félte, és senkit sem becsült.

Volt abban a városban egy özvegyasszony is; az ismételten elment a bíróhoz, és így szólt: Szolgáltass nékem igazságot az én peres felemmel szemben.

Ám a bíró egy ideig vonakodott, de aztán így szólt magában: Ha én az Istent nem félem is, és senkit nem becsülök,

mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, nehogy végülis hozzám jóvén bántalmazzon engem.

Azután azt mondta az Úr: Halljátok meg, amit a hamis bíró mondott!

Hát az Isten nem szolgáltatna igazságot az Ő választottainak, akik őhöz éjjel-nappal kiáltanak?
Bizony, nem halogatja megsegítésüket.

Mondom néktek, hogy hamar igazságot szolgáltat nékik. És mégis, amikor az Ember Fia eljön, vajon talál-e majd a földön (az Ő választottaiban) hitet?

A FARIZEUSNAK IMÁDSÁGA ÉS A VÁMSZEDŐNEK IMÁDSÁGA 9 Némelyeknek pedig, akik nagyon elbizakodtak, hogy ők igazak (megigazultak), és másokat semmibe sem vettek, ezt a példázatot mondta:

Két ember fölment a templomba, hogy imádkozzék; az egyik farizeus volt, a másik vámszedő.

A farizeus megállt, és így imádkozott: Isten, hálát adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint más emberek: rabló, csaló, házasságtörő, vagy olyan, mint ez a vámszedő;

kétszer böjtölök egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.

A vámszedő pedig távol állván, még a szemét sem merte az égre emelni, hanem csak a mellét verte, és így szólt: Istenem, légy kegyelmes hozzám bűnöshöz.

Mondom néktek: Ez megigazulva ment alá az ő házába, a másik nem; mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik majd, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

JÉZUS MAGÁHOZ HÍVJA A GYERMEKEKET (Mt 19:13-1;; Mk 10:13-16) 15 Egyszer kisgyermeket vittek hozzá, hogy érintse őket; amikor a tanítványok azt látták, megdorgálták azokat, akik odavitték.

Jézus azonban magához hívta a gyermekeket, és azt mondta: Engedjétek, hogy a kisgyermek hozzám jöjjenek, és ne tiltsátok el őket, mert az ilyeneké az Istennek országa.

Bizony mondom néktek, hogy aki nem úgy fogadja az Istennek országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.

JÉZUS ÉS A GAZDAG FŐEMBER (Mt 19:16-26; Mk 10:17-27) 18 Egy főember megkérdezte Jézust: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy örökéletre jussak?

Jézus így felelt neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy, tiszteld atyádat és anyádat.

Az így szólt: Mind ezt ifjúságomtól fogva megtartottam.

Jézus, amikor ezt meghallotta, azt mondta neki: Egyben még fogyatkozásod van; add el mindenedet amid van, és az árát oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, és jér, kövess engem.

A főember, amikor ezt meghallotta, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Jézus rátekintett és azt mondta: Milyen nehezen mennek be a jómódú emberek az Isten országába.

Könnyebb átjutnia egy tevének a tű lyukán, mint hogy egy gazdag az Isten országába bejusson.

Akik ezt hallották, így szóltak: Kicsoda üdvözülhet hát?

Ő így felelt: Ami embereknek (emberi erővel) lehetetlen, az a (mindenható) Istennek (segítségével) lehetséges.

JÉZUS KÖVETŐINEK JUTALMA (Mt 19:27-30; Mk 10:28-31) 28 Péter így szólt: íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.

Jézus azt mondta nekik: Bizony, mondom néktek, hogy mindenki, aki az Isten országáért elhagyta házáat vagy feleségét, vagy testvéreit vagy szüleit, vagy gyermekeit,

sokszorosan többet kap már ebben az életben, a jövő világra pedig örökéletet.

JÉZUS HARMADSZOR JELENTI MEG HALÁLÁT ÉS FELTÁMADÁSÁT (Mt 20:17-19; Mk 10:32-34) 31 Jézus maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt nekik: Imé, fölme gyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden, amit a próféták az Ember Fiáról megírtak;

mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, meggyaláztatik, és megköpdösetik,

és azután megostorozzák és megölik Őt, de harmadnap fel fog támadni.

Ők azonban mind ebből semmit sem értettek; el volt rejtve előttük az, hogy Jézus miről beszél, és nem értették meg a mondottakat.

DÁVID FIA A VAKNAK LÁTÁSÁT VISSZAADJA (Mt 20:29-34; Mk 10: 46-52) 35 Történt, hogy amikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ült az út mellett és koldult.

És amikor hallotta, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi az.

Megmondták neki, hogy a názárethi Jézus megy el arra.

Akkor így kiáltott: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!

A sokaságban elöl menők dorgálták őt, hogy hallgasson; de ő még hangosabban kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Jézus megállt, és megparancsolta, hogy a vakot vezessék Őhozzá; amikor az közel ért, megkérdezte tőle:

Mit kívánsz, hogy veled cselekedjem? Az így felelt: Azt Uram, hogy ismét lássak.

Jézus azt mondta neki: Láss; a hited által gyógyultál meg.

És azonnal ismét látott, s követte Őt, dicsőítvén az Istent. Amikor ezt látta mind a nép, magasztalta az Istent.

ZÁKEUS ÜDVÖSSÉGET NYER JÉZUSTÓL 1 Jézus azután bement Jerikhóba, és átmenőben volt azon.

Ott élt egy Zákeus nevű gazdag fővámszedő.

Az az ember igyekezett Jézust látni, de a sokaság miatt nem tudta meglátni, mert kistermetű volt.

Azért előrefutott, és föllépett egy eperfára, hogy lássa Őt, mert ott kellett elmennie.

Jézus amikor arra a helyre ért, föltekintett, és azt mondta neki: Zákeus, gyorsan jöjj le, mert nekem ma a te házában kell megszállnom.

Akkor az gyorsan leszállt, és örömmel befogadta Őt.

Mindenki, aki ezt látta, zúgolódott, és azt mondta: Egy bűnös emberhez ment be szállásra.

Zákeus pedig előállván így szólt az Úrnak: Uram, íme, vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit zsarolással elvettem, négyszer annyit adok helyette.

Jézus azt mondta neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, hiszen ő is Ábrahám fia.

Mert az Ember Fia éppen azért jött, hogy megkeresse és üdvözítse az elveszettet.

PÉLDÁZAT A MINÁKRÓL (Mt 25:14-30) 11 Amikor az emberek ezeket meghallgatták, Jézus tovább tanított, és egy példázatot mondott, mert Jeruzsálemhez közeledett, és az emberek azt gondolták, hogy az Isten országa azonnal jelenvalóvá lesz;

azért így szólt: Egy nemes ember valamely távoli országba utazott, hogy királyi hatalmat szerezzen magának, és hogy azután mint király térjen vissza.

Elő szólította azért tíz szolgáját, s tíz minát adott át nekik (egy mina értéke kb. 150 forint), és azt mondta nekik: Kereskedjetez ezzel a pénzzel amíg megjövök.

Polgártársai azonban gyűlöltek őt, és nyomban követeket küldtek (a nemes ember feljebbvalójához), hogy mondják meg annak: Nem akarjuk, hogy az az ember királyunk legyen.

Történt aztán, hogy amikor a királyi hatalom megszerzése után megérkezett, maga elé hivatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, miként kereskedtek.

Megjelent hát az első, és azt mondta: Uram, a te minád tíz minát nyert.

A király így szólt neki: Jól van, jó szolgám, mivel a nagyon kevés pénzzel hűségesen kereskedtél, legyen hatalmad tíz városon.

Azután megjelent a második, és azt mondta: Uram, a te minád Őt minát nyert.

Annak meg azt mondta: Őt városnak urává teszlek.

Azután a harmadik jelent meg, és azt mondta: Uram, itt a minád, egy keszkenőbe kötve tartogattam; ugyanis féltém tőled, mert kemény ember vagy, elveszed, amit nem te bíztál másra, és learatod, amit nem te vetettél.

A király így felelt neki: Te gonosz szolga! Saját szavaiddal mondom ki az ítéletet. Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem én bíztam másra, és learatom, amit nem én vetettem?

Hát akkor miért nem adtad oda pénzedet a pénzváltóknak? Én azután megérkezésemtől kamatostól kaptam volna meg.

Az ott állóknak pedig azt mondta: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok annak, akinek tíz minája van.

Azok ellenben azt mondták néki: Uram, annak tíz minája van már.

Ámde a király így szólt: Mondom néktek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik majd ahhoz; attól pedig, akinek nincs, az is elvétetik tőle, amije van.

Végül azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy királyuk legyek, vezessétek ide, és öljétek meg őket itt a szemem láttára.

JÉZUS MINT MESSIÁS VONUL BE JERUZSÁLEMBE (Mt 21:1-11; Mk n:i-n; Jn 12:12-19) 28 Jézus azután, hogy ezeket elmondta, tanítványainak élén továbbment fölfelé Jeruzsálembe.

És amint Béthphagéhoz és Béthániához közeledett, ahhoz a hegyhez, amelyet Olajfákhegyének neveznek, tanítványai közül kettőt elküldött,

és azt mondta nékik: Menjetek el az elöttetek elterülő faluba, és amikor odaértek, találotok majd egy megkötött szamárcsikót, amelyen ember még soha nem ült; oldjátok el azt, és vezessétek ide.

És ha valaki kérdezi tőletek: Miért oldjátok el?, így feleljétek: Mert az Úrnak szüksége van rá.

Akkor a küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, amint megmondta nékik.

És amikor a szamárcsikót eloldották, így szóltak annak gazdái: Miért oldjátok el a szamárcsikót?

Ők így feleltek: Mert az Úrnak szüksége van rá.

És elvezették azt Jézushoz, és felsőruhájukat ráterítették a szamárcsikóra, és Jézust ráültették.

És amint Ő így ment, az emberek felsőruhájukat az útra teregették.

Amikor pedig már közeledett az Olajfák-hegyének lejtőjéhez, a tanítványok sokasága mind örvendezve és hangos szóval kezdte dicsérni az Istent mind azokért a csodákért, amelyeket láttak,

és azt mondták: Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség és dicsőség a magasságban!

És a sokaságból néhány farizeus azt mondta néki: Mester, dorgáld meg tanítványaidat.

Ő azonban azt felelte nékik: Mondom néktek, ha ezek hallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

JÉZUS MEGSIRATJA JERUZSÁLEMET 41 Amikor közeledett és meglátta a várost, megsiratta azt,

és így szólt: Bárcsak felismerted volna legalább e mai nagy napon a békességre vezető utat; de most rejtve van szemed elől.

Nehéz napok jönnek majd reád, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülvesznek és mindenfelől szorongatnak;

földre tipornak téged, és benned a te fiaidat, és nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel az időt, amikor az Úr felajánlotta néked kegyelmét.

JÉZUS MEGTISZTÍJA A TEMPLOMOT (Mt 21:12-17; Mk 11:15-19; Jn 2:13-22) 45 Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat.

És azt mondta nékik: Meg van írva, hogy az én házam imádság háza legyen (Ésaiás 56:7); ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.

És naponként tanított a templomban, a főpapok pedig és az írástudók, és a nép vezető emberei arra készültek, hogy Őt elpusztítsák,

de még nem tudták elgondolni, hogy szándékukat miként vigyék véghez, mert a nép mind Őrajta csüggött, és Őreá hallgatott.

A NAGYTANÁCS KÉRDEZŐSKÖDIK JÉZUS HATALMA FELŐL (Mt 21:23-27; Mk 11:27-33) 1 Történt egy napon, hogy amikor Jézus a templomban a népet tanította, és az evangéliumot hirdette, hozzáléptek a papok és az írástudók a vénekekkel együtt,

és így szóltak néki: Mondd meg nekünk, milyen meghatalmazással cselekszed ezeket, vagy ki az, aki tenéked ilyesmire meghatalmazást adott?

Ő így felelt nékik: Én is kérdezek tőletek egy dolgot. Feleljetek nékem arra:

János mennyből vagy emberektől kapta a meghatalmazást a keresztelésre?

Azok maguk közt így tanakodtak: Ha azt mondjuk, mennyből, - azt fogja mondani: Miért nem hittetek hát néki?

Ha pedig azt mondjuk, emberektől, - megkövez minket mind az egész nép, mert meg van győződve arról, hogy János próféta volt.

Azt felelték tehát, hogy nem tudják megmondani, hogy honnan kapta.

És Jézus így szólt nékik: Én sem mondom meg néktek, milyen meghatalmazással cselekszem ezeket.

PÉLDÁZAT A GONOSZ SZŐLŐMUNKÁSOKRÓL (Mt 21:33-46; Mk 12:1-12) 9 Jézus a népnek ezt a példázatot kezdte mondani: Egy ember szőlőt ültetett, és azt szőlőmunkásoknak bérbe adta. Azután hosszú időre elutazott.

És amikor elérkezett a szüret ideje, elküldött egy szolgát azokhoz a munkásokhoz, hogy a szőlő terméséből adják oda az ő részét; de a munkások megverték azt, és üres kézzel küldték vissza.

Akkor még egy másik szolgát küldött, de azt is megverték, gyalázatosan bántak vele, és üres kézzel küldték vissza.

Még harmadikat is küldött, de azok azt is megsebesítették, és kidobták.

Akkor így szólt a szőlő ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szeretett fiamat; őt talán megbecsülik.

Amikor azonban meglátták azt a munkások, megbeszélték a dolgot egymást közt, és azt mondták: Ez az örökös, öljük meg őt, hogy miénk legyen az örökség.

Akkor kidobták őt a szőlőből, és megölték. Mit cselekszik hát velük a szőlő ura?

Elmegy, és elpusztítja azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. Amikor (Jézus hallgatói) ezt hallották, így szóltak: Ne történjék az meg!

Ő azonban rájuk tekintett, és azt mondta nékik: Mit jelent hát az Írásnak ez a szava, hogy a kő, amelyet az építők elvetettek, az lett a szegelet fejevé? (Zsoltár 118:22)

Mindenki, aki erre a kőre ráesik, szétzúzódik; akire pedig ez a kő ráesik, összetöri azt.

KÉRDEZŐSKÖDÉS A RÓMAI CSÁSZÁRNAK FIZETENDŐ ADÓRÓL (Mt 22:15-22; Mk 12:15-17) 19 Az írástudók és a főpapok már ugyanabban az órában igyekeztek Jézust kézrekeríteni, mert megértették, hogy ezzel a példázattal őrólok beszélt. De féltek a néptől.

Azonban tovább is szemmel tartották Őt, és kémeket küldtek ki, akik igaz embereknek tettették magukat, hogy megfoghják Őt beszédében, és így átadhassák a helytartó kezébe és hatalmába.

Azért a kémek megkérdezték tőle: Mester, tudjuk, hogy te azt mondod és tanítod, ami helyes, és nem vagy személyválogató, hanem igazán tanítod az Isten útját;

szabad-e adót fizetnünk a római császárnak, vagy nem?

Ő azonban minthogy látta álnokságukat, így szólt nékik:

Mutassatok nekem egy dénárt (a dénár kb. 80 fillér értékű római ezüst pénz volt); kinek a képe és felirata van rajta? Azok így feleltek: A császáré.

Ő pedig azt mondta nékik: Adjátok meg azért a császárnak azt, ami a császáré, és az Istennek azt, ami az Istené.

Így hát nem tudták Őt a nép előtt szaván fogni, és csodálkozván feleletén, elhallgattak.

A SZADDUCEUSOK KÉRDÉSE A FELTÁMADÁSRÓL (Mt 22:23-33. 46; Mk 12:18-27. 34) 27 A szadduceusok közül - akik tagadják, hogy van feltámadás, - némelyek odamentek hozzá,

és megkérdezték Őt: Mester, Mózes megírta nekünk, hogy ha több testvér közül meghal az egyik, - akinek felesége volt, de gyermeke nem, - a következő testvér vegye el az özvegyet, és támasszon utódot az ő elhalt bátyjának. (IV. Mózes 25:5-6)

Volt egyszer hét fiútestvér; és az első feleséget vett, és elhalt gyermektelenül.

Akkor az özvegyet elvette a második,

majd a harmadik, és ugyanúgy mind a hét, és egyik sem hagyott utódot.

Utolsóként meghalt az asszony is.

A feltámadáskor azért közülük melyiknek lesz a felesége, mert mind a hétnek felesége volt.

Jézus így felelt nékik: E mostani világnak gyermekei házasodnak és férjhez mennek,

de akik méltóknak ítéltetnek arra, hogy a jövő világnak és hogy a halottak közül való feltámadásnak részesei legyenek, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek.

Meg sem halhatnak többé, mert ők már a halálból feltámadtak, úgy élnek mint az angyalok és az Isten fiai.

Hogy pedig a halottak feltámadnak, azt már Mózes is tanította a csipkebokorról szóló történetben, amikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének mondja.

Ez azt jelenti: Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene; mert az övéi mind élnek.

Néhány írástudó azt mondta neki: Mester, jól megfeleltél.

Többé azután semmit sem mertek tőle kérdezni.

A MESSIÁS DÁVIDNAK FIA ÉS URA (Mt 22:41-46; Mk 12:35-37) 41 Jézus pedig így szólt nekik: Hogyan mondhatják az emberek azt, hogy a Krisztus Dávidnak fia?

Holott Dávid maga azt mondja a Zsoltárok Könyvében (110:1): Monda az Úr (az Isten) az én Uramnak (a Messiásnak), ülj az én jobbam felől,

amíg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul.

Dávid tehát urának mondja Őt; mimódon lehet hát Dávidnak a fia?

JÉZUS ÓVJA TANÍTVÁNYAIT AZ ÍRÁSTUDÓKTÓL (Mt 23:1-36; Mk 12:38-40; Lk 11:37-54) 45 És mind a nép hallatára így szólt tanítványainak:

Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösben, és szeretik azt, hogy köszöntsék őket a piacokon, és szeretik az első helyeket a zsinagógákban, és a főhelyeket a vendégségeken.

Ők azok, akik az özvegyek házáat fölemésztik, és látszatra hosszadalmasan imádkoznak értük; de az csupa képmutatás; azért az ilyen írástudók igen súlyos ítéletben fognak részesülni.

A SZEGÉNY ÖZVEGY KÉT FÉLFILLÉRE (Mk 12:41-44) 1 Jézus amikor (tanítás közben) föltekintett, látta a gazdagokat, akik adományukat a (templomi) perselybe tették.

Látott ottan egy szegény özvegy asszonyt is, aki (két leptont) két félfillért tett abba.

Jézus így szólt: Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony mindenkinél többet adott; mert a többiek mind az ő feleslegükből adakoztak, ez pedig a maga szegénységéből odaadta minden vagyonát, amije csak volt.

JÉZUS A JERUZSÁLEMI TEMPLOM ELPUSZTULÁSÁRÓL SZÓL (Mt 24:1-2; Mk 13:1-2) 5 És akkor, minthogy némelyek arról kezdtek beszélni, hogy a templom milyen gyönyörű kövekkel és áldozati ajándékokkal van felékesítve, Jézus azt mondta:

Jönnek majd napok, amikor ezekből amiket láttok, kő kövön nem marad, mindnek le kell rombolatnia.

JÉZUS AZ ÖVÉIRE ELKÖVETKEZENDŐ ÜLDÖZÉSEKRŐL SZÓL (Mt 24:3-14; Mk 13:3-13) 7 És megkérdezték Őt: Mester, mikor történik meg majd mind ez, és mi lesz a mennyei jel, amikor majd mind ennek meg kell történnie?

Ő így felelt: Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszenek titeket; mert sokan jönnek majd, s reám hivatkoznak, és azt mondják: Én vagyok (a Messiás), és: Az idő elközelgett. De ti ne kövessétek őket.

Amikor pedig háborúkról és zavargásokról fogtok hallani, ne rettenjétek meg; mert ezeknek meg kell előbb történniök, de a vég nem következik el azonnal.

Azután így beszélt tovább: Nemzet nemzet ellen támad majd, és ország ország ellen,

és lesznek nagy földrengések, és itt-ott dögvész, éhínség és rettenetes dolgok, és nagy égi jelek történnek meg.

De még mind ezek megtörténte előtt kezűket reátok vetik majd, és üldöznék titeket, zsinagógai törvényszékre adnak, börtönbe vetnek, és királyok meg helytartók elé hurcolnak titeket az én nevem miatt;

de mind ez csak azért történik, hogy legyen alkalmatok a rólam való tanúbizonyságtételre.

Tökéljétek el azért szívetekben, hogy nem töprengtek előre azon, hogy miként védelmezzétek magatokat;

mert én akkor adok néktek ékesen szólást és bölcsességet, és annak nem tud majd ellene állni, vagy ellene szólni egyetlen ellenségeitek sem.

Ellenségeiteknek átadnak majd titeket még szülőitek és testvéreitek, rokonaitok és barátaitok is, és közületek némelyeket megölnék;

és gyűlölteket lesztek mindenki előtt azért, mert az én nevemet valljátok.

De még egy hajszálatok sem vész el a fejetekről.

Állhatatosságotokkal megmentitek majd az életeteket.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA JERUZSÁLEM ELPUZTULÁSÁT (Mt 24:15-21; Mk 13:14-19) 20 Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor vegyétek tudomásul, hogy közel van annak pusztulása.

Akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyek közé, és akik benn vannak a fővárosban, menjenek ki abból, és akik vidéken vannak, ne menjenek be a fővárosba.

Mert azok a napok a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, amik meg vannak írva.

Jaj pedig azokban a napokban a terhes és a szoptató asszonyoknak; mert nagy nyomorúság lesz az országban, és Isten haragja ezen a népen,

és fegyver éle által hullanak el, és foglyul viszik el őket minden pogány nép közé, és Jeruzsálemet pogányok tapodják majd, amíg betelik a pogányok ideje.

AZ EMBER FIA ELJÖN (Mt 24:29-31; Mk 13:24-27) 25 És lesznek csodálatos égi jelek a napban, holdban és csillagokban, és a földön a tenger árjának zúgása miatt a népek tanácstalanságukban kétségbeesnek;

és akkor az emberek elalélnek a félelemtől, és annak varásától, ami a földkerekségére eljön; mert még az égi erők is meginognak.

Akkor meglátják majd az Ember Fiát, amint eljön egy felhőn hatalommal és nagy dicsőséggel.

Amikor pedig mind ezek elkezdődnek, egyenesedjete föl, emeljéte föl fejeteke, mert közeledik a ti megváltástok. MIRE TANÍT A FÜGEFA? (Mt 24:32-33; Mk 13:28-31)

Akkor Jézus egy példázatot mondott nékik: Nézzéte a fügefát, és mind a fákat;

amikor levelet hajtának, és azt látjátok, magatoktól tudhatjátok, hogy már közel van a nyár.

Ugyanúgy, - amikor látjátok, hogy ezek megtörténnek, - tudhatjátok azt is, hogy közel van az Isten országa.

Bizony mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék, csak ha mind ez megtörtént.

Az ég és a föld elmúlik majd, de az én beszédeim semmiképpen nem múlnak el. VIGYÁZZATOK MAGATOKRA; LEGYETEK ÉBEREK

De vigyázzatok magatokra, hogy a ti szívetek ne nehezédjék meg tobzódással, részegség, vagy az élet gondjai miatt, és hogy ne lepjen meg titeket hirtelen az a nap, mint valami tőr;

mert feltartóztathatatlanul el fog érkezi mindenkire, bárhol lakjanak a föld színén.

Legyetek azért mindenkör éberek, és könyörögjete, hogy kimenekülhessetek mind abból, ami majd történik, és hogy megállhassatok az Ember Fiának színe előtt.

Jézus nappal a templomban tartózkodott és tanított, éjjelre pedig kiment a városból, és az éjszakát az Olajfák-hegyén töltötte.

Kora reggel azonban a sok nép mind hozzáietett a templomba, hogy Őt hallgassa.

JÉZUS ELLENSÉGEI ÉS JÉZUS ÁRULÓJA (Mt 26:1-5; 26:14-16; Mk 14:1-2; 14:10-11; Jn 11:45-53) 1
Közelgett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának, azaz húsvétnak mondanak.

És a főpapok meg az írástudók igyekeztek útat-módot találni, hogyan öljék meg Jézust; féltek ugyanis a néptől.

Akkor ment belé a Sátán Júdasba, akit Iskáriótésznek neveznek, és a tizenkettő közül való volt;

ő elment, megbeszélte a főpapokkal és a templomőrség parancsnokaival, hogy Jézust miképpen juttassa kezükre.

Azok örültek, és megegyeztek vele, hogy ezüst pénzt adnak néki.

Ő beleegyezett és kereste a kedvező alkalmat, hogy a nép tudta nélkül kezükre juttassa Jézust.

A HÚSVÉTI VACSORA (Mt 26:17-25; Mk 14:12-21; Jn 13:21-30) 7 Amíg ezek történtek, elérkezett a kovásztalan kenyerek ünnepének napja; azon kellett leölni a húsvéti bárányt;

azért Jézus elküldte Pétert és Jánost mondván: Menjete el, készítséte el nékünk a húsvéti bárányt, hogy azt megegyük.

Ők pedig így szóltak néki: Mi a kívánságod, hol készítsük el?

Ő azt mondta nékik: FigyeljeteK ide; amikor beérkeztek a városba, szembejön majd veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövesséteK őt abba a házba, amelybe bemegey;

és mondjátok a ház gazdájának: Azt kérdezteti tőled a Mester, hol van az a szállás, ahol a húsvéti bárányt tanítványaimmal együtt megehetem?

Ő majd mutat néktek egy nagy, berendezett termet; ott készítséteK el.

Akkor elmentek, és úgy találták, amint nékik mondta; és elkészítették a húsvéti bárányt.

AZ ÚRVACSORA SZEREZTETÉSE (Mt 26:26-30; Mk 14:22-26; I. Kor 11:23-25) 14 Amikor elérkezett a vacsora ideje, asztalhoz telepedett Jézus és vele együtt az apostolok.

És így szólt nékik: Kívánva kívántam, hogy ezt a húsvéti bárányt még szenvedésem előtt veletek együtt megegyem;

mert mondom néktek: Többé nem eszem azt veletek együtt, csak amikor az Isten országában ünnepeKjük majd a húsvétot.

És kezébe vett egy poharat, hálát adott és azt mondta: VegyéteK ezt, és részesüljeteK benne,

mert mondom néktek, hogy mostantól fogva többé nem iszom a szőlőtőke terméséből, csak amikor az Isten országa elérkezik.

És kezébe vette a kenyeret, hálát adott, darabokra törte és adta nékik, és azt mondta: Az én testem ez, amely tiéretteteK adatik. Ezt cselekedjeteK az én emlékezetemre.

Vacsora után hasonlóképpen kezébe vette a poharat is, és azt mondta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által, amely tiéretteteK kiontatik.

De íme, aki engemet elárul, annak keze az enyémmel együtt az asztalon van.

Az Ember Fia halálba megey ugyan, amint az elvégeztetett, de jaj annak az embernek, aki Őt elárulja.

Akkor kezdtek egymástól kérdezgetni, vajon melyik lehet közülük az, aki arra készül, hogy azt megegye.

JÉZUSNAK BÚCSÚZÁSÁKOR MONDOTT TANÍTÁSAI 24 Versengés is támadt köztük (későbbben), hogy közülük ki tekinthető a legnagyobbknak.

Jézus azt mondta nékik: A pogányok királyai uralkodnak alattvalóikon; és akik hatalmaskodnak rajtuk, jótevőnek hívatják magukat.

Ti azonban ne cselekedjeteK úgy, hanem aki közteteK a legnagyobb, úgy viselkedjék, mint a legifjabb, és a vezető, mint aki szolgál.

Mert melyik nagyobb, az-é, aki az asztalnál ül, vagy az ő szolgálja? Bizonyosan az, aki az asztalnál ül. Én pedig olyan vagyok közteteK, mint a szolgátok.

Ti vagytok azok, akik megmaradtatok énvelem az én kísértéseimben;

és én királyságot adok néktek örökségül, amint nékem is adott az én Atyám,

hogy egyetek és igyatok majd az én asztalomnál, az én országomban, és királyi székben üljete, ítélve izráél tizenkét nemzetségét.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA, HOGY ŐT PÉTER MEGTAGADJA (Mt 26:31-3;; Mk 14: 27-31; Jn 13:36-38)
31 Simon, Simon, ímé a Sátán (Istentől) kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;

de én imádkoztam érted, hogy ne fogyatkozzék el a te hited; te azért, ha majd (bűnbánattal) megtérsz (az Úrhoz), erősítsd a te atyádfiait.

Simon így felelt néki: Uram, teveled kész vagyok mind börtönbe, mind halálba menni.

Jézus így szólt: Mondom néked Péter, ma még meg sem szólal a kakas, te háromszor is eltagadod, hogy engem ismersz.

ERSZÉNY, TÁSKA ÉS KARD 35 Jézus így szólt nekik: Amikor elküldtelek titeket erszény, táská és saru nélkül, láttatok valamiben szükségét? Ők azt felelték: Semmiben sem.

Most azonban, - mondta tovább Jézus, - akinek van erszénye, vegye elő, hasonlóképpen a táskáját, és akinek nincsen kardja, adja el felső ruháját, és vegyen kardot.

Mert mondom néktek: Még be kell teljesednie rajtam az írás ama szavának, hogy a gonosztevők közé számláltatott (Ésaiás 53:12); mert ami felőlem rendeltetett, immár beteljesedik.

Akkor azok így szóltak: Uram, van itt két kardunk. Ő azt mondta nekik: Az elég.

JÉZUS AZ OLAJFÁK HEGYÉN: FELKÉSZÜL A SZENVEDÉSEKRE (Mt 26:36-46; Mk 14:32-42) 39 Jézus kiment (a városból), és szokása szerint az Olajfák-hegyére ment; a tanítványok követték Őt.

És amikor arra a helyre érkezett, így szólt nekik: Imádkozzatok, hogy ne esetek kísértésbe.

Azután mintegy kőhajításnyira eltávozott tőlük, és letérdelvén, így imádkozott:

Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a pohárt; mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

És a mennyből egy angyal jelent meg néki, hogy erősítse Őt.

S aggódva és küszködve még buzgóbban imádkozott; és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek.

És azután, hogy imádkozott, fölkelt, tanítványaihoz ment, és úgy találta, hogy azok a szomorúságtól fáradtan aludtak.

Akkor így szólt nekik: Miért alusztok? Keljete fel és imádkozzatok, hogy ne esetek kísértésbe.

JÉZUST ELFOGJÁK (Mt 26:47-56; Mk 14:43-52; Jn 18:1-12) 47 Még beszélt, amikor hozzájuk érkezett valami csőcselék, és egy a tizenkettő közül, akit Júdásnak hívtak; az Jézushoz közeledett, hogy Őt megcsókolja.

Ámde Jézus így szólt néki: Júdás, csókkal árulod el az Ember Fiát?

A körülötte lévők pedig látván, mi következik, így szóltak néki: Uram, vágjuk őket fegyverrel?

És közülük egyvalaki rásújtott a főpap szolgájára, és levágta annak jobb fülét.

Jézus pedig megszólalt és azt mondta: Hagyjátok abba. Aztán megérintette a szolga fülét, és meggyógyította azt.

Jézus azután így szólt a főpapoknak, a templomórség vezetőinek és a véneknek, akik odamentek, hogy Őt elfogják: Mint valami rablóra, úgy jöttetek reám fegyverekkel és botokkal.

Amikor naponként veletek voltam a templomban, nem vetettétek reám kezeteke: de ez a ti órátok, és a sötétség uralmának az ideje.

PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST (Mt 26:57-58. 69-75; Mk 14:53-54. 66-72; Jn 18:12-18. 25-27) 54 Azután megragadták Jézust, elvezették és bevezették a főpap házába. Péter pedig távolról követte Őt.

És amikor az udvar közepén tüzet gyújtottak, és együtt leültek, Péter is leült közélük.

Akkor meglátta őt egy szolgálóleány, hogy ott ül a tűznél, ránézett, és így szólt: Ez is Ővele volt.

Péter azonban tagadta, és azt mondta: Asszony, nem ismerem Őt.

Kevéssel azután másvalaki látta meg őt, és mondta: Te is azok közül való vagy. Péter azonban így szólt: Ember, nem vagyok.

És körülbelül egy óra múltával másvalaki ismét erősítgette: Ez is vele volt, mert szintén Galileából való.

Péter azonban azt mondta: Ember, nem értem, amit mondasz. És azonnal, amikor még beszélt, megszólalt egy kakas.

Akkor az Úr megfordult, rátekintett Péterre, és Péternek eszébe jutott az Úr szava, amint megmondta neki: Ma, még meg sem szólsz a kakas, háromszor megtagadsz engem.

És Péter kimenvén, keservesen sírt.

JÉZUST CSÚFOLJÁK ÉS A ZSIDŐ TÖRVÉNYSZÉK ELÉ VISZIK (Mt 26:59-68; Mk 14:55-65; Jn 18:19-24) 63 És azok a férfiak, akik Jézust őrizték, csúfolták Őt és ütlegelték.

Azután bekötötték a szemét, és kérdezték: Profétáld meg, ki az aki megütött téged?

És sok egyéb szidalmat szórtak rá.

Amint megvirradt, összegyűlt a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók, és elvezették Őt a nagytanács elé,

és azt mondták: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk. Ő így felelt nekik: Ha megmondom is néktek, nem fogtok nékem hinni;

ha pedig kérdezlek titeket, nem feleltek.

Mostantól fogva azonban ott ül majd az Ember Fia az Istennek hatalmas jobbjá felől.

Akkor mindnyájan azt kérdezték tőle: Úgy hát te az Isten Fia vagy? Ő azt mondta nekik: Ti mondjátok, az vagyok.

Azok pedig így szóltak: Mi szükségünk van még tanúkra? Hiszen mi magunk hallottuk a saját szavait.

JÉZUS PILÁTUS ELŐTT: A POGÁNY TÖRVÉNYSZÉK ELŐTT (Mt 27:1-2; 11-14; Mk 15:1-5; Jn 18:28-38) 1
Azután fölkel az egész nagytanács, és elvezették Jézust Pilátushoz.

És vádolni kezdték Őt mondván: Úgy találtuk, hogy ez az ember félrevezeti a mi népünket, és tiltja, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt mondja, hogy Ő a Krisztus, a király.

Pilátus megkérdezte tőle: Te a zsidók királya vagy? Jézus azt felelte neki: Te mondod. (Az vagyok.)

Pilátus akkor így szólt a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.

De azok mind hevesebben erősítették: Tanításával felbujtogatja a népet Galileától kezdve mind az egész Júdeában, Jeruzsálemig.

PILÁTUS HÉRÓDÉSZ ÁNTIPÁSZ KEZÉBE ADJA JÉZUST 6 Pilátus amikor ezt meghallotta, megkérdezte, hogy csakugyan Galileából való-e ez az ember.

És amikor megtudta, hogy Héródész (Ántipász) birodalmából való, elküldte Héródészhez, aki azokban a napokban szintén Jeruzsálemben volt.

Héródész amikor meglátta Jézust, igen megörült, ugyanis már régóta szerette volna Őt látni, mert hallott felőle, és remélte, hogy az ő jelenlétében valami csodát tesz majd.

És hosszasan kérdezgette Őt, de Jézus semmit sem felelt neki.

A főpapok és írástudók is jelen voltak ott, és hevesen vádolták Őt.

Héródész pedig katonáival együtt semmibe sem vette és kicsúfolta Őt, azután pompás ruhába öltöztette, és visszaküldte Pilátushoz.

Héródész és Pilátus azon a napon barátkoztak össze egymással; azelőtt ugyanis egyik a másiknak ellensége volt.

JÉZUS ELÍTÉLTETÉSE (Mt 27:15-26; Mk 15:6-15; Jn 18:39-19:16) 13 Pilátus azután a főpapokat és a népet összehívta,

és így szólt nekik: Elém vezettedek ezt az embert mint olyan valakit, aki a népet félrevezeti, és íme, én előttem kihallgattam Őt, de semmi olyan bűnt nem találtam ebben az emberben, amivel vádoljátok.

De még Héródész sem; mert ő visszaküldte hozzánk; látom tehát, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett.

Azért megfenyítem Őt, és szabadon bocsátom.

Pilátusnak ugyanis a nép kedvéért minden húsvét ünnepén szabadon kellett bocsátania egy foglyot.

Akkor mind együtt így kiáltottak: Öld meg Őt, Bárabbászt pedig bocsásd el minékünk!

Az az ember a fővárosban történt zendülés miatt és gyilkosság miatt jutott börtönbe.

Pilátus azért ismét szólt nekik, mert Jézust szabadon akarta bocsátani.

De azok azt kiáltozták: Feszítsd meg Őt, feszítsd meg!

Ő pedig harmadszor is azt mondta nekik: Mi rosszat tett ez az ember? Semmi halált érdemlő bűnt nem találtam benne; azért megfenyítem Őt, és szabadon bocsátom.

De azok hangos kiáltásokkal ostromolták Pilátust, és követelték, hogy Jézus feszíttessék meg; és kiáltozásuk győzedelmeskedett.

És Pilátus úgy ítélte, hogy legyen meg, amit követelnek;

és szabadon bocsátotta azt, aki zendülés és gyilkolás miatt jutott börtönbe, akit kértek; Jézust pedig kiszolgáltatta akaratuknak.

JÉZUS ÚTJA A GOLGOTHÁRA (Mt 27:31-32; Mk 15:20-21) 26 És amint elvezették Őt, (útközben) megragadtak egy Simon nevű kürénéi embert, aki a mezőről hazafelé ment, és rátették a keresztfát, hogy vigye Jézus után.

Követte pedig Őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, akik gyászolták és siratták.

Jézus pedig hozzájuk fordult, és azt mondta: Jeruzsálem leányai, ne engemet sirassatok; inkább magatokat és gyermekeiteket sirassátok;

mert íme, jönnek napok, amikor azt mondják majd: Boldogok a meddők és a méhek, amelyek nem szültek, az emlők, amelyek nem szoptattak.

Akkor majd kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mireánk, és a halmoknak: Borítsatok el minket!

Mert ha a zöldellő fával ezt mívelik, mi történik majd a szárazzal?

JÉZUS KERESZTREFESZÍTÉSE (Mt 27:32-44; Mk 15:21-32; Jn 19:17-27) 32 Két más embert, akik gonosztévők voltak, szintén (a Golgothára) vezettek, hogy azokat Ővele együtt végezzék ki.

Amikor pedig odaértek arra a helyre, amelyet Koponyahelynek hívnak, ott megfeszítették Őt és a gonosztévőket, egyiket jobb, másikat bal keze felől.

Jézus pedig azt mondta: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek. Azután sorsvetéssel megosztották a ruháin.

A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig csúfolták Őt, mondván: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha Ő a Krisztus, az Istennek választottja.

Gúnyolták Őt a katonák is, odamentek hozzá, ecettel kínálták,

és azt mondták neki: Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat.

Felírás is volt a feje fölött: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

A megfeszített gonosztévők közül pedig az egyik szidalmazta Őt: Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg tehát magadat, és minket is.

De a másik megdorgálta azt, és így szólt: Nem félsz az Istentől? Hiszen te ugyanazon halálos ítélet alatt vagy, mint Ő.

Minket ugyan igazságos ítélet sújt; ez azonban semmi gonoszt nem cselekedett.

Jézusnak meg így szólt: Uram, emlékezzél meg rólam, amikor a te országodba érkezel.

Jézus így felelt néki: Bizony mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.

JÉZUS HALÁLA (Mt 27:45-56; Mk 15:33-41; Jn 19:28-30) 44 Mintegy hat óra (azaz déli tizenkét óra) volt már, amikor az egész országra sötétség borult, mind kilenc óráig (azaz délután három óráig).

A nap elhomályosodott; a templom függőkárpítja közepén kettészakadt.

Akkor Jézus hangosan így kiáltott: Atyám, kezedre bízom az én lelkemet. Ezt mondván meghalt.

Amikor a százados látta, hogy mi történt, dicsőítette az Istent, és azt mondta: Ez az ember valóban igaz volt.

A sokaság, amely báméskodni tódult oda, látván mind azt, mellét verve tért haza.

Ott álltak távol Jézus ismerősei mind, és az asszonyok, akik Galileából követték Őt, és szemmel tartották a történeteket.

JÉZUS ELTEMETÉSE (Mt 27:57-61; Mk 15:42-47; Jn 19:38-42) 50 A nagytanács tagjai közt volt egy József nevű ember, derék és igaz férfiú;

- ő nem volt részes tanácskozásukban és tettükben; - Árimatheából, a zsidók városából való volt, és maga'is várta az Isten országát.

Ez a férfiú odament Pilátushoz, elkérte tőle Jézus testét,

levette a keresztről, vászonba takarta, és egy sziklába vájt sírboltban helyezte el, amelyben még senki sem feküdt.

Éppen akkor az ünnepre való előkészület napja (péntek) volt, és a szombat már elkezdődött.

A Jézust követő asszonyok pedig, akik Galileából mentek Ővele, megnézték a sírboltot, és azt, hogy miként helyezték el ott az Ő testét,

Azután visszatértek a városba, s illatszereket és keneteket készítettek. Szombaton azonban a törvény parancsolata szerint pihentek.

JÉZUS FELTÁMADÁSA (Mt 28:1-10; Mk 16:1-8; Jn 20:1-10) 1 A hét első napján (vasárnap) az asszonyok jókor reggel a sírhoz mentek, és magukkal vitték az elkészített drágakeneteket.

És úgy találták, hogy a kő a sírról elhengerítettett.

És amikor oda (bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

Emiatt tanácstalanul álltak ott, és íme, két férfiú lépett hozzájuk ragyogó öltözetben;

amikor pedig az asszonyok megrémülve mélyen meghajoltak, azok a férfiak így szóltak nékik: Miért keresitek az élőket a holtak közt?

Emlékezzetek rá, hogy amikor még Galileában volt, miképpen szólt néktek az Ember Fiáról;

azt mondta: Kell, hogy az Ember Fia a bűnös emberek kezébe adassék, megfeszíttessék, és harmadnap feltámadjon.

És visszaemlékeztek az Ő szavaira.

Azután visszatértek a sírtól a városba, és hírül adták mind ezt a tizenegynek és mind a többieknek.

A magdalai Mária és Johanna, és Mária a Jakab anyja voltak azok az asszonyok; a velük lévő többi asszony is elbeszélte ezeket a dolgokat az apostoloknak.

De azok előtt úgy tűntek föl ezek a beszédek, mint valami mese; és nem hittek nékik.

Péter azonban fölkelt, és a sírhoz futott; és oda betekintvén, ott csak a lenvászón kendőket látta; azután hazament, csodálkozván magában azon, ami történt.

AZ EMMAUSZT TANÍTVÁNYOK (Mk 16:12-13) 13 És íme, a tanítványok közül ketten ugyanazon a napon egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan stádiomnyira (tizenegy és fél kilométernyire) volt, és amelynek neve Emmausz.

Azokról a dolgokról beszélgettek egymással, amelyek történtek.

És amíg ők így egymással beszélgettek, és meghányták-vetették a történeteket, maga Jézus lépett hozzájuk, és együtt ment velük az úton.

De látásuk akadályoztatott, hogy ne ismerjék meg Őt.

Jézus azt kérdezte tőlük. Miről beszélgettek egymással itt útközben? Azok szomorúan megálltak.

Az egyik, akinek neve Kleopász, megszólalt és így felelt néki: Te vagy az egyetlen, aki olyan idegen vagy Jeruzsálemben, hogy nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?

Jézus azt kérdezte tőlük: Mi történt? Azok azt mondták néki: Az, ami a názárethi Jézussal történt, aki próféta volt, cselekedetben és beszédben hatalmas az Isten előtt és mindenütt a nép előtt,

és hogy a főpapok meg a mi főembereink mimódon ítélték Őt halálra, és feszítették meg;

pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja szabadítani izráélt; és már harmadnapja, hogy ezek történtek.

De néhány közülünk való asszony is zavarba ejtett minket; ők ugyanis jókor reggel a sírnál jártak,

és minthogy nem találták az Ő testét, visszatértek, és azt is mondták, hogy angyalok megjelenését látták, és azok azt mondták, hogy Jézus él.

A mieink közül is elmentek némelyek a sírhoz, és úgy találták, amint az asszonyok mondták, Őt magát azonban nem látták.

Akkor Jézus így szólt nékik: Ó ti balgatagok és restszívűek mind azoknak elhivésére, amiket a próféták mondtak.

Vajon nem ezeket kellett-é a Krisztusnak elszenvednie, és úgy bemennie az Ő dicsőségébe?

És elkezdve Mózesről és az összes prófétáktól megmagyarázta nékik mind azt, ami az írásban Őróla szól.

Már közelítették ahhoz a faluhoz, amelybe mentek, és Ő úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De ők unszolták: Maradj velünk, mert már beesteledik, és a nap lehanyatlott. Bement azért, hogy velük maradjon.

És amikor velük együtt asztalhoz telepedett, kezébe vette a kenyeret, megáldotta, darabokra törte, és úgy adta nékik.

Akkor megnyílt a szemük, és felismerték Őt; Ő azonban eltűnt előlük.

Akkor azt mondták egymásnak: Vajon nem gerjedezett-é a szívünk, amikor beszélt nekünk az úton, és amikor magyarázta nekünk az írásokat?

És még abban az órában fölkeltek és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat.

Azok azt mondták: Az Úr valóban feltámadt és megjelent Simonnak.

Akkor ők is elbeszélték az úton történeteket, és azt, hogy miképpen ismerték fel Őt a kenyér megtöréséről.

JÉZUS MEGJELENIK AZ APOSTOLOKNAK (Mt 28:16-20; Mk 16:14-18; Jn 20:19-23; ACs 1:6-8; I. Kor 15:5) 36 Amíg ők ezekről beszéltek, Jézus megállt köztük.

Ők megrémültek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak.

De Jézus így szólt nékik: Miért ijedtetek meg, és miért támadnak szívetekben kételkedő gondolatok?

Nézzétek meg kezemet és lábamat, hogy csakugyan én vagyok; tapintsatok meg, és bizonyosodjatok meg, hiszen a szellemnek nincsen húsa és csontja, amint látjátok, hogy nékem van.

És amikor ezt mondta, megmutatta nékik kezét és lábát.

Amikor pedig az öröm miatt még mindig nem hittek és csodálkoztak, így szólt nékik: Van itt valami ennivalótok?

Akkor adtak neki egy darab sült halat;

Ő kezébe vette, és szemük láttára megette.

Majd azt mondta nékik: Így teljeseztek be az én beszédeim, amelyeket néktek mondtam, amikor még veletek voltam, és azt mondtam, hogy be kell teljeseznie ők mind azoknak, amik felőlem meg vannak írva a Mózes törvényében, a próféták könyveiben és a zsoltárokbán.

Akkor megnyitotta elméjüket, hogy értsék meg az Írásokat,

és azt mondta nékik: Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, és harmadnapon fel kell támadnia a halottak közül,

és az Ő nevében hirdettetnie kell a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden nép közt - Jeruzsálemtől elkezdve.

Néktek kell tanúbizonyságot tenni mind erről.

És ímé, elküldöm néktek Azt, akit az én Atyám ígért néktek; ti pedig maradjatok itt a városban addig, amíg mennyei erőben részesültök.

JÉZUS FELMENT A MENNYBE (Mk 16:19-20; ACs 1:9-11) 50 Azután elvezette őket Béthániáig, fölemelte kezét és megáldotta őket,

s azonközben, amíg áldotta őket, elvált tőlük.

Ők pedig nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe,

és mindenkor a templomban voltak, és dicsőítették az Istent.

AZ IGE TESTTÉ LETT; KERESZTELŐ JÁNOS ELSŐ TANÚBIZONYSÁGTÉTELE JÉZUSRÓL 1 Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.

Ez az Ige kezdetben Istennél volt.

Minden Ő általa teremtett, és nála nélkül semmi sem teremtett, ami teremtett.

Ő benne élet volt, és ez az élet az embereknek világossága volt.

És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

Élt egy Istentől küldött ember, a neve János volt;

ő mint tanúbizonyságtévő jött el, hogy tanúbizonyságot tegyen a világosságról, hogy Ő általa mindenki (a világosságban) hívővé legyen.

Nem ő volt a világosság, hanem az volt a kötelessége, hogy tanúbizonyságot tegyen a világosságról.

Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden e világra született embert.

E világon volt már (az igazi világosság), és jöhetett a világ Ő általa teremtett, a világ mégsem ismerte el Őt.

A maga tulajdonába jött, és az övéi nem fogadták el Őt.

Azonban mind azoknak, akik őt elfogadták, akik hisznek az Ő nevében (személyében), megadta azt a méltóságot, hogy Isten gyermekeivé legyenek;

ezek nem vérből, sem testi ösztönből, sem valamely férfiú akaratából, hanem Istentől születtek.

Így lett az Ige testté, és vett lakozást miköztünk, és mi láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atyától küldött egyszülött Fiúnak dicsőségét, aki kegyelemmel és igazsággal teljes.

Tanúbizonyoságot tesz Őróla János, aki így kiáltott: Ez az, akiről én (már előbb) így szóltam: Aki én utánam jön, méltóság tekintetében elébbvaló lett nálam, mert Ő előbb volt, mint én.

Az Ő teljességéből kaptunk mi valamennyien, és pedig kegyelemre kegyelmet;

mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által lett részünké.

Istent soha senki nem látta; Istennek egyszülött Fia, aki az Atya keblében van, az jelentette ki Őt.

KERESZTELŐ JÁNOS TANÚBIZONYSÁGTÉTELE ÖNMAGÁRÓL (Mt 3:1-12; Mk 1:7-8; Lk 3:15-17) 19
János Jézusról ezt a tanúbizonyoságot tette, amikor a zsidók Jeruzsálemből papokat és levitákat küldtek őhöz, hogy megkérdezzék őt: Ki vagy te?

Ő megvallotta és nem tagadta, nyíltan megvallotta: Én nem vagyok a Krisztus.

És megkérdezték tőle: Hát akkor mi vagy? Illés vagy? És azt mondta: Nem vagyok. A Próféta vagy (akit mi várunk)? És ő felelt: Nem.

Akkor azt mondták neki: Kicsoda vagy hát, hogy meg tudjunk felelni azoknak, akik minket küldtek: mit mondasz tegadról?

És ő így felelt: Én a pusztaságban kiáltó szó vagyok; és azt mondom, amit Ésaías próféta mondott: Egyengessétek az Úrnak útját. (Ésaías 40:3)

A küldöttek a farizeusok közül valók voltak,

és tovább kérdezték őt, és azt mondták neki: Miért keresztelsz hát, ha nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a Próféta?

János így felelt nekik: Én vízzel keresztelek, de itt van köztetek, akit ti nem ismertek;

Ő az, aki utánam jön, és én nem vagyok méltó arra, hogy sarujának szíját megoldjam.

Ezek Béthániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt.

KERESZTELŐ JÁNOS MÁSODIK TANÚBIZONYSÁGTÉTELE JÉZUSRÓL 29 Másnap látta János, hogy Jézus őhöz megy, és így szólt: íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világnak bűnét.

Ez az, akiről én azt mondtam: Utánam jön egy férfiú, aki méltóság tekintetében elébbvaló lett nálam, mert Ő előbb volt, mint én.

Eleinte én sem ismertem fel Őt, de hogy izráél népének kijelentessék, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek.

És János még tovább is tanúbizonyságot tett, mondván: Láttam, hogy a Lélek alászállt az égből, mint valami galamb, és őrajta maradt.

De én akkor még nem ismertem fel Őt, azonban az, aki engemet küldött, hogy vízzel kereszteljek, Az mondta nékem: Akire látod, hogy a Lélek alászáll és őrajta marad, Ő az, aki Szentlélekkel keresztel.

És én láttam, és tanúbizonyságot tettem arról, hogy ő az Isten Fia.

AZ ELSŐ TANÍTVÁNYOK ELHÍVÁSA 35 Másnap ismét ott állt János, és az ő tanítványai közül kettő;

és amikor az ott elmenő Jézusra János rátekintett, így szólt: Íme, az Isten Báránya.

A két tanítvány meghallotta ezeket a szavakat, és utánament Jézusnak.

Jézus hátrafordult és látta, hogy azok követik őt, és így szólt nékik: Mit kívántok? Azok azt mondták néki: Rabbi (ami megmagyarázva azt jelenti: tanítómester), hol lakozol?

Ő azt mondta nékik: Jertek, és majd meglátjátok. El is mentek; körülbelül tíz óra (d. u. négy óra) volt akkor - és meglátták, hogy hol lakik, és Őnála maradtak azon a napon.

A kettő közül, akik ezt Jánostól hallották és Jézust követték, az egyik Simon Péter testvére, András volt;

ez rövid idő múlva találkozott testvérével Simonnal és azt mondta néki: Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázva azt jelenti: Krisztus).

És Jézushoz vezette őt. Jézus rátekintett és azt mondta: Te Simon vagy, Jánosnak fia, téged majd Képhasznak hívnak (ami megmagyarázva azt jelenti: Péter, azaz Kőszikla).

Másnap Jézus Galileába készült elmenni; akkor Fülöppel találkozott, és így szólt néki: Kövess engem.

Fülöp Béthszaidából, András és Péter városából való volt.

Fülöp azután Náthánáéllal találkozott, és azt mondta néki: Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, és akiről a próféták szóltak: a názárethi Jézust, a József fiát.

Náthánáél így szólt néki: Názárethből származhatik-e valami jó? Fülöp így felelt néki: Jöjj és lásd meg.

Jézus látta, hogy Náthánáél Őhozá megy, és azt mondta őróla: Imé, egy igazán izraelita, akiben nincsen álnokság.

Náthánáél azt kérdezte tőle: Honnan ismersz engemet? Jézus azt mondta néki: Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak a fügefa alatt.

Náthánáél így felelt néki: Mester, te az Isten Fia vagy, te izráél királya vagy.

Jézus felelt és azt mondta: Te azért hiszel énbennem, mert azt mondtam néked, hogy láttalak a fügefa alatt? Ennél nagyobb dolgot is látsz majd.

És azt is mondta: Bizony, bizony mondom néktek, meglátjátok majd a megnyílt eget és azt, hogy az Isten angyalai felszállnak és leszállnak az Ember Fiára.

JÉZUS GALILEÁBAN: KÁNÁBAN MEGMUTATJA DICSŐSÉGÉT 1 Három nappal később lakodalom volt a galileai Kánában, és Jézus anyja is ott volt;

Jézust és az Ő tanítványait is meghívták a lakodalomba.

Minthogy pedig elfogyott a bor, Jézus anyja azt mondta Jézusnak: Nincsen több boruk.

Jézus így szólt néki: Asszony, ne süss engem. Még nem érkezett el az én órám.

Az anyja akkor azt mondta a szolgálknak: Mind azt, amit mond néktek, tegyétek meg.

Volt ott hat kőből való vizeskorsó, a zsidók tisztálkodásának céljára; mindegyik két vagy három metrétás volt (egy metrét kb. 40 liter).

Jézus így szólt nekik (a szolgálknak): Töltsétek meg a vizeskorsókat vízzel. Meg is töltötték azokat szíinig.

Majd azt mondta nekik: Merítsetek most, és vigyétek a násznagynak; azok oda is vitték.

A násznagy megízlelte a (közben) borra lett vizet, de ő nem tudta, hogy az honnan van, - a szolgálk azonban, akik a vizet merítették, tudták; - akkor a násznagy hívatta a vőlegényt,

és azt mondta néki: Minden ember először a jó bort adja a vendégeknek, és csak amikor megittasodtak, a silányabbat; te a jó bort mostanra tetted félre.

Ez volt az első égi jel, amellyel Jézus az Ő dicsőségét kijelentette, és ez a galileai Kánában történt, és a tanítványai akkor lettek Őbenne hívőkké.

A TEMPLOM MEGTISZTÍTÁSA JERUZSÁLEMBEN (Mt 21:12-13; Mk 11:15-18; Lk 19:45-46) 12 Azután lement Kapernaumba és vele az Ő anyja, testvérei és tanítványai, és ott maradtak néhány napig.

Közel volt már a zsidók húsvétünnepe, és Jézus fölment Jeruzsálembe.

És a templomban ott találta a szarvasmarhák, juhok és galambok árusait, és a pénzváltókat, amint ott (a pénzváltó asztalnál) ültek.

Akkor kötélből korbácsot csinált, és kiűzte mind azokat a templomból, a juhokat is, a szarvasmarhákat is, és a pénzváltók pénzét kiszórta, asztalukat pedig felfordította.

A galambárosoknak pedig azt mondta: Vigyétek el innen ezeket, ne tegyétek az én Atyámnak házáat kalmárságnak házává.

Tanítványainak akkor jutott eszébe az, hogy meg van írva: A te házad iránt való buzgóság emészt engemet. (Zsoltár 69:10)

A zsidók azonban azt kérdezték Jézustól: Milyen égi jelt mutatsz nekünk annak igazolására, hogy szabad ilyeneket cselekedned?

Jézus így felelt nekik: Rontsátok le ezt a templomot, és én harmadnapra majd felépítem.

A zsidók akkor azt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három napon akarod felépíteni?

A templom azonban, amelyről Jézus beszélt: az Ő teste volt.

Amikor aztán a halálból feltámadt, tanítványai ráemlékeztek e szavaira, és hittek az írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

Amikor pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen, sokan az Ő nevében hívőkké lettek, mert látták az Ő égi jeleit, amelyeket cselekedett.

Maga Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mert jól ismerte mindnyájukat,

és mert nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúbizonyságot tegyen Őnéki valamely emberről; Ő maga ugyanis tudta, mi lakozik az emberi szívben.

JÉZUS ÉS NIKODÉMUS 1 Volt egy farizeus, a neve Nikodémus, a zsidó nagytanács tagja;

az az ember egy éjjel elment Jézushoz, és azt mondta néki: Mester, tudjuk, hogy te Istentől jöttél tanítóul; mert azokat az égi jeleket, amelyeket te teszel, senki nem tudja megtenni, csak ha vele van az Isten.

Jézus így felelt néki: Bizony, bizony mondom néked, ha valaki nem születik újonnan (felülről), nem láthatja meg az Isten országát.

Nikodémus így szólt néki: Hogyan születhetik egy vén ember? Tán csak nem mehet be másodszor az ő anyjának méhébe, hogy ismét megszülessék?

Jézus így felelt: Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, az test, és ami a Lélektől született, az lélek (a Szentlélek szülötte).

Ne csodálkozz hát azon, hogy azt mondom néked: Újonnan (felülről) kell néktek születnetek.

A szél fú, ahol akar, és zúgását hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy; így van mindenkivel, aki a Lélektől született.

Nikodémus felelt, és azt mondta néki: Hogyan történhetnek meg ezek?

Jézus így felelt néki: Te tanítója vagy az izráélnak, és nem érted ezeket?

Bizony, bizony mondom néked, mi (az Isten küldöttei) azt hirdetjük, amit tudunk és amit láttunk, arról teszünk tanúbizonyságot, de ti a mi bizonyágtételünket nem fogadjátok el.

Ha földi dolgokról beszélek néktek, és azt nem hiszitek, mimódon hiszitek majd, ha mennyei dolgokról beszélek néktek?

Senki sem ment föl a mennybe, csak az, aki alászállt a mennyből, az Ember Fia.

És amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztaságban, úgy kell fölemeltetnie az Ember Fiának,

hogy minden hívőnek örökélete legyen Őbenne.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött át adta, hogy mind az, aki hisz Őbenne ne vesszen (ne kárhozzék) el, hanem örökélete legyen.

Mert Isten nem azért küldte e világra az Ő Fiát, hogy (kárhozzatónak) ítéletet mondjon e világ felett, hanem hogy e világ idvezüljön Őáltala.

Aki hisz Őbenne, nem ítéltetik el; aki azonban nem hisz Őbenne, az máris elítéltetett, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az elítéltetés pedig az, hogy a Világosság eljött e világra, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak.

Ugyanis minden gonosztévő gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei napvilágra ne kerüljenek;

aki azonban az igazságot cselekszi, az (bátran) a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, mert azok az Istennel való életközösségben végzett cselekedetek.

KERESZTELŐ JÁNOS HARMADIK TANÚBIZONYSÁGTÉTELE JÉZUSRÓL 22 Azután Jézus tanítványaival együtt (Jeruzsálemből) elment Júdea más helyeire, és velük valameddig ott maradt és keresztelt.

János is keresztelt és pedig Ainónban, Szálím közelében, mert ott sok víz volt; és az emberek sereglettek hozzá és megkeresztelkedtek.

Jánost ugyanis akkor még nem vetették börtönbe.

János tanítványai abban az időben vitába ereszkedtek egy zsidóval a (kereszttség által való) megtisztulásról.

És odamentek Jánoshoz és így szóltak néki: Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te tanúbizonyságot tettél, íme, az keresztel és mindenki Őhöz megy.

János így felelt: Az ember semmit sem kaphat, csak ha a mennyből adatik néki.

Tanúim vagytok timagatok, hogy megmondtam: Nem én vagyok a Krisztus, hanem csak az Őelőtte elküldött követ vagyok.

Akinek menyasszonya van, az vőlegény; a vőlegény barátja pedig ott áll, figyelmesen hallgatja a vőlegényt, és örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm most teljes.

Őnéki növekednie kell, énnékem pedig el kell fogyatkoynom.

A felülről jövő (mint amilyen Jézus) mindenkinél feljebb való; a földről való (mint amilyen Keresztelő János) földről való, és a földi dolgokról beszél. A mennyből jövő mindenkinek felette van;

és amit a mennyben látott és hallott, arról tesz tanúbizonyságot, és az Ő bizonyágtételét mégsem fogadja el senki sem.

Aki azonban az Ő bizonyágtételét elfogadta, ezzel megerősítette azt, hogy az Isten igaz.

Mert akit az Isten küldött, csak az szólja az Isten beszédeit; mert annak Isten nem mérték szerint adja a Lelket.

Az Atya szereti a Fiút, és az Ő kezével mindent megadott.

Aki tehát hisz a Fiúban, annak örökélete van; de aki nem engedelmeskedik a Fiúnak, az nem lát majd életet, hanem rajta marad az Isten haragja.

JÉZUS ÉS A SAMÁRIAI ASSZONY 1 A farizeusok úgy hallották, hogy: „Jézusnak több a tanítványa és többet keresztel meg, mint János; -

bár maga Jézus nem keresztelt, hanem csak a tanítványai. -

Jézus amint értesült arról (hogy Őfelőle milyen hírek terjengenek), elhagyta Júdeát, és ismét elment Galileába.

Samárián kellett átmennie.

Így jutott el Samária egy bizonyos Szükhár nevű városának közelébe, nem messze attól a telektől, amelyet Jákob ajándékozott fiának Józsefnek;

ott volt a Jákob kútja. Jézus, mivel a hosszas gyaloglástól elfáradt, azon módon leült a kút mellett; körülbelül hat (déli tizenkét) óra volt.

Akkor ment oda egy samáriai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus így szólt néki: Adj innom.

Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennielőt vásároljanak.

A samáriai asszony így felelt Jézusnak: Hogy-hogy, te zsidó létedre inni kérsz tőlem, holott én samáriai asszony vagyok? A zsidók ugyanis nem tartanak jó szomszédságot a samáriaiakkal.

Jézus azt mondta néki: Ha te ismernéd az Istennek ajándékát, és ha te tudnád, hogy ki az, aki azt mondja néked „adj innom”, akkor te kértél volna Őtőle inni, és Ő élő vizet adott volna néked.

Az asszony azt mondta néki: Uram, vödröd sincs és a kút mély; honnan veszed hát az élő vizet?

Tán csak nem vagy te nagyobb a mi atyánknál Jákóbnál, aki ezt a kút adta minékünk, s ebből ivott őmaga és a fiai, és az ő nyájai?

Jézus így felelt néki: Mindenki, aki ennek a kútnak vizéből iszik, ismét meg fog szomjúhozni,

aki azonban abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, sohaörökké nem fog megszomjazni, hanem az a víz, amelyet én adok néki, őbenne örökéletet adó élő forrásvízzé lesz.

Az asszony így szólt néki: Uram, add nekem azt a vizet, hogy többé ne szomjazzam meg, és ne járjak ide vizet meríteni.

Jézus azt mondta néki: Menj el, hívd a férjedet, és (vele együtt) jöjj ide ismét.

Az asszony így felelt: Nincsen férjem. Monda néki Jézus: Jól mondtad: Férjem nincsen;

ugyanis Őt férjed volt, és akivel most együtt élsz, az nem férjed; ezt igazán mondtad.

Az asszony így szólt néki: Uram, látom, hogy te próféta vagy. (Mondd meg hát, mi az igaz.)

A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak. Ti azonban azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádkozni kell.

Jézus így szólt néki: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor nem ezen a hegyen és nem Jeruzsálemben imádjátok majd az Atyát.

Ti samáriaiak azt imádjátok, akit nem ismertek; mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség szerzője a zsidók közül származik;

de eljön az óra, és mármost itt van, amikor az igazi imádók lélekben (mint a Szentlélek vezetése alatt élők) és igazságban (az evangéliummal egyértelműen) imádják az Atyát; mert az Atya is olyanokat kíván imádóiu.

Az Isten lélek; azért akik Őt imádják, kell, hogy lélekben és igazságban imádják.

Az asszony így szólt néki: Tudom, hogy a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, eljön; és amikor Ő eljön, mindenre megtanít minket.

Jézus azt mondta néki: Én vagyok az, Én, aki veled beszélek.

Közben megérkeztek a tanítványai és csodálkoztak azon, hogy egy asszonnyal beszélget.

Mindazonáltal egyik sem mondta: Mit kívánsz tőle?, vagy: Miért beszélgetsz vele?

Az asszony akkor otthagyta a vizeskorsóját, visszasietett a városba, és így szólt az embereknek:

Jertek, lássatok egy embert, aki nékem megmondott mindent, amit cselekedtem; tán csak nem Ő a Krisztus?

Kimentek azért a városból és odamentek Jézushoz.

Azonközben kérték Őt tanítványai: Mester, egyél.

De Ő azt mondta nékik: Van eledelem, hogy egyem, amelyet ti nem ismertek.

Tanítványai azért így szóltak egymásnak: Tán csak nem hozott néki valaki ennivalót?

Jézus így szólt nékik: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki engem küldött, és az, hogy elvégezzem azt a munkát, amelyet reám bízott.

Nemde ti mondjátok azt, hogy: Az aratás négy hónap múltával érkezik el? De én azt mondom néktek: Tekintsetek szét, és lássatok meg a szántóföldeket, hogy már most fehérek (érettek) az aratásra.

Az arató már most megkapja jutalmát, és termést gyűjt az örökéletre, hogy a magvető és az arató együtt örüljön.

Mert ebben az esetben igaz az a mondás, hogy: Más a magvető és más az arató.

Én küldtelek titeket, hogy arassatok ott, ahol ti előbb nem fáradtatok; mások fáradtak, és ti aratjátok az ő fáradságos munkájuknak gyümölcsét.

Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan lettek Jézusban hívőkké annak az asszonynak beszéde által, aki tanúbizonyságot tett Őróla, mondván: Mindent elmondott nékem, amit cselekedtem.

Amint azután a samáriaiak Jézushoz érkeztek, nagyon kérték Őt, hogy maradjon náluk; ott is maradt két napig;

és az Ő beszéde által sokkal többen lettek hívőkké;

mondogatták is az asszonynak: Most már nem a te beszéded által hiszünk, hanem azért, mert mimagunk hallottuk Őt, és mert mimagunk tudjuk, hogy ez a Jézus valóban a világ Idvezítője.

JÉZUS A KIRÁLYI TISZTIVISELŐ FIÁT MEGGYÓGYÍTJA (Mt 8:5-13; Lk 7:1-10) 43 Két nap múltával Jézus elment Samáriából Galileába,

jóllehet Őmaga tett bizonytságot arról, hogy a prófétát nem becsülik meg a maga hazájában.

Amikor aztán megérkezett Galileába, a galileaiak mégis befogadták Őt, mert látták mind azt, amit Jeruzsálemben az ünnepen cselekedett; ugyanis akkor űk is elmentek az ünnepre.

Azután ismét elment a galileai Kánába, ahol a vizet borrá változtatta. A közeli Kapernaumban élt egy királyi tisztviselő, akinek a fia beteg volt.

Amikor az a tisztviselő meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, elment hozzá és kérte Őt, hogy menjen el Kapernaumba és gyógyítsa meg az ő fiát; mert az már haldoklott.

Jézus így szólt néki: Ha égi jeleket és csodákat nem láttok, semmiképpen sem hisztek.

A királyi tisztviselő így felelt: Uram, jöjj el mégis, még a kisfiam elhunytá előtt.

Jézus azt mondta néki: Menj el, a te fiad él. Az ember hitt a szónak, amelyet Jézus mondott néki, és elment.

Még hazafelé tartott, amikor szolgálái elébe mentek, és azt mondták néki, hogy gyermeke (nem halt meg, hanem) él.

Megtudakolta azért tőlük az órát, amelyben a fia jobban lett; és azok elmondták, hogy tegnap hét órakor hagyta el a ház.

Az atya így megtudta, hogy fia abban az órában gyógyult meg, amelyben Jézus azt mondta néki: A te fiad él; és hívővé lett ő s mind az ő háznépe.

Ez a második égi jel, amelyet Jézus Galileában vitt véghez, és pedig akkor, amikor oda Júdeából visszaérkezett.

A BÉTHESZDA-TAVÁNÁL TÖRTÉNT GYÓGYÍTÁS 1 Ezek után volt a zsidóknak valamilyen ünnepe, és Jézus fölment Jeruzsálembé.

Van Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Bétheszdának neveznek; annak Őt oszlopcsarnoka van.

Azokban feküdt a betegeknek, vakoknak, sántáknak, sorvadásban szenvedőknek nagy sokasága, várván a víznek megmozdulását.

Időnként ugyanis leszállt az Úr angyala a tóra, és megmozgatta a vizet; aki aztán elsőnek lépett be a víz megmozdulása után, egészségessé lett akármiféle betegségben szenvedett.

Volt ott egy ember, aki már harmincnégy esztendő óta betegeskedett;

Jézus amint látta, hogy az ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta beteg, azt kérdezte tőle: Szeretnél egészséges lenni?

A beteg így felelt néki: Uram, nincsen senki, aki belevigyen engemet a tóba, amikor a víz megmozdul; addig pedig, amíg én odaérek, már más lép be előttem.

Jézus így szólt néki: Kelj föl, vedd föl a fekvőpárnádat és járj.

És azonnal egészséges lett az az ember, fölvette a fekvőpárnáját és járt. Azon a napon pedig szombat volt.

Azért a zsidók így szóltak a meggyógyítottaknak: Szombat van, nem szabad a fekvőpárnádat hordoznod.

Az így felelt nekik: Aki engemet egészségessé tett, az mondta nékem: Vedd föl a fekvőpárnádat és járj.

Akkor megkérdezték tőle: Kicsoda az az ember, aki azt mondta néked: Vedd föl a fekvőpárnádat és járj?

A meggyógyított ember azonban nem tudta, hogy kicsoda az; Jézus ugyanis feltűnés nélkül eltávozott, minthogy sokan voltak azon a helyen.

Azután Jézus találkozott vele a templomban, és így szólt néki: Íme, egészségessé lettél; többé ne vétkezzél, hogy valami még rosszabb ne történjék veled.

Akkor az az ember elment és megmondta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt egészségessé tette.

Mivel Jézus szombaton mívelt ilyeneket, azért a zsidók üldözőbe vették Őt.

Jézus ellenben azt mondta nekik: Amint az én Atyám szüntelen munkálkodik, úgy munkálkodom én is.

Emiatt aztán a zsidók még inkább igyekeztek, hogy Őt megöljék, mondván, hogy nemcsak véget vetett a szombat megszentelésének, hanem Istent saját atyjának is nevezte, és azzal egyenlővé tette magát Istennel.

JÉZUS TANÚBIZONYSÁGOT TESZ ISTENFIÚSÁGÁRÓL 19 Jézus azért így felelt nekik: Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem tehet önmagától, csak ha látja, hogy mit tesz az Atya; mert amiket Ő tesz, ugyanazokat teszi hasonló módon a Fiú is.

Mert az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat néki, amit Ő maga tesz, és azoknál nagyobb dolgokat is mutat majd néki, hogy ti csodálkozzatok.

Mert amint az Atya feltámasztja és megeleveníti a holtakat, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar.

Az Atya ugyanis nem ítél senkit, hanem az ítéletet teljesen a Fiúra bízta,

hogy mindenki éppenúgy tisztelje a Fiút, amint az Atyát tiszteli. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát, aki Őt küldte.

Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki hallgat az én beszédemre, és hisz abban, aki engemet küldött, annak örökélete van, és már nem ítéltetik meg, mert átment a (lelki) halálból (bűneiből) az új életre.

Bizony, bizony mondom néktek: Eljön az óra, és az most van, amikor a (lelki) halottak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik hallgatnak Őreá, élni fognak.

Mert amint az Atyának van önmagában életadó ereje, úgy a Fiúnak is megadta, hogy legyen önmagában (életet megújító) ereje.

És hatalmat adott néki arra, hogy ítéletet mondjon, mert Ő: embernek fia.

Ezen ne csodálkozzatok, eljön ugyanis az az óra is, amikor mind azok, akik a sírokban vannak, meghallják az Ő szavát,

és kijönnek majd a jót cselekvők, hogy feltámadjanak az örökéletre, a gonoszt cselekvők pedig, hogy feltámadjanak az ítéletre (a kárhozatra).

Én magamtól semmit sem tehetek; amint az Atyától hallom, úgy ítélek, és az énáltalam kimondott ítélet igaz, mert nem a magam akaratát kívánom cselekedni, hanem az engemet küldő Atyának akaratát.

AZ ATYA TANÚBIZONYSÁGOT TESZ JÉZUS ISTENFIÚSÁGÁRÓL 31 Ha magam mellett csak én tanúskodom, az én tanúskodásom érvénytelen.

Van másvalaki, aki tanúskodik énmellettem, és én tudom, hogy igaz az a tanúskodás, amellyel énmellettem tanúskodik.

Ti megbízottakat küldtetek Jánoshoz, és ő tanúskodott az igazság (Messiás-voltom) mellett;

én azonban nem valamely embertől várom a tanúságtételt, és erről csak azért beszélek, hogy ti üdvözljétek.

János az élő és fénylő lámpás volt, ti azonban csak ideig-óráig akartatok az ő fényében gyönyörködni.

Énmellettem azonban nagyobb tanúságtétel szól, mint a János tanúságtétele; mert az a messiási munkálkodás, amelyet az Atya énreám bízott, hogy elvégezzem azt, amely munkálkodást végzem is, - tanúskodik mellettem arról, hogy engemet az Atya küldött.

És az Atya, aki engemet küldött, Ő maga tanúskodott mellettem. Sem hangját nem hallottátok soha, sem ábrázatját nem láttátok,

és az Ő igéje sincsen bennetek maradandóan, mert akit Ő küldött, annak ti nem hisztetek.

Kutatjátok ugyan az írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van a ti örökéletek; és azok csakugyan tanúskodnak énmellettem;

és mégsem akartok énhozzám jönni, hogy örökéletek legyen.

Megbecsülést emberektől nem várok.

Jól ismerlek titeket, hogy az Isten iránt való szeretet nincs meg bennetek.

Én az én Atyámnak nevében jöttem, mégsem fogadtatok el engemet; ha másvalaki jön a maga nevében, azt majd elfogadjátok.

Mimódon lehettek ti hívőkké, akik egymástól vártok megbecsülést, és azt a megbecsülést, amely az egy Istentől való, nem keresitek?

Ne gondoljátok, hogy én vádollok majd titeket az Atya előtt; van aki vádol titeket: Mózes, akiben ti reménykedtek.

Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek énnékem is; mert ő énrólam írt.

Ha azonban az ő írásainak nem hisztek, mimódon fogtok hinni az én beszédeimnek?

AZ ÖTEZER EMBER MEGVENDÉGELÉSE (Mt 14:13-21; Mk 6:30-44; Lk 9:10-17) 1 Jézus azután elment a Galileai-tónak, más néven a Tibériász-tavának túlsó partjára.

Nagy sokaság követte Őt, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegek gyógyításával tett.

Jézus fölment a hegyre, és ott tanítványaival együtt leült.

Akkor történt ez, amikor közeledett a húsvét, a zsidóknak ünnepe.

Jézus amint szétekintett és látta, hogy nagy sokaság megy Őhöz, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy legyen ezeknek mit enniük?

Ezt azonban csak azért mondta, hogy próbára tegye őt, mert Őmaga már tudta, hogy mit szándékozott cselekedni.

Fülöp így felelt néki: Kétszáz dénár (egy dénár kb. 80 fillér) áru kenyér sem elég ezeknek, hogy mindegyik kapjon valami keveset.

Tanítványai közül az egyik, András, Simon Péter testvére azt mondta néki:

Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyi sok népnek?

Jézus így szólt: Ültessétek le az embereket. Azon a helyen sok fű volt. Leültek hát a férfiak, számszerint mintegy ötezen.

Akkor Jézus kezébe vette a kenyeret, és hálát adván, szétosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy adott a halakból is, amennyit kívántak.

És amikor jóllaktak, így szólt tanítványainak: Szedjétek össze a maradék darabokat, hogy semmi kárba ne vesszen

Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből megmaradt darabokkal, amelyeket az étkezők meghagytak.

Az emberek amikor látták az égi csodajelt, amelyet Jézus tett, azt mondták: Valóban ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világra.

Jézus azért amikor látta, hogy készülnek Őhöz menni, és el akarják Őt ragadni, hogy királlyá tegyék, ismét eltávozott a hegyre egyes-egyedül.

JÉZUS A VÍZEN JÁR (Mt 14:22-27; Mk 6:45-52) 16 Amikor pedig beesteledett, tanítványai a hegyről lementek a tóhoz;

hajóra szálltak és a tónak túlsó partjára, Kapernaumba készültek menni. Már besötétedett, de Jézus még mindig nem ment oda hozzájuk.

A tó pedig minthogy nagy szél fújt, háborgott.

Amikor aztán úgy huszonöt vagy harminc stádiumra (öt-hat kilométerre) beveztek, látták, hogy Jézus a vízen jár és közeledik a hajóhoz; és félni kezdtek.

Ő pedig így szólt nékik: Én vagyok, ne féljetek.

Már készültek, hogy bevegyék Őt a hajóba, azonban a hajó azonnal a parthoz jutott, éppen oda, ahová menni szándékoztak.

JÉZUS AZ ÉLET KENYERE 22 Másnap a sokaság, - amely még a tónak túlsó partján tartózkodott, - látta, hogy más hajó nem volt ott, csak egy, és hogy abba a hajóba Jézus nem szállt be tanítványaival együtt, hanem csak maguk a tanítványai mentek el.

Közben azonban más hajók érkeztek Tibériászból, annak a helynek közeléből, ahol a kenyeret ették, azután, hogy az Úr hálát adott.

Amint azért látta a sokaság, hogy Jézus nincs ott, sem az Ő tanítványai, ők is hajóra szálltak, és elmentek Kapernaumba keresvén Jézust.

És amikor megtalálták Őt a tónak túlsó partján, kérdezték: Mester, mikor jöttél ide?

Jézus azt felelte nékik: Bizony, bizony mondom néktek, kerestek engemet, de nem azért, mert égi csodajeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok.

Ne a múlandó eledelért munkálkodjatok, hanem a mindörökké tápláló eledelért. Ezt az eledelt az Ember Fia adja majd néktek; ugyanis evégre tette Őt hitre méltóvá az Atya: az Isten.

Akkor azt kérdezték tőle: Mit tegyünk, hogy az Isten által megkövetelt cselekedeteket teljesítsük?

Jézus így felelt nékik: Az Isten által megkövetelt cselekedet az, hogy higgyetek abban, akit Ő küldött.

Akkor így szóltak neki: Te micsoda égi jelt mutatsz azért, hogy lássuk azt és higgyünk tebenned? Mivel igazolod magadat?

A mi atyáink a pusztaságban a mannát ették, amint meg van írva: Mennyei kenyeret adott nékik enni. (Zsoltár 78:24)

Jézus azt mondta nékik: Bizony, bizony mondom néktek, nem Mózes adta néktek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja néktek az igazi mennyei kenyeret;

mert Istennek az az (igazi) kenyere, amelyik a mennyből száll alá, és életet ad a világnak.

Akkor azt mondták néki: Uram, azt a kenyeret add minékünk mindenkor.

Jézus azonban azt mondta nékik: Én vagyok az életnek kenyere; aki énhozzám jön, soha többé nem éhez majd, és aki hisz énbenem, soha többé nem szomjúhoz majd.

Egyébként megmondtam már néktek, hogy bár láttatok engem (messiási feladataim végzése közben), mégsem hisztek.

Mind az, akit nékem ad az Atya, énhozzám jön majd, és aki énhozzám jön, azt semmiképpen sem fogom kivetni (tanítványaim közül).

Mert lejöttem az égből, nem azért, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem az engemet küldő Atyának akaratát.

Annak az Atyának pedig aki engem küldött, az az akarata, hogy mind abból, amit nékem adott, semmit el ne vesztegessek, hanem feltámasszam azt a végső napon.

Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy mindenkinek, aki látja a Fiút (mint az isteni üdvterv végrehajtóját) és hisz Őbenne, örökélete legyen, és hogy én azt feltámasszam a végső napon.

Akkor a zsidók morgolódtak Jézus ellen, mert azt mondta: Én vagyok a mennyből alászállt kenyér,

és így szóltak: Nem Jézus ez, a Józsefnek fia, akinek mi ismerjük az atyját és anyját? Hogyan mondhatja hát most: A mennyből jöttem le?

Jézus így felelt nékik: Ne morgolódjatok egymás közt.

Senki sem tud énhozzám jönni, csak ha az engemet küldő Atya vonja őt hozzám, és én fel fogom támasztani őt a végső napon.

Megírták a próféták: Istentől tanítottak lesznek mindnyájan. (Ésaiás 54:13) Mindenki, aki hallgatott az Atya szavára és Őtőle tanult, énhozzám jön.

Nem mondom ezzel azt, hogy az Atyát látta valaki; egyedül csak az látta az Atyát, aki az Istentől jött.

Bizony, bizony mondom néktek, aki hisz énbenem, annak örökélete van.

Én vagyok az életnek kenyere.

A ti atyáitok mannát ettek a pusztaságban, és mégis meghaltak;

itt ellenben az a kenyér van, amelyik a mennyből száll alá, hogy az ember egyék belőle, és ne haljon meg.

Én vagyok a mennyből alászállt élő kenyér; ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké; a kenyér pedig, amelyet én adni fogok, az én testem, ez a világ életéért (azért, hogy e világ éljen) adandó test.

E szavai miatt a zsidók egymással szóharcba keveredtek, és azt mondták: Hogyan adhatja ez minékünk a testét, hogy azt megegyük?

Jézus azért így szólt nékik: Bizony, bizony mondom néktek, ha nem eszitek az Ember Fiának testét, és nem isszátok az Ő véréát, nem lesz örökélet tibennetek.

Aki ellenben eszi az én testemet és issza az én véreát, annak örökélete van, és én feltámasztom majd azt a végső napon.

Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital.

Aki eszi az én testemet, és issza az én véreát, az énbennem marad és én őbenne.

Amint az élő Atya küldött engemet és én az Atya által élek, úgy az is, aki engemet eszik, élni fog énáltalam.

Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá; és nem olyan, mint amilyent atyáitok ettek és aztán meghaltak. Aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.

Ezeket mondta, amikor Kapernaumban a zsinagógában tanított.

JÉZUSTÓL SOKAN ELFORDULNAK 60 Ezért sokan az Ő tanítványai közül, akik mind ezt hallották, így szóltak: Túrhetetlen ez a beszéd, ki tudja ezt hallgatni?

Jézus pedig minthogy jól látta, hogy tanítványai emiatt a beszéd miatt morgolódnak, így szólt nékik: Ez megbotránkoztat titeket?

De mit szóltok majd akkor, ha azt látjátok, hogy az Ember Fia fölmegey oda, ahol előbb volt?

A Lélek tesz élővé, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket mondtam néktek, Lélek és élet (a Szentlélek természetének megfelelők és éltetők).

Vannak azonban köztetek némelyek, akik nem hisznek. Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki Őt el fogja árulni.

Majd így szólt: Azért mondtam néktek, hogy senki sem tud énhozzám jönni, ha az nem adatott meg néki az Atyától.

A TANÍTVÁNYOK HITE; PÉTER VALLÁSTÉTELE (Mt 16:13-20; Mk 8:27-30; Lk 9:18-21) 66 E beszéd miatt tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és többé nem tartottak Ővele.

Jézus azért így szólt a tizenkettőnek: Tán csak nem akartok elhagyni engemet ti is?

Simon Péter felelt néki: Uram, kihez mennénk? A te beszéded örökélete adó beszéd;

és mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.

Jézus így felelt nékik: Nem én választottalak-é ki magamnak titeket, a tizenkettőt? És mégis közületek egyvalaki: egy ördög.

Mondotta pedig ezt a karióti Simon fiáról, Júdásról, aki azután Jézusnak árulójává lett, pedig egyike volt a tizenkettőnek.

JÉZUS GALILEÁBÓL FÖLMEGY JERUZSÁLEMBE A SÁTOROS ÜNNEPRE 1 Jézus ezek után tovább is Galileában munkálkodott, nem akart ugyanis Júdeában munkálkodni, mert ott a zsidók azon fáradoztak, hogy Őt megöljék.

Közel volt már a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

Testvérei azért így szóltak néki: Menj el innen és eredj Júdeába, hogy a te tanítványaid ott is lássák a te cselekedeteidet, amelyeket cselekszel;

mert senki semmit nem cselekszik titokban, aki nyilvános elismerést kíván. Ha tehát ilyen nagy dolgokat cselekszel, tedd magadat ismertté a világ előtt.

Ugyanis a testvérei sem hittek Őbenne.

Jézus azért így szólt nékik: Az én rendelt időm még nincs itt, tinéktek azonban minden idő alkalmas.

A világ titeket nem gyűlölhét, de engemet gyűlöl, mert én tanúbizonyságot teszek arról, hogy a világ cselekedetei gonoszak.

Ti menjeteek föl az ünnepre; én most még nem megyek föl erre az ünnepre, mert az én rendelt időm még nem érkezett el.

Ezeket mondta nékik, és Galileában maradt.

Amikor azonban a testvérei már fölmentek az ünnepre, akkor Ő is felment Jeruzsálembe, de nem nyilvánosan, hanem titkon.

A zsidók azért keresték Őt az ünnepen, és így szóltak: Hol van az az ember?

És a sokaság sok mindenfélét suttogott Őróla; némelyek azt mondták, hogy jó ember; mások ellenben azt állították, hogy nem az, hanem népámító.

Azonban nyíltan senki sem beszélt róla a zsidóktól való félelem miatt.

JÉZUS MUNKÁLKODÁSA A SÁTOROS ÜNNEPEN 14 Így az ünnep közepe táján azonban Jézus fölment a templomba és tanított.

A zsidók csodálkoztak és azt mondták: Hogyan lehetséges az, hogy ez az ember így ismeri az Írást, holott nem tanulta?

Jézus azért így felelt nékik: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki engemet küldött.

Ha valaki teljes odaadással cselekszi Isten akaratát, az megtudja majd, hogy az én tanításom vajon Istentől van-é, vagy én magamtól veszem, amit beszélek.

Aki magából meríti azt, amit mond, az a maga dicsőségét keresi; aki ellenben annak dicsőségét keresi, aki őt küldte, az igaz és abban nincsen hamisság.

Nem Mózes adta tinéktek a törvényt? És mégsem teljesíti közületek senki a törvényt. Miért törtök mégis az életemre?

A nép így felelt: Ördög van benned. Ki tör az életedre?

Jézus így felelt nekik: Egyszer szombaton munkálkodtam itt (Jn 5:1-18), és ti amiatt mindnyájan megütköztök.

Gondoljátok csak meg: Mózes rendelte néktek a körülmetélést, de valóban nem Mózestól származik az, hanem az ősatyáktól, - és azért szombaton is körülmetéletek az embert.

Ha pedig körülmetélhető az ember szombaton, azért hogy Mózes törvénye érvénytelenné ne váljék, miért haragusztok énám amiatt, hogy szombaton egy embernek egész testét egészségessé tettem?

Ne ítéljetez látszat szerint, hanem igaz ítélettel ítéljetez.

Akkor a jeruzsálemiek közül némelyek így szóltak: Nem ez az, akinek életére törnek?

És íme, mégis nyilvánosan beszél, és semmit sem szólnak néki. Tán csak nem ismerték fel valójában a főembereket, hogy ez a Krisztus?

Hiszen erről tudjuk, hogy honnan származik, a Krisztusról ellenben, amikor eljön, senki sem tudja, hogy honnan származik.

Jézus tovább tanított a templomban, és hangosan így kiáltott: Engemet ugyan ismertek, és tudjátok, hogy honnan származtam; én azonban nem magamtól jöttem, hanem van egy igaz valaki, aki engemet küldött, de ti Őt nem ismeritek.

Én azonban ismerem Őt, mert én őtőle jöttem, és engemet Ő küldött.

E szavai miatt iparkodtak Jézust elfogni, de senki sem vetette reá kezét, mert még nem érkezett el az Ő órája.

A sokaság közül azonban sokan Őbenne hívőkké lettek, és azt mondták: Amikor eljön a Krisztus, vajon tesz-e majd több égi jelt annál, mint amennyit ez tett?

A farizeusok meghallották, hogy a sokaság Jézusról ezeket suttozta; azért a főpapok és a farizeusok szolgálókat küldtek, hogy Őt elfogják.

Jézus akkor így szólt: Egy kevés ideig még veletek vagyok, de aztán majd elmegyek ahhoz, aki engemet küldött.

Kerestek majd engem, de nem találtok meg; és ahol én akkor vagyok, ti oda nem jöhettek.

Azért a zsidók így szóltak egymáshoz: Hová készül ez elmenni, hogy mi nem fogjuk Őt megtalálni? Tán csak nem a hellének közt szétszóródott zsidókhoz készül menni, hogy ott a helléneket tanítsa?

Mi az értelme annak a beszédnek, amelyet mondott: Kerestek majd engem, és nem fogtok megtalálni, és ahol én akkor vagyok, ti oda nem jöhettek?

Az ünnepnek utolsó nagy napján Jézus előállt (a templomban), és hangos szóval így kiáltott: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.

Amint az Írás mondja: Aki hisz énbenem, annak lelkéből élő víznek folyamai áradnak majd ki.

Ezt pedig a Szentlélekről mondta, akit veendőik voltak majdan (egykor a jövőben) az őbenne hívők; ugyanis még nem küldetett el a Szentlélek, mert Jézus még nem dicsőített meg.

JÉZUS MIATT SZAKADÁS TÁMAD A NÉP KÖZT; NIKODÉMUS 40 A sokaságból némelyek amikor hallották e szavakat, azt mondták: Valóban, ez a (régóta várt) próféta.

Mások azt mondták: Ez a Krisztus; ismét mások így szóltak: Tán csak nem Galileából jön el a Krisztus?

Vajon nem az írás mondta, hogy Dávid nemzetségéből és Bétlehem városából, ahol Dávid lakott, jön el a Krisztus?

Így Őmiatta szakadás támadt a sokaságban;

közülük némelyeknek pedig az volt a szándékuk, hogy Őt elfogják, de senki sem vetette reá a kezét.

A szolgák tehát visszamentek a főpapokhoz és farizeusokhoz (Jn 7:32), és azok azt kérdezték tőlük: Miért nem hoztátok Őt ide?

A szolgák így feleltek: Soha ember úgy még nem beszélt, mint ahogyan az ember beszél.

A farizeusok azt felelték nékik: Tán csak nem tévesztett meg titeket is?

Ugyan lett-é Őbenne hívővé valaki a főemberek közül vagy a farizeusok közül?

Nem; csupáncsak ez az átkozott csőcselék, amelyik nem ismeri a törvényt.

Akkor így szólt nékik Nikodémus, aki szintén tagja volt a nagytanácsnak, és aki már azelőtt járt Jézusnál:

Vajon a mi törvényünk elítéli-é az embert úgy, hogy előbb tőle magától nem hallja meg és nem tudja meg, hogy mit cselekedett?

Azok így feleltek néki: Tán csak nem vagy te is galileai? Vizsgáld meg (az írásokat) és lásd meg, hogy Galileából nem származik próféta.

Azután (a sátoros ünnepről) mindenki hazament a maga otthonába.

A HÁZASSÁGTÖRŐ NŐ JÉZUS ELŐTT 1 Jézus pedig elment az Olajfákhegyére.

Kora reggel azonban ismét megjelent a templomban; és a nép mind odament Őhozzá, és Ő leülvén tanította őket.

Közben az írástudók és a farizeusok hozzávezettek egy házasságtörésen ért asszonyt, és azt középre állítván,

Így szóltak Jézusnak: Mester, ezt az asszonyt tetten érték, amikor házasságtörést követett el.

Mózes pedig azt parancsolta minékünk a törvényben, hogy az ilyen nőket meg kell kövezni; hát te mit mondasz?

Ezt pedig csak azért mondták, kísértvén Őt, hogy valamivel vádolhassák Őt. Jézus lehajolván, az ujjával a földre írt.

De amikor makacsul tovább kérdezték Őt, fölegyenesedett és azt mondta nékik: Aki közületek büntelen, az kezdje el a megkövezését.

És ismét lehajolván, a földre írt.

Azok pedig, amikor ezt hallották, egymás után eltávoztak, kezdve a véneken, és egyedül csak Jézus maradt ott és középen az asszony.

Jézus fölegyenesedett és így szólt néki: Asszony, hol vannak a vádlóid? Senki sem kárhoztat téged?

Az asszony azt mondta: Senki sem Uram. Jézus így szólt: Én sem kárhoztatlak: menj el, és többé ne vétkezzél.

JÉZUS TANÚBIZONYSÁGOT TESZ ÖNMAGÁRÓL 12 Azután Jézus ismét beszélt nékik, mondván: Én a világ világossága vagyok; aki követ engemet, semmiképpen sem fog a sötétségben járni, hanem az örökélet világosságában fog élni.

Akkor a farizeusok így szóltak néki: Te magadról teszel tanúbizonyságot; azért a te tanúbizonyságtételed nem érvényes.

Jézus azt felelte nékik: Ha én magam teszek is tanúbizonyságot önmagamról, érvényes az én bizonyágtételem, mert tudom, hogy honnan jöttem és hová megyek; ti azonban nem tudjátok, hogy honnan jövök vagy (hogy majd) hová megyek.

Ti csak test szerint (emberi módon) mondtok ítéletet, én (csak test szerint) senki fölött sem mondok ítéletet.

De ha mondok ítéletet, az én ítéletmondásom igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem (együtt ítélünk) én és az Atya, aki engemet küldött.

A ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúbizonyságtétele érvényes.

Én vagyok az egyik, aki tanúbizonyságot teszek önmagamról (a magam ügyében); de tanúbizonyságot tesz mellettem az Atya is, aki engemet küldött.

Ezért aztán így szóltak néki: Hol van a te atyád? Jézus azt felelte: Ti sem engemet nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engemet ismernétek, azáltal az én Atyámat is ismernétek.

Jézus ezt a beszédet a templomi perselyek közelében mondta, amikor a templomban tanított; és senki sem fogta el Őt, mert még nem érkezett el az Ő órája.

JÉZUS SEJTETI, HOGY ŐT MEG FOGJÁK ÖLNI 21 Ismét szólt azért nékik Jézus: Én majd elmegyek, és ti (az idvesség után sóvárogva) keresni fogtok engemet, de meg fogtok halni bűnökben; ugyanis ahová én megyek, ti oda nem jöhettek.

Akkor azt kérdezték a zsidók: Tán csak nem akarja magát megölni, mert azt mondja, hogy ahová én megyek, ti oda nem jöhettek?

Jézus azt felelte nékik: Ti alulról valók vagytok, én pedig felülről való vagyok; ti ebből a világból valók vagytok, én nem ebből a világból való vagyok.

Azért mondtam néktek, hogy meg fogtok halni bűneitekben, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok az, aki vagyok (azaz a Messiás), meg fogtok halni bűneitekben.

Akkor azt kérdezték tőle: Ki vagy te? Jézus így felelt nékik: Az vagyok, akinek kezdettől fogva mondom magamat.

Felőletek még sokat kell szólnom és ítéletet mondanom; azonban aki engemet küldött, az igaz; és én amiket Őtőle hallottam, csak azokat hirdetem a világnak.

De nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nékik.

Jézus azért így tanított tovább: Amikor majd fölemelitek az Ember Fiát, akkor fogjátok megérteni, hogy én az (Ember Fia, Messiás) vagyok, és hogy én magamtól semmit sem cselekszem, hanem amire megtanított engemet az Atya, csak azt hirdetem.

És aki küldött engemet, velem van; nem hagyott engemet egyedül, mert én mindenkor azt cselekszem, ami őnéki kedves.

Jézus amikor ezeket elmondta, sokan Őbenne hívőkké lettek.

KRISZTUS IGAZSÁGA: SZABADDÁ TESZ; - A BŰN: RABSZOLGÁVÁ TESZ 31 Akkor így szólt az őbenne hívő zsidóknak: Ha ti (engedelmesen) megmaradtok az én beszédemben, valóban az én tanítványaim vagytok.

És meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká tesz majd titeket.

Akkor így feleltek néki: Ábrahám ivadéakai vagyunk, és soha senkinek rabszolgái nem voltunk; hogyan mondhatod azért te, hogy szabadokká lesztek?

Jézus azt felelte nékik: Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindenki, aki bűnt követ el, rabszolga.

A rabszolga pedig nem marad örökké a házban; a fiú mindörökké ott marad.

Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.

ÁBRAHÁM GYERMEKEI-É A ZSIDÓK? 37 Tudom, hogy Ábrahám ivadéakai vagytok; de ti arra készültök, hogy engemet megöljete, mert az én beszédemnek nincsen tibennetek fogantatja.

Én azt hirdetem, amit az én Atyámnál láttam; éppen úgy ti is azt cselekszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok.

Azok feleltek és azt mondták néki: A mi atyánk Ábrahám. Jézus ellenben azt mondta nékik: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, azt tennétek, amit Ábrahám cselekedett.

Ti azonban most arra törekedtek, hogy engemet megöljete, holott én az az ember vagyok, aki azt az igazságot hirdetem tinéktek, amelyet az Istentől hallottam; Ábrahám nem viselkedett hozzátok hasonlóan.

Ti a ti atyátok cselekedeteit művelitek (de a ti atyátok nem Ábrahám). Akkor azt mondták néki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy atyánk van, az Isten.

Jézus azt mondta nékik: Ha Isten volna a ti atyátok, szeretnétek engemet, mert én az Istentől jöttem, és vagyok köztetek; ugyanis nem magamtól jöttem, hanem Ő küldött engemet.

Miért nem értitek meg az én beszédemet (beszédmódomat)? Azért, mert nem tudtok (odaadóan) hallgatni arra, amit én beszélek.

JÉZUST A ZSIDÓK MEG AKARJÁK ÖLNI 44 A ti atyátok az ördög, őtőle származtok, és a ti atyátok kívánságát szeretitek cselekedni. Az ördög embergyilkos volt kezdettől fogva, és semmi köze sincs az igazsághoz, mert őbenne nincsen igazság. Amikor a hazugságot szólja, a maga természetének megfelelően beszél, mert hazug, és a hazugságnak atyja.

De mivel én az igazságot hirdetem, ti nem hisztek nékem.

Közületek kicsoda tud valami bűnt reám bizonyítani? Ha pedig az igazságot hirdetem, miért nem hisztek énnékem?

Aki az Istentől származik, megérti az Isten beszédét; ti azért nem értitek meg, mert nem az Istentől származtok.

A zsidók feleltek néki, és azt mondták: Hát nincs igazunk, amikor azt állítjuk, hogy te samáriai vagy, és hogy valami ördög van benned?

Jézus így felelt: Énbennem nincs semmiféle ördög, hanem az az igaz, hogy én tisztelem az én Atyámat, de ti megtagadjátok tőlem a tiszteletet.

Én nem keresem a magam dicsőségét, de van aki keresi; és Ő igaz bírám.

Bizony, bizony, mondom néktek: Ha valaki engedelmesen megtartja az én tanításomat, nem lát halált soha.

Akkor azt mondták néki a zsidók: Most értettük meg igazán, hogy valami ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is, te pedig azt mondod: Ha valaki az én tanításomat megtartja, soha nem izleli meg a halált.

Tán csak nem vagy te nagyobb a mi atyánknál Ábrahámnál, aki szintén meghalt? A próféták is meghaltak. Ki akarsz te lenni?

Jézus így felelt: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmitérő; az én Atyám az, aki dicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy Ő a ti Istenetek;

pedig ti nem ismeritek Őt, én azonban ismerem. És ha azt mondanám, hogy: „Nem ismerem Őt”, hozzátok hasonló hazug lennék; de én ismerem Őt, és az Ő beszédét engedelmesen megtartom.

Ábrahám, a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; meg is látta, és örült.

Akkor a zsidók azt mondták néki: Még ötven éves sem vagy, és láttad Ábrahámot?

Jézus így szólt nekik: Bizony, bizony mondom néktek, mielőtt Ábrahám született, én vagyok.

Akkor köveket ragadtak azért, hogy reáhajgálják; Jézus azonban elrejtőzött.

A VAK MEGGYÓGYÍTÁSA MIATT A FARIZEUSOK MEGKEMÉNYÍTIK MAGUKAT 1 Jézus azután kiment a templomból és elmenőben meglátott egy születésétől fogva vak embert.

A tanítványai megkérdezték: Mester, ki vétkezett, ez vagy a szülei, hogy vakon kellett születnie?

Jézus így felelt: Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem azért született vakon, hogy nyilvánvalóvá legyen őrajta az, hogy Isten hogyan munkálkodik.

Nékünk, amíg nappal van, annak szolgálatában kell munkálkodnunk, aki engemet küldött; elérkezik majd az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.

Amíg a világon vagyok, a világnak világossága vagyok.

E szavak után a földre köpött, nyálával sarat csinált és a sarat rákente a vak ember szemére,

és így szólt néki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám tavában (Siloám azt jelenti: küldött). El is ment és megmosakodott; és a szeme megnyílt, és úgy ment haza.

A szomszédok azért és azok, aki azelőtt látták, hogy koldult, így szóltak: Nem ez az ember az, aki itt szokott ülni és koldulni?

Némelyek azt mondták: Ez az. Mások így szóltak: Nem, csak hasonló ahhoz, Ő pedig azt mondta: Én vagyok az.

Akkor azt kérdezték tőle: Hogyan nyílt meg a szemed?

Ő így felelt: Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, szememre kente, és azt mondta nékem: Menj el a Siloám tavára és mosakodjál meg; én tehát elmentem, megmosakodtam, és megjött a szemem világa.

Akkor azt kérdezték tőle: Hol van az az ember? Ő így felelt: Nem tudom.

Azután az előbb még vak embert elvezették a farizeusokhoz.

Az a nap pedig, amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta a vaknak szemét, éppen szombat volt.

Azért hát a farizeusok is megkérdezték a koldust, hogyan jött meg a látása. Ő azt mondta nekik: Sarat tett a szememre, és én megmosakodtam és most látok.

Akkor a farizeusok közül némelyek azt mondták: Nem Istentől való az az ember, mert nem tartja meg a szombatot. Mások azt mondták: Hogyan tud egy bűnös ember égi jeleket tenni? És szakadás támadt köztük.

Ismét megkérdezték tehát a vakot: Mit gondolsz Jézusról te, hogy így megnyitotta a szemedet? Az így felelt: Azt gondolom, hogy próféta.

Akkor a zsidók nem voltak hajlandók elhinni róla, hogy vak volt és hogy megjött a látása; azért előhívták a szüleit annak, akinek megjött a látása,

és megkérdezték őket: A ti fiatok ez, erről mondjátok azt, hogy vakon született? Hogy van hát, hogy most lát?

A vaknak szülei feleltek és azt mondták: Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született;

de hogyan van az, hogy most lát, nem tudjuk, azt sem tudjuk, kicsoda nyitotta meg a szemét; őt magát kérdezték meg, elég idős már, ő majd beszél magáról.

Ezt mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól; a zsidók ugyanis már eltökélték, hogy ha valaki Jézust Krisztusnak vallja, azt ki kell zárni a zsinagógából.

Azért mondták a szülei: Elég idős már, őt kérdezték meg.

Akkor másodszor is hivatták azt az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: Adj dicsőséget az Istennek (azzal, hogy az igazat mondd); mi tudjuk, hogy az az ember bűnös.

A koldus így felelt: Vajon bűnös-é, nem tudom; azt az egyet tudom, hogy noha vak voltam, most látok.

Akkor azt kérdezték tőle: Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?

Az így felelt nekik: Mondtam már néktek, de ti nem vettétek tudomásul; miért szeretnétek ismét hallani? Talán ti is az Ő tanítványai kívántok lenni?

Azok megszidták őt és azt mondták: Te vagy az Ő tanítványa, mi pedig Mózes tanítványai vagyunk; mi tudjuk, hogy Mózeshez az Isten szólt, de erről azt sem tudjuk, hogy honnan való.

Az ember felelt és azt mondta nekik: Az a csodálatos ebben a dologban, hogy ti nem tudjátok, hogy honnan való, de mégis Ő nyitotta meg a szememet.

Tudjuk, hogy az Isten bűnösöket nem hallgat meg, hanem ha valaki istenfélő és az Ő akaratát cselekszi, azt meghallgatja.

Ősidőktől fogva soha sem hallott az ember olyasmit, hogy valaki egy vakonszületett embernek szemét megnyitotta;

ha az az ember nem Istentől való volna, semmit sem tehetett volna.

Feleletül így szóltak neki: Te mindenestől bűnben születted, és te tanítasz minket? Aztán kivetették őt a zsinagógából.

Jézus meghallotta, hogy kivetették azt, és találkozáskor vele, megkérdezte tőle: Te hiszel az Ember Fiában?

Az így felelt: Kicsoda az Uram, hogy higgyek Őbenne?

Jézus azt felelte neki: Már láttad Őt, és aki veled beszél: Ő az.

Az pedig azt mondta: Hiszek Uram; és leborult előtte.

Akkor Jézus így szólt: Ítélettételre jöttem én erre a világra, hogy a nemlátók lássanak és a látók vakokká legyenek.

Meghallották ezt a közelében lévő farizeusok, és azt mondták neki: Talán csak nem gondolod, hogy mi is vakok vagyunk?

Jézus így felelt nekik: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; de mivel most is azt mondjátok: „Mi látunk”, azért bűnösök maradtok.

JÉZUS PÉLDÁZATBAN SZÓL A NÉP HAMIS VEZÉREIRŐL, ÉS MAGÁRÓL MINT JÓ PÁSZTORRÓL 1 Bizony, bizony mondom néktek: Aki nem az ajtón megy be a juhokba, hanem máshonnan lép be, az tolvaj és rabló;

aki ellenben az ajtón megy be, az a juhok pásztora.

Annak az ajtónálló kinyitja az ajtót, a juhok hallgatnak hangjára, és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket.

Amikor pedig a maga juhait mind kieresztette, előttük megy, és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját.

Egy idegent azonban semmiképpen nem fognak követni, hanem elfutnak attól, mert az idegennek hangját nem ismerik.

Jézus ezt a képes beszédet mondta nekik, de azok nem értették meg, mit jelent az, amit nekik mondott.

Azért Jézus így tanított tovább: Bizony, bizony mondom néktek, én vagyok a juhokhoz vezető ajtó.

Mind azok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók, de a juhok nem hallgattak rájuk.

Én vagyok az ajtó; ha én általam megy be valaki, megmenekül (a rablótól és üdvözü), bemegy és kimegy majd, és legelőt talál.

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, gyilkoljon és pusztítson; én azonban azért jöttem, hogy a juhoknak életük legyen és bőségük legyen.

Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;

a béres, aki nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdona, amikor látja, hogy a farkas közeledik, elhagyja a juhokat és elmenekül, és a farkas elrabolja azokat és szétszórja;

a béres elfut, mert csak béres, és nem fekszik szívében a juhokról való gondoskodás.

Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engemet,

éppen úgy, amint ismer engemet az Atya, és amint én is ismerem az Atyát, - és kész vagyok arra, hogy életemet feláldozzam a juhokért.

Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell, és hallgatnak majd az én hangomra, és lesz egy nyáj és egy pásztor.

Azért szeret engemet az Atya, mert leteszem az én életemet (mint valami ruhát), hogy ismét fölvegyem azt.

Nem más veszi el azt éntőlem, hanem én teszem le a magam akaratából. Van hatalmam, hogy letegyem, és van hatalmam, hogy azt ismét fölvegyem; ezt a parancsolatot kaptam az én Atyámtól.

E miatt a beszéd miatt ismét szakadás támadt a zsidók közt.

Közülük sokan azt mondták: Ördög van benne és megbolondult. Miért hallgatjátok Őt?

Mások ellenben azt mondták: Ezek a beszédek nem valamely ördögtől megszállt embernek a beszédei; ugyan meg tudja-e nyitni egy ördög a vakok szemét?

Abban az időben ünnepelték Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepét; tél volt;

Jézus a templomban a Salamon csarnokában járt.

Akkor körülvették Őt a zsidók, és így szóltak néki: Meddig tartasz még minket bizonytalanságban? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.

Jézus így szólt nekik: Megmondtam már néktek, de nem hiszitek; a munkálkodásom, amelyet az én Atyámnak nevében végezek, tanúskodik énmellettem;

de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.

Az én juhaim hallgatnak az én hangomra; én ismerem őket, és ők követnek engem.

Én örökéletet adok nekik, és soha de soha el nem vesznek, és az én kezemből senki nem ragadja el őket.

Az én Atyám, aki őket nékem adta, mindenkinél nagyobb, és az én Atyám kezéből senki sem tudja őket kiragadni.

Én és az Atya egy vagyunk.

JÉZUST A ZSIDÓK MEG AKARJÁK KÖVEZNI ÉS EL AKARJÁK FOGNI 31 A zsidók akkor ismét köveket ragadtak, hogy Őt megkövezzék.

Jézus azt mondta nekik: Az Atyától (reám bízott) sok jó munkát tártam elétek; azok közül melyik jó munka miatt akartok engemet megkövezni?

A zsidók így feleltek néki: Jó munkálkodás miatt nem kövezünk meg téged, hanem istenkáromlás miatt, és pedig azért, mert te jóllehet ember vagy, Istenné teszed magad.

Jézus azt felelte: Nincs-é megírva a ti törvényetekben, hogy: „Én mondtam: istenek vagytok" (Zsoltár 82:6)?

Ha (az Írás) isteneknek mondta azokat (az embereket), akiknek Isten amaz Igéje szólt, - és nem lehet, hogy az írás érvénytelenné legyen, -

hogyan mondjátok ti annak, akit az Isten szentelt meg és küldött a világra, hogy istenkáromlást szólsz, mert azt mondtam: Az Isten Fia vagyok?

Ha én az Atyámtól reám bízott munkákat nem végezem, ne higgyetek nékem;

ha azonban végezem, ha nékem nem hisztek, higgyetek (legalább) a munkálkodásomnak, hogy megtudjátok és mindig tudjátok, hogy az Atya énbennem van, és én az Atyában vagyok.

Ezért ismét megpróbálták, hogy Őt elfogják; de Ő kiszabadult a kezükből.

Jézus ismét elment a Jordánon-túlra, arra helyre, ahol János kezdetben keresztelt. És ott maradt;

és sokan mentek Őhöz, és (az Ő meghallgatása után) azt mondták: János ugyan semmi csodát nem tett, de mindaz amit János erről mondott, igaz volt.

És ott sokan lettek Őbenne hívőkké.

JÉZUS FELTÁMASZTJA LÁZÁRT 1 Egy Lázár nevű ember megbetegedett; Béthániában lakott, Máriának és nénjének Mártának falujában.

Ez a Mária volt az, aki az Urat illatos olajjal megkenté, és a lábát hajával törölte meg; ennek testvére volt Lázár, aki beteg lett.

Azért Lázár nénjei elküldtek valakit Jézushoz, és azt üzenték: Uram, (barátod) akit szeretsz, beteg.

Jézus amikor ezt meghallotta, így szólt: Ez a betegség nem végződik halállal, hanem az Isten dicsőségére szolgál, hogy e betegség által az Isten fia dicsőíttessék.

Jézus szerette Mártát és ennek húgát és Lázárt.

Mégis amint meghallotta, hogy Lázár beteg, még két napig azon a helyen maradt, ahol volt.

De azután azt mondta tanítványainak: Menjünk el ismét Júdeába.

A tanítványok így szóltak néki: Mester, a zsidók mostanában szándékoztak téged ott megkövezni, és te ismét odamégy?

Jézus így felelt: Nem tizenkét órája van-é a napnak? Ha valaki nappal jár, semmibe nem ütközik bele, mert látja ennek a világnak világosságát (a napfényt);

de ha valaki éjjel jár, beleütközik valamibe, mert akkor nincsen világosság.

Ezeket mondta, és azután így szólt nékik: Lázár a mi barátunk elaludt; de elmegyek, hogy őt fölébresszem.

A tanítványai azért így szóltak: Uram, ha elaludt, meg fog gyógyulni.

Jézus ugyan arról szólt, hogy Lázár meghalt; de a tanítványok azt gondolták, hogy pihentető alvásról beszél.

Azért hát Jézus világosan megmondta nekik: Lázár meghalt,

és én tekintettel titeket: örülök, hogy nem voltam ott; a ti hitetek növelése végett történt ez. (Lk 17:5) De menjünk el őhozzá!

Tamás - ez a név azt jelenti, hogy Iker, -így szólt tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy Ővele együtt meghaljunk.

Amikor aztán Jézus Béthániába érkezett, megtudta, hogy Lázár már négy nap óta a sírban feküdt.

Mivel pedig Béthánia közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt stádium-nyira (kb. három kilométernyire),

a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket, mert testvérük halála miatt bánkódtak.

Amint Márta meghallotta, hogy Jézus közeledik, elébe ment; Mária pedig otthon maradt.

Márta akkor azt mondta Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem;

de még most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja néked az Isten.

Jézus így felelt neki: Fel fog támadni a te testvéred.

Márta azt mondta neki: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, a végső napon.

Jézus így szólt: Én vagyok a feltámadás és én vagyok az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is, élni fog;

és mindenki, aki él és hisz énbenem, soha de soha nem hal meg; hiszed-e ezt?

Márta így felelt: Igenis Uram; én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kellett jönnie e világra.

És amint ezeket mondta, elment és titkon szólította hűgát, Máriát: A Mester itt van és hív téged.

Mária mihelyt ezt hallotta, gyorsan fölkelt és Őhozzá sietett.

Jézus ugyanis nem ment be a faluba, hanem még azon a helyen volt, ahol Márta találkozott vele.

A zsidók azért, akik a házban voltak és vigasztalták Máriát, látván, hogy ő gyorsan fölkelt és kiment, követték őt, mert azt gondolták, hogy a sírhoz megy, hogy ott sírjon.

Mária amint odaérkezett, ahol Jézus volt, meglátván őt, lába elé borult, és így szólt neki: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Jézus amint látta, hogy Mária sír, és az ővele érkezett zsidók is sírnak, lelkében felháborodott és megrendült,

és azt mondta: Hová helyeztéték őt? így feleltek néki: Jöjj és lásd meg.

Jézus sírva fakadt.

Akkor így szóltak a zsidók: Íme, milyen nagyon szerette őt.

Közülük némelyek azt mondták: Ez, aki a vaknak szemét 251 Jn 11:38-52 megnyitotta, nem tehette volna meg, hogy Lázár ne haljon meg?

Jézus ismét felháborodván magában odalépett a sírhoz; az egy barlang volt, és egy kő zárta el a bejárást.

Jézus így szólt: Vegyétek el onnan a követ. Akkor Márta, a halottnak néneje azt mondta: Uram, már szaga van; mert negyedik napja, hogy halott.

Jézus így szólt néki: Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?

Elvették hát onnan a követ. Jézus pedig föltekintett az égre, és ezt mondta: Atyám hálát adok néked, hogy meghallgattál engemet.

Én tudtam, hogy mindenkor meghallgatsz engemet; de a körülálló sokaság miatt mondtam a hálaadást, hogy higgyék, hogy te küldtél engemet.

És ezeket mondván, hangosan felkiáltott: Lázár, jöjj ki!

És a halott kilépett a sírból úgy, amint keze és lába kötélékekbe volt pólyálva, és arca kendővel letakarva. Akkor Jézus azt mondta nékik: Vegyétek le róla a kötélékeket és engedjétek, hogy elmenjen.

A NAGYTANÁCS JÉZUS MEGÖLÉSÉT TERVEZI (Mt 26:1-; Mk 14:1-2; Lk 22:1-2) 45 Akkor sokan ama zsidók közül, akik Máriához mentek és látták, amit Jézus cselekedett, Őbenne hívókké lettek;

közülük némelyek azonban elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nékik, amit Jézus cselekedett.

Azért a főpapok és a farizeusok összehívták a nagytanácsot és így szóltak: Most mit teszünk, tekintve, hogy ez az ember sok égi jelt tészon?

Ha megengedjük, hogy tovább így munkálkodjék, mindenki hinni fog Őbenne, és eljönnek majd a rómaiak, és elveszik tőlünk (elpusztítják) mind a templomunkat mind a mi nemzetünket.

Egyikük azonban, Kajaphász, aki főpap volt abban az esztendőben, azt mondta nékik: Ti nem tudtok semmit,

és nem gondoltok arra: Jobb néktek, hogy egy ember haljon meg a népért, és ne az egész nemzet vesszen el.

Ezt pedig nem a maga lelkének indításából mondta, hanem azért, mert abban az esztendőben ő volt a főpap, és mint ilyen megjövendölte, hogy Jézusnak meg kell halnia a népért;

de nemcsak ezért a népért, hanem azért is, hogy egybegyűjtse Istennek a pogányok közt szétszórt gyermekeit.

Attól a naptól fogva azért arról tanácskoztak, hogyan öljék meg Őt.

Jézus azért többé már nem járt nyilvánosan a zsidók közt, hanem elment onnan vidékre, közel a pusztasághoz egy Ephraim nevű városba, és ott maradt tanítványaival együtt.

Közel volt már a zsidók húsvétja, és húsvét előtt a vidékről sokan fölmentek Jeruzsálembe, hogy megtisztuljanak.

Ott keresték Jézust, és a templomban álldogálván beszélgettek egymással: Mit gondoltok? Úgye nem jön fel az ünnepre?

A főpapok és a farizeusok pedig parancsolatot adtak, hogy ha valaki megtudja, hogy hol van, jelentse, hogy elfoghassák.

JÉZUS MEGKENETÉSE BÉTHÁNIÁBAN (Mt 26:6-13; Mk 14:3-9) 1 Jézus hat nappal a húsvét ünnepe előtt elment Béthániába, ahol Lázár élt, akit Jézus feltámasztott a halálból.

Ott vacsorát készítettek Őnéki, és azon Márta szolgált fel; az asztalnál a Jézussal együtt ülők közt az egyik volt Lázár;

akkor Mária elővett egy font (=327,45 gramm) igazi nárdusból készült drága olajat és azzal megkenete Jézus lábát, és hajával megtörölte; és a nárdus-olaj illatával megtelt a ház.

Akkor az egyik tanítványa, Iskariótesz Júdás, - aki az Ő árulója lett, - így szólt:

Miért nem adták el ezt a nárdus-olajat háromszáz dénáron, és az árát miért nem adták a szegényeknek (egy dénár értéke kb. 80 fillér).

Ezt pedig nem azért mondta, mert gondja volt a szegényekre, hanem azért, mert tolvaj volt, és a tanítványok pénzestáskája nála volt, és amit abba tettek, ellopkodta.

Jézus így szólt: Hagyd őt nyugton, hogy az én temetésem napjára őrizze meg azt;

mert szegények mindenkor vannak veletek, de én nem vagyok mindenkor veletek.

A zsidók közül nagyon sokan megtudták, hogy Jézus ott van, és odamentek nem csak azért, hogy Őt lássák, hanem hogy láthassák Lázárt is, akit a halálból feltámasztott.

A főpapok pedig arról tanácskoztak, hogy Lázárt is megölik,

mert a zsidók közül sokan miatta mentek oda, és miatta hittek Jézusban.

JÉZUS BEVONUL JERUZSÁLEMBE (Mt 21:1-11; Mk 11:1-11; Lk 19:28-40) 12 Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre érkezett, mivel azt hallotta, hogy Jézus elmegy Jeruzsálembe,

pálmaágakat vett kezébe (s a városból) kiment elébe, és így kiáltott: Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, Ő az izráél királya!

Jézus pedig egy szamarat találván, arra ráült, és így teljesedett be az írás:

Ne félj Sionnak leánya; ímé, a te királyod jön szamárcsikó hátán. (Zakariás 9:9)

E szavaknak jelentését tanítványai eleinte nem értették meg, hanem csak amikor Jézus megdicsőült, akkor emlékeztek rá, hogy ezek Őfelőle írtak meg, és emlékeztek az Ővele történetekre is.

A sokaság, amely Ővele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból és feltámasztotta a halálból, arról az égi csodajelről tanúbizonyságot tett.

Azért ment hát elébe a Jeruzsálemben összesereglett sokaság, mert hallotta, hogy Ő azt az égi csodajelet tette.

A farizeusok akkor így szóltak egymáshoz: Látjátok, hogy semmire sem mentek; íme, a világ Őt követi.

A GÖRÖGÖK LÁTNI KÍVÁNJÁK JÉZUST 20 Néhány hellén is volt azok közt, akik fölmentek Jeruzsálembé, hogy az ünnepen (a templomban) imádkozzanak.

Azok odamentek a galileai Béthszaidából való Fülöphöz és kérték őt: Uram, szeretnénk Jézust látni.

Fülöp elment Andrásához, és ezt megmondta néki; András és Fülöp azután együtt mentek Jézushoz, és szóltak néki.

Jézus így felelt nékik: Elérkezett az óra, hogy megdicsőíttessék az Ember Fia.

Bizony, bizony mondom néktek: Ha a gabonamag nem esik a földbe és nem hal el, csak egy szem gabonamag marad; ha azonban elhal, gazdag aratást hoz.

Az az ember, aki szereti (dédelgeti) a maga (földi) életét: elveszett ember, és aki ezen a világon gyűlöli (kevésre becsüli) a maga (földi) életét, megtartja (mennyei) életét. (Mt 19:39; 16:25; Mk 8:35; Lk 9:24; 17:33)

Ha nékem szolgál valaki, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nékem így szolgál, megbecsüli őt az Atya.

JÉZUS HALÁLÁNAK MISZTÉRIUMA 27 Most az én lelkem megrendült, és azért mit mondjak? Azt, hogy: Atyám, ments meg engemet ettől az órától? Nem! Mert éppen azért jöttem, hogy ezt az órát (a halált) vállaljam.

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Akkor egy hang hallatszott az égből: Meg is dicsőítettem és ismét megdicsőítem.

A sokaság, amely ott állt és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött; mások azt állították, hogy angyal beszélt vele.

Jézus akkor azt mondta: Nem énérttem hangzott el ez az égi hang, hanem tiérettetek.

Most van az ideje e világ megítéltetésének; most vettetik ki e világból e világnak fejedelme;

és én ha fölemeltetem e földről, mindenkit magamhoz vonok.

Ezt pedig azért mondta, hogy megjelentsé, milyen halállal kell meghalnia.

A sokaság így felelt néki: Mi azt tanultuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké élni fog; hogyan mondhatod azért te, hogy az Ember Fiának föl kell emeltetnie? Kicsoda hát ez az Ember Fia?

Jézus így felelt nekik: A világosság még köztetek van, de már csak egy kevés ideig. Járjatok azért a világosságban addig, amíg a világosság veletek van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Amíg a világosság veletek van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiait legyetek. Ezeket mondta Jézus, és elmenvén, elrejtőzött előlük.

A NÉP KEMÉNYSZÍVŰSÉGÉNEK JELLEMZÉSE ÉS KÁRHOZTATÁSA 37 Jézus jóllehet olyan sok égi jelet tett szemük láttára, mégsem hittek Őbenne,

hogy beteljesedjék Ésaías prófétának ama beszéde, amelyet így mondott: Uram, ki lett hívóvé a mi tanításunk által, és az Úrnak karja kinek jelentetett ki? (Ésaías 53:1)

Azért nem tudtak hinni, mert amint szintén Ésaías mondta:

Isten megvakította a szemüket és megkeményítette a szívüket, hogy ne lássanak a szemükkel, és ne értsenek a szívükkel, hogy ne térhessenek meg hozzám, és ne gyógyíthassam meg őket. (Ésaías 6:9-10)

Ezeket mondta Ésaías, mert látta Jézus dicsőségét, és szólt őfelőle.

Mindazonáltal a főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy a zsinagógából ne zárják ki őket.

Mert jobban szerették az emberektől nyert dicséretet (megbecsülést), mint az Istentől nyert dicséretet (helyeslő jóváhagyást).

JÉZUS BESZÉDE BÍRÁNK LESZ A VÉGSŐ NAPON 44 Jézus hangosan kiáltott, és ezt mondta: Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki engemet küldött.

És aki lát engemet, azt látja, aki engemet küldött.

Én világossággul jöttem e világra, hogy ne maradjon a sötétségben senki, aki énbennem hisz.

Ha pedig valaki hallja az én szavaimat, de nem tartja meg, én nem leszek annak bírójává; mert nem azért jöttem, hogy a világ felett kárhoztató ítéletet mondjak, hanem hogy üdvözítsem a világot.

Aki megvet engemet, és nem fogadja el az én szavaimat, megvan annak a maga bírója: a beszéd, amelyet szóltam, az lesz majd a bírója a végső napon.

Mert én nem a magam lelkének indításából beszéltem, hanem az Atya, aki engemet küldött, Ő parancsolta meg nekem, hogy mit mondjak és miként beszéljek.

És tudom, hogy az Ő parancsolata örökéletre vezet. Amit tehát én beszélek, úgy beszélem, amint nekem az Atya mondta.

A LÁBMOSÁS; AZ UTOLSÓ VACSORA 1 A húsvét ünnepe előtt való nap volt. Jézus mivel tudta, hogy elérkezett az Ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, azért minthogy mindig szerette e világon maradó tanítványait, most teljes mértékben éreztette velük szeretetét.

És vacsora közben, amikor az ördög már szívébe sugallta Júdásnak, a Káriótból való Simon fiának, hogy árulja el Őt,

Jézus noha tudta, hogy az Atya mindent az Ő kezébe adott, és hogy Ő az Istentől jött, és az Istenhez megy,

fölkelt a vacsorától, levetette felső ruháját, és egy lenkendőt kötött a derekára;

azután vizet öntött a mosdótálba, éj elkezdte mosni tanítványainak lábát, és megtörölni a kendővel, amelyet magára kötött.

Amikor Simon Péterhez lépett, az így szólt néki: Uram, te akarod az én lábamat megmosni?

Jézus azt felelte néki: Amit én teszek, azt te most nem érted, de később majd megtudod az értelmét.

Péter azt mondta néki: Az én lábamat ugyan soha meg nem mosod. Jézus így felelt néki: Ha nem moslak meg téged, nem részesülsz velem együtt (az én dicsőségemben).

Péter így szólt néki: Akkor hát Uram, ne csak a lábamat mosd meg, hanem a kezemet és a fejemet is.

Jézus azt mondta néki: Aki megfürdött, annak nincsen szüksége másra, csak arra, hogy a lábát mossa meg, egyébként teljesen tiszta; ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Tudta ugyanis, hogy ki az, aki Őt elárulja; azért mondta, hogy: nem mindnyájan vagytok tiszták.

Amikor aztán megmosta lábukat, s fölvette felső ruháját, és ismét asztalhoz telepedett, így szólt nékik: Értitek-é, hogy mit miveltem tivéletek?

Ti így hívtok engemet: Mester, és: Uram, és helyesen mondjátok, mert az vagyok.

Ha tehát én, a ti Uratok és Mesteretek megmostam a ti lábatokat, néktek is kötelességetek, hogy egymás lábát megmossátok;

mert példát adtam néktek, hogy amint én cselekedtem tivéletek, ti is úgy cselekedjete.

Bizony, bizony mondom néktek, egy szolga sem nagyobb az ő uránál, egy apostol sem nagyobb az őt küldőnél.

Ha ezeket tudjátok, boldogok lesztek ha megteszitek ezeket.

Nem mindnyájatokról beszélek; én tudom, hogy kiket választottam ki magamnak; de kell, hogy beteljesedjék az az írás: Aki az én kenyeremet eszi, ellenem fordult. (Zsoltár 41:10)

Már most, annak megtörténte előtt megmondom néktek, hogy akkor amikor csakugyan megtörténik, higgyétek, hogy én az vagyok, aki vagyok (a Messiás).

Bizony, bizony mondom néktek: aki befogadja azt, akit én küldök, engemet fogad be, aki pedig befogad engemet, azt fogadja be, aki engem küldött.

AZ ÁRULÓ JÚDÁS ELTÁVOLÍTÁSA (Mt 26:20-2;; Mk 14:17-21; Lk 22:21-35) 21 Jézus amikor ezeket mondta, lelkében megrendült, s tanúbizonyságot tett és azt mondta: Bizony, bizony mondom néktek, hogy tiközületek egy elárul engem.

A tanítványok egymásra tekintettek, mert nem tudták, hogy kiről mondja.

Egyik tanítványa, akit Jézus szeretett, szorosan Jézus mellett ült;

Simon Péter azért intett néki, és így szólt néki: Mondd, ki az, akiről beszél?

Az azonnal Jézus kebelére hajolt, és azt kérdezte tőle: Uram, kicsoda az?

Jézus így felelt: Az, akinek én a falatot be fogom mártani (ebbe a tálba) és oda fogom adni. És bemártván a falatot, odaadta azt Júdásnak, a Káriótból való Simon fiának.

És a falat elfogadása után a Sátán belement Júdásba. Jézus akkor azt mondta néki: Amit tenni akarsz, tedd meg azonnal.

Az asztaltársak közül azonban senki sem értette, hogy miért mondta azt néki;

némelyek azt gondolták, - mivelhogy a (közös) pénzesztáska Júdásnál volt, - hogy Jézus azt mondta néki: Vásárolj meg, amire szükségünk van az ünnepen, vagy, hogy adjon valamit a szegényeknek.

Júdás pedig amint elvette a falatot, azonnal kiment; éjszaka volt.

JÉZUS BÚCSÚBESZÉDEI (13:31-16:33) JÉZUS MEGDICSŐÍTETÉSE; AZ ÚJ PARANC SOLAT 31 Amikor Júdás kiment, Jézus így szólt: Mostan dicsőített meg az Ember Fia, és Isten dicsőített meg Őbenne.

Ha pedig az Isten megdicsőített Őbenne, az Isten is megdicsőíti majd Őt, fölemelvén Őt a maga dicsőségébe, és pedig azonnal megdicsőíti Őt.

Gyermekeim, egy kevés ideig még veletek vagyok; kerestek majd engem, de amint a zsidóknak már mondtam, most néktek is mondom: Ahová én megyek, ti oda (most) nem jöhettek.

Új parancsolatot adok néktek: Szeressétek egymást; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is.

Arról ismeri meg majd mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha az egymás iránt való ilyen szeretet él tibennetek.

JÉZUS ELŐRE MEGMONDJA, HOGY ŐT SIMON PÉTER MEGTAGADJA (Mt 26:31-35; Mk 14:27-31; Lk 22:31-34) 36 Simon Péter így szólt néki: Uram, hová mégy? Jézus azt felelte: Ahová én megyek, te oda most nem követhetsz engem, de későbben követni fogsz.

Péter azt kérdezte tőle: Uram, miért nem követhetlek most? Az életemet odaadom érted.

Jézus így felelt néki: Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom néked: Még a kakas megszólalása előtt háromszor meg fogsz engemet tagadni.

JÉZUS MEGJELENTI, HOGY AZ ATYÁHOZ MEGY 1 Ne rendüljön meg a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.

Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha nem úgy volna, megmondtam volna néktek; elmegyek azért, hogy helyet készítsek néktek.

És ha elmegyek és helyet készítek majd néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

És ahová én megyek, ismeritek az odavezető útat.

Tamás így szólt néki: Uram, nem tudjuk, hová mégy; hogyan ismerhetnénk hát az odavezető útat?

Jézus azt felelte néki: Én vagyok az út; én vagyok az igazság és én vagyok az élet; senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam.

Ha megismertetek volna engemet, az én Atyámat is megismertétek volna. Mostantól fogva már ismeritek Őt és láttátok Őt.

Fülöp azt mondta néki: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és az elég nekünk.

Jézus így szólt néki: Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engemet, Fülöp? Aki engemet látott, látta az Atyát; hogyan mondhatod azért: Mutasd meg minékünk az Atyát?

Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Azokat a beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem a magam lelkének indításából mondom. Az Atya, aki állandóan énbennem marad, Ő munkálkodik általam.

Higgyétek el azért nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; de ha a beszédeimért nem hiszitek, higgyétek magukért a (messiási) cselekedeteimért.

Bizony, bizony mondom néktek: Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem, sőt azoknál nagyobbakat is cselekszik majd, mert én az Atyához megyek;

és akármit kértek majd az én nevemben, megteszem azt, hogy az Atya dicsőíttessék a Fiúban.

Ha valamit kértek tőlem az én nevemben, én megteszem azt.

JÉZUS MEGÍGÉRI A SZENTLÉLEK ELKÜLDÉSÉT 15 Ha szerettek engem, meg fogjátok tartani az én parancsolataimat.

És én kérni fogom az Atyát, és egy másik Segítőt ad majd néktek, az igazságnak Lelkét, hogy az veletek maradjon mindörökké;

Őt a világ nem tudja befogadni, mert nem látja és nem ismeri Őt; de ti ismeritek, mert nálatok marad, és mindig bennetek lakozik.

Nem hagyok hát titeket árvául, sőt visszajövök tihozzátok.

Még egy kevés idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok engem, mert én élek és ti is élni fogtok.

Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az én Atyámban vagyok, és ti énbennem és én tibennetek.

Aki megőrzi emlékezetében az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engemet; aki pedig szeret engemet, azt szereti az én Atyám; én is szeretni fogom azt, és kijelentem magamat annak.

Akkor így szólt néki Júdás, nem az Iskáriótész: Uram, hogyan van az, hogy csak nekünk kívánod magadat kijelenteni, és nem a világnak?

Jézus így felelt néki: Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet, és az én Atyám szeretni fogja őt, és őhozzá megyünk én őnála lakozunk.

Aki pedig nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet; pedig az a beszéd, amelyet tőlem hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki engem küldött.

Ezeket hirdettem néktek, amíg veletek voltam;

a Segítő pedig: a Szentlélek, akit az Atya az én nevemben fog küldeni, megtanít majd titeket mindenre, és eszetekbe juttatja mind azt, amit én mondtam néktek.

KRISZTUS BÉKESÉGE 27 Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek; nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne rendüljön meg a ti szívetek, és ne féljen.

Hallottátok, hogy én megmondtam néktek: Elmegyek és visszajövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy elmegyek az Atyához, mert az én Atyám nagyobb énnálam.

És most, a megtörténte előtt megmondtam néktek, hogy amikor csakugyan megtörténik, higgyetek.

Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; de énefelettem nincsen semmi hatalma.

A világnak azonban meg kell tudnia, hogy én szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nékem. Keljetez hát fel, menjünk el innen.

JÉZUS AZ IGAZI SZŐLŐTŐ 1 Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.

Minden rajtam lévő szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt, lemetsz; mind azt pedig, amelyik terem gyümölcsöt, megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok a beszéd által, amelyet néktek mondtam;

maradjatok énbennem, és akkor én tibennetek maradok. Amint a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt a maga erejéből, hanem csak úgy, ha a szőlőtőkén marad, éppen úgy ti sem, csak ha énbennem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énbennem marad, és akiben én maradok, az sok gyümölcsöt terem, mert nélkülem semmit sem cselekedhettek.

Ha valaki nem marad énbennem, kivettetik, mint a terméketlen szőlővessző és elszárad; az ilyeneket összeszedik, tűzre vetik és elégetik.

„MARADJATOK MEG AZ ÉN SZERETETEMBEN" 7 Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim tibennetek maradnak, kérjetez bármit, megkapjátok.

Az által dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy ti sok gyümölcsöt teremtek, és így az én tanítványaimnak bizonyultok.

Amint az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket; maradjatok meg hát az én szeretetemben.

Ha az én parancsolataimat megtartjátok, meg fogtok maradni az én szeretetemben, amint én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.

Ezeket azért tanítottam néktek, hogy az én örömöm tibennetek legyen, és hogy a ti örömötök teljes legyen.

Ez az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.

Nagyobb szeretet senkiben sincs annál, mint az a szeretet, hogy valaki életét adja az ő barátaiért.

Ti az én barátaim vagytok, ha azt cselekszitek, amit én parancsolok néktek.

Többé már nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket azonban barátainak mondtalak, mert megismertettem veletek mind azt, amit az én Atyámtól hallottam.

Nem ti választottatok ki engemet magatoknak, hanem én választottalak ki titeket magamnak és rendelvek titeket arra, hogy menjetek el, és teremjetez gyümölcsöt, és hogy a ti gyümölcsötök megmaradjon, hogy az Atya adja meg néktek, akármit kértek tőle az én nevében.

Azt parancsolom tehát néktek, hogy egymást szeressétek.

„A VILÁG GYŰLÖL TITEKET" 18 Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engemet előbb gyűlölt, mint titeket.

Ha e világhoz tartoznátok, a világ szeretne titeket mint az övéit; de mivel ti nem tartoztok e világhoz, sőt én e világból titeket kiválasztottalak magamnak, azért gyűlöl titeket a világ.

Emlékezzetek meg a beszédre, amelyet néktek mondtam: Egy szolga sem nagyobb az ő uránál. Ha engemet üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet nem tartották meg, a tiéteket sem fogják megtartani.

De mind ezt azért művelik veletek, mert tanúbizonyságot tesztez az én nevről, és mert nem ismerik azt, aki engem küldött.

Ha nem jöttem volna el, és ha nem tanítottam volna őket, nem volna bűnük, de most nincsen mivel menteniük a bűnüket.

Aki engemet gyűlöl, az én Atyámat is gyűlöl.

Ha nem cselekedtem volna köztük ama cselekedetez, aminőket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most látták (az én messiási cselekedeteimet), és mégis gyűlöltez mind engemet mind az én Atyámat.

De szükséges, hogy beteljesedjék az a mondás, amely az ő törvényükben meg van írva: Ok nélkül gyűlöltez engem. (Zsoltár 69:5)

Amikor majd eljön a Segítő, akit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik, Ő tanúbizonyságot tesz majd rólam;

de ti is tanúbizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.

Ezeket azért mondtam el néktek, hogy az üldözések idején hiteteket ne tagadjátok meg.

A zsinagógából kizárnak majd titeket; sőt eljön az óra, hogy mindenki, aki titeket megöl, azt gondolja, hogy azzal az Istennek szolgál.

És mind ezt azért művelik majd, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engemet.

Ezeket pedig azért mondtam meg néktek, hogy amikor eljön az ő órájuk (annak ideje, hogy mind ez megtörténik), emlékezzetek meg arról, hogy én előre megmondtam néktek. Kezdetől fogva azért nem mondtam meg néktek ezeket, mert még veletek voltam.

A SZENTLÉLEK MUNKÁLKODÁSA E VILÁGON 5 Most azonban visszamegyek ahhoz, aki engem küldött, és közületek senki sem kérdezi meg tőlem: Hová mégy vissza?

Hanem inkább a szomorúság töltötte el szíveteket, mert ezeket mondtam néktek.

De én az igazságot mondom: Jobb néktek, hogy én elmenjek, mert ha én nem megyek el, a Segítő nem jön el tihozzátok; de ha én elmegyek, elküldöm Őt hozzátok.

És Ő eljövele után meggyőzően feltárja a világ előtt azt, hogy mi is az a bűn, és mi az igazságosság, és mi az ítélet;

bűn az, hogy: nem hisznek énbennem;

igazságosság (az, hogy Isten ártatlanságomat igazolja azzal), hogy: én az Atyához megyek vissza (Ő magához fogad) és azért többé már nem láttok engem;

(az isteni igazságszolgáltató) ítélet az, hogy: ennek a világnak fejedelme már kárhozatra ítéltetett.

Még sok dolog van, amit néktek el kellene mondanom, de most még nem tudjátok elhordozni;

amikor azonban az igazságnak Lelke eljön, Ő elvezet titeket a teljes igazságra; ugyanis nem a maga gondolatait hirdeti, hanem amiket (az Atyától) hall, azokat mondja el, és ki fogja néktek jelenteni a bekövetkezendőket.

Ő engemet dicsóít majd, mert az enyémből (az én tanításomból) vesz, és azt fogja néktek kijelenteni.

Minden ami az Atyáé, az enyém; azért mondtam: A Szentlélek az enyémből vesz, és azt fogja néktek kijelenteni.

„KIJÖTTEM AZ ATYÁTÓL, ÉS - AZ ATYÁHOZ MEGYEK" 16 Egy kevés ideig nem láttok engem, de egy kevés idő múltával ismét megláttok engemet.

Akkor tanítványai közül néhányan így szóltak egymásnak: Mi az, amit nekünk mond: Egy kevés ideig nem láttok engem, és egy kevés idő múltával ismét megláttok engem? És mit jelent az: Visszamegyek az Atyához?

Majd azt kérdezték: Hát az micsoda, amit mond: Egy kevés ideig. Nem értjük, mit beszél.

Jézus látta, hogy meg akarták Őt kérdezni, azért így szólt nékik: Arról tanakodtok egymás közt, hogy azt mondtam: Egy kevés ideig nem láttok engemet, és egy kevés idő múltával ismét megláttok engemet?

Bizony, bizony mondom néktek, hogy ti sírtok és jajgattok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömmre fordul.

Az asszony amikor szül, kínlódik, mert elérkezett az ő órája; de amikor megszülte gyermekét, többé már nem emlékezik meg fájdalmáról, mert örül, hogy világra hozta gyermekét.

Mostan ti is szomorkodtok ugyan; de ismét meglátlak majd titeket, és örvendezni fog a ti szívetek, és akkor a ti örömtöket senki sem veszi el tőletek.

És azon a napon már semmit sem fogtok éntőlem kérdezni. Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.

Ezideig semmit sem kértetek az én nevemben; kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömtök teljes legyen.

Ezeket képes beszédben mondtam néktek; de eljön az idő, amikor nem képes beszédben szólok majd, hanem nyíltan beszélek néktek az Atyáról.

Azon a napon az én nevemben kértek majd; és nem mondom néktek, hogy én kérem majd az Atyát értetek;

ugyanis az Atya maga szeret titeket, mert ti szerettetek engemet, és hittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.

Kijöttem az Atyától, és eljöttem a világba; most elhagyom a világot, és az Atyához megyek.

A tanítványai azt mondták neki: íme, most nyíltan beszélsz, és semmiféle képes beszédet nem mondasz.

Most tudjuk, hogy te mindent tudsz, és nincs szükséged arra, hogy valaki kérdezzen téged; azért hisszük, hogy az Istentől jöttél.

Jézus így felelt nékik: Most hiszitek?

Íme, eljön az óra, és már eljött, hogy szétszóródjatok, mindegyikötök a maga otthonába, és engemet egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Ezeket azért mondtam néktek, hogy békességetek legyen énbenem (a velem való életközösségben). E világban szorongatnak titeket, de bízzatok, én győzedelmeskedtem a világ felett.

JÉZUS FŐPAPI IMÁDSÁGA 1 Jézus amint ezeket elmondta, föltekintett az égre, és így szólt: Atyám, elérkezett az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen tégedet.

Hatalmat adtál neki minden emberen, hogy örökéletet adjon mind azoknak, akiket neki adtál.

Az örökélet pedig az, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.

Én dicsőítettelek tégedet a földön: elvégeztem a munkát, amelyet énreám bízta, hogy elvégezzem; és most dicsőíts meg engemet te Atyám, temagadnál azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt tenálad már akkor, amikor a világ még nem volt.

Én kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket e világból nékem adtál. Tied voltak, és nékem adtad őket, és a te beszédedet megtartották.

Most aztán megtudták, hogy mind az, amit nékem adtál, tőled van;

mert a beszédeket, amelyeket énreám bízta, nekik adtam, és ők elfogadták, és igazán megértették, hogy én tőled jöttem, és elhitték, hogy te küldtél engemet.

Én őérettük könyörgök; nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem adtál, mert a tied, és ami az enyém, mind az a tiéd, és ami a tiéd, az az enyém, - és dicsőítettem őbennük.

És én tovább már nem maradok e világon, de ők még e világon maradnak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, oltalmazd meg őket a te neved által, amelyet nékem adtál, hogy egyek legyenek éppen úgy, mint mi.

Ameddig velük voltam, én oltalmaztam őket a te neved által, amelyet nékem adtál, s megőriztem őket, és senki sem vezett el közülük, csak a kárhozat fia, hogy rajta beteljesedjék az Írás.

Mostan pedig tehozzád megyek, és ezeket még azért mondom el e világon, hogy az ő lelküket teljesen betöltse az éri örömöm.

Én a te ígéretet adtam nekik, de a világ meggyűlölte őket, mert nem e világból valók, amint én sem e világból való vagyok.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem azt, hogy oltalmazd meg őket a gonosztól.

Nem e világból valók, aminthogy én sem e világból való vagyok.

Szenteld meg őket a te igazságoddal; a te ígéd igazság,

Amint te küldtél engemet e világba, én is úgy küldtem őket e világba;

és én őérettük áldozatul néked szentelem magamat, hogy ők is igazán néked szenteltekké legyenek.

De nem csak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédük által hisznek majd énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te Atyám énbennem vagy és én tebenned, hogy ők is mibennünk legyenek, hogy a világ higgye, hogy te küldtél engemet.

És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amint mi egy vagyunk;

én őbennük vagyok és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engemet, és éppen úgy szeretted őket, amint engemet szeretted.

Atyám, akarom, hogy ahol én vagyok, énvelem legyenek azok is, akiket nékem adtál, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet adtál nékem, mert szeretted engemet már a világ teremtése előtt.

Igazságos Atyám, a világ nem ismert meg téged, de én megismertelek, és ezek is megismerték, hogy te küldtél engemet;

és én megismertetem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, őbennük legyen, és én is őbennük legyek.

JÉZUST ELFOGJÁK (Mt 26:47-56; Mk 14:43-50; Lk 22:47-53) 1 Jézus amikor ezeket elmondta, kiment (a városból) tanítványaival együtt a Kedrón-patakon túlra; ott volt egy kert, abba mentek be Ő és a tanítványai.

Júdás, az áruló is ismerte azt a helyet, mert Jézus tanítványaival együtt gyakran szokott ott tartózkodni.

Júdás tehát és az ő vezetésével a katonai csapat, meg a főpapoktól és a farizeusoktól küldött szolgák odamentek fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

Jézus pedig, mivel tudta, hogy mi minden vár őreá, eljűk ment, és így szólt nékik: Kit kerestek?

Azok így feleltek: A názárethi Jézust. Jézus azt mondta: Én vagyok az. Ott állt mellettük Júdás is, az áruló.

Amikor Jézus azt mondta nékik: Én vagyok az, hátráltak és földre estek.

Akkor ismét megkérdezte tőlük: Kit kerestek? Azok így feleltek: A názárethi Jézust.

Jézus így felelt: Mondtam néktek, hogy én vagyok az; ha tehát engemet kerestek, ezeket bocsássátok el;

azért szólt így, hogy beteljesedjék, amit megmondott: Akiket nékem adtál, azok közül senkit sem vesztettem el.

Akkor Simon Péter, minthogy volt egy kardja, kirántotta azt, és a főpap szolgájára sújtott, és levágta annak jobb fülét; a szolga neve Málkhosz volt.

Jézus azonban így szólt Péternek: Tedd hüvelyébe kardodat; vajon nem kell-e kiinnom a szenvedésnek poharát, amelyet az én Atyám adott énnékem?

JÉZUS ANNÁSZ ÉS KAJAPHÁSZ FŐPAP ELŐTT; PÉTER MEGTAGADJA JÉZUST (Mt 26:57-72; Mk 14:53-72; Lk 22:54-71) 12 A katonai csapat, az ezredes és a zsidók szolgálói megragadták Jézust és megkötötték Őt,

és elvezették Őt először Annászhoz; ez ugyanis ipa volt Kajaphásznak, aki abban az esztendőben főpap volt;

ez a Kajaphász volt az, aki a zsidóknak azt tanácsolta, jobb hogy egy ember haljon meg a népért.

Simon Péter pedig és egy másik tanítvány követte Jézust. Az a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap udvarába,

Péter pedig kívül állt az ajtónál. Azért kiment az a másik tanítvány, aki a főpapnak ismerőse volt, és szólt az ajtóőrző leánynak, és bevezette Pétert.

Akkor az ajtóőrző leány így szólt Péternek: Tán csak nem ennek az embernek tanítványai közül való vagy te is? Péter azt mondta: Nem vagyok.

A szolgák és a templomőrök ott álltak és faszénből tüzet raktak, mert hideg volt, és melegedtek; Péter is velük együtt ott állt, és melegedett.

A főpap pedig megkérdezte Jézust az ő tanítványai felől és a tanítása felől.

Jézus így felelt néki. Én nyilvánosan szoltam a világnak; én mindenkor valamely zsinagógában, valamint a templomban tanítottam, ahol a zsidók mind össze szoktak gyűlni, és titkon semmit sem szoltam.

Miért kérdezel engem? Kérdezd meg azokat, akik hallották, hogy mit beszéltem nékik.

Amikor ezeket mondta Jézus, egy ott álló szolga arcul ütötte Őt, és azt mondta: Így felelsz a főpapnak?

Jézus azt felelte: Ha helytelenül szoltam, bizonyítsd be, hogy beszédemben mi volt a helytelen; ha pedig jól beszéltem, miért ütsz engemet?

Annász akkor Jézust megkötözve elküldte Kajaphász főpaphoz.

Simon Péter még mindig ott állt és melegedett. Akkor így szóltak néki: Tán csak nem az Ő tanítványai közül való vagy te is? Ő tagadta, és azt mondta: Nem vagyok.

A főpap egyik szolgája, rokona annak, akinek Péter levágta a fülét, így szólt: Nem téged láttalak én ővele együtt a kertben?

Akkor Péter ismét tagadta. És azonnal megszólalt egy kakas.

JÉZUS AZÉRT JÖTT E VILÁGRA, HOGY TANÚBIZONYSÁGOT TEGYEN AZ IGAZSÁGRÓL (Mt 27:1. 2. 11—31; Mk 15:1-20; Lk 23:1-; 13-2;) 28 Jézust azután Kajaphásztól a helytartó székházába vezették; kora reggel volt; a zsidók azonban nem mentek be a székházba, hogy tisztátalanná ne tegyék magukat, hogy (este) megehessék a húsvéti bárányt.

Pilátus azért kiment hozzájuk és így szólt: Mivel vádoljátok ezt az embert?

Azok így feleltek néki: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna Őt a kezedbe.

Pilátus akkor így szólt nékik: Vigyétek el Őt, és ítéljétek el őt a ti saját törvényetek szerint. A zsidók azt mondták néki: Minékünk senkit sem szabad megölnünk;

így kellett beteljesednie Jézus szavának, amelyet akkor mondott, amikor jelentette, hogy milyen halállal kell majd meghalnia.

Pilátus azért ismét bement a székházba, magához szólította Jézust, és azt mondta néki: Te a zsidóknak királya vagy?

Jézus így felelt: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták ezt néked énfelőlem?

Pilátus így felelt: Hát zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak téged a kezembe; mit tettél?

Jézus így felelt: Az én királyságom nem ebből a világból való; ha az én királyságom ebből a világból való volna, az én szolgálaim harcoltak volna, hogy ne jussak a zsidók kezébe; de az én királyságom nem innen (nem e világból) való.

Akkor Pilátus így szólt néki: Eszerint tehát te király vagy? Jézus így felelt: Amint mondod, király vagyok. Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy tanúbizonyságot tegyek az igazságról; mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.

Pilátus azt mondta néki: Mi az igazság? És amikor ezt mondta, ismét kiment a zsidókhoz, és így szólt nekik: Én semmi vétket nem találok Őbenne.

De mivel itten az a szokás, hogy a ti kedvetekért húsvét ünnepén szabadon bocsássak egy foglyot, kívánjátok-é, hogy kedvetekért szabadon bocsássam a zsidók királyát?

Akkor a zsidók ismét kiáltozni kezdtek: Ne ezt, hanem Bárabbászt! Bárabbász pedig valami rabló volt.

JÉZUST MEGKORBÁCSOLJÁK 1 Pilátus azután elővezettette Jézust és megkorbácsoltatta.

A katonák pedig túskebokr vessejéből koszorút fontak, a fejére tették, és bíborszínű ruhát adtak Őreá.

És elébe járulván azt mondták: Üdvözlégy zsidók királya; és arcul verték őt.

PILÁTUS HALÁLRA ÍTÉLI JÉZUST 4 Azután ismét kiment Pilátus, és azt mondta a zsidóknak: Imé, kivezetem Őt elétek, hogy megtudjátok, hogy én semmi vétket sem találok Őbenne.

Jézus ki is ment; rajta volt a túskebokr vessejéből font koszorú és a bíborszínű ruha. És Pilátus így szólt nekik: íme az ember!

Amikor megpillantották Őt a főpapok és a szolgálak, kiáltozni kezdtek: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Pilátus azt mondta nekik: Úgy hát vigyétek el Őt ti, és (a magatok felelősségére) feszítsétek meg; mert én nem találok Őbenne vétket.

A zsidók azt felelték: Nékünk van egy törvényünk, és a szerint a törvény szerint meg kell halnia, mert azt állította magáról, hogy Ő az Isten Fia.

Pilátus amikor ezeket a szavakat meghallotta, még jobban megrémült,

majd ismét bement (Jézussal együtt) a székházba, és így szólt Jézusnak: Honnan való vagy te? Jézus azonban nem felelt néki.

Akkor Pilátus így szólt néki: Nékem nem felelsz? Nem tudod, hogy hatalmam van, hogy szabadon bocsássalak, és hatalmam van, hogy megfeszítselek?

Jézus így felelt: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről (Istentől) nem adatott volna néked; azért annak az embernek, aki engemet a te kezébe adott, nagyobb a bűne.

Pilátus Jézusnak e szavaitól indítva, igyekezett Őt szabadon bocsátani; a zsidók azonban kiáltoztak: Ha ezt az embert szabadon bocsátod, nem vagy barátja a császárnak; mindenki, aki azt állítja, hogy ő király (mint ez is teszi), ellensége a császárnak.

Amikor Pilátus ezeket a szavakat meghallotta, kivezettette Jézust, és leült a bírói székbe azon a helyen, amelyet Kőpadlónak, héberül pedig Gabbathának hívnak.

A húsvétra való készülődés napja volt az a nap, és mintegy hat óra (déli tizenkét óra) volt. Pilátus így szólt a zsidóknak: íme, a ti királyotok.

Azok pedig így kiáltoztak: Vidd el! Vidd el! Feszítsd meg Őt! Pilátus így szólt nekik: A ti királyotokat feszítsem meg? A főpapok így feleltek: Nékünk nincs királyunk, hanem csak császáruk.

Akkor hát kezükbe (a katonák kezébe) adta Őt, hogy megfeszíttessék. Azok átvették Jézust;

JÉZUS KERESZTREFESZÍTÉSE ÉS HALÁLA (Mt 27:31-56; Mk 15:20-41; Lk 23:26-49) 17 és Ő maga egyedül vitte a keresztet, és úgy ment ki (a városból) az úgynevezett Koponya-helyre, amelyet héberül Golgothának hívnak;

és ott megfeszítették Őt, és Ővele együtt más kettőt jobbról és balról, középen pedig Jézust.

Pilátus feliratot is írt, és rátétette a keresztfára; a felirat pedig ez volt:

A NÁZÁRETHI JÉZUS A ZSIDÓKNAK A KIRÁLYA. 20 Ezt a feliratot a zsidók közül sokan elolvasták, mert a városhoz közel volt az a hely, ahol Jézust megfeszítették; és a felirat héberül, latinul és görögül volt írva.

Akkor a zsidók főpapjai azt mondták Pilátusnak: Ne azt írd, hogy a zsidóknak a király, hanem azt, amit az az ember mondott: Én a zsidóknak király vagyok.

Pilátus azt felelte: Amit megírtam, megírtam.

A katonák amikor megfeszítették Jézust, fogták az Ő ruháit és négy részre osztották, mindegyik katonának egy rész jutott, de külön vették az alsóruháját. Ez az alsóruha varrás nélkül való volt, felülről kezdve egészen végig egy darabban volt szőve.

Azért azt mondták egymás közt: Ezt ne szakítsuk szét, hanem vessünk rá sorsot, hogy kié legyen. Így kellett beteljesednie az Írásnak: Megosztottak maguk közt az én felső ruháimon, de alsó ruhámra sorsot vetettek. (Zsoltár 22:19) Ezt tették a katonák.

Jézus keresztfája mellett ott állt az anyja, anyjának nénje Mária a Klópász felesége és a magdalai Mária.

Amikor Jézus látta az anyját, és hogy mellette ott áll az a tanítvány, akit Jézus szeretett, azt mondta az anyjának: Asszony, ez mostantól fogva a te fiad.

Majd a tanítványának mondta: Ez mostantól fogva a te anyád. És attól az órától fogva Máriát az a tanítvány befogadta a maga családjába.

Ezután Jézus - mivel tudta, hogy már minden elvégeztetett, - hogy beteljesedjék az írás, így szólt: Szomjúhozom.

Volt ott egy ecettel teli edény; abba az ecetbe spongyát mártottak, egy izsópszárra tűzték, és a szájához nyújtották.

Jézus elfogadta az ecetet, és így szólt: Elvégeztetett. Azután lehajtotta fejét és lelkét átadta Istennek.

Péntek volt, és hogy a holttestek szombaton ne maradjanak a keresztfán, - mert az a szombat nagy ünnep volt, - a zsidók arra kérték Pilátust, hogy törjék el a megfeszítettek lábszárát, és vegyék le őket a keresztről.

Odamentek tehát a katonák, és az elsőnek eltörték a lábszárát, majd ugyanúgy a másikat is, akit vele együtt feszítettek meg;

amint azonban Jézushoz léptek, és látták, hogy Ő már meghalt, nem törték el a lábszárát,

hanem az egyik katona lándzsájával az oldalába szúrt, és onnan azonnal vér és víz folyt ki

És aki ezt látta, tanúbizonyságot tett erről, és bizonyágtétele igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek.

Mert ezek azért történtek, hogy beteljesedjék az írás: Az Ő csontját nem fogják összetörni (II. Mózes 12:46),

és az a másik írás is, amely azt mondja: Néznek majd arra, akit átszúrtak. (Zakariás 12:10)

JÉZUST ELTEMETIK (Mt 27:57-61; Mk 15:42-47; Lk 23:50-56) 38 Ezek után pedig arimáthiai József, aki Jézus tanítványa volt, de a zsidóktól való félelme miatt csak titokban, - megkérte Pilátust, hogy Jézus testét a keresztről levehesse; Pilátus meg is engedte. Elment tehát, és levette Jézus testét.

Odament Nikodémus is, - aki először éjszaka ment Jézushoz, -s mirhából és áloéból készült poralakú drága illatosítót vitt magával mintegy száz fontot (egy font =327,45 gramm).

Akkor fogták Jézus testét és lenvászon kendőbe takarták az illatosító szerekkel együtt, amint a zsidók temetkezni szoktak,

Azon a helyen, ahol Jézust megfeszítették, volt egy kert, és abban a kertben egy új sír, amelybe még soha senkit nem temettek.

Ott temették el tehát Jézust, mert az a sír közel volt, és a zsidók közelgő szombatja miatt sürgős volt a temetés.

JÉZUS FELTÁMADÁSA (Mt 28:1-10; Mk 16:1-8; Lk 24:1-12) 1 A hétnek első napján (vasárnap) kora reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária kiment a sírhoz, és látta, hogy a követ a sírről elvették.

Elfutott azért, és elment Simon Péterhez, és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették.

Kiment azért Péter és a másik tanítvány, és odamentek a sírhoz.

A két tanítvány együtt futott, de az a másik tanítvány gyorsabb volt Péternél, és előre futott, és elsőnek érkezett a sírhoz;

ott lehajolt és látta az ott heverő lenvászon kendőket, de nem ment be.

Nyomban utána odaérkezett Simon Péter is, és bement a sírba; és megnézte az ott heverő lenvászon kendőket,

és azt a keszkenőt, amellyel Jézus fejét letakarták; de az nem a lenvászon kendővel volt együtt, hanem összehajtogatva külön egy más helyen.

Akkor azután bement az a másik tanítvány is, aki elsőnek érkezett a sírhoz, s látta (az eléje táruló képet) és hitt;

addig ugyanis még nem értették meg azt az írást, hogy: Őnéki fel kell támadnia a halálból.

Akkor a tanítványok hazamentek.

JÉZUS MEGJELENIK A MAGDALAI MÁRIÁNAK (Mk 16:9-11) 11 Mária pedig ott maradt; kívül, a sír mellett állt és zokogott. Amint így zokogott, előre hajolt a sírba,

és látta, hogy két fehér ruhás angyal ül ott, egyik fejtől, másik lábtól ugyanott, ahol Jézus teste feküdt.

És azok így szóltak neki: Asszony, miért sírsz? Ő azt felelte nekik: Azért, mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették.

És amikor ezeket mondta, hátrafordult, és látta hogy Jézus ottan áll, de nem ismerte fel, hogy az Jézus.

Jézus így szólt neki: Asszony, miért sírsz, kit keresel? Mária azt gondolta, hogy az a kertész, és azt mondta neki: Uram, ha te vitted el Őt, mondd meg nekem, hová tetted Őt, és én elviszem Őt.

Jézus így szólt neki: Mária! Az megfordulván, azt mondta neki héberül: Rabbúni! (ami azt jelenti: Mester!)

Jézus így szólt neki: Ne érints engemet, mert még nem mentem föl az Atyához; hanem menj el az én atyámfiához, és mondd meg nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez

Akkor a magdalai Mária elment, és a tanítványoknak hírül adta: Láttam az Urat; és azt is megjelentette, hogy az Úr ezeket mondta neki.

A FELTÁMADT JÉZUS MEGJELENIK A TANÍTVÁNYOK KÖZT (Mt 28:16-20; Mk 16:14-18; Lk 24:36-49) 19 Ugyanazon a napon, a hétnek első napján (vasárnap) este volt már, és ahol a tanítványok együtt

voltak, - jóllehet az ajtókat a zsidóktól való félelmük miatt bezárták, - megjelent Jézus, megállt köztük és azt mondta: Békesség néktek!

És ezt mondván, megmutatta nékik kezét és oldalát. A tanítványok megörültek, amikor meglátták az Urat.

Jézus ismét azt mondta nékik: Békesség néktek! Amint küldött engem az Atya, én is úgy küldelek titeket.

És amikor azt mondta, rájuk lehelt és így szólt nékik: Vegyetek Szentlelket!

Akiknek bűneit megbocsátjátok, azoknak megbocsáttattak, akikét nem bocsátjátok meg, azoknak nem bocsáttattak meg.

TAMÁS, A KÉTELKEDŐ 24 Tamás azonban, a tizenkettő közül az egyik, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor Jézus megjelent.

Azért a többi tanítvány elmondta néki: Láttuk az Urat. Ő azonban azt felelte nékik: Ha nem látom az Ő kezén a szögek helyét, és nem teszem ujjamat a szögek helyére, és kezemet nem teszem az Ő oldalába, semmiképpen sem hiszem el.

Nyolc nap múltával azután ismét ugyanabban a házban voltak Jézus tanítványai, és Tamás is ővelük. Jóllehet az ajtó zárva volt, Jézus megjelent, megállt köztük, és így szólt: Békesség néktek!

Azután azt mondta Tamásnak: Tedd ide az ujjadat, és nézd meg a kezemet, nyújtsd ki a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Tamás így felelt néki: Én Uram és én Istenem!

Jézus így szólt néki: Mivel láttál engemet, azért lettél hívővé. Boldogok, akik nem láttak engemet, és mégis hívőkké lettek.

ENNEK A KÖNYVNEK CÉLJA 30 Jézus tanítványainak jelenlétében még sok más égi jelet is tett, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben;

ezek pedig (amelyek megírtak) azért írtak meg, hogy (ti e sorok olvasói) higgyétek, hogy Jézus a Krisztus az Isten Fia, és hogy ezt hívén örök életetek legyen az Ő neve által.

JÉZUS MEGJELENIK A TIBÉRIÁSZ-TAVÁNÁL 1 Jézus ezek után ismét megjelent a tanítványoknak a Tibériász-tavánál, mégpedig így:

Együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek is hívtak, és a galileai Kánából való Náthánáél és Zebedeus fiai és más kettő a tanítványok közül.

Simon Péter így szólt nékik: Elmegyek halászni. Azok azt mondták néki: Mi is elmegyünk veled. El is mentek és hajóra szálltak, de azon az éjszakán semmit sem fogtak.

Hajnalodott már, amikor Jézus megállt ott a parton; a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az, aki ott áll.

Jézus azért azt mondta nékik: Fiaim, nem fogtatok halat? Azok így feleltek néki: Nem.

Akkor azt mondta nékik: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és majd fogtok. Kivetették hát, de kivonni már nem bírták a tömérdek hal miatt.

Akkor az a tanítvány, akit Jézus szeretett így szólt Péternek: Az Úr van ott! Simon Péter amikor meghallotta, hogy az Úr van ott, magára kapta felsőruháját, - mert nekivetkőzött a munkának, - és beugrott a vízbe.

A többi tanítvány pedig a hajón ment, - ugyanis nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz ölnyire, - és húzták maguk után a halakkal telt hálót.

Amikor aztán a partra léptek, látták, hogy ott parázs van és azon hal és mellette kenyér.

Jézus így szólt nékik: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.

Simon Péter a hajóba lépett, partra vonta a hálót; az tele volt nagy halakkal; százötvenhárom volt; és bár ennyi volt, nem szakadt el a háló.

Jézus azt mondta nékik: Jertek, egyetek. A tanítványok közül azonban senki sem merte Őt megkérdezni: Ki vagy te? Mert tudták, hogy az Úr az.

Jézus hát odalépett, kezébe vette a kenyeret és adta nékik, hasonlóképpen a halat is.

Jézus a halálból való feltámadása után ezúttal már harmadszor jelent meg tanítványainak.

JÉZUS SZAVA PÉTERHEZ; JÖVENDÖLÉS PÉTER ÉS JÁNOS FELÖL 15 Mikor aztán ettek, Jézus így szólt Simon Péternek: Simon, János fia, te jobban szeretsz-é engemet, mint ezek? Péter azt felelte néki: Igenis Uram, Te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus azt mondta néki: Legeltesd az én bárányaimat.

Majd másodszor kérdezte: Simon, János fia, szeretsz-é engemet? Ő így felelt néki: Igenis Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus azt mondta néki: Őrizd az én juhaimat.

Harmadszor is kérdezte: Simon, János fia, szeretsz-é engemet? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: Szeretsz-é engemet? És így felelt néki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged; akkor Jézus azt mondta néki: Legeltesd az én juhaimat.

Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat és odamentél, ahová akartál; amikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged, és oda fog vezetni, ahová nem akarsz.

Ezt pedig azért mondta, hogy ezzel értésére adja azt, hogy milyen halállal dicsőíti majd Istent. És amint ezt mondta, így szólt néki: Kövess engemet.

Akkor Péter megfordult, és látta, hogy ővelük megy az a tanítvány, akit Jézus szeretett; az a tanítvány volt az, aki amaz emlékezetes vacsorán Jézus kebelére hajolt és kérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged?

Amint Péter meglátta azt a tanítványt, azt mondta Jézusnak: Uram, hát ezzel mi történik majd?

Jézus így felelt néki: Ha azt akarom, hogy ő életben maradjon, amíg eljövök, mi gondod arra? Te kövess engem.

Így terjedt el az atyafiak közt a hír, hogy az a tanítvány nem hal meg; pedig Jézus nem azt mondta róla, hogy nem hal meg, hanem csak azt mondta: Ha azt akarom, hogy ő életben maradjon, amíg eljövök, mi gondod arra?

TANÚBIZONYSÁGTÉTEL ÉS ZÁRÓSZÓ 24 Ez az a tanítvány, aki tanúbizonyságot tesz ezekről, és aki ezeket megírta; és mi tudjuk, hogy az ő tanúbizonyságtétele igaz.

Sok más is van még, amit Jézus cselekedett, és ha azokat egyiket a másik után megírnák, azt gondolom, hogy a (nagy) világ sem tudná befogadni az úgy megírt könyveket.

KRISZTUS MENNYBEMENETELE 1 Az első könyvemben, Theophilosz, megírtam mind azt, amit Jézus cselekedett és tanított kezdettől fogva

addig a napig, amelyen fölvetett a mennybe. Előbb azonban a Szentlélek által parancsolatokat adott az apostoloknak, akiket magának kiválasztott.

Azoknak az Ő szenvedése után sok jel által be is bizonyította, hogy Ő él, mert negyven napig (többször) megjelent nekik, és tanította őket az Isten országára tartozó dolgokra.

És egyszer, amikor így együtt volt velük, meghagyta nekik, hogy (egyelőre) ne távozzanak el Jeruzsálemből, hanem várják meg ott az Atya ígését, amelyet - úgymond -éntőlem hallottatok;

azt, hogy: János vízzel keresztelt, ti azonban nemsokára ezek után a napok után Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.

Amikor aztán ismét összegyűltek, kérdezték Őt: Uram, mostanában állítod vissza izráélnak a királyságot?

Jézus így felelt nekik: Nem a ti dolgotok, hogy megtudjátok az időt vagy órát, amelyet az Atya a maga akarata szerint rendelt el,

hanem amikor a Szentlélek leszáll titeket, megerősödtök és tanúbizonyságot tesztek majd rólam Jeruzsálemben, és mindenütt Júdeában és Samáriában, és a föld végső határáig. (ACs 9:31)

Amikor ezeket mondta, szemük láttára fölemeltetett; és egy felhő fogta be Őt szemük előtt.

És amikor tekintetük a mennybe menő Jézusra szegeződött, íme, két fehér ruhás férfi állt meg mellettük,

azok meg is szólaltak: Galileai férfiak, miért álltok itt és néztek a mennybe? Ez a Jézus, aki titóletek fölvetett a mennybe (egyszer ismét) úgy jön majd el, amint Őt a mennybe fölmenni láttátok.

Akkor az Olajfák-hegyéről visszatértek Jeruzsálembe; az a hegy Jeruzsálem mellett van egy szombatnapj járóföldre (egy kilométerre).

És amikor bementek a városba, fölmentek abba a felső szobába, ahol szállva voltak: Péter és János, Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab az Alpháiosz fia és Simon a zélóta (vakbuzgó politikus), és Júdás a Jakab fia.

Ezek valamennyien egyszívvel-lélekkel együtt voltak, és buzgón szorgalmatoskodtak az imádkozásban az asszonyokkal és Máriával a Jézus anyjával és Jézus testvéreivel.

MÁTYÁS AZ APOSTOLOK KÖZÉ SOROLTATIK 14 Azokban a napokban Péter felállt az atyafiak közt, - mintegy százhusz főnyi sokaság volt akkor ott együtt, - és ezt mondta:

Férfiak, atyámfiak, be kellett teljesednie az Írásban foglalt jövendölésnek, amelyet a Szentlélek Dávid szája által mondott Júdás felől, aki vezetőjük lett azoknak, akik Jézust elfogták;

Júdás közénk számláltatott, és részese volt ennek a mi (apostoli) szolgálatunknak.

Ez a Júdás gattettének bérén egy telket szerzett magának és ott fejjel lefelé alázuhant, és teste középen szétszakadt, és minden belső része kifordult.

Ez tudomására jutott Jeruzsálem minden lakosának, úgyhogy azt a telket a maguk nyelvén Akeldámának, azaz Vérmezőnek nevezték el.

Ugyanis meg van írva a Zsoltárok Könyvében: Legyen az ő lakóhelye pusztaság, és senki se lakjék abban; és: Az ő tiszttségét más kapja meg. (Zsoltár 69:26; 109:8)

Tehát azok közül a férfiak közül, akik mindig velünk voltak, amíg az Úr Jézus köztünk járt, -

azaz János keresztségétől (Jézusnak János által való megkeresztelésétől) kezdve addig a napig, amelyen Ő felvitetett tőlünk - kell, hogy azok közül a férfiak közül egy velünk együtt Jézus feltámadásának tanúbizonyságtevője legyen.

Ki is választottak kettőt: Józsefet, akit Bárszabbásznak hívtak, akinek mellékneve Jusztosz volt, és Mátyást.

És így imádkoztak: Te Uram, aki mindenkinek szívét ismered, mutasd meg, hogy e kettő közül melyiket választottad ki magadnak,

hogy megkapja ebben a szolgálatban és apostolságban azt a helyet, amelyet Júdás elhagyott, hogy a maga kárhozatos helyére jusson.

Sorsot vetettek azért reájuk, és a sors Mátyásra esett, és így ő soroltatott a tizenegy apostolhoz.

A PÜNKÖSD 1 Amikor a pünkösd napja elérkezett, mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen;

akkor az égből hirtelen valami zúgás támadt, olyan, mint az erős szélzúgás, és teljesen betöltötte a házat, ahol tartózkodtak;

azután tűzhöz hasonló nyelvek jelentek meg nékik, és szétoszolva, mindegyikük felett megállt egy-egy tűznyelv;

akkor mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és más nyelveken kezdtek beszélni, úgy amint a Lélek adta nékik szólófiók.

Éppen abban az időben Jeruzsálemben kegyes zsidó emberek tartózkodtak, akik az ég alatt élő minden nép köréből érkeztek oda;

és amikor az a zúgás hallatszott, a sokaság egy-besereglett és meghökkent, mert ki-ki a maga nyelvén hallotta az apostolokat beszélni.

Megijedtek és csodálkoztak és azt mondták: Nemde, ezek mindnyájan galileaiak, akik itt beszélnek, mégis hogyan halljuk őket ki-ki közülünk a saját anyanyelvén?

Párthusok és médek, elámiták és akik Meszopotámiában lakunk, Júdeában és Kappadokiában, Pontoszban és Ázsiában,

Phrugiában és Pamphiliában, Egyiptomban és a Küréné melletti Libüé tartományában, és a római jövevények, mind zsidók mind proszéluták,

krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Istennek nagy tetteit.

Mindnyájan megijedtek és tanácstalanok voltak, és azt kérdezte egyik a másiktól: Vajon mit jelenthet ez?

Némelyek pedig csúfolódtak és azt mondták, hogy az apostolok édes. bortól részegedtek meg.

PÉTER ELSŐ BESZÉDE 14 Péter azonban előállt a tizeneggyel, és emelt hangon így beszélt nékik: Júdeai férfiak és ti valamennyien, akik most Jeruzsálemben tartózkodtok, vegyétek tudomásul és hallgassátok meg az én szavaimat.

Nem részegek ezek, amint ti gondoljátok, hiszen a napnak csak harmadik órája van (azaz d. e. 9 óra), hanem az teljesedik be most, amit Jól próféta mondott:

A végső napokban az történik majd, - mondja az Isten, - hogy kitöltök az én Lelkemből mindenkire, és a ti fiaitok és leányaitok prófétálnak, és ifjaitok látomásokat látnak, és véneitek álmokat álmodnak;

sőt az én szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltöm azokban a napokban az én Lelkemet, és prófétálnak.

És csodákat teszek fenn az égben, és égi jeleket lenn a földön, vért, tüzet és füstfellegeket.

A nap sötétséggé változik és a hold vérré, még az Úr ama nagy és dicső napjának elérése előtt.

Azonban mindenki, aki segítségül hívja majd az Úr nevét, (az Isten országa számára) megtartatik. (Jól 3:1-5)

Izraelita férfiak, halljátok meg ezt a beszédet: A názárethi Jézust, egy férfiút, akit maga az Isten igazolt tielőttetek hatalmas cselekedetek, csodatételek és égi jelek által, amelyeket az Isten Óáltala cselekedett tikiöttek, - amint magatok tudjátok, -

azt a férfiút, - aki Istennek elhatározott rendelésével és előrelátó bölcsességével jutott kezetekre, - az istentelen pogányok kezével keresztre szegezvén, megöltétek;

de az Isten feltámasztotta Őt, és megszabadította a halál fájdalmaitól, mert nem volt lehetséges, hogy hatalmában tartsa Őt a halál.

Mert Dávid azt mondja Őróla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert Ő nékem jobb kezem felől van, hogy ne ingadozzam.

Ezért örvendezett az én szívem, és ujjongott az én nyelvem, ezenfelül halandó testem is reménységben nyugszik majd.

mert nem hagyod az én lelkemet a halottak országában, és nem fogod engedni, hogy a te szented rothadást lásson.

Megismertetted velem az életre vezető utakat, örömmel töltesz be majd engemet a te orcád előtt.
(Zsoltár 16:8-11)

Férfiak, atyámfiak, hadd beszéljek néktek teljesen nyíltan Dávid pátriárkáról: Ő meghalt és eltemették, és sírhelye mind e mai napig megvan minálunk.

Mivel ő próféta volt és tudta, hogy néki esküvel ígérte meg Isten, hogy az ő ágyékának gyümölcséből ültet majd valakit az ő királyi székébe, -

Dávid mivel ezt előre látta, szólt a Krisztus feltámadásáról. Mert Ő sem a halottak országában nem hagyatott, sem teste rothadást nem látott.

Ezt a Jézust Isten feltámasztotta, és ennek mi mindnyájan tanúbizonyságtevői vagyunk;

Ő tehát Istennek jobbján által felmagasztaltott, és a néki megígért Szentlelket az Atyától megkapta, és kitöltötte azt, amint ti most látjátok is, halljátok is.

Mert nem Dávid ment föl a mennybe, hiszen ő maga mondja: Szólt az Úr (az Isten) az én Uramnak (Krisztusnak): Ül az én jobb kezem felől,

amíg ellenségeidet zsámolyul lábad alá vetem. (Zsoltár 110:1)

Tudja meg tehát teljes bizonyossággal izráélnak egész háza, hogy azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek, Isten Úrrá és Krisztussá tette.

AZ ELSŐ KERESZTYÉN EKLÉZSIA 37 Amikor ezeket hallották, szívükben gyötrő fájdalmat éreztek és így szóltak Péternek és a többi apostolnak: Mit cselekedjünk férfiak, atyámfiak?

Péter azt felelte nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg valamenyien a Jézus Krisztus nevének segítségül hívásával, hogy bűneitek bocsánatában részesüljete, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Mert néktek szól az ígélet és a ti gyermekeiteknek és mind a távollévőknek, akiket csak magához hív majd az Úr, a mi Istenünk.

Sok más beszéddel is tanúbizonyságot tett, és így buzdította őket: Mentséte meg magatokat e gonosz nemzedéket sújtó büntetéstől.

Akik néki szót fogadtak, megkeresztelkedtek; és azon a napon mintegy háromezer lélekkel szaporodott a számuk.

És buzgón szorgalmatoskodtak az apostolok tanításának tanulásában, a testvéri közösség ápolásában, a kenyér megtörésében és az együttes imádkozásban.

És minden (nem keresztyén) lélekben félelem támadt, mert az apostolok sok csodát és égi jelet tettek.

Mind azok pedig, akik hívókké lettek, együtt éltek ugyanazon a helyen, és mindenük közös volt; vagyonukat és birtokukat eladogatták, és az árát szétosztották mindenkinek aszerint, amint arra kinek-kinek szüksége volt.

És naponként egyszívvel-lélekkel megjelentek a templomban, és házanként megtörték a kenyeret, s örömmel és hálás szívvel részesültek az eledelben,

és dicsőítették az Istent, és a nép előtt mindenütt kedvességet találtak. Az Úr pedig napról-napra növelte az üdvösségre rendelték számát.

A SÁNTA MEGGYÓGYÍTÁSA; PÉTER MÁSODIK BESZÉDE 1 Péter és János egyszer fölmentek a templomba az imádkozás idején, és pedig kilenc órakor (d. ti. 3 órakor).

Az emberek éppen akkor vittek oda egy férfiút, aki születésétől fogva sánta volt; azt naponta oda szokták vinni a templomnak ahhoz a kapujához, amelyet szép kapunak neveznek, hogy a templomba menőktől alamizsnát kéregessen;

amikor az meglátta, hogy Péter és János, a templomba szándékozik menni, alamizsnát kért tőlük.

Akkor Péter reátekintett Jánossal együtt, és így szólt: Nézz mireánk!

Az figyelmesen rájuk nézett, mert azt remélte, hogy valamit kap tőlük.

Péter azonban azt mondta: Ezüstöm és aranyom nincsen nékem, hanem azt adom néked, amim van: a názárethi Jézus Krisztus nevében, - járj!

És jobb kezénél fogva fölemelte őt, és azonnal megerősödött annak a lába és a bokája;

felugrott, talpraállt és járt, és bement velük a templomba, járkált, ugrándozott és dicsőítette az Istent;

és mindenki látta, hogy ő jár-kei és dicsőíti az Istent;

és amikor fölismerték, hogy ő volt az, aki a templom szép kapuja mellett ült és ott alamizsnát kéregetett, csodálkoztak és meghökkentek azon, ami övele történt.

Amikor pedig ő állhatatosan Péter és János mellett maradt, a csodálkozó nép mind hozzájuk tódult abba az oszlopcsarnokba, amelyet Salamon oszlopcsarnokának neveznek.

Amikor Péter azt látta, így szólt a néphez: Izraelita férfiak, miért csodálkoztok ezen a dolgon, vagy miért tekintetek úgy mireánk, mintha mi a saját erőnkkel vagy kegyességünkkel míveltük volna azt, hogy ez az ember járjon?

Az Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene, a mi atyáinknak Istene megdicsőítette az Ő szolgáját Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt, jóllehet ő elhatározta, hogy szabadon bocsátja;

ti azonban azt a Szentet és Igazat megtagadtátok, és azt kívántátok, hogy Pilátus a ti kedvetekért egy gyilkos embert bocsásson szabadon,

azt pedig, aki minket az életre vezérelt, megöltétek; de Isten feltámasztotta Őt a halálból; és annak mi tanúbizonyságtevői vagyunk.

És mivel mi hiszünk az Ő nevében, az Ő neve meggyógyította ezt az embert, akit láttok és ismertek, és ez a Jézusban bízó hit visszaadta néki teljes épségét mindnyájatok szeme láttára.

És most atyámfiai, tudom, hogy ti tudatlanságból cselekedtetek, miként vezetőitek is;

Isten azonban így teljesítette be mind azt, amit már régen hirdetett minden próféta szája által, hogy az Ő Krisztusának szenvednie kell.

Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek;

és így eljőjenek az Úrtól az enyhülés napjai, és elküldje Jézust, akit Krisztusul (Messiásul) rendelt tinéktek;

Őt ugyan az égnek kell befogadnia mindaddig, amíg minden újjá teremtetik, amiről szólt az Isten ősidőktől fogva az Ő szent prófétáinak szája által.

Mert Mózes azt mondta: Az Úr a ti Istenetek prófétát támaszt néktek a ti atyátokfiai közül, olyant mint én vagyok; Őreá hallgassatok mindenben, amit csak mond tinéktek.

Azonban minden lélek, aki nem hallgat arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül. (V. Mózes 18:15. :9)

A próféták is Sámueltól és a következőktől fogva valamennyien, akik csak szóltak, ezeknek a napoknak elérézését hirdették.

Ti a prófétáknak fiai vagytok, és örökösei annak a szövetségnek, amelyet Isten a mi atyáinkkal kötött, amikor így szólt Ábrahámnak: A te magod (utódod) által megáldatnak mindnyájan a föld népei. (I. Mózes 22:18)

Mindenekelőtt néktek támasztotta tehát Isten az Ő szolgáját és néktek küldte Őt, hogy megáldjon titeket azáltal, hogy mindegyikötöket megtérítsen a ti gonoszságaitokból.

PÉTER ÉS JÁNOS A ZSIDÓ NAGYTANÁCS ELŐTT 1 Péter és János még beszélt a néphez, amikor hozzájuk léptek a papok és a templomőrök parancsnoka meg a szaduceusok.

Ezek bosszankodtak amiatt, hogy a népet tanítják, és a Jézusról (és az Ő feltámadásáról) szóló beszédükkel a halálból való feltámadást hirdetik.

Azért elfogták őket és másnapig fogságba vetették; mert már este volt.

Azonban azok közül, akik hallgatták az igét, sokan hívőkké lettek, és az ilyen férfiak száma mintegy ötezer lett.

Másnap aztán Jeruzsálemben összegyűltek a zsidók főemberei, vénei és írástudói,

meg Annász a főpap és Kajaphász és János meg Sándor s mindnyájan, akik a főpapi családból valók voltak;

és amikor Pétert és Jánost középre állították, így tudakozódtak tőlük: Micsoda erővel, vagy micsoda név által cselekedtetek ti ezt?

Akkor Péter Szentlélekkel telve így felelt nekik: Ti, főemberei a népnek és ti vének,

ha minket e mai napon egy beteg emberen segítő jótétemény miatt vallatok, hogy mi által gyógyult az meg,

tudjátok meg ti mindnyájan és izráél egész népe, hogy a názárethi Jézus Krisztus neve által, akit ti keresztre feszítettetek, de akit Isten feltámasztott a halálból; Ő általa áll tielőttetek ez az ember egészségesen.

Ez a Jézus az a kő, amelyet ti, az építők megvetettetek és elvetettetek, amely azonban mégis szegletkővé lett.

És senki más által nem üdvözülhetünk; mert az embereknek nem adatott az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.

Amikor a nagytanács tagjai látták Péternek és Jánosnak a beszédben való bátorságát, és mivel úgy vélték, hogy iskolai képzettség nélkül valók és az írást nem ismerő emberek, csak csodálkoztak; rájuk is ösmertek, hogy Jézus tanítványai voltak;

de rátekintvén a velük együtt ott álló meggyógyult emberre, semmit sem tudtak ellenük szólni.

Megparancsolták hát nekik, hogy menjenek ki a nagytanács gyűléséből, és maguk közt így tanácskoztak:

Mit cselekedjünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy általuk nyilvánvaló csoda történt, azt Jeruzsálemnek valamennyi lakosa tudja, és mi sem tagadhatjuk;

de hogy a nép közt ne terjedjen tovább a híre, fenyegezzük meg őket, hogy többé egy embernek se beszéljenek a Jézus nevének említésével.

Beszólították hát őket, és megparancsolták nekik, hogy egyáltalában ne beszéljenek és hogy ne tanítsanak a Jézus nevének említésével.

Péter és János azonban azt felelték nekik: Vajon helyes-é az Isten színe előtt, hogy inkább tinéktek engedelmeskedjünk, mint Istennek, - ítéljétek meg timagatok.

Mi nem tehetjük, hogy ne beszéljünk azokról, amiket láttunk és hallottunk.

Akkor a nagytanács ismét megfenyegette, majd elbocsátotta őket, mert nem találtak semmi útmódot, hogy miként büntessék meg őket; - a nép miatt cselekedtek így, mert mindenki dicsőítette Istent azért, ami történt;

ugyanis negyvenévesnél idősebb volt az az ember, akivel a gyógyításnak az a csodája történt.

AZ EKLÉZSIA IMÁDKOZIK 23 Péter és János amikor szabadon bocsátották őket, elmentek az övéikhez és elbeszélték mind. azt, amit a főpapok és a vének mondtak nekik.

Amikor az atyafiak azt meghallották, egyszívvel-lélekkel Istenhez emelték szavukat, és így szóltak: Urunk, te teremtetted az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van;

te mondd a Szentlélek által, Dávidnak a te szolgálóknak szájával: Miért őrvöngtek a pogányok, és gondoltak hiábavalóságokat a népek?

Fölkeltek a föld királyai és a fejedelmek összegyűltek az Úr ellen és az Ő Krisztusa ellen. (Zsoltár 2:1-2)

Mert valóban összegyűltek ebben a városban Héródész Antipász és Poncius Pilátus a pogányokkal és izráél népével együtt, - a te szent Fiad a Jézus ellen, akit te Messiásul fölkentél, -

hogyan véghezvigyék mind azt, amiről a te kezded és tanácsod már annakelőtte elvégezte, hogy megtörténjék.

Most azért Urunk, lásd meg az ő fenyegetéseiket, a te szolgálóidnak pedig add meg, hogy teljes bátorsággal hirdessék a te igédet,.

és nyújtsd ki kezedet gyógyításra, hogy égi jelek és csodák történjenek a te szent Fiadnak Jézusnak neve által.

És azután, hogy könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összegyűltek, és megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátorsággal hirdették.

A HÍVŐKNEK MINDENÜK KÖZÖS VOLT 32 A hívők sokaságának pedig szíve és lelke egy volt, és a maga vagyonából senki semmit nem mondott a magáénak, hanem mindenük közös volt.

És az apostolok nagy erővel tanúbizonyosságot tettek az Úr Jézus feltámadásáról, és a nép nagyon kedvelte őket,

mert egy szűkölködő sem volt köztük; ugyanis mindazok, akiknek szántóföldjük és házuk volt, azt eladták, és az eladottak árát elvitték,

és letették az apostolok lába elé; azok azután elosztották, kinek-kinek aszerint, amint segítségre szorult.

József is, - akit az apostolok Barnabásnak neveztek el, ami megmagyarázva azt jelenti: Vigasztalás fia, - egy küprosi származású levita,

mivel volt egy mezeje, azt eladta, a pénzt elvitte és letette az apostolok lába elé.

ÁNÁNIÁSZ ÉS SZÁFIRA 1 Egy bizonyos Anániász nevű ember pedig feleségével Száfirával egyetértve eladta birtokát;

és a birtok árából feleségének tudtával valamennyit félretett, és csak egy bizonyos részét vitte el és tette le az apostolok lába elé.

Péter azonban így szólt: Anániász, a Sátán miért kerítette hatalmába a te szívedet, hogy megcsald a Szentlelket, és a szántóföld árából valamennyit félretégy?

Nemde, ha nem adod el, tiéd maradt volna, és ha eladtad, nem a te hatalmadban volt-é az ára? Mi indította lelkedet erre a cselekedetre? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek.

Amikor Ánaniász ezeket a szavakat meghallotta, holtan rogyott össze; és nagy félelem támadt mind azokban, akik ezt hallották.

Az ifjabb emberek pedig fölkeltek, a holttestet kendőbe takarták, kivitték és eltemették.

Történt pedig, hogy mintegy három óra múltával a felesége, mit sem tudván a történetekről, bement.

Péter azonnal így szólt néki: Mondd meg nékem, vajon ennyiért adtátok el a szántóföldet? Ő pedig azt felelte: Úgy van, ennyiért.

Péter így szólt néki: Miért beszéltetek össze, hogy az Úr Lelkét megkísértsétek? Íme, az ajtó előtt állnak azok, akik a te férjedet eltemették, és tégedet is kivisznek.

És az asszony Péter lába előtt azonnal holtan rogyott össze; és amikor az ifjabb emberek bementek, halva találták őt, s kivitték és a férje mellé eltemették.

És nagy félelem támadt mindenütt az eklézsiában és mind azokban, akik ezeket hallották.

AZ APOSTOLOK KEZE ÁLTAL SOK ÉGI JEL ÉS CSODA TÖRTÉNT 12 Az apostolok keze által pedig a nép közt sok égi jel és csoda történt; és a hívők valamennyien egy szívvel-lélekkel együtt szoktak lenni a Salamon oszlopcsarnokában;

a többi jelenlévő közül azonban senki sem mert közéjük vegyülni; de a nép nagyon becsülte őket;

s férfiaknak és nőknek sokasága mindinkább növelte az Úrban hívők számát;

még a betegeket is kivitték az utcákra, s ágyakra és hordozható fekvőhelyekre tették le, hogy az arra elhaladó Péternek legalább az árnyéka essék reá valamelyikükre.

Sőt még a Jeruzsálem környékén elterülő városokból is nagy sokaság ment oda s magával vitte a betegeket és a tisztátalan lelkektől gyötörteket, és azok mind meggyógyultak.

AZ APOSTOLOKAT BÖRTÖNBE VETIK; A NAGYTANÁCS ELÉ ÁLLÍJTÁK 17 Akkor azonban előállt a főpap és mind a veletartók, azaz a szadduceusok pártja, és irigységgel telve

rávetették kezüket az apostolokra és az állami börtönbe vetették őket.

De az Úr angyala éjszaka kinyitotta a börtön ajtaját, kivezette őket és így szólt:

Menjete el, s a templomban álljatok elő és a népnek hirdessétek ennek az új életnek minden tanítását.

Az apostolok engedelmeskedtek, és jókor reggel elmentek a templomba és ott tanítottak. Közben összegyülekeztek a főpap és a veletartók, egybehívták a nagytanácsot és izráél népéből mind a véneket, és elküldtek a börtönbe, hogy az apostolokat vezessék elő.

De az odamenő szolgák az apostolokat nem találták a börtönben; visszatérvén tehát a nagytanácsba, jelentették:

A börtönt ugyan nagyon gondosan zárva találtuk, az örök is ott álltak az ajtó előtt, amikor azonban az ajtót kinyitottuk, bent senkit sem találtunk.

Amint a templomőrség parancsnoka és a főpapok e szavakat meghallották, zavarban voltak, és kérdezték, hogy miként történhetett az?

Megjelent azonban valaki, és hírül adta nékik: íme, azok a férfiak, akiket börtönbe vetettetek, a templomban vannak és tanítják a népet.

Akkor a templomőrség parancsnoka elment a szolgákkal, és elővezették az apostolokat, de erőszak nélkül; félték ugyanis a néptől, hogy az megkövezi a templomőrséget.

Elővezetvén tehát az apostolokat, a nagytanács elé állították őket.

És a főpap azt mondta nékik: Szigorúan megparancsoltuk néktek, hogy ne tanítsatok a Jézus nevének említésével, és íme, elárasztottátok Jeruzsálemet tanításotokkal, és mireánk akarjátok hárítani annak az embernek véréét.

Péter azonban és az apostolok így feleltek: Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek.

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti keresztfára szegezvén megöltetek;

Őt az Isten jobbjával fejedelemmé és Idvezítővé emelte, hogy Izráélnek megtérést és bűnbocsánatot adjon.

És mi tanúbizonyságai vagyunk ezeknek az eseményeknek, és a Szentlélek is, akit azoknak adott Isten, akik Őnéki engedelmeskednek.

GÁMÁLIÉL TANÁCSA 33 Amikor a nagytanácsban ezeket hallották, dühösködtek, és arról tanácskoztak, hogy megölik őket.

A nagytanácsban azonban fölkelt egy Gámáliél nevű farizeus, mind az egész nép előtt tisztelt törvénytudó, és megparancsolta, hogy egy rövid időre vezessék ki az apostolokat.

Azután ezt mondta a nagytanácsnak: Izraelita férfiak, jól gondoljátok meg, hogy mit akartok cselekedni ezekkel az emberekkel.

Mert nem is olyan régen fölkelt Theudász, aki azt állította, hogy ő nagyvalaki, és körülbelül négyszáz ember hozzásegődött; ő maga elpusztult és mind azok, akik hallgattak rá, szétszóródtak és semmivé lettek.

Azután az adózók összeírásának idején fölkelt a galileai Júdás, és pártütésre bírt annyi-amennyi népet (a rómaiak ellen); de ő is megsemmisült és mind azok, akik hallgattak rá, szétszóródtak.

Azért most azt tanácsolom néktek, hagyjátok békességben ezeket az embereket és bocsássátok őket szabadon; mert ha ez a kezdeményezés vagy ez az ügy emberektől származik, semmivé lesz;

de ha Istentől van, nem semmisíthetik meg őket, sőt talán még Isten ellen harcolóknak is látszotok. Tanácsát el is fogadták;

és amikor előszólították az apostolokat, megverették őket, és megparancsolták, hogy Jézus nevének említésével ne tanítsanak, és azután szabadon bocsátották őket.

Ők pedig a nagytanács színe előtt örömmel távoztak el, mert méltóknak ítéltettek arra, hogy a Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek;

és a templomban és házanként mindennap megszűnés nélkül tanítottak és hirdették Jézust, a Krisztust.

A HÉT FÉRFIŰ VÁLASZTÁSA AZ ASZTALOK KÖRÜLI SZOLGÁLATRA 1 Azokban a napokban pedig, amikor a tanítványok száma nőttön-nőtt, a héberül beszélő zsidók ellen zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók közt, mert a görögök közül való özvegyasszonyokat a mindennapi ételkiosztás alkalmával elhanyagolták.

Ezért a tizenkettő összehívta mind a tanítványokat és így szólt: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjének hirdetését elhanyagoljuk azért, hogy az asztalok körül szolgáljunk.

Azért atyámfiaink, válasszatok magatok közül hét férfiút, akiknek jó hírük-nevük van, s Lélekkel és bölcseséggel teljesek, hogy őket rendeljük erre a szolgálatra;

mi pedig szenteljük magunkat teljesen az imádkozásnak és az igehirdetés szolgálatának.

Ez a beszéd tetszett a jelenlévő tanítványoknak, és kiválasztották Istvánt, egy hittel és Szentlélekkel teljes férfiút, azután Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánort, Timónt, Pármenászt és Nikoláoszt, aki antiokhiai proszélüta volt;

ezeket az apostolok elé állították; ők imádkoztak, és rájuk tették a kezüket.

És az Isten igéje terjedt, és a tanítványok száma Jeruzsálemben nagyon sokasodott, és a papok közül is nagyon sokan engedelmesen elfogadták a keresztyén hitet.

ISTVÁN MUNKÁLKODÁSA ÉS ELFOGATÁSA 8 István pedig, aki teljes volt kegyelemmel és isteni erővel, a nép közt nagy csodákat és égi jeleket művelt.

Előálltak azonban némelyek abból a zsinagógából, amelyet a (római hadifogságból) szabadon bocsátottak (libertinusok), továbbá a kürénéi és az alexandriai zsidók zsinagógájának neveztek, valamint a kilikiaiak és az ázsiaiak közül valók, és vitakoztak Istvánnal;

de nem tudtak ellene állni annak a bölcsességnek és annak a Léleknek, amely által beszélt.

Akkor felbujtattak néhány embert, akik azután így szóltak: Hallottuk, hogy ő káromló beszédeket mondott Mózes ellen és Isten ellen.

Így aztán fellázították a népet, a véneket és az írástudókat, és reárohanván magukkal ragadták őt, és a nagytanács elé vezették;

hamis tanúkat is állítottak, akik azt mondták: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket mondani ez ellen a szent templom ellen és a törvény ellen;

hallottuk ugyanis, amikor azt mondta: Az a názárethi Jézus lerontja ezt a helyet, és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott reánk.

És amint a nagytanácsban ülők rátekintettek, valamennyien olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.

ISTVÁN BESZÉDE 1 Akkor a főpap azt kérdezte: Csakugyan így van ez?

István így felelt: Férfiak, atyámfiai és atyák, hallgassatok meg engem. A dicsőség Istene Meszopotámiában megjelent a mi atyánknak Ábrahámnak, még az ő Khárránban való letelepedése előtt;

és így szólt néki: Menj ki a te földedről és a te rokonságod közül, és menj el arra a földre, amelyet mutatok majd néked.

Akkor kiment a kháldeusok földjéről, és Khárránban telepedett le. És onnan atyjának halála után Isten kihozta őt erre a földre, amelyen ti most laktok.

Itt azonban nem adott néki birtokot, még egy talpalatnyit sem; de azt ígérte, hogy ezt a földet majd néki adja birtokul és az ő utódainak, holott akkor még nem volt néki gyermeke.

Isten azt mondta néki: A te magvad mint jövevény él majd valami idegen földön, és ott négyszáz esztendeig szolgátságban tartják:

de azt a népet, - mondta Isten, - amelynek szolgálnak, én megítélem, és azután kiszabadulnak majd és nékem szolgálnak ezen a helyen.

Azután Isten Ábrahámmal szövetséget kötött, amelynek jele a körülmetélés volt; így aztán, hogy az ő fia Izsák megszületett, azt a nyolcadik napon körülmetélte; ugyanazt tette Izsák Jákobbal, és Jákob a tizenkét pátriárkával.

A pátriárkák azonban irigykedtek Józsefre és eladták őt Egyiptomba; de az Isten vele volt,

és megszabadította őt minden szorongattatásából, s kedvességet és bölcsességet adott néki Egyiptom királya, a fáraó előtt, aki aztán kormányzóvá rendelte őt Egyiptom fölé és a maga egész háza fölé.

Akkoriban Egyiptom és Kánaán földjén mindenütt éhínség és nagy nyomorúság támadt, úgyhogy atyáink nem találtak ennivalót.

Amikor Jákob meghallotta, hogy Egyiptomban még van gabona, elküldte oda a mi atyáinkat; ez volt az első odamenetelük;

a második odaérkezésük alkalmával József megismertette magát testvéreivel, és akkor lett nyilvánvalóvá a fáraó előtt József származása.

És József elküldött atyjáért Jákobért és magához hívta őt és a rokonságot mind, összesen hetvenöt lelket.

Így ment le Jákob Egyiptomba és ott is halt meg ő és a mi atyáink;

onnan vitték Szükhembe, és ott helyezték el abba a sírba, amelyet Ábrahám vásárolt Szükhemben ezüst pénzen az Emmor fiaitól.

Amikor pedig elközelgett az ígélet ideje, amelyet Isten Ábrahámnak ígért, akkorra már Egyiptomban a mi népünk nagyra nőtt és megsokasodott;

de akkor már más lett a király Egyiptomban, aki semmit sem tudott Józsefről.

Az a király álnokul bánt a mi népünkkel és kínozza a mi atyáinkat, és arra kényszerítette őket, hogy csecsemőiket tegyék ki, hogy azok ne maradjanak életben.

Abban az időben született Mózes, aki Istennek tetsző gyermek volt; őt három hónapig atyja házában nevelték,

amikor pedig kitették, a fáraó leánya magához vette őt, és fölnevelte saját fiaként.

Így aztán Mózeset megtanították az egyiptomiaknak minden bölcsességére, és ő nagyon kitűnt mind beszédeivel mind cselekedeteivel.

Amikor pedig negyvenedik évét betöltötte, arra indította a szíve, hogy atyjafiait, az izraelitákat meglátogassa.

És amikor látta, hogy az egyikkel igazságtalanul bántak, megvédte azt, és bosszút állt a bántalmazott emberért úgy, hogy megölte az egyiptomit.

Azt gondolta, hogy atyjafiai megértik majd, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást, de azok nem értették meg.

A következő napon pedig látta, hogy izraeliták veszekedtek egymással; ki akarta őket békíteni, és azt mondta: Férfiak, atyafiai vagytok; miért bántjátok egymást?

De az, aki felebarátját bántalmazta, ellökte Mózeset magától és azt mondta: Ki tett téged mi fölöttünk úrrá és bíróvá?

Talán csak nem akarsz engemet is megölni, mint ahogy tegnap megölted az egyiptomit?

E beszéd miatt Mózes elmenekült, és jövevényként élt Midián földjén; ott két fia született.

Negyven esztendő elteltével a Szinai-hegy pusztaságában, egy csipkebokor tüzes lángjában angyal jelent meg neki.

Mózes amikor meglátta, elcsodálkozott azon a jelenségen; de amikor odament, hogy közelebről megnézzze, az Úr így szólt neki:

Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak és Jákobnak Istene. Mózes megrémült és nem mert odanézni.

Az Úr pedig azt mondta neki: Vesd le a sarudat, mert szent föld az a hely, amelyen állsz.

Jól láttam, hogy népem mennyit szenved Egyiptomban, meghallottam sóhajtozásukat, és azért szálltam le, hogy kiszabadítsam őket; most azért jöjj, hogy elküldjelek téged Egyiptomba.

Ezt a Mózes, akit atyjafiai megtagadtak, amikor azt mondták: Ki tett téged úrrá és bíróvá?, - Isten ezt a Mózes népének vezéréül és szabadi tójául küldte egy angyal által, aki a csipkebokorban jelent meg neki.

Ez a Mózes vezette ki őket, aki csodákat és égi jeleket tett Egyiptom földjén és a Vörös-tengeren és a pusztaságban is negyven esztendeig.

Ez az a Mózes, aki izráél fiainak azt mondta: Prófétát támaszt majd néktek az Isten a ti atyátokfiai közül, olyant, mint én vagyok. (V. Mózes 18:15)

Ez a Mózes az, aki (a törvény meghallgatására) egybegyűltekkel ott volt a pusztaságban, ott volt a Szinai-hegyen a vele beszélő angyallal és ott volt a mi atyáinkkal, ő kapta az élő igéket, hogy azokat minékünk átadja.

De a mi atyáink nem akartak neki engedelmeskedni, hanem eltaszították őt maguktól, és szívvel-lélekkel Egyiptom felé fordultak;

és így szóltak Áronnak: Csinálj nekünk isteneket, hogy azok előttünk járjanak, mert nem tudjuk, mi történt ezzel a Mózesrel, aki minket Egyiptom földjéről kivezetett. (II. Mózes 32:1)

És azokban a napokban borjúformájú bálványt csináltak, és áldozatot mutattak be annak a bálványnak, és gyönyörködtek kezük alkotásában.

Isten azonban elfordult tőlük és engedte, hogy az ég csillagseregét imádják, amint meg van írva a próféták könyvében: Izráél háza, vajon mutattatok-é be énnékem véres áldozatokat és más áldozatokat negyven esztendeig a pusztaságban?

Sőt inkább a Molokh sátorát hordoztátok és Rompha istennek csillagát, a bálványokat, amelyeket azért csináltatok, hogy azokat imádjátok. Azért számkivetlek titeket messze Babülónián túlra. (Ámós 5:25-27)

Pedig a mi atyáinknak birtokában volt a szentsátor a pusztaságban is, úgy amint parancsolta az, aki azt mondta Mózesnek, hogy csinálja meg azt ama minta szerint, amelyet látott;

azt a sátrat a mi atyáink örökségül átvették, Józsueval be is vitték Kánaánba, amikor elfoglalták a pogányok földjét, akiket Isten kiűzött a mi atyáink színe elől; és az a sátor ott is maradt egészen Dávidnak napjaiig;

Ő kegyelmet talált Isten előtt, és könyörgött, hogy Jákob Istenének hajlékot építhessen.

Azonban csak Salamon épített Őnéki házat.

De a Magasságos nem kézzel csinált templomban lakik, amint a próféta mondja:

A menny az én királyi székem, a föld pedig lábam zsámolya, milyen házat akartok nékem építeni, mondja az Úr, vagy melyik hely lehet az én nyugodalmam helye?

Nem az én kezem alkotta-é ezeket mind? (Ésaiás 66:1-2)

Ti kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor ugyanúgy ellene szegültök a Szentléleknek, mint a ti atyáitok.

A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik előre hirdették annak az Igaznak eljövetelét, akinek ti most árulóivá és gyilkosaivá lettetek.

Ti, akik a törvényt angyalok által kaptátok, és mégsem tartottátok meg.

ISTVÁN VÉRTANÚ HALÁLA 54 Amikor a nagytanácsban ezeket hallották, szívükben dühösködtek ellene és fogukat csikorgatták.

Ő azonban teljes volt Szentlélekkel, a mennyre függesztette tekintetét, látta az Isten dicsőségét és azt, hogy Jézus Istennek jobbjára felül áll,

és így szólt: íme, látom a megnyílt eget, és hogy az Ember Fia az Istennek jobbjára felül áll.

Akkor azok hangosan kiáltoztak, fülüket bedugták, és egyakarattal rárohantak,

majd kiűzték őt a városból és megkövezték. A tanúk pedig felsőruhájukat egy Saul nevű ifjú őrizésére bízták.

Így kövezték meg Istvánt, aki imádkozott, és azt mondta: Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet.

Majd térdre esvén, hangosan így kiáltott: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt. És amikor ezt mondta, elaludt.

AZ EKLÉZSIÁT ÜLDÖZIK ÉS SZÉTSZÓRJÁK 1 Saul egyetértett azokkal, akik Istvánt meggyilkolták. Azon a napon kezdték el hevesen üldözni a jeruzsálemi ekléziát, és az apostolokat kivéve a hívők valamennyien szétszóródtak Júdea és Samária vidékeire.

Istvánt kegyes férfiak eltemették, és nagyon megsiratták.

Saul pedig azon fáradozott, hogy az ekléziát tönkretegy; azért betolakodott a házakba, és magával hurcolta mind a férfiakat mind az asszonyokat, és börtönbe vetette őket.

FÜLÖP SAMÁRIÁBAN PRÉDIKÁL; SIMON MÁGUS 4 Azok pedig, akik szétszóródtak, szertejártak és Istennek örömdetes üzeneteként hirdették az Igét.

Így jutott el Fülöp Samária egyik városába, és ott Krisztusról prédikált.

A sokaság amikor hallgatta Fülöp beszédét, egyszívvel-lélekkel figyelt arra, különösen amikor látta is az égi jeleket, amelyeket Fülöp cselekedett.

Ugyanis sok emberből, akiket tisztátalan lelkek szálltak meg, azok a tisztátalan lelkek hangos kiáltással kimentek; sok gutaütött és sánta pedig meggyógyult;

és nagy volt az öröm abban a városban.

Élt abban a városban már azelőtt is egy Simon nevű ember, aki varázsló volt, és ámulatba ejtette Samária népét; és azt állította, hogy ő egy nagy valaki;

figyelt is reá mindenki, kicsinyek és nagyok, és azt mondták: Ebben az emberben Istennek az az ereje van, amelyet „nagy erőnek” neveznek.

Azért figyeltek reá, mert varázslásával már régóta ámulatba ejtette őket.

Amikor azonban Fülöp az Isten országáról szóló evangéliomot és Jézus Krisztust hirdette, akkor Fülöpbe vetették bizalmukat, és megkeresztelkedtek mind a férfiak mind az asszonyok.

Simon maga is hívővé lett, megkeresztelkedett, állhatatosan együtt maradt Fülöppel, s minthogy látta az égi jeleket és az isteni erők megnyilvánulását, nem győzött álmélnokni.

Amikor azután a Jeruzsálemben lévő apostolok meghallották, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost;

ezek el is mentek oda, és imádkoztak értük, hogy részesüljenek a Szentlélek ajándékában;

mert közülük még senkire sem szállt reá a Lélek, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére.

Akkor Péter és János kezüket reájuk tették és azok részesültek a Szentlélekben.

Simon amikor látta, hogy a Szentlélek az apostolok kézrátétele által adatik, pénzt kínált nekik,

és azt mondta: Adjátok meg nekem is azt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, részesüljön Szentlélekben.

Péter azonban így szólt neki: A te pénzed vesszen el veled együtt, mert azt gondoltad, hogy az Isten ajándékát pénzen meg lehet szerezni.

Nincs néked osztályrészed sem részesülésed ebben a dologban, mert a szíved nem őszinte az Isten előtt.

Térj meg azért azonnal ebből a te gonoszágodból és kérjed az Urat, talán megbocsátja néked azt, amit szívedben elgondoltál,

mert látom, hogy elöntött a keserű irigység és elvetemült gonosz ember vagy.

Simon akkor azt mondta: Könyörögjetez értem az Urnak, hogy semmi ne következze el reám abból, amit mondatok.

Péter és János az után, hogy tanúbizonyságot tett és az Úr igéjét hirdette, visszatért Jeruzsálembe, és útközben a samáriaiaknak még sok falujában hirdette az evangéliomot.

AZ ÉTHIOPIAI UDVARI EMBER MEGTÉRÉSE 26 Az Úr angyala aztán így szólt Fülöpnek: Készülj fel, és úgy déltájban menj el arra az útra, amely Jeruzsálemből Gáza felé vezet; néptelen út az.

Fülöp felkészült és elment. És íme, ott ment azon az úton egy éthiopiai férfiú, az éthiopiaiak királyasszonyának a kandakének udvari főembere, és egész kincstárának felügyelője, aki fölment Jeruzsálembe, hogy ott imádkozzék;

és most hazafelé tartott, és kocsiján ülve Ésaías prófétát olvasta.

Akkor a Lélek azt mondta Fülöpnek: Menj oda és szegődj ahhoz a kocsinhoz.

Fülöp odafutott és hallotta, hogy a főember Ésaías prófétát olvasta, és megkérdezte: Vajon érted-é, amit olvasol?

Ő azt felelte: Hogyan érthetném magyarázás nélkül? És kérte Fülöpöt, hogy szálljon föl és üljön melléje.

Az írásnak az a szakasza, amelyet olvasott, ez volt: Mint egy juh mézszárszékre vitetett, és amint egy bárány az ő nyírője előtt néma, úgy nem nyitotta szája száját.

Megalázták, de (Isten) levette róla (érvénytelenítette, megsemmisítette a Jézus halálát kimondó) ítéletet; és most ki tudja megszámlálni az Ő (lelki) leszármazottjait (Jézusnak megszámlálhatatlanul sok követőjét)? Az Ő földi élete véget ért (megölték, de most a mennyben van, Isten igazolta Őt és megdicsőítette). (Ésaiás 53:7-8)

Akkor az udvari főember így szólt Fülöpnek: Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Magáról vagy másvalakiről?

Fülöp akkor szája nyitotta, és elkezdvén azon az íráson, hirdette néki a Jézusról szóló evangéliomot.

Amint így tovább mentek az úton, valami vízhez érkeztek, és az udvari főember így szólt: ímhol, van itt víz; mi akadályozza, hogy megkeresztelkedjem?

Fülöp azt mondta: Ha teljes szívedből hiszel, lehetséges. Az így felelt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Istennek Fia.

Az udvari főember megállította a kocsit, mindketten leszálltak a vízbe, és Fülöp megkeresztelte őt.

Amint azonban kiléptek a vízből, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, és az udvari főember többé nem látta őt; de azért tovább ment a maga útján örömteli szívvel.

Fülöp pedig Azótoszba került, és szertejárván hirdette az evangéliomot minden városban, és így érkezett el Cézaréába.

SAUL MEGTÉRÉSE (ACs 22:6-16; 26:12-18) 1 Saul még mindig lihegett az indulattól, hogy üldözhesse és gyilkolhassa az Úr tanítványait; azért elment a főpaphoz,

és leveleket kért tőle Damaszkuszba az ottani zsinagógákhoz, hogy ha olyanokat talál, akik Jézus tanítását követik, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vigye őket Jeruzsálembe.

Útközben azonban az történt, hogy amint Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény sugározta őt körül,

leesett a földre, és valami hangot hallott, amely azt mondta néki: Saul, Saul, miért üldözöl engemet?

Saul kérdezte: Ki vagy te, Uram? A felelet így hangzott: Én Jézus vagyok, akit te üldözöl;

de kelj föl, menj be a városba, és ott megmondják majd néked, mit kell tenned.

A vele együtt utazó férfiak pedig némán álltak, mert a hangot hallották ugyan, de senkit nem láttak.

Saul fölkelt a földről, de amikor szemét kinyitotta, semmit sem látott; azért kézenfogva vezették be Damaszkuszba.

És három napig nem látott, s nem evett és nem ivott.

Élt Damaszkuszban egy Ánaniász nevű tanítvány, akihez az Úr látomásban így szólt: Ánaniász! Ő pedig így felelt: íme, itt vagyok Uram.

Az Úr pedig azt mondta néki: Kelj föl, menj el az Egyenes-utcába, és a Júdás házában keres föl egy Saul nevű társoszi embert; mert íme, ő imádkozik,

és látomásban úgy látta, hogy egy Ánaniász nevű férfiú ment be hozzá, és reátette a kezét, hogy ismét lásson.

Ánaniász azonban azt felelte: Uram, sok embertől hallottam e férfiú felől, hogy milyen sok gonoszságot követett el Jeruzsálemben a te szentjeid ellen;

és itt (Damaszkuszban) is meghatalmazása van a főpapoktól, hogy megkötözze mind azokat, akik a te nevedet segítségül hívják.

Az Úr azonban azt mondta néki: Menj el, mert ő énnékem kiválasztott eszközöm, hogy elvigye az én nevemet pogányokhoz, királyokhoz és izráél fiaihoz.

Én pedig megmutatom majd néki, hogy az én nevemért milyen sokat kell szenvednie.

Ánaniász elment; belépett a házba, reátette kezét Saulra, és azt mondta: Saul, atyámfia, az Úr Jézus, - aki megjelent néked az úton, amelyen jöttél, - Ő küldött engemet, hogy ismét láss és hogy beteljesdjél Szentlélekkel.

És azonnal, mintha hályog esett volna le a szeméről, ismét látott, s akkor fölkelt és megkeresztelkedett.

Evett is, és erőre kapott. Saul azután a damaszkuszi tanítványokkal töltött néhány napot,

SAUL MUNKÁLKODÁSA DAMASZKUSZBAN ÉS JERUZSÁLEMBEN 20 s azonnal prédikált a zsinagógákban Jézusról, és pedig azt, hogy Ő az Isten Fia.

És mindnyájan, akik hallották, elcsodálkoztak, és így szóltak: Nem ez az, aki Jeruzsálemben üldözte az Úr nevét segítségül hívókat, és ide is azért jött, hogy őket megkötözve a főpapok elé hurcolja?

Saul azonban mind jobban megerősödött; és megdöbbenetette a Damaszkuszban lakó zsidókat, minthogy azt bizonyította, hogy Jézus a Krisztus.

Azért a zsidók több nap elteltével elhatározták, hogy megölik őt;

alattomos szándékuk azonban Saulnak tudomására jutott. Minthogy éjjel-nappal őrizték a város kapuit, hogy őt megölhessék,

a tanítványai egy éjjel oltalmukba vették őt, és alábocsátották a kőfalon által, leeresztvén egy kosárban.

Amikor aztán Saul Jeruzsálembe érkezett, igyekezett a tanítványokhoz szegődni; de valamennyien féltek tőle, mert nem hitték, hogy ő tanítvány.

Barnabás azonban maga mellé vette őt, elvezette az apostolokhoz. És elbeszélte nekik, hogyan látta meg Saul az úton az Urat, és hogy az Úr szólt hozzá, és hogy Saul mimódon tanított Damaszkuszban nagy bátorsággal a Jézus nevében.

És attól kezdve Saul Jeruzsálemben együtt járt-kelt az apostolokkal, és nagy bátorsággal szólt az Úr nevében;

gyakran beszélt, sőt vitázott a görögül beszélő zsidókkal is; azok pedig igyekeztek őt megölni.

Azonban amikor az atyafiak azt megtudták, levitték őt Cézáreába és elküldték Tárzsoszba.

Az eklézsia így Júdeában, Galileában és Samáriában mindenütt békességben élt; épült lelkileg, és az Úr félelmében járt; és a Szentlélek segédelmével egyre gyarapodott.

PÉTER MUNKÁLKODÁSA LÜDDÁBAN; AINEÁSZT MEGGYÓGYÍTJA 32 Történt pedig, hogy Péter azután, hogy a híveket mindenütt meglátogatta, elment a Lüddában lakó szentekhez is.

Talált ott egy Aineász nevű embert, aki nyolc esztendő óta gutaütött volt, és ágyban feküdt.

Péter így szólt neki: Aineász, meggyógyít téged Jézus Krisztus; kelj föl, hozd rendbe az ágyadat. És azonnal fölkel.

És látták őt valamennyien Lüddának és Szárónnak lakói, és megtértek az Úrhoz.

PÉTER JOPPÉBAN FELTÁMASZTJA TÁBITHÁT 36 Joppében pedig volt egy Tábitha nevű nőtanítvány, (neve görögül: Dorkász, magyarul: Gazella); ő fáradhatatlan volt a jócselekedetekben, és bőkezűen alamizsnálkodott.

Azokban a napokban az történt, hogy megbetegedett és meghalt; és miután megmosták, kiterítették egy emeleti szobában.

Minthogy pedig Lüdda közel volt Joppéhoz, amikor a joppéi tanítványok meghallották, hogy Péter Lüddában van, két férfiút küldtek hozzá, és kérték: Jöjj hozzánk késsedelem nélkül.

Péter fölkel, és elment velük; mihelyt odaért, fölvezették őt abba az emeleti szobába, és elébe állt valamennyi özvegyasszony, és sírva mutogatták az alsóruhákat és öltözeteket, amelyeket Dorkász készített nekik, amikor még velük volt.

Péter mindnyájukat kiküldte, azután térdre borult és imádkozott; majd a halott felé fordult és így szólt: Tábitha, kelj föl! Az felnyitotta szemét, és amint meglátta Pétert, felült.

Péter odanyújtotta neki kezét, talpra állította, behívta a szenteket és az özvegyeket, és az életre keltett Dorkászt eléjük vezette.

Tudomást szerzett erről Joppében mindenki, és sokan az Úrban hívőkké lettek.

Azután Péter több napig ott maradt Joppében egy Simon nevű tímárnál.

KORNÉLIOSZ SZÁZADOS MEGTÉRÉSE CÉZÁREÁBAN 1 Élt Cézáreában egy Kornéliosz nevű férfiú, aki az itáliai csapatnak egyik századosa volt;

kegyes és istenfélő ember volt mind az egész házanépével együtt, és sok alamizsnát osztogatott a (zsidó) népnek,

és szüntelen imádkozott Istenhez; ez az ember a napnak mintegy kilencedik órája körül világosan látta egy látomásban, hogy az Isten angyala bement őhozá, és azt mondta néki: Kornéliosz!

Ő rátekintett az angyalra, és rémülten kérdezte: Mi az Uram? Az így felelt néki: A te imádságaid és alamizsnáid emlékeztető áldozatként szálltak Isten elé.

Most azért küldj férfiakat Joppéba, és hívasd magadhoz azt a bizonyos Simont, akit Péternek hívnak;

ő egy Simon nevű tímárnál szállt meg, akinek háza a tenger mellett van.

Amint aztán Kornéliosztól elment az angyal, aki ővele beszélt, Kornéliosz magához hívta két szolgáját és egy kegyes katonát azok közül, akik őt hűségesen szolgálták;

mindent elmondott nekik, és azután elküldte őket Joppéba.

Másnap pedig, amikor azok még úton voltak és közeledtek ahhoz a városhoz, Péter úgy déltájban fölment a háztetőre, hogy ott imádkozzék.

Közben azonban megéhezett és szeretett volna valamit enni; de amíg az ételt készítették, révületbe esett,

és látta, hogy az ég megnyílik, és száll-száll alá valami nagy vászon abroszhoz hasonló edényféle, és a négy csücskénél összefogva leereszkedik a földre;

volt abban az edényben a földnek mindenféle négylábú és csúszó-mászó állata és mindenféle égi madár.

Majd valami szó hangzott, és azt mondta: Péter, öljed és egyed!

Péter azonban így felelt: Semmiképpen sem Uram, mert én sohasem ettem semmiféle közönségeset vagy tisztátalant.

És ismét valami szó hangzott el másodszor is és azt mondta: Amiről Isten úgy nyilatkozott, hogy tiszta, azt te ne mondd közönségesnek.

Ez három ízben történt így, és azután az edény azonnal felvitetett az égbe.

Amint Péter magában tűnődött, hogy mit jelent ez a látomás, amelyet látott, íme, a férfiak, akiket Kornéliosz küldött, ott álltak a kapu előtt,

és kérdezősködtek a Simon háza után, és bekiáltván tudakozódtak, hogy vajon ott szállt-e meg Simon, akit Péternek hívnak.

És amíg Péter a látomás felől gondolkodott, így szólt hozzá a Lélek: Íme, három férfiú keres téged;

kelj föl azért, menj le és minden tétovázás nélkül menj el ővelük, mert én küldtem őket.

Péter tehát lement azokhoz a férfiakhoz, és így szólt nekik: Íme, én vagyok az, akit kerestek; mi járatban vagytok?

Azok így feleltek: Kornéliosz százados, igaz és istenfélő férfiú, - aki mellett a zsidók mind jó tanúbizonyságot tesznek, - egy szent angyaltól azt az isteni parancsolatot kapta, hogy hívjon tégedet a házába, és hallgassa meg, ami mondanivalód van néki.

Akkor Péter behívta és vendégül látta őket. Másnap azután fölkelte és elment velük, sőt némelyek a joppéi atyafiak közül is vele mentek.

Így jutottak el másnap Cézáréába. Kornéliosz pedig amíg várta őket, meghívta magához rokonait és jó barátait.

És amint Péter megérkezett, Kornéliosz elébe ment, lábához borult, és úgy hódolt néki.

Péter azonban fölemelte és azt mondta: Kelj föl, én magam is csak ember vagyok.

És beszélgetésbe eredt vele, s úgy ment be és ott találta a sok egybegyűlt embert.

És azoknak azt mondta: Ti tudjátok, hogy zsidónak tilos egy pogánnyal társalkodni vagy ahhoz bemenni; de nékem Isten megmutatta, hogy egyetlenegy embert se mondjak közönségesnek vagy tisztátalannak;

azért el is jöttem ellentmondás nélkül, mert hívtál. Kérdezem tehát, miért hívtatok engem?

Kornéliosz így felelt: Negyednappal ezelőtt, körülbelül ebben az órában, kilenc órakor imádkoztam a házamban; és íme, egy fényes ruhájú férfiú állt meg előttem,

és azt mondta: Kornéliosz, a te imádságod meghallgattatott és alamizsnáikodásod az Isten színe előtt emlékezetben van.

Küldj el azért Joppéba, és hívd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak; ő Simon tímár házában szállt meg, a tengerparton.

Azonnal elküldtem tehát hozzád, te pedig jól tetted, hogy ide jöttél. Most tehát mi valamennyien az Isten színe előtt vagyunk jelen, hogy meghallgassuk mind azt, aminek elmondását az Úr reádbízta.

Péter szóra nyitotta száját és azt mondta: Most értem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden nemzetben kedves előtte az, aki Őt féli és az igazságosságot (Isten akaratát) cselekszi.

Ismeritek az ígét, melyet Izráél fiainak küldött, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által, aki mindenkinek Ura.

Tudjátok azt is, ami Galileától kezdve szerte Júdeában történt ama keresztség után, amelyet János hirdetett;

tudjátok, hogyan kente fel Isten a názárethi Jézust Szentlélekkel és (hatalommal, és hogy Ő szertejárt, jót tévén és meggyógyítván mindenkit, akit hatalmába kerített az ördög; mert Jézussal vele volt az Isten.

És mi tanúi vagyunk mind annak, amit Ő mind a zsidók tartományában mind Jeruzsálemben cselekedett.

Őt ugyan keresztfára feszítvén megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta, és lehetővé tette azt, hogy nyilván megjelenjék,

de nem az egész népnek, hanem az Istentől előre kiválasztott tanúknak, minékünk, akik Ővele együtt ettünk és ittunk az után, hogy feltámadt a halálból;

Ő megparancsolta nekünk, hogy azt prédikáljuk a népnek, és arról tegyünk tanúbizonyságot, hogy Ő az Istentől rendelt bírása élőknek és holtaknak.

Őróla a próféták mind tanúbizonyságot tesznek, hogy az Ő neve által bűneinek bocsánatában részesül mindenki, aki hisz Őbenne.

Amikor Péter ezeket a szavakat mondta, a Szentlélek leszállt mind azokra, akik hallgatták az igét.

A zsidóságból való hívek (zsidókeresztények) pedig, akik Péterrel együtt érkeztek, csak álméltak, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka;

hallották ugyanis, hogy azok ismeretlen nyelveken beszélnek és magasztalják az Istent. Akkor Péter így szólt:

Ugyan ki tilthatná el ezektől a kereszvizet, hogy megkeresztelkedjenek, holott éppen úgy vették a Szentlelket, mint mi?

És megparancsolta, hogy Jézus Krisztus nevében kereszteltessenek meg. Akkor kérték, hogy néhány napig maradjon náluk.

PÉTER IGAZOLJA MAGÁT A JERUZSÁLEMIEK ELŐTT 1 Az apostolok és a Júdeában élő atyafiak meghallották, hogy a pogányok is befogadták az Isten igéjét.

Amikor azután Péter felment Jeruzsálembe, a zsidó származású atyafiak vitatkoztak vele, és kérdőre vonták,

mondván: Körülmetéletlen emberek házába mentél be és velük együtt ettél.

Péter akkor sorjában elmondta nekik a történeteket:

Én Joppé városában imádkoztam, amikor révületben egy látomást láttam: Valami nagy abroszhoz hasonló, alászálló edényfélét, amely négy csücskénél összefogva ereszkedett le az égből, és hozzám közel ért le.

Amikor jól megnéztem, láttam abban a föld négy lábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az égi madarakat.

Majd szót is hallottam, amely azt mondta nekem: Péter, kelj föl, öljed és egyed!

Én azonban így szóltam: Semmiképpen sem Uram, mert közönséges vagy tisztátalan soha nem került az én számba.

De valami égi hang másodszor is szólt nekem ekképpen: Amiről Isten úgy nyilatkozott, hogy tiszta, azt te ne mondd tisztátalannak.

Ez háromszor történt, azután mind visszaszállt az égbe.

És ímé, máris három férfiú állt meg a ház előtt, amelyben megszálltam; Cézareából küldték őket hozzám.

A Szentlélek pedig azt mondta nékem, hogy tétovázás nélkül menjek el velük. Elkísért engem ez az ittlévő hat atyafi is, akikkel együtt bementünk Kornéliosznak a házába.

Ő aztán elmondta nekünk, hogyan látta, amint az ő házában az angyal megállt és azt mondta néki: Küldj el Joppéba és hívd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak;

ő olyan tanítást közöl veled, amely által üdvözülsz mind te mind a te házadnépe.

Amikor aztán elkezdtem az igét hirdetni, leszállt reájuk a Szentlélek, amint kezdetben mireánk is.

Akkor megemlékeztem az Úr szaváról, amint Ő mondta: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.

Ha tehát Isten ugyanazt az ajándékot adta nekik, mint minékünk, akik az Úr Jézusban hívőkké lettünk, - ki vagyok én, hogy az Istent ebben megakadályozhattam volna?

Amikor ezeket hallották, megnyugodtak és dicsőítették az Istent, és azt mondták: Eszerint tehát az Isten a pogányoknak is megadta az örökéletre segítő megtérést.

AZ EVANGÉLIUM ELJUT ANTIOKHIAIG 19 Azok (a hívők) pedig, akik az István halála után támadt üldözés miatt szétszóródtak, eljutottak Phoinikiéig, Küproszig és Antiokhiáig, de senkinek sem hirdették az igét, csak a zsidóknak.

Volt azonban köztük néhány küproszai és kürénéi férfiú, akik amikor Antiokhiába elmentek, a görögöket is tanították, és hirdették nekik az Úr Jézusról szóló evangéliomot.

És az Úr keze velük volt, úgy hogy nagy sokaság hívővé lett, és megtért az Úrhoz.

Aztán eljutott felőlük a hír a jeruzsálemi eklézsia fülébe, és elküldték Barnabást Antiokhiába;

amikor ő odaérkezett és látta az Isten kegyelmét, örvendezett és intette valamennyiüket, hogy állhatatos szívvel maradjanak hűek az Úrhoz;

mert derék ember volt, s hittel és Szentlélekkel teljes. És nagy sokaság lett az Úr követőjévé.

Akkor Barnabás elment Társzoszba, hogy fölkeresse Sault; és amikor rátalált, vele együtt visszatért Antiokhiába.

Így történt, hogy ők egy esztendeig ott tartózkodtak az eklézsiában, és nagy sokaságot tanítottak; és a tanítványokat Antiokhiában nevezték először keresztyéneknek.

Azon idő tájban Jeruzsálemből próféták mentek Antiokhiába;

egyik azok közül, egy Ágábosz nevű előállt, és a Szentlélek által megjövendölte, hogy a földkerekségen mindenütt nagy éhínség lesz; és az meg is lett Klaudiosz császár idejében.

A tanítványok tehát elhatározták, hogy aszerint, amint köztük kinek-kinek módjában áll, küldenek valami segítséget a Júdeában lakó atyafiaknak;

meg is tették, és amit gyűjtöttek, azt Barnabás és Saul által eljuttatták (Jeruzsálembé) a presbiterekhez.

HÉRÓDÉSZ ÁGRIPPA KEGYETLENKEDÉSE; JAKAB MEGÖLETÉSE; PÉTER ELFOGATÁSA ÉS MEGSZABADULÁSA 1 Abban az időben Héródész király az eklézsia néhány tagját üldözni kezdte.

Így fegyverrel megölette Jakabot János testvérét.

És mivel látta, hogy azt a zsidók tetszéssel fogadták, még Pétert is elfogatta, (akkor éppen a kovásztalan kenyerek ünnepi napjai voltak),

és amikor elfogatta, börtönbe vetette őt, és tizenhat katonára bízta, hogy őrizzék; az volt a szándéka, hogy húsvét után vezetteti őt a nép elé.

Pétert tehát börtönben őrizték; az eklézsia pedig szüntelenül imádkozott érte Istenhez.

Amikor pedig Héródész elő akarta őt vezetetni, az azon nap előtt való éjszakán Péter két katona között aludt két láncsal megkötözve, és a börtönt az ajtaja előtt örök őrizték.

És íme, az Úr angyala megjelent, és fény áradt el a börtönben; és az angyal megérintette Péter oldalát, felébresztette őt, és azt mondta: Kelj föl gyorsan! És a láncok lehullottak a kezéről.

Az angyal akkor így szólt néki: Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat. És úgy cselekedett. Azután azt mondta néki: Vedd föl a felsőruhádát és kövess engemet.

Akkor kimenvén, követte az angyalt, de nem tudta, hogy valóság az, ami az angyal által történik, hanem azt gondolta, hogy látomást lát.

És amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz; az magától megnyílt előttük, és amikor kimentek, végigmentek egy utcán, és az angyal hirtelen eltűnt mellőle.

Péter magához térvén, azt mondta: Most igazán tudom, hogy az Úr küldte el az Ő angyalát és szabadított meg engem Héródész kezéből és mind attól, amit a zsidó nép türelmetlenül várt.

És amikor a történeteket megértette, elindult a Márknak is nevezett János anyjának Máriának háza felé, ahol sokan összegyülekeztek és imádkoztak.

És amikor zörgetett a nagy kapu kis ajtaján, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy hallgatózzék;

és megismerte Péter hangját, de örömeiben elfelejtette a kaput kinyitni, és befutván hírvil adta, hogy Péter a kapu előtt áll.

Azok így szóltak néki: Elment az eszed. Ő azonban erősítgette, hogy Péter van ottan. Akkor azok így szóltak: Az ő angyala az.

Péter azonban szüntelenül zörgetett; kinyitották hát a kaput, s meglátták őt és meghökkentek.

Azután pedig, hogy kezével intett nékik, hogy hallgassanak, elbeszélte hogy az Úr hogyan szabadította ki őt a börtönből, és azután így szólt: Adjátok ezt tudtára Jakabnak és az atyafiaknak. Majd elindulván, elment tőlük.

Amikor pedig megvirradt, a katonák közt nem kis ijedtség támadt, hogy vajon mi történhetett Péterrel.

Héródész pedig amikor kerestette őt és nem találta, kérdőre vonta az őrköt, majd megparancsolta, hogy öljék meg őket; Héródész azután Júdeából elment Cézareába és ott tartózkodott.

A KERESZTYÉNÜLDÖZŐ HÉRÓDÉSZ ÁGRIPPA PUSZTULÁSA 20 Héródész nagyon haragudott a türosziakra és a Szidóniakra; azok azonban egyakarattal követeket küldtek hozzá, és minthogy azok megnyerték Blásztoszt a király kamarását, őáltala békét kértek, mert élelmüket a király országából szereztek.

Egy bizonyos napon pedig Héródész királyi ruhába öltözött, és trónján ülve nyilvánosan szólt a követekhez;

a nép pedig felkiáltott: Isten szava ez és nem emberé!

Az Úr angyala azonban azonnal megverte Héródészt azért, mert nem az Istennek adott dicsőséget; megemésztették a férgek és úgy halt meg.

Az Úr igéje azonban növekedett és terjedt.

Barnabás és Saul pedig szolgálatuk elvégzése után visszatértek Jeruzsálemből (Ántiokhiába); velük ment János is, akinek mellékneve Márk volt.

BARNABÁS ÉS SAUL KIBOCSÁTÁSA A MISSZIÓI MUNKÁRA 1 Ántiokhiában, az ottani ekléziában szolgált mint próféta és tanító: Barnabás meg Simeon, akit Nigernek hívtak, és a kürenéi Lukiosz és Manaén, aki Héródésszel a negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, meg Saul.

Amikor ezek istentiszteleten szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, a Szentlélek így szólt: Válasszátok el nékem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre én őket elhívtam;

akkor böjtöltek, imádkoztak, kezüket reájuk tették, és elbocsátották őket.

AZ ELSŐ MISSZIÓI ÚT KEZDETE; KÜZDELEM ÉS SIKER KÜPROSZBAN 4 Barnabás és Saul, mivel a Szentlélektől küldettek, lementek Szeleukiába és onnan hajón Küproszba mentek,

és amikor Szálámiszba jutottak, a zsidó zsinagógákban hirdették az Isten beszédét; János is övelük volt mint segítőtárs.

És az után, hogy a szigeten mind Páphoszig végigmentek, találtak egy varázsló hamispróféta zsidót, akinek Bárjézus volt a neve;

az kíséretében volt Szergiosz Paulosz helytartónak, annak az értelmes embernek. Az magához hívatta Barnabást és Sault, és hallani kívánta az Isten beszédét;

azonban Elümász a varázsló, - mert így is nevezték Bár jézust, - ellenkezett velük, és igyekezett a helytartót a hittől elfordítani.

De Saul, akit Pálnak is hívnak, telve Szentlélekkel, erősen ránézett a varázslóra,

és így szólt: Te minden álnoksággal és minden gonosszággal teljes ördögfajzat, minden igazságosságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úrnak igaz útjait elfordítani?

Most azért íme, az Úr keze rajtad van, s vak leszel és egy ideig nem látod a napot. És azonnal homály és sötétség borult reá és kerengvén keresett valakit, hogy az kézen fogva vezesse.

Amikor a helytartó a történeteket látta, hívóvé lett, megragadta lelkét az Úrról szóló tanítás.

AZ EVANGÉLIUM HIRDETÉSE A PISZIDIAI ÁNTIOKHIÁBAN 13 Pál és útitársai azután Páphoszból hajón elmentek és Pergába, Pamphülia városába érkeztek; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe.

Ők pedig Pergából továbbmentek, és elérkeztek Antiokhiába, Piszidia városába, és ott a szombati napon bementek a zsinagógába és leültek.

A törvénynek és a prófétáknak felolvasása után a zsinagóga elöljárói hozzájuk küldtek, mondván: Férfiak, atyámfiak, ha van valami mondanivalótok a gyülekezet építésére, szóljatok.

Akkor Pál felállt, kezével intett és azt mondta: Izraelita férfiak, és ti istenfélők, hallgassatok meg engem!

Ennek a mi népünknek, izráélnak Istene kiválasztotta a mi atyáinkat, és e népet nagyra tette Egyiptom földjén, az idegen országban, és onnan magasra emelt karjával kivezette őket,

és mintegy negyven esztendeig a pusztaságban gondjukat viselte;

azután pedig, hogy Kánaán földjén hét népet megsemmisített, azoknak földjét örökségül adta nekik.

És mind ez mintegy négyszázötven esztendő folyamán történt meg. Azután bírakat adott nekik Sámuel prófétáig.

Ezek után királyt kértek maguknak, és az Isten negyven esztendeig terjedő időre Sault adta nekik, a Kis fiát, egy a Benjámin törzséből való férfiút;

amikor pedig őt elvetette, Dávidot emelte királyukká, akiről tanúbizonyságot is tett, és azt monda: Megtaláltam Dávidot, Jesszai fiát, egy szívem szerint való férfiút, aki minden akaratomat véghezviszi. (I. Sám. 13:14)

Ennek utódai közül rendelt Isten az Ő ígérete szerint izráélnak Idvezítőt, Jézust,

akinek eljövetele előtt hirdette János izráél népének, hogy térjenek meg és keresztkeljenek meg.

És amikor János már-már teljesítette küldetését, azt mondta: Én nem az vagyok, akinek ti engem gondoltok; hanem íme, utánam jön valaki, és én nem vagyok méltó, hogy saruját megoldjam.

Férfiak, atyámfiak, Ábrahám nemzetségének fiai, és ti jelenlévő istenfélők, ez az üdvösségről szóló beszéd minékünk küldetett.

Mert akik Jeruzsálemben laknak és az ő előljáróik nem ismerték föl Jézust; az által pedig, hogy elítélték, betöltötték a próféták jövendöléseit is, amelyeket minden szombaton felolvasnak;

és jóllehet semmi halálra méltó vétket nem találtak Őbenne, mégis azt kérték Pilátustól, hogy ölesse meg;

és az után, hogy mind azt véghezvitték, ami Őfelőle megíratott, a keresztfáról levévén, sírba helyezték.

Isten azonban a halálból életre keltette Őt;

és Ő több napon át meg is jelent azoknak, akik Ővele együtt mentek föl Galileából Jeruzsálembe, és azok most az Ő tanúbizonyságtévői a nép előtt.

Mi pedig néktek hirdetjük az örömdetes üzenetet,

azt hogy: Isten az atyáknak tett ígéretét akkor teljesítette be, amikor nekünk az ő utódaiknak Jézust (mint Messiást) küldötte, amint az a második Zsoltárban meg is van írva: Az én Fiam vagy te, ma Atyáddá lettem. (Zsoltár 2:7)

Hogy pedig feltámasztotta Őt a halálból, és többé nem kell visszatérnie az enyészetbe, azt így mondta: Néktek adom az üdvösségnek szent és maradandó javait, amelyeket Dávidnak ígértem. (Ésaiás 55:3)

Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy f Szented enyészetre jusson. (Zsoltár 16:10)

Dávid ugyanis az után, hogy a maga kortársainak szolgált, Isten akarata szerint elaludt, és atyái mellé temettetett, és az enyészet várt reá;

Jézust azonban Isten feltámasztotta, és így Őt nem érte enyészet.

Tudjátok meg tehát férfiak, atyámfiak, hogy Őáltala hirdettetik néktek a bűnök bocsánata, és mind abból, amiből Mózes törvénye által nem igazulhattok meg,

Őáltala minden Őbenne hívó megigazul.

Vigyázzatok azért, hogy rajtatok ne essék meg az, amit a próféták megmondták:

Lássátok meg ti a próféták megvetői, csodálkozzatok és semmisüljete meg, mert én olyat cselekszem a ti napjaitokban, olyat, amit nem hisztek el, ha valaki elmondja néktek. (Habakuk 1:5)

Amikor Pál és Barnabás kimentek a zsinagógából, az emberek kérték őket, hogy a következő szombaton is hirdessék ezeket a beszédeket.

És a zsinagóga szétszólása után es az istenfélő proszéluták közül sokan elkísérték Pált és ők szóltak hozzájuk és bízatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében,

A következő szombaton aztán szinte mind az egész város összegyűlt az Isten igéjének hallgatására.

Amikor pedig a zsidók látták a sokaságot, megteltek irigységgel és ellene mondtak annak, amit Pál hirdetett, és gyalázták őt.

Akkor Pál és Barnabás bátorsággal azt mondták: Először néktek kellett hirdetnünk az Isten igéjét; de mivel ti megvetitek azt, és magatok nem ítéletek méltóknak az örökéletre, íme, a pogányokhoz fordulunk.

Mert így parancsolta nekünk az Úr: Pogányok világosságául rendelvelek téged, hogy az üdvösséget hirdesd a föld végső határáig. (Ésaiás 49:6)

Amikor a pogányok ezt hallották, örvendeztek és magasztalták az Úr igéjét, és hívővé lettek mind azok, akik az örökéletre rendeltettek.

Így terjedt az Úr igéje mindenütt az országban.

A zsidók ellenük ingerelték az előkelő istenfélő asszonyokat és a város első embereit, és üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen és kiűzték őket a határukból.

Ők pedig megszegyenyítésükre lerázták lábukról a port és elmentek Ikonionba;

az antiokhiai tanítványok pedig megteljesedtek örömmel és Szentlélekkel

AZ IGE HIRDETÉSE IKONIONBAN 1 Pál és Barnabás Ikonionban szintén a zsidó zsinagógába mentek be, és úgy hirdették az igét, hogy mind a zsidók mind a hellének (görögök) közül nagy sokaság lett hívővé.

Azok a zsidók ellenben, akik hitetlenek maradtak, felizgatták, és haragra ingerelték a pogányok lelkét az atyafiak ellen.

Pál és Barnabás mégis sok időt töltöttek ott, és bátran prédikáltak, bizván az Úrban, aki azzal tett tanúbizonyságot az Ő kegyelméről szóló beszéd mellett, hogy megadta, hogy égi jelek és csodák történjenek az ő kezük által.

A város lakosai azonban pártokra szakadtak, úgyhogy némelyek a zsidókkal tartottak, mások meg az apostolokkal.

Amikor azonban az apostolok megtudták, hogy a pogányok és a zsidók az ő főembereikkel egyetértve meg akarják őket támadni, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket,

elmenekültek Lúkaonia városaiba Lüsztába és Derbébe és ezek környékére.

És ott hirdették az evangéliomot.

AZ IGE HIRDETÉSE LÜSZTRÁBAN 8 Élt akkor Lüsztában egy béalábú ember, aki születésétől fogva sánta volt; mindig csak ült és sohasem járt.

Az hallgatta Pál igehirdetését; Pál reátekintett, és látta, hogy hisz és hogy meggyógyítható;

azért hangosan így szólt neki: Állj lábadra egyenesen!

Az felugrott és járt. Amikor pedig a sokaság látta azt, amit Pál cselekedett, így kiáltott lúkaoniai nyelven: Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban,

és Barnabást Zeusnak mondták, Pált pedig Hermésznek, mert ő-volt a szóvivő.

A város bejárata előtt lévő Zeustemplom papja pedig felkoszorúzott bikákat hajtott a város kapujához, és a sokasággal együtt arra készült, hogy az apostoloknak áldozatot mutasson be.

Amikor azonban az apostolok, Barnabás és Pál azt meghallották, ruhájukat megszagattván, a sokaság közé futottak,

és így kiáltottak: Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és éppen azt az evangéliomot hirdetjük néktek, hogy e hiábavaló dolgoktól térjete meg az élő Istenhez, aki az eget, a földet, a tengert teremtette és mindent, ami azokban van;

Isten az elmúlt időkben megengedte ugyan, hogy minden nép a maga útján járjon;

de jótéteményei által mégis bizonyosságot tett az ő létezéséről, mert esőt ad néktek az égből és termő időket, és bőven ellát eledellel és szíveteket betölti örömmel.

Amikor ezeket mondták, nagy nehezen meggátolták a sokaságot abban, hogy nekik áldozatot mutasson be.

AZ IGE HIRDETÉSE DERBÉBEN; SAUL ÉS BARNABÁS VISSZATÉR A SZÜRIAI ÁNTIOKHIÁBA 19 Azonban Antiokhiából és Ikonionból zsidók érkeztek oda, s megnyerték maguknak a sokaságot, Pált megkövezték és kivonszolták a városból, azt gondolván, hogy meghalt.

De amikor körülvették őt a tanítványok, fölkelt és bement a városba. És másnap Barnabással együtt elment Derbébe.

Majd az után, hogy annak a városnak hirdették az evangéliomot és sok embert tanítvánnyá tettek, visszatértek Lüsztába, Ikonionba és Antiokhiába;

erősítették a tanítványok lelkét, és intették őket, hogy maradjanak hűek a hitükhöz, és azt mondták, hogy sok szorongatás közt kell nekünk az Isten országába bemennünk.

Azután pedig, hogy minden ekléziában presbitereket választottak nekik, imádkoztak és böjtöltek, és így ajánlották őket az Úrnak, akiben hívőkké lettek.

És Piszidián átmenvén, eljutottak Pamphüliába,

majd Pergében hirdették az igét, és azután lementek Áttáliába,

és onnan hajón visszatértek Antiokhiába, ahonnan, - az Istennek kegyelmességére bízván őket, - kiküldték volt arra a munkára, amelyet immár elvégeztek.

Amikor pedig megérkeztek, és az ekléziát összehívták, elbeszélték, hogy általuk milyen nagy dolgokat cselekedett az Isten, és hogy kitárta a pogányok előtt a hitre vezető ajtót.

Antiokhiában azután sok ideig együtt maradtak a tanítványokkal.

AZ APOSTOLOK JERUZSÁLEMI GYŰLÉSE 1 Júdeából bizonyos emberek érkeztek (Antiokhiába) és így tanították az atyafiakat: Ha nem metélkedtek körül a Mózes által rendelt szokás szerint, nem üdvözülhettek.

Míthogy pedig Pál és Barnabás nem csekély vitatkozásba keveredett azokkal az emberekkel, úgy határoztak, hogy Pál, Barnabás és. közülük néhányan mások e vitás kérdés ügyében menjenek föl Jeruzsálembe az apostolokhoz és presbiterekhez.

Ők tehát azután, hogy az eklézsia útra bocsátotta őket, Phoinikén és Samárián átmentek, és ott elbeszélték a pogányok megtérését, és ezzel nagy örömet szereztek minden atyáfinak.

Amikor pedig Jeruzsálembe megérkeztek, az eklézsia, az apostolok és a presbiterek szívesen fogadták őket; ők meg elbeszélték, hogy az Isten őáltaluk milyen nagy dolgokat cselekedett.

Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjához tartoztak, és azután lettek hívőkké, és azt mondták, hogy a pogánykeresztyéneket körül kell metélni és meg kell nekik parancsolni, hogy Mózes törvényeit tartsák meg.

PÉTER, PÁL, BARNABÁS, JAKAB BESZÉDE AZ APOSTOLOK JERUZSÁLEMI GYŰLÉSÉN 6 Akkor az apostolok és a presbiterek összegyűltek, hogy erről a dolgról tanácskozzanak.

Amikor aztán nagy vitatkozás támadt, Péter fölkelt és azt mondta nekik: Férfiak, atyámfiak, amint tudjátok, Isten már régebben kiválasztott engemet közületek, hogy a pogányok az én számból hallják meg az: evangéliom hirdetését és úgy legyenek hívőkké.

És a szíveket ismerő Isten tanúbizonyságot tett mellettük, mert éppenugy adta nekik is a Szentlelket, mint minékünk,

és semmi megkülönböztetést nem tett köztünk és azok közt, mert hit által megtisztította szívüket.

Most tehát miért kísértitek az Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan igát tegyetek, amilyent sem atyáink sem mi nem tudtunk elhordozni?

Sőt inkább hisszük, hogy mi is éppenugy az Úr Jézus kegyelme által (és nem a. törvény által) üdvözülünk, mint azok is.

Akkor valamennyien elhallgattak, majd Pált és Barnabást hallgatták meg, amint elbeszélték, mennyi égi jelt és csodát tett Isten őáltaluk a pogányok közt.

Amikor pedig ők elhallgattak, Jakab szólalt meg mondván: Férfiak, atyámfiak, hallgassatok meg engem!

Simon elbeszélte, hogy Istennek már kezdetben (az evangéliomhirdetés kezdetén) miként volt gondja arra, hogy a pogányok közüli népet nyerjen meg az Ő nevének (a maga tulajdonául).

És ezzel megegyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva:

Ezek után majd visszatérek, és fölépítem Dávid leomlott sátorát; és annak omladékait fölépítem, és ismét helyreállítom azt,

hogy a többi ember is keresse az Urat, a pogányok is mindnyájan, akik valamennyien az én népem;

ezt mondja az Úr, aki mind ezeket öröktől fogva tudtul adta. (Ámos 9:11-12)

Azért én úgy vélekedem, mondta Jakab, hogy azok elé, akik a pogányok közül térnek meg Istenhez, ne gördítsünk nehézséget,

hanem írjuk meg nékik, hogy ne fertőzzék meg magukat a bálványimádással, tartózkodjanak a paráznaságtól, a fulvaholt állat húsának és a vérnek megevésétől.

Mert régi nemzedékek óta városonként vannak, akik Mózesről prédikálnak, és a zsinagógákban minden szombaton felolvassák az ő könyvét.

AZ APOSTOLOK JERUZSÁLEMI GYŰLÉSÉNEK HATÁROZATA 22 Akkor az apostolok és a presbiterek mind az egész eklézsiával együtt elhatározták, hogy férfiakat választanak maguk közül, és azokat elküldik Ántiokhiába Pállal és Barnabással együtt: Júdást, akinek mellékneve Bárszabbász és Szilászt, akik az atyafiak közt vezető emberek voltak,

és általuk ezt az írást küldték: Mi, az apostolok és a presbiterek mint a ti atyátokfiai, az Ántiokhiában, Szüriában és Kilikiában élő pogányok közül való atyánkfiainak üdvözetünket küldjük.

Mivel meghallottuk, hogy közülünk néhányan, - akiknek mi arra megbízást nem adtunk, - megjelentek nálatok és beszédeikkel zavarba ejtettek titeket és feldúlták lelketeket,

azért egyértelemmel elhatároztuk, hogy bizonyos férfiakat kiválasztunk és elküldünk tihozzátok, a mi szeretteinkkel, Barnabással és Pállal együtt,

akik olyan emberek, hogy az életüket kockáztatták a mi Urunk Jézus Krisztus szolgálatában.

Azért elküldtük Júdást és Szilászt, hogy ők élőszóval adják tudtotokra ugyanezeket.

Mert tetszett a Szentléleknek és minékünk, hogy több terhet ne vessünk rátok, csak azt ami szükséges,

vagyis azt hogy: tartózkodjatok a bálványáldozati húsak, a vérnek és a fulvaholt állat húsának megevésétől és a paráznaságtól; ha ezektől megóvjátok magatokat, jól teszitek. Éljetek jó egészségben!

AZ APOSTOLOK JERUZSÁLEMI GYŰLÉSÉNEK HATÁROZATÁT ELKÜLDIK ÁNTIOKHIÁBA 30 Azok tehát azután, hogy útra bocsátották őket, elmentek Ántiokhiába, összegyűjtötték a hivek seregét és átadták a levelet.

A gyülekezet elolvasta és megörült a megnyugtató üzenetnek.

Júdás és Szilász pedig, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel bátorították és erősítették az atyafiakat.

Az után pedig, hogy ott bizonyos időt eltöltöttek, az atyafiak békeséggel elbocsátották őket azokhoz, akik küldték őket.

Szilász azonban azt határozta, hogy ottmarad.

Pál és Barnabás szintén Ántiokhiában maradt és ott tanított, és sok más atyafival együtt hirdette az Úr igéjét.

A MÁSODIK MISSZIÓI ÚT KEZDETE 36 Egynéhány nap múltával azonban Pál így szólt Barnabásnak: Menjünk el és látogassuk meg a mi atyánkfiait minden városban, ahol hirdettük az Úr igéjét és lássuk, hogy s mint vannak.

Barnabásnak az volt a kívánsága, hogy vegyék maguk mellé Jánost is, akit Márknak hívnak.

Pál azonban azt tartotta helyesnek, hogy ne vegyék maguk mellé azt, aki egyszer már elszakadt tőlük Pamphüliában és nem ment velük a munkára.

Emiatt keserű szóváltás támadt köztük, úgyhogy elszakadtak egymástól, és Barnabás maga mellé vétén Márkot, hajón elment Küproszba.

Pál pedig Szilászt választotta maga mellé, és azután, hogy az atyafiak az Úr kegyelmére bízták őt, útnak indult;

és bejárta Szüriát, Kilikiát, erősítvén az eklé-zsiákat.

PÁL ÉS SZILÁSZ MEGLÁTOGATJÁK A KISÁZSIAI EKLÉZSIÁKAT 1 Így jutott el Pál Derbébe meg Lüszttrába. És ímé, volt Lüszttrában egy Timotheus nevű tanítvány: egy hívő zsidó asszonynak és görög atyának fia;

ő róla jó tanúbizonyságot tettek a Lüszttrában és az Ikonionban élő atyafiak.

Pál kívánsága az volt, hogy Timotheus útitársként menjen vele, és azért körülmetélte őt a zsidók kedvéért, akik azokon a helyeken éltek; mert mindenki tudta, hogy Timotheus atyja görög volt.

És amint bejárták azokat a városokat, meghagyták az ott élő keresztyéneknek, hogy tartsák meg a jeruzsálemi apostolok és presbiterek által hozott rendelkezést.

Így azok az eklézsiák erősödtek a hitben, és naponként gyarapodott a hívők száma.

PÁL TRÓÁSZBAN, AHONNAN ISTEN MÁKEDONIÁBA, AZAZ EURÓPÁBA KÜLDI 6 Azután Phrügián és a galaták tartományán haladtak át, mert a Szentlélek akadályozta őket abban, hogy az igét Ázsiában hirdessék.

Majd Müszia felé mentek, és igyekeztek Bithüniába jutni, de Jézus Lelke nem eresztette őket oda.

Átmentek tehát Müszian és lementek Tróászba.

Ott egy éjszaka látomás jelent meg Pálnak: egy mákedoniai férfi állt előtte, s kérte őt és azt mondta: Jöjj át Makedoniába, légy segítségül nekünk!

Pál mihelyt meglátta ezt a látomást, azonnal igyekeztünk Makedoniába átmenni, mert megértettük, hogy Isten odahívott minket, hogy ott prédikáljuk az evangéliomot.

A MISSZIONÁRIUSOK FILIPPIBEN MUNKÁLKODNAK; LÜDIA BIBORÁRUS ASSZONY MEGTÉRÉSE 11 Elhajóztunk tehát Tróászból, s egyenesen Számothrákéba mentünk és másnap Neápolisba,

onnan pedig Filippibe, amely Makedonia ama részének első városa és római település. És abban a városban töltöttünk néhány napot.

És szombati napon a városkapun kimentünk egy folyó mellé, ahol a zsidók tudomásunk szerint imádkozni szoktak; és leülvén prédikáltunk az egybegyűlt asszonyoknak.

És egy a Thüatira városából való Lúdia nevű istenfélő bíboráros asszony hallgatott reánk; az Úr megnyitotta annak szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mondott.

Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, kért minket, mondván: Ha az Úr hű tanítványának ítéltetek engemet, jertek az én házamba és maradjatok ott; és unszolt minket.

A JÖVENDŐMONDÓ RABSZOLGALÁNY FILIPPIBEN 16 Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy rabszolga leány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jövendőmondásával gazdáinak nagy hasznot hajtott.

Az a leány Pált és minket követvén, így kiáltozott: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, akik néktek az üdvösség útját hirdetik.

Ezt több napon át művelte. Pált azonban bosszantotta ez, és hátrafordulván így szólt a léleknek: Jézus Krisztus nevében parancsolom néked, hogy menj ki belőle; és kiment abban az órában.

Amikor a leány gazdái látták, hogy jövedelmük reménye szétfoslott, megragadták Pált és Szilászt; a piacra, a hatóság elé hurcolták őket,

azután odavezették a bírákhoz; és azt mondták: Ezek az emberek zsidók, és megzavarják városunk nyugalmaát;

olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk mivel rómaiak vagyunk, nem szabad elfogadnunk, sem cselekednünk.

Velük együtt a sokaság is ellenük támadt, a bírák pedig letépték róluk a ruhájukat és megvesszőztették őket;

azután pedig nagyon megverték és börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan vigyázzon rájuk;

az őr mivel ilyen parancsotot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és lábukat kalodába szorította.

A FILIPPI BÖRTÖNŐR MEGTÉRÉSE 25 Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott és énekkel dicsőítette Istent, a foglyok pedig hallgatták őket;

és hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy a börtön alapjai megrendültek; azonnal megnyílt minden ajtó, és valamennyiüknek bilincsei lehullottak.

A börtönőr álmából felriadt; és mivel látta, hogy a börtönajtók nyitva vannak, kivonta kardját, és meg akarta magát ölni, mert azt gondolta, hogy a foglyok megszöktek.

Pál azonban hangosan így kiáltott: Semmi kárt ne tégy magadban, mert valamennyien itt vagyunk.

A börtönőr világosságot kérvén, berohant és remegve Pál és Szilász elé borult,

kivezette őket és így szólt: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?

Azok pedig így szóltak: Higyj az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te mind a te háznépe.

És hirdették az Úr igéjét néki és mind azoknak, akik az ő házában voltak.

És a börtönőr az éjszakának abban az órájában magához vette őket, megmosta (a vesszőütés okozta) sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett ő és az övéi valamennyien.

Azután fölvezette őket a házába, asztalt terített nekik, és háznépével együtt örvendezett azon, hogy Istenben hívővé lett.

Amikor pedig megvirradt, a bírák elküldték a törvényszéki szolgákat a börtönőrhöz azzal a parancsolattal: Bocsásd el azokat az embereket.

A börtönőr tudtára adta ezeket a szavakat Pálnak: A bírák azt üzenték, hogy bocsássalak el titeket. Most azért menjete el innen, és keljetek útra békességgel.

Pál azonban azt mondta a törvényszéki szolgáknak: Megvertetek nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, jóllehet mi római polgárok vagyunk; és most titkon akarnak minket elküldeni? Nem megyünk! Hanem jöjjenek ide maguk a bírák és vezessenek ki minket.

A törvényszéki szolgák megmondták ezeket a szavakat a bíráknak; azok megijedtek, amikor meghallották, hogy az apostolok római polgárok;

azért odamentek, megkövették őket, majd kivezették őket a börtönből, és kérték, hogy menjenek el a városból.

Pál és Szilász amint elhagyták a börtönt, elmentek Lúdia házába, ahol keresztyén atyafiakkal találkoztak és vigasztalták őket; azután útrakeltek.

ISTEN BESZÉDÉNEK HIRDETÉSE THESSZÁLONIKÁBAN 1 Azután pedig, hogy átmentek Ámphiliszon és Ápollónián, Thesszalonikába érkeztek; ott a zsidóknak volt egy zsinagógájuk;

Pál szokása szerint bement hozzájuk, és három szombaton tanította őket az írásokból,

megmagyarázván és kimutatván, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és a halálból fel kellett támadnia és hogy - amint mondta, - az a Jézus, akit én hirdetek néktek, az a Krisztus (a Messiás).

Néhányan közülük engedtek a meggyőző szavaknak s Pálhoz és Szilászhoz szegődtek, úgyszintén az istenfélő görögök közül is nagy sokaság, és az előkelő asszonyok közül is nem kevesen.

Emiatt a zsidók irigykedtek, és maguk mellé vettek a piacnépségből néhány gonosz embert, csődületet támasztottak, és nyugtalanságot szítottak a városban, azután a Jászson háza elé sereglettek, és igyekeztek Pált és Szilászt a házból a nép elé kivezetni;

de amikor nem találták őket, a város előljárói elé vonszolták Jászont és még néhány atyafit és azt kiáltották: Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek

és Jászson befogadta őket; pedig ezek valamennyien a császár rendeletei ellen cselekszenek, mert azt mondják, hogy más a király és pedig Jézus.

Ilyen vádaskodásukkal felizgatták a sokaságot, valamint a város előljáróit, akik mind ezt hallották.

De amikor Jászón és a többiek kezességet vállaltak, elbocsátották őket.

AZ IGE HIRDETÉSE BEROIÁBAN 10 Az atyafiak pedig azonnal még azon az éjszakán (Thesszalonikából) elküldték Pált és Szilászt Beroiába; és amikor ők odaérkeztek, elmentek a zsidók zsinagógájába;

azok a zsidók nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, úgyhogy az igét teljes készséggel fogadták, naponként tudakozván az írásokat, hogy amit (Páltól) hallottak, úgy vannak-e az írások szerint is.

Sokan közülük hívővé is lettek, sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.

Amikor azonban a thesszalonikai zsidók megtudták, hogy Pál Beroiában is hirdeti az igét, elmentek oda, és a sokaságot ott is nyugtalanították és felizgatták.

Akkor az atyafiak azonnal elküldték Pált, mintha a tenger felé menne; Szilász és Timotheus azonban Beroiában maradtak.

Akik pedig elkísérték Pált, vele maradtak addig, amíg Athénbe érkezett; majd visszamentek, és azt a parancsolatot vitték Szilásznak és Timotheusnak, hogy minél hamarabb menjenek el Pálhoz.

PÁL MUNKÁLKODÁSA ATHÉNEN 16 Pál amíg Athénben várta Szilászt és Timotheust, lelke felháborodott, mert városszerte sok bálványt látott.

Beszélgésbe eredt hát a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, akikkel éppen találkozott.

Néhány epikureus és sztoikus filozófus is vitába szállt vele, és némelyek így szóltak: Mit akarhat ez a fecsegő mondani? Mások pedig azt mondták: Úgy látszik, hogy idegen istenek hirdetője. Pál ugyanis Jézusról és a feltámadásról szóló evangéliumot hirdette.

És megragadván őt, elvezették az Áreiopágoszra, és azt mondták: Vajon megtudhatjuk-e, hogy mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz?

Mert a mi fülünknek idegen dolgokat beszélsz; mi tehát tudni kívánjuk, hogy miről van szó.

Az athéniak ugyanis valamennyien és az ott lakó jövevények is, semmire sem szenteltek annyi időt, mint arra, hogy valami újat mondjanak vagy halljanak.

Pál előállt az Áreiopágosz közepén és ezt mondta: Athéni férfiak, úgy látom, hogy ti minden tekintetben nagyon istenfélő emberek vagytok.

Amikor ugyanis szertejártam és szentélyeiteket figyelmesen megnéztem, egy oltárra akadtam, amelyre ezt írták: EGY ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti jóllehet nem ismertek, és mégis tiszteltek, azt hirdetem én tinétek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindent, ami abban van, Ő az Ura a mennynek és a földnek, és nem lakik kézzel csinált templomokban;

emberi kéz szolgálatára sem szorul, mintha valami nélkül szűkölködnék, mert Ő ad mindennek életet, leheletet és mindent;

és az emberi nemzetséget egy atyától származtatta, hogy lakjanak szerte a földnek színén, és előre meghatározta rendelt idejüket és lakóhelyük határait,

hogy keressék az Istent, ha talán kitapinthatnák Őt és megtalálhatnák, minthogy Ő nincsen messze egyikünkötől sem.

Mert Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk, amint a ti költőitek közül is mondták némelyek: Az Ő nemzetsége vagyunk.

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség emberi művészettel és elképzeléssel aranyból vagy ezüstből vagy kőből készült alkotáshoz hasonló.

A tudatlanság időszakát ugyan elnézte Isten, de most már azt parancsolja az embereknek, hogy mindenütt valamennyien térjenek meg;

azért kitűzött egy napot, amelyen mind az embereket igazságosan meg fogja ítélni egy férfiú által, akit arra rendelt, és akit feltámasztott a halálból, hogy Őbenne mindenki bízást higgyen.

Amikor azonban az athéniek a halottak feltámaszásáról hallottak, közülük némelyek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Efelől ismét is meghallgatunk majd téged.

Pál azután elment közülük.

Néhány férfiú azonban csatlakozott őhöz és hívővé lett; köztük volt Dienes is az Áreiopágosz-dombon ülésező bíróság tagja, meg egy Dámárisz nevű asszony és velük együtt mások.

PÁL MUNKÁLKODÁSA KORINTHUSBAN 1 Pál ezek után Athénből eltávozott és Korinthusba ment.

Ott egy Ákülász nevű pontoszi származású zsidóra talált, aki feleségével Priszkillával nemrégén érkezett Itáliából, mert Klaudiosz császár megparancsolta, hogy minden zsidó távozzék el Rómából. Pál hozzájuk szegődött,

és mivel ugyanazt a mesterséget űzte mint ők, náluk maradt és együtt dolgoztak; mesterségükre nézve ugyanis sátorcsinálók voltak.

Minden szombaton azonban a zsinagógában tanított, és igyekezett meggyőzni mind a zsidókat mind a görögöket.

Amikor pedig Szilász és Timotheus Makedoniából megérkezett, Pál teljesen az ige hirdetésének szentelte magát, és tanúbizonyságot tett a zsidók előtt arról, hogy Jézus a Krisztus.

De amikor azok ellene támadtak és gyalázkodtak, tiltakozásul a port ruhájáról lerázta, és azt mondta nekik: A véretek hulljon a fejetekre! Én tiszta vagyok és mostantól fogva a pogányokhoz megyek.

És otthagyta őket. Elment onnan Titiosz Jusztosz nevű istenfélő ember házába; az a ház szomszédos volt a zsinagógával,

Kriszposz pedig, a zsinagóga elöljárója házanépével együtt az Úrban hívővé lett; a korinthusiak közül is sokan, akik hallották Pált, hitre jutottak és megkeresztelkedtek.

Az Úr pedig egy éjjel látomás által azt mondta Pálnak: Ne félj, hanem prédikálj és ne hallgass,

mert én veled vagyok, és senki sem támad tereád, hogy néked ártson, mert nekem sok népem van ebben a városban.

Így hát Pál Korinthusban maradt egy esztendeig és hat hónapig és tanította ott az Isten igéjét.

Amikor pedig Gállión volt Akhája helytartója, a zsidók egymással egyetértve rátámadtak Pálra, és a törvényszék elé vezették;

és azt mondták: Ez rábeszéli az embereket, hogy törvényellenes módon tiszteljék az Istent.

Amikor aztán Pál szólni készült, Gállión azt mondta a zsidóknak: Ti zsidók, ha csakugyan valami törvényteleneségről vagy gonosz gattettről volna szó, engedve a törvénynek elfogadnálak titeket vádlókként,

de mivel valami tanításról, s bizonyos nevekről és a ti törvényetekről folyik a vita, intézzétek el azt ti magatok, mert én ezekben a dolgokban nem kívánok bíraskodni.

És elűzte őket a törvényszék elől.

Akkor valamennyien megragadták Szószthenészt a zsinagóga elöljáróját, és a törvényszék előtt ütlegették; Gállión azonban semmit sem törődött velük.

PÁL ELUTAZIK KORINTHUSBÓL 18 Pál még hosszabb ideig Korinthusban maradt; azután elbúcsúzott az atyafiaktól és elhajózott Szüria felé, s vele együtt Priszkillá és Ákülász. Pál azonban még a korinthusi Kenkhreiában megnyíratá a fejét; mert valami fogadást tett.

Amikor Efezusba érkeztek, Pál Priszkillát és Ákülászt otthagya; (továbbutazása előtt) azonban ő maga bement a zsinagóga és beszélgetett a zsidókkal.

Amikor azonban arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk (Efezusban), nem volt hajlandó;

búcsút vett tőlük, és azt mondta: Ismét visszatérek majd hozzátok, ha Isten akarja; és elhajózott Efezusból.

Azután Cézareába érkezett; onnan fölment Jeruzsálembe, köszöntötte ott az ekléziát, majd pedig lement Antiokhiába,

és az után, hogy egy kevés időt ott töltött, ismét elment és rendre bejárta Galácia tartományát és Phrügiát, és erősítette mind a tanítványokat.

ÁPOLLÓSZ EFEZUSBAN HIRDETI AZ IGÉT 24 Közben megérkezett Efezusba egy Apollósz nevű zsidó, alexandriai származású, ékesen szóló férfiú, aki nagyon járatos volt az írásokban.

Ő az Úr útjáról valamelyes oktatásban már részesült, és buzgó lélekkel hirdette az igét, és megbízhatóan tanított Jézusról, bár csak János keresztségét ismerte.

És a zsinagógában nagy bátorsággal kezdett szólni. Amikor azonban őt meghallgatta Ákülász és Priszkillá, magukhoz vették őt, és még megbízhatóbban megmagyarázták neki az Isten útját.

Majd amikor Ápollósz Akhájiába készült átmenni, az atyafiak buzdították arra, és írtak a (korinthusi) tanítványoknak, hogy fogadják őt szívesen; amikor aztán odaérkezett, Isten kegyelme által nagy segítségükre volt azoknak, akik hívőkké lettek;

mert nyilvánosan, nagy erővel cáfolta a zsidókat, bizonyítván az írásokból, hogy Jézus a Krisztus (a Messiás).

PÁL EFEZUSBAN HIRDETI AZ IGÉT 1 Történt pedig, hogy amíg Ápollósz Korinthusban volt, Pál bejárta a phrügiai felföldet és Efezusba érkezett, és ott néhány tanítványra talált;

és azt kérdezte tőlük: Vajon vettetek-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek? Azok így feleltek néki: Nem, sőt egyáltalán nem hallottunk arról, hogy van Szentlélek.

Akkor azt kérdezte tőlük: Hát mire kereszteltettetek meg? Azok azt mondták: A János keresztségére.

Pál így szólt nékik: János azért keresztelte meg a népet, hogy térjenek meg, és arra intette őket, hogy abban higgyenek, aki Őutána jön, azaz Jézusban.

Amikor ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére;

és amint Pál rájuk tette kezét, rájuk szállt a Szentlélek, és ismeretlen nyelveken beszéltek és prófétáltak.

Ezek a férfiak összesen mintegy tizenketten voltak.

Azután Pál bement a zsinagógába és ott három hónapig nyíltan és bátran tanított, beszélgetett az emberekkel és igyekezett őket meggyőzni az Isten országára tartozó dolgokról.

Amikor azonban némelyek megkeményítették magukat s hitetlenek maradtak és az egybegyűltek előtt szidalmazták az Úr útját, elvált azoktól és elkülönítette a tanítványokat is azáltal, hogy attól fogva mindennap egy bizonyos Türrannosz iskolájában beszélgetett az emberekkel.

Ez két esztendeig történt, úgyhogy mind azok, akik Ázsiában laktak, mind zsidók mind görögök hallgatták az Úr igéjét.

Isten pedig rendkívüli csodákat tett Pál keze által,

úgyhogy elvitték testéről a kendőket vagy kötényeket a betegekhez, és azok betegségükből meggyógyultak, és a gonosz lelkek kimentek belőlük.

Néhányan a kóborló zsidó ördögűzők is megpróbálták, hogy az Úr Jézus nevét elmondják olyanok felett, akikben gonosz lelkek voltak, és így szóltak: Kényszerítünk titeket Jézus által, akit Pál prédikál!

Ezt művelte egy bizonyos Szkeva nevű főpapak hét fia.

De a gonosz lélek így szólt nékik: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de kicsodák vagytok ti?

És nékikugrott az az ember akiben a gonosz lélek volt, legyűrte őket és annyira erőt vett rajtuk, hogy mezítelenül és megsebesülve futottak ki abból a házból.

Ez tudomására jutott minden zsidónak és görögnek, aki Efezusban lakott, úgyhogy félelem szállt mind azokra és magasztalták az Úr Jézus nevét;

és sokan odamentek a már régebben hívőkké lettek közül, s megvallottak és elbeszélték régebbi ördögi mesterkedéseiket.

Sokan pedig azok közül, akik varázslással foglalkoztak, összehordtak könyveiket, és mindenkinek szeme láttára elégették azokat; és amikor a könyvek árát összeszámlálták, úgy találták, hogy az ötvenezer ezüst pénz.

Így terjedt az ige az Úr ereje által, és lett mind hatalmasabbá.

Ezek után az események után Pál a Lélek által indítatva úgy határozott, hogy Makedoniát és Akháját bejárván, Jeruzsálembe megy, és azt mondta: Ottlétem után Rómát is meg kell látnom.

Ezért előre elküldött Makedoniába kettőt azok közül, akik néki szolgáltak: Timotheust és Erásztoszt, őmaga azonban egy ideig még Ázsiában maradt.

AZ EFEZUSI EZÜSTMŰVESEK FÖLKELESE PÁL ELLEN 23 Abban az időben Efezusban a keresztyén tanítás miatt nem csekély zűrzavar keletkezett.

Mert egy Démétriosz nevű ötvös, aki ezüsből kis Ártemisztemplomokat készített, és ezáltal a kézműveseknek nem kevés nyereséget szerzett,

gyűlésre hívta őket és az efféle mesterséget folytatókat és azt mondta: Férfiak, tudjátok, hogy ebből a mesterségből van a mi gazdagságunk;

de most látjátok és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efezusnak, hanem majdnem az egész Ázsiának sok népét eláltatta és félrevezette, mert azt mondja, hogy nem istenek azok, amelyeket kézzel csinálnak.

De nem csak minket fenyeget az a veszedelem, hogy ez a mi mesterségünk megvetés tárgyává lesz, hanem a nagy istennőnek Ártemisznek templomát is semmibe veszik, és odavész az ő isteni méltósága is, pedig őt Ázsiában és a földkerekségén mindenütt imádják.

Amikor ezeket hallották, elteltek haraggal, és így kiáltoztak: Nagy az efezusi Artemisz!

És városszerte nagy kavargás támadt, és nagy egyetértéssel a színházba rohantak, megragadták Gájoszt és Árisztárkhoszt, Pál útítársait, akik Makedoniából valók voltak.

Pált azonban, amikor a nép közé szándékozott kimenni, a tanítványok nem eresztették;

sőt a tartomány főtisztviselői közül is néhányan, akik Pálnak barátai voltak, elküldtek őhozzá és kérték, hogy ő ne menjen el a színházba.

Ott az emberek kiáltoztak, ki ezt, ki azt; mert a népgyűlés összezavarodott, és a többség azt sem tudta, hogy miért gyűltek össze.

A sokaságból pedig a szószékre állították Sándort, minthogy a zsidók őt tolták előre; Sándor meg kezével intvén, a zsidókat védelmezni akarta a nép előtt.

Amikor azonban látták, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindenkből, és mintegy két óra hosszáig kiáltották: Nagy az efezusi Artemisz!

A városi jegyző lecsendesítvén a sokaságot, így szólt: Efezusi férfiak, ugyan ki az az ember, aki nem tudja, hogy Efezus városa a nagy istennő, Artemisz templomának és égből hullott képének (szobrának) őrizője?

Mivel tehát ennek senki nem mondhat ellent, szükséges, hogy csendesedjete el és semmiféle meggondolatlanságot ne cselekedjete.

Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik sem nem raboltak ki valamely templomot, sem a mi istennőnk ellen káromlást nem mondtak.

Ha tehát Démétriosznak és kézműves társainak panaszuk van valaki ellen, ám pereskedjenek egymással, vannak törvénykezési napok és vannak tartományi helytartók.

Ha pedig van még egyéb panaszotok, a törvényes népgyűlésen majd elintézhete.

Mert az a veszedelem fenyeget bennünket, hogy a mai nap miatt lázadással vádolnak minket, mert nincsen semmi ok, amellyel számot tudnánk adni azért, hogy itt összecsődültünk. Ezeket mondván feloszlatta a gyűlést.

összevont szöveg

PÁL EFEZUSBÓL ELUTAZIK MÁKEDONIÁBA, GÖRÖGORSZÁGBA, SZÜRIÁBA, TRÓÁSZBA 1 Az után pedig, hogy a zavargás megszűnt, Pál magához hívatta a tanítványokat, buzdította őket, búcsút vett tőlük, és elindult, hogy Makedoniába menjen.

Amikor pedig azokat a tartományokat bejárta, és beszédeivel sokszor buzdította őket (az ottani hívőket), Görögországba ment.

Ott három hónapot töltött, azután Szüriába készült hajózni; mivel azonban a zsidóknak az volt a szándéka, hogy amikor hajóra száll, életére törnek, úgy döntött, hogy Makedonián át tér vissza Szüriába.

Elkísérte őt a beroiai Szópatrosz a Pürrosz fia, a thesszalonikaiak közül Árisztárkhosz és Szekundosz, a derbéi Gáiosz és Timotheus; továbbá az ázsiai Tükhikosz és Trophimosz.

Ez a két utóbbi előrement és Tróászban várt reánk;

mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kihajóztunk Filippiből, és öt nap múltával hozzájuk érkeztünk Tróászba, ahol hét napot töltöttünk.

PÁL TRÓÁSZBAN HIRDETI AZ IGÉT; EUTÜKHOSZ; PÁL MILETOSZBA UTAZIK 7 A hétnek első napján, amikor összegyűltünk, hogy a kenyeret megtörjük, Pál prédikált nekik, és mivel az volt a szándéka, hogy másnap tovább utazik, a tanítást éjfélig nyújtotta.

Abban az emeleti szobában pedig, ahol összegyűltünk, sok lámpás égett.

Egy Eutükhosz nevű ifjú pedig, aki az ablakban ült, mivel Pál sok ideig prédikált, mély álomba merült, és az álom úgy elnyomta, hogy a harmadik emeletről leesett és úgy emelték föl, mint valami holtat.

Akkor Pál lement, ráborult és magához ölelvén őt azt mondta: Ne nyugtalankodjatok, mert még benne van a lelke.

Pál azután fölment, megtörte a kenyeret, evett, majd sokáig, szinte virradatig beszélgetett velük, és azután útnak indult.

Az ifjút pedig élve hazavezették és nagyon megvigasztalódtak.

Mi a többiek pedig előre mentünk a hajóra, és Ásszoszba utaztunk, mert az volt a szándékunk, hogy ott Pált a hajóba magunkhoz fölvezzük; mert úgy rendelkezett; ő maga ugyanis gyalog akart Ásszoszba menni.

Amikor pedig ott összejöttünk velünk, fölvevük őt és Mitülénébe mentünk;

és onnan elhajózáván, másnap Khiosz közelébe jutottunk, a következő napon pedig áthajóztunk Számoszba, és másnap Milétoszba érkeztünk.

Pál ugyanis elhatározta, hogy Efezus mellett elhajózik, hogy Ázsiában ne kelljen sok időt elvesztegetnie; sietett ugyanis, hogy pünkösd napjára már lehetőleg Jeruzsálemben legyen.

Milétoszból azonban elküldött Efezusba, és magához hívatta az eklézsia presbitereit.

Amikor azután azok hozzáértek, azt mondta nékik: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsiába jöttem, mindvégig miként viselkedtem köztetek;

PÁL MILÉTOSZBAN ELBÚCSÚZIK AZ EFEZUSI PRESBITEREKTŐL 19 az Úrnak szolgáltam teljes alázatossággal, sok könnyhullatás és kísértés közt, amelyek engemet a zsidóknak cselszövései miatt értek;

azt is tudjátok, hogy én abból, ami javatokra szolgál, semmit el nem hallgattam, hanem inkább nyilvánosan és házanként hirdettem és tanítottam néktek;

és mind zsidók mind görögök előtt tanúbizonyságot tettem az Istenhez való megtérésről, és a mi Urunk Jézus Krisztusban bízó hitről.

És én most íme, a Lélektől kényszerítve Jeruzsálembé megyek, és nem tudom, hogy ott mi következik énréám,

csak azt tudom, hogy a Szentlélek városonként azt teszi bizonyossá előttem, hogy fogság és nyomorúság vár énréám.

De én mind ezekkel nem törődöm, sőt az életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézus bízott reám, hogy tanúbizonyságot tegyek az Isten kegyelméről szóló evangéliumról.

És most íme, tudom, hogy nem látjátok többé az én orcámat, senki közületek, akik közt az Isten országát prédikálva jártam.

Azért e mai napon tanúbizonyságot teszek előttem, hogy én mindenkinek véréből tiszta vagyok;

mert én semmit el nem hallgattam, hanem az Istennek minden kijelentett akaratát hirdettem néktek.

Vigyázzatok azért magatokra és a nyájra, amelyben a Szentlélek titeket felvigyázókká tett, hogy legeltessétek az Istennek ekléziáját, amelyet tulajdon (Fiának) vérével szerzett meg magának. (Róm. 8:32)

Mert én tudom, hogy eltávozásom után gonosz farkasok törnek majd rátok, és nem kímélik a nyáját; sőt timagatok közül is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszélnek, hogy maguk után vonják a tanítványokat.

Azért legyetek éberek és emlékezzetek meg arról, hogy én három esztendeig éjjel és nappal nem szüntem meg sok könnyhullatás közt inteni mindegyikötöket.

És most atyámfiainak ajánlak titeket az Istennek és az Ő kegyelmes igéjének; annak az igének van ereje, hogy fölépítsen titeket, és megadja az örökséget (az üdvösséget) néktek mind azok közt, akik megszenteltettek.

Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját nem kívántam;

sőt magatok tudjátok, hogy ami szükséges volt nékem és a velem lévőeknek, arról ez az én két kezem gondoskodott.

Mind ezekben megmutattam néktek, hogy így kell dolgozni és a szegényekről gondoskodni, és megemlékezni az Úr Jézus szavairól; mert Ő mondta: Boldogítóbb dolog adni, mint kapni.

És amikor ezeket elmondta, mind azokkal együtt térdre esvén imádkozott.

Akkor valamennyien hangos sírásra fakadtak, és Pált magukhoz ölelvén csókolgatták;

különösen azon a mondásán szomorodtak el, hogy az ő orcáját többé nem fogják látni. Azután elkísérték őt a hajóra.

PÁL TOVÁBBI ÚTJA JERUZSÁLEM FELÉ: MILÉTOSZTÓL CÉZÁREÁIG. ÁGÁBOSZ JÖVENDÖLÉSE 1 Amint elszakadtunk tőlük és hajóra szálltunk, egyenesen haladva Kósz-szigetére érkeztünk, másnap pedig Rhodosz-szigetére és onnan Patarába;

ott egy Phoinikébe induló hajóra találtunk, abba beszálltunk és elhajóztunk.

És azután, hogy megláttuk Küprosz-szigetét és bal kéz felől elhagytuk, Szüriába eveztünk és Türoszban kötöttünk ki; ugyanis a hajó ott rakta ki a terhét.

Mi fölkerestük az ottani tanítványokat, és ott maradtunk hét napig; azok Pálnak a Lélek által azt mondták, hogy ne menjen föl Jeruzsálembe.

Amikor aztán ott tartózkodásunknak ideje eltelt, elindulván folytattuk utunkat és mindenki elkísért bennünket az asszonyokkal és gyermekekkel együtt, még a városon túl is; és a tengerparton térdre esvén imádkoztunk;

azután elbúcsúztunk egymástól; mi hajóra szálltunk, azok meg hazatértek övéikhez.

Mi pedig tengeri útunknak végére jutván Türoszból megérkeztünk Ptolemaisba; ott köszöntöttük az atyafiakat, és náluk maradtunk egy napig.

Másnap útrakeltünk, és gyalog megérkeztünk Cézaréába, és elmentünk Fülöp evangélista házába, aki ama hét közül való volt (ACs 6:5), és nála maradóink.

Néki négy hajadon leánya volt, akik a jövendőmondás kegyelmi ajándékával bírták.

Már több napot töltöttünk Cézaréában, amikor lejött oda Júdeából egy Ágábosz nevű próféta;

odajővén hozzánk, levette Pál övét, megkötözte azzal a saját kezét és lábát, és így szólt: Ezt mondja a Szentlélek: így kötözik meg majd a zsidók Jeruzsálemben, és adják a pogányok kezébe azt a férfiút, akié ez az öv.

Amikor ezeket hallottuk, mind mi mind a cézárei atyafiak kértük Pált, hogy ne menjen föl Jeruzsálembe.

Ő azonban azt mondta: Miért sírtok, és miért akartok elhatározásomtól eltéríteni? Én ugyanis Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért nemcsak megkötötetni, hanem meghalni is kész vagyok.

Mint hogy tehát nem engedett, megnyugodtunk, és azt mondtuk: Legyen meg az Úr akarata!

PÁL JERUZSÁLEMBE ÉRKEZIK; MEGBESZÉLÉS JAKABNÁL 15 E napok után felkészültünk és Jeruzsálem felé tartottunk.

Velünk jött néhány cézárei tanítvány is, akik útközben elvezettek egy bizonyos küproszi Mnászónhoz, egy régi tanítványhoz, hogy nála legyen szállásunk.

Amikor azután Jeruzsálembe érkeztünk, az atyafiak örömmel fogadtak bennünket.

Másnap pedig Pál velünk együtt elment Jakabhoz; a presbiterek is valamennyien ott voltak.

Pál köszöntötte őket és sorjában elmondott mindent, amit az ő szolgálata által Isten a pogányok közt cselekedett.

Azok pedig mikor azt hallották, dicsőítették Istent. Azután azt mondták Pálnak: Látod atyánkfia, milyen sok ezer zsidó lett hívővé és valamennyi buzgón megtartja a törvényt;

felőled azonban azt hallották, hogy te mind azokat a zsidókat, akik a pogányok közt élnek, a Mózesből való elszakadásra tanítod és azt mondogod, hogy ne metéljék körül fiaikat és ne éljenek a zsidó szokások szerint.

Mit tegyünk tehát? Bizonyosan meg fogják hallani, hogy ide érkeztél.

Azt tedd tehát, amit néked tanácsolunk: van köztünk négy férfiú, akik egy fogadalom teljesítésére vállalkoztak;

vedd őket magad mellé, tisztulj meg velük együtt és fizess meg a költségeket, hogy aztán megnyírassák fejüket, és akkor majd mindenki megtudja, hogy semmi sem igaz abból, amit felőled hallottak, hanem te magad is úgy élsz, hogy a törvényt megtartod.

Ami pedig a pogányokból lett hívőket illeti, őnekik azt rendeltük el és meg is írtuk nekik, hogy tartózkodjanak mind a bálványáldozati húsnak mind a vérnek, mind a fulvaholt állatnak megevésétől és a paráznaságtól.

Akkor Pál maga mellé vette azokat a férfiakat és másnap velük együtt alávetette magát a megtisztulási szertartásnak, bement a templomba és bejelentette, hogy mikorra telnek el a megtisztulásnak napjai, és hogy addig mindegyikükért bemutatják az áldozatot.

PÁL JERUZSÁLEMBEN FOGSÁGBA KERÜL 27 Amikor azonban a hét nap vége felé közeledett, az Ázsiából való zsidók meglátták őt a templomban, felizgatták mind a sokaságot, kezüket reávetették Pálra és azt kiáltották:

Izraelita férfiak, segítsetek; ez az az ember, aki mindenki előtt mindenütt a mi népünk és törvényünk ellen és ez ellen a hely ellen szóló tanítást prédikál; azonfelül még görögöket is bevezetett a templomba és azzal megszenteltelenítette ezt a szent helyet.

Ugyanis előbb már látták Pállal az efezusi Trophimoszt a városban, és azt gondolták, hogy Pál bevezette őt a templomba.

Lázongott az egész Jeruzsálem, a nép összecsoportosult, megragadták Pált, kivonszolták a templomból, és a templomajtókat azonnal bezárták.

Már arra készültek, hogy megöljék őt, amikor jelentették a római katonai csapat ezredesének, hogy Jeruzsálemben mindenütt nagy zűrzavar támadt;

az ezredes azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lesietett a lázongók közé. Amikor az emberek meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegetését.

Akkor az ezredes hozzálépett s elfogatta őt és megparancsolta, hogy kötözzék meg két lánccal; majd tudakolta, hogy kicsoda és mit cselekedett.

De a sokaságban ki egyet ki mászt kiáltozott; mivel tehát a zajongás miatt nem sikerült megtudnia az igazat, megparancsolta, hogy Pált vigyék a várba.

Amikor azonban Pál a lépcsőkhöz érkezett, az történt, hogy a sokaság erőszakoskodása miatt a katonáknak kellett őt tovább vinniök;

ugyanis nagy néptömeg tolongott a nyomában, és kiáltozott: Öld meg őt!

Amikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredesnek: Szabad-e néked valamit mondanom? Az így felelt: Te tudsz görögül?

Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt négyezer banditát fellázított és a pusztaságba kivezetett?

Pál így felelt: Én társzoszi zsidó ember vagyok, Kilikia nem ismeretlen városának polgára; kérek, engedd meg nékem, hogy szóljak a népnek.

Amikor aztán megengedte, Pál a lépcsőn megállt, kezével intett a népnek, és amikor nagy csend lett, megszólalt héber nyelven és ezt mondta:

PÁL VÉDI MAGÁT A JERUZSÁLEMI NÉP ELŐTT. ELMONDJA DAMASZKUSZI MEGTÉRÉSÉT (ACs 9:1-19; 26:12-18) 1 Férfiak, atyámfiak és atyák, hallgassátok meg most az én beszédemet, amelyet a magam mentségére mondok néktek.

Amikor meghallották, hogy héber nyelven szól nékik, még jobban elcsöndesedtek. És akkor Pál így szólt:

Én zsidó ember vagyok, a kilikiai Társosozban születtem, de ebben a városban (Jeruzsálemben) nevelkedtem; Gamáliél iskolájában nagyon gondosan tanultam az atyai törvényt, és Istennek én is olyan buzgó gyermeke voltam, mint ma ti is valamennyien;

mint ilyen, ennek az új tanításnak (Jézusnak) híveit halálba üldöztem, megkötöztem és börtönbe juttattam férfiakat is nőket is;

tanúm erre a főpap is meg a vének tanácsa is; tőlük leveleket is kaptam a Damaszkuszban élő atyafiakhoz, és elmentem oda, hogy az odavaló keresztyéneket is megkötözve Jeruzsálembé hozzam, hogy büntetésüket megkapják.

De az történt velem, hogy amint mentem, és közeledtem Damaszkuszhoz, déltájban az égből hirtelen nagy világosság sugárzott körül;

a földre estem és hangot hallottam, amely azt mondta nékem: Saul, Saul miért üldözöl engem?

Én azt feleltem: Ki vagy Uram? És Ő így szólt nékem: Én vagyok a názárethi Jézus, akit te üldözöl.

Akik pedig velem voltak, a világosságot ugyan látták, de nem hallották a hangját annak, aki velem beszélt.

Én azt kérdeztem: Mit cselekedjem Uram? Az Úr azt mondta nékem: Kelj föl és menj Damaszkuszba, ott majd megmondják néked mind azt, amit Isten felőled elrendelt, hogy véghezvidd.

Mivel azonban annak a világosságnak fényessége megvakított, a velem lévőké kézen fogva vezettek, és úgy mentem be Damaszkuszba.

Egy bizonyos Anániász pedig, aki a törvény szerint élő kegyes férfiú, és akiről az ott lakó zsidók mind jó tanúbizonyságot tesznek,

eljött hozzám, mellém állt, és így szólt: Saul, atyámfia, nyerd vissza látásodat! És én abban a szempillantásban ismét láttam, és reátekintettem.

Ő pedig így szólt: A mi atyáink Istene kiválasztott téged, hogy megismerd az Ő akaratát, és meglásd amaz Igazat, és szót hallj az Ő ajkáról,

mert az Ő tanúbizonyságtévője leszel minden ember előtt ama dolgok felől, amiket láttál és hallottál.

Most tehát miért késedelmeskedsz? Kelj föl, keresztedjél meg, mosd le bűneidet és hívd segítségül az Úr nevét.

Történt pedig, hogy amikor Jeruzsálembé visszatértem, és a templomban imádkoztam, révületbe estem,

és láttam az Urat, és Ő azt mondta nékem: Siess, és menj ki gyorsan Jeruzsálemből, mert a jeruzsálemiek tőled nem fogadják el a rólam szóló tanúbizonyságtételt.

Akkor így szóltam: Uram, ők maguk tudják, hogy börtönbe vetettem és minden zsinagógában megvertem azokat, akik benned hittek;

és amikor Istvánnak, a te tanúbizonyságttevődnek vére kiomlott, én is ott álltam, tetszett nékem az ő cselekedetük, és őriztem az ő gyilkosainak ruháját.

Akkor azt mondta nékem: Eredj el, mert én messze, a pogányok közé küldelek tégedet.

PÁL A ROMAII EZREDES ELÉ KERÜL 22 Eddig a szóig nyugodtan hallgatták Pált, de most hangosan azt kiáltották: Töröld el a föld színéről az ilyen embert, mert nem szabad néki tovább élnie.

Mivel pedig kiáltoztak, és felső ruhájukat levetették, és port szórtak a levegőbe,

az ezredes megparancsolta, hogy Pált vezessék a várba, és meghagyta, hogy korbácsütésekkel vallassák őt ki, hogy kiderüljön, miért kiáltoztak úgy ellene.

Amikor pedig szíjjakkal lekötözték, (hogy megkorbácsolják), Pál az ott álló századosnak így szólt: Vajon szabad-é néktek megkorbácsolnotok egy embert, aki római polgár és még nincs elítélve?

Amikor a százados ezt meghallotta, elment az ezredeshez, és megjelentette néki, mondván: Mit akarsz tenni? Ez az ember ugyanis római polgár.

Akkor az ezredes odament Pálhoz és azt mondta néki: Mondd meg nékem, te római polgár vagy? Pál így szólt: Az vagyok.

Az ezredes így felelt: Én nagyon sok pénzen vásároltam meg ezt a polgárjogot. Pál pedig azt mondta: Én meg római polgárnak születtem.

Akkor azonnal otthagyták, akik vallatni akarták; az ezredes pedig megijedt, amikor megtudta, hogy Pál római polgár, és őt mégis megkötöztette.

A ROMAII EZREDES PÁLT A JERUZSÁLEMI NAGYTANÁCS ELÉ ÁLLÍTTJA 30 Másnap az ezredes meg akarta tudni az igazat, hogy a zsidók mivel vádolják Pált; megszabadította hát őt bilincseitől (ACs 21:33), és megparancsolta, hogy a főpapok és a nagytanács tagjai mind gyűljenek össze, és akkor Pált levezettette és eléjük állította.

Pál végigtekintett a nagytanácson, és így szólt: Férfiak, atyámfiak, én teljes jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig.

Akkor Ánániász a főpap a mellette állóknak megparancsolta, hogy Pált üssék szájon.

Akkor Pál azt mondta néki: Megver téged az Isten, te meszelt fal; itt ülsz, hogy felettem a törvény szerint ítélj, de te mint valami törvénszegő azt parancsolod, hogy engemet verjenek!

Az ott állók pedig így szóltak: Az Isten főpapját szidalmazod?

Pál pedig azt mondta: Nem tudtam atyámfiak, hogy ő a főpap; hiszen meg van írva: A te népednek fejedelmét ne átkozd.

Mivel pedig Pál tudta, hogy a nagytanács egyik része a szadduceusok közül való, másik része pedig a farizeusok közül, így kiáltott: Férfiak, atyámfiai, én farizeus vagyok, őseim is farizeusok voltak, és most a halottak feltámadásában bízó reménység miatt vádolnak engemet.

Amikor ezt mondta, veszekedés támadt a farizeusok és a szadduceusok között, és a nagytanács két pártra szakadt.

A szadduceusok ugyanis azt mondják, hogy nincsen feltámadás, angyal sincs, lélek sincs; a farizeusok ellenben mind ezeket vallják.

Hangos kiáltozás támadt akkor, és a farizeuspárti írástudók közül némelyek felálltak, és hevesen vitatkozva azt mondták: Semmi rosszat sem találunk ebben az emberben; hátha valami angyal vagy lélek szól néki.

Mint hogy pedig nagy volt a veszekedés és az ezredes attól félt, hogy Pált széttépik, megparancsolta, hogy a csapat menjen le, ragadja ki közülük Pált és vezesse a várba.

A következő éjszaka pedig az Úr odaállt Pál mellé, és azt mondta: Bízzál, mert amint Jeruzsálemben tanúbizonyságot tettél az én ügyemről, úgy Rómában is tanúbizonyságot kell néked tenned.

A ZSIDÓK PÁL MEGÖLÉSÉRE ÖSSZEESKÜSZNEK 12 Amint megvirradt, a zsidók összecsoportultak és átok terhe alatt megfogadták egymásnak, hogy nem esznek, nem isznak, csak akkor, ha Pált már megölték.

Negyvennél többen voltak, akik ezt az összeesküvést szőtték.

Azok elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és azt mondták: Átokmondás terhe alatt köteleztük magunkat, hogy semmit sem eszünk, csak akkor, ha Pált már megöltük.

Most azért ti a nagytanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy holnap vezettesse le hozzátok Pált, mintha az ő ügyét lelkiismeretesebben meg akarnátok vizsgálni; mi pedig készek vagyunk őt ideérkezése előtt megölni.

Pál húgának a fia azonban meghallotta ezt a gonosz szándékot, s elment és amint bejutott a várba, tudtára adta Pálnak.

Pál akkor az egyik századost magához hívatta, és azt mondta: Vezesd ezt az ifjút az ezredeshez, mert néki jelenteni akar valamit.

A százados maga mellé vette az ifjút, elvezette az ezredeshez és azt mondta: A fogoly Pál magához hívatott engemet, és azt kérte, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert valamit mondani akar néked.

Az ezredes kézen fogta s félrevonta az ifjút, és tudakozódott tőle: Mi az, amit nékem jelenteni akarsz?

Az ifjú így szólt: A zsidók megegyeztek abban, hogy megkérnek téged, vezettesd le Pált holnap a nagytanács elé, mintha lelkiismeretesebben meg akarnák vizsgálni az ügyét.

De te ne engedj nekik, mert közülük több mint negyven férfiú leselkedik reá, és azok átokmondással kötelezték magukat, hogy nem esznek, nem isznak, csak akkor, ha már megsemmisítették őt; most készen is vannak, és várják a te üzenetedet.

Akkor az ezredes elbocsátotta az ifjút és meghagyta néki: Senkinek se szólj arról, hogy ezeket nékem megjelentetted.

A RÓMAI EZREDES PALT CÉZAREÁBA VITETI 23 Azután az ezredes magához hívatott kettőt a századosok közül, és így szólt: Készítsetek föl az éjszaka harmadik órájától fogva kétszáz katonát, hogy induljanak Cézareába, és hetven lovast, meg kétszáz dárdást, és - rendelte tovább, -

nyerges állatokat is adjatok melléjük, hogy Pált felültetvén, biztonságban érkezzék meg Félix helytartóhoz;

levelet is írt, amelynek ez volt a tartalma:

Klaudiosz Lüsziász, a nemes helytartónak Felixnek üdvözlését küldi.

Ezt a férfiút a zsidók elfogták, és meg akarták ölni, de én odamenvén csapatommal kiszabadítottam, mert megtudtam, hogy római polgár;

minthogy pedig meg akartam tudni az okot, amely miatt őt perbe fogták, leveztettem a nagytanácsuk elé;

és úgy találtam, hogy az ő törvényük vitás kérdéseinek ügyében fogták perbe, de nincs ellene olyan vád, amely halált vagy fogságot érdemel.

Minthogy pedig jelentették nékem, hogy ez ellen a férfiú ellen gonosz támadásra készülnek, azonnal elküldtem őt hozzád, meghagyván a vádlóinak is, hogy ami panaszuk van ellene, előtted mondják el.

A katonák a nékik adott parancs szerint magukhoz vették Pált, és még azon az éjszakán elvitték Ántipátriszba;

másnap pedig Pállal együtt útrabocsátották a lovasokat, ők maguk meg visszatértek (Jeruzsálembe) a várba;

a lovasok azután Cézareába érkezvén a levelet átadták a helytartónak, és Pált is elébe állították.

Amikor a helytartó a levelet elolvasta, megkérdezte Pált, hogy melyik tartományból való és amikor megtudta, hogy Kilikiából, azt mondta:

Majd kihallgatlak tégedet, ha vádlóid is megérkeznek; és megparancsolta, hogy Nagy Héródész palotájában őrizték őt.

PÁL FÉLIX CÉZAREAI HELYTARTÓ ELŐTT 1 Őt nappal később Ánaniász főpap a vének közül néhányval és egy Tertullus nevű ügyvéddel lement Cézareába, és a helytartó előtt vádat emelt Pál ellen.

Akkor Pált előhívták és Tertullus így kezdte őt vádolni: Nemes Félix, hogy mi teáltalad nagy békeességben élünk, és hogy a te gondoskodásod által a nép javára helyes intézkedések történtek,

azt mi minden tekintetben és mindenütt elismerjük és pedig teljes hálával.

De hogy ne tartóztassalak fel sokáig, kérlek, hogy hallgasd meg jóindulattal a mi ügyünknek rövid előadását.

Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez az ember maga a gonoszság, és meghasonlást támaszt a földkerekségén élő valamennyi zsidó közt, és feje a názárethiek eretnekségének,

és a templomot is igyekezett megszentelteleníteni; de elfogtuk, és a mi törvényünk szerint akartunk felette ítélni.

Lüsziasz ezredes azonban közbelépett, és erőszakkal kivette őt a kezünkből,

és azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek; ha kihallgatod Pált, tőle magától is tudomást szerezhetsz mind arról, amivel mi őt vádoljuk.

Ezt a vádat a zsidók is erősítették, és mondogatták, hogy valóban úgy történt a dolog, ahogyan Tertullus mondta.

A helytartó intett Pálnak, hogy beszéljen, és ő így szólt: Mivel tudom, hogy te sok esztendő óta vagy bírója e népnek, bizalommal védekezem a magam ügyében.

És így tőlem megtudhatod, hogy nem több, mint tizenkét napja van annak, hogy Jeruzsálemben fölmentem imádkozni.

És sem a templomban, sem a zsinagógákban, sem a városban nem láthatta senki, hogy bárkivel vitatkoztam volna, vagy hogy a népet lázítottam volna;

tehát nem bizonyíthatják be néked azt, amivel most engemet vádolnak.

Azt azonban megvallom néked, hogy én ama tanítás szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgállok az én atyáim Istenének, hogy én minden tekintetben hiszem azt, ami a törvény szerint való és ami a próféták könyveiben meg van írva;

és reménységem van Istenben, hogy - amit ezek maguk is várnak -, feltámadnak majd mind az igazak mind a hamisak.

Azért abban gyakorlom magamat, hogy mindenkor tiszta lelkiismeretem legyen Isten előtt és az emberek előtt.

Több évi távollét után mentem föl Jeruzsálemben, hogy népemnek alamizsnát vigyek, és áldozatot mutassak be;

aközben és amikor a tisztulási fogadalmat teljesítettem, - és nem csődületben, sem nem zavargásban -,

talált rám a templomban néhány ázsiai zsidó, akiknek ide eléd kellett volna jönniök, és engemet itt kellett volna vádolniok, ha van valami panaszuk ellenem.

Vagy pedig ezek a vádlóim maguk mondják meg, micsoda törvényszegést találtak énbennem, amikor a nagytanács előtt álltam;

talán csak amiatt az egyetlen szó miatt vádolhatnak, amelyet köztük állván, így kiáltottam el: A halottak feltámadásában bízó hitem miatt álllok most vádlottként előttetek.

FÉLIX HELYTARTÓ PÁL KIHALLGATÁSÁT ELHALASZTJA ÉS HALOGATJA 22 Félix azonban elhalasztotta a kihallgatást, mert a keresztyén tanításról pontosabb tudomása volt, és azt mondta: Amikor Lüsziász ezredes ide lejön, akkor fogok ügyetekben dönten;

és megparancsolta a századosnak, hogy Pált őrizték, de enyhébb fogságban, és hozzátartozói közül senkit se tiltsanak el attól, hogy neki segítségére legyenek.

Néhány nap múltával pedig Félix megjelent feleségével a zsidó származású Drusillával s maga elé hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztusban bízó hit felől.

De amikor Pál az igazságosságról (krisztusi életről), az önmegtartóztatásról, és a jövő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémülve azt mondta: Most menj el, de ha megfelelő időm lesz rá, majd magamhoz hívatlak téged.

Egyszersmind azt is remélte, hogy Pál pénzt ad majd neki; azért gyakran magához hívatta és elbeszélgetett vele.

Két esztendő múltával Porcius Festus lett Félix utóda; Félix azonban, minthogy kedveskedni akart a zsidóknak, Pált fogságban hagyta.

PÁLT PORCIUS FESTUS HELYTARTÓ KIHALLGATJA; PÁL A CSÁSZÁRHOZ FELLEBBEZ 1 Amint Festus megérkezett Júdea tartományába, három nap múltával Cézáréből felment Jeruzsálembe;

ott a főpapok és a zsidók főemberei Festus előtt vádat emeltek Pál ellen, és ellenséges indulattal eltelve Pál iránt,

sürgetve azt a kedvezést kérték maguknak Festustól, hogy Pált küldesse Jeruzsálembe, ugyanis az volt a gonosz szándékuk, hogy útközben megölik.

Festus azonban azt felelte: Pált Cézárében őrzik, én magam is hamarosan oda szándékozom utazni;

akik azért köztetek - úgymond -, főemberek, jöjjenek le velem, és ha van valami gonoszság abban az emberben, emeljenek vádat ellene.

Festus azután, hogy Jeruzsálemben nyolc vagy tíz napot töltött, lement Cézáréba; ott másnap a bírói székbe ült és megparancsolta, hogy Pált vezessék elő.

Amikor pedig az megjelent, a Jeruzsálemből érkezett zsidók körülállták, és sok súlyos vádat emeltek ellene, de azokat nem tudták bebizonyítani,

mert Pál magát annak kijelentésével védelmezte, hogy úgymond: Én sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen semmit nem vétettem.

Festus azonban a zsidóknak kedveskedni kívánt, és azért Páltól azt kérdezte: Akarsz-e Jeruzsálembe fölmenni, hogy ebben az ügyben ott ítélkezzem feletted?

Pál azonban azt mondta: Én most a császár ítélőszéke előtt állok, itt kell megítéltetnem. A zsidók ellen semmit sem vétettem, amint azt te magad is jól tudod.

Mert ha vétkes vagyok, és ha valami halált érdemlő dolgot cselekedtem, nem vonakodom a haláltól; ha azonban semmi sem igaz abból, amivel ezek (a zsidók) engem vádolnak, senki engem az ő kezükbe nem adhat azért, hogy nékik kedveskedjék. A császárhoz fellebbezek.

Akkor Festus tanácsadóival meghányta-vetette a dolgot, és azután így felelt: A császárhoz fellebbeztél, a császár elé fogsz menni.

PÁL ÁGRIPPÁSZ KIRÁLY ELŐTT 13 Egynéhány nap elmúlván Ágrippász király és Berniké Cézáréába mentek, hogy Festust köszöntsék.

Amikor pedig már több napot töltöttek ott, Festus a király előtt szóvá tette Pál ügyét, mondván: Van itt egy férfiú, akit Félix hagyott itt mint foglyot;

és amikor Jeruzsálemben voltam, a főpapok és a zsidók vénei vádat emeltek ellene, és elítéltetését kérték.

Én azt feleltem nékik, hogy a rómaiaknak nem szokásuk az, hogy egy vádlottat kiszolgáltassanak, amíg a vádlottat vádlóival szemtől-szembe nem állították, hogy alkalma legyen arra, hogy a vád ellen védelmezze magát.

Amikor tehát idegyűltek, haladék nélkül, már másnap az ítélőszékbe ültem, és elővezettettem azt a férfiút;

amikor azonban vádlói előálltak, semmi olyan gonosz tettel nem tudták vádolni, amilyenre én gondoltam,

hanem csak a maguk babonás hitének vitás kérdéseiről vitakoztak velem, és bizonyos meghalt Jézus felől, akiről Pál azt állította, hogy él.

Mivel azonban én nem tudtam eligazodni ezekben a vitás kérdésekben, megkérdeztem, vajon akar-é Jeruzsálemben menni, hogy ott ítéltessék meg ebben az ügyben.

Amikor pedig Pál fellebbezett, és azt kívánta, hogy fogságban maradjon, amíg a felséges császár mond felette ítéletet, megparancsoltam, hogy őrizzék, amíg a császárhoz küldhetem.

Ágrippász így szólt Festusnak: Magam is szeretném meghallgatni azt az embert. Festus így felelt: Holnap meghallgathatod őt.

Másnap Ágrippász és Berniké nagy pompával csakugyan megjelent, és bement a törvényszéki terembe az ezredesekkel és a város előkelő embereivel együtt; akkor Festus parancsára Pált elővezették;

és Festus így szólt: Ágrippász király és mind ti velünk együtt lévő férfiak látjátok ezt az embert, aki ellen a zsidók valamennyien panaszt emeltek nálam Jeruzsálemben is, itt is, azt kiáltozván, hogy ennek nem szabad tovább élnie.

De én jól láttam, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett; minthogy azonban ő maga a császárhoz fellebbezett, úgy ítéltem, hogy odaküldöm őt.

Azonban felőle valami bizonyosat nem tudok írni az én uramnak; azért vezettettem elétek, és kiváltképpen teled Ágrippász király, hogy meghallgatása után tudjak mit írni;

értelmetlen dolognak látszik ugyanis előttem, hogy valaki elküld egy foglyot, és az ellene emelt vádat nem jelenti meg.

PÁL VÉDELMEZI MAGÁT FESTUS ÉS ÁGRIPPÁSZ ELŐTT 1 Ágrippász így szólt Pálhoz: Megengedjük néked, hogy szólj a magad mentségére. Akkor Pál kinyújtotta kezét és ekként védelmezte magát:

Ágrippász király, boldognak tartom magamat, hogy mind az ellen, amivel engem a zsidók vádolnak, a mai napon előtted védelmezhetem magamat,

mert te nagyon jól ismered a zsidóknak minden szokását és vitás kérdését; azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen.

Életemet, amely kezdetétől fogva az én népem körében, főként Jeruzsálemben folyt le, ifjúságomtól fogva ismeri minden zsidó;

és ők tudják rólam eleitől fogva, - ha tanúbizonyságot akarnak rólam tenni -, hogy én mint farizeus a mi vallásunk legszigorúbb pártjának életmódját követtem.

És most Isten által a mi atyáinknak adott ígéletben bízó reménység miatt állok törvényszék előtt, amely ígéletnek teljesedését reméli a mi tizenkét törzsünk, éjjel-nappal buzgón szolgálván az Istennek; e miatt a reménység miatt vádolnak engem a zsidók, Ágrippász király.

Miért gondoljátok ti hihetetlennek, hogy az Isten halottakat támaszt fel?

Egykor én magam is úgy gondoltam, hogy harcolnom kell ama názárethi jézus neve ellen;

meg is cselekedtem azt Jeruzsálemben, és a szentek közül sokat börtönbe zártam, minthogy arra a főpapoktól hivatalos hatalmat kaptam; sőt amikor megölték őket, azt javalltam;

és minden zsinagógában sokszor büntetéssel kényszerítettem őket (Jézus nevének) káromlására és szerfelett dühösködtem ellenük, és Palesztinán kívül lévő városokig üldöztem őket.

PÁL ELMONDJA MEGTÉRÉSÉT (ACs 9:1-19; 22:6-16) 12 Ilyen szándékkal utaztam egyszer Damaszkuszba a főpapoktól kapott hatalommal és megbízással;

és déltájban az úton úgy láttam óh király, hogy a mennyből a napfénynél is ragyogóbb világosság sugároz körül engemet és a velem együtt utazókat;

amikor pedig mi mindnyájan a földre estünk, hangot hallottam, amely héber nyelven azt mondta nékem: Saul, Saul, miért üldözöl engemet? Nehéz néked az ösztöke ellen rugódoznod.

Én azt kérdeztem: Ki vagy, Uram? Az Úr azt mondta: Én Jézus vagyok, akit te üldözöl.

De kelj föl és állj lábadra, mert azért jelentem meg néked, hogy szolgálommá rendeljelek téged, és hogy tanúbizonyságot tégy mind arról, hogy láttál engem, mind arról, amit majd ki fogok jelenteni néked.

És megoltalmazlak téged a te népedtől és a pogányoktól, akikhez én küldelek téged,

hogy megnyisd szemüket, hogy a sötétségből világosságra, és a Sátán hatalmából Istenhez térjenek meg, hogy bűnbocsánatban részesüljenek, és helyük legyen azok közt, akik az énbennem bízó hit által megszenteltettek.

Azért Ágrippász király, nem voltam engedetlen a menyeyei látomásnak,

hanem először a damaszkusziaknak és aztán a jeruzsálemieknek, majd Júdea tartományában mindenütt, és a pogányoknak hirdetem, hogy bánják meg bűneiket, térjenek meg az Istenhez, és megtért emberekhez illő cselekedeteket cselekedjenek.

Emiatt fogtak el engem a zsidók a templomban és emiatt akartak meggyilkolni.

De mivel Isten mind e mai napig megsegített, itt állok és tanúbizonyságot teszek mind kicsinynek mind nagynak, és semmit sem mondok azokon kívül, amikről mind a próféták mind Mózes azt hirdették, hogy be fognak teljesedni:

hogy a Krisztusnak szenvednie kell, és hogy a halottak közül elsőként támad fel, és világosságot fog hirdetni izráél népének és a pogányoknak.

Amikor Pál ezeket mondta a maga védelmezésére, Festus hangosan így szólt: Bolond vagy te Pál; a sok tudomány bolondít meg téged.

Pál azonban így szólt: Nem vagyok bolond, nemes Festus, hanem igaz és józan beszédet mondok.

A király tud ezekről, azért őhozzá nyíltan és bátran szólok; ugyanis éppen nem gondolom, hogy ezek közül őelötte bármi is ismeretlen; mert ez nem valami zugban történt dolog.

Hiszel-e Ágrippász király a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.

Ágrippász így felelt Pálnak: Majdnem rábeszélisz engem, hogy keresztyénné legyek.

Pál pedig azt mondta: Kívánnám Istentől, hogy akár előbb, akár utóbb, nemcsak te, hanem mind azok is, akik ma engem hallgatnak, olyanok lennétek, amilyen én is vagyok, azonban e bilincsek nélkül.

Aztán fölkel a király, a helytartó, Berniké és akik velük együtt ültek,

és elmenőben így beszélgettek maguk közt: Ez az ember semmi halált vagy fogságot érdemlő dolgot nem cselekszik.

Ágrippász pedig így szólt Festusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.

PÁL RÓMÁBA INDUL; ÚTKÖZBEN VIHAR ÉS HAJÓTÖRÉS ÉRI 1 Amikor Itáliába hajózásunknak ideje elérkezett, mind Pált mind néhány más foglyot átadtak egy Július nevű századosnak, aki valamelyik császári csapatban szolgált.

Azután egy ádrámütti hajóra szálltunk, amely az ázsiai partvidék kikötőibe készült, és útnak indultunk; velünk együtt volt a mákedoniai Árisztárkhosz is Thesszalonikából.

Másnap Szidónban kötöttünk ki. Július emberségesen bánt Pállal és megengedte néki, hogy elmenjen ottani barátaihoz, és hogy azok gondoskodjanak róla.

Onnan elindulván, Küprosz mellett hajóztunk el, mert a szél ellenkezett velünk,

majd Kilikia és Pámphülia tengerpartjai mellett elhajózva a lükiai Mürra városába jutottunk.

És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajóra talált, abba szállított át minket.

Több napi lassú hajózás után elérkeztünk Knüdosz közelébe; de mivel ott a szél nem engedett nyugat felé menni, Kréta mellett hajóztunk el Szálmóné tájékán,

és nagy üggyel-bajjal hajózáván a part mentén, eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek; ehhez közel volt Lászáia városa.

Mivel pedig utazásunkkal sok idő telt el, és a hajózás már veszedelmessé vált, hiszen a böjt is elmúlt már, Pál intette őket, ezt mondván:

Férfiak, látom, hogy a hajóút folytatása nemcsak a hajón lévő áruknak és a hajónak okozhat bajt és sok kárt, hanem életünket is nagy veszedelembé sodorja.

A százados azonban inkább hitt a kormányosnak és a hajó tulajdonosának, mint annak, amit Pál mondott.

Mivel pedig az a kikötő telelésre alkalmatlan volt, a többség azt tanácsolta, hogy hajózzunk tovább, hogy valami módon eljussunk Kréta szigetének Phoiniké nevű kikötőjébe, és teleljünk ott, az a kikötő a délnyugati és északnyugati szélről egyaránt védett.

Minthogy pedig enyhe déli szél fúj, azt gondolván, hogy szándékukat véghez vihetik, fölszedték a vasmacskát, és Kréta partjaihoz nagyon közel hajóztak tovább.

De nem sok idő múlván, a sziget felől viharos szélvész csapott le, amelyet északkeleti szélnek neveznek.

Mivel pedig a hajót magával ragadta a szél, és azzal a hajó nem tudott szembeállni, azért szélnek eresztették és úgy sodródtunk tova.

És elfutván egy kis sziget mellett, amelyet Kaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk a mentőcsónakot a hajóra emelni.

Azt felhúzták, és a hajó megmentéséhez fogtak úgy, hogy kötelekkel átkötötték; de mivel féltek, hogy a Szürtisz-tengeröböl zátonyaira jutnak, a vitorlát leeresztették, és úgy sodródtak tova.

Minthogy pedig a vihar nagyon hevesen hányt-vetett bennünket, másnap kidobálták a hajó terhének egy részét,

és harmadnap saját kezükkel kidobálták a hajózáshoz szükséges szerszámokat.

Mivel pedig több napon át sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak, és nem csekély vihar tombolt körülöttünk, végül megmenekülésünknek minden reménysége szertefoszlott.

Minthogy pedig már sok idő óta nem ettünk, Pál felállt köztünk és így szólt: Férfiak, engedelmeskednetek kellett volna nékem, és nem lett volna szabad elindulnunk Krétából, hogy elkerüljük ezt a bajt és kárt.

Most már azonban arra intelek titeket, hogy bízzatok; mert közületek senki sem vész el, csak a hajó.

Ma éjjel ugyanis mellém állt egy angyala annak az Istennek, akié vagyok, és akinek szolgállok, és azt mondta: Ne félj Pál, néked el kell jutnod a császár elé; és ímé, Isten néked ajándékozta mind azokat, akik veled együtt utaznak.

Azért bízzatok férfiak; mert hiszek az Istenben, hogy úgy lesz, amint énnékem megmondta.

El kell jutnunk valamelyik szigetre.

Amikor pedig a tizennegyedik éjszaka érkezett azóta, hogy az Adriai-tengeren ide-oda hanyódtunk, éjfél tájban a hajósok azt gyanították, hogy valami szárazföldre közelednek.

És lebocsátván a mérőónt, a mélységet (hajós öllel mérve) húszölnyinek találták (egy hajósöl, orgüia: 185 centiméter); majd kevéssel tovább menvén, és ismét lebocsátván a mérőónt, tizenöt ölnyinek találták;

és mivel féltek, hogy valami sziklás helyre vetődünk, a hajó hátulsó részéből négy vasmacskát dobtak ki, és várva-várták a nap fölkelését.

Akkor azonban a hajósok el akartak menekülni a hajóról, és a mentőcsónakot a tengerre bocsátották azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából vasmacskát szándékoznak leereszteni;

de Pál így szólt a századosnak és a katonáknak: Ha ezek nem maradnak a hajón, akkor ti nem menekülhettek meg.

Akkor a katonák elvágták a mentőcsónak köteleit, és az a tengerbe esett.

Addig pedig, amíg megvirradt, Pál mindenkit intett, hogy egyenek, mondván: Ma van tizennegyedik napja, amióta állandóan étlen várakoztok, és semmit sem ettetek.

Azért intelek titeket, hogy egyetek valamit, mert az javatokra szolgál; mert közületek senkinek egy hajaszála sem vész el a fejről.

Amikor ezeket mondta, és kenyeret vett a kezébe, hálát adott Istennek mind azoknak színe előtt, és megtörvén, enni kezdett.

Akkor valamennyien nekibuzdultak és szintén ettek.

Mind együtt kétszázhetvenhatan voltunk a hajón.

És az után, hogy jóllaktak, a gabonaterhet a tengerbe hanyták, hogy könnyebítsenek a hajón.

Amikor pedig megvirradt, nem ismerték fel a szárazföldet, de egy tengeröblöt pillantottak meg, amelynek lapályos partja volt, és arra gondoltak, hogy a partra futtatják a hajót, ha bírják.

A vasmacskák kötelét tehát elvagdaltván, a vasmacskákat a tengerben hagyták, egyszersmind a megkötött kormányrúd köteleit megoldották, és a nagy vitorlát felvonván a szél erejével a part felé igyekeztek.

Aközben egy homokzátonyhoz értek, és arra eresztették rá a hajót, amelynek eleje a homokpartra csúszott és mozdulatlanul ott maradt, a hátulsó része azonban az erős hullámveréstől kezdett széttöredezni.

A katonák pedig azon tanakodtak, hogy a foglyokat megölik, hogy valamelyik a partra kiúszván el ne meneküljön.

A százados azonban meg akarta menteni Pált, és azért szándékuk végrehajtásában megakadályozta őket, és megparancsolta, hogy először azok ugorjanak a tengerbe, akik tudnak úszni, és meneküljenek ki a szárazföldre,

azután a többiek is, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy valamennyien kimenekültek a szárazföldre.

PÁL MÁLTA SZIGETÉRE JUT 1 Megmenekülésünk után megtudtuk, hogy azt a szigetet Máltának hívják.

Barbár lakói rendkívül nagy emberszeretetet tanúsítottak irántunk; ugyanis valamennyiünket barátságukba fogadtak és tüzet raktak, mert elkezdett esni az eső, és hideg volt.

Amikor pedig Pál egy nagy nyaláb venyigét szedett össze és a tűzre tette, egy vipera a melegtől magához tért, a venyigéből kimászott és Pál kezébe harapott.

Amint a barbárok meglátták a kezéről lelógó kígyót, azt mondták egymásnak: Ez az ember bizonyosan valami gyilkos, akit - ámbár a tengerből megszabadult, - Díké, a bosszúállás istennője nem hágy élni.

Pál azonban a kígyót lerázta a tűzbe, és semmi baja sem történt;

azok pedig várták, hogy megdagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Amikor azonban sokáig vártak és látták, hogy semmi baja sem történt, megváltozott a véleményük, és azt mondták, hogy valami isten.

Annak a helynek környékén volt a sziget főemberének Popliosznak a birtoka; ő befogadott bennünket és három napig nagyon barátságosan vendégül látott.

Történt pedig, hogy Popliosz atyja láztól és vérhastól gyötörve betegen feküdt; Pál bement hozzá és imádkozott; azután kezét reátette és meggyógyította.

Ennek megtörténte után a szigeten más betegek is elmentek Pálhoz és meggyógyultak.

Ezek nagyon megbecsültek bennünket és később, amikor elutaztunk, elláttak azzal, amire szükségünk volt.

PAL ÚTJA MÁLTÁBÓL RÓMÁBA 11 Három hónap múltával indultunk útnak egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt, és amelynek hajócímere a Diosz-kuroszok képe volt.

És amikor Szürakuszába érteztünk, ott maradtunk három napig;

onnan a (szicíliai) partot körülhajózáván, megérkeztünk Rhégionba. És minthogy egy nap múltával déli szél támadt, másnap megérkeztünk Puteoliba;

ott bizonyos atyafiakra találtunk, akik kértek minket, hogy maradjunk náluk hét napig; úgy mentünk azután Rómába.

Onnan az atyafiak, amikor hallottak rólunk, elének jöttek az Appii Forumig, a Tres Tabernae (Három Csárda) tájáig, és Pál amikor meglátta őket, hálát adott az Istennek, és új bizodalmat merített.

PÁL RÓMÁBAN 16 Amikor pedig megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy saját szállásán lakjék az őt őriző katonával.

Három nap múltával azután magához hívatta a zsidóknak főembereit; amikor pedig azok összegyűltek, így szólt nékik: Férfiak, atyámfiak, bár én semmit sem vétkeztem a mi népünk ellen, vagy atyáink szokásai ellen, mégis Jeruzsálemben foglyul adtak a rómaiak kezébe.

Azok kihallgattak, de mivel semmi halált érdemlő vétek nincsen bennem, szabadon akartak bocsátani;

minthogy azonban a zsidók az ellen tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni; de nem azért, mintha az én népemet vádolni kívánám.

Azért hívatlak tehát titeket, hogy lássalak benneteket és beszéljek vétekek; mert izráél reménysége (régvárt Messiása) miatt hordozom ezt a láncot.

Azok pedig így szóltak néki: Mi Júdeából sem rólad szóló levelet nem kaptunk, sem pedig az atyafiak közül senki nem jött ide, és nem jelentett és nem mondott felőled semmi rosszat.

Tőled szeretnénk tehát meghallani, hogyan gondolkodói; mert erről az eretnekségről tudjuk, hogy ennek mindenütt ellene mondanak.

Azután egy meghatározott napon, amelyben vele megegyeztek, többen elmentek hozzá a szállására; azoknak tanúbizonyságot tett Isten országáról, és megmagyarázta azt nékik mind Mózes törvényéből mind a prófétákból, reggeltől fogva estig, és igyekezett őket Jézusnak megnyerni.

És némelyek az ő beszéde által hitre jutottak, mások azonban hitetlenek maradtak;

minthogy pedig nem egyeztek meg egymással, szétoszoltak. Pál azonban előbb ezt az egyet még megmondta nékik: Jól beszélt a Szentlélek Ésaías próféta által a ti atyáitokhoz,

amikor ezt mondta: Menj el ehhez a néphez, és monddad néki: Hallván halljatok, és ne értsetek, és nézvén nézzetek, és ne lássatok;

mert érzéketlenné vált ennek a népnek a szíve, és fülükkel nehezen hallanak, és a szemüket behunyják; hogy szemükkel ne lássanak és fülükkel ne halljanak, és szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek és én meg ne gyógyítsam őket (Ésaías 6:9-10)

Tudjátok meg azért, mondta még Pál, hogy Isten ezt az üdvösséget a pogány népeknek küldte; és azok közt meghallgatásra is fog találni.

Amikor Pál ezeket elmondta, a zsidók elmentek, maguk közt sokat vitatkozva.

Pál pedig két teljes esztendeig maradt tulajdon bérelt szállásán és fogadta mind azokat, akik elmentek hozzá.

És hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról teljesen szabadon, minden akadályoztatás nélkül.

PÁLT KRISZTUS A POGÁNYOK APOSTOLÁUL HÍVTA EL Pál - (írja ezt, aki) - Jézus Krisztusnak szolgálja, Isten által elhívott apostol, kiválasztva Isten evangéliumának hirdetésére.

Ezt az evangéliomot Isten az Ő prófétái által a szent írásokban már előbb (régén) megígérte.

Ez az evangéliom az Ő Fiáról Jézus Krisztusról, a mi Urunkról szól, aki test szerint Dávid magvából származott,

de a megszentelő Lélek szerint Istennek teljes hatalommal bíró Fiául rendeltetett azáltal, hogy a halálból feltámadt.

Ő általa a mi Urunk Jézus Krisztus által kaptunk mi kegyelmet és apostoli hivatást, hogy az Ő nevének dicsőségére hitre és engedelmességre vezessük az embereket az összes pogányok közt,

akik közé tartoztok ti is mint Jézus Krisztus elhívottai.

Mind azoknak, akik Rómában élnek, az Isten szeretteinek, az elhívott szenteknek: Kegyelem néktek és békeesség Istentől a mi Atyánktól és a mi Urunktól Jézus Krisztustól.

PÁL BEJELENTI, HOGY AZ EVANGÉLIOMOT RÓMÁBAN IS HIRDETNI KÍVÁNJA 8 Mindenekelőtt mindnyájatokért hálát adok Jézus Krisztus által az én Istenemnek, mert a ti hiteteket az egész világon sűrűn emlegetik.

Tanúm az Isten, - akinek én lelkeimmel szolgállok azáltal, hogy az Ő Fiának evangéliomát hirdetem, - hogy szüntelen gondolok reátok,

amidőn imádságaimban mindenkor azt kérem, hogy vajha Isten akaratával sikerülne már végül hozzátok eljutnom.

Mert látni kívánlak titeket. hogy valami lelki ajándékban részesítselek benneteket, hogy az által (hitetekben) megerősödjetek;

vagy méginkább, hogy tinálatok együtt buzduljunk fel egymásnak hite által, a tiétek által meg az enyém által.

PÁL HITVALLÁSA AZ EVANGÉLIUMRÓL 13 Tudnotok kell azonban atyámfiak, hogy én sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek tihozzátok, de mind ez ideig megakadályoztattam abban, hogy köztetek is valami lelki gyümölcsben részesüljek (új híveket nyerjek meg) úgy, mint ahogy a többi pogányok közt már részesültem is (meg is nyertem).

Én görögöknek és barbárok, bölcseknek és értelmetleneknek (azaz minden népnek) köteles szolgálja vagyok;

azért szívvel-lelékkel azon vagyok, hogy az evangéliomot hirdessem tinétek is, akik Rómában éltek.

Mert nem szégyellem az evangéliomot; ugyanis az evangéliom Istennek ereje és üdvözít mindenkit, aki hisz benne, - zsidót és görögöt (azaz pogányt) elsősorban, -

mert Isten az Ő igazságosságát kijelenti (azzal, hogy minket üdvösségünk érdekében Önmagával helyes viszonyba hoz, azaz megigazít); ez a mi megigazíttatásunk hitből származik és hitre vezet, amint meg van írva: A hit által megigazult ember élni (üdvözülni) fog. (Habakuk 2:4)

A POGÁNYOK BÁLVÁNYIMÁDÁSÁNAK ÉS BŰNÖS ÉLETÉNEK LEÍRÁSA 18 Mert Isten a mennyből kijelenti az Ő haragját azoknak az embereknek minden istentelensége és igazságtalansága ellen, akik az igazságot igazságtalansággal elnyomják,

mert amit az emberek Istenből megismerhetnek, azt ők jól ismerik, Isten ugyanis megismertette velük.

Mert ami Istenből láthatatlan: - az Ő örökkévaló ereje és istensége, - az az Ő alkotásaiból a világ teremtése óta józan ésszel megérthető; azért hát nincs mentségük,

mert jóllehet megismerték Istent, mégis nem úgy dicsőítették Őt, mint Istent, hálát sem adtak Őnéki, hanem okoskodásukkal hiábavaló gondolkodásba merültek, és értelmetlen szívükre sötétség borult.

És bár azt mondogatták, hogy bölcsek, bolondokká lettek,

és az örökkévaló Istennek dicsőségét elcserélték halandó embernek, sőt madaraknak, négylábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával.

Azért Isten (büntetésül) szívük kívánságai által tisztátalanságra adta őket, hogy az által megbecstelenítsék a testüket.

Az ilyenek az isteni igazságot hazugsággal cserélték el, és a teremtményeket részesítették vallásos tiszteletben, és azoknak szolgáltak a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Ámen.

Emiatt (büntetésül) az Isten megbecstelenítő szenvedélyekre adta őket: ugyanis asszonyaik a természetes nemi érintkezés helyett természetellenesre vetemedtek;

hasonlóképpen a férfiak is elhagyván az asszonynéppel való természetes érintkezést, bujaságukban egymásra gerjedtek: férfiak férfiakkal fajtalanokdtek, és önmagukon kellett megtapasztalniuk tévelygésüknek büntetését.

És amiképpen nem tartották érdemesnek azt, hogy Istent (igazi mivoltában) megismerjék, azonképpen Isten is valami értelmetlen gondolkodásra adta őket, hogy azt cselekedjék, ami nem illendő,

mert telve vannak mindenféle igazságtalansággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, megtetézve irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, álnoksággal, ravaszsággal; besúgók,

rágalmazók, istengyűlölők, erőszakoskodók, döllyfösek, kérkedők, gaztetteket kigondolok, szüleiknek engedetlenek,

értelmetlenek, hűteknek, szeretetlenek, irgalmatlanok;

ezek bár jól ismerik Istennek azt a törvényét, hogy az ilyesmit cselekvők halálra méltók, mégis nemcsak cselekszik az ilyen bűnöket, hanem tetszéssel fogadják, ha mások is ilyesmit cselekesznek.

A POGÁNY BŰNÖKET A ZSIDÓK IS ELKÖVETIK; ISTEN A POGÁNYOKAT ÉS A ZSIDÓKAT EGYAZON MÉRTÉK SZERINT ÍTÉLI MEG 1 Azért, óh te ember, aki mások felett bíróként ítélsz, nem mentegetheted magadat, bárki légy is; mert azzal, ahogyan a másik ember felett ítélsz, de a mások bűnét te is elköveted, azzal te magadat ítéled el.

Tudvalévő ugyanis, hogy Istennek ítélete igazságosan sújtja azokat, akik az említett bűnöket cselekszik.

És óh te ember, - aki elítéled azokat a bűnöket cselekvőket, pedig te magad is elköveted azokat, - azt gondold, hogy te majd megmenekülsz Istennek kárhóztató ítéletétől?

Avagy helytelenül ítéled meg az Ő jóságának, türelmének és hosszútűrésének gadagságát, és nem érted meg, hogy Istennek jósága téged megtérésre akar elvezetni?

Te ellenben keményszívű vagy, és nem tértél meg szívvel-lélekkel, és így haragot gyűjtesz magadnak a haragnak napjára és arra a napra, amikor majd Istennek igazságos ítélete kijelentetik.

Akkor Ő majd megfizet mindenkinek a saját cselekedetei szerint,

örökéletet ad azoknak, akik a jó cselekvésben tanúsított állhatatossággal mennyei dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra törekednek;

ellenben harag és dühösség lesz a része azoknak, akik haszonlesők, és nem engedelmeskednek az igazságnak, de engedelmeskednek az igazságtalanságnak.

Szorongás és aggodalom tölti el majd minden embernek lelkét, zsidóét meg görögét elsősorban;

ellenben dicsőség, tisztesség és békeség lesz a része mindenkinek, aki a jót cselekszi, zsidónak meg görögnek elsősorban.

Mert Isten színe előtt nincsen személyválogatás.

Ugyanis mind azok, akik nem ismerték a törvényt, és úgy vétkeztek, törvény nélkül vesznek is majd el; és mind azok, akik ismerték a törvényt, és mégis vétkeztek, a törvény által ítéltetnek majd meg;

mert Isten színe előtt nem a törvény hallgatói a megigazultak, hanem csak a törvény cselekvői igazulnak majd meg.

Mert a pogányok, akiknek nincsen törvényük, amikor a természettől kapott hajlandóságukat követve cselekszik a törvény parancsolatait, akkor ők, bár törvényük nincsen, önmaguk a törvénye maguknak;

mert ők tetteikkel bizonyítják, hogy a törvénynek megfelelő cselekvés be van írva szívükbe; bizonyosságot tesz arról a lelkiismeretük és bizonyosságot tesznek gondolataik, amikor egymás közt egymást vádolják vagy védelmezik

ama napon, amikor - az én evangéliomom szerint - Isten az emberek titkait Jézus Krisztus által megítéli.

A ZSIDÓT IS ELÉRI AZ ÍTÉLET, MERT TÖRVÉNYSZEGŐ 17 De ha te büszkén zsidónak nevezed magadat, és ha a törvényre bízod magadat, és Istennel dicsekedel,

és az Ő akaratát ismered, és tudod, hogy mi a különbség a jó és a rossz között, mert oktatást kaptál a törvényből,

és azért meg vagy győződve arról, hogy éppen te vagy a vakok vezetője, a sötétségben élőknek világossága,

az értelmetlenek nevelője, a kiskorúaknak tanítója, mert a törvénykönyvben a világosan kifejezett vallási ismeretet és igazságot bírod, -

akkor hát te, aki mást tanítasz, temagadat nem tanítod? Te, aki azt hirdeted: Ne lopj, temagad lopsz?

Te, aki azt mondod: Ne légy házasságtörő, temagad házasságtörő vagy? Te, aki utálod a bálványok képeit, temagad kirabolod a pogány templomokat?

Te, aki dicsekedel a törvénnyel, a törvény megszegése által szégyent hozol Isten nevére?

Mert amint meg van írva: Istennek nevét a pogányok közt miattatok káromolják. (Ésaiás 52:5)

A körülmélettség hasznos ugyan, ha a törvényt megtartod, de ha megszeged a törvényt, körülmélettséged máris körülméletlenségé lett.

Ha tehát a körülméletlen pogány megtartja a törvény parancsolatait, körülméletlensége nem tulajdoníttatik-é majd őnéki körülmélettségül?

És a születésénél fogva körülméletlen pogány, aki a törvényt megtartja, elítél majd téged amiatt, hogy jóllehet bírod az írott törvényt, és körülméletelt vagy, mégis törvénszegő vagy.

Mert nem az a zsidó, aki szemmel láthatólag az, és nem az a körülmélettség, amely a testen szemmel látható;

hanem csak az az igazi zsidó, aki bensőképpen az, és akinek szíve van körülméletelve, és pedig Lélek által, és nem a törvény betűjének parancsa szerint van (külsőleg) körülméletelve; az ilyen zsidónak dicsérete nem emberektől van, hanem Istentől.

ISTEN MEGTARTJA A SZÖVETSÉGI HŰSÉGET A ZSIDÓK HŰTLENSÉGE ELLENÉRE IS, DE EZ NEM SZOLGÁL MENTSÉGÜL A ZSIDÓKNAK 1 Micsoda elsőbbségük van tehát a zsidóknak a pogányok fölött, avagy mi a haszna a körülmélettségnek?

Minden tekintetben sok. Főképpen az, hogy őreájuk bízott Istennel kijelentett ígéje.

De hogyan értsük azt, hogy ha a zsidók közül némelyek hűtelenné lettek, azoknak hűtlensége tán csak nem szünteti meg Istennel szövetségi hűségét?

Semmiképpen semt Sőt inkább az tűnjék ki, hogy Isten igaz, ha minden ember hazug is, amint meg van írva, hogy: Minden szavad igaznak találtsák és győzedelmeskedjél, amikor perbeszállnak veled. (Zsoltár 51:6)

Ha pedig a mi igazságtalanságunk azt teszi nyilvánvalóvá, hogy Isten igazságos, mit szóljunk ahhoz? Tán csak nem azt (amit az emberek mondani szoktak), hogy Isten igazságtalan, amikor reánk árasztja haragját?

Semmiképpen sem! Mert akkor hogyan lehetne Isten a világot ítélő bíró?

Ha pedig Istennek igaz-volta az én hazug-voltom által csak még nagyobbak bizonyult az Ő dicsőségére, akkor én miért ítéltetem meg még mindig úgy, mint valami bűnös?

Tán csak nem úgy van, ahogyan minket rossz hírbe kevernek, és ahogyan azt némelyek hajtogatják, hogy mi azt mondjuk: Cselekedjük a rosszat, hogy abból jó származzék? Az ilyesmit mondókat méltán sújtja az igazságos (isteni) ítélet.

AZ EGÉSZ VILÁG: ZSIDÓK ÉS GÖRÖGÖK BŰNÖSEK ÉS KÁRHOZATRA MÉLTÓK 9 Hogy-mint van hát ez a dolog? Van nekünk (zsidóknak) valami védelmünkre szolgáló elsőbbségünk? Nincs, bizonyosan nincs; hiszen már előbb hangoztattuk azt a vádat, hogy mind a zsidók mind a görögök valamennyien a bűn hatalma alatt roskadoznak,

úgy amint meg van írva: „Nincs megigazult (istenfélő), nincs egyetlen egy sem,

nincs, aki értelmes, nincs, aki keresi az Istent;

valamennyien elhajoltak Istentől, mind együtt haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekszik, nincs egyetlen egy sem". (Zsoltár 14:1.3)

„Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel csalárdságot szólnak". (Zsoltár 5:10; 140:4) „Kígyóméreg van az ajkukon.

Szájuk átkozódással és keserű szavakkal van tele". (Zsoltár 10:7)

„Lábuk gyors a vérontásra;

újtukon pusztulás és nyomorúság van,

és a békességnek útját nem ismerik". (Ésaiás 59:7-8; Péld. 1:16)

„Szemük előtt nincs istenfélelem". (Zsoltár 36:2)

Tudjuk pedig, hogy a törvény amit csak mond, azt a törvény alatt élőknek mondja, hogy minden száj megnémuljon, és hogy Isten előtt az egész világ büntetésre méltóvá legyen;

azért hát a törvény cselekvése által Isten színe előtt senkisémmé igazul meg; mert a törvény által csak a bűn megismerése (bűnös voltunk elismerése) érhető el.

CSUPÁNCSAK ISTEN KEGYELMÉBŐL, JÉZUS KRISZTUSBAN BÍZÓ HIT ÁLTAL IGAZULUNK MEG 21 Most azonban a törvény mellőzésével kijelentetett Istennek igazságossága, és erről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;

Istennek igazságossága pedig a Jézus Krisztusban bízó hit által mind azoké, akik hisznek; és pedig különbségtétel nélkül:

hiszen valamennyien vétkeztek, és azért Isten dicsősége nélkül szűkölködnek;

most azonban megigazultak ingyen az Ő kegyelméből, Jézus Krisztus által, aki megváltotta őket a bűntől.

Mert az Isten Jézust az Ő vére által engesztelőül rendelte (azoknak, akik) hit által (megigazulnak) és pedig azért, hogy megmutassa az Ő igazságosságát, mert az előbb elkövetett bűnök

az Isten hosszútűrésének idején büntetlenek maradtak, - (mondom) hogy az Ő igazságosságát a mostani időben mutassa meg, azt hogy ő igaz és meg; igazítja azt, aki hisz Jézusban

Hol van hát a dicsekedés? Lehetetlenné vált. Miféle törvény által? A cselekedeteket kívánó törvény által? Nem, hanem a hitet kívánó törvény által.

Azt gondoljuk ugyanis, hogy hit által igazul meg az ember, függetlenül a törvény cselekvésétől.

Avagy Isten csupán csak a zsidók Istene? Nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is!

Mert valóban az egy Isten az, aki a körülmetélteket meg fogja igazítani hitből, és a körülmetéletlen pogányokat a hit által.

Hiábavalóvá tesszük tehát a törvényt a hit által? Semmiképpen sem! Sőt inkább megerősítjük a törvényt.

ÁBRAHÁM IS HIT ÁLTAL IGAZULT MEG 1 Mit mondjunk tehát Ábrahámról, a mi test szerint való ősatyánkról?

Ha ugyanis Ábrahám cselekedetei által igazult meg, úgy van oka a dicsekedésre; de Isten színe előtt nincs oka.

Mert mit mond az Írás? Ábrahám hitt az Istenben, és ezt őnéki megigazulásául tulajdonította az Isten. (I. Mózes 15:6)

Annak, aki cselekedetével érdemel meg valamit, a jutalmát nem kegyelemből adják meg, hanem azért mert azt kötelesek megadni;

annak azonban, aki nem cselekedettel akar valamit megérdemelni, hanem hisz abban, aki az istentelen embert megigazítja, annak a hite tulajdoníttatik megigazulásául,

úgy amint Dávid is mondja, hogy az az ember boldog, akinek cselekedetek nélkül tulajdonít megigazulást az Isten:

Boldogok azok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és befedeztettek bűneik;

boldog ember az, akinek nem tulajdonít bünt az Úr. (Zsoltár 32:1-2)

Vajon ez a boldognakmondás csak a körülmetélteknek szól-é, vagy a körülmetéletlen pogányoknak is? Mert azt mondjuk: Ábrahámnak a hite tulajdoníttatott megigazulásául.

De mikor tulajdonított néki? Akkor, amikor már körülmetélt volt, vagy amikor még körülmetéletlen volt? Nem akkor, amikor már körülmetélt volt, hanem akkor, amikor még körülmetéletlen volt;

és a körülmetéltetésnek jelét (csak később és) a hit által való megigazulásának pecsétjéül kapta, amely megigazulásban már körülmetéletlen állapotában részesült, hogy lelki atyja legyen mind azoknak is, akik körülmetéletlenek, hogy azoknak is megigazulásul tulajdonítsék a hitük,

és hogy atyja legyen a körülmetélteknek is, vagyis azoknak, akik nemcsak körülmetéltettek (külsőleg), hanem követik is a mi atyánknak Ábrahámnak az ő körülmetéletlen állapotában tanúsított hitének nyomdokait.

Mert nem valamely törvény teljesítésének feltételével adatott az ígélet Ábrahámnak vagy az ő utódainak, hogy örökölni fogják a világot, hanem a hit által való megigazulás feltételével.

Ha ugyanis valamely törvényben bizakodók az örökösök, akkor értéktelenné vált a hit, és semmit sem ér az ígélet;

mert a törvény nyomában Isten haragja jár; ahol azonban semmi törvény nincs, ott törvényszegés sincs.

Azért mondja, hogy: „hit által”, hogy azt is mondhassa: „kegyelemből”, hogy biztosan teljesüljön az ígélet minden „utód” javára, nem csupán a törvényben bizakodónak, hanem az Ábrahám hitét vallónak is; mert ő valamennyiünknek lelki atyja,

amint meg van írva: Sok népnek atyjává tettelek téged (I. Mózes 17:5), - (ez az ígélet érvényes) annak az Istennek színe előtt, akinek Ábrahám hitt, aki élővé teszi a holtakat, és a nemlétezőket létrehívja;

Ábrahám (öregsége miatt) semmit sem remélhetve reménységgel hitte, hogy sok népnek atyjává lesz a szerint, amint megmondott: Ilyen sok lesz a te utódod (I. Mózes 15:5);

és nem gyengült meg a hite, amikor meggondolta, hogy az ő teste már elhalt, - hiszen körülbelül száz éves volt már, -és hogy Sára méhe is elhalt,

nem kételkedett hitetlenül Isten ígéletében, hanem megerősödött a hite, és dicsőséget adott Istennek,

teljesen meg lévén győződve arról, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja cselekedni.

És ez a hite őnéki megigazulásául tulajdonított. (I. Mózes 15:6)

De nem csupán őreá vonatkozik az, ami megíratott, vagyis az, hogy megigazulásául tulajdonított őnéki,

hanem éppen úgy vonatkozik mireánk is, akiknek szintén megigazulásunkul tulajdoníttatik, ha hiszünk Abban, aki feltámasztotta a halálból Jézust a mi Urunkat;

Őt Isten a mi vétkeink miatt halálra adta, és feltámasztotta azért, hogy mi megigazuljunk.

A MEGIGAZULTAK BÉKESSÉGBEN ÉLNEK ISTENNEL 1 Minthogy tehát megigazultunk hit által, (azért) éljünk békelességekben Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által,

mert Ő általa lett menetelünk a hit révén ahhoz a kegyelemhez, amelyben most vagyunk, és dicsekedjünk azzal a reménységgel, hogy részesülünk Isten dicsőségében.

De ne csak ezzel dicsekedjünk, hanem dicsekedjünk a szorongattatásokkal is, mert tudjuk, hogy a szorongattatás állhatatosságra nevel,

az állhatatosság pedig megbízhatóvá tesz, a megbízható ember pedig reménykedő ember;

a reménység pedig nem szégyenít meg, mert Istennek irántunk való szeretete a minékünk adatott Szentlélek által kiáradt a mi szívünkbe.

Ugyanis éppen abban az időben, amikor mi (bűneink miatt) erkölcsileg még erőtlenek voltunk, Krisztus meghalt értünk istentelenekért.

Még egy megigazult emberért is aligha fog valaki meghalni; - ámbár egy jó emberért valaki talán még meghalni is kész volna;

Isten azonban azzal bizonyítja irántunk táplált (szeretetét, hogy Krisztus akkor halt meg értünk, amikor mi még bűnösök voltunk.

Minthogy tehát így megigazultunk az Ő vére által, még sokkal inkább bizonyos, hogy Ő általa meg fogunk mentetni (a végső ítélet napján) a haragtól.

Mert ha akkor, amikor ellenségei voltunk az Istennek, megbékéltettünk Ő vele az Ő Fiának halála által, most mint Ő vele megbékéltek, sokkal inkább meg fogunk mentetni (Isten haragjától) az által, hogy az Ő Fia (mint feltámadott) él;

de nemcsak megbékéltettünk Istennel, hanem dicsekedünk is Ő vele a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által az (Istennel való) megbékéltetést már most megkaptuk.

JÉZUS: MÁSDIK ÁDÁM A MEGIGAZULT ÉMBERISÉGNEK ELSŐ TAGJA 12 Azért: egy ember által jött be a világba a bűn és a bűn által a halál, és a halál minden embert elért (minden ember a halál martalékává lett), mivelhogy valamennyien vétkeztek.

Volt már a világban bűn a törvény kihirdetése előtt, ámbár amikor törvény nincs, a bűnt nem rójják fel;

de a halál Ádámától Mózesig úrrá lett azokon is, akik nem valamely törvénynek megszegésével követtek el bűnt, úgy mint Ádám, aki az Eljövendőnek (Krisztusnak) példázója (abban a tekintetben, hogy amiképpen ő általa jött be a világba a bűn és a bűn által a halál, azonképpen Krisztus által jött e világba a megigazulás és a megigazulás által az élet).

A kegyelem azonban nem olyan, mint a véték elkövetése; mert ha annak az egy embernek vétkezése miatt olyan sok ember meghalt, sokkal inkább bizonyos, hogy Istennek kegyelme és annak az egy embernek, Jézus Krisztusnak kegyelemből származó ajándéka sok emberre sokkal bőségesebben áradt ki.

Azután a kegyelemből származó ajándék nem olyan, mint az egy vétkező ember vétkezésének következménye; mert az egy emberre kimondott ítélet minden embert kárhóztató ítéletté lett, a

kegyelemből származó ajándék ellenben, - amelynek ajándékozására sok vétkező vétke adott alkalmat, - megigazulássá lett.

Mert ha az egy embernek vétkezése miatt azon egy ember által úrrá lett a halál, sokkal inkább uralkodni fognak a jövő életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelemnek és a megigazulás ajándékának bőségét kapják.

Azért hát amint egy embernek vétkezése miatt minden embert kárhóztató ítélet sújtott, azonképpen egy embernek igaz-volta által minden ember életadó megigazulásban részesül;

ugyanis amint annak az egy embernek engedetlensége által sokan a bűnösök sorába kerültek, azonképpen annak az egynek engedelmissége által sokan a megigazultak sorába kerülnek majd.

Közben azonban a Mózes féle törvény mellesleg belépett (a világba), hogy a vétkezés megsokasodjék; ahol azonban a bűn megsokasodott, ott a kegyelem még bőségesebben áradt el,

hogy amiképpen a bűn úrrá lett, és halált okozott, azonképpen legyen úrrá a kegyelem is, és a megigazulás révén se segítsen örökéletre a mi Urunk Jézus Krisztus által.

A HIT ÁLTAL MEGIGAZULT EMBER NEM ÉL BŰNBEN, NEM A BŰN SZOLGÁJA, HANEM AZ IGAZSÁGOSSÁGÉ 1 Mit szóljunk hát ehhez? Állhatatosan megmaradjunk a bűnben, hogy azáltal a kegyelem még inkább megsokasodjék?

Semmiképpen sem! Mi akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élhetnénk még abban?

Avagy nem tudjátok, hogy mi akik megkereszteltettünk Jézus Krisztusra, az Ő halálára kereszteltettünk meg?

Így hát Ővele együtt a keresztség által eltemettünk a halálba, hogy amiképpen Krisztus az Atya dicsősége által a holtak közül feltámasztott, azonképpen mi is új életben éljünk.

Mert ha mi az Ő halálához hasonló halállal egybeforrtunk Ővele, ugyanúgy részesei leszünk az Ő feltámasztásának is;

mert tudjuk, hogy a mi óemberünk ővele együtt megfeszítettett, hogy a mi bűnnek szolgáló testünk megsemmisüljön, hogy mi már többé ne szolgáljunk a bűnnek;

mert aki meghalt, szabaddá lett a bűntől.

Ha pedig Krisztussal együtt meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk,

mert tudjuk, hogy Krisztus, akit Isten feltámasztott a halottak közül, soha többé nem hal meg, a halál soha többé nem uralkodik Őrajta.

Mert halála azt jelenti, hogy egyszer s mindenkorra meghalt a bűnnek; az pedig, hogy él, azt jelenti, hogy Istennek él.

Úgy tekintétek hát ti is magatokat, hogy meghaltatok a bűnnek, és a Jézus Krisztussal való közösségben Istennek éltek.

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy az ő kívánságainak engedelmeskedjétek,

és ne adjátok oda a bűnnek a ti tagjaitokat az igazságtalanságnak fegyvereiül, hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint olyanok, akik a halottak közül életre keltetek, és tagjaitokat adjátok oda az Istennek az igazságosságnak (a jócselekvésnek) fegyvereiül;

ugyanis a bűn nem fog többé tirajtatok uralkodni, mert már nem törvény alatt éltetek, hanem kegyelem alatt.

Mi következik ebből? Talán az, hogy bűnt bűnre halmozzunk, mert nem törvény alatt élünk, hanem kegyelem alatt? Semmiképpen sem!

Jól tudjátok, hogy akinek szolgáljatek oda magatokat, hogy néki engedelmeskedjetek, - szolgáljatek annak, akinek engedelmeskedjetek; vagy a bűnnek szolgáljatek, és akkor a halál martalékává lesjetek, vagy (Istennek) engedelmeskedjetek, és akkor megigazultok.

De hála az Istennek, hogy már nem vagjatek a bűnnek szolgáljatek, hanem szíves-örömet engedelmesekké lettetek a tanítás azon formájának (az evangéliomnak), amelyre titeket Isten elsegített;

minthogy ekképpen megszabadultok a bűntől, szolgáljatek az igazságosságnak (Isten akaratának).

Emberi módon szólok testeteknek erőtelensége miatt. Amiképpen ugyanis egykor a tisztátalanságnak és a törvénytelenységnek odaadtátok tagjaitokat, hogy a törvénytelenséget szolgáljatek, most ugyanúgy adjátok oda tagjaitokat, hogy az igazságosságot szolgáljatek, hogy szent életet éljetek.

Mert amikor a bűnnek voltátok szolgáljatek, nem az isteni igazságosság (nem az Isten üdvözítő akaratának) szerint éltetek.

Mi volt akkor annak az eredménye? Az, amit most szégyelljetek; mert annak bizony halál a vége.

Most ellenben minthogy ti megszabadultok a bűntől, Istennek pedig szolgáljatek, - annak az eredménye az, hogy szentek vagjatek, a vége pedig örökélet.

Mert a bűn zsoldja: halál, az Istennek kegyelemből származó ajándéka pedig az, hogy örökké együtt éljetek a mi Urunkkal Jézus Krisztussal.

A HIVŐ EMBER MEGSZABADULT A TÖRVÉNYTŐL ÉS ÚJ ÉLETET ÉL; A TÖRVÉNY ALATT VALÓ ÉLET: A TÖRVÉNYNEK, A BŰNNEK, A HALÁLNAK ALÁVETETT SZOLGASÁG 1 Atyámfiak, jól tudjátok, - ugyanis úgy szólok hozzátok mint törvényismerőkhöz, - hogy a törvény csak addig parancsol az embernek, amíg az ember él.

Mert például a férjes asszony a törvény által férjéhez van kötve, amíg él. Ha azonban meghal a férj, akkor az asszonyt már nem kötelezi a házassági törvény.

Ha tehát férjének életében adja oda magát valamely más férfiúnak, akkor házasságtörőnek nevezik; ha azonban meghal a férje, akkor már nem kötelezi a házassági törvény és nem házasságtörő, ha valamely más férfiúval társul.

Ezenképpen atyámfiak: Krisztus megfeszített testével együtt ti is meghaltátok a mózesi törvénynek, hogy másvalakié legyetek, azé aki a halottak közül feltámadt, hogy gyümölcsöt teremjetek az Istennek.

Mert amikor még bűnös testi életet éltünk, a törvény által ébresztett bűnös szenvedélyek munkálkodtak tagjainkban, hogy a halálnak teremjenek gyümölcsöt;

de most azért, hogy meghaltunk annak a törvénynek, amely minket kötve tartott, megszabadultunk attól a törvénytől, hogy valami új módon, a Lélek erejével szolgáljunk Istennek, és nem a régi, írott törvénynek parancsolatai szerint.

Mit mondjunk tehát? Bűnös a törvény? Semmiképpen sem! De törvény nélkül nem ismerkedtem volna meg a bűnnel; mert például soha nem tudtam volna meg, hogy mi a bűnös kívánság, ha a törvény nem mondta volna: Ne kívánd! (II. Mózes 20:17)

E parancsolat által a bűn megragadta az alkalmat, és mindenféle bűnös kívánságot ébresztett bennem; mert törvény nélkül a bűn megholt valami.

Én valamikor a törvény ismerete nélkül éltem; amikor azonban a törvény életembe lépett, a bűn életre kelt bennem,

én pedig meghaltam, és a parancsolat, amely arra rendeltetett, hogy életre vezessen, úgy tapasztaltam, hogy halálra vezetett.

Mert amikor a bűn a parancsolat által megragadta az alkalmat, félrevezetett, tévedésbe ejtett engemet, és így a bűn a parancsolat által megölt engemet.

De azért maga a törvény szent, és a parancsolat is szent és igaz és jó.

Ami tehát jó, az halálommá lett énnékem? Semmiképpen sem! Hanem a bűn, hogy kitűnjék bűnvolta, arra használta a jó törvényt, hogy az által halálomat okozza, hogy eképpen a bűn éppen a parancsolat által legyen mértékfelett bűnössé.

Tudjuk, hogy a törvény lélek szerint való; de én természetemnél fogva testi vagyok, eladva a bűnnek, hogy szolgálja legyek annak.

Azért amit cselekszem, azt nem ismerem el a magam cselekedetének, mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök.

Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, úgy egyetértek a törvénnyel, és elismerem, hogy a törvény jó.

Így hát már nem én cselekszem azt, hanem az énbennem lakozó bűn.

Mert tudom, hogy semmi jó sem lakozik énbennem, vagyis az én testemben; mert megvan ugyan bennem az, hogy a jót akarom, de hogy a jót meg is cselekedjem, az nincs meg;

mert nem a jót teszem, amelyet akarok, hanem azt a rosszat mívelem, amelyet nem akarok.

De ha én azt teszem, amit nem akarok, világos, hogy azt nem én cselekszem, hanem az énbennem lakozó bűn.

Ügy látom tehát, hogy nékem, aki a jót akarom tenni, az a törvényem, hogy: énbennem a rossz van meg;

mert az én benső emberem szerint az Isten törvényében gyönyörködöm ugyan,

tagjaimban azonban valami más törvényt látok, amely az én józan eszemnek törvénye ellen hadakozik, és engem foglyává tesz a bűn törvényének, amely az én tagjaimban van.

Óh én nyomorult ember! Kicsoda fog engem megszabadítani ebből a bűnnek és halálnak martalékává vált testből?

Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Hála legyen azért az Istennek! Én magam józan ésszel Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.

MEGSZABADULVÁN A BŰN ÉS HALÁL URALMÁTÓL: ISTENNEK GYERMEKEI ÉS ÖRÖKÖSEI VAGYUNK 1
Mind ebből következik, hogy semmiféle kárhóztató ítélet nem sújtja azokat, akik Jézus Krisztussal közösségben élnek,

mert a Léleknek életadó törvénye Jézus Krisztus által megszabadított engem a bűnnek és a halálnak törvényétől.

Mert amit a törvény nem tudott megtenni, minthogy a mi testünk miatt erőtelen volt, megtette azt az Isten az által, hogy elküldte az Ő Fiát a mi bűnös testünkhöz hasonló formában azért, hogy megsemmisítse a bűnt; így mondta ki a kárhóztató ítéletet a bűn által fogvatartott test felett,

hogy - mi akik nem test szerint élünk, hanem Lélek szerint, - teljesíthessük a törvény parancsolatait.

Mert akik a test uralma alatt élnek, azok csak a test dolgaival törődnek, akik azonban a Lélek uralma alatt élnek, azok csak a Lélek dolgaival törődnek.

A test dolgaival való törődés ugyanis: halál, a Lélek dolgaival való törődés ellenben: élet és békeesség.

Mert a test dolgaival való törődés: az Istennel szembe forduló ellenségeskedés; ugyanis a test nem engedelmeskedik Isten törvényének, mert azt nem is tudja tenni;

valóban, akik test szerint élnek, Istennek tetsző életet nem élhetnek.

Ti azonban nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha ugyan valóban Istennek Lelke lakozik tibennetek. Mert ha Krisztusnak Lelke nincs meg valakiben, az nem keresztyén.

De ha Krisztus (Lelke) tibennetek lakozik, a test ugyan bűneitek miatt halott, de él bennetek a Lélek, mert ti már megigazultatok.

Ha pedig annak Lelke lakozik bennetek, aki Jézus Krisztust feltámasztotta a halottak közül, Ő, aki feltámasztotta Jézus Krisztust a halottak közül, megeleveníti majd a ti halandó testeteket is az Ő bennetek lakozó Szentlelke által.

Atyámfiai, mind ebből az következik, hogy nem vagyunk kötelesek a testnek szolgálni, hogy a test uralma alatt éljünk.

Mert ha a test uralma alatt éltek, meg kell halnotok; ha azonban a Lélek által megöklitek a test gonosz cselekedeteit, élni fogtok.

Mert mind azok, akiket Istennek Lelke vezérel, Istennek gyermekei

Mert nem szolgásgáznak Lelkét kaptátok, hogy ismét félelemben éljetez, hanem azt a Lelket kaptátok, amely által gyermekké fogadtattok, és amely által így kiáltunk: Abba, azaz Atyánk!

Maga a Lélek bizonyítást tesz a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Istennek gyermekei vagyunk.

Ha pedig valóban gyermekek vagyunk, úgy örökösök is vagyunk; örökösei Istennek, Krisztusnak pedig örökösök, ha ugyan Ővéle együtt szenvedünk, hogy Ővéle együtt meg is dicsőítsünk.

A JÖVŐBEN REÁNK VÁRÓ DICSŐSÉG 18 Én ugyan azt gondolom, hogy ezek a mostani időknek szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely majd a jövőben lesz láthatóvá mirajtuk.

Bizony a teremtett világ sóvárgó várakozással várja az Isten gyermekeinek megjelenését.

Mert a teremtett világ mulandóság alá vettetett, nem a maga akaratából ugyan, hanem azébből, aki mulandóság alá vetette;

azonban a teremtett világ reméli, hogy ő maga is megszabadul majd a mulandóság rabszolgaságából, és eljut az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Tudjuk ugyanis, hogy az egész teremtett világ még mindig velünk(emberekkel) együtt nyög, és velünk együtt vajúdik;

de nemcsak a teremtett világ, hanem mi is, akik a Lélek zsengejét már bírjuk, mimmagunk is magunkban sóhajtozunk, és várjuk, hogy Isten gyermekeivé fogadjon minket, hogy testünket (a haláltól) megszabadítsa.

Mert csak reménység volt az, hogy mi üdvözüllünk; a reménység azonban, amelyet beteljesülve lát az ember, nem reménység; mert amit lát az ember, ugyan miért várja azt?

Ha ellenben olyasmire remélünk, amit még nem látunk, türelemmel várjuk azt.

Hasonlóképpen a Lélek is segítségére van a mi erőtelenségünknek: mert mi nem tudjuk, hogy miért és miképpen kell imádkoznunk, de a mi szóval ki nem mondott fohászunkkal maga a Lélek esedezik miérettünk.

Isten pedig, aki a szíveket vizsgálja, tudja, hogy a Lélek mit gondol, mert a Lélek Isten akarata szerint esedezik a szentekért,

és amint tudjuk, a Lélek minden tekintetben jóra segíti azokat, akik az Istent szeretik, és az Ő kiválasztása szerint üdvösségre elhívottak.

Mert akiket Isten eleve ismert, azokat eleve el is rendelte, hogy az Ő Fiának képmására formáltassanak, hogy Ő legyen az elsőszülött a sok atyafi közt;

akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

DIADALMAS GYŐZELMET ARATUNK ISTEN SZERETETE ÁLTAL 31 Mit mondjunk tehát ezekre? Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Isten, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, bizonyos, hogy Ővele együtt mindent kegyelmesen megad minékünk.

Kicsoda vádolja Istennek választottait? Isten megigazítja őket.

Kicsoda az, aki kárhoztat minket? Talán Jézus Krisztus, aki meghalt, sőt feltámadt, aki Istennek jobbján van, és ott esedezik érettünk?

Kicsoda szakíthat el minket Krisztus szeretetétől? Zaklatás vagy szorongattatás, vagy üldöztetés vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver?

Mert meg van ugyan írva: Temiattad öldökölnek minket naphosszat, úgy tekintenek minket, mint áldozatra szánt juhokat. (Zsoltár 44:23)

De mind ezeken diadalmas győzelmet aratunk Az által, aki minket szeretett.

Azért megbizonyosodtam afelől, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem emberfeletti hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők,

sem magasság, sem mélység, sem valamely más teremtmény nem tud minket elszakítani Istennek attól a szeretetétől, amelyet Isten a mi Urunk Jézus Krisztusban kijelentett.

PÁL NAGY FÁJDALMA A ZSIDÓK MIATT 1 Keresztyén vagyok és az igazságot mondom, nem hazudok, - tanúbizonyságot tesz arról velem együtt a Szentlélek által megvilágosított lelkiismeretem, -

hogy nagy az én szomorúságom, és nem szűnik meg az én szívemnek fájdalma (az én népem miatt).

Mert én magam szívesen lennék a Krisztustól elszakítva átkozott azért, hogy megmentsem az én atyámfiait, az én test szerint való rokonaimat;

hiszen izraeliták ők, Isten gyermekeivé fogadta őket, övék az Isten jelenlétének dicsősége és a szövetségkötések, meg a törvényadás, a templomi istentisztelet és az ígéreteik;

ők a pátriárkák utódai, és öközülük származott test szerint a Krisztus; Ő mindenek felett és örökké állandó Isten. Ámen.

AZ IZRAELNEK ADOTT ÍGÉRET HELYES ÉRTELME 6 Mind ezzel azonban nem akarom azt mondani, hogy Istennek ígérete már semmit sem ér. Mert nem mindenki „izraelita”, aki Izraeltől származik;

és nem mindenki Ábrahám „gyermeke”, aki az ő ivadéka, hanem amint az Írás mondja: Aki Izsáktól származik, csak az neveztetik majd ivadékoknak. (I. Mózes 21:12)

Azaz: nem a test szerint való gyermekek Istennek gyermekei, hanem az ígéret szerint való gyermekek tekintendők Ábrahám igazi ivadékainak.

Mert az ígéret így szól: A meghatározott időben (esztendőre ilyen tájban) visszatérek majd, és Sárának fia lesz. (I. Mózes 18:10)

De nemcsak őreá kell gondolnunk, hanem Rebekkára is; ő egyazon férfiútól azaz a mi ősünktől Izsáktól két ikergyermekeket fogant,

és akkor, amikor azok még meg sem születtek, és még semmi jót vagy rosszat nem tettek, - hogy Istennek a kiválasztásban megnyilvánuló szándéka tartósan megmaradjon,

nem emberi tettekből, hanem csak isteni elhívástól függően, - már akkor megmondattott Rebekának: Az idősebbik szolgálni fog a fiatalabbiknak (I. Mózes 25:3);

úgy amint az Írás mondja: Jákobot szerettem, Ézsaut azonban gyűlöltem. (Malakiás 1:2-3)

ISTEN SZABADON GYAKOROLJA KEGYELMÉT, ÉS SZABADON MUTATJA MEG HARAGJÁT 14 Mit szólunk ehhez? Talán csak nem igazságtalanság ez az Istentől? Semmiképpen sem!

Mert Mózesnek azt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök, és szánakozom azon, akin szánakozom. (II. Mózes 33:19)

Azért hát nem emberi akarattól vagy erőlködéstől függ (az üdvösség), hanem a könyörülő Istentől.

Mert az írás azt mondja a fáraónak: Téged éppen azért hívtalak életre, hogy megmutassam rajtad hatalmamot, és hogy az én nevem hirdettessék az egész földön. (II. Mózes 9:16)

Azért hát Isten akin akar könyörülni, azon könyörül, akit azonban meg akar keményíteni, azt megkeményíti.

Te most azt kérdezed tőlem: Akkor hát miért vádolja mégis Isten az embert? Mert kicsoda szegülhet ellene az Ő akaratának?

Óh ember! Ugyan kicsoda vagy te, hogy perbe szállsz az Istennel? Tán csak nem mondhatja a fazék a fazekasnak: Miért formáltál engem így?

Avagy nincs hatalma a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanabból az agyagból az egyik edényt tisztességgel használatra készítse, a másikat meg közönséges használatra?

Ha pedig Isten meg akarta mutatni az Ő haragját, és meg akarta ismertetni az Ő hatalmát, és azért nagy béketűréssel elhordozta a haragnak pusztulásra rendelt edényeit,

azt azért is tette, hogy az Ő dicsőségének gazdagságát megismertesse az irgalom edényein, amelyeket eleve dicsőségre készített el.

Minket is ilyen edényekül hívott el nem csupán a zsidók közül, hanem a pogányok közül is;

amint azt Hóseás könyvében (2:25) is mondja: A nem népemet népemnek fogom nevezni, és a nem szeretettet szeretettnék;

és az történik majd, hogy éppen azon a helyen, ahol ezt mondták nekik; Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten gyermekeinek neveztetnek.

Izraelről pedig ezt kiáltja el Ésaías: Ha izráél gyermekeinek száma annyi volna, mint a tengernek fővénye, mégis csak a maradék tartatik majd meg;

mert az Úr az Ő ígéretét a földön teljesen és gyorsan valóra váltja. (Ésaías 10:22-23)

És amint Ésaías előre megmondta: Ha a seregeknek Ura nem hagyott volna minékünk a mi népünkől maradékot, úgy jártunk volna, mint Szodoma, és Gomorrához lettünk volna hasonlóvá. (Ésaías 119)

IZRÁÉL NEM HIT ÁLTAL TÖREKEDETT A MEGIGAZULÁSRA, AZÉRT BELEÜTKÖZÖTT A BOTRÁNKOZÁS KŐSZIKLÁJÁBA 30 Mit mondjunk tehát? Pogányok, akik nem törekedtek a megigazulásra, megkapták a megigazulást, mégpedig a hit által való megigazulást;

izráél ellenben, aki a törvény teljesítése által törekedett megigazulásra, nem jutott el megigazulásra.

Miért nem? Azért nem, mert nem hit által törekedtek a megigazulásra, hanem úgy, mintha az cselekedetek által volna elérhető; bele is ütköztek a megütközés kövébe,

amint meg van írva: Imé, megütközésnek követ és botránkozásnak kőszikláját helyezem Sionba, de aki hisz abban, nem fog megszégyenülni. (Ésaías 8:14; 28:16)

Atyámfiai, az én szívemnek legfőbb kívánsága az, és Istenhez azért imádkozom, hogy izráél üdvözüljön.

Mert bizonysgot teszek róluk, hogy van ugyan bennük Isten iránti buzgóság, de az nem igazodik helyes ismerethez;

minthogy ugyanis nem akartak tudni az Isten által adott megigazulásról, és a maguk törvényének cselekvése által törekedtek megigazulni, azért nem igazodtak az Isten által adott megigazulásnak rendjéhez.

Mert Krisztus a törvénynek végét veti; és Ő igazít meg mindenkit, aki hisz.

AZ ÜDVÖSSÉGRE VEZETŐ EGYEDÜLI ÚT: A HIT ÁLTAL VALÓ MEGIGAZULÁS. IZRÁÉL EZT AZ ÚTAT NEM FOGADTA EL 5 Mózes ugyanis azt írja a törvény által való megigazulásról (III. Mózes 18:5): Az az ember, aki a törvény parancsolatait teljesíti, élni (üdvözülni) fog az által.

A hit által való megigazulásról ellenben így szól (V. Mózes 30:11-14): Ne mondd a te szívedben: „Ki megy fel a mennybe?” (azért, hogy onnan lehozza Krisztust,

vagy: „Ki megy le a mélységbe?” (azért, hogy Krisztust a halottak közül felhozza).

Hanem mit mond inkább az Írás? (V. Mózes 30:14) „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”: mégpedig a hitről szóló ige, amelyet mi hirdetünk.

Mert ha száddal vallod, hogy Jézus az Úr, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta Őt a halottak közül, idvezülsz;

mert szívvel hisszük, hogy megigazuljunk, szájjal pedig vallást teszünk, hogy idvezüljünk.

Ugyanis az Írás ezt mondja: Senki sem szégyenül meg, aki hisz Őbenne. (Ésaías 28:16)

Mert e tekintetben nincsen különbség zsidó és görög között. Mert mindenkinek ugyanaz az Ura, aki gazdagon megáld mindenkit, aki Őt segítségül hívja;

mert mindenki idvezül, aki az Úr nevét segítségül hívja. (Jóéi 3:5)

De hát hogyan hívják segítségül azt, akiben már előbb nem lettek hívókké? De hogyan higgyenek abban, akiről sohasem hallottak? Ámde hogyan halljanak igehirdető nélkül?

De hogyan hirdessék az igét, ha annak hirdetésére (prédikátorok) nem küldetnek? Amint meg van írva (Ésaiás 52:7): Milyen kedvesek, akik a jó hír örömezenetét hozzák!

De nem mindenki engedelmeskedett az evangéliomnak. Ésaiás is azt mondja (53:1): Uram, ki hitt a mi prédikálásunknak?

Márpedig a hit a prédikálás hallgatásából származik, a prédikálás pedig Krisztus igéje által történik.

De kérdem: Talán csak nem történt meg az, hogy a zsidók sohasem hallották az evangéliomhirdetést? Sőt inkább, bizonyosan hallották: Az egész földön hallatszott az evangéliomhirdetők hangja, és a lakott föld határáig az ő beszédük. (Zsoltár 19:5)

De kérdem ismét: Talán csak nem történt meg az, hogy Izráél nem értette meg az evangéliom hirdetését? Először Mózeset idézem, aki így szól (V. Mózes 32:21): Féltékennyé teszlek majd titeket egy olyan népre, amelyik nem az én népem, és felkeltem majd haragotokat egy értelmetlen nép ellen.

Azután Ésaiást idézem; ő bátran azt mondja (Ésaiás 65:1) Megtaláltak engem azok, akik nem kerestek, megjelentem azoknak, akik sohasem kérdezősködtek felőlem.

Izraelnek ellenben ezt mondja (Ésaiás 65:2): Egész nap kitártam karomat az engedetlenkedő és ellentmondó nép felé.

ISTEN NEM VETETTE EL TELJESEN IZRAELT: A KIVÁLASZTOTTAKBÓL ÁLLÓ MARADÉKOT MEGTARTJA 1
Azt kérdem tehát: Talán csak nem vetette el Isten az Ő népét? Semmiképpen sem! Hiszen én magam is izraelita vagyok, Ábrahám ivadéka, Benjámin törzsének tagja.

Nem vetette el Isten az Ő népét, amelyet eleve kiválasztott a maga tulajdonául. Avagy nem tudjátok, hogy miképpen írja le az Írás (I. Királyok 19:10) azt, hogy Illés Isten előtt vádat emelt Izráél ellen?

Uram, - mondja, - oltáraidat lerombolták, prófétáidat megölték, és csak egymagam maradtam meg, és most életemre törnek.

De mit felelt néki Isten? (I. Királyok 19:18) „Meghagytam magamnak hétezer férfiút; ők nem borultak térdre Baál előtt”.

Ugyanúgy a mostani időben is van „maradék”, amely az isteni kegyelemnek megfelelően választatott ki;

ha pedig kegyelemből választatott ki, akkor tehát nem cselekedeteiért, mert akkor a kegyelem többé nem volna kegyelem.

Hogyan van hát ez a dolog? Úgy, hogy amire izráél törekedik, azt nem érte el. A kiválasztottak ellenben elérték; a többiek pedig megkeményítették,

amint meg van írva (Ésaiás 29:10; V. Mózes 29:3): Az Isten kábultságnak lelkét adta nekik, olyan szemet, hogy ne lássanak, olyan fület, hogy ne halljanak, és így van ez mind a mai napig.

Dávid is azt mondja (Zsoltár 69:23-24): Tórré és hálóvá legyen az ő asztaluk, botránkozásukká és megtorlásukká,

sötétüljön el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat mind örökre görnyeszd meg!

ISTEN A ZSIDÓK MEGKEMÉNYEDÉSE ÁLTAL VALÓSÍTJA MEG A POGÁNYOKNAK ÉS A ZSIDÓKNAK IDVEZITÉSÉT. PÁLNAK A POGÁNYOKAT TÉRÍTŐ MUNKÁJA A ZSIDÓK MEGMENTÉSÉT IS SZOLGÁLJA 11
Azért kérdezem: Talán azért botlottak meg az izraeliták, hogy végképpen elessenek? Semmiképpen sem! Hanem mivel ők téves útra sodródtak, azért az üdvösség a pogányoké lett, hogy azokra Isten féltékennyé tegye Izráelt.

Ha pedig már az ő téves útra sodródásuk is gazdaggá tette a világot, és az ő kudarcuk gazdaggá tette a (pogányokat, mennyivel inkább meggazdagítja majd azokat az, ha Izráél népe teljes számban megtér.

De néktek pogányokból lett keresztyéneknek is van mondanivalóm: Amennyiben én a pogányoknak apostola vagyok, ezt a szolgálatomat azzal teszem dicsőségessé,

ha valamiképpen buzgó követésiekre sarkallom majd az én népemnek tagjait, és általam megmentek majd közülük némelyeket.

Mert ha az ő elvettetésük a világnak megbékélésévé lett, mi lesz az ő visszafogadtatásuk? Nem más, mint a halottak közül életretámadás.

Ha a tészta zsengeje Istennek szentelt, akkor a tészta többi része is az; és ha a gyökér Istennek szentelt, akkor az ágak is azok.

INTÉS A POGÁNYKERESZTYÉNEKNEK, HOGY NE BIZAKODJANAK EL A MAGUK KERESZTYÉNSÉGÉNEK BOLDOG BIRTOKÁBAN 17 Ha pedig az ágak közül némelyek letörettek, és te a nem zsidó jóllehet vadolajfa vagy, és mégis beoltattál a letört ágak közé, és részese lettél az olajfa olajtermő erejének, -

ne nézd le az ágakat; ha pedig lenézed őket, ne felejtse el, hogy nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökét hordoz téged.

De talán azt mondd: Az ágak azért törték le, hogy én beoltassam.

Helyesen mondd! Hitelenségük miatt törték le, te pedig hited által foglalsz helyet az ágak közt. Ne kevélykedjél hát, hanem félj;

mert ha a terméket rendje szerint az olajfához tartozó ágakat nem kímélte az Isten, téged sem fog kímélni.

Gondold meg azért, hogy a z Isten milyen jó és milyen szigorú; szigorú azokkal szemben, akik elestek, te irántad pedig isteni jószágú, ha ugyan ebben a jószágban hűségesen megmaradsz, mert különben te is levágnak

Azok pedig, ha nem maradnak meg hitelenségükben, ismét beoltatnak majd; mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.

Mert ha te levágattál a vadolajfáról, amelyhez a természet rendje szerint tartozol, és természetellenesen beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább be fognak oltatni tulajdon olajfájukba a természet rendje szerint odavalók!

AZ EGÉSZ IZRÁÉL MEGTARTATIK 25 Atyámfiat, azt akarom, hogy jól ismert legyen előttek az a titok, és ne a magatok bölcsessége szerint okoskodjatok arról, hogy: izráélnak csak egy része keményített meg, és csak addig, amíg a pogányok teljes számban bejutnak (az ek-léziába),

és hogy: így idvezül majd az egész izráél, amint meg van írva (Ésaiás 59:20; Jeremiás 31:33): Eljön majd Sionból a Szabadító, elhárítja majd Jákobtól az istentelensége,

és az lesz a szövetség, amelyet ővelük kötök, hogy megszabadítom őket bűneiktől.

Az izraeliták az evangéliommal szemben tanúsított viselkedésükkel ellenségei ugyan Istennek, de a pogányokért; minthogy azonban választott nép: a pátriárkákért még mindig Istennek szerettei.

Mert Isten nem vonja vissza kegyelmi ajándékait és az Ő elhívását.

Mert amiképpen egykor ti pogányok nem engedelmeskedtetek Istennek, most azonban, amikor izráél engedetlen, ti könyörületben részesültetek,

azonképpen most ők is engedetlenné lettek, hogy az által a könyörület által, amelyet ti megtapasztaltatok, ők is könyörületben részesüljenek.

Ugyanis Isten engedetlenség alá zárta mind az embereket, hogy minden emberre kiárassza könyörületet.

Óh milyen mélységes az Istennek gazdagsága, bölcsessége és tudása! Milyen kikutathatatlanok az Ő végzései, és milyen kinyomozhatatlanok az Ő útjai!

Kicsoda ismerte meg az Úrnak értelmét? Vagy kicsoda volt az Ő tanácsadója? (Ésaiás 40:13)

Vagy kicsoda adott néki előbb bármit is, hogy Ő azt visszafizesse annak? (Jób 41:3)

Mert Őtöle, Őáltala és Őreá nézve van minden. Ővé a dicsőség örökké! Ámen.

ISTENNEK AKARATÁHOZ KELL IGAZÍTANUNK ÉLETÜNKET 1 Atyámfiat, azért - az Istennek irgalmasságára gondolva, - arra intelek titeket, hogy testeteket (életeteket) Istennek tetsző, élő, szent áldozat gyanánt ajánljátok Istennek szolgálatára: ez legyen a ti lelkiéppen való istentiszteletetek (Jn. 4:24);

és ne igazodjatok ehhez a mai világhoz, hanem alakuljatok át a ti gondolkodástok megújulása által -; úgy meg tudjátok érteni, hogy mi az Istennek akarata, vagyis az, hogy mi a jó, az Istennek tetsző, a tökéletes.

AZ EKLÉZSIA ÉLETÉBEN MINDNYÁJAN SZERÉNYEN VÉGEZZÜK A RÁNK BÍZOTT FELADATOT 3 Azért a nékem adatott kegyelem birtokában, köztetek mindenkit arra intek, hogy senki elbizakodottan ne gondoljon magáról többet, mint ahogy az őhöz illik, hanem mindenki gondolkodjék józan gondolkodással a hitnek azon mértéke szerint, amelyet őnéki Isten juttatott.

Amiképpen ugyanis egy testünk van, és abban sok tagunk, de nem minden tagnak ugyanaz a kötelessége,

azonképpen a Krisztussal való közösségünk által sokan egy test vagyunk ugyan, de ha az egyeseket nézem, egymásnak szolgálatára rendelt tagok vagyunk.

Mint hogy tehát a nekünk adatott kegyelein szerint különböző kegyelmi ajándékaink vannak, azért: akár próféta valaki, a keresztyén hittel megegyezően prófétáljon;

akár diakónus, a diakonia szolgálatában forgolódjék; ha pedig valaki tanító, a tanítással foglalkozzék;

ha az intés a feladata, az intésre legyen gondja; ha a jótékonyság a tiszte, őszinte jósággal mívelje azt; ha előljáró, szorgalmatossággal gyakorolja; ha a könyörületesség munkájára rendeltetett, víclám szívvel végezze.

A KERESZTYÉN ÉLET JELLEMZŐ VONÁSAI 9 A szeretetetek őszinte legyen. Gyűlöljétek azt, ami gonosz, ragaszkodjatok ahhoz, ami jó.

Gyengéd atyafiúi szeretettel övezzétek egymást, a tiszteletadásban előzzétek meg egymást.

A jó igyekezetben ne legyetek restek. A Lélek által he- vítve szolgáljatok az Úrnak.

A reménységben örvendeztetek; a szorongattatások közt állhatatosak legyetek; az imádkozásban még állhatatosabbak.

A szűkölködő keresztyének (a szentek) támogatásában vegyetek részt, a vendégszeretetet szorgalmasan gyakoroljátok.

Áldjátok azokat, akik titeket üldöznek, áldjátok és ne átkozzátok.

Örvendeztetek az örvendezőkkel, és sírjátok a sírókkal.

Jó egyetértésben éljétek egymással; ne legyetek nagyravágyók, hanem inkább az alacsony rendűekhez szegődjétek. Ne gondoljátok magatokról azt, hogy bölcsök vagytok.

Senkinek a rosszért rosszal ne fizessetek; arra legyen gondotok, ami minden ember szerint jó.

Ha lehetséges, - amennyiben tőletek függ, - éljétek minden emberrel békeességben;

szeretteim, ne álljatok bosszút magatokért, hanem adjatok helyet az Isten haragjának, mert meg van írva (V. Mózes 32:35): Enyém a bosszúállás, én megfizetek, mondja az Úr.

Sőt inkább: Ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; mert ha ezt teszed, égi) tüzet gyűjtesz a fejére. (Példabeszédek 25:21-22)

Ne engedd, hogy a gonosz győzedelmeskedjék rajtad, hanem inkább a jóval győzd le a gonoszt.

A KERESZTYÉN ENGEDELMESEKEDIK AZ ÁLLAMI FELSŐBBSÉGNEK 1 Minden ember engedelmeskedjék a föléje rendelt (állami) felsőbbbségnek. Mert nincsen felsőbbbség csupáncsak Istentől; a létező felsőbbbségek tehát Istentől rendeltettek.

Azért, aki ellene támad a felsőbbbségnek, Istennek rendelésével száll szembe, akik pedig szembeszállnak Isten rendelésével, ítéletet vonnak magukra.

Mert a hatalom birtokosától nem kell félnie annak, aki a jót cselekszi, hanem annak, aki a gonoszt cselekszi. Azt akarod, hogy ne kelljen félned a felsőbbbségtől? Cselekedd a jót, és dicséretben részesülsz.

Mert ő Istennek szolgálja a te javadra. Ha ellenben a rosszat cselekszed, félj tőle, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert; mert Istennek szolgálja, hogy bosszúálló haragja sújtsa azt, aki a rosszat cselekszi.

Azért (a felsőbbbségnek) engedelmességednek kell, nem csak az (Isten) büntetésétől való félelem miatt, hanem a lelkiismeret szavának engedelmességedre is.

Adót is azért fizettek, mert Istennek szolgálói ők, akik éppen ebben a tisztükben serényen munkálkodnak.

A TÖRVÉNY BETÖLTÉSE: A SZERETET 7 Adjátok meg azért mindenkinek azt, amivel tartoztok: akinek adóval, annak az adót; akinek vámmal, annak a vámot; akinek félelemmel, annak a félelmet; akinek tiszteletadással, annak a tiszteletadást.

Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki szereti felebarátját, az a törvényt betöltötte.

Mert az a parancsolat: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, ne kívánd a másét (II. Mózes 20:13-17; V. Mózes 5:17-21), és ha van még valami más parancsolat, az mind ebben az igében foglalható egybe: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. (III. Mózes 19:18)

Aki szereti felebarátját nem okoz rosszat annak; tehát a törvény betöltése a szeretet.

MIRE INT A KRISZTUS ELJÖVETELÉNEK (A PARÚSZIÁNAK) VÁRÁSA? 11 Mindezt azért írom néktek, mert tudjátok, hogy komoly időket élünk, és itt van már az órája annak, hogy az álomból fölserkenjete; mert az üdvösség most közelebb van hozzánk, mint akkor, amikor hívókké lettünk.

Az éjszaka elmúlt, a nappal pedig elközelgett. Vessük le tehát a sötétségnek cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit.

Mint nappal szokás, tisztességesen éljünk, nem lakmározva és részegeskedve, nem féktelenül bujálkodva, nem irigykedve és nem viszálykodva!

Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok annyira, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

A HITBEN ERŐSEK NE NÉZZÉK LE A HITBEN ERŐTELENEKET; ÉS A HITBEN ERŐTELENEK NE KÁRHOZTASSÁK A HITBEN ERŐSEKET 1 A hitben erőtelent testvérként fogadjátok magatok közé, de nem azért, hogy vele az ő vélekedéséről vitatkozzatok.

Az egyik ember azt véli, hogy mindent szabad ennie, a hitben erőtelen pedig csak növényi edelt eszik.

Aki mindenféle ételt eszik, ne nézze le azt, aki nem eszik meg mindenféle ételt; aki pedig nem eszik mindenféle ételt, ne kárhoztassa azt, aki mindenféle ételt eszik, mert Isten azt is a magáévá fogadta.

Ki vagy te, hogy egy más úrnak (azaz Krisztusnak) szolgálját kárhoztatni akarod? Megáll vagy elbukik, ez az ő saját Urának dolga; de meg fog állni, mert az Úrnak van ereje ahhoz, hogy őt megtartsa. -

Az egyik ember különbnek tartja az egyik napot, mint a másik napot, a másik ember pedig nem tesz különbséget a napok között; (ám tegye), csak minden ember legyen teljesen meggyőződve a maga vélekedése felől.

Aki az egyik napot többre tartja, mint a másik napot, azzal az Úrnak akar szolgálni; és aki válogatás nélkül mindenféle ételt eszik, szintén az Úrnak akar szolgálni, mert hálát ad az Istennek az eledelért; és aki nem eszik mindenféle ételt, szintén az Úrnak akar azzal szolgálni, és hálát ad az Istennek az eledelért.

Mert közülünk senki sem a magáé, akkor sem ha él, és senki sem a magáé, akkor sem ha meghal;

mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Akár élünk tehát, akár meghalunk: az Úréi vagyunk.

Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon mind az élőkön uralkodjék. -

Te pedig miért kárhoztatod a te atyádfiát? Te meg miért nézed le a te atyádfiát? Hiszen mindnyájunknak oda kell majd állnunk az Istennek ítélőszéke elé.

Mert meg van írva (Ésaiás 45:23): Élek én, - mondja az Úr, - és meg fog előttem hajolni minden térd, és minden nyelv Istent fogja magasztalni.

Eszerint hát mindegyikünk maga ad majd számot magáról az Istennek.

A HITBEN ERŐSEK NE ADJANAK OKOT A MEGBOTRÁNKOZÁSRA; EGYMÁSNAK ÉPÍTÉSÉRE ÉLJÜNK 13
Azért hát többé már ne ítélkezzünk egymás felett; hanem inkább arra legyen gondotok, hogy atyátokfiainak ne adjatok okot megütközésre vagy megbotránkozásra.

Én, aki az Úr Jézussal közösségben élek, megtanultam, és meg vagyok győződve arról, hogy önönmagában véve semmi sem tisztátalan, hanem bármi is csak annak tisztátalan, aki azt tisztátalannak tartja.

Mert ha a te atyádfia elszomorodik amiatt, hogy mit eszel, akkor a te viselkedésed már nem felel meg a szeretet követelményének. Azzal, amit eszel, ne dönts romlásba azt, akiért Krisztus meghalt.

Azért rajta legyetek, hogy ilyesmi miatt ne érje káromlás azt, amit legfőbb javatoknak tartotok.

Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazságosság (kegyes élet) és békesség, és Szentlélek által ébresztett öröm;

aki ilyen értelemben szolgál Krisztusnak, az kedves az Isten előtt, és az emberek megbecsülik.

Törekedjünk tehát arra, ami a békességnek ügyét és egymásnak építését szolgálja.

Ne rontsd le hát az ételért az Istennek munkáját. Minden megehető ugyan, de jaj annak az embernek, aki étkezésével másnak botránkozást okoz.

Jobb tehát, ha nem eszel húst, és nem iszol bort, és nem teszel olyasmit, amin a te atyádfia megbotránkozik.

Ha néked erős hited van, őrizd meg azt magadnak Istennek színe előtt. Boldog, aki nem kárhoztatja magát olyan dologban, amit helyesel.

Aki azonban kétségeskedik, ha valamely ételt eszik (hogy vajon helyesen teszi-e azt), máris elítéltetett, minthogy nem hitének megfelelő volt az étkezése; mert bűn minden olyan tettünk, amely hitünknek nem felel meg.

Nékünk a hitben erőseknek kötelességünk, hogy az erőtleneknek gyöngeségeit hordozzuk, és ne magunknak kedvezzünk.

Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzon, annak javát és hitbeli épülését szolgálja;

mert Krisztus sem kedvezett magának, hanem beteljesedett rajta az írás szava (Zsoltár 69:10): A te gyalázóidnak gyalázkodásai énreám hullottak.

Mert mind az, ami régen megíratott, a mi tanulságunkra íratott meg, hogy állhatatosság (helytállás) által és az írásokból merített vigasztalás által bizakodva reménykedjünk.

Az állhatatosságnak és vigasztalásnak Istene pedig adja meg néktek, hogy magatok közt krisztusi egyetértésben éljetez,

hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istenét és Atyját.

HITBEN ERŐSEK ÉS HITBEN GYENGÉK, VALAMINT ZSIDÓK ÉS POGÁNYOK: EGYETÉRTÉSSEL DICSŐÍTSÉK ISTENT 7 Azért fogadjátok be egymást, amint Krisztus is befogadott titeket az Istennek dicsőségére.

Azt mondom ezzel, hogy Krisztus szolgáljává lett a zsidóknak, hogy megmutassa Istennek igaz-voltát, és bebizonyítsa, hogy az atyáknak szóló ígéretek megbízhatók;

a pogányoknak pedig dicsőíteniük kell Istent az Ő (reájuk is kiáradó) könyörületességéért, amint meg van írva (Zsoltár 18:50): Magasztallak azért téged a pogányok közt, és dicséretet éneklek a te nevednek.

És ismét azt mondja (V. Mózes 32:43): Örvendeztetek ti pogányok az Ő népével együtt.

És ismét (Zsoltár 117:1): Dicsérjétek az Urat mind ti pogányok, és magasztaljátok Őt mind ti népek.

És végül Ésaías így szól (Ésaías 11:10): Eljön majd Jesszai sarja, és felkél, hogy uralkodjék a pogányokon; Őbenne reménykednek a pogányok.

Isten pedig, aki reménységet ébreszt mibennünk, töltsön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel, hogy a Szentléleknek ereje által bővelkedjetez a reménységben.

PÁL SZEMÉLYES KÖZLEMÉNYEI 14 Atyámfiak, én magam meggyőződtem arról, hogy ti nagyon jószagos emberek vagytok, és mindenféle keresztyén ismeretnek bővíben vagytok, és azért tudjátok egymást inteni.

Itt-ott mégis merészebben írtam néktek, mintegy emlékeztetve titeket a nékem adatott kegyelemnél fogva, amelyben Isten avégett részesített engem,

hogy Jézus Krisztusnak a pogányokhoz küldött szolgája legyek, hogy mint valami pap szolgáljak az Isten evangéliumának hirdetésével, hogy a pogányokat mint Istennek kedves, a Szentlélek által megszentelt áldozati ajándékot mutassam be.

Ami tehát Istennek szentelt szolgálatomat illeti, azzal dicsekedhetem ugyan, de csak úgy, mint Jézus Krisztus szolgája;

azért csak olyasvalamiről merek beszélni, amit a pogányok megtérítése végett Krisztus én általam munkált szóval és tettel,

égi jeleknek és csodáknak ereje által, a Szentlélek ereje által; úgyannyira, hogy Jeruzsálemtől kezdve tágas téren elterjesztettem Krisztus evangéliomát mind egészen Illürikonig.

E munkámban azonban becsületbeli dolognak tartottam, hogy ne hirdessem az evangéliumot ottan, ahová Krisztusnak híre-neve már eljutott, hogy ne építsek idegen alapra,

hanem amint meg van írva (Ésaiás 52:15): Meglátják majd Őt azok, akiknek nem prédikáltak öröla, és megértik majd Őt azok, akik nem hallottak Őröla.

PÁL ÚTITERVE 22 Ez a szolgálatom sokszor megakadályozott abban, hogy elmenjek tihozzátok;

most azonban ezeken a vidékeken nincs már olyan hely, ahol prédikálnom kellene; és mivelhogy sok esztendő óta vágyódom már arra, hogy elmenjek tihozzátok,

el is megyek, amikor majd Spániába utazom; mert remélem, hogy átutazóban meglátogathatlak titeket, és a ti segítségetekkel el is juthatok oda, ha előbb már valamennyire új erőre kapok tinálatok;

most azonban Jeruzsálemben utazom, hogy a szenteknek szolgáljak.

Mákedoniának és Akhájának ugyanis az a szándéka, hogy valami adományt gyűjtenek a jeruzsálemi szentek szegényeinek.

Ez a szándékuk, és tartoznak is vele a jeruzsálemieknek; niert ha az ő lelki javaikban részesültek a pogányok, ők viszont kötelesek földi javaikkal szolgálni a jeruzsálemieknek.

Ha ezt az ügyet elintéztém, és az adományt nékik hiány nélkül átadtam, titeket útbaejtve, elmegyek Spániába.

Tudom pedig, hogy amikor hozzátok megyek, Krisztus áldásának teljességével érkezem majd meg.

Atyámfiak, Jézus Krisztus nevében és annál a szeretetnél fogva, amelyet a Szentlélek ébreszt mibennünk, kérlek titeket, hogy Isten előtt imádságaitokban küszködjetelem velem együtt énérettem,

hogy Júdeában a hitetlen emberektől megszabaduljak, és hogy szolgálatom Jeruzsálemben kedves legyen a szentek előtt,

hogyan azután, ha Isten úgy akarja, örömmel mehessek el tihozzátok, és pihenjek meg tinálatok.

A békességnek Istene legyen mindnyájatokkal! Ámen.

PÁL A RÓMAIAK SZERETETÉBE AJÁNLIJA PHOIBÉT; ÜDVÖZLI RÓMÁBAN ÉLŐ MUNKATÁRSAIT ÉS BARÁTAIT 1 Ajánlom tinétek Phoibét a mi hőtestvérünket, a kenkhreai eklézsia szolgálóleányát;

fogadjátok őt a Krisztus közösségében úgy, amint az a szentekhez illik, és legyetek segítségére, ha valami dologban reátok szóiu; mert ő is sokaknak volt segítője, énnékem magamnak is.

Köszönsétek Priskát és Akülászt, ők nékem munkatársaim Jézus Krisztus szolgálatában,

és életüket kockáztatták énérettem, és azért nem csak én vagyok hálás nékik, hanem minden pogánykeresztyén eklézsia is;

köszönsétek a házukban lévő eklézsiaát is. Köszönsétek az én szeretett Epainétoszoraat is, aki Ázsiában először lett Krisztusban hívővé.

Köszönsétek Máriát, aki sokat fáradozott érettetek.

Köszönsétek Ándronikoszt és Juniászt hazám fiait és egykori fogolytársaimat; az apostolok nagyon megbecsülik őket, ők nálam is előbb lettek Krisztusban hívők.

Köszönsétek Ámpliátoszt az Úr követésében szeretett barátomat.

Köszönsétek Urbánoszt, Krisztus szolgálatában munkatársunkat, és szeretett Sztákhüszomat.

Köszönsétek Ápellészt, Krisztusnak kipróbált tanítványát. Köszönsétek az Árisztobúlosz házanépét.

Köszönsétek Héródiónt, az én hazámfiát. Köszönsétek Nárkisszosz házanépéből azokat, akik az Úr követői.

Köszönsétek Trüpháinát és Trüphószát, akik az Úr szolgálatában fáradoznak. Köszönsétek a szeretett Persiszt, aki sokat fáradozott az Úr szolgálatában.

Köszönsétek Rúphoszt a kiváló keresztyént és az ő anyját, aki énnékem is anyám.

Köszönsétek Ászünkritiszt, Phlegónt, Hermészt, Pátrobászt, Hermászt és az ővelük együttlevő atyánkfiat.

Köszönsétek Philologoszt és Júliát, Nereuszt és az ő nőtestvérét, és Olümpászt, és mind a velük együttlevő szenteket.

Köszönsétek egymást szent csókkal. Köszönt titeket Krisztusnak minden eklézsiaja.

PÁL ÓVJA A RÓMAIAKAT A HAMIS TANÍTÓKTÓL 17 Atyámfiat, intelek titeket, hogy messze kerüjétek el azokat, akik viszálykodást akarnak köztetek kelteni, és el akarnak titeket csábítani attól a tanítástól, amelyet tanultatok; forduljatok el az olyanoktól;

mert az olyanok nem a mi Urunknak a Krisztusnak szolgálnak, hanem a hasuknak; és szép szavak özönével és hízelgő szóadattal megcsalják a gyanútlan emberek szívét.

Mivel mindenüvé eljutott a híre annak, hogy ti Isten akaratának engedelmeskedtek, azért nagyon örülök tinéktek; de azt akarom, hogy bölcssek legyetek a jóra, és ne keveredjétek bele a rosszba.

A békességnek Istene pedig a Sátánt rövidesen szétmorzsolja lábatok alatt. A mi Urunknak Jézusnak kegyelme legyen tivéletek.

PÁL MUNKATÁRSAINAK ÜDVÖZLETÉT KÜLDI RÓMÁBA 21 Köszönt titeket Timotheus az én munkatársam és Lukiosz, meg Jászson és Szószipátrosz az én hazámfia.

Köszöntelek titeket én Tertiosz, aki ezt a Levelet az Úr szolgáljaként leírtam.

Köszönt titeket Gájosz, aki nékem és az egész ekléziának házigazdája. Végül köszönt titeket Erásztosz a város pénztárosa és Kvártosz atyánkfia.

A LEVÉL ZÁRÓ SORAI. ISTENNEK LEGYEN DICSŐSÉG! 24 A mi Urunknak Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan tivéletek. Ámen.

Annak pedig, - aki meg tud titeket erősíteni az én evangéliomom szerint és a Jézus Krisztusról szóló evangéliomhirdetés szerint, és annak a titoknak kijelentése szerint, amely örök időken át rejtve tartatott,

amely azonban most az örökkévaló Istennek rendelése szerint a prófétai írások által kijelentetett, és tudomására adatott minden népnek, hogy azok általa hívőkké és engedelmesekké legyenek, -

annak az egyedül bölcs Istennek legyen a Jézus Krisztus által dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Pál, Jézus Krisztusnak Isten akarata által elhívott apostola és Szószthenész atyánkfia,

Isten Korinthusban élő ekléziájának, a Jézus Krisztussal való életközösség által megszentelt atyafiaknak, elhívott szenteknek köszöntésünket küldjük mind azokkal együtt, akik Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak és az ő Uruknek nevét mindenütt segítségül hívják.

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

AZ EVANGÉLIUM ÁLDOTT HATÁSA A KORINTHUSIAK ÉLETÉBEN 4 Mindenkor hálát adok az én Istenemnek tiérettetek azért a kegyelemért, amelyet Isten Jézus Krisztus által adott tinéktek,

mert Őáltala minden tekintetben meggazdagodtatok, a beszédben való minden ügyességben és minden (az üdvösségre tartozó) ismeretben,

minthogy a ti lelketekben megszilárdult a Krisztusról szóló tanúbizonyságtétel.

Azért nem szűkölködtök semmiféle kegyelmi ajándék nélkül, és állhatatosan várjátok a mi Urunk Jézus Krisztusnak megjelenését.

Ő mindvégig meg is erősít majd titeket, hogy feddhetetlenek legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenésének napján.

Hű az Isten, aki elhívott titeket az Ő Fiával Jézus Krisztussal a mi Urunkkal való közösségre.

A PÁRTOSKODÁS MEGBONTJA AZ EKLÉZIA EGYSÉGÉT 10 Atyámfi, a mi Urunk Jézus Krisztust hívom tanúként, és úgy kérek titeket, hogy valamennyien egyetértők legyetek, és ne legyenek köztetek szakadások, hanem gondolkodástokban és meggyőződésükben legyetek teljesen egyek.

Khloé küldötteitől ugyanis megtudtam felőletek atyámfi, hogy viszálykodtok egymással.

Azt akarom ezzel mondani, hogy némelyikőtök így beszél: Én Pál tanítványa vagyok, másikatok meg így: Én Apollósz tanítványa vagyok, a harmadikatok így: Én Képhász tanítványa vagyok, a negyedikőtök pedig így: Én Krisztus tanítványa vagyok.

Hát részekre oszlott a Krisztus? Pál feszített meg érettetek, vagy Pál nevére kereszteltettek meg?

Hálát adok az Istennek azért, hogy közületek senkit sem kereszteltem meg, csak Kriszposzt és Gáioszt.

Senki sem mondhatja tehát, hogy az én nevemre kereszteltettek meg.

Megkereszteltem ugyan még Sztephánász házanépét is; de nem tudom, hogy még másvalakit megkereszteltem volna.

Ugyanis Krisztus engemet nem azért küldött, hogy kereszteljek, hanem azért, hogy az evangéliumot hirdessem; és pedig ne ékesen szóló bölcselkedéssel, hogy Krisztusnak keresztje hatástalanná ne váljék.

A KERESZTRŐL SZÓLÓ BESZÉD: BOLONDSÁG AZ ELVESZŐKNEK, DE ISTENNEK EREJE AZ ÜDVÖZÜLŐKNEK 18 Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, minékünk azonban, akik idvezülünk, Istennek ereje.

Ugyanis megíratott (Ésaiás 29:14): Semmivé teszem majd (mondja Isten) a bölcsenek bölcsességét, és az értelmeseeknek értelmét elvetem.

Hol van hát a bölcs? Hol van az írástudó? Hol van e világnak vitatkozója? Nem úgy van, hogy Isten e világnak bölcsességét bolondsággá tette?

Mínt hogy ugyanis Istennek bölcs rendelkezése szerint a világ nem tudta a maga bölcsessége által Istent megismerni, azért Isten úgy látta jónak, hogy a hívőket az igehirdetés bolondsága által mentse meg (az istentelen élet veszedelmétől).

A zsidók ugyan mennyei jeleket kívánnak, a görögök meg bölcsesség után kérdezősködnek, mi ellenben csak a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megbotránkozás, a pogányoknak pedig bolondság,

maguknak az elhívottaknak azonban, legyenek akár zsidók akár görögök, úgy prédikáljuk Krisztust, mint Istennek erejét és Istennek bölcsességét.

A KORINTHUSIAK ELHÍVÁSA: A BÖLCSEK MEGSZÉGYENÍTÉSE 25 Mert Istennek bolondsága bölcsőbb, mint az emberek bölcsessége, és Istennek gyengesége erősebb, mint az emberek erőssége.

Mert nézzétek csak atyámfiai, hogy közületek kik hívtak el: nem sokan voltak közületek a világ ítélete szerint bölcsek, nem sokan voltak hatalmasok, nem sokan voltak előkelő származásúak;

nem, hanem a világ szerint bolondokat választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket, és a világ szerint gyengéket választotta ki magának Isten, hogy megszégyenítse az erőseket,

és a világ szerint alacsony származásúakat és a megvetetteket választotta ki magának Isten, a senkiket, hogy semmivé tegye a valakiket,

hogy Istennek színe előtt senki ne dicsekedjék.

Istennek köszönjétek, hogy Jézus Krisztuséi vagytok; Őt Isten tette a mi bölcsességünké, igazságosságunkká (megigazítónkká), megszentelőké és szabadítónkká,

hogy amint meg van írva: Aki dicsekedik, az csak az Úrral dicsekedjék (azzal, amit az Úr cselekszik). (Jeremiás 9:22-23)

PÁL IGEHIRDETÉSE NEM EMBERI BÖLCSESSÉG; AZÉRT A KORINTHUSIAK HITE NEM EMBERI BÖLCSESSÉGEN, HANEM ISTEN EREJÉN NYUGSZIK 1 Én is, atyámfiai, amikor tihozzátok mentem, nem azért mentem, hogy ragyogó ékesen szólással vagy emberi bölcsességgel hirdessem tinéktek az Isten által reám bízott tanúbizonyoságtételt.

Mert az volt az eltökélt szándékom, hogy tiköztetek nem fogok tudni más egyébről, hanem csak Jézus Krisztusról, és pedig a megfeszítettről.

És engemet nálatok létemkor gyengesség, félelem és nagy rettegés fogott el;

mégis ahogyan én beszéltem, és amit igehirdetésemben mondtam, az nem emberi bölcsességnek rábeszélő szavaival történt, hanem lelki erőnek megmutatásával,

hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén nyugodjék, hanem Istennek erején.

PÁL ISTENNEK BÖLCSESSÉGÉT HIRDETI 6 Valójában mi is hirdetünk bölcsességet, de csak a lelkileg tökéletesek közt; azonban nem ennek a világnak bölcsességét, nem is ennek az elmúlófélben lévő világ hatalmasainak bölcsességét;

hanem Istennek titkon való, elrejtett bölcsességét hirdetjük, amelyet Isten örökidőknek előtt eleve elrendelt a mi dicsőségünkre;

ezt a bölcsességet ennek a világnak hatalmasai közül egy sem ismerte; mert ha ismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőségnek Urát;

de mi azt hirdetjük, ami meg van írva: Amit egyetlen szem sem látott, és egyetlen fül sem hallott, és amit ember még csak el sem gondolt; mind azt, amit Isten elkészített az Őt szeretőknek. (Ésaiás 64:3)

Minékünk ugyanis Isten a Lélek által kijelentette az Ő bölcsességét. Mert a Lélek mindent kinyomoz, még Istennek mélységes gondolatait is.

Mert ugyan melyik ember tudja azt, ami egy másik ember lelkében végbemegy? Csupáncsak annak az embernek őbenne lakozó lelke. Azonképpen Istennek gondolatait sem ösmeri senki, csupáncsak Istennek Lelke.

Mi pedig nem a világnak lelkét kaptuk, hanem az Istentől küldött Lelket, hogy általa megismerjük azt, amit Isten kegyelmesen ajándékozott nekünk.

És ezeket nem olyan beszédekkel hirdetjük, amelyekre emberi bölcsesség tanít, hanem olyan beszédekkel, amelyekre a Lélek tanít, úgyszólván lelki embereknek lelki dolgokat magyarázunk meg.

Testi ember azonban nem fogadja el azt, ami az Istennek Lelkétől származik; mert az őnéki bolondság; megérteni sem tudja, mert azt lelkiképpen kell megítélni.

A lelki (Istennek Lelke által vezérelt) ember ellenben mindent helyesen ítél meg, de őt magát senki sem tudja megítélni.

Mert ki ismerte meg az Úrnak gondolatait? Avagy ki adhat az Úrnak tanácsot? (Ésaiás 40:13) Mi pedig Krisztus gondolatait gondoljuk.

A KORINTHUSIAK AZ ISTENI BÖLCSÉSSÉGET NEM BÍRJÁK EL, MERT PÁRTOSKODNAK 1 Atyámfiak, (kezdetben) nem hirdethettem az igét tinéktek úgy, mint lelkieknek, hanem csak úgy, mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel; mert azt még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírtátok el,

mert még testiek vagytok. Mert ha féltékenység és viszály dúl köztetek, akkor nem testiek vagytok-é, és nem emberi módon viselkedtek-é?

Mert amikor egyikőtök azt mondja: Én Pál tanítványa vagyok, másikótök pedig így szól: Én Apollószé vagyok, nem emberi módon való beszéd ez?

A KÜLÖNFÉLE TANÍTÓK EMLEGETÉSE: BALGASÁG 5 De hát kicsoda Apollósz? Kicsoda Pál? Szolgák ők, akik titeket hitre vezettek, és pedig mindegyik úgy, amint néki arra az Úr tehetséget adott.

Én plántáltam, Apollósz öntözött, de a növekedést Isten adta;

azért nem az a fontos, aki plántál, nem is az, aki öntöz, hanem csak a növekedést adó Isten.

A plántáló és az öntöző: egyik olyan munkás, mint a másik, és (Istentől) mindegyik megkapja majd a maga munkájának megfelelő jutalmat.

Mert mi Istennek szolgálatában munkatársak vagyunk; ti pedig Istennek szántóföldje, Istennek épülete vagytok.

AZ IGEHIRDETŐK AZ EKLÉZSIÁT ÉPÍTŐ MUNKÁJUKÉRT FELELŐSEK 10 Az Isten énnékem adott kegyelme szerint mint valamely bölcs építőmester fundamentomot vetettem, de arra másvalaki épít. De mindeki jól vigyázzon, hogy mimódon épít arra.

Más (jobb) fundamentomot ugyanis senki sem vethet, mint amelyet Isten vetett: ez a fundamentom a Jézus Krisztus.

Ha pedig arra a fundamentumra valaki ráépít - aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát: - mindegyiknek munkája nyilvánvalóvá lesz; mert az kiderül majd az ítélet napján, minthogy az a nap tűzben jelenik meg; és hogy kinek-kinek a munkája milyen, azt a tűz teszi majd próbára.

Ha akkor valakinek munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát meg fogja kapni;

de ha valakinek a munkáját elégeti a tűz, az lesz a büntetése; ő maga ugyan megtartatik, de csak úgy, mint aki tűzkárt szenvedett.

Nem tudjátok, hogy ti Istennek temploma vagytok, és Istennek Lelke lakozik tibennetek?

Ha pedig Istennek templomát megrontja valaki, azt megrontja majd az Isten; mert az Istennek temploma szent, és az ti vagytok.

PÁL ÓVJA A KORINTHUSIAKAT A VILÁGI BÖLCSÉSSÉGTŐL ÉS ATTÓL, HOGY EMBEREKKEL DICSEKEDJENEK 18 Senki ne csalja meg önmagát; ha közületek valaki azt gondolja, hogy ő ebben a mostani világban bölcs, legyen bolonddá, hogy bölcs emberré lehessen.

Mert ennek a világnak bölcsessége bolondság az Isten ítélete szerint. Ugyanis meg van írva: Ő megfogja a bölcsket az ő csalárdságukban; (Jób 5:13)

és ismét: Az Úr tudja, hogy a bölcseknek gondolatai balgatagok. (Zsoltár 94:11)

Azért senki ne dicsekedjék valamely emberrel; mert minden a tiétek,

- akár Pál, akár Apollósz, akár Képhász, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők: minden a tiétek,

- ti pedig Krisztuséi, Krisztus pedig Istené.

PÁLRA ÚGY NÉZZENEK A KORINTHUSIAK, MINT KRISZTUS SZOLGÁJÁRA ÉS ISTEN TITKAINAK SÁFÁRJÁRA 1 Úgy tekintsen minket mindenki, mint Krisztusnak szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

A sáfároktól pedig azt kívánják meg, hogy szolgálatában mindegyik hűnek találtassék.

Én azonban a legkevesebbet sem törődöm azzal, hogy milyen ítéletet mondotok rólam (szolgálatomról) ti, vagy egy napon más emberek; sőt még magam sem mondom ítéletet magamról, -

önmagamat ugyan nem érzem (szolgálatomban) hűtelennek, de hűségem nem ezáltal nyert igazolást, - az Úr az, aki rólam ítéletet mond.

Azért idő előtt semmiképpen se mondjatok ítéletet addig, amíg az Úr eljövend; ő majd láthatóvá teszi azt, amit a sötétség rejtve tart, és nyilvánvalóvá teszi a szíveknek rejtett szándékait; és akkor Istentől kapja meg mindenki az őt megillető dicséretet.

A KORINTHUSIAK FELFUVALKODOTTAK, AZ APOSTOLOK ALÁZATOSAK 6 Atyámfiak, ezeket az elmondottakat tiérettetek szabtam példa gyanánt önmagamra és Apollószra azért, hogy a mi példánkban tanuljátok meg azt: „Ne (okoskodj) többet annál, ami meg van írva”, vagyis hogy senki ne dicsekedjék felfuvalkodottan az egyik tanítóval a másik ellen.

Hát ki adott néked elsőbbséget? Mid van, amit nem kaptál? De ha úgy kaptad (a mi szolgálatunk által), miért dicsekedel, mintha nem úgy kaptad volna?

Immár torkig jóllaktatok; immár meggazdagodtatok; nélkülünk uralomra jutottatok; vajha csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy mi is tivéletek együtt uralkodhatnánk.

Nékem ugyan úgy tűnik fel, hogy Isten minket apostolokat mint valami halálra szántakat utolsókká tett, úgyszólván látványosságává lettünk a világnak, mind angyaloknak mind embereknek.

Mi bolondok vagyunk Krisztusért, ti pedig nagyon okos keresztyének vagytok; mi gyengék vagyunk, ti pedig erősek; ti tiszteltek vagytok, mi megvetettek.

Mi mind e mostani óráig éhezünk és szomjúhozunk is, ruhánk sincs elegendő, tűrnünk kell a bántalmazást is, hontalanul bolyongunk,

két kezünkkel munkálkodva fáradozunk; (és mégis) akik gyaláznak minket, azokra áldást mondunk, ha üldöznek minket, állhatatosan tűrjük,

akik rágalmaznak minket, azokról jót mondunk, szinte a világnak söpredékévé lettünk, és mindmáig az emberiségnek szeméjévé.

PÁL A KORINTHUSIAKAT ATYAI SZERETETTEL VESZI KÖRÜL; BEJELENTI, HOGY ELMEGY KORINTHUSBA
14 Nem azért írom ezeket, hogy megszegyenyítselek titeket, hanem azért, hogy intselek titeket mint szeretett gyermekeimet.

Mert ha tízezer tanítómesterek volna is Krisztusban, de atyátok nincsen sok; mert Jézus Krisztusban az evangéliom hirdetése által csak én lettem atyátokká.

Azért intelek titeket: Legyetek az én követőim!

Ezért küldtem el hozzátok Timotheust, aki nékem szeretett gyermekem és hűséges keresztyén. Ő majd eszetekbe juttatja néktek azt, hogy én közösségben Krisztussal, milyen életmódot tartok helyesnek, és hogy azt mindenütt minden ekléziában hogyan tanítom.

Némelyek (közületek) azt gondolván, hogy nem megyek el hozzátok, felfuvalkodtak.

Azonban, ha az Úr akarja, hamar elmegyek majd tihozzátok, és akkor meg fogom majd ismerni a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét (végzett munkáját);

mert az Isten országa nem beszéddel épül, hanem lelki erővel.

Mit akartok? Vesszővel menjek hozzátok vagy szeretettel és szelídségnek lelkével?

A PARÁZNASÁGNAK EGY KIRÍVÓ ESETE 1 Mindenfelől hallatszik a híre annak, hogy paráznaság van köztetek, és pedig olyan paráznaság, amilyen a pogányok közt sincs, hogy valaki az apjának feleségével él.

De ti felfuvalkodottak vagytok, és nem siránkoztatok inkább, hogy irtassék ki közületek az, aki ilyesmit cselekedett!

Én ugyanis ámbár testileg távol vagyok tőletek, de lelkileg jelen vagyok köztetek, és mint jelenlévő már ítéltém is a felett, aki ilyesmit cselekedett;

és pedig úgy, hogy ti és az én lelkem az Úr Jézusnak nevében egybegyülekezvén, a mi Urunknak Jézusnak hatalmával

átadjuk a Sátánnak az ilyen embert, hogy teste pusztuljon el, de lelke tartassák meg az Úrnak ama napján.

AZ EKLÉZSIA TÖREKEDJÉK ERKÖLCSI TISZTASÁGRA 6 Nem helyénvaló a ti dicsekedésetek. Hát nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát kovászossá teszi?

Takarítsátok el tehát a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok. Mert Krisztusnak mint a mi húsvéti Báránynak feláldozása már megtörtént.

Azért hát ne régi kovással ünnepeljünk, és ne rosszaságnak és ne gonoszságnak kovászával, hanem tisztaságnak és igazságnak kovásztalanságával.

ERKÖLCSTELEN KERESZTYÉNEK KÖZÉ NE KEVEREDJETERK 9 Megírtam néktek az előbbi levelemben, hogy paráznák közé ne keveredjete;

de semmiképpen nem gondoltam ebben az Isten nélküli világban élő (azaz a pogány) paráznákra vagy kapzsiakra és rablókra vagy bálványimádókra, mert akkor ki kellene vándorolnotok a világból.

Most azonban (világosan) megírom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, aki az „atyafi” nevet viseli ugyan, de mégis parázna vagy kapzsi, vagy bálványimádó, vagy gyalázkodó, vagy részeges, vagy rabló; az ilyennel még csak együtt se étkezzetek.

Mert mi közöm nékem az eklézsián kívül élőkhez, hogy felettük ítéletet mondjak? Ti is csak a belül élők felett mondtok ítéletet.

A kívül élők felett pedig Isten mond majd ítéletet. Magatok közül irtsátok ki a gonoszt.

A TÖRVÉNYKEZÉS NEM ILLIK A SZENTEKHEZ, MÉG KEVÉSBÉ A POGÁNY BÍRÓSÁG ELŐTT VALÓ PERESKEDÉS 1 Ha közületek valakinek keresztyén atyjafiával valami peres ügye van, hogyan vetemedhetik arra, hogy igazát a nem igaz (vagyis pogány) bíró előtt keresse, és nem a szentek előtt?

Avagy nem tudjátok, hogy a szentek a világnak lesznek ítélő bírái? És ha a világ felett fogtok ítéletet mondani, hát akkor csak nem vagytok méltatlanok arra sem, hogy apró peres ügyekben ítélkezzetek?

Nem tudjátok, hogy (mi keresztyének) angyalok felett fogunk ítéletet mondani? Bátran ítélkezzetek hát a mindennapi élet ügyeiben.

Ha tehát a mindennapi élet ügyeiben pereskedtek, csak nem ültetitek azokat (a pogányokat) a bírói székbe, akiknek az eklézsiában semmi becsületük sincs?

Megszégyenítésetekre mondom ezt: Hát nincs köztetek egyetlen egy bölcs ember sem, aki atyjafiai között igazságot tudna szolgáltatni?

Sőt inkább egyik atyafi a másikkal a bíróság előtt pereskedik és még hozzá hitetlen bíróság előtt?

Kétség nélkül már az is nagy gyarlóság tibenetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább az igazságtalanságot? Miért nem tűritek inkább, hogy kizsákmányoljanak titeket?

Ti azonban magatok okoztok inkább igazságtalanságot, és ti magatok zsákmányoltok ki másokat, és még hozzá atyafiakat.

Avagy nem tudjátok, hogy a nem igazak nem fogják örökölni Istennek országát? Ne tévelyegjete; sem a paráznák, sem a bálványimádók, sem a házasságtörők, sem a bujálkodók, sem a férfiakkal fajtalanokdók,

sem a tolvajok, sem a kapzsik, sem a részegeskedők, sem a gyalázkodók, sem a rablók nem öröklük Istennek országát.

Pedig néhányan ilyenek voltatok; de (megkereszteléstek alkalmával) megmosattatok, megszenteltettetek, megigazítottatok az Úr Jézus Krisztusnak neve által és a mi Istenünknek Lelke által.

A KERESZTYÉN SZABADSÁG NE FAJULJON EL FEGYELMEZETLENSÉGGÉ 12 „Minden szabad nékem” (mondjátok ti), „De nem minden szolgál javamra” (mondom én). „Minden szabad nékem” (mondjátok), „De én nem engedem, hogy bármi úrrá legyen felettem” (mondom én).

„Az eledelek a gyomornak rendeltettek, és a gyomor az eledeleknek” (mondjátok; de én azt mondom): Igaz, de az Isten azt is, emezeket is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságnak rendeltetett, hanem az Úrnak, és az Úr a testnek.

Isten pedig nem csak az Urat támasztotta fel a halálból, hanem az Ő ereje által minket is fel fog támasztani.

Nem tudjátok, hogy a ti testetek Krisztusnak tagja? Kizakítsam hát Krisztusnak tagját, hogy azt egy parázna nőnek tagjává tegyem? Semmiképpen sem!

Vagy nem tudjátok, hogy aki a parázna nővel egyesül, azzal egy test? Mert, - mondja az írás, - a kettő egy testté lesz. (I. Mózes 2:24)

Aki azonban az Úrral egyesül, az Ővele egy lélek.

Tartózkodjatok a paráznaságtól! Minden másféle bűn, amelyet az ember elkövet, a testén kívül marad; de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.

Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a tibenetek lakozó Szentléleknek temploma, és hogy a Szentlelket Istentől kaptátok, és azért többé már nem vagytok a magatokéi?

Mert drága áron vétettetek meg; dicsőítsétek hát Istent a ti testetekben.

ALAPVETŐ GONDOLATOK A HÁZASÉLETRŐL 1 Most pedig a leveletekben fölített kérdésekre felelek: Jól teszi a férfiú, ha nővel nem érintkezik.

Azonban a paráználkodás elhárításának okáért minden (keresztyén) férfiúnak legyen törvényes felesége, és minden (keresztyén) nőnek legyen tulajdon férje.

A férj tegye meg házastársi kötelességét felesége iránt, hasonlóképpen a feleség is férje iránt.

A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; hasonlóképpen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.

Ne vonjátok el magatokat egymástól, legföljebb közös megegyezéssel egy ideig, hogy az imádkozásnak szenteljétek magatokat, de az után ismét együtt legyetek, hogy ne kísérthessen meg titeket a Sátán, mivelhogy kívánságokat nem tudjátok megfékezni.

Ezt azonban kedvezésképpen mondom, nem parancsként.

Szeretném, ha minden férfi úgy volna, mint én; de kinek-kinek saját kegyelmi ajándéka van Istentől, az egyiknek így, a másinak úgy.

NŐTLENSÉG ÉS ELVÁLÁS 8 A nem házasoknak és az özvegyeknek azt mondom: Jól teszik, ha úgy maradnak, amint én is vagyok;

de ha nem tudják magukat megtartóztatni, házasodjanak meg, mert jobb megházasodni, mint a nemi vágy tüzeiben emésztődni.

Azoknak pedig, akik megházasodtak, parancsolom, - de nem én, hanem az Úr, - hogy az asszony ne váljék el férjétől;

ha azonban elválnak, ne menjen ismét férjhez, vagy pedig béküljön ki a férjével; parancsolom a férfiúnak is, hogy feleségét ne bocsássa el.

A VEGYES HÁZASSÁG 12 A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: Ha valamelyik atyafinak hitetlen felesége van, és az együtt akar élni férjével, a férj ne bocsássa el őt.

És ha valamelyik (keresztyén) asszonynak hitetlen férje van, és az együtt akar élni feleségével, ne bocsássa el a férjét;

mert a hitetlen férj meg van szentelve felesége által, és a hitetlen feleség meg van szentelve a (keresztyén) férj által; mert máskülönben gyermekeitek tisztátalanok volnának, most azonban szentek.

Ha pedig a hitetlen házastárs el akar válni, váljék el; ilyen esetben a keresztyén férj vagy a keresztyén feleség nincs megkötve; de az Isten arra hívott el titeket, hogy egymással békeességben éljétek.

Mert mit tudod te asszony, hátha meg fogod menteni (a kárhozattól) a férjedet! Vagy mit tudod te férfiú, hátha meg fogod menteni (a kárhozattól) a feleségedet!

AZ ELHÍVOTT KERESZTYÉN MIKÉNT VISELKEDJÉK AZ ÚRTÓL MEGSZABOTT ÉLETKÖRÜLMÉNYEI KÖZT 17 Egyébként amint az Úr kinek-kinek megszabta életkörülményeit, amilyen állapotban kit-kit elhívott az Isten, abban az állapotban éljen tovább is. Én minden ekléziában ekképpen rendelkezem.

Mint körülmételt hívatott el (például) valaki? Ne tüntesse el körülmételtségét. Körülmételetlen állapotban hívatott el valaki? Ne metélkedjék körül.

A körülmételtség semmiképpen sem fontos, úgyszintén a körülmételetlenség sem, csupáncsak az Isten parancsolatainak megtartása.

Ki-ki abban az állapotban, amelyben elhivatott, ugyanabban maradjon meg.

Rabszolgaként hívatottál el? Ne törődj vele. De ha szabaddá lehetsz, inkább élj a szabadsággal.

Mert az Úrban elhívott rabszolga: az Úrnak szabaddá tett embere; hasonlóképpen az, aki szabad emberként hívatott el: az Krisztusnak szolgálója.

Drága áron vétettetek meg; azért ne legyetek embereknek rabszolgái.

Atyámfiai, mindenki amely állapotban elhivatott, abban maradjon meg Istennek színe előtt.

A NŐTLENSÉG 25 A hajadonok felől nincsen parancsolatom az Úrtól, de mint olyan adok tanácsot, aki az Úrtól kegyelemben részesültem, hogy megbízható legyek.

Úgy vélekedem azért, hogy a mostani nehéz időkben az embernek az a jó, ha úgy marad, ahogyan van.

Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Nincs feleséged? Ne keress feleséget.

De ha megházasodsz is, nem vétkezel; és ha a hajadon férjhez megy, nem vétkezik; az ilyeneknek azonban testileg nyomorúságos lesz a földi életük; én pedig szeretnék titeket megkímélni.

MILYEN VISELKEDÉST AJÁNL A KÖZELGŐ VÉG? 29 Azért azt mondom, atyámfiai: Az idő (a végső ítéletig) rövidre szabott; ezután tehát azok is, akiknek van feleségük, úgy éljenek, mintha nem volna;

és azok akik sírnak, mintha nem sírnának, és azok akik örvendeznek, mintha nem örvendeznének, és azok akik vásárolnak valamit, mintha az nem volna az övék,

és akik e világból hasznot húznak, mintha nem húznának; mert ennek a világnak ábrázatja elmúlik.

Én azt szeretném, hogy ti gond nélkül éljete. Aki nem házas, annak az Úr dolgaira van gondja, arra hogy milyen módon tessék az Úrnak;

aki azonban megházasodott, annak a világi dolgokra van gondja, arra hogy mimódon tessék a feleségének;

így kétfelé oszlik a gondja. Annak a nőnek, akinek nincsen férje, valamint a hajadonnak is az Úr dolgaira van gondja, arra hogy szent legyen mind testében mind lelkében; amelyik nő azonban férjhez ment, annak a világi dolgokra van gondja, arra hogy mimódon tessék a férjének.

Mind ezt pedig a ti saját javatokra mondom, és nem azért, hogy törbe ejtsek titeket, hanem azért, hogy tisztességesen éljete, s akadálytalanul és állhatatosan az Úrnak szolgáljatok.

A HAJADONOK ÉS AZ ÖZVEGYEK 36 Ha pedig valaki azt gondolja, hogy nem tisztességes dolog, ha hajadon leányát engedi megöregedni, - és így is kell vélekednie, - tegye amit helyesnek tart; adja férjhez, azzal nem vétkezik.

Aki ellenben arra a szilárd meggyőződésre jutott, és mi sem kényszeríti másra, - tehát ura a saját akara- tának, - és akképpen döntött szívében, hogy leányát hajadon állapotban tartja, helyesen cselekszik.

Azért hát az is helyesen cselekszik, aki férjhez adja hajadon leányát; de még helyesebben fog cselekedni az, aki nem adja férjhez.

Az asszony, amíg a férje él, ahhoz van kötve; de ha férje meghal, szabad, és férjhez mehet ahhoz, akihez akar, de csak az Úrban (azaz keresztyén lelkülettel).

Az én véleményem szerint azonban boldogabb, ha úgy marad; pedig hiszem azt, hogy bennem is az Isten Lelke van.

A BÁLVÁNYÁLDOZATI HÚS MEGEVÉSÉBEN A DÖNTŐ SZÓ NEM A TUDÁSÉ, HANEM A SZERETETÉ 1
Tudjuk, hogy a bálványáldozati húsról mindnyájunknak helyes ismeretünk van. Ámde az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet ellenben épít.

Ha valaki azt véli, hogy van valamelyes ismerete, az még nem tudja, hogy valóban miképpen kell ismernie.

De ha valaki szereti az Istent, azt a valakit Isten Őmagához tartozónak elismeri.

Ami a bálványáldozati hús megevését illeti, tudjuk, hogy a világon semmiféle bálványisten nincs, és hogy semmiféle isten sincs, csak az egyetlenegy.

Mert ha vannak is, akár égen, akár földön istenek, amint azt a pogányok mondják, - minthogy nekik sok istenük és sok uruk van, -

minékünk csak egy Istenünk van: az Atya, és Őáltala van minden, mi pedig az Ő szolgálatára; és minékünk csak egy Urunk van: Jézus Krisztus, aki által van minden és mi Őáltala.

Ilyen ismerete azonban nincsen mindenkinek (minden keresztyénnek) ; azért némelyek, mivel nagyon megszokták a bálványimádást, a bálványáldozati húst most is mint a bálványoknak szenteltet eszik, és minthogy a lelkiismeretük gyenge, beszennyeződik.

Hogy mit eszünk, amiatt nem kerülünk Isten ítélőszéke elé; sem akkor nem leszünk hibásabbak, ha nem eszünk, sem akkor nem leszünk különbek, ha eszünk.

De vigyázzatok, hogy a ti szabad viselkedésetek meg ne botránkoztassa az ismeretben gyengéket.

Mert ha közülük valaki látja, hogy te, akinek helyes ismereted van, a bálványoknak szentelt templomban résztveszel a bálványáldozati lakomán, - mivelhogy az ő lelkiismerete gyenge, nem fog-é „felbátorodni" arra, hogy (meggyőződése ellenére) a bálványáldozati húst szintén megegye?

És így a te ismereted miatt vesztébe rohan a lelkiismeretében gyenge atyádfia, akiért pedig Krisztus meghalt.

Ekképpen amikor atyátokfiai ellen vétkeztek, az ő lelkiismeretükön sebet ütve, Krisztus ellen is vétkeztek.

Ezért hát ha az eledel (a bálványáldozati hús megevése) megbotránkoztatja az én atyámfiát, inkább soha nem eszem húst, hogy ne botránkoztassam meg az én atyámfiát.

PÁL APOSTOLI TISZTE; PÁLNAK JOGA VAN AZ APOSTOLT MEGILLETŐ ELLÁTÁSRA, DE Ő LEMOND ARRÓL, MERT FÜGGETLEN AKAR LENNI BÁR Ő MINDENKINEK SZOLGÁJA 1 Nem vagyok szabad? Nem

vagyok apostol? Nem láttam Jézust a mi Urunkat? Nem az én munkálkodásomnak gyümölcse vagytok-é ti az Úrban?

Ha másoknak nem vagyok is apostol, tinéktek bizony az vagyok; mert ti az én apostoli szolgálatomnak hitelesítő pecsétje vagytok az Úrban (az Úr által).

Az én védekezésem azokkal szemben, akik ítéletet akarnak rólam mondani, ez:

Nincsen-é jussunk ahhoz, hogy (az eklézsia költségén) együnk és igyunk?

Nincsen-é jussunk ahhoz, hogy magunkkal vigyük keresztyén feleségünket, mint a többi apostol és az Úr testvérei és Képhász?

Vagy csupáncsak énnékem és Barnabásnak kell megélhetésünkért dolgoznunk?

Ki katonáskodik bármikor is a maga költségén? Ki plántál szőlőt úgy, hogy nem eszik annak gyümölcséből? Vagy ki legeltet nyáját úgy, hogy nem iszik a nyáj tejéből?

Vajon ez, amit én mondok, csupáncsak emberi vélemény? Vagy nem ugyanazt mondja-é a törvény is?

A Mózes törvényében ugyanis meg van írva: Ne köss szájkosarat a nyomtató ökröknek szájára. (V. Mózes 25:4) Tán csak nem az ökrökre van gondja az Istennek?

Nem inkább mindenképpen mirőlünk van itt szó? Mert miérettünk íratott meg: A földművesnek azzal a reménységgel kell szántania-vetnie, és a cséplőnek azzal a reménységgel kell csépelnie, hogy részesül majd a termésben.

Ha mi tinéktek lelki javakat vetettünk, valami nagy dolog az, ha mi viszont földi javaitokból aratunk valamit?

Ha más tanítóknak van jussuk ahhoz, hogy javaitokban részesedjenek, nem sokkal inkább van-é minékünk? De mi nem élünk ezzel a jussunkkal, hanem inkább mindent eltűrtünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangélioma elé.

Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatot végezik, a templom jövedelméből élnek, akik pedig az oltár körül foglalatostkodnak, az oltárra vitt adományokból részesülnek?

Ekképpen rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomhirdetésből éljenek.

Én azonban egyik ilyenféle jussommal sem éltem. Nem is azért írom mind ezt, hogy engemet is tartsatok el; mert inkább éhen halok, semhogy ettől a dicsekedésemtől valaki megfosszon.

Mert ha hirdetem az evangéliomot, azzal nincs mit büszkélkednem; mert kényszerítve vagyok arra; ugyanis jaj lenne nékem, ha nem hirdetném az evangéliomot.

Ha ezt a magam jószántából teszem, jutalmat érdelek; ha azonban kényszerítésből teszem, akkor az csak valami reám bízott sáfárság.

Mi tehát mégis az én jutalmam? Az, hogy evangéliomhirdetésemmel ingyenvalóvá teszem az evangéliomot úgy, hogy az evangéliom hirdetésére szóló megbízatásomat nem fordítottam a magam hasznára.

Én jóllehet mindenkitől független vagyok, mégis szolgájjá tettem magamat minden embernek azért, hogy közülük minél többet megnyerjek (az Isten országának);

a zsidóknak olyanná lettem, mint egy zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény alatt élőknek olyanná lettem, mint valami törvény alatt élő, - jóllehet én magam nem élek törvény alatt, - hogy megnyerjem a törvény alatt élőket;

a törvény nélkül élőknek pedig olyanná lettem, mint valami törvény nélkül élő, - jóllehet az Isten törvényét nem vetem el, hanem Krisztus törvénye szerint élek, - hogy megnyerjem a törvény nélkül élőket;

a gyengéknek olyanná lettem, mint valami gyenge, hogy (a Krisztusnak) megnyerjem a gyengéket; mindenkinek mindenné lettem, hogy némelyeket mindenképpen üdvösségre vezéreljek.

Mind ezt az evangéliomért teszem, hogy annak áldásában én is részesüljek.

MAGASABB MENNYEI CÉLUNK ÉRDEKÉBEN ÉLJÜNK ÖNMEGTAGADÓ ÉLETET 24 Nem tudjátok, hogy akik a versenypályán futnak, valamennyien futnak ugyan, de csak egy kapja meg a győző jutalmát? Úgy fussatok, hogy ti megkapjátok!

Mindenki, aki versenyre készül, minden tekintetben önmegtartóztatóan él. A versenyzők ugyan azért, hogy elhervadó győzelmi koszorút kapjanak; mi azonban azért, hogy hervadhatatlant kapjunk.

Én tehát nem valami bizonytalan cél felé futok, és én olyan ökölvívóhoz hasonlóan küzdök, aki nem levegőt vagdos;

megsanyargatom testemet, és engedelmességre kényszerítem, hogy amíg másoknak hirdetem az igét, én magam méltatlanná ne legyek.

IZRÁÉL INTŐ PÉLDÁNK, HOGY NE LEGYÜNK BÁLVÁNYIMÁDÓK 1 Atyámfiak, akarom, hogy ti tudjátok azt, hogy a mi atyáink valamennyien a felhő (védelme) alatt voltak, és valamennyien általmentek a (Vörös) tengeren,

s a felhőben és a tengeren valamennyien Mózes tulajdonává kereszteltettek meg

és valamennyien ugyanazt a lelki eledelt ették,

és valamennyien ugyanazt a lelki italt itták; ugyanis egy lelki kőszikából ittak, amely követte őket: az a kőszikla pedig a Krisztus volt.

Isten mégis a legtöbbször nem kedvelte, azért a pusztaságban megölettek.

Ami ővelük történt, az minékünk intő példánk, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak.

Bálványimádók se legyetek, mint azok közül némelyek; amint meg van írva: Leült a nép, hogy egyék és igyék, és fölkelt, hogy játszadozzék. (II. Mózes 32:6)

De paráznák se legyünk, mint ahogy azok közül némelyek paráználkodtak, és azért egyetlenegy napon elhulltak huszónháromezeren.

Az Urat se kísértjük, amint azok közül némelyek megkísértették Őt, és azért kígyók pusztították el őket.

Ne is zúgolódjatok (Isten ellen), amiképpen azok közül némelyek zúgolódtak, és azért a pusztító (angyal) által megölettek.

Ezek példaképpen történtek meg azokkal, megírták pedig, hogy figyelmeztetésül szolgáljanak minékünk, akik e világmorszaknak végén élünk.

Azért aki azt gondolja, hogy szilárdan, áll, vigyázzon, hogy el ne essék.

Mindeddig emberi erőt meghaladó kísértés nem ért titeket; hű az Isten, Ő nem engedi, hogy erőtökön felül kísértessenek meg, hanem a kísértéssel együtt gondoskodik majd arról, hogy azt végülis el tudjátok hordozni.

AZ ÚRRAL VALÓ KÖZÖSSÉG ÉS A BÁLVÁNYOKKAL VALÓ KÖZÖSSÉG NEM EGYEZTETHETŐ ÖSSZE 14
Azért, szerettem tartózkodjatok a bálványimádástól.

Úgy szólok hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg timagatok amit mondok.

Az áldás pohara, amelyet megáldunk, vajon nem a Krisztus vérével való közösség-e? A kenyér, amelyet megtörünk, vajon nem a Krisztus testével való közösség-e?

Mivel ugyanabból a kenyérből eszünk, bár sokan vagyunk, mégis egy test vagyunk; mert valamennyien ugyanabból az egy kenyérből részesedünk.

Nézzétek a test szerint való izráélt: vajon nem úgy van-é, hogy ha ők az áldozatból esznek, közösségben vannak az áldozati oltárral?

Mit akarok ezzel mondani? Azt, hogy a bálványoknak áldozott hús igazi áldozat? Vagy hogy a bálvány igazi isten?

Nem! Hanem inkább azt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt az ördögnek áldozzák és nem Istennek. Én pedig nem akarom, hogy ti (a bálványáldozati lakomán való részvétellel) az ördögökkel jussatok közösségbe.

Nem ihattok egyszerre az Úrnak poharából és az ördögnek poharából; nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördög asztalának.

Vagy kihívjuk magunk ellen az Urat? Erősebbek vagyunk Őnála?

A HELYES VISELKEDÉS MINDENBEN: NE BOTRÁNKOZTASSUNK MEG SENKIT SEM 23 „Minden szabad nekünk” (mondjátok ti), de nem minden szolgál javunkra (mondom én); „minden szabad nekünk” (mondjátok ti), de nem minden építi a közösséget (mondom én).

Senki se a maga javát keresse, hanem (mindenki) a felebarátját.

Mind azt, amit a mézárszékben árulnak, nyugodtan ehettek, és semmit se kérdezősködjétek; ne terheljétek azzal a lelkiismereteket;

mert az Úré a föld és annak teljessége. (Zsoltár 24:1)

Ha pedig egy pogány meghív titeket, és el akartok hozzá menni, mindent amit elétek tesznek, nyugodtan ehettek, és semmit se kérdezősködjetek; ne terheljétek azzal a lelkiismereteket.

De ha valaki azt mondja tinéktek: „Ez a hús bálványáldozati hús”, - ne egyetek belőle, annak kedvéért, aki arra figyelmeztetett, és hogy az ő lelkiismeretét ne terheljétek meg.

Nem a te lelkiismeretedről beszélek most, hanem a felebarátodéról. De - mondd, - miért vessem egy másik ember lelkiismeretének ítélete alá az én szabadságomat?

Ha én valamit hálaadással eszem, miért érjen engem rágalmazás amiatt, amiért én hálát adok?

Helyes; tehát akár esztek, akár isztok, vagy akármit tesztek, mindent Istennek dicsőségére tegyetek.

Ne botránkoztassátok meg sem a zsidókat, sem a görögöket, sem az Istennek ekléziáját,

amint én is tetszését keresem mindenkinek minden tekintetben, és nem a magam javát keresem, hanem a többi emberét, hogy idvezüljenek.

Legyetek az én követőim, amint én a Krisztus követője vagyok.

AZ ASSZONY AZ ISTENTISZTELETEN FEDETT FŐVEL JELENJÉK MEG 2 Dicsérlek titeket azért, hogy minden tekintetben emlékeztek reám, és úgy követitek tanácsaimat, amint azokat néktek adtam.

Azt akarom pedig, hogy ti tudjátok, hogy minden férfiúnak Krisztus a feje; az asszonynak pedig a férje a feje; Krisztusnak pedig az Isten a feje.

Minden férfiú, aki befedi fejét, amikor imádkozik vagy prófétál, szégyent hoz a fejére.

Úgyszintén minden asszony szégyent hoz a fejére, ha fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, mert azzal a kopaszra nyírt szájához teszi magát teljesen hasonlónak.

Mert ha valamelyik asszony nem akar fátyolt viselni, nyírassa le a haját; ha pedig szégyen az asszonyra hajának lenyírása vagy leborotválása, viseljen feje valót fátyolt.

A férfiúnak nem kell befednie a fejét, mert ő Istennek képmása és az Ő dicsősége sugárzik róla; az asszonyról pedig a férfiúnak dicsősége sugárzik.

Mert nem a férfiú van az asszonyból, hanem az asszony a férfiúból;

és nem a férfiú teremtett az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért.

Ezért kell az asszonynak a férfiútól való függésének jelét (a fátyolt) viselnie a fején, már az angyalok miatt is.

Mégis, keresztyén gondolkodás szerint az asszony nem független a férfiútól, sem a férfiú az asszonytól;

mert amiképpen az asszony a férfiúból van, úgy a férfiú az asszony által van; mind ez pedig Istentől van.

Ítéeljétek meg hát timagatok: Illendő-e, hogy egy asszony fedetlen fővel imádkozzék Istenhez?

Avagy nem arra tanít-é titeket a természet, hogy szégyen az, ha egy férfiú hosszúra ereszti a haját, és hogy az asszonynak dicsősége az, ha hosszú haja van? Mert a haja fátyol gyanánt adatott néki.

Ha pedig valaki ebben a dologban akadékoskodni szándékozik, tudja meg, hogy az ilyesmi (az asszonyok helytelen viselkedésének megengedése) nem szokásunk sem minékünk, sem az Isten ekléziáinak.

AZ ÚRI SZENTVACSORÁVAL VALÓ HELYTELEN ÉLÉS 17 Amit most rendelek, ahhoz nem fűzhetek dicséretet, mert egybegyülekezéseitek nem javatokra, hanem károtokra szolgálnak.

Mert először is úgy hallom, hogy az ekléziában való egybegyülekezéseitek alkalmával szakadás van köztetek; és azt hiszem, hogy ebben van is valami igaz.

Ugyanis kell, hogy vélekedésben való különbség is legyen köztetek, hogy ekképpen nyilvánvalóvá legyen az, hogy köztetek kik az igazi keresztyének.

Amikor tehát egybegyülekeztek, ott nem lehetséges az úrvacsorával való élés;

mert étkezéskor mindenki a maga vacsoráját veszi elő, és (annak következménye az, hogy) az egyik éhezik, a másik tobzódik.

Hát nincsen otthonotok, hogy ott egyetek és igyatok? Vagy ti megvetitek az Istennek ekléziáját, és meg akarjátok szégyeníteni a szegényeket? Mit mondjak néktek? Dicsérjelek titeket? Ebben a dologban nem dicsérlek.

AZ ÚRI SZENT VACSORA SZEREZTETÉSE (Mt 26:26-29; Mk 14:22-25; Lk 22:14-20) 23 Én az Úrtól vettem azt a tanítást, amelyet néktek elő is adtam, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, kenyeret vett a kezébe,

és hálát adván darabokra törte és ezt mondta: „Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

A vacsora után a poharat is hasonlóképpen kezébe vette, és ezt mondta: „Ez a pohár az új szövetség az én vérem által; mindig amikor e pohárból isztok, azt az én emlékezetemre cselekedjétek”.

Mert amikor eszitek ezt a kenyeret és isztok ebből a pohárból, azzal amíg Ő eljön, azt hirdetitek, hogy az Úr miként halt meg.

AKI MÉLTATLANUL ÉL AZ ÚRVACSORÁVAL. . . 27 Aki tehát méltatlanul eszi e kenyeret, vagy méltatlanul iszik az Úrnak poharából, vétkezik az Úrnak teste és vére ellen.

Azért vizsgálja meg magát mindenki, (hogy kész-e méltóképpen élni az úrvacsorával), és úgy egyék a kenyérből és úgy igyék a pohárból;

mert aki akként eszi és issza, hogy nem becsüli meg az Úr testét (nem különbözteti meg a közönséges ételtől és italtól), az ítéletet eszik és iszik önmagának.

Azért van köztetek sok gyengélkedő és beteg, és hunytak el nem kevesen.

Mert ha helyesen ítélnők meg magunkat, nem sújtana minket (az említett módon) Istennek büntető ítélete;

amikor azonban az Úr ítélete reánk sújt, azzal megfenyít minket, hogy mi ne kárhozzunk el a hitetlen világgal együtt.

Azért atyámfiai, ha a közös úrvacsorai étkezésre egybegyülekeztek, várjátok meg egymást.

Ha valaki éhes, egyék otthon, hogy ne ítéletre gyülekezzetek egybe. Egyéb dolgokról majd akkor rendelkezem, amikor hozzátok érkezem.

A KEGYELMI AJÁNDÉK SOKFÉLE, DE VALAMENNYI ÁLTAL UGYANAZ A LÉLEK MUNKÁLKODIK 1
Atyámfiai, ami a lelki ajándékokat illeti, nem akarom, hogy ti azok felől tudatlanságban maradjatok.

Tudjátok, hogy amikor még pogányok voltatok, valami ismét és ismét a néma bálványokhoz vonzott titeket.

Azért tudtul adom tinéktek, hogy senki, aki az Istennek Lelke (a Szentlélek) által szól, nem mondja azt, hogy Jézus átkozott, és senki nem mondja azt, hogy Jézus az Úr, hanem csak a Szentlélek által.

Különféle kegyelmi ajándékok vannak. De az (általuk munkálkodó) Lélek ugyanaz;

az ekléziában végzendő szolgálatok is különfélék, de az (ezekre a szolgálatokra küldő) Úr ugyanaz;

az isteni erő is különféleképpen munkálkodik, de az Isten, aki mindent mindenkiben munkál, ugyanaz.

A Lélek ajándékai pedig kinek-kinek a közösség (az eklézsia) hasznára adatnak.

Némelyik embernek ugyanis az Lélek által megadatik, hogy az isteni bölcsességet szólja; a másinak meg, hogy ugyanazon Lélek szerint az isteni ismeretet hirdesse;

egyiknek hit ugyanazon Lélek által, másinak pedig gyógyításnak kegyelmi ajándékai egyazon Lélek által,

némelyiknek erő adatik, hogy csodát tegyen, némelyiknek pedig prófétálás, némelyiknek pedig az, hogy különbséget tudjon tenni a lelkek között, másinak ismeretlen nyelveken szólás különféle fajtái, ismét másinak az ilyen ismeretlen nyelveken szólás megmagyarázása;

de mind ezt egy és ugyanazon Lélek munkálja, aki mindenkit külön részeltet kegyelmi ajándékban aszerint, amint akarja.

AMINT A KÜLÖNFÉLE TESTRÉSZEK RENDELTETÉSÉT ISTEN JELÖLTE KI, ÚGY ISTEN SZABTA MEG A KÜLÖNFÉLE KEGYELMI AJÁNDÉKOK SZEREPÉT IS 12 Amiképpen a test egy, de sok tagja van, mind ez a sok tag mégis egy testet alkot, úgy a Krisztus is;

mert mi valamennyien egy Lélek által egy testté kereszteltettünk meg, legyünk akár zsidók akár görögök, akár rabszolgák akár szabadok, és valamennyien egy Lélekkel itattattunk meg.

Mert a test is nem egy tag, hanem sok.

Ha például azt mondaná a láb: Mivel én nem vagyok kéz, nem tartozom a testhez, - valóban nem tartoznék a testhez?

És ha azt mondaná a fül: Mivel én nem vagyok szem, nem tartozom a testhez, - valóban nem tartoznék a testhez?

Ha az egész test csak szem volna, hol lenne a hallás? Ha az egész csak hallás volna, hol lenne a szaglás?

Valójában azonban a test minden egyes tagjának rendeltetését kijelölte az Isten, úgy amint akarta.

Ha azonban valamennyi tag egyetlen tag volna, hol lenne a test?

Így hát sok tag van ugyan, de csak egy test.

Azért nem mondhatja a szem a kéznek: Nincs reád szükségem, azután a fej sem mondhatja a lábnak: Nincs reád szükségem;

sőt ellenkezőleg, a test gyengébbnek látszó tagjai nagyon szükségesek,

és a testnek amely tagjait kevésbé nemeseknek tekintjük, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók, azokat nagyobb megbecsülésben részesítjük; az ékeseknek azonban nincs erre szükségük.

De az Isten úgy szerkesztette egybe a testet, hogy a kevésre becsült tagnak nagyobb tisztességet adott,

hogy a testben ne legyen meghasonlás, hanem a tagok egyetértően gondoskodjanak egymásról.

És ha valamelyik tag szenved, minden tag vele együtt szenved, és ha egy valamelyik tag megbecsülésben részesül, minden tag vele együtt örül.

Ti pedig együttvéve Krisztusnak teste (ekklézsia) vagytok, egyenként pedig az Ő testének tagjai.

És Isten az ekkléziában némelyeket rendelt először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul; azután rendelt csodatévő erőket, továbbá a gyógyítani tudás kegyelmi ajándékait, a szegényeket gyámolítókat, az ekkléziát kormányzókat, az ismeretlen nyelven szólás különféle fajtáit.

De talán mégsem mindnyájan apostolok? Talán mégsem mindnyájan próféták? Talán mégsem mindnyájan tanítók? Talán még sincs mindnyájuknak csodatévő erejük?

Talán még sincs mindnyájuknak gyógyításra képessé tevő kegyelmi ajándékuk? Talán csak nem beszélnek mindnyájan ismeretlen nyelven? Talán csak nem tudják mindnyájan megmagyarázni az ismeretlen nyelven szólást?

Ti pedig törekedjete a különb kegyelmi ajándékokra.

A LEGKÜLÖNB KEGYELMI AJÁNDÉK: A SZERETET És most mutatok néktek egy legjobban járható utat.

1 Ha úgy szólnék ismeretlen nyelven, mint az emberek vagy éppen úgy, mint az angyalok, de szeretet nem volna énbennem, olyanná lennék, mint valami zengő érclap vagy csengő cintányér.

És ha tehetségem lenne a prófétálásra, és ha minden (isteni) titkot tudnék és teljes ismeretem lenne, és ha olyan erős hitem lenne, hogy hegyeket tudnék elmozdítani, de szeretet nem volna énbennem, semmi lennék.

És ha minden vagyonomat elosztanám a szegényeknek, és testemet odaadnám, hogy elégessenek, de szeretet nem volna énbennem, semmit sem használna az énnékem.

A szeretet hosszútűrő, jóságos. A szeretet nem irigykedik, a szeretet nem dicsekedik, nem fuvalkodik fel,

nem viselkedik illetlenül, nem a maga hasznát keresi, nem ingerelhető haragra, nem tartja számon a rosszat.

Nem örül az igazágtalanságnak, de együtt örül az igazsággal.

Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem múlik. Legyenek bár prófétálások, elmúlnak; legyenek bár ismeretlen nyelven szólások, elnémulnak; legyen bár ismeret, elmúlik.

Mert töredékesek az ismereteink és töredékes a prófétálásunk is;

amikor azonban elérkezik a tökéletes, a töredékes elmúlik.

Amikor gyermek voltam, úgy beszéltem, mint egy gyermek, úgy gondolkodtam mint egy gyermek, úgy vélekedtem mint egy gyermek; de amikor férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Most csak tükör által, valami homályos képet látunk, egyszer azonban majd szemtől-szembe látunk; most csak töredékes az ismeretem, de egyszer majd úgy ismerek, amint én Isten által megismertettem.

Három dolog marad meg örökké: a hit, a reménység, a szeretet; ezek közt pedig legnagyobb a szeretet.

AZ ISMERETLEN NYELVEKEN SZÓLÁSNÁL ÉRTÉKESEBB A PRÓFÉTÁLÁS 1 Igyekeztek a szeretet gyakorlására, de törekedjete a Lélek többi ajándékaira is, leginkább pedig arra, hogy az isteni kijelentést prófétákként tudjátok hirdetni.

Mert aki ismeretlen nyelven beszél, nem embereknek beszél, hanem Istennek; ugyanis senki sem érti meg őt, hiszen a Lélek által titkos dolgokat mond el;

aki ellenben prófétaként szól, embereknek beszél: azoknak épülésére, intésére és vigasztalására.

Aki ismeretlen nyelven szól, önmagát építi; aki azonban prófétaként szól, az eklézsiát építi.

Szeretném ugyan, ha ti mindnyájan tudnátok ismeretlen nyelven szólani, de még inkább szeretném, hogy prófétákként tudjátok szólani; mert külön ember az, aki prófétaként szól, mint aki ismeretlen nyelven szól, kivéve ha az ilyen meg is tudja szavait magyarázni, hogy ezáltal az eklézsia épüljön.

Így tehát atyámfiak, ha én tihozzátok elmennék és ismeretlen nyelven szólnék, mit használnék azzal tinéktek, ha azon kívül nem hirdetném még kijelentésnek, vagy ismeretnek, vagy prófétálásnak, vagy tanításnak ígéit?

Úgy van ez, mint ahogyan az élettelen hangszerek, például a fuvola vagy a lant, ha nem adnak megkülönböztethető hangokat, hogyan ismerjük fel, hogy mit fuvoláznak, vagy a lanton mit muzsikálnak?

És ha a trombita bizonytalanul harsog, kicsoda készül a csatára?

Így ti is, ha ismeretlen nyelven szóltok, és ha nem beszéltek világosan, hogyan értik meg az emberek, hogy mit beszéltek? Csak szélnek eresztett szavakat mondtok.

Sokféle nyelv van a világon, de olyan nincs, amelyen érthetően beszélni nem lehet.

Ha azonban én nem értek egy nyelvet, az azon a nyelven beszélő előtt idegen vagyok, és az azon a nyelven beszélő is idegen énelőttem.

Így ti is: minthogy buzgón törekedtek lelki ajándékokra, arra törekedjétek, hogy azokat nagy mértékben kapjátok meg, hogy általuk az ekléziát építsétek.

Azért aki ismeretlen nyelven beszél, imádkozzék, hogy azt meg is tudja magyarázni.

Ha ugyanis ismeretlen nyelven imádkozom, a lelkem ugyan imádkozik, de az értelmem gyümölcstelen marad.

Mi következik ebből? Az, hogy imádkozhatok lelki elragadtatásban is, de imádkozhatok józan értelemmel is; énekelhetek lelki elragadtatásban is, de énekelhetek józan értelemmel is.

Egyébként ha (az istentiszteleten) lelki elragadtatásban mondasz hálát, a hozzánk áttérni készülő és éppen ott helyet foglaló atyafi hogyan mondjon áment a te hálaadásodra? Mert egyáltalán nem érti, amit mondasz.

Te ugyanis szépen hálát adsz, de az által a másik nem épül.

Hálát adok Istennek azért, hogy mindnyájatoknál jobban tudok ismeretlen nyelveken szólani;

de az ekléziában (az egybegyülekezetteknek) inkább akarok Őt értelmes szót szólani, hogy másokat is oktassak, mint tízezer szót ismeretlen nyelveken.

Atyámfiak, értelem tekintetében ne legyetek gyermekek; inkább gonoszság tekintetében legyetek kiskorúak; de értelem tekintetében legyetek nagykorúak.

A törvényben meg van írva: Más nyelven és mások ajkával fogok szólani ennek a népnek, de úgy sem fognak reám hallgatni, - mondja az Úr. (Ésaiás 28:11-12)

Azért az ismeretlen nyelveken szólás mennyei intő jelül szolgál, de nem a hívőknek, hanem a hitetleneknek, a prófétálás pedig nem a hitetleneknek (szolgál intő jelül), hanem a hívőknek.

Ha tehát az egész eklézsia összegyülekeznék ugyanazon a helyen, és valamennyien ismeretlen nyelveken beszélnének, és bemennének oda hozzánk áttérni készülnők vagy hitetlenek, vajon nem azt mondanák majd, hogy Őrjöngtök?

De ha valamennyien prófétálnának, és akkor menne be valamely hitetlen vagy hozzánk áttérni készülő, mindenki meggyőzné őt bűnös voltáról, mindenki ítéletet mondana róla,

és azáltal nyilvánvalókká lennének szívének titkai, és leborulva imádkoznák Istenhez, és vallást tenne arról, hogy Isten valóban jelen van tibennetek.

AZ ISTENTISZTELET HELYES RENDJE 26 Mind ebből mi következik, atyámfiak? Az, hogy amikor egybegyülekeztek, mindegyikőtöknek van (valami kegyelmi ajándéka): vagy zoltáréneke, vagy tanítása, vagy isteni kijelentése, vagy ismeretlen nyelven szól, vagy azt megmagyarázza; de mindegyik épülésekre szolgáljon.

Ha ismeretlen nyelven szól valaki, kettő vagy legföljebb három szóljon, és pedig egyik a másik után, és egyvalaki magyarázza meg;

de ha nem akad, aki megmagyarázza, akkor az ismeretlen nyelven szóló az eklézsiái egybegyülekezésem hallgasson; (ha mégis szól, csöndesen) szóljon önmagának és az Istennek.

Ami pedig a prófétákat illeti, ők ketten vagy hárman beszéljenek, és a beszédükről a többiek mondjanak ítéletet,

de ha egy ott ülő másvalamelyiknek (másvalamelyik prófétának) kijelentés adatik, az előtte szóló hallgasson el.

Mert valamennyien prófétálhattok, de csak egyik a másik után, hogy mindenki tanuljon és mindenki részesüljön intésben.

A prófétalelkek ugyanis engedelmeskednek a prófétáknak;

mert Isten nem a rendetlenségnek Istene, hanem a békességé. Mint a szenteknek minden eklézsiájában,

úgy a ti eklézsiátokban is (az egybegyülekezéseken) hallgassanak az asszonyok; mert nem engedhető meg nékik, hogy beszéljenek, hanem engedelmeskedők legyenek, amint azt az ótestamentomi törvény is rendeli.

Ha pedig valamit meg akarnak tanulni, azt otthon kérdezzék meg a férjüktől; mert szégyenére válik az asszonynak, ha az eklézsia egybegyülekezésem beszél.

VÉGSŐ SZÓ A KEGYELMI AJÁNDÉKOKRÓL 36 Tőletek származott az Istennek ígéje? Vagy csupán csak tihozzátok jutott el?

Ha valaki azt gondolja, hogy ő próféta, vagy a Lélektől ihletett ember, ismerje el, hogy amit néktek (a kegyelmi ajándékokról) írok, az az Úrtól vett parancsolat;

de ha nem ismeri el valaki, azt a valakit Isten sem ismeri el.

Azért atyámfiak, törekedjete a prófétálásra, és ne tiltsátok el az ismeretlen nyelveken szólást sem;

de (istentiszteleteiteken) mindent az illendőség szerint és jó rendben végezzetek el.

KRISZTUS FELTÁMADÁSA KÉTSÉGBEVONHATATLANUL IGAZ 1 Emlékeztetek titeket atyámfiai arra az evangéliumra, amelyet hirdettem tinéktek, amelyet el is fogadtatok, amelyben állótok ma is,

amely által üdvözültök is, ha megtartjátok azt szószerint úgy, amint én hirdettem tinéktek. Mert ha nem, akkor hiába lettetek hívőkké.

Mert elsősorban azt adtam elő néktek - amint én is másoktól vettem -, hogy az írások szerint Krisztus meghalt a mi bűneinkért,

és hogy az írások szerint eltemettetett, és hogy a harmadik napon feltámadt;

és hogy megjelent Képhásznak, azután a tizenkettőnek;

azután megjelent több mint ötszáz atyafinak szeme láttára, akik közül a legtöbben még most is élnek, néhányan azonban elhunytak;

megjelent Jakabnak is, azután mind az apostoloknak;

valamennyi közt legutoljára megjelent énnékem is, mint egy idétlennek (aki rendkívüli úton-módon lettem keresztyénné).

Mert én vagyok a legkisebb az apostolok közt, aki nem vagyok méltó arra, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem az Istennek ekléziáját.

De Istennek kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az Ő hozzám lehajló kegyelme nem lett hiábavalóvá, sőt sokkal többet munkálkodtam, mint ők (a többi apostolok) valamennyien, de nem én, hanem Istennek velem lévő kegyelme.

Tehát: akár én, akár ők, - ekképpen prédikáljuk ezeket, és ekképpen lettetek ti hívőkké.

AMINT KRISZTUS FELTÁMADT, ÚGY FELTÁMADNAK A HALOTTAK IS 12 Ha pedig Krisztusról az prédikáltatik, hogy Ő feltámadt a halálból, hogyan mondhatják köztetek némelyek, hogy nincs feltámadás a halálból?

Mert ha nincs feltámadás a halálból, úgy Krisztus sem támadt fel;

ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, sőt hiábavaló a ti hitetek is;

sőt még az is reánk bizonyul, hogy tanúbizonyoságtételünkkel Istenről hamis dolgokat állítunk, mert Istenről azt a tanúbizonyoságot tettük, hogy feltámasztotta Krisztust, akit azonban nem támaszthatott fel, ha csakugyan nincs feltámadás a halálból.

Mert ha a halottak nem támadnák fel, úgy Krisztus sem támadt fel;

de ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek, és még mindig bűneitekben vagytok.

Sőt azok az elhunytak is elvesztek, akik a Krisztushoz kapcsolták életüket.

Ha mi csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden más embernél szánalomraméltóbbak vagyunk. (Mint egy hamis reménység áldozata.)

Ámde Krisztus feltámadt a halálból! És zsengeje azoknak, akik elhunytak!

Míthogy ugyanis egy smber által jött e világba a halál, egy ember által kellett jönnie a halálból feltámadásnak is.

Amint ugyanis Ádámban vakmennyien meghalnak, úgy Krisztusban valamennyien életre jelnek.

Mindenki akkor, amikor a sor reá kerül; a zsenge: Krisztus; azután következnek a Krisztus eljövetelek azok, akik az övéi,

azután következik a vég, amikor Krisztus átadja a királyságot annak, aki Isten és Atya, és amikor megsemmisít minden (ördögi) felsőbbbséget, minden hatalmat és erőt.

Mert Krisztusnak addig kell uralkodnia, amíg zsámolyul lába alá teszi valamennyi ellenségét (Zsoltár 110:1);

és mint utolsó ellenség semmisíttetik meg a halál.

Ugyanis Isten mindent az Ő lába alá vetett. (Zsoltár 8:7) Amikor azonban (e zsoltárversben) azt mondja, hogy Őnéki minden alárendeltetett, világos, hogy csak Az nem, aki Krisztusnak mindent alárendelt.

Amikor azonban mindent alárendel Krisztusnak, akkor Őmaga a Fiú is alárendeltetik Annak, aki Őnéki mindent alárendelt, hogy Isten legyen minden mindenekben.

A FELTÁMADÁS HITE NÉLKÜL ÉRTELMETLEN AZ ÉLET 29 Egyébként (ha nincs feltámadás), mi értelme van annak, hogy némelyek a halottak javára megkeresztelkednek? Mert ha egyáltalában nem támadnak fel a halottak, miért is keresztelkednek meg azok javára?

Avagy (ha nincs feltámadás) mi is miért vállaljuk a veszedelmet órától órára?

Naponként halálos veszedelemben forgok; olyan igaz ez atyámfiái, mint a veletek való dicsekedésem Jézus Krisztusban a mi Urunkban.

Ha én csak közönséges ember módján küzdöttem a vadállatokkal Efezusban, mi hasznom abból? Ha nem támadnak fel a halottak akkor, amint mondják: együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk. (Ésaiás 22:13)

Ne engedjétek magatokat elámítani: A rossz társaság megrontja a jó erkölcsöt.

Legyetek józanok és ne vétkezzetek; mert közületek némelyek nem ismerik (a feltámadásunkat ígérő) Istent; megszegyenítésteekre mondom ezt.

A FELTÁMADÁS MIKÉNTJE; A FÖLDI TEST, - A LELKI TEST 35 De valaki talán majd azt kérdezi: Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jönnek majd vissza hozzánk?

Értelmetlen kérdés! Amit te elvetsz, nem lesz élővé, csak ha előbb elhal;

és amit te elvetsz, az nem az a növény, amely majd kikél, hanem valami csupasz vetőmag, talán búzmag, vagy valamely más növény magja;

Isten azonban a saját akaratának megfelelően testet ad annak a magnak, és pedig minden magnak a saját szerű testét.

Nem minden test ugyanaz a test, hanem (mivel Istennek végtelen sok lehetőség van hatalmában) más az emberek teste, más a négylábú állatok teste, más a madarak teste, más a halaké.

Vannak mennyei testek, és vannak földi testek; de más a mennyeieknek ragyogása (szépsége) és más a földieké.

Más a ragyogása a napnak, más a ragyogása a holdnak, és más a ragyogása a csillagoknak; ugyanis ragyogását tekintve különbözik egyik csillag a másiktól.

Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik mint múlandó, feltámasztatik mint el nem múló.

Elvettetik mint megvetett, feltámasztatik mint dicsőséges; elvettetik mint erőtelen, feltámasztatik mint erős;

elvettetik mint földi test, feltámasztatik mint lelki test. Ha van földi test, van lelki test is.

Ez meg is van írva így: Az első ember, Ádám élőlényé teremtetett (I. Mózes 2:7); a második Ádám pedig életet adó Lélekké.

De nem a lelki ember az első, hanem a földi, a lelki csak utána következik.

Az első ember (Ádám) földből való, földi, a második ember (Krisztus) a mennyből való.

Amilyen ama földből való ember, olyanok a földi emberek is; és amilyen ama mennyből való ember, olyanok a mennyei emberek is.

És amint hordoztuk a földinek ábrázatát, hordozni fogjuk a mennyeinek ábrázatát is.

Atyámfiai, még azt is megmondom néktek, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, és hogy ami múlandó, nem öröklí azt, ami el nem múló.

Imé, valami titkot mondom tinéktek: Nem fogunk valamennyien (a végső ítélet előtt) elhunyni, de (a végső ítélet napján) valamennyien át fogunk változni;

nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszó elhangzásakor; mert trombita fog szólni, és akkor a halottak feltámadnak el nem múló testben, mi pedig át fogunk változni.

Mert kell, hogy ez a múlandó testünk magára öltse azt, ami el nem múló, és hogy ez a halandó testünk halhatatlanságot öltson magára.

Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságot ölt magára, és ez a halandó test halhatatlanságot ölt magára, akkor teljesedik majd be az írás szava: Az (isteni) győzelem elnyelte a halált.

Halál, hol van a te győzedelmed? Halál, hol van a te fullánkod? (Ésaiás 25:8; Hóseás 13:14)

A halálnak fullánkja pedig a bűn, a bűnnek ereje pedig a törvényben rejlik.

De hála legyen az Istennek, aki a mi Urunk Jézus Krisztus által a győzedelmet adja minékünk.

Azért szeretett atyámfiak, legyetek állhatatosak és megingathatatlanok, az Úr ügyében munkálkodók közt mindenkor elsők legyetek, tudván hogy az Úr szolgálatában nem hiába fáradoztok.

A SZERETETADOMÁNYOK ÖSSZEGYŰJTÉSÉNEK MÓDJA 1 Ami pedig a (jeruzsálemi) szentek részére való pénzugyűjtést illeti, ti is úgy csináljátok, amint azt Galácia ekléziáiban elrendeltem.

A hétnek első napján mindegyikőtök tegyen félre és gyűjtsön össze annyit, amennyit tud, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor hozzátok érkezem.

Amikor pedig majd hozzátok érkezem, azokat akiket ti megbízható embereknek tartotok, ajánló levéllel el fogom küldeni, hogy vigyék el Jeruzsálembe a ti adományotokat.

Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek Jeruzsálembe, akkor majd velem együtt mehetnek.

ÚTITERVEK; ÉRTESÍTÉS TIMOTHEUSRÓL ÉS APOLLÓSZRÓL 5 Tihozzátok akkor megyek majd el, amikor Makedónián már általmentem, mert Makedónián át megyek hozzátok;

tinálatok azonban ott maradok, vagy talán a telet is ott töltöm, hogy aztán ti bocsássatok el engemet oda, ahová mennem kell.

Mert nem csak futtában akarok titeket látni; remélem ugyanis, hogy valamennyi ideig nálatok maradhatok, ha az Úr megengedi.

Efezusban azonban pünkösdig itt maradok;

mert itt nagy és sokatígérő munkálkodásra nyílt előttem kapu, bár az ellenség is sok.

Ha pedig Timotheus hozzátok érkezik, legyen rá gondotok, hogy félelem nélkül forgolódhassék köztetek, mert ő is az Úr ügyében munkálkodik, mint én.

Azért hát senki jelentéktelen embernek ne nézze őt. Békességgel bocsássatok el őt aztán útjára, hogy hozzám jöjjön, mert várom őt és a vele jövő atyafiakat.

Ami pedig Apollósz atyánkfiát illeti, gyakran kértem őt, hogy menjen el tihozzátok a tőlem hozzátok visszatérő atyafiakkal együtt; de most semmiképpen sem akar útrakelni; azonban elmegy majd hozzátok, amikor arra jó alkalom kínálkozik.

VÉGSŐ INTELMEK, AJÁNLÁSOK, ÜDVÖZLÉSEK, KÖSZÖNTÉSEK 13 Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!

Minden dolgotokat szeretettel végezzétek el!

Kérlek titeket atyámfiak - ismeritek Sztephánász házanépét: hogy ők Ákháia zsengéje, és hogy ők odaszánták magukat a szenteknek szolgálatára -,

mondom: kérlek titeket, hogy ti is engedelmeskedjétek az ilyeneknek, és mind azoknak, akik ővelük együtt munkálkodnak és fáradoznak.

Örülök annak, hogy Sztephánász, Fortunatus és Ákháikosz eljöttek hozzám, mert ők kárpótolnak engemet azért, hogy ti tőlem távol vagytok

mert ők megnyugtatták az én lelkemet is, a tiéteket is. Az ilyen embereket becsüljétek meg.

Köszöntenek titeket az ázsiai eklézsiák. Nagyon melegen köszönt titeket az Úrban Ákülász és Priszka az ő házukban egybegyülekező eklézsiával együtt.

Köszöntenek titeket az atyafiak valamennyien. Köszöntsétek egymást szent csókkal.

Saját kezemmel írom ide a magam köszöntését én - Pál.

Ha valaki nem szereti az Urat, az legyen átkozott. Marana tha - Urunk eljön!

Az Úr Jézus kegyelme legyen tivéletek!

Az én szeretetem vele van mindegyikötökkel a Jézus Krisztusban!

Pál, Istennek akaratából Jézus Krisztusnak apostola és Timotheus atyánkfia, az Isten Korinthusban élő eklézsiájának mind azokkal a szentekkel együtt, akik az egész Ákháiban vannak:

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

PÁL HÁLÁT AD ISTENNEK VIGASZTALÁSÁÉRT ÉS A HALÁLOS VESZEDELEMBŐL VALÓ SZABADÍTÁSÁÉRT
3 Áldott legyen a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, a könyörületeségnek Atyja és minden vigasztalásnak Istene,

aki megvigasztal minket minden mi szorongattatásunkban azért, hogy aztán mi is meg tudjuk vigasztalni a sokféle szorongattatásban élőket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

Mert amiképpen bőségesen részesülünk Krisztus szenvedéseiben, azonképpen a Krisztus által bőséges a mi megvigasztaltatásunk is.

De akár szorongattatunk, az tinéktek megvigasztalástokra és idvességtekre szolgál; akár vigasztalásban van részünk, az a ti megvigasztaltatástokra szolgál, és a mi megvigasztaltatásunk megmutatja erejét azon szenvedéseitek állhatatos elhordozásában, amely szenvedéseket mi is hordozunk.

Ezt bizton reméljük felőletek, mert tudjuk, hogy velünk együtt részesültök úgy a szenvedésben, mint a megvigasztaltatásban.

Azt sem akarjuk atyámfiak, hogy ti ne tudjatok arról a szorongattatásról, amely minket Ázsiában ért; mert mi ott szertelenül, erőnk felett annyira szorongattatunk, hogy életben maradásunk is kétséges volt;

és mimagunk is úgy láttuk már hogy meg kell halnunk. Ez azért történt, hogy ne mimagunkban bizakodjunk, hanem a halottak feltámasztójában, Istenben,

aki olyan nagy halálos veszedelemből szabadított meg minket, és meg is fog szabadítani. Őbenne reménykedünk, hogy a jövőben is meg fog szabadítani.

ha az érettünk való imádkozással ti is segítségünkre lesztek, hogy érettünk sok ember gyakorta adjon hálát a nekünk kegyelmesen adott szabadításért.

PÁL VÉDEKEZIK AZ ELLEN A VÁD ELLEN, HOGY LEVELEI MEGBÍZHATATLANOK 12 Mi tehát azzal dicsekedünk, hogy lelkiismeretünk tanúskodik arról, hogy mi isteni szentséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem isten kegyelmével forgolódtunk a világban, kiváltképpen pedig tikóztetek.

Nem is írunk néktek (leveleinkben) semmi mást, csak azt amit olvastok és meg is értetek; remélem pedig, hogy teljesen is meg fogtok minket érteni,

mint hogy részben már meg is értettetek minket, úgyhogy a mi Urunknak Jézus Krisztusnak napján dicsekedtek majd mivelünk, amiképpen mi is tivéletek.

PÁL KÖZLI ÚTITERVÉT ÉS VÉDELMEZI MEGBÍZHATÓSÁGÁT 15 És ezzel a bizodalommal akartam már előbb hozzátok elmenni, hogy másodízben részesüljeteke kegyelemben.

Tőletek akartam aztán elmenni Makedoniába, és Makedoniából ismét hozzátok menni, hogy aztán ti bocsássatok el engemet Júdeába.

Amikor ezt elmémben forgattam, talán csak nem voltam ingadozó? Vagy talán amit elmémben forgatok, azt test szerint (nem őszintén) gondolom, úgyhogy nálam az „igenis" egyúttal azt is jelenti, hogy „nem"?

Isten a tanúm, hogy az ige, amelyet néktek hirdetünk, nem: egyszer „igenis", máskor „nem".

Mert Istennek fia Jézus Krisztus, akit mi - énmagam, Szilvánosz és Timotheus - köztetek hirdettünk, nem volt egyszer „igenis", máskor „nem", hanem Őbenne az „igenis" valósult meg.

Mert Istennek amennyi ígérete csak van, az mind Krisztusban teljesedett be (lett „igenis"), azért mi is Őáltala mondunk „Áment" Istennek dicsőségére.

Aki pedig minket tivéletek egyútt szorosan Krisztushoz erősít és felken, - Isten az;

és Ő el is pecsételt minket a magáéivá, és foglalóul a Szentlelket adta szívünkbe.

MIÉRT NEM MENT PÁL KORINTHUSBA; EMLÍTI A „KÖNNYEL ÍRT LEVÉL" ÍRÁSÁNAK KÖRÜLMÉNYEIT 23 Isten legyen a tanúm, hogy igazat mondok: Eddig csak azért nem mentem Korinthusba, hogy titeket kíméljelek.

Ezzel nem azt mondom, hogy mi uralkodunk a ti hiteteken, hanem azt, hogy mi gyarapítani kívánjuk a ti örömtöket; mert ti erősen álltok a hitben.

Azt végeztem el hát magamban, hogy ha elmegyek tihozzátok, ne okozzak ismét szomorúságot.

Mert ha én titeket megszoróítalak, lesz-é valaki, aki megvidámítson engem? Csak az a valakim vidámíthat meg, akit én megszoróítok.

Azért írtam meg hát éppen ezt tinéktek, hogy hozzátok menvén, ne szomorkodjam azok miatt, akiknek örölnöm kellene, mert mindnyájatokról az a meggyőződéseem, hogy az én örömem mindnyájatok öröme.

Mert azt a levelet, amelyet küldtem néktek, sok szorongással, aggódó szívvel, sok könnyhullatással írtam; nem azért, hogy megszoróítsalak titeket, hanem azért, hogy megismerjéteke szeretetemet, amelyet kiváltképpen irántatok érzek.

RENDELKEZÉS A FÜGGŐBEN LÉVŐ SÉRELMES ÜGYRŐL; PÁL ELFOGADJA A KORINTHUSIAKNAK EZ ÜGYBEN VALÓ RENDELKEZÉSÉT 5 Ha pedig valaki szomorúságot okozott, nem engemet szomorított meg, hanem némiképpen - hogy sokat ne mondjak -, titeket mindnyájatokat.

Az olyanak elegendő az a büntetés, amelyet a többség már reámért;

azért ti inkább bocsássatok meg néki és vigasztaljátok, hogy a szerfelett való bánat meg ne eméssze őt.

Azért kérek titeket, hogy tanúsítsatok iránta szeretetet.

Mert azért is írtam azt a levelet, hogy titeket próbára tegyelek, vajon minden tekintetben engedelmesek vagytok-é.

Akinek azonban ti megbocsátotok valamit, annak én is megbocsátok; én ugyanis Krisztus színe előtt tiérettetek már meg is bocsátottam, ha ugyan volt mit megbocsátanom.

Mert nem engedhetjük meg, hogy a Sátán megcsaljon minket. Ugyanis nagyon jól ismerjük az ő szándékait.

PÁL UTAZÁSA TRÓÁSZON ÁT MÁKEDONIÁBA; HÁLÁT AD ISTENNEK AZÉRT, HOGY MÉLTÓVÁ TETTE ÖT AZ APOSTOLI SZOLGÁLATRA 12 Amikor pedig elmentem Tróászba, hogy ott Krisztus evangéliomát hirdessem, jóllehet az Úr által előttem kitárt ajtóra találtam,

mégsem volt az én lelkemnek nyugalma, mert nem találtam ott Titust az én atyámfiát; azért hát búcsút vettem a tróásziaktól, és tovább mentem Makedoniába.

De hála légyen az Istennek, aki az Ő diadalmenetében minket mindenkor magával visz a Krisztus szolgálatában, és miáltalunk minden helyen kijelenti az ő ismeretének jó illatát!

Mert mi Krisztus által Istennek ajánlott kedves jó illat vagyunk, azok közt is, akik üdvözlnek, azok közt is, akik elkárhoznak;

ezeknek ugyan halálnak illata halálra, azoknak azonban életnek illata életre. És erre (a szolgálatra) kicsoda alkalmas? (Én és munkatársaim.)

Mi: mert mi nem vagyunk olyanok, mint sokan azok, akik Isten igéjével kufárkodnak, hanem mint őszinte emberek, sőt mint Isten küldöttei, Isten színe előtt Krisztus szolgálóiként szólunk.

PÁLNAK AJÁNLÓLEVELE: A KORINTHUSI EKLÉZSIA 1 Kezdjük már ismét „mimagunkat ajánlani”? Vagy talán csak nincsen szükségünk minékünk - mint némelyeknek - másoktól tinéktek írt, vagy általatok írt ajánlólevelekre?

Nincsen, mert a mi ajánlólevelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, és ezt a levelet minden ember elolvashatja és megértheti.

Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, és pedig nem tintával, hanem az élő Istennek Lelkével írott levele, amely nem kőtáblákra van írva, hanem emberi szívekre mint táblákra.

AZ ÚJTESTÁMENTOMI APOSTOLI SZOLGALAT MARADANDÓ DICSŐSÉGE 4 Ilyen bizodalunk pedig Istenben van Krisztus által

Nem abban van a bizodalunk, hogy mi magunktól alkalmasok vagyunk valamiről (munkánk eredményéről) ítéletet mondani; nem, a mi rátermettségek Istenből van;

Ő tett minket alkalmasok, hogy szolgáljunk egy új szövetségnek, amely nem a betű (nem az ótestamentomi törvényszolgálat), hanem a Lélek, mert a betű megöl, a Lélek ellenben megelevenít.

Ha pedig már a halálra juttató - betűvel köre vésett -szolgálat is olyan dicsőséges volt, hogy izráél fiai nem tudtak Mózesnek arcára tekinteni az ő arcának egyébként elmúló fényessége miatt,

hogyan ne lenne sokkal dicsőségesebb a Lélek szolgálata?

Mert ha már a kárhozzátást hirdető szolgálat dicsőséges volt, mennyivel inkább bővelkedik dicsőségben a megigazulást hirdető szolgálat.

Valóban, már nincs is dicsősége az egykor dicsőítettnek (a törvény szolgálatának) az evangélium szolgálatának túlradó dicsősége miatt.

Mert ha már az elmúló is dicsőséges volt, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó!

AZ ÓSZÖVETSÉG NÉPÉNEK LELKÉRE BORULÓ LEPLET CSAK KRISZTUS TUDJA LEVENNI 12 Minthogy tehát ilyen a mi reménységünk (vagyis az, hogy apostoli szolgálatunk dicsősége maradandó), teljes nyíltsággal szólunk,

és nem cselekszünk úgy, mint Mózes, aki leplet borított arcára azért, hogy múlandó dicsőségének eltűnését izráél fiai ne lássák.

De (az nem használt, mert) az ő elméjük eltompult, hiszen mind a mai napig ugyanaz a lepel borítja az Ó Testamentomot, amikor azt olvassák, és rajta is marad, mert az csak Krisztus által tűnik el.

Bizony mindmáig, amikor Mózes könyvét olvassák, lepel borul a szívükre.

De amikor izráél az Úrhoz megtér, levéteik róla a lepel.

Az Úr pedig: a Lélek; ahol pedig az Úrnak Lelke van, ott szabadság van.

Mi pedig valamennyien, akik fedetlen arccal mintegy tükörben szemléljük az Úrnak dicsőségét, az által ugyanolyanná átalakulunk, mint Ő, dicsőségéből (mindig nagyobb) dicsőségbe, és ez az Úr által történik, aki Lélek.

PÁL SZOLGALATÁBAN NEM CSÜGGED EL, ÉS AZ IGAZSÁGOT NYÍLTAN HIRDETI 4 1 Azért - mivel Isten kegyelméből ez a mi szolgálatunk - nem csüggünk el,

hanem távol tartjuk magunkat mind attól, amit az emberek szégyenérzetből eltitkolnak, és nem sántikálunk ravaszságban, és nem hamisítjuk meg Istennek ígését, hanem nyíltan hirdetjük az igazságot, és úgy bízzuk magunkat Isten színe előtt minden emberi jó lelkiismeret ítéletére.

De ha leplezett is a mi evangéliumunk, csak azoknak leplezett, akik elvesznek.

Nézik, a hitetleneknek elhomályosította elméjét ennek a világnak istene, hogy ne lássák meg a Krisztus dicsőséges evangéliomának tiszta fényét; Ő Istennek hű képemása.

És mi nem mimagunkat hirdetjük, hanem Jézus Krisztust az Urat, mimagunkat pedig úgy (tekintjük), mint Jézusért a ti szolgáitokat.

Mert az az Isten, aki (a teremtéskor) így szólt: „Sötétségből világosság ragyogjon fel” (I. Mózes 1:3; Ésaías 9:1), - ömaga gyújtott a mi szívünkben világosságot, hogy Krisztus arcán felragyogjon minékünk Isten dicsőségének ismerete.

PÁLT SZENVEDÉSE ÉS ÜLDÖZTETÉSE KÖZÖSSÉGBE VONJA KRISZTUSSAL 7 Ez a mi kincsünk pedig cserépedényekben van, hadd legyen nyilvánvaló, hogy Istennek rendkívüli ereje és nem a mi erőnk az, hogy:

mindenfelől szorongatnak minket, de nem nyomhatnak agyon, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe,

üldöztetünk, de Isten nem hágy el minket, földre tiportatunk, de nem pusztulunk el;

mindenkor halandó testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.

Mert mi e földi életben Jézusért szakadatlanul halálra adatunk, hogy aztán Jézusnak élete is látható legyen a mi halandó testünkben.

Azért hát a halál mirajtunk mutatja meg erejét, az élet pedig tirajtatok.

Minthogy pedig a hitnek ugyanaz a Lelke él mibennünk, mint abban, aki ezt írta: Hittem, azért szóltam (Zsoltár 116:10), mi is hiszünk és azért szólunk,

mert tudjuk, hogy Isten, aki feltámasztotta az Úr Jézust, Jézussal együtt minket is fel fog támasztani, és veletek együtt Ömaga elé fog állítani,

Mind ez pedig tiérettetek történik, hogy amikor a kegyelem megsokasodik, akkor egyre többen adjanak hálát Isten dicsőségére.

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG FELÉ TEKINTŐ HÍVŐNEK DIADALMAS HITVALLÁSA 16 Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk (a testünk) romlik is, benső emberünk (a lelkünk) mégis napról napra megújul.

Mert a pillanatnyi csekély szorongattatás a dicsőségnek minden mértékét meghaladó örökös bőségét szerzi meg minékünk,

mert mi nem a láthatókra szegezzük tekintetünket, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók mulandók, a láthatatlanok örökkévalók.

PÁL VÁGYÓDIK A MENNYEI HAZÁBA ÉS ARRA, HOGY AZ ÚRHOZ HAZAKÖLTÖZZÉK 1 Mert tudjuk, hogy amikor a mi földi házunk, ez a sátor szétbomlik, Isten fölépít minket: nem kézzel csinált, örökkévaló házat ad a mennyben.

Azért, amíg e földi testben élünk, sóhajtozunk, mert azt kívánjuk, hogy mennyei házukba költözhessünk,

mert ha abban lesz lakozásunk, nem fogunk mezíteleneknek (test nélkülieknek) találatni.

Mert mi, akik még e földi testben sátorozunk, szorongva sóhajtozunk, mert nem levetkőztetni kívánunk, hanem felöltöztetni, hogy azt, ami halandó, elnyelje az élet.

Aki pedig lehetővé tette, hogy éppen ez megtörténjék mivelünk, az: az Isten; Ő az, aki foglalóul erre a Lelket adta minékünk.

Azért hát mindenkor bizakodunk és tudjuk, hogy amíg a földi testben van lakozásunk, az Úrtól távol van lakozásunk; -

mert hitben járunk, nem színről-színre látásban; -

de mégis bizakodunk, és annál inkább kívánunk e földi testből kiköltözni és az Úrhöz hazaköltözni.

Azért szívvel-lélekkel arra törekedünk, hogy akár e földi testben lakozunk, akár kiköltözünk e földi testből, kedvesek legyünk Őnéki.

Mert minékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztusnak ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megkapja jutalmát vagy büntetését azért, ami jót vagy rosszat földi életében cselekedett. (Róm 14:10)

AZ APOSTOL TÖREKVÉSE AZ, HOGY EMBEREKET NYERJEN MEG ÉS SZOLGÁLJA ŐKET 11 Minthogy tehát tudjuk, hogy az Urat (mint a mi bíránkat) félnünk kell, azért arra törekedünk, hogy embereket nyerjünk meg; Isten előtt pedig nyilván van a mi életünk; remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretek előtt is nyilván van.

Ezzel nem akarjuk magunkat tinéktek ismét ajánlani, hanem alkalmat adunk néktek a mivelünk való dicsekedésre, hogy tudjatok mit felelni azoknak, akik testi elsőbbségükkel dicsekedhetnek ugyan, de szívük tisztaságával nem.

Ha pedig „nem voltunk eszünkön”, Istennek szolgálatában történt az; de ha „eszünkön voltunk”, az a ti szolgálatokban történt.

AZ APOSTOL AZ ISTENNEL VALÓ MEGBÉKÉLÉST SZOLGÁLJA 14 Krisztusnak ránk áradó szeretete ösztökél minket, - mint- hogy ráeszméltünk arra: hogy ha egy meghalt mindenkiért, úgy hát azok (vele együtt) mind meghaltak;

és Ő azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezentúl ne maguknak éljenek, hanem Annak, aki őérettük meghalt és feltámadt.

Azért mi mostantól fogva senkit sem testi megjelenése szerint ismerünk; sőt ha ismertük is testi megjelenése szerint Krisztust, most már nem így ismerjük.

Azért ha valaki eggyé lett Krisztussal, új teremtmény az; a régiek elmúltak, íme, minden újjá lett.

Mind ez pedig Istennek műve; Ő Krisztus által megbékéltetett minket magával, és a megbékéltetést hirdető szolgálatot mireánk bízta;

Isten ugyanis Krisztus által megbékéltette magával a világot: nem róta fel nekik vétkeiket, és mireánk bízta, hogy ezt a megbékéltetést hirdessük.

Krisztus nevében járunk tehát követségben, mintha Isten kérne titeket miáltalunk: Krisztusért kérünk titeket, béküljete meg az Istennel.

Mert Isten Krisztust, akiben nem volt bűn, bűnné (bűneinkért való áldozattá) tette miérettünk, hogy mi Őáltala Istennek igazságosságává (megigazultakká) legyünk.

Istennek munkatársaiként hirdetvén tehát a megbékéltetést, intünk titeket, hogy Istennek kegyelmét ne hiába vegyétek;

mert Ő mondja: Kedvező időben meghallgattalak téged, és az üdvösség napján megsegítettelek téged (Ésaiás (49:8); ímé, most van az Istentől rendelt nagyon kedvező idő, ímé, most van az üdvösség napja!

ISTEN SZOLGÁINAK A MINDENNAPI ÉLET SZORONGATTATÁSAI ÉS KÖTELESSÉGEI KÖZT IS MEG KELL ŐRIZNI APOSTOLI JELLEMÜKET 3 Senkit semmiben nem botránkoztatunk meg, hogy szolgálatunkat (a mi hibánk miatt) ócsárlás ne érje,

hanem minden tekintetben úgy ajánljuk magunkat, mint Istennek szolgálóit, sokszor tanúsított állhatatosságban: szorongattatásban, szükségben, Ínségben,

megveretésben, bebörtönzésben, háborgattatásban, fáradságos munkában, álmatlan virrasztásban, éhezésben.

Ajánljuk magunkat: feddhetetlen tisztaságban, keresztyén ismeretben, hosszútűrésben, jóságban, a Szentlélek birtokában, őszinte szeretetben,

az igazság hirdetésében, Istennek erejében; az igazságosságnak jobb felől és bal felől való fegyvereivel,

tisztesség által és gyalázat által, rágalmozás által és megbecsülés által; mint ámitók és mégis igazak,

mint ismeretlenek és mégis jól ismertek, mint halálos veszedelemben forgók, és íme, mégis élők, mint akik fenýítettünk, de nem öletünk meg,

mint megszorítottak, de mindig örvendezők, mint szegények, mégis sokakat gazdagítók, mint akiknek semmijük sincs, és mégis minden az övék.

SZÍVÜNK KITÁRULT ELŐTTETEK, ... VIZSONZÁSUL TI IS TÁRJÁTOK KI SZÍVETEKET 11 Korinthusiak, nyíltan megmondtam néktek mindent, szívem kítárult előttetek;

mi nem vagyunk szűkkeblűek irántatok, de ti szűkkeblűek vagytok irántunk;

mint gyermekeimnek mondom: vizsonzásul ti is tárjátok ki előttem szíveteket.

FELHÍVÁS A HITETLENEKKEL VALÓ SZAKÍTÁSRA ÉS A TELJES MEGSZENTELEŐDÉSRE 14 Hitetlenekkel semmi közösséget ne tartsatok, mert mi közössége van egymással az igazságosságnak (keresztyén kegyességnek) és a törvénytelenységnek, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

Hogyan egyeztethető össze Krisztus Beliállal, vagy miben lehet közössége a hívőnek a hitetlennel?

Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mi pedig az élő Istennek temploma vagyunk, amint Isten mondta: Köztük lakozom és köztük járok, Istenük leszek és ők az én népem lesznek. (III. Mózes 26:11-12)

Azért menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, mondja az Úr, és tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket,

és atyátokká leszek néktek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, -mondja az Úr, a Mindenható. (Ésaiás 52:11; Jeremiás 31:9)

Minthogy tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki szennytől, és a mi megszentelődésünket Isten félelmében vigyük véghez.

PÁL A KORINTHUSIAK BIZALMÁBA AJÁNLIJA MAGÁT, ÉS ÖRVEND SZERETETÜK MEGNYILVÁNULÁSÁNAK 2 Fogadjatok be minket szívetekbe; hiszen senkit nem károsítottunk meg, senkit nem rontottunk meg, senkit nem csaltunk meg.

Nem azért mondom ezt, hogy vádoljalak titeket; hiszen az előbb mondtam, hogy szívünkbe vagytok zárva, hogy együtt éljünk, együtt haljunk.

Nagy a bizodalomom tibenetek, nagy a dicsekedésem tivéletek, telve vagyok vigasztalódással, felette nagy az én örömöm minden mi szorongatásunk ellenére is.

Mert akkor is, amikor (Tróászból) Makedoniába megérkeztünk, nem jutottunk semmi testi nyugodalomhoz, hanem minden tekintetben csak szorongattunk: Kívül harc, belül félelem szorongatott.

De Isten, aki megvigasztalja a megalázottakat, megvigasztalt minket Titus megérkezése által;

de nem csak az ő megérkezése által, hanem azzal a vigasztalással is, amellyel ő nálatok megvigasztalódott; hírül hozta ugyanis minékünk a ti utánam való vágyódásokat, a ti bánkódásokat, és azt, hogy védelmemre keltetek, úgyhogy én méginkább örvendeztem.

A „KÖNNYEL IRT LEVÉL” EREDMÉNYE: A KORINTHUSIAKNAK OKOZOTT SZOMORÚSÁG ÜDVÖSSÉGRE VEZETŐ MEGTÉRÉST SZERZETT, ÉS EZÉRT PÁL BÍZIK A KORINTHUSIAKBAN 8 Mert ha megszorítottalak is titeket azzal az előbbi levelemmel, nem bánom; ha megbántam is, - mert látom, hogy az a levél ideig-óráig megszorított titeket, -

most mégis örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem azért, mert megtérésre szomorodtatok meg; mert úgy szomorodtatok meg, ahogy Isten akarja, hogy miattunk semmi tekintetben ne szenvedjétek kárt.

Mert az Isten akarata szerint való szomorúság üdvösségre vezető megtérést szerez, amelyet az ember soha nem bán meg. A világ szerint való szomorúság azonban halált okoz.

Mert íme, éppen ez, hogy ti Isten akarata szerint szomorodtatok meg, milyen nagy, nemes felbuzdulást ébresztett bennetek, sőt védekezést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt a vétkesek megbüntetését.

Azért ha írtam is néktek, nem a sértő miatt, és nem a megsértett miatt írtam, hanem azért, hogy irántunk való felbuzdulástok nyilvánvalóvá legyen tinálatok Isten színe előtt.

Ezáltal mi megvigasztalódtunk. E mi megvigasztalódásunkon kívül még sokkal inkább örvendeztünk Titus örömén, mégpedig azon, hogy az ő lelkét ti valamennyien megnyugtattátok;

mert ha én őelőtte valamennyire dicsekedtem tivéletek, azzal nem szégyenültem meg; és amint mindent igazán mondtam el tinéktek, éppen úgy igazat mondtam akkor is, amikor Titus előtt tivéletek dicsekedtem.

És ő most különösen jó szívvel gondol rátok, amikor visszaemlékezik mindnyájatoknak engedelmességére és arra, hogy milyen félelemmel és remegéssel fogadtátok őt.

Örülök, hogy minden tekintetben bízhatom bennetek.

PÁL RENDELKEZIK A SZERETETADOMÁNYOK EGYBEGYŰJTÉSÉRŐL 1 Atyámfiak, tudtokra adjuk néktek Istennek azt a kegyelmét, amelyben Makedonia eklézsiái részesültek,

vagyis azt, hogy szorongattatásukban sok megpróbáltatás közt bőséges az ő örömük, és bár rendkívül szegények, őszinte jóságuk gazdag adakozásban nyilatkozott meg.

Mert tanúbizonyságot teszek róla, hogy erejükhöz képest, sőt erejükön felül önként adakoztak, és sürgető könyörgéssel kérték tőlünk azt kegyet, hogy a szenteket gyámolító adakozásban résztvehessenek;

de nemcsak ezt tették, hanem még azt is, hogy Isten akaratából önmagukat adták elsősorban az Úrnak és azután minékünk;

azért hát bízattuk Titust, hogy amiképpen előbb elkezdette, azonképpen végezze is be nálatok ezt a gyűjtést.

Amiképpen azonban mindenben bővelkedtek: hitben és a beszédben való ügyességben, ismeretben s mindenféle buzgóságban és a tőletek mireánk áradó szeretetben, - rajta legyetek, hogy ebben a kegyes szolgálatban is bővelkedjete!

Nem parancsolatként mondom ezt, hanem azért, hogy kipróbáljam, hogy a mások buzgóságához mérten valóságos-é a ti szeretetetek;

ismeritek ugyanis a mi Urunknak Jézus Krisztusnak azt a kegyelmét, hogy Ő jóllehet gazdag, tiérettetek szegénnyé lett, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Tanácsot is adok ebben az ügyben; jó hasznát vehetitek, minthogy szándékkal is, tettel is már egy évvel ezelőtt elkezdtétek.

Most hát amit tettel elkezdtétek, vigyétek véghez, hogy amiképpen megvan a jóakarató szándék, azonképpen legyen meg a véghezvitel is, mégpedig tehetségetekhez képest.

Mert ha a jóakarát megvan, az Isten előtt aszerint kedves, amije az adakozónak van, nem aszerint, amije nincsen.

Ne úgy segítsetek másokat, hogy azoknak megkönnyebbüljön az életük, a tiétek meg nehezebbé válják; hanem úgy, hogy az egyenlőség mértéke szerint

e mostani időben a ti bővelkedétek pótolja ki azoknak szűkölködését, hogy majd máskor azoknak bővelkedése pótolja ki a ti szűkölködésüket, hogy így helyreálljon az egyenlőség.

Amint meg van írva: Aki a mannából sokat szedett, nem bővelkedett, aki keveset szedett, nem szűkölködött. (II. Mózes 16:18)

Hála legyen Istennek, aki Titus szívébe ugyanazt az értetek buzgó jóakaratot oltotta, mint az enyémbé;

mert nemcsak hogy készségesen fogadta kérésemet, hogy tihozzátok elmenjen, de minthogy olyan nagyon buzgólkodik értetek, önként ment el tihozzátok.

Ővele együtt küldtük el azt az atyánkfiát, akinek az evangéliom szolgálatában szerzett jó híre minden eklézsiában elterjedt.

De ami még ennél is több, őt az eklézsiák útitársunkul is választották ebben a kegyes szolgálatban, amelyben mi szolgálunk magának az Úrnak dicsőségére és a mi segítőkészségünk megmutatására.

Így törekedünk magunktól távol tartani azt a veszedelmet, hogy a bőséges adományok egybegyűjtésének szolgálata közben minket valami rágalmazás érhesen;

mert gondunk van arra, ami erkölcsileg helyes nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Ővelük együtt küldtük el azt az atyámfiát is, akinek buzgó voltát sok ügyben sokszor kipróbáltam, és aki most még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik tibennetek.

Akár Titusról van tehát szó: ő az én munkatársam és köztetek munkálkodó segítségem; akár az ővele küldött atyánkfiáról van szó: ők az eklézsiák küldöttei, Krisztusnak dicsősége.

Tanúsítatok irántuk szeretetet, és bizonyítsatok be nekik-hogy méltán dicsekedtünk tivéletek az eklézsiák színe előtt.

A (jeruzsálemi) szenteket gyámolító adakozásról szükségtelen tinéktek többet írnom,

mert ismerem készségeket, amellyel - hogy titeket dicsérjelek, - a mákedoniaiaknak dicsekedem is, amikor azt mondom, hogy: Ákháia a múlt esztendő óta kész (az adományok elküldésére), és hogy a ti buzgóságtok sokakat adakozásra serkentett.

Mindazonáltal azért küldtem el az (előbb említett) atyafiakat, hogy a veletek való dicsekedésünk ebben a dologban hiábavalóvá ne legyen, és hogy amint rólatok mondtam, valóban készen legyetek,

nehogy ha a mákedoniaiak velem együtt hozzátok érkeznek, és titeket készületlenül találjanak, ebben a bennetek vetett bizodal munkban szégyent valljunk: mi, hogy ne mondjam: ti.

Azért tartottam szükségesnek, hogy az atyafiakat arra kérjem, utazzanak el előre tihozzátok, gyűjtsék össze előre az általatok már megígért áldott adományokat, hogy azok úgy legyenek készen, mint a jólelkű embernek szíves, és nem úgy, mint a fősvénynek kényszeredett adománya.

ISTEN A SZÍVESEN ADAKOZÓT SZERETI 6 Azt pedig gondoljátok meg, hogy aki szűk marokkal vet, szűken fog aratni, aki pedig teli marokkal vet, bőségesen fog aratni.

Mindenki, amint eltökélte szívében, úgy adjon, ne kedvetlenül vagy kényszerítésnek engedve; mert Isten a szívesen adakozót szereti.

Istennek van hatalma arra, hogy gazdagon reátok árassza minden kegyelmét úgy, hogy mindenkor minden tekintetben jól ineg tudjatok élni és úgy, hogy bőségetekből jusson minden jó cselekedetre, amint meg van írva: Osztozott, adott a szegényeknek; ami jót cselekedett, örökké megmarad. (Zsoltár 112:9)

Isten pedig, aki vetőmagot ad a magvetőnek és eledelül kenyeret, megadja majd és megsokasítja vetésteget, és megnöveli majd jó cselekedeteiteknek termését.

Így minden tekintetben meggazdagodtok, hogy teljes jószívúséggel adakozhassatok; és ez miáltalunk Isten iránt való hálaadásra serkent (minden megsegítettet).

Mert a szeretetnek ez a szolgálata nemcsak hogy segít a szűkölködő jeruzsálemi szenteken, hanem gazdag áldás is követi azáltal, hogy sokan hálát adnak érte Istennek.

Ezért a ti kipróbált hűségű szeretetmunkátokért dicsőítik Istent, mert látják, hogy ti vallást tesztek Krisztus evangéliomáról és annak engedelmeskedtek, és hogy jószívúségetekkel testvéri közösséget vállaltok velük és mindenkivel.

És mivel Istennek kegyelme bőségesen árad tireátok, ők imádkoznak tiérettetek és vágyódnak utánatok.

Hála legyen az Istennek az Ő szavakkal el nem mondható nagy ajándékáért!

PÁL TILTAKOZIK HÁROM VÁD ELLEN: TAGADJA, HOGY Ő BÁTORTALAN ÉS TEST SZERINT ÉL (10:1-6), HOGY SZEMÉLYES MEGJELENÉSE ERŐTELEN (10:7-n), HOGY MÉRTÉKEN FELÜL DICSEKEDIK (10:12-18)
1 Énmagam Pál, Krisztus szelídségére és jóságára emlékeztetve intelek titeket, én, aki ellenfeleim szerint köztetek, szemtől-szembe alázatos vagyok, távollétemben azonban bátor vagyok veletek szemben;

én kérlek titeket arra, hogy amikor köztetek jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem azon meggyőződésem szerint, amely szerint felelősségre kívánok vonni némelyeket, akik úgy vélik, hogy mi test szerinti életet élünk.

Mert mi jóllehet testben élünk, mégis nem test szerint harcolunk.

Ugyanis a mi harci fegyvereink nem testiek, hanem olyanok, amelyek elég erősek arra, hogy Isten szolgálatában erősségeket rontsanak le.

Ezekkel a fegyverekkel hamis okoskodásokat rontunk le és minden elbizakodottságot, amely Isten megismerésének ellene szegül, és foglyul ejtünk minden gonosz tervet, hogy Krisztusnak engedelmeskedjék,

és készen állunk, hogy megbüntessünk minden engedetlenséget, mihelyt teljes lesz a ti engedelmisségetek.

Arra nézzetek, ami a szemetek előtt van! Ha valakinek az a meggyőződése, hogy ő Krisztusé, az viszont azt is gondolja meg magában, hogy amiképpen ő Krisztusé, mi is éppen úgy Krisztusé vagyunk!

Mert ha szertelenül dicsekedem is hatalmunkkal, amelyet az Úr a ti építésekre és nem megrontásokra adott, nem szégyenülök meg.

Ezt azért mondom, hogy ne lássék úgy, mintha leveleimmel meg akarnálak titeket félemlíteni.

Mert, - mondják, - levelei ugyan súlyosak és szigorúak; személyes jelenléte azonban erőtelen, és beszéde nem ér semmit.

Aki ilyet beszél, gondolja meg, hogy amilyenek akkor vagyunk amikor távollétünkben leveleink által szólunk, olyanok leszünk tetteinkkel is, ha majd köztetek megjelenünk.

Mi nem merészeljük magunkat azokhoz a bizonyos emberekhez számítani és magunkat azokhoz hasonlítani, akik önmagukat ajánlgatják; mert azok olyan értelmetlenek, hogy önmagukat önmagukhoz mérik, és önmagukat önmagukhoz hasonlítják.

Mi azonban nem fogunk mértéken felül dicsekedni, hanem csak olyan mértékben, amint Isten kimérte nekünk a mi munkamezőnket, hogy azon tihozzátok is eljussunk.

Mi nem mentünk túl a nekünk kimért munkamezőn; ti ahhoz hozzátartoztok, és a Krisztus evangéliomával másokat megelőzve el is jutottunk hozzátok.

Mi mértéktelenül, azaz a mások munkájával nem dicsekedünk, de reménykedünk, hogy ha a ti hitetek megnövekedik, felettébb nagygyá leszünk köztetek, éspedig a saját mértékünk szerint;

és akkor hirdetjük az evangéliomot a ti határaitokon túl is, de nem dicsekedünk olyan munkával, amelyet valamely más munkamezőn már elvégeztek.

Aki pedig dicsekedik, az csak az Úrral (az ő segítségével) dicsekedjék (Jeremiás 9:22-23)

Mert nem az a kipróbált munkás, aki magát ajánlgatja, hanem csak az, akit az Úr ajánl.

PÁL KÉRI A KORINTHUSIAKAT, HOGY TÚRJÉK EL BALGATAG DICSEKEDÉSÉT 1 Óh, bárcsak eltűrnétek tőlem egy kis balgatagságot; de hiszen (tudom, hogy) tőlem el is tűritek.

Mert isteni buzgósággal buzgólkodtam érettetek, ugyanis eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, az egyetlenegynek, hogy mint egy szűziesen tiszta hajadont állítsalak titeket Krisztus elé.

Félek azonban, hogy amint a kígyó az ő álnokságával megcsalta Évát, azonképpen a ti gondolataitok is megrontatnak és eltérítéinek a Krisztus iránt kötelező őszinte hűségtől.

Mert még azt is nyugodtan eltűritek, hogy ha valaki (apostolként) hozzátok megy és más Jézust hirdet és nem azt, akit mi hirdettünk, vagy hogy ha más lelket vesztek, és nem azt, akit (általunk) vettetek, vagy hogy ha más evangéliomot kaptok, és nem azt, amelyet (tőlünk) már kaptatok.

Mégis azt gondolom, hogy én semmiféle tekintetben sem vagyok alábbvaló, mint azok a ti „nagyonnagy apostolaitok”.

Mert ha nem értek is az ékesen szóláshoz, de művek vagyok az evangéliomi ismeret dolgában; sőt azt teljes egészében közöltük valamennyiőtökkel.

PÁL VÉDI APOSTOLI MÉLTÓSÁGÁT; HANGSÚLYOZZA, HOGY ÖNZETLENÜL HIRDETTE AZ EVANGÉLIUMOT; KIKEL A SÁTÁN SZOLGÁI ELLEN 7 Avagy bűnt követtem el azzal, hogy megaláztam magamat azért, hogy ti (pogány bűnökből tiszta keresztyén életbe) felemeltessetek azáltal, hogy Istennek evangéliumát ingyen hirdettem tinéktek?

Más ekléziákat megsarcoltam azzal, hogy támogatást fogadtam el tőlük csak azért, hogy titeket szolgáljalak;

amikor pedig nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek; mert ha szűkölködtem, megsegítettek engem azok az atyafiak, akik Makedoniából érkeztek; minden tekintetben vigyáztam hát arra és ezután is vigyázni fogok, hogy ne legyek terhetekre.

Amilyen bizonyos, hogy Krisztus igazsága énbennem van, olyan bizonyos, hogy Ákháia vidékein ez a dicsekedés nem fog énbennem elnémulni.

És miért nem? Mert nem szeretlek titeket? Az Isten jól tudja.

De amit most teszek, azt ezután is tenni fogom azért, hogy elüssöm az alkalomtól azokat, akik minden alkalmat megragadnak, hogy azzal dicsekedhessenek, hogy ők olyan „apostolok”, mint mi vagyunk.

Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, és olyanná változtatják el magukat, mintha Krisztus apostolai volnának.

Ez nem is csoda; hiszen maga a Sátán is olyanná változtatja el magát, mintha a világosság angyala volna.

Nem valami különös dolog tehát az, ha a Sátán szolgálói is olyanná változtatják el magukat, mintha az igazságosságnak (krisztusi kegyességnek) szolgálói volnának; de a végük olyan lesz, amilyent cselekedeteik szerint érdemelnek.

PÁL MÉG EGYSZER KÉRI, HOGY TÚRJÉK EL DICSEKEDÉSÉT 16 Ismét mondom: azt ne gondolja valaki, hogy én esztelen vagyok; de ha mégis azt gondolja, fogadjatok be engemet úgy is, mint valami esztelent, hogy egy kissé én is dicsekedhessem.

Amit most mondom, nem az Úr értelme szerint mondom, hanem mintegy esztelenül, ha már benne vagyunk ebben a di-csekedésben.

Minthogy sokan dicsekednek test szerint, hadd dicsekedjem azonképpen én is.

Hiszen ti örömet eltűntek az eszteleneket, minthogy okosak vagytok;

mert eltűritek, ha valaki titeket leigáz, ha valaki rajtatok élóskodik, ha valaki titeket zsákmányul ejt, ha valaki köztetek gögősen viselkedik, ha valaki titeket arcul csapdos.

Szégyenkezve bevallom: nekünk ilyesmihez nem volt erőnk. Ha azonban némely ember merészel dicsekedni, - esztelenül szólok, - akkor én is merészelek.

MIVEL DICSEKEDIK PÁL? SZÁRMAZÁSÁVAL, APOSTOLI SZOLGÁLATAIVAL, SZENVEDÉSEIVEL, AZ ÚRTÓL VETT KIJELENTÉSEKKEL ÉS GYÖTRŐ BETEGSÉGÉVEL 22 Hébernek ők? Én is! Izraeliták ők? Én is! Ábrahámnak utódai ők? Én is!

Krisztus szolgálói? Balgatagul szólok, én még inkább az vagyok! Mert igen sokat fáradoztam, igen sokszor bebörtönöztek, szertelenül sok verést elszenvedtem, gyakran forogtam halálos veszedelemben.

A zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést,

háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek; háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjjel és egy nappal hanyódtam a nyílt tengeren;

gyakran voltam úton, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók közt, veszedelemben saját népem körében, veszedelemben pogányok közt, veszedelemben városban, veszedelemben pusztaságban, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak közt,

fáradságban és megerőltető munkában, virrasztásban gyakorta, éhségben és szomjúságban, böjtölésben gyakorta, hidegben és mezítelenségben.

Végül, - hogy sok egyebet ne is említsek, - napról-napra reám nehezedik az összes eklézsiákkal való törődés.

Ki gyenge, hogy én is vele együtt gyenge ne volnék? Eshetik-é a bűn csapdájába valaki úgy, hogy vele együtt engemet is ne égetne a szégyen?

Ha dicsekednem kell, erőtlenségemmel fogok dicsekedni.

Az Úr Jézusnak Istene és Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.

Damaszkuszban Áretász királynak helytartója őriztette a damaszkusziak városát, hogy engem elfogjon;

de az emberek a kőfalban lévő ablakon át egy kosárban leeresztettek engemet, és így elmenekültem a kezéből.

Dicsekednem kell, habár az semmire sem jó; azért szólok most a látomásokról és kijelentésekről, amelyeket az Úrtól kaptam.

Ismerek egy embert, Krisztus tanítványát, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik égig: - testben-é, nem tudom, testen kívül-é, nem tudom, csak az Isten tudja.

És tudom, hogy az az ember, - testben-é vagy testen kívül, nem tudom, Isten tudja, -

elragadtatott a paradicsomba, és ott elmondhatatlan szavakat hallott, amelyeket ember nem mondhat el.

Azzal az emberrel dicsekedem, önmagammal azonban nem dicsekedem, hanem csak az erőtlenségemmel.

Pedig ha dicsekedni akarnék, azért még nem lennék esztelen, mert az igazságot mondanám; de lemondok a dicsekedésről, hogy senki ne tartson engem többnek annál, mint aminek engemet lát vagy mint amit tőlem hall.

És hogy a rendkívüli kijelentések miatt ne bizakodjam el, tövis adatott a testembe: a Sátánnak valamely angyala, hogy ökölrel verjen engemet, hogy ne bizakodjam el.

Emiatt háromszor hívtam segítségül az Urat, hogy a Sátán angyala távozzék el tőlem.

De az Úr azt mondta nékem: Csupán az én kegyelmemre van szükséged; mert az én erőm az erőtelenség által éri el végső célját. Azért hát a legszívesebben az én erőtelenségemmel fogok dicsekedni, hogy Krisztus ereje lakozzék énbennem.

Ezért gyönyörködöm a Krisztusért vállalt erőtelenségben, bántalmazásban, szükségben, üldözésben, szorongatásban; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.

Esztelenné lettem; ti kényszerítettetek rá. Mert tinéktek kellett volna engemet ajánlanotok. Ugyanis semmi tekintetben nem vagyok alábbvaló azoknál a „nagyon-nagy apostoloknál”, ha semmi vagyok is.

Hiszen az igazi apostolnak ismertető jeleit teljes állhatatossággal megmutattam, amikor köztetek voltam: égi jelekkel, csodákkal és erőnek megmutatásával.

Miben szenvedtetek hát rövidséget a többi eklézsia mellett? Legföljebb talán abban, hogy én magam nem voltam terhetekre. Bocsássátok meg nékem ezt az igazságtalanságot.

PÁL BEJELENTI, HOGY MEGLÁTOGATJA A KORINTHUSIAKAT, BÁR NÉMI AGGODALOMMAL INDUL HOZZÁJUK 14 íme, most kész vagyok arra, hogy harmadízben elmenjek hozzátok, és ezúttal sem leszek terhetekre; mert nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekeknek kötelessége az, hogy szülőknek vagyont gyűjtsenek, hanem a szülőknek kötelessége az, hogy gyermekeiknek vagyont gyűjtsenek.

Én a legszívesebben hozok értetek áldozatot, sőt feláldozom önmagamat a ti lelketekért. Ha én titeket odaadóbban szeretlek, ti kevésbé szerettek engem?

Ám legyen, én valóban nem voltam terhetekre. De csakugyan aféle agyafúrt ember vagyok én, és családsággal zsákmányoltalak ki titeket?

Vagy talán valamelyik küldöttem által zsákmányoltalak ki titeket?

Megkértem Titust (hogy menjen el hozzátok) és vele együtt küldtem el egyik atyánkfíát; talán Titus zsákmányolt ki titeket? Nem ugyanaz a Lélek vezérelt-é mind a kettőnket? Nem ugyanazon a nyomon jártunk-é?

Ti már régóta azt gondoljátok, hogy mi igazolni kívánjuk magunkat előttetek. Nem, mi Isten jelenlétében és mint Krisztus tanítványai szólunk, és szeretteim, mindent a ti épülétek-re.

Félek azonban, hogy ha hozzátok érkezem, nem olyanoknak találak titeket, aminőknek kívánlak titeket, és én sem leszek olyan, aminőnek ti szeretnétek engem látni; félek, hogy civódást, irigységet, haragtartást, perlekedést, rágalmazást, árulkodást, felfuvalkodást, rendetlen állapotot találok nálatok.

Félek, hogy amikor ismét hozzátok érkezem, az én Istenem tiköztetek megaláz engem, és sok olyant megsiratok, aki azelőtt vétkezett, és nem tért meg a tisztátalanságból, paráznaságból és kicsapongó életből.

PÁL ISMÉT BEJELENTI KÖZELI LÁTOGATÁSÁT ÉS TOVÁBBI INTELMEIT, KÖSZÖNTÉSÉT, ÁLDÁSÁT KÜLDI
1 Ezúttal harmadszor megyek tihozzátok; két vagy három tanúnak vallomása döntsön el majd akkor minden ügyet. (V. Mózes 19:15)

Előre megmondtam, és előre megmondom, - mint másodszori otllétemkor és most távollétemben is, - azoknak, akik azelőtt vétkeztek és mind a többieknek, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes;

ti ugyanis annak bebizonyítását kívánjátok, hogy általam az a Krisztus beszél, aki veletek szemben nem erőtelen, hanem megmutatja köztetek erejét.

Mert megfeszítettett ugyan erőtelensége miatt, de él Istennek ereje által. És most ugyan mi is erőtelenek vagyunk, mert egyek vagyunk Ővele, de ővele együtt élni fogunk Istennek ereje által, és azt majd megtapasztaljátok.

Próbáljátok meg hát magatokat, hogy vajon hitben éltek-é; vizsgáljátok csak meg magatokat! Avagy nem tudjátok magatokról megállapítani, hogy él-e bennetek Jézus Krisztus? Mert ha nem, akkor nem vagytok igazi keresztyének.

Remélem azonban, ti megállapítjátok, hogy mi nem tartozunk a nem igazi keresztyének közé.

Mi pedig imádkozunk az Istenhez, hogy ti semmiféle rosszat ne cselekedjete; nem azért, hogy mi igaznak bizonyultaknak tűnjünk fel, hanem azért, hogy ti a jót cselekedjéte, mi pedig mintegy nem igaznak bizonyultak legyünk.

Mert semmit nem tehetünk az isteni igazság ellen, hanem csak az igazságért.

Mi ugyanis csak örvendünk annak, ha mi erőtelenek vagyunk, ti pedig erősek vagytok; imádkozunk is azért, hogy ti tökéletesek legyetek.

Azért írom ezeket távollétemben, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen szigorúan bánnom veletek a szerint a hatalom szerint, amelyet az Úr adott énnékem építésre és nem lerontásra.

Végezetül atyámfiai, örvendezzete, állítsátok helyre magatok közt a rendet, fogadjátok meg intelmeimet, éljete egyetértésben, őrizzéték meg a békességet, s a szeretetnek és békességnek Istene veletek lesz.

Köszöntséte egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan.

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme és az Istennek szeretete és a Szentléleknek közössége legyen mindnyájan tivéletek!

Összevont szöveg.

Pál apostol - és pedig nem emberektől, nem is valamely ember által küldött apostol, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta Jézust a halálból,

és mind a velem lévő atyafiak: Galácia eklézsiáinak üdvözetünket küldjük.

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól,

aki a mi bűneinkért halálra adta önmagát, hogy Istennek a mi Atyánknak akarata szerint kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból.

Istené a dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

AKI MÁSFÉLE EVANGÉLIUMOT HIRDET, LEGYEN ÁTKOZOTT 6 Csodálkozom, hogy attól a Krisztustól, aki kegyelme által elhívott titeket, ilyen hamar elpártoltok valamely más evangéliumhoz,

holott nincsen más evangéliom; hanem vannak némelyek, akik zavarba ejtenek titeket, és Krisztusnak evangéliumát az ellenkezőjére akarják fordítani.

De ha még mi magunk hirdetnénk is, vagy valamely mennyei angyal hirdetne is tinéktek más evangéliomot, mint amelyet mi hirdettünk tinéktek, átkozott legyen.

Amint előbb mondtuk, most ismét is mondom, ha valaki más evangéliomot hirdet, mint amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!

AZ APOSTOL A KRISZTUS ÁLTAL KIJELENTETT EVANGÉLIOMOT HIRDETI 10 Vajon most embereknek tetszését igyekszem-é megnyerni, vagy Istennek tetszését? Vagy azon fáradozom, hogy embereknek tetszését érjem el? Ha én még mindig embereknek akarnék tetszeni, akkor nem volnék Krisztus szolgája.

Atyámfiak, tudotokra adom néktek, hogy az általam hirdetett evangéliom nem ember szerint való (nem emberi kitalálás);

mert én azt sem valamely embertől nem kaptam, sem nem tanítottak arra, hanem Jézus Krisztusnak kijelentése által kaptam.

PÁL BUZGÓ ZSIDÓ VOLT UGYAN, DE ISTEN ELHÍVTA ŐT A POGÁNYOK APOSTOLÁUL 13 Bizonyosan hallottatok arról, hogy miként viselkedtem én egykor, amikor még zsidó voltam, hogy kegyetlenül üldöztem az Istennek ekléziáját, és el akartam azt pusztítani.

És hogy amikor még zsidó voltam, nemzetembeli sok velem egyidős társam felett mennyire kitűntem abban, hogy felette igen buzogtam az atyáinktól örökölt hagyományokért.

Amikor azonban úgy tetszett Istennek, - aki engem anyámnak méhétől fogva elválasztott, és az Ő kegyelme által elhívott, -

hogy énnékem az Ő Fiát kijelentse, hogy hirdessem Őt a pogányok közt, nem fordultam én akkor tanácsért senkihez sem;

Jeruzsálemben sem mentem föl azokhoz, akik előbb lettek apostolokká, mint én, hanem Arábiába mentem el, és onnan ismét visszatértem Damaszkuszba.

PÁL AZ OSZLOPAPOSTOLOKKAL ÉS A JÚDEAI EKLÉZSIÁKKAL CSAK ELHÍVATASA UTÁN ISMERKEDETT MEG 18 Azután három esztendő múltával fölmentem Jeruzsálemben, hogy Képhással megismerkedjem, és őnála maradtam tizenöt napig.

Az apostolok közül azonban akkor mást nem láttam, csak még Jakabot az Úrnak testvérét.

Amit most írok tinéktek, - ímé, Isten színe előtt írom, nem hazudom.

Azután elmentem Szüria és Kilikia vidékeire.

A Júdeában élő, Krisztusban hívő eklézsia előtt azonban személy szerint ismeretlen voltam.

Csupán csak annyit hallottak rólam, hogy aki egykor üldözött minket, most hirdeti azt a hitet, amelyet egykor el akart pusztítani;

és dicsőítették énérettem az Istent.

AZ ÓTESTAMENTUMI TÖRVÉNYTŐL FÜGGETLEN POGÁNY MISSZIÓ HELYESSÉGÉT A JERUZSÁLEMI EKLÉZSIA VEZETŐI FELTÉTEL NÉLKÜL ELISMERTÉK 1 Azután tizennégy esztendő múltával ismét fölmentem Barnabással együtt Jeruzsálemben, és magammal vittem Titust is;

fölmentem, mert isteni kijelentés indított arra; és azt az evangéliomot, amelyet a pogányok közt hirdetek, elébük tártam, a nagy megbecsülésben részesülő apostolok elé pedig még külön is, hogy valami módon hiába ne fussak vagy futottam légyen.

De még a velem lévő Titust sem kényszerítette senki arra, hogy körülmetélkedjék, jóllehet ő görög;

minthogy pedig voltak alattomban közénk lopózkodó (júdaista) hamis atyafiak, - akik azért tolokodtak közénk, hogy kikémléjék a Jézus Krisztussal való életközösségünk által bírt szabadságunkat, hogy aztán minket szolgásgba döntsenek; -

azoknak az atyafiaknak egy pillanatra sem engedelmeskedtünk, és pedig azért nem, hogy az evangéliom igazsága megmaradjon a ti javatokra.

A nagy megbecsülésben részesülő apostolok azonban, -bármiféle emberek voltak is ők egykor, én azzal nem törődöm; Isten nem személyválogató, - éntőlem azok a nagy megbecsülésben részesülők semmi mást nem kívántak.

Sőt inkább, mivel meggyőződtek arról, hogy az evangéliomnak a körülmetéletlenek közt való hirdetése énreám bízott, éppenúgy mint Péterre a körülmetéltek közt való hirdetése,

ugyanis aki erőt adott Péternek a körülmetéltek közt való apostoli szolgálatra, énnékem is adott erőt a pogányok közt való szolgálatra,

és mivel Jakab, Képhász meg János, akiket az eklézsia oszlopainak tekintettek, ráeszméltek a nékem adott kegyelemre, jobbukat nyújtották nékem és Barnabásnak, és megegyeztünk, hogy mi a pogányok közé megyünk az evangéliomot hirdetni, ők pedig a körülmetéltek közé;

csak azt kérték, hogy emlékezzünk meg a (jeruzsálemi) szegényekről; és én igyekeztem is, hogy azt megtegyem.

PÉTER ÁNTIOKHIÁBAN TANÚSÍTOTT KÖVETKEZETLEN MAGATARTÁSÁNAK PÁL ELLENE ÁLLT 11 De egyszer (később), amikor Képhász Antiokhiába érkezett, szemtől-szembe ellene álltam, mert elítélendő módon viselkedett.

Ugyanis az előtt, hogy Jakabtól némelyek hozzánk érkeztek, a pogánykeresztyénekkal együtt étkezett; amikor azonban az említettek hozzánk érkeztek, visszahúzódott és elkülönült a pogánykeresztyénektől, mert félt a körülmetéltektől;

és ővele együtt képmutatószkodott a többi zsidókeresztyén is, úgyhogy még Barnabást is magukkal rántották a képmutatásba.

Amikor hát láttam, hogy nem viselkednek az evangéliomi igazságnak megfelelően, mindenki jelenlétében ezt mondtam Képhásznak: Ha te zsidó létedre pogánykeresztyén módon élsz és nem zsidókeresztyén módon, miért akarod a pogánykeresztyéneket arra kényszeríteni, hogy ők zsidókeresztyén szokások szerint éljenek?

CSUPÁNCSAK A JÉZUS KRISZTUSBAN BÍZÓ HIT ÁLTAL IGAZULUNK MEG 15 Mi, akik természet szerint zsidók vagyunk és nem a pogányok közül származó bűnösök, (amint azt a zsidók mondják),

mivel tudjuk, hogy egy ember sem igazul meg a törvénynek cselekvése által, hanem csupáncsak a Jézus Krisztusban bízó hit által, azért lettünk mi is Jézus Krisztusban hívőkké, hogy a Jézus Krisztusban bízó hit által igazuljunk meg és nem a törvénynek cselekvése által, mert a törvénynek cselekvése által egyetlen ember sem fog megigazulni.

Ámde ha mi zsidók Krisztusban keressük megigazulásunkat, és mégis bűnösök vagyunk, vajon akkor Krisztus a bűnt mozdítja elő? Semmiképpen sem!

Mert ha ismét felépítem azt a törvényt, amelyet lerontottam, akkor teszem magamat bűnössé.

Én Pál azonban a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Én Krisztussal együtt megfeszítettem.

Élek, de nem én, hanem Krisztus él énbennem; azt az életet pedig, amelyet most testben élek, az Isten Fiában bízó hitben élem; Ő szeretett engem, és Őmagát adta énérttem.

Én nem vetem el Isten kegyelmét (mint ellenfeleim, akik a törvény cselekvése által remélik a megigazulást); mert ha a törvény által elérhető a megigazulás, úgy Krisztus hiába halt meg.

A GALATÁK A LELKET NEM A TÖRVÉNY CSELEKVÉSE ÁLTAL KAPTÁK, HANEM A HITRŐL SZÓLÓ IGEHIRDETÉS HALLGATÁSA ÁLTAL 1 Óh ti értelmetlen galaták! Kicsoda bűvölt meg titeket varázsló igével? Hiszen Jézus Krisztust úgy írtam le néktek, mintha szemetek láttára feszítettett volna meg!

Csak azt az egyet akarom tőletek megtudni: a törvénynek cselekvése által kaptátok-e a Szentlelket vagy a hitről szóló evangéliomhirdetésre hallgatás által?

Ennyire értelmetlenek vagytok? A Lélek segítségével kezdtetek el (keresztyénségeteket), és most a testben bizakodva (a magatok erőlködésével) akarjátok véghezvinni?

Hiába tapasztaltatok meg olyan nagy dolgokat? De talán mégsem hiába.

Mert hát Isten, aki a Szentlelket adja ténktek és azt cselekszi, hogy isteni erők munkálkodnak bennetek, azért (részesít titeket e javakban), mert a törvény parancsolatait cselekszitek, vagy azért, mert a hitről szóló evangéliomhirdetésre hallgattok?

Lám, Ábrahám is hitt Istenben, és az őnéki megigazulásául számíttatott be. (I. Mózes 15:6)

AZ Ó TESTAMENTUM IS A HIT ÁLTAL VALÓ MEGIGAZULÁSRÓL SZÓL 7 Tudjátok meg tehát, hogy akik hívő emberek, azok a fiai Ábrahámnak.

Minthogy pedig az írás előre látta, hogy Isten a pogányokat hit által igazítja meg, már előre hírül adta Ábrahámnak ezt az örömdetes üzenetet: Tebened áldatnak majd meg mind a pogányok. (I. Mózes 12:3)

Így a hívő Ábrahámmal együtt a hívő emberek részesülnek az áldásban.

Mind azok ugyanis, akik a törvény cselekvésében bizakodnak, átok alatt élnek; mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki nem marad meg állhatatosan mind annak cselekvésében, ami a törvény könyvében megíratott. (V. Mózes 27:26)

Hogy pedig a törvény által Istennek ítélőszéke előtt senki sem igazul meg, az nyilvánvaló, mert a hit által megigazult ember fog élni (azaz üdvözülni). (Habakuk 2:4; Róm 1:16-17)

A törvény szerint azonban nem „hit által” igazul meg az ember, hanem - amint megíratott: - aki cselekszi a törvény parancsolatait, az élni (azaz üdvözülni) fog azok cselekvése által. (III. Mózes 18:5)

Krisztus azonban megváltott minket (zsidókat) a törvény átkától azért, hogy átokká lett érettünk; mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki fán függ (V. Mózes 21:23);

ez azért történt, hogy ekképpen az Ábrahámnak ígért áldásban Jézus Krisztus által részesüljenek a pogányok, és hogy a hit által megkapjuk a megígért Szentlelket.

Atyámfiai, az emberi életből vett hasonlaltal szólok: Még valamely embernek érvényes testámentomát sem teszi senki érvénytelenné, sem nem told ahhoz semmit.

Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő utódának. Nem azt mondja: és az ő utódainak, vagyis nem többes számban, hanem egyes számban: és a te utódoznak (I. Mózes 22:18), aki a Krisztus.

Azért azt gondolom: az Isten által érvényessé tett testámentomot (rendelkezést) a négyszázharminc esztendővel később keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, vagyis az ígélet érvényességét nem törli el.

Mert ha a törvény által jutnánk a megígért örökséghez (üdvösséghez), akkor már nem az ígélet által jutnánk ahhoz. Ábrahámot pedig Isten az Ő ígéréte által részesítette kegyelemben.

MIÉRT VAN TEHÁT A TÖRVÉNY? 19 Miért van tehát a törvény? A törvényszegések végett függesztetett hozzá az ígérethez, addig amíg megérkezik az Utód, akinek az ígéret szól; a törvényt angyalok hozták, egy közbenjárónak közremunkálkodásával.

Közbenjáróra azonban nincsen szükség akkor, ha egyvalaki maga intézi a teendőket, -az Isten pedig Egyetlenegy.

Ellenkezik tehát a törvény Istennek ígéreteivel? Semmiképpen sem! Mert ha olyan törvény adatott volna, amelynek életadó ereje van, akkor valóban a törvény által volna a megigazulás;

de az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígéret a hívőknek adassék meg a Jézus Krisztusban bízó hit által.

A hit (Krisztus) elérése előtt pedig a törvény alatt őriztettünk, mint a törvény börtönébe zárt foglyok, várván a hitre, amelynek még a jövőben kellett kijelentetnie.

Így lett a törvény nevelőnké addig, amíg a Krisztus elérkezett, hogy hit által igazuljunk meg.

A hitnek (Krisztusnak) elérése után azonban többé már nem vagyunk alárendelve annak a nevelőnek.

Mert a Jézus Krisztusban bízó hit által mindnyájan Isten fiai vagytok;

mert mind azok, akik megkeresztelkedtetek Krisztusra (az Ő tulajdonává), azáltal felöltöztétek Krisztust.

Nincsen tehát többé zsidó, sem görög, nincsen szolga, sem szabad, nincsen férfiú, sem nő; ugyanis ti valamennyien egy vagytok a Jézus Krisztusban.

Ha pedig ti Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahámnak utóda vagytok és így örökösei annak, amit Isten megígért.

A TÖRVÉNY SZOLGASÁGÁTÓL KRISZTUS SZABADÍT MEG 1 Azt gondolom, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik egy szolgától, jóllehet minden örökségének ura,

hanem gyámok és gondviselők felügyelete alatt él az atyja által rendelt ideig.

Így mi is, amikor még kiskorúak voltunk, e világnak természeti erői alá voltunk vetve, azoknak szolgálóiként;

amikor azonban eljött az időnek teljessége, Isten elküldte az Ő Fiát, aki asszonytól született, törvény alá vettetett,

hogy megváltsa a törvény alatt élőket, hogy Isten minket fiaivá fogadjon.

Minthogy tehát fiak vagytok, Isten a mi szívünkbe elküldte az Ő Fiának Lelkét, és az ezt kiáltja: Abba, Atyám!

Azért hát többé már nem vagy szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, Isten által örökös is vagy.

A GALATÁK NE FOGADJÁK EL AZ ÓTESTÁMENTOMI TÖRVÉNY IGÁJÁT, ÉS MARADJANAK HŰEK PÁLHOZ
8 Akkor azonban, amikor még nem ismertétek Istent, azoknak az isteneknek szolgálatok, amelyek valósággal nem istenek;

most ellenben, mivelhogy megismertétek Istent, sőt inkább, (helyesebben mondva) mivelhogy Isten megismert titeket, hogyan fordulhatnátok vissza ismét a gyenge és szegényes természeti erőkhöz? Miért akartok azoknak ismét szolgálóivá lenni?

Napokra, hónapokra, az ünnepek idejére, újesztendő napjára figyelmeztetek.

Féltelek benneteket, hogy talán hiába fáradoztam tiérettetek.

Atyámfiái, kérlek titeket: Legyetek olyanok, mint én vagyok, (szabadok a törvény igájától), mert én is olyan vagyok, mint ti. (A zsidó vallás elhagyásával olyan lettem, mint valami pogány.) Semmivel sem bántottatok meg engem.

De ugye emlékeztek, hogy amikor első ízben hirdettem tinéktek az evangéliomot, testi gyengélkedésem adott arra alkalmat,

és hogy ti testi gyengélkedésem láttára nem estetek abba a kísértésbe, hogy engemet megvessetek és megutáljatok, hanem úgy fogadtatok engemet, mint Istennek angyalát, mint Jézus Krisztust.

Hová lett a ti akkori boldogságotok? Mert bizonyosságot tesztek tinéktek arról, hogy ti, ha lehetséges lett volna, még a szemeteket is kivájtátok volna, és nékem adtátok volna.

Hát ellenségeitek lettem azáltal, hogy megmondom néktek az (evangéliomi) igazságot?

Azok (a hamis atyafiak) nem jó szándékkal buzgólkodnak, hogy titeket megnyerjenek; el akarnak titeket (az igazi evangéliumtól) szakítani, hogy érettük buzgólkodjatok.

Helyes az, ha valamely jó ügy érdekében buzgólkodik valaki, (amiképpen én buzgólkodom tiérettetek) mégpedig mindenkor, és nem csak akkor, amikor nálatok vagyok.

Gyermekeim vagytok, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg kiábrázolódik bennetek Krisztus;

szeretnék most nálatok lenni, és a hangomon változtatni, mert a ti dolgotokban tanácstalan vagyok.

EGY ÚJABB BIZONYÍTÉKA ANNAK, HOGY AZ ÓTESTAMENTUMI TÖRVÉNYTŐL KRISZTUS
MEGSZABADÍTOTT 21 Mondjátok meg nékem ti, akik törvény alatt akartok élni: hát nem értitek a törvényt?

A törvény ugyanis azt írja, hogy Ábrahámnak két fia volt: egyik a szolgálólánytól, másik a szabad asszonytól.

A szolgálólánytól született csak test szerint volt fia, a szabad asszonytól született ellenben az isteni ígéret által.

Ez képes beszéd; ugyanis ez a két asszony a két szövetségekötést (testámentomot) jelenti, és pedig az egyik a sinai-hegyi szövetségekötést, amely szolgálásra szül: ez Hágár.

Mert az Arábiában lévő Sinai-hegyet az arabok a Hágár névvel nevezik; a Hágár név azonban jelenti a mostani (földi) Jeruzsálemet is, mert ez is szolgaságban (a törvény szolgaságában) él gyermekeivel együtt.

A mennyei Jeruzsálem ellenben szabad, és az a mi anyánk.

Ugyanis meg van írva (Ésaiás 54:1): Örvendezz te meddő, aki nem szülsz! Kiálts kitörő örömmel te, aki a vajúdást nem ösmered! Mert az elhagyatott nőnek sokkal több lesz a gyermeke, mint annak, akinek van férje.

Ti pedig atyámfiak, miként Izsák, fiak vagytok az isteni ígéret által.

De amiképpen akkor, a test szerint született (gyermek) üldözte a Lélek szerint szülöttet, úgy történik az most is.

Ámde mit mond az Írás? (I. Mózes 21:10) Űzd ki a szolgálólányt fiával együtt, mert a szolgálólány fia nem fog együtt örökölni a szabad asszony fiával.

Azért mi atyámfiak, nem a szolgálólánynak gyermekei vagyunk, hanem a szabad asszonynak gyermekei.

Krisztus megszabadított minket, hogy szabadságban éljünk! Álljatok meg tehát szilárdan (a szabadságban), és ne tűrjétek, hogy ismét szolgaság igájába fogjanak titeket.

AKI AZ ÓTESTAMENTUMI TÖRVÉNY ÁLTAL AKAR MEGIGAZULNI, AZ ELSZAKAD KRISZTUSTÓL 2 Íme, én Pál mondom azt néktek, hogy ha körülmetéledtek, Krisztus semmit sem fog néktek használni.

Ismét tanúbizonyságot teszek pedig minden körülmetélt embernek, hogy az aki körülmetéledik, az egész törvény megtartására kötelezi magát.

Ti, akik a törvény által akartok megigazulni, elszakadtatok Krisztustól, kiestetek a kegyelemből.

Mi (keresztyének) ugyanis a Lélek által hittel várjuk a megigazulást, és reméljük annak elérkezését.

Mert ha Jézus Krisztussal közösségben élünk, nem fontos akkor sem a körülmetéltség, sem a körülmetéletlenség, hanem csupán a szeretet által munkálkodó hit.

Jól futottatok; kicsoda akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmeskedjétek?

Az igazságtól elcsábító hitetés nem a titeket üdvösségre elhívó Istentől származik.

Egy kevés kovász a tésztát teljesen megkovászósítja.

Egy lévén veletek az Úrban, bízom bennetek, hogy ezután nem fogtok másképpen gondolkodni, mint én; aki azonban hamis tanítással zavarba ejt titeket, annak bárki legyen is az, el kell szenvednie Istentől a kárhoztató ítéletet.

Ha pedig én, atyámfiak, még hirdetem a körülmetélkedés szükségességét (mint némelyek állítják), akkor miért üldöznek? Hiszen akkor nincsen ok a keresztről szóló igehirdetésem miatt való botránkozásra.

Óh, bárcsak azonnal kiheréltetnék magukat azok, akik titeket bujtogatnak.

SZABADSÁGRA HÍVATTATTUNK EL 13 Ti atyámfiái, szabadságra hívatatok el; de a szabadság ne legyen ürügy arra, hogy testi bűnöket kövessetek el, hanem a szabadság az, hogy: szeretettel szolgáljatok egymásnak.

Mert az egész törvény ebben az egy mondatban foglaltatott össze: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. (III. Mózes 19:18)

De ha egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást teljesen el ne emésszétek.

MI A LÉLEK ÁLTAL ELÉNK SZABOTT ÉLETET ÉLJÜK 16 Mondom néktek: Lélek szerint éljétek, és semmiképpen ne vigyétek véghez a testnek gonosz kívánságát.

Mert a test ellene tör a Léleknek, a Lélek meg a testnek; ezek ugyanis harcban állnak egymással, hogy ne cselekedhessétek azokat, amiket akartok.

De ha a Lélek vezetésére bízzátok magatokat, akkor nem vagytok törvény alatt.

A testnek (bűnös testi kívánságoknak) cselekedetei pedig jól ismertek; ilyenfélék: paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,

bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, veszekedés, féltékenység, harag, haszonlesés, egyenetlenség, pártoskodás,

irigység, iszákosság, dőzsölő lakmározás és ezekhez hasonlók. Az ilyesmikről már előre megmondom néktek, amint régebben is megmondtam, hogy akik efféléket mívelnek, Istennek országát nem fogják örökölni.

A Lélek gyümölcse ellenben ez: szeretet, öröm, békesség, türelem, szelídség, jóság, hűség, szívesség, mértékletesség.

Az ilyen erények cselekvői nincsenek alávetve a törvénynek.

Akik pedig Jézus Krisztuséi, keresztre szegezték testüket s annak indulatait és kívánságait is.

Ha a Lélek által élünk, a Lélek által élénk szabott életet éljünk.

Ne legyünk hiábavaló dicsőségre vágyakozók, sem egymást ingerlők, sem egymásra irigykedők.

A LÉLEK SZERINT VALÓ ÉLET 1 Atyámfiái, még ha rajtakapnak is egy embert valami botlásán, ti akik lelkiképpen élő emberek vagytok, igazítsátok jó útra az olyant szelídségnek lelkével; de vigyázz magadra, hogy temagad is kísértésbe ne essél.

Egymásnak terhét segítsetek hordozni, úgy majd be fogjátok tölteni a Krisztus törvényét.

Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, megcsalja önmagát.

Minden ember pedig vizsgálja meg a maga munkálkodását, és akkor önmagával ám dicsekedjék magamagának, de másnak ne.

Ugyanis (az ítélet napján) mindenki a maga terhét hordozza majd.

Aki az Isten igéjére taníttatik, az minden javában részesítse a tanítóját.

AMIT VET AZ EMBER, AZT ARATJA MAJD 7 Ne tévelyegjete: Isten nem tűri, hogy őt valaki gúnnal illesse. Mert amit vet az ember, azt aratja majd (az ítélet napján);

mert aki a maga testébe vet, a testéből romlást fog aratni; aki pedig a Lélekbe vet, a Lélekből örökéletet arat majd.

A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el; mert ha nem lankadunk el, a maga idejében aratni fogunk majd.

Azért hát, amíg arra alkalmas időnk van, a jót cselekedjük mindenkivel, leginkább pedig a mi hitünket valló atyánkfiaival.

UTOLSÓ ÓVÁS A ZSIDÓSKODÓKTÓL 11 Nézzétek, most milyen nagy betűkkel írok néktek a saját kezemmel!

Mind azok, akik szép színben akarnak feltűnni, és csak azok, arra kényszerítenek titeket, hogy körülmetélkedjete, de csupán azért, hogy ők a Jézus Krisztus keresztségéről szóló igehirdetés miatt ne szenvedjenek üldözést.

Mert a körülmetélkedést gyakorlók ők maguk sem tartják meg a törvényt, hanem csak azt akarják, hogy ti körülmetélkedjete, hogy a ti (körülmetélt) testetekkel dicsekedhessenek.

Énnékem ellenben ne legyen dicsekedésem másban, hanem csak a mi Urunknak Jézus Krisztusnak keresztségében, aki által a világ énnékem megfeszítettett, és én is a világnak!

Mert sem a körülmetéltség nem fontos, sem a körülmetéletlenség, hanem fontos az új teremtés!

Mind azokon, akik e szabály szerint élnek, nyugodjék meg az isteni békesség és könyörületeség, és az Istennek igazi izráélén is!

Ezután pedig többé senki ne alkalmatlankodjék nékem; mert én az én testemen Jézus bélyegeit hordozom.

Atyámfiai, a mi Urunknak Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel! Ámen.

Pál, Istennek akarata által Jézus Krisztusnak apostola (írja ezt) az Efezusban élő és Jézus Krisztusban hívő szenteknek.

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

ISTENNEK ELSŐ NAGY ÁLDÁSA: KIVÁLASZTOTT MINKET MAGÁNAK 3 Áldott legyen a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, aki Krisztus által megáldott minket mindenféle mennyei lelki áldással.

Már a világ teremtése előtt Krisztusban kiválasztott minket magának, hogy szentül és feddhetetlenül éljünk az Ő színe előtt,

és szeretettel eleve elrendelte, hogy Jézus Krisztus által az Ő gyermekeivé legyünk, mert azt Ő úgy akarta és Őnéki úgy tetszett;

magasztaljuk azért az Ő dicsőséges kegyelmét, amellyel kegyelmesen elhalmozott minket az Ő szeretett Fiában.

ISTENNEK MÁSODIK NAGY ÁLDÁSA: VÁLTSÁGUNK KRISZTUS ÁLTAL 7 Krisztusban van a mi váltságunk az ő vére (életének feláldozása) által: bűneinknek bocsánata. Ilyen nagy az Isten kegyelmének gazdagsága.

Ezt a kegyelmet Isten nagy bőséggel árasztotta miránk, s mindenféle bölcsességben és értelmes gondolkodásban részesített minket,

megismertetvén mivelünk az Ő akaratának titkát úgy, amint az őnéki tetszett, és amint azt magában eleve elhatározta,

amit azután az idők teljességében a maga üdvtervének megfelelően meg is valósított, azt hogy: Krisztusban mindent egybefoglalt mind a mennyben lévőket mind a földön lévőket.

ISTENNEK HARMADIK NAGY ÁLDÁSA: AZ ÚJSZÖVETSÉGI ÜDVKÖZÖSSÉG, AZ EKLÉZSIA 11 Valóban a Krisztusban! Őbenne mi is örökösökké lettünk és eleve elrendeltettünk annak elhatározása szerint, aki az Ő akaratának megfelelő terv szerint mindent teljes erővel véghezvisz,

hogy mi az ő dicsőségét magasztaljuk mint olyanok, akik már eleve Krisztusba vetettük reménységünket;

ti is, minthogy meghallottátok az igazságnak beszédét, vagyis az üdvösségekről szóló evangéliomot, ti is őbenne hívökké lettetek, és megpecsételtettetek a megígért Szentlélek által;

a Szentlélek záloga annak, hogy megkapjuk a mi örökségünket, és annak, hogy Isten megváltja, tulajdonává teszi az ő népét, hogy az magasztalja Istennek dicsőségét.

PÁL IMÁDKOZIK AZ EKLÉZSIÁÉRT 15 Azért én is, mivel hallottam az Úr Jézusban bízó hitetekről és mind a szentek iránt tanúsított szeretetetekről,

nem szűnöm meg tiérettetek hálát adni, amikor imádságaimban megemlékezem rólatok,

hogy bölcsességnek és kijelentésnek Lelkét adja néktek a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőséges Atya, hogy őt teljesebben megismerjétek,

és hogy világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek: milyen reménységre hívott el titeket, és hogy milyen nagy a gazdagsága az Ő dicsőséges örökségének, amelyet a szenteknek juttatott,

és milyen mérhetetlenül nagy az Ő hatalma mibennünk, akik bízunk Őbenne. Mert Istennek ugyanaz a hatalmas ereje munkálkodik mibennünk,

amely hathatósan megmutatkozott Krisztusban akkor, amikor Isten feltámasztotta Őt a halálból, és a mennyben a maga jobbjára ültette

minden fejedelemség és hatalmasság, erősség és uraság fölé, és nemcsak ebben a világkorszakban, hanem az eljövendőben is bármely néven nevezhető hatalom fölé;

és mindent az ő lába alá vetett, és mindenek felett Őt tette az eklézsia fejevé;

az eklézsia pedig az Ő teste, és megteljesedik Ővele, aki mindent minden tekintetben teljessé tesz.

HOGYAN ÉLNEK AZ EKLÉZSIÁN KÍVÜL ÉLŐK, ÉS HOGYAN ÉLNEK A KERESZTYÉNEK 1 Titeket (pogányokból lett keresztyéneket) is (a lelki halálból Krisztus által) megelevenített Isten, minthogy halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt;

azokban éltetek valamikor ennek a bűnei miatt megromlott világnak életmódja szerint, a levegőégben uralkodó hatalmasságnak uralma alatt, vagyis azon korszellem uralma alatt, amely most munkálkodik azokban, akik nem engedelmeskednek az Istennek;

azok közt (az engedetlenek közt) éltünk valamikor mindnyájan mi is (zsidókból lett keresztyének, és így én Pál is) testünk kívánságaiban; és azt cselekedtük, amit testünk és gonosz gondolataink kívántak, és (Ádámtól örökölt) természetünknel fogva Istennek haragja áradt reánk úgy, mint a többi emberekre is;

Isten azonban, minthogy Ő könyörületességben gazdag, és nagy szeretettel szeretett minket,

ámbar vétkeink miatt mi is lelki halottak voltunk, mégis Krisztussal együtt élővé tett, - kegyelemből részesültetek az üdvösségben! -

és ővele együtt feltámasztott, és Jézus Krisztussal együtt helyet adott nekünk a mennyben,

hogy az eljövendő időkben megmutathassa az ő kegyelmének túláradó gazdagságát és azt, hogy milyen nagy az Ő mihozzánk Jézus Krisztusban lehajló jósága.

Mert kegyelemből hit által részesültetek az üdvösségben: és ez nem a ti érdemetek, hanem Istennek ajándéka;

nem cselekedeteitek jutalma, hogy senki ne dicsekedhessek.

Mert mi az Ő alkotása vagyunk, arra teremtve, hogy Jézus Krisztussal való közösségben jó cselekedeteket cselekedjünk, amelyeket azért készített el előre az Isten, hogy mi azok cselekvésére szenteljük magunkat.

AZ EKLÉZSIA EGYSÉGE KRISZTUSNAK ÉS A SZENTLÉLEKNEK MŰVE 11 Azért emlékezzetek meg arról, hogy valamikor ti a testi származás szerint pogányok, - akiket körülmetéletleneknek neveznek amaz úgynevezett és a testen kézzel végzett körülmetéléssel körülmetéltek, -

ti pogányok abban a régi időben Krisztus nélkül éltetek, izráél vallási közösségéből ki voltatok rekesztve, a szövetségben és annak ígéreteiben nem volt részetek; és ebben a világban reménység nélkül és Isten nélkül éltetek.

Most azonban a Jézus Krisztussal való közösség által ti, - akik valamikor távollévők voltatok, - a Krisztus vére által közelvalókká lettetek.

Mert ő a mi békességünk, aki ezt a kétféle népet (a körülmetélteket és a körülmetéletleneket) eggyé tette, és az ellenségeskedést - amely közbevetett választófal volt közöttük, - lerontotta

azáltal, hogy földi testben töltött életében a törvényt parancsolataival és rendelkezéseivel együtt érvénytelenné tette, hogy a kétféle embert új emberré teremtsen Önmagában, békességet szerezvén közöttük,

és hogy teljesen megbékéltesse mind a kettőt az Istennel egy testben (az ekléziában) a kereszttel, amelyen megölte az ellenségeskedést.

Eljött és hirdette az evangéliumot: békességet ténéktek a távollevőknek, és békességet a közelvalóknak;

mert Ő általa van most már mind a kettőnknek az egy Lélekben való szabad bemenetelünk az Atyához.

Azért hát ti pogányok többé már nem vagytok idegenek és jövevények, hanem polgártársai vagytok a szenteknek és Istennek házanépe,

fölszépítve az apostolok és próféták által vetett alapkövön, a szegletkő pedig maga Jézus Krisztus;

az egész épület Ő általa egybeszerkesztve, az Úrban szent templommá növekedik;

az Ő vele való életközösségben ti is együtt épültök Istennek hajlékává, amelyben Isten Szentlelke által jelen van.

PÁLNAK KÜLÖN MEGBÍZATÁSA: AZ EKLÉZIA ÉPÍTÉSE 1 Ezért vagyok én Pál, Jézus Krisztusnak foglya tiérettetek pogányokért, -

ha ugyan hallottatok arról, hogy Istennek kegyelme milyen szolgálatot bízott énreám a ti javatokra;

azt, hogy kijelentés által ismertette meg énvelem azt a titkot, amelyet az előbb röviden megírtam;

ha azt elolvassátok, megtudhatjátok, hogy én jól értem Krisztusnak titkát;

ez a titok régebbi időkben nem adatott tudtára az emberek fiainak úgy, ahogyan most a Szentlélek által kijelentetett Krisztus szent apostolainak és prófétáinak,

ez a titok az, hogy a pogányok Jézus Krisztussal való közösségben az evangélium által örökös társak és ugyanazon testnek (az ekléziának) tagjai, és részesülnek az isteni ígéletben.

Ennek az evangéliumnak lettem én szolgájává az Istennek kegyelmes ajándékából, amely nékem az Ő hathatósan munkálkodó ereje szerint adatott.

Nékem, valamennyi szent közt a legeslegkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem Krisztusnak mérhetetlen gazdagságát,

és világossá tegyem, hogy mi a rendeltetése annak a titoknak, amely örök idők óta elrejtetett az Istenben, a mindenség teremtőjében,

hogy most Istennek igen sokféle bölcsessége az eklézia által ismertté legyen a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt,

aszerint az örökkévaló cél szerint, amelyet Isten valóra váltott Jézus Krisztusban a mi Urunkban;

az őbenne bízó hit által féleler" nélkül és bizodalommal járulunk az Istenhez.

Azért arrai kérlek titeket, hogy ne csüggedjete el az én szorongattatásaim miatt; érettetek szenvedem azokat, és azok a ti dicsőségetekre szolgálnak.

PÁL MÁSODIK IMÁDSÁGA AZ EKLÉZSIÁÉRT 14 Azért térdre borulok az Atya előtt,

őróla neveztetik minden nemzetség a mennyben és a földön, -

és kérem, hogy az ő dicsőségének gazdagsága szerint adja meg tinéktek azt, hogy benső emberetek az ő Lelke által gyarapodjék erőben,

hogy a ti szívetekben Krisztus lakozzék hit által, hogy a szeretetben meggyökerezete, és az legyen életetek fundamentuma,

és hogy az összes szentekkel együtt meg tudjátok érteni, hogy mekkora az Isten titkának (üdvtervének) szélessége, hosszúsága, magassága és mélysége,

és hogy megismerjétek Krisztusnak (irántunk tanúsított) minden ismeretet felülmúló szeretetét, hogy beteljesedjete Istennek egész teljességével.

Annak pedig, aki a bennünk munkálkodó isteni erővel mérhetetlenül többet meg tud tenni, mint amit kérünk vagy el tudunk gondolni,

Annak legyen dicsőség az eklézsia által és Jézus Krisztus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.

ŐRIZZÜK MEG AZ EKLÉZSIA EGYSÉGÉT, JÓLLEHET KÜLÖNFÉLE KEGYELMI AJÁNDÉKAINK VANNAK 1 Én, aki fogoly vagyok, mert az Urat szolgálom, arra buzdítalak tehát titeket, hogy amely elhívással elhívattatok, ahhoz illő módon éljete:

teljes alázatossággal és szelídséggel, türelemmel; szenvedjéte el egymást szeretettel,

igyekezzete a Lélek által adott egységet a békességnek kötelékével megőrizni ;

egy test van csak és egy Lélek, mint ahogy elhívástok alkalmával is egy reménységre hívatattok el;

csak egy Úr van, egy hit, egy keresztség,

mindenkinek egy Istene és Atyja, aki felette van mindnyájunknak és munkálkodik mindnyájunk által és mindnyájunkban.

A kegyelem pedig mindegyikünknek a szerint a mérték szerint adatott, amint azt Krisztus ajándékozta.

Azért mondja az írás (Zsoltár 68:19): Fölment a magasságba, és foglyokat vitt fogságba, ajándékot adott az embereknek.

Az, hogy Ő „fölment”, mi mást jelent, mint azt, hogy (előbb) le is ment a földnek alsóbb részeibe?

Aki lement, ugyanaz, mint aki fel is ment, feljebb minden égnél, hogy betöltse a mindenséget.

És Ő rendelt némelyeket apostolokul, másokat prófétákul, némelyeket evangélistákul, másokat pásztorokul és tanítókul,

hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus testének (az egyháznak) építésére, amíg valamennyien eljutunk a hitünkben és az Isten Fiának megismerésében való egységre, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben elérjük Krisztus teljességét,

hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket a tanításnak mindenféle szele, valamint az embereknek csalárdsága, ravaszkodása hullámként idestova hány-vet, űz-hajt, hogy alattomosan megtévesszen, hanem szeretettel mondjuk meg az igazat, és minden tekintetben forrjunk össze azzal, aki a fej azaz Krisztussal;

Őtőle kapja az erőt az egész test a növekedéshez, Őtőle, aki egybeszerkeszti és a különböző ízületek segítségével összetartja az egész testet, a test minden egyes tagjának a maga mértéke szerint való hathatós közremunkálkodásával, hogy a test eképpen szeretet által építse önmagát.

A HIVŐ EMBER MEGÚJULT ÉLETE 17 Azt mondom azért, és az Úr nevében kérek titeket: többé ne éljeteztek úgy, mint ahogyan az elméjüknek hiábavalóságában élő pogányok élnek.

Értelmük meghomályosodott, az isteni lélettől elidegenültek a bennük lévő tudatlanság miatt és szívüknek megkeményedése miatt.

Lelkiismeretük elhalt, dőzsölésre, mindenféle tisztátalanságnak nyereségvágyból való cselekvésére vetemedtek.

De ti ilyesmit nem tanultatok Krisztusról,

ha ugyan hallottatok Őfelőle, és az Ő tanítása eljutott tihozzátok, - márpedig Jézusban van az igazság,

-

vagyis az, hogy: levetkeztétek a régebbi életetek szerint élő, de a család kívánságok miatt romlandó óembert,

és az, hogy: a Lélek által meg kellett újulnia a ti gondolkodástoknak,

és az, hogy: fel kellett öltöznötök azt az újembert, aki Isten képeire teremtett, és az isteni igazságosságának (kegyességnek) megfelelően megigazultan és szentül él.

A HIVŐ EMBER MEGÚJULT ÉLETÉNEK SZABÁLYA 25 Azért vétkezzétek le a hazugságot, és az igazságot mondjátok egymásnak, mert mindnyájan egy testnek (az eklézsiának) vagyunk tagjai.

Ám haragudjatok, de a harag ne sodorjon titeket vétkezésbe; a lenyugvó nap már ne lássa a ti haragotokat;

ne tárjátok ki az ajtótokat az ördög előtt.

A tolvaj többé ne tolvajkodjék, hanem inkább szorgalmasan dolgozzék, és a saját kezével végezzen jó munkát, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek.

Semmiféle ocsmány beszéd el ne hagyja a ti szátokat, hanem csak az olyan, amely a szükségnek megfelelően jó az építésre, hogy a hallgatók a kegyelem áldásában részesüljenek.

És ne szomorítsátok meg Istennek Szentlelkét, aki által elpecsételtetek a megváltás napjára.

Minden keserűség, dühösség, harag, perpatvar és istenkáromlás távol legyen tőletek minden gonoszsággal együtt.

Egymáshoz jószágosak, könyörületesek legyetek, és bocsássatok meg egymásnak, amiképpen Isten is megbocsátott néktek Krisztus által.

Azért hát mint Istennek szeretett gyermekei, törekedjetez Őhozzá hasonlók lenni,

és éljetez szeretetben úgy, amiképpen Krisztus is szeretett titeket, és önmagát érettetek halálra adta és feláldozta; és ennek az áldozatnak jóillata kedves az Istennek.

Paráznaságnak és bármiféle tisztátalanságnak vagy kapzsiságnak még csak a nevét se említsétez magatok közt; mert az nem illik a szentekhez;

a trágárság sem, az ostoba fecsegés sem, az illetlen tréfálkozás sem! Mind ezek nem illenek hozzátok, hanem inkább a hálaadás.

Mert jól tudjátok azt, és legyetek meggyőződve arról, hogy egyetlen paráznának vagy tisztátalannak, vagy kapzsinak, - mivel az olyan ember bálványimádó, - nincsen öröksége Krisztusnak és Istennek országában.

Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédekkel, mert az ilyenek miatt Istennek haragja nehezedik azokra, akik nem engedelmeskednek az Istennek.

Ezekkel együtt ne vegyetek hat részt az efféle dolgokban;

mert volt ugyan idő, amikor sötétség voltatok, most azonban mint keresztyének, világosság vagytok; úgy éljetez tehát, mint világosságnak gyermekei; -

a világosságnak gyümölcse pedig mindenféle jószág, igazságosság, igazság, -

és vizsgáljátok meg, hogy mi az, ami kedves az Úrnak;

és ne legyen közösségetek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább (rosszallással) hozzátok napfényre azokat.

Mert amit azok titokban cselekesznek, arról még csak beszélni is valami gyalázatos dolog;

mind ez azonban ha (rosszallással) napfényre kerül, a világosság által nyilvánvalóvá válik;

mert minden, ami nyilvánvaló, az világosság. Azért mondja: Serkenj föl, aki aluszol, és támadj föl a lelki halottak közül, és felragyog néked a Krisztus.

Gondosan vigyázzatok tehát arra, hogy mimódon éltez; ne úgy éljetez mint balgatógok, hanem úgy mint bölcsek;

éljetez (bölcsen) a cselekvésre alkalmas idővel, mert gonosz napokat élünk,

Azért ne legyetek esztelenek, hanem értsétek meg, hogy mi az Úrnak az akarata.

És ne részegedjete meg bortól, mert a részegség kicsapongással jár, hanem teljesejete meg Szentlélekkel,

és építséte egymást zsoltárokkal, dicséretekkel és szent énekekkel, s szívetekben énekeljete és mondjatek zsoltárt az Úrnak,

és a mi Urunknak Jézus Krisztusnak nevében mindenkor mindenért adjatek hálát a mi Istenünknek és Atyánknek.

Egymás iránt engedeékenyek legyetek Krisztus iránt érzett félelemből (azaz tiszteletből, úgy hogy őhöz á alkalmazkodatek).

KERESZTYÉN HÁZIREND 22 Az asszonyok a férjüknek úgy engedelmeskedjenek, mint az Úrnak,

mert a férj feje a feleségének éppen úgy, amint Krisztus is feje az eklézsiának, és annak mint az Ő testének Megváltója.

Amiképpen hát az eklézsia engedelmeskedik Krisztusnak, ugyanúgy az asszonyok is minden tekintetben engedelmeskedjenek a férjüknek.

Ti férjek, szeresséte feleségeteket éppen úgy, amiképpen Krisztus is szeretete az ekléziát, és Önmagát adta érette,

hogy azt szentté tegye, megtisztítván a keresztség vize által és Isten igéje által.

Hogy úgy állíthassa maga elé az ekléziát, mint dicsőségeset, hogy ne legyen azon szennyfolt vagy ránc, vagy valami efféle, hanem hogy szent legyen és feddhetetlen.

A férjek kötelesek úgy szeretni feleségüket, mint a saját testüket. Aki feleségét szereti, önmagát szereti;

ugyanis senki soha nem gyűlölte a maga testét, hanem inkább táplálja és gondosan ápolja azt, amiképpen Krisztus is táplálja és ápolja az ekléziát,

mert az az Ő teste, amelynek mi élő tagjai vagyunk.

Azért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik a feleségéhez, és a kettő egy testté lesz. (I. Mózes 2:24)

Nagy ez a titok, de én Krisztusra és az ekléziára értem.

Azért ti is, mindegyikőtök úgy szeresse a maga feleségét, mint önmagát, a feleség pedig tisztelje az ő férjét.

Ti gyermekek, fogadjatek szót a szüleiteknek, mert az a helyes.

Tiszteld atyádat és anyádat, ez az első parancsolat, hogy - amint az isteni ígélet mondja, -

jól legyen tenéked dolgod, és hosszú életű légy a földön. (V. Mózes 5:16)

Ti atyák pedig, gyermekeiteket ne ingereljétek haragra, hanem inkább keresztyén fegyelmezőssel és intéssel neveljétek őket.

Ti szolgák, félelemmel és rettegéssel, becsületes szívvel és engedelmesen hallgassatok a ti test szerint való uraitokra, úgy mint ahogy Krisztusra hallgattatok,

vagyis ne színreszemre, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztusnak szolgái, akik szívesen cselekszik Istennek akaratát,

jóakarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek,

mert tudjátok, hogy mindenki, ha valami jót cselekszik, azt kapja majd az Úrtól akár szolga, akár szabad.

Ti pedig urak, ugyanazt cselekedjétek övelük, és hagyjátok abba a fenyegető szidalmazást, mert tudjátok, hogy önékik is meg tinéktek is Uratok van a mennyben, és Ő nem személyválogató.

HARCOLD A HIT NEMES HARCÁT 10 Végezetül, erősödjetek meg az Úrral való közösség által és az Ő hatalmas ereje által.

Öltözzétek fel az Istennek teljes fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördögnek csalárdságával szemben;

mert nem embereknek ellenségeskedése ellen kell minékünk harcolnunk, hanem az (ördögi) felsőbbbségek ellen, a (sátáni) hatalmasságok ellen, azaz a sötétség világának uralkodói ellen, a gonoszságnak a magasságban lakozó szellemei ellen.

Azért vegyétek föl az Istennek teljes fegyverzetét, hogy tudjatok ellenállni ama gonosz napon, és minden ellenség legyőzése után tudjatok győzők maradni.

Álljatok tehát helyt harcra készen, övezzétek körül derekatokat az igazsággal, és öltözzétek fel a megigazultságnak páncélját,

és saruként kössétek lábatokra a békeesség evangéliumának hirdetésére való készségeket;

mind ezekhez vegyétek föl a hitnek paizsát, amellyel a Gonosznak minden tüzes nyilát elolthatjátok;

az üdvösségnek sisakját is vegyétek föl, és a Léleknek kardját, azaz Istennek igéjét.

Imádkozzatok minden időben a Lélek által sok imádsággal és könyörgéssel, és evégből legyetek éberek teljes állhatatossággal, és könyörögjétek mind a szentekért;

énérettem is, hogy adassék nékem szó, amikor számat szóra nyitom, hogy bátran megismertessem az evangéliom titkát,

amelyért én még láncra verve is követségben járok. Imádkozzatok tehát, hogy az evangéliom titkáról olyan bátran szóljak, amint arról szólnom kötelességem.

A LEVÉL ZÁRÓ SZAVAI 21 Hogy pedig ti is megtudjátok azt, hogy én most hogymint vagyok, és mint munkálkodom, mind azt megjelenti néktek Tükhikosz a szeretett atyafi, és az Úr szolgálatában hű szolgatársam;

Őt azért küldtem el hozzátok (ezzel a Levéllel), hogy tőle megtudjátok, mi van velünk, és hogy megvigasztalja a ti szíveteket.

Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel együtt Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Az isteni kegyelem legyen mind azokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat Jézus Krisztust.

Pál és Timotheus Jézus Krisztusnak szolgái, mind azoknak a Filippiben élő szenteknek, akik Jézus Krisztusnak tanítványai, püspökeikkel és diakónusaikkal együtt:

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

PÁL HÁLÁT AD A FILIPPIEKÉRT, SZÍVÉBE ZÁRTA ŐKET, ÉS IMÁDKOZIK ÉRTÜK 3 Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem tirólatok.

Mindenkor minden imádságomban mindnyájatokért nagy örömmel imádkozom.

Mert megtérésteknek első napjától mindmáig résztvettetek az evangéliom hirdetésében.

Meg vagyok győződve arról, hogy Isten, aki egy ilyen jó munkát tibennetek elkezdett, Jézus Krisztus (eljövetelének) napjáig el is végezi majd.

Aminthogy helyes is, hogy ekképpen gondolkodjam mindnyájatok felől, mert szívembe zártalak titeket, mint olyanokat, akik mind az én fogságomban mind az evangéliom védelmezésének és megszilárdításának munkájában a nékem adott kegyelemben valamennyien részestársaim vagytok.

Isten a tanúm, hogy milyen nagyon vágyódom valamennyiőtök után, és pedig Jézus Krisztus szeretetével.

És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban és jobban gyarapodjék ismeretben és minden tapasztalatban,

hogy minden esetben el tudjátok dönteni azt, hogy mi a helyes és mi a helytelen, hogy Krisztus napjára (erkölcsileg) tiszták és feddhetetlenek legyetek,

teljes mértékben bírván a megigazultságnak gyülmöcsét, amelyet Jézus Krisztus ad Istennek dicsőségére és magasztalására.

PÁL FOGSÁGA AZ EVANGÉLIUMNAK ELŐMENETELÉRE SZOLGÁL 12 Atyámfiak, tudotokra akarom adni, hogy ami énvelem történt, az az evangéliom hirdetésének inkább előmenetelére szolgál,

mert az hogy én Krisztusért szenvedek fogságot, ismeretessé lett az egész császári testőrségben és mindenki más előtt,

úgyhogy a Krisztusban hívő atyafiak közül többen bizodalmat merítettek az én fogságomból, és nagyobb bátorsággal félelem nélkül merészelik hirdetni az Istennek ígését.

Némelyek ugyanis azért hirdetik Krisztust, mert irigykednek rám és versengenek velem, némelyek azonban (irántam érzett) jóakarattal is;

némelyek szeretetből hirdetik, mert tudják, hogy én arra hívtam el, hogy az evangéliomot védelmezzem;

mások azonban haszonlesésből hirdetik Krisztust, nem tiszta indító okból, mert azt gondolják, hogy azzal fogságomban szomorúságot okoznak nékem.

De mind ezzel nem törődöm. Csak az a fontos, hogy minden módon, akár színből, akár igaz szívből: Krisztust hirdessék, és én ennek örülök; sőt fogok is örülni,

PÁL AKÁR ÉL, AKÁR MEG KELL HALNIA: ÓÁLTALA KRISZTUS MAGASZTALTATIK; DE A FILIPPIEKÉRT SZÜKSÉGESEBB AZ Ő ÉLETBEN MARADÁSA 19 mert tudom, hogy a ti imádságotok által és Jézus Krisztus Lelkének segedelme által ez nékem idvességemre fog szolgálni,

megfelelően ama sóvárgó vágyakozásomnak és reménységemnek, hogy semmi tekintetben nem szégyenülök meg, hanem hogy mint mindenkor, úgy most is az egész világ előtt magasztaltatik Krisztus énáltalam, akár élek, akár meg kell halnom.

Mert énnékem ha élek, az alkalom Krisztus szolgálatára, ha pedig meghalok, az nékem nyereség.

Ha azonban testben élek, apostoli munkám megtermi gyümölcsét, és azért nem tudom, hogy mit válasszak.

Gyötrődöm hát e kettő között: vágyakozom e világból elköltözni és Krisztussal együtt lenni, mert az sokkal inkább jobb lenne;

de tiérettetek testben maradnom szükségesebb.

Mint hogy erről meg vagyok győződve, tudom hogy életben maradok, és tiéletek mindnyájatokkal együtt maradok, hogy ti a hitben gyarapodjatok és örvendeztetek,

hogy bőven legyen okotok arra, hogy énelem a Jézus Krisztusban dicsekedjete, ha ismét jelen leszek köztetek.

AZ EKLÉZSIA TAGJAI KRISZTUS EVANGÉLIUMÁNAK MEGFELELŐEN ÉS ÁLLHATATOSAN KÜZDJENEK AZ EVANGÉLIUMI HITÉRT 27 Csak az a fontos, hogy mint az eklézsia tagjai, Krisztus evangéliumának megfelelően éljete, hogy akár hozzátok érkezem, és látlak titeket, akár távol maradok, és hallok felőletek, arról értesüljek, hogy szilárdan helytálltok egy Lélekben, és egy szívvel-lélekkel együtt küzdőtök az evangéliumi hitért,

és semmiféle tekintetben nem rémültök meg ellenségeitektől; mert az ő ellenségeskedésük annak a jele, hogy ők elpusztulnak, és annak a jele, hogy ti üdvözültök; és ez Istentől van.

Mert néktek az a kegyelem adatott, hogy Krisztusban ne csak higgyete, hanem hogy Óérette szenvedjete is,

és hogy ti ugyanazt a küzdelmet vívjátok, amelyet szemetek láttára (Filippiben) én is vívtam, és amelyet amint halljátok, ma is vívok.

AZ EKLÉZSIA TAGJAI EGYETÉRTÉSBEN ÉLJENEK, UGYANAZT AZ ÉRZÜLETET TANÚSÍTSÁK EGYMÁS IRÁNT, AMELY KRISZTUSBAN VOLT 1 Ha tehát van valami helye köztünk a keresztyéni intésnek, ha a

szereket nyújthat némi vigasztalást, ha a Szentlélek valamelyes közösségbe fűz minket, ha ér még valamit a szíves és sóvárgó együttérzés, -

tegyétek teljessé az én örömet azáltal, hogy ugyanúgy gondolkodjatok és éreztetek, egymást egyenlőképpen szeretvén, egyetértésben éljétek, közös gondotok legyen a ti egységeitek;

ne vezéreljen titeket sem haszonlesés, sem hiú dicsőségvágy, hanem egymást alázatosan magatoknál különbnek tartsátok;

ne nézze ki-ki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.

Ugyanazt az érzületet tanúsítsátok egymás iránt, mint amely Jézus Krisztusban is volt.

Ő jóllehet isteni formában (isteni minőségű életet) élt, nem tekintette tőle el nem ragadható birtokának azt, hogy ő Istennel egyenlő,

hanem megüresítette magát, szolgai formát vett föl. Hasonlóvá lett az emberekhez,

és amikor úgy jelent meg mint egy ember, megalázta magát és engedelmes volt mindhalálig, - a keresztfán elszenvedett halálig.

Azért Isten is felmagasztalta Őt, és azt a nevet ajándékozta neki, amely minden névnek felette vagyon,

hogy Jézusnak arra a nevére mindenki boruljon térdre - mennyekiek, földiek, föld alattiak -,

és minden nyelv vallja: Jézus Krisztus Úr az Atya Istennek dicsőségére.

AZ EKLÉZSIA TAGJAI TÖREKEDJENEK ÜDVÖSSÉGÜK ELÉRÉSÉRE, ÉLJENEK FEDDHETETLENÜL, TISZTÁN, HOGY PÁL DICSEKEDHESSEK VELÜK MINT ISTENNEK FELAJÁNLOTT ÁLDOZATTAL 12 Azért szeretteim, amint mindenkor engedelmeskedtetek nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, az én távollétemben: félelemmel és rettegéssel törekedjétek az üdvösségre;

mert hiszen Isten az, aki munkálja tibenetek azt, hogy akarjátok is a ti üdvösségeteket, és törekedjétek is annak elérésére, hogy az Ő jótetszését megnyerjétek. (Lk 2:14; Mt 11:26)

Mindent zúgolódás nélkül és tétovázás nélkül cselekedjétek,

hogy feddhetetlenek és tiszták legyetek, Istennek semmivel nem vádolható gyermekei e hamis és romlott nemzedék közepette, akik közt fényletek mint csillagok a világmindenségben,

mint olyanok, akik ragaszkodtok az életnek beszédéhez, hogy dicsekedhessem Krisztusnak ama napján, hogy nem hiába futottam és nem hiába fáradoztam.

És ha vérem kiontatik is italáldozatként, akkor amikor mint áldozó pap a ti hiteteket Istennek áldozatul felajánlom, - annak csak örülök és tivéletek mindnyájatokkal együtt örvendezek;

ugyanígy ti is örüljétek és velem együtt örvendeztetek.

PÁL ELKÜLDI TIMOTHEUST A FILIPPIEKHEZ ÉS EPÁPHRODITOSZT HAZAKÜLDI FILIPPIBE 19 Az Úr Jézusban bízva remélem, hogy Timotheust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is bizakodóbbá legyek, amikor megtudom tőle, hogyan és mint vagytok.

Mert nincs itt velem senki őhöz hasonló gondolkodású ember, aki olyan szívesen elintézné ügyeiteket, mint ő,

mert a többi mind csak a maga hasznával törődik, nem a Jézus Krisztus ügyével.

Az ő kipróbált voltát azonban ismeritek, hogy amint atyjának segít a gyermek, úgy szolgált ő velem együtt az evangéliom ügyében.

Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogy mi történik velem.

Bízom az Úrban, hogy én magam is csakhamar megérkezem hozzátok.

Szükségesnek tartottam azonban, hogy Epáphroditosz atyámfiát, munkatársamat és bajtársamat, a ti küldötteteket, szűkölködésemben megsegítő adományotok elhozóját hazaküldjem hozzátok,

minthogy vágyódott mindnyájatok után és nyugtalankodott amiatt, hogy megtudtátok, hogy megbetegedett.

Mert csakugyan halálos betegségbe esett; Isten azonban könyörült rajta; de nemcsak őrajta, hanem én rajtam is, hogy szomorúságomat ne tetézzé szomorúság.

Nagysietve hazaküldtem tehát őt, hogy őt meglátván, ismét örvendeztetek, és engemet is kevesebb gond emésszen.

Fogadjátok őt az Úrban bízó teljes örömmel; és az ilyen embereket becsüljétek meg,

mert ő a Krisztus ügyéért fáradozva majdnem halálra jutott, amikor kockáztatta életét, hogy elvégezze a körülöttem buzgólkodó szolgálatban azt, amit ti nem tudtatok elvégezni.

Egyébként, atyámfiái örüljétek az Úrban! Hogy (ismételten is) ugyanazt írjam tinéktek, az énnekem nem fáradság, néktek pedig megerősítésekre szolgál.

PÁL ÓVJA A FILIPPIEKET A ZSIDÓ AGITÁTOROKTÓL; ŐMAGA VÉGKÉPP SZAKÍTOTT AZ ÓTESTAMENTUMI TÖRVÉNYVALLÁSSAL, ÉS KRISZTUSÉRT MINDENT KÁRBA VESZNI HAGYOTT 2 Őrizkedjétek a kutyáktól, őrizkedjétek a gonosz „munkásoktól”, őrizkedjétek a szétdarabolóktól (a körülmetélkedéstől)!

Mert mi (keresztények) vagyunk az (igazi) körülmetéltek, akik Lélek által szolgálunk Istennek, és Jézus Krisztussal dicsekedünk, és nem a testben (nem az ótestamentumi törvény megtartásában) bizakodunk, (mint a zsidók),

jóllehet énnékem test szerint is van miben bizakodnom. Ha bárki más úgy vélekedik, hogy testben bizakodhatik, én sokkal inkább (bizakodhattam volna):

körülmetéltek nyolcadnapon, izráél nemzetéből, Benjámin törzséből származom, héberek közül való héber vagyok; és a törvényt szigorúan megtartó farizeus voltam;

és olyan buzgó, hogy az ekléziát üldöztem; ami pedig a törvény által való megigazulást illeti, atekintetben feddhetetlen voltam.

De én mégis mind azt, ami nékem egykor (megtérésem előtt) nyereség volt, Krisztusért kárnak ítéltém.

Sőt ezen felül most is kárnak tekintek mindent azért, mert az én Uramat Jézus Krisztust felülmúlhatatlanul nagy mértékben megismertem. Őérette mindent kárba veszni hagytam, és szemétnak tekintek azért, hogy Krisztust megnyerjem

és olyannak találtassam, mint aki az Övé vagyok, mint akinek megigazulásom nem a törvény által van, hanem a Krisztusban bízó hit által igazultam meg, amely megigazulást Isten adja azért, mert van hitem,

hogy (mind jobban) megismerjem Krisztust és az Ő feltámadásának erejét, és hogy részese lehessenek az Ő szenvedéseinek, és hogy ekképpen olyanná legyek, mint Ő lett halála által,

hogy valamiképpen eljussak a halottak közül való feltámadásra.

PÁL A KRISZTUS MEGISMERÉSÉBEN MINDIG TÖBBRE TÖREKEDIK, HOGY MEGRAGADJA A GYŐZELMI JUTALMAT 12 Nem mondom, hogy én (Krisztus megismerését) már elértem, vagy hogy abban már tökéletes vagyok; de igyekezem, hogy elérjem, azért mert engem Jézus Krisztus megragadott.

Atyámfiak, én magamról nem gondolom, hogy már elértem; de egyet teszek: azokat, amelyek mögöttem vannak elfelejtem, azoknak pedig, amelyek előttem vannak nekidőlve,

igyekezem a cél felé, hogy megragadjam a győzelmi jutalmat, azaz Istennek (a mennyei dicsőségre szólító) hívását, amelyet onnan felülről, a Jézus Krisztus által intézett hozzám.

Mindnyájan tehát, akik lelkileg tökéletesek vagyunk, így gondolkodjunk; de iha valami tekintetben másképpen gondolkodtok, Isten azt is világossá teszi majd előttetek;

csak hogy amire (vallásunk alapvető igazságainak megismerésére) már eljutottunk, ugyanahhoz tartsuk magunkat.

PÁL ÓV A VILÁGIAS ÉRZÜLETTŐL, MERT A KERESZTYÉN A MENNY POLGÁRA 17 Atyámfiak, legyetek az én követőim, és figyeljete azokra, akik úgy élnek, amint mi néktek példátok vagyunk.

Sokszor mondogattam néktek, és most sírva is mondom: Sokan úgy élnek, hogy ellenségei a Krisztus keresztyének.

Az olyanoknak vége pusztulás, az istenük a hasuk, és azzal dicsekednek, ami csak szégyenük lehet, és eszük csak azon jár, ami földi.

A mi (igazi) hazánk ellenben a mennyben van; onnan várjuk vágyakozva a mi Idvezítőnket az Úr Jézus Krisztust.

Ő hatalmas erejével, amellyel maga alá is vethet mindent, a mi megalázott testünket át fogja alakítani olyanná, hogy hasonlónak legyen az ő dicsőséges testéhez.

Azért, szeretett atyámfiak, akik után olyan nagyon vágyódom, ti az én örömöm és koronám, így álljatok meg szilárdan az Úrral való közösségben, szerettem!

PÁL INTI A FILIPPIEKET EGYETÉRTÉSRE, AZ ÚRBAN VALÓ ÖRVENDEZÉSRE, AZ ÚRNAK IMÁDSÁGGAL VALÓ VÁRÁSÁRA 2 Evodiát intem, Szüntükhét is intem, hogy az Úrral való közösségükben jussanak egyetértésre.

Nagyon kérek téged is hűséges szolgatársam, légy segítségül nekik, mint akik az evangélium ügyében együtt küzdöttek velem s Kelemennel és az én többi munkatársammal, akiknek neve ott van az élet könyvében.

Örvendeztetek az Úrban mindenkor; ismét mondom: örvendeztetek!

A ti jószágotok ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!

Semmi miatt ne aggódjatok, hanem minden imádságotokban és könyörgéseitekben hálaadással tárjátok Isten elé a ti kéréseiteket.

És az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, a Jézus Krisztus által meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat.

És végül atyámfiak: ami igaz, ami tiszteletreméltó, ami igazságos, ami tiszta, ami kedves, amit jólesik hallani, ha van valami erény, és ha van valami helyeslésre méltó, - azon gondolkodjatok!

Amiket éntőlem tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is, azokat cselekedjétek; és a békességnek Istene tivéletek lesz.

PÁL MEGKÖSZÖNI A FILIPPIEK GONDOSKODÓ ADOMÁNYÁT, ÉS ÁLDÁSSAL KÖSZÖNTI ŐKET 10 Nagyon örvendezek az Úrban, hogy végre-valahára még egyszer olyan jómódba jutottatok, hogy rólam gondoskodhattok; erre ugyan mindig gondoltatok, de nem volt rá alkalmatok.

Nem a szűkölködés mondatja ezt velem; és ugyanis megtanultam, hogy abban az állapotban, amelyben éppen vagyok, megelégedett legyek.

Tudok szűkölködni is, tudok bővelkedni is; mindenféle állapotba és mindenféle körülménybe be vagyok avatva: a jóllakásba is, az éhezésbe is, a bővelkedésbe is, a szűkölködésbe is.

Mindenre van erőm Krisztus által, aki engemet erőssé tesz.

Mégis jól tettétek, hogy szorultságomban (gondoskodástokkal) részesekké lettetek.

Ti filippiek ugyanis tudjátok, hogy evangéliomhirdetésemnek kezdetén, amikor Makedoniából elmentem, egyetlen eklézsia sem tartott énvelem adás és elfogadás tekintetében kapcsolatot, csupán csak ti,

mert Thesszalonikában létem alkalmával egyszer, sőt másodszor is küldtetek nekem adományt szűkölködésem enyhítésére.

Nem azt mondom én, hogy sóvárgok az adományra, hanem azt, hogy sóvárgok arra a gyümölcsre, amely sokasodik a ti javatokra.

Mindent megkaptam és bővelkedem; nagy bőségben élek, amióta Epáphroditosztól átvettem azt, ami tőletek érkezett; olyan a küldeményetek, mint valami kellemes jóillat, Istennek tetsző kedves áldozat.

Az én Istenem pedig az Ő gazdagsága szerint Jézus Krisztus által dicsőségesen, bőven megad majd tinéktek mindent, amire szükségetek van.

Istennek a mi Atyánknak legyen dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Köszöntetek minden szentet, aki Jézus Krisztushoz tartozik. Köszöntenek titeket a velem lévő atyafiak.

Köszöntenek titeket a szentek valamennyien, főként a császári udvarból valók.

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Pál, Istennek akarata által Jézus Krisztusnak apostola, és Timotheus atyánkfia

a Kolosszéban élő szent és Krisztusban hívő atyafiaknak. Kegyelem néktek és békeség Istentől a mi Atyánktól.

PÁL HÁLÁT AD AZÉRT, HOGY A KOLOSSZÉI EKLÉZSIA GYARAPODIK A HITBEN 3 Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának mindenkor hálát adunk, valamennyiszer érettetek imádkozunk,

mert hallottunk Jézus Krisztusban bízó hitetekről és a szeretetről, amelyet az összes szentek iránt tanúsítottok;

hálát adunk azért a reménységért (a Messiás országának megvalósulásáért), amely a mennyben el van téve tinéktek; arról a reménységről már előbb hallottatok az evangéliomi igazságról szóló tanításban;

eljutott az evangéliom tihozzátok, amint az egész világon is elterjedt, s gyümölcsözik és növekedik, mint köztetek is azon naptól kezdve, amelyen meghallottátok és igazán megismertétek Istennek kegyelmét;

úgy ahogyan tanultátok Epáphrásztól, a mi szeretett szolgatársunktól, aki Krisztusnak hű szolgája a ti javatokra;

Ő hírül is hozta minékünk a Szentlélek által tibennetek ébresztett szeretetet.

PÁL IMÁDKOZIK, HOGY AZ OLVASÓK NÖVEKEDJENEK AZ ISTENNEK MEGISMERÉSÉBEN 9 Azért mi is - attól a naptól fogva amelyen ezt meghallottuk -, nem szűnünk meg érettetek imádkozni és Istent kérni, hogy az Ő akaratának megismerése tekintetében teljesedjete be minden a Szentlélek által adott bölcsességgel és értelemmel,

hogy az Úhoz méltóan éljete, az Ő teljes tetszésére hogy minden jó cselekedettel gyümölcsöt teremjete, és hogy növekedjete az Istennek megismerésében,

hogy minden erővel erősíttessete meg az Ő dicsőségének ereje szerint minden állhatatosságra és hosszútűrésre, hogy örömmel

adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a világosság országában részesedjete a szentek örökségében (az idvességben).

PÁL SZÓL KRISZTUS NAGYSÁGÁRÓL; EZ ENNEK A LEVÉLNEK KHRISZTOLÓGIÁJA, AZAZ KRISZTUSNAK IGAZI LÉNYÉRŐL TANÍTÓ RÉSZE 13 Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és Ő vitt át az Ő szeretett Fiának országába,

akiben (azaz Krisztusban) van a mi megváltásunk, azaz bűneinknek bocsánata;

Ő a láthatatlan Istennek képe, és előbb született, mint minden más teremtmény,

mert Őbenne teremtett minden, ami az égen és a földön van, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi trónusok, akár uralmak, akár felsőbbségek, akár hatalmasságok: minden Őáltala és az Ő részére teremtett.

És az Ő létezése előbbi, mint a mindenség és a mindenség Őbenne áll fenn,

és Ő a feje a testnek, vagyis az ekléziának; Ő a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben Ő legyen az első,

mert úgy tetszett az Istennek, hogy (isteni természetének) egész teljessége Krisztusban vegyen lakozást,

és hogy Őáltala teljesen megbékéltesse Önmagával a mindenséget, mind a földön lévőket mind a mennyben lévőket úgy, hogy a keresztfán kiontott vére által békességet teremtett.

Titeket is, akik egykor gonosz cselekedeteitek miatt az Istentől elidegenedettek és ellenséges érzületűek voltatok,

most pedig Krisztus az Ő földi, emberi testében elszenvedett halála által teljesen megbékéltetett titeket Istennel, hogy mint szenteket s hibátlanokat és feddhetetleneket állítson titeket Isten elé,

ha ugyan valóban megmaradtok a hitben jól megalapozva, megingathatatlanul, és el nem távozva a reménységtől, amelyet az evangéliom ébresztett tibennetek; ezt az evangéliomot hallottátok, prédikáltatott ez az ég alatt minden teremtménynek, és én Pál ennek az evangéliumnak lettem szolgájává.

PÁL MINT AZ EKLÉZIA SZOLGÁJA HIRDETI ISTENNEK BESZÉDÉT A POGÁNYOK VILÁGÁBAN 24 Most örülök a tiérettetek viselt szenvedéseimnek, és ami híja van még a Krisztus szorongattatásainak, azt elszenvedem az én testemen az ő testéért, amely az eklézia;

ennek lettem én szolgájává a ti javatokra az Istentől nékem adott megbízatás szerint, hogy mindenütt teljes mértékben hirdessem Istennek beszédét,

azt a titkot, amely öröktől fogva és nemzedékektől fogva el volt rejtve, - most azonban kijelentetett az Ő szentjeinek;

azoknak akarta Isten tudtukra adni, hogy a pogányok világában milyen nagy e titok dicsőségének gazdagsága; ez a titok az, hogy Krisztus tibennetek lakozik, és remélhetitek, hogy az Isten dicsőségében részesültök.

Őt hirdetjük mi, minden bölcsességgel intvén minden embert és tanítván minden embert, hogy Krisztus által minden embert tökéletessé tegyünk;

ezért fáradozom én is, küzdvén az Ő erejével, amely énbennem hatalmasan munkálkodik.

Akarom ugyanis, hogy ti tudjátok, hogy milyen nagy küzdelmet vívok tiérettetek és a Láodikeiában élőkért és mind azokért, akik még nem látták szemükkel az én orcámat,

hogy megvigasztalódjék az ő szívük, hogy szeretetben egyesüljenek, és eljussanak a megértés teljességének egész gazdagságára, az Isten titkának, azaz Krisztusnak megismerésére,

mert Őbenne van elrejtve a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse.

Ezt pedig azért mondom, hogy senki se csaljon meg titeket hitető beszéddel.

Mert ha testileg távol vagyok is tőletek, lelkileg mégis veletek vagyok, és örömmel látom köztetek a jó rendet és Krisztusban bízó hiteteknek erősségét.

AKI ELFOGADTA KRISZTUST, ÉLJEN KÖZÖSSÉGBEN ŐVELE, ÉS NE LEGYEN ZSÁKMÁNYÁVÁ SEMMIFÉLE CSALÓ TANÍTÁSNAK 6 Minthogy tehát elfogadtátok Jézus Krisztust az Urat, éljetez közösségben Ővele,

gyökerezetek meg és épüljetez fel Őbenne, és erősödjetez meg a hit által, amint arra megtanítottátok, és legyetez nagyon hálásak.

Vigyázzátok, hogy senki titeket zsákmányul ne ejtsen majd a filozófia által és valami üres csalás által, mert ez az emberi hagyományból származik, a világot hatalmukban tartó szellemekhez igazodik, és nem Krisztushoz.

Mert valósággal Krisztusban lakozik az istenségnek egész teljessége,

és ti az Ővele való életközösség által vagytok (az isteni természettel) teljesez, mert Ő a feje minden felsőbbségnek és hatalmasságnak.

Őbenne körül is metéltetetez, de nem kézzel végzett körülmetélésszel, hanem a bűnös élet levetésével, a Krisztusnak körülmetélésével,

amikor Ővele együtt eltemetetez a keresztségben, és Ővele együtt az Isten erejébe vetett hit által fel is támasztátok; Isten aki Őt feltámasztotta a halálból,

titeket is, akik bűneitez miatt és testeteknek körülmetéletlensége miatt holtak voltátok, Ővele együtt titeket is megelevenített, és megbocsátotta minden bűnötöket;

megsemmisítvén a parancsolataival ellenünk szóló, minket vádoló kézírást, és azt eltávolította, sőt odaszegezta a keresztre;

így lefegyverezte a felsőbbégeket és hatalmasságokat, és nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztus által diadalmaskodott rajtuk.

AZ OLVASÓK NE TERHEJÉK MAGUKAT ÓTESTAMENTOMI VALLÁS TNÍTÁSÁVAL, SE VALAMELY EMBER CSINÁLTA VALLÁSOSKODÁSSAL 16 Azért hát senki ne ítéljen meg titeket étel és ital miatt, vagy ünnepek dolgában, legyen az az újhold ünnepe vagy a szombat.

Mind ezek csak árnyékai azoknak, amiknek el kell jönniök, de a valóság az, aminek Krisztusban kellett eljönnie.

Ne ítéljen titeket a versenydíjra méltatlannak senki, aki tetszését találja az alázatoskodásban és az angyalok tisztelésében, aki látomásaival dicsekedik, aki a maga földhöz tapadó gondolkodásmódjával ok nélkül felfuvalkodik, és nem ragaszkodik a főhöz (Krisztushoz),

pedig Ő általa növekedik az egész test az Isten által rendelt növekedéssel, tápláltatván és összetartatván az ízületek és inak által.

Ha meghaltatok Krisztussal együtt, és így megszabadultatok e világ elemeitől, miért túritek, hogy olyan rendelkezéseket erőszakoljanak reátok, mintha még e világ szerint élnétek;

mint például: ezt ne fogd meg, azt meg se kóstold, amazt mégcsak ne is érintsd?

Holott mind ezeknek az a rendeltetésük, hogy a velük való élés által megsemmisíttessenek; embereknek parancsolatai és tanításai ezek csupán.

Mind ez - a magukcsinálta vallásoskodás által s alázatoskodás által és testük sanyargatása által, valami bölcsességnek látszatát kelti ugyan, de a lényegét tekintve semmi értéke nincsen, hanem csak a testi érzékiség kielégítésére szolgál.

A KRISZTUSHOZ FÜZŐ KAPCSOLATUNK RÉVÉN AZ ODAFENNVÁLÓKKAL KELL TÖRŐDNÜNK 1 Ha tehát feltámasztattatok a Krisztussal együtt, az odafennvalókat keressétek, ahol az Istennek jobbján ülő Krisztus van;

az odafennvalókra gondoljatok, ne a földön lévőkre.

Ugyanis meghaltatok, és a ti (új) életetek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben;

amikor azonban Krisztus, a ti életetek megjelenik, akkor majd ti is Ővele együtt dicsőségben megjelentek.

AZ EGYES EMBERNEK SZÓLÓ INTELMEK; FŐKÉNT ERKÖLCSI ÉLETÜNK MEGÚJÍTÁSÁRA, AZ ÚJ EMBER FELÖLTÖZÉSÉRE (INDIVIDUÁLIS ETHIKA) 5 Öldököljétek meg azért tagjaitoknak földhöz tapadó kívánságait; a paráznaságot, tisztátalanságot, bűnös szenvedélyt, gonosz vágyat és a kapzsiságot, mert az bálványimádás;

ilyen bűnök miatt jön ránk az Istennek haragja;

ezekben a bűnökben jártatok egykor ti is, amikor még ezekben éltetek;

de most ti is hagyjátok el mind azt; azután a haragot, dühösséget, gonoszszágot, szátokból a káromlást és a gyalázatos beszédet.

Ne károsítsátok meg egymást hazugsággal, minthogy levetkeztétek az óembert (gonosz) cselekedeteivel együtt,

és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képe szerint szüntelenül megújul Teremtőjének megismerésére;

az új ember világában pedig nincsen többé sem görög és zsidó, sem körülmetélt és körülmetéletlen, sem barbár és szkítha, sem rabszolga és szabad ember, hanem minden a Krisztus és mindenben a Krisztus.

A KERESZTYÉN EMBERT KÖTELEZŐ SZOCIÁLIS, AZAZ TÁRSADALMI TERMÉSZETŰ PARANCSONK (SZOCIÁLIS ETHIKA) 12 Mint Istennek szent és szeretett választottai, öltözzetek fel könyörületesszívvel, jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést, -

szenedjétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak ha valakinek valaki ellen panasza van; amint az Úr is megbocsátott tinéktek, ti is úgy bocsássatok meg; -

mind ezekhez öltözzétek fel még a szeretetet, amely tökéletes egybefűző kötelék.

És a Krisztusnak békessége uralkodjék a ti szívetekben, mert e békességre egy testként hívatatok el; és hálások legyetek.

Krisztusnak beszéde lakozzék bennetek gazdagon; minden bölcsességgel tanítsátok és intsétek egymást, zsoltárokkal, himnuszokkal, szent énekekkel, hálás szívvvel énekeljétek az Istennek,

és mindent, amit csak tesztek szóval vagy cselekedettel, mindent az Úr Jézus nevében tegyétek, és Óáltala adjatok hálát Istennek az Atyának.

KERESZTYÉN HÁZIREND 18 Ti asszonyok, engedelmeskedjétek a férjéteknek, amint az illik az Úrban hívőkhöz.

Ti férfiak, szeressétek feleségeéteket, és ne legyetek velük szemben indulatosak.

Ti gyermekek, minden tekintetben engedelmeskedjétek szüleiteknek, mert ez kedves az Úrnak.

Ti atyák, ne keserítsétek gyermekeiteket, hogy bátortalanokká ne legyenek.

Ti szolgák, minden tekintetben engedelmeskedjétek azoknak, akik test szerint uraitok, ne színre-szemre való szolgálással, mint akik embereknek akartok tetszeni, hanem becsületes szívvvel, mint akik félyitek az Urat.

Amit csak csináltok, szívesen végezzétek el mint az Úrnak és nem úgy mint embereknek,

mert tudjátok, hogy azért az Úrtól megkapjátok majd jutalmul az örök idvességét. Ti az Úr Krisztusnak szolgálói vagytok!

Aki azonban igazságtalanságot követ el, visszakapja majd azt, amit igazságtalanul cselekedett, mert nincsen személyválogatás.

Ti urak, adjátok meg szolgálítóknak azt, ami igazságos és méltányos, mert tudjátok, hogy néktek is van Uratok a mennyben.

AZ EKLÉZIA TAGJAI IMÁDKOZZANAK A KERESZTYÉNSÉG TERJEDÉSÉÉRT, ÉS BIZONYSÁGTÉTELÜKKEL
TEGYÉK AZT KÍVÁNATOSSÁ 2 Az imádkozásban állhatatosak legyetek, teljes éberséggel és hálás
szívvel imádkozzatok;

imádkozzatok egyúttal érettünk is, hogy Isten nyisson előttünk ajtót az igének, hogy hirdethessük
Krisztusnak titkát - amely miatt most fogoly is vagyok -,

hogymertté tegyem azt úgy, amint hirdetnem kell.

Bölcsen viselkedjétek a kívül valók irányában; éljétek a kedvező alkalommal.

A ti beszédetek mindenkor kedves legyen, sóval ízesített; és tudnotok kell, hogy miként kell kinek-
kinek megfelelnetek.

SZEMÉLYES KÖZLEMÉNYEK ÉS KÖSZÖNTÉSEK 7 Ami reám tartozik, mind azt elmondja majd néktek
Tükhikosz a szeretett atyafi, az Úr szolgálatában hű szolga és szolgatárs.

Őt azért küldtem (ezzel a Levéllel) hozzátok, hogy tőle megtudjátok, hogy mi van velünk, és hogy
szíveteket megvigasztalja.

Vele együtt megy Onészi mosz a hű és szeretett atyafi, aki kolosszéi származású; ők majd az itteni
dolgokat mind megismertetik veletek.

Köszönt titeket Árisztárkhoz az én fogolytársam és Márk a Barnabásnak unokatestvére (aki felől azt
a parancsolatot kaptátok tőlem, hogy ha hozzátok érkezik, fogadjátok őt),

valamint Jézus, akit Justusnak is neveznek; a zsidó származásúak közül csupán ezek az én
munkatársaim az Isten országának hirdetésében; és nékem (fogságomban) vigasztalásomra
szolgálnak.

Köszönt titeket a közületek való Epáphrasz, aki Jézus Krisztusnak szolgája, és imádságaiban
mindenkor foháskodik érettetek, hogy tökéletesen álljatok meg, és teljessedjétek be mind azzal, ami
Istennek akarata.

Mert bizonyágot teszek arról, hogy ő sokat fárad értetek és a láodikeiaiakért, meg a
hierápolisziakért.

Köszönt titeket a szeretett Lukács az orvos és Démász.

Köszöntsétek a Láodikeiában élő atyfiakat és Nümphászt, valamint az ő házában gyülekező ekléziát.

És amikor felolvasták nálatok ezt a Levelet, gondoskodjatok arról, hogy a láodikeiaiak ekléziájában is
olvastassák fel, ti pedig olvassátok fel azt a Levelet, amelyet Láodikeiából küldenek majd néktek.

Árkhiosznak pedig mondjátok meg: Gondod legyen a szolgálatra, amelyet mint az Úr szolgája
kaptál, hogy azt hűségesen teljesítsd.

A köszöntést én Pál írom a saját kezemmel. Emlékezzetek meg az én bilincseimről. A kegyelem legyen
veletek!

Pál meg Szilvános és Timotheus a thesszalonikaiak eklézsiájának, amely közösségben él Istennel a mi Atyánkkal és Jézus Krisztussal a mi Urunkkal. Kegyelem néktek és békesség.

AZ APOSTOL HÁLÁT AD AZ EKLÉZSIA JELEN ÁLLAPOTÁÉRT 2 Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, amikor imádságainkban megemlékezünk rólatok,

és amikor a mi Istenünknek és Atyánknak színe előtt szüntelenül emlegetjük a ti hitből származó cselekedeteiteket, atyafiúi szereteteitek fáradozásait és a mi Urunkban Jézus Krisztusban bízó reménységeitek állhatatosságát,

minthogy tudjuk, Istentől szeretett atyámfiai, hogy ti kiválasztottak vagytok;

mert mi nemcsak szóval hirdettük néktek az evangéliomot, hanem isteni erővel is, Szentlélek által is, valamint teljes meggyőződéssel, amint tudjátok, hogy miképpen forgolódtunk köztetek, tiérettetek.

És ti követtétek a mi példaadásunkat, sőt az Úr Jézusét is, sok üldöztetés közepette a Szentlélektől nyert örömmel befogadván az ígét,

úgyhogy Makedoniában és Ákháiban minden hívőnek példaképévé lettetek.

Mert az Úr beszéde nemcsak hogy kizendült tőletek Makedoniában és Ákháiban, hanem a ti Istenben bízó hitetek is minden helyen ismertté lett, úgyhogy szükségtelen minékünk arról bármit is szólnunk.

Az emberek ugyanis maguktól elmondják azt, hogy milyen fogadtatásra találtunk nálatok, és miképpen tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és hogy várjátok a mennyből az Ő Fiát, akit feltámasztott a halálból: Jézust, aki megszabadít minket az Istennek eljövendő haragjától.

AZ APOSTOL EMLÉKEZTETI A THESSZÁLONIKAIKAT KÖZTÜK VÉGZETT MUNKÁJÁRA 1 Atyámfiai, ti magatok tudjátok, hogy mi nem hiába mentünk tihozzátok,

hanem bár megelőzőleg Filippiben szenvedésben és bántalmazásban volt részünk, amint tudjátok, mégis bátorságot nyertünk a mi Istenünk által, hogy sok küzdelem közepette is hirdessük tinéktek az Isten evangéliomát.

Mert a mi igehirdetésünkben nem volt sem megtévesztő, sem tisztátalan szándék, sem csalárdság,

hanem amint az Isten alkalmasnak talált minket arra, hogy mireánk bízva az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, nem azért hogy az embereknek törekedjünk tetszeni, hanem azért, hogy az Istennek, aki megvizsgálja a mi szívünket.

Mert soha nem éltünk (nálatok) hízelkedő beszéddel - amint tudjátok -, és nem kerestünk ürügyet kapzsiságra - Isten a tanúnk -,

és nem kívántunk dicsőséget az emberektől, sem titóletek sem másoktól,

bár mint Krisztus apostolai tekintélyünket érvényesíthettük volna. De mi mégis inkább nyájas kedvességgel forgolódtunk köztetek, amint a dajkáló anya melengeti és táplálja gyermekeit.

Úgy mi is szeretettel telvén el irántatok, örömünket találtuk abban, hogy ne csak az Istennek evangéliomát közöljük veletek, hanem a magunk lelkét is, mert annyira megszerettünk titeket.

Emlékeztek ugyanis atyámfiai a mi fáradozásunkra és megerőltető munkálkodásunkra; éjjel-nappal dolgoztunk - hogy közületek valakinek terhére ne legyünk -, és úgy hirdettük tinéktek az Istennek evangéliomát.

Ti vagytok a tanúink és az Isten, milyen istenfélelemmel, igazán és feddhetetlenül szenteltük oda magunkat néktek a hívőknek;

mint ahogy tudjátok azt is, hogy közületek minden egyest mint az atya gyermekeit,

vigasztaltunk, bátorítottunk, és kérve-kértünk titeket, hogy éljetez Istenhez méltóan (az isteni életrendet követve); Isten megszűnés nélkül hív titeket az Ő országába és dicsőségébe.

AZ APOSTOL HALÁT AD AZÉRT, HOGY A THESSZÁLONIKAI EKLÉZSIA PÉLDÁSAN VISELKEDETT AZÓTA IS, HOGY ELTÁVOZOTT TŐLÜK 13 Mi is megszűnés nélkül hálát adunk Istennek azért, hogy amint meghallottátok tőlünk az Istennek ígését, azt nem mint emberek beszédét fogadtátok el, hanem mint - ahogy valóban az is, - az Isten ígését, és az most tibennetek akik hívők vagytok, hatásosnak bizonyul.

Mert ti atyámfiai az Isten Júdeában élő és Krisztushoz tartozó eklézsiáinak sorsát vállaltátok, mert ti is ugyanúgy szenvedtetek a saját néptársaitoktól, mint azok is a zsidóktól.

Azok megölték az Úr Jézust is meg a prófétákat is, és minket is üldöztek; de Istennek nem tetszenek, és ellenségei minden embernek;

és hogy bűneik mértékét mindenkor teljessé tegyék, akadályoznak minket abban, hogy hirdessük az Igét a pogányoknak, hogy azok idvezüljenek. De végül lesújtott reájuk az Isten haragja.

PÁL VÁGYAKOZIK VISZONTLÁTNI A THESSZÁLONIKAIKAT, ÉS ÖRÜL, HOGY TIMOTHEUS ÁLTAL ÖRÖMHÍRT KAPOTT HITÜKRŐL ÉS SZERETETÜKRŐL Mi pedig atyámfiai, amikor ideig-óráig testileg elszakadtunk tőletek, de lelkileg nem, - annál buzgóbban igyekeztünk a ti orcátokat ismét meglátni.

Azért el akartunk hozzátok menni, - én Pál ismételten is, - de megakadályozott minket a Sátán.

Mert a mi Urunk Jézus színe előtt az Ő eljövetelek ki lesz a mi reménységünk vagy örömünk vagy dicsekedésünk koronája, - avagy nem ti is?

Minden bizonnal ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Annakokáért, mivelhogy tovább már nem győztük türelemmel, elhatároztuk, hogy mimagunk Athénben maradunk,

és elküldtük Timotheust a mi atyánkfiát és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Istennek munkatársát, hogy erősítsen titeket, és bátorítson hitetek dolgában (I. Kor 3:9),

hogy senki ne ingadozzék ezekben a mostani szorongatásokban. Mert ti magatok tudjátok, hogy erre (a szenvedésre) rendeltettünk;

ugyanis amikor nálatok voltunk, előre megmondtuk néktek, hogy szorongatásban lesz részünk, aminthogy az be is következett, és tapasztaljátok is.

Azért én is, mivelhogy nem győztem már tovább türelemmel, elküldtem (Timotheust), hogy tájékozzam hitetekről, nem kísértett-é meg titeket valami módon a kísértő, hogy hiábavalóvá legyen a fáradozásunk.

Most pedig, mivel Timotheus visszatért tőletek mihozzánk, és öröndetes hírt hozott nekünk a ti hitetekről és szeretetetekről és arról, hogy mindenkor jó emlékezetekben őriztek bennünket, és viszontlátni kívántok minket, amiképpen mi is titeket, -

azért atyámfiak a ti hitetek által megvigasztalódtunk felőletek, minden mi nyomorúságunk és szorongattatásunk ellenére,

mert most gyarapodik az életerőnk, ha ti erősen álltok az Úrral való közösségben.

Mert mimódon adhatunk eléggé hálát az Istennek tiérettetek mind azért az örömért, amellyel örvendezünk tinéktek a mi Istenünk színe előtt,

amikor éjjel és nappal a legbuzgóbban imádkozunk azért, hogy megláthassuk a ti orcátokat, és kipótolhassuk a ti hitetek hiányosságát?

Maga pedig a mi Istenünk és Atyánk és a mi Urunk Jézus egyengesse a mi utunkat tihozzátok.

Titeket pedig az Úr gyarapítson és tegyen gazdaggá a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, úgy amint mi szeretünk titeket;

és erősítse meg a ti szíveteket, hogy feddhetetlenek legyetek a szentségben a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus eljön minden ő szentjével együtt.

A HIVŐK GYARAPODJANAK A SZENTSÉGBEN 1 Egyébként atyámfiak, kérünk titeket és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tanultátok mitőlünk azt, hogy miképpen kell Istennek tetsző módon élnetek, - amiképpen éltek is, - kérünk titeket, hogy ezután még inkább akképpen éljetekek.

Mert tudjátok, hogy az Úr Jézus megbízásából milyen parancsolatokat adtunk nektek.

Az Isten akarata ugyanis az, hogy szent életet éljetekek, hogy tartsátok magatokat távol a paráznságtól,

és hogy közületek minden egyes tudjon szentségben és tisztességben élni a maga feleségével,

ne a bűnös vágy szenvedélyével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent;

és hogy senki közületek bűnt ne kövessen el az ő atyjafia ellen, és valamely üzleti ügyben meg ne csalja az ő atyjafiát, mert az Úr mind az efféléért bosszút áll, amint azt nektek már előbb meg is mondtuk, és amint ezekről tanúbizonyságot is tettünk.

Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem arra, hogy szentségben éljünk.

Azért hát aki ezeket az intelmeket megveti, nem egy embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is adja a ti szívetekbe.

PÁL INTI A HÍVŐKET A FOKOZOTT ATYAFIÚI SZERETETRE ÉS MINDEN DOLGUKNAK BECSÜLETTEL VÉGZÉSÉRE 9 Arra pedig nincsen szükségetek, hogy az atyafiúi szeretetről írjak néktek; mert titeket maga az Isten tanított meg arra, hogy egymást szeressétek;

mint ahogy gyakoroljátok is ezt a szeretetet minden atyafi iránt az egész Makedoniában. Intünk azonban titeket atyámfiai, hogy ebben a szeretetben még jobban gyarapodjatok,

és becsületbeli dolognak tartjátok, hogy nyugodt életet éljétek, és a magatok dolgával törődjétek, és tulajdon kezetekkel dolgozzatok, amint azt néktek megparancsoltuk,

és hogy a nem keresztyének közt is tisztességtudóan viselkedjétek, és hogy senkinek támogatására ne szorultatok rá.

A MEGHOLT KERESZTYÉNEK AZ ÚR ELJÖVETELE ELŐTT FELTÁMADNAK 13 Nem akarjuk atyámfiai, hogy ti azok felől, akik (a sírban) alusznak, tudatlanságban maradjatok, és emiatt szomorkodjatok, mint mások, akiknek nincsen reménységük.

Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, úgy hisszük azt is, hogy Isten azokat, akik elaludtak, a Jézus által ővele együtt (a sírból) elő fogja hozni.

Mert az Úr szavával azt mondjuk néktek, hogy mi, akik az Úr eljöveteléig életben maradtunk, semmiképpen sem előzzük meg majd az elaludtakat;

mert amint elhangzik az ébresztő kiáltás: az arkangyal szava és az Isten trombitája, maga az Úr alászáll az égből, és akkor az történik, hogy először feltámadnak azok a halottak, akik Krisztusban hívők voltak.

azután azokkal együtt mi az életben maradtunk el fogunk ragadtatni a felhőkön a levegőbe az Úr színe elé; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.

Vigasztaljátok azért egymást ezekkel a szavakkal.

AZ ÚR VÁRATLANUL JÖN EL, AZÉRT LEGYÜNK ÉBEREK 1 Atyámfiai, néktek nincsen szükségetek arra, hogy Krisztus eljövetelének idejéről és órájáról írjak néktek;

mert ti magatok nagyon jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy (olyan váratlanul) jön el, mint valami tolvaj az éjszakában.

És amikor az emberek azt harsogják: Békességben és biztonságban élünk, - akkor szakad rájuk olyan hirtelen valami romlás, mint a vajúdás a várandós asszonyra, és semmiképpen nem menekülnek meg.

De ti atyámfiai nem éltek sötétségben, hogy az a nap mint valami tolvaj meglephetne titeket,

mert ti mindnyájan a világosság fiait vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé sem a sötétségé;

ne aludjunk tehát mint más emberek, hanem legyünk éberek, és legyünk józanok.

Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és a részegeskedők éjjel részegednek meg;

mi azonban minthogy a nappal fiait vagyunk, legyünk józanok, és vegyük magunkra a hitnek és a szeretetnek páncélját és sisak gyanánt az idvességben bízó reménységet,

mert nem arra rendelt minket az Isten, hogy haragját éreztesse velünk, hanem arra, hogy az idvesség birtokába jussunk a mi Urunk Jézus Krisztus által;

Ő meghalt miérettünk, hogy (a végső ítélet napján) akár ébren vagyunk (azaz élünk), akár aluszunk (azaz meghaltunk), Ővele együtt éljünk.

Azért vigasztaljátok egymást és építsétek egyik a másikat, amint teszitek is.

INTELMEK AZ ISTENNEK TETSZŐ EGYHÁZI ÉLET FELÉPÍTÉSÉRE, AMELYBEN A LELKET NEM OLTJÁK MEG, MINDENT MEGVIZSGÁLNAK, ÉS A JÓT TARTJÁK MEG 12 Kérünk titeket atyámfiak: becsüljétek meg azokat, akik köztetek fáradoznak, és az Úr szolgálatában előljáróitok, és intenek titeket;

és az ő munkájukért tartásátok őket a legnagyobb szeretetre érdemesnek. Magatok közt békességben éljétek.

Kérünk továbbá titeket atyámfiak, intsetek rendre a rendetleneket, biztassátok a kislelkűeket, támogassátok az erőtelenekeket, legyetek türelmesek mindenki iránt.

Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen, hanem mindenkor a jóra törekedjétek egymás iránt és mindenki iránt.

Mindenkor örüljétek;

szüntelenül imádkozzatok;

bármilyen történik veletek, adjátok hálát; mert Jézus Krisztus által ezt kívánja tőletek az Isten.

A Szentlelket ne oltsátok ki;

a prófétálást ne becsüljétek kevésre;

de minden prófétálást vizsgáljátok meg, és ami azokban jó (az eklézsia építésére), azt tartásátok meg;

a gonosznak minden fajtájától tartózkodjatok.

ÁLDÁS ÉS BEFEJEZŐ KÖSZÖNTÉS 23 Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket teljesen, és mind a bennetek lakozó isteni Lélek (I. Kor 6:19) mind lelketek mind testetek tökéletes feddhetetlenségben őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak eljövételére.

Hű az, aki (az idvességre) elhív titeket; és ő (idvességeket) majd véghez is viszi.

Atyámfiak, imádkozzatok miérettünk is.

Köszöntsetek minden atyafit szent csókkal.

Kérve kérlek titeket az Úrra, hogy ezt a Levelet olvassátok fel minden atyánkfiának.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen tivéletek!

Pál, Szilvánosz meg Timotheus a thesszalonikaiak eklézsia] ának, amely közösségben él Istennel a mi Atyánkkal és az Úr Jézus Krisztussal:

Kegyelem néktek és békesség Istentől az Atyától és az Úr Jézus Krisztustól.

HÁLAADÁS AZÉRT, HOGY A HÍVEK HITE AZ ÜLDÖZTETÉSEK KÖZT IS NÖVEKEDIK; PÁL VIGASZTAL AZ ÚR ELJÖVETELÉRE VALÓ EMLÉKEZTETÉSSEL 3 Atyámfiai, kötelességünknek tartjuk, hogy az Istennek mindenkor hálát adjunk érettetek, amint az illő, azért mert a ti hitetek nagyon növekedik, és közületek minden egyesnek gyarapodik a szeretete egymás iránt,

annyira hogy az Isten ekléziáiban mimagunk dicsekedünk veletek, a ti állhatatosságotokkal és hűségetekkel mind azon üldöztetéseitekben és szorongatásaitokban, amelyeket hordoztok.

Ez pedig annak jele, hogy Isten, aki igazságosan fog ítélni, titeket méltóknak tart majd az Isten országára, amelyért most szenvedtek is.

Mert nagyon is megfelel az Isten igazságosságának az, hogy szorongatással fizessen a titeket szorongatóknak,

tinéktek a szorongatottaknak pedig mivelünk együtt nyugodalommal, amikor az Úr Jézus a mennyből megjelenik tűzlángban az Ő hatalmas angyalaival,

hogy megbüntesse azokat, akik Istent nem ismerik és azokat, akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus evangéliomának.

És azok távol az Úr ábrázatától és távol az Ő erejének dicsőségétől, büntetésül örök kárhozatot szenvednek majd,

amikor eljön ama napon, hogy megdicsőíttessék az Ő szentjei közt, és csodáltassék mind azok közt, akik hívőkké lettek, aminthogy ti is hittel elfogadtátok a mi bizonyágtételünket, amikor az tihozzátok eljutott.

IMÁDSÁG A HIVŐK HITÉNEK NÖVEKEDÉSÉÉRT 11 Azért imádkozunk is mindenkor tiérettetek, hogy a mi Istenünk tegyen titeket méltókká az elhívásra, és az Ő erejével tegyen tökéletessé minden jónak akarásában és a hitből származó cselekedetben,

hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve dicsőíttessék általatok és ti is Őáltala, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme szerint.

KRISZTUS ELJÖVETELE NEM KÖVETKEZIK EL AZONNAL; ELŐJELE LESZ: A HITTŐL VALÓ ELSZAKADÁS, AZ ANTIKRISZTUS MEGJELENÉSE 1 Ami pedig a mi Urunknak Jézus Krisztusnak eljövételét és az Ő színe elé való egybegyűjtetésünket illeti, kérünk titeket atyámfiai:

e tekintetben ne tántorodjatok el egyhamar a ti meggyőződéstektől, és józan értelmeteket ne veszítsétek el, és ne rémítsen meg titeket sem valamely prófétáló lélektől származó kijelentés, sem valami nekünk tulajdonított tanítás, sem valamely állítólag tőlünk származó levél, mintha mi azt mondtuk vagy írtuk volna, hogy az Úr napja már itt van.

Senki semmi módon meg ne csaljon titeket, mert az Úr eljövetele előtt előbb el kell érkeznie az elszakadásnak, és meg kell jelennie a törvénytelenység emberének, a pusztulás fiának,

aki az ellenség, és aki fölébe emeli magát minden úgynevezett istennek, vagy annak ami vallásos tisztelet tárgya, és aki arra vetemedik, hogy beül az Isten templomába, és úgy tünteti fel magát, hogy ő Isten.

Nem emlékeztek, hogy még nálatok lételemtkor ismételten megmondtam ezeket néktek?

És most tudjátok, hogy mi az (a hatalom), amely őt (az Antikrisztust) visszatartja úgy, hogy csak a maga rendelt idejében jelenjék meg.

Mert titokban munkálkodik már a törvénytelenység; de nyíltan csak akkor jelenik meg, amikor eltűnik az, aki az ő megjelenését még hátráltatja.

És akkor megjelenik majd a törvénytelenység embere, akit az Úr Jézus megöl majd szájának lehelletével, és megsemmisít majd az ő eljövetele és jelenléte által.

Ennek a törvénytelenység emberének megérkezése a Sátán ereje által, a hazugságnak minden hatalmával, jelével és csodájával történik,

és az igazságtalanságnak mindenféle csalásával azoknak romlására, akik elvesznek azért, mert nem voltak hajlandók az igazságot szeretni, hogy üdvözüljenek.

És emiatt Isten tévelygést bocsát reájuk, amelynek olyan ereje lesz rajtuk, hogy a hazugságnak higgyenek,

és hogy azért megítéltessenek mind azok, akik nem az igazságnak hittek, hanem az igazságtalanságban találták örömüket.

AZ APOSTOL HALÁT AD: A THESSZÁLONIKAIÁKNAK AZ ÜDVÖSSÉGRE VALÓ KIVÁLASZTÁSÁÉRT 13 Mi pedig atyámfiak, kötelesek vagyunk mindenkor hálat adni az Istennek tiérettetek, akiket az Úr szeret, hogy Isten kezdettől fogva kiválasztott titeket azért, hogy a Lélektől való megszentelés által és az igazságba vetett hit által üdvözüljete.

Éppen erre hívott el titeket a mi evangéliomhirdetésünk által, hogy részeseivé legyetek a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének.

AZ APOSTOL INTI A HÍVÓKET AZ APOSTOLI TANÁCS MEGTARTÁSÁRA, ÉS IMÁDKOZIK MEGVIGASZTALTATÁSUKÉRT ÉS MEGERŐSÍTÉSÜKÉRT 15 Azért hát atyámfiak, álljatok meg szilárdan, és tartsátok meg nagyon azokat a tanításokat, amelyekre tanítottatok akár a mi beszédünk által, akár a mi Levelünk által.

Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelemből örök vigasztalást és jó reménységet adott minékünk,

vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és minden jó beszédben.

IMÁDKOZZATOK AZ ÚR BESZÉDÉNEK TERJEDÉSÉÉRT 1 Végezetül atyámfiak, imádkozzatok miérettünk, hogy az Úrnak beszéde - mint nálatok is, - terjedjen el gyorsan és dicsőíttessék,

és hogy szabaduljunk meg az elve;emült és gonosz emberektől; mert nem mindenkié a hit.

De hű az Úr, Ő majd megerősít titeket, és meg fog őrizni a gonosztól.

Bízunk bennetek az Úrban, hogy amiket néktek parancsolunk, megteszitek és meg fogjátok tenni.

Az Úr pedig töltse be szíveteket az Isten szeretetével és a Krisztus állhatatosságával.

MUNKÁLKODJATOK AZ APOSTOL RENDELÉSE ÉS PÉLDÁJA SZERINT 6 Atyámfiak, az Úr Jézus Krisztus nevében azt parancsoljuk néktek, hogy tartsátok magatokat távol minden atyafitól, aki rendetlenül viselkedik és nem a szerint a tanítás szerint, amelyet mitőlünk kaptatok.

Mert timagatok tudjátok, hogy mimódon kell a mi példánkat követnetek, mert nern éltünk rendetlenül köztetek,

sem senkinek kenyerét ingyen nem ettük, hanem fáradozással és megerőltető munkálkodással éjjel és nappal dolgoztunk, hogy közületek senkinek se legyünk terhére;

nem mintha nem lett volna ahhoz jussunk, hanem azért, hogy magunkat például adjuk néktek, hogy a mi példánkat kövessétek.

Mert amikor nálatok voltunk, már akkor is azt parancsoltuk néktek, hogy ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.

Most pedig azt halljuk, hogy köztetek némelyek rendetlenül viselkednek, hogy semmit sem dolgoznak, hanem haszontalan dolgokkal foglalkoznak;

az olyanoknak pedig az Úr Jézus Krisztusnak nevében parancsoljuk és kérjük őket, hogy nyugodtan dolgozzanak, és a maguk kenyerét egyék.

TARTSUNK HATÁROZOTT EKLÉZSIAI FEGYELMET. ÜDVÖZLÉS ÉS ÁLDÁSKÍVÁNÁS 13 Ti azonban atyámfiak ne fáradjatok bele a jó cselekvésébe.

Ha pedig ebben a Levélben adott tanításunknak nem engedelmeskedik valaki, azt jegyezzétek meg, ne társalkodjatok vele, hogy megszégyenüljön;

de azért ne tekintsetek úgy mint ellenséget, hanem intsétek mint atyafit.

Maga pedig a békességnek Ura adjon tinéktek békességet mindig minden módon. Az Úr legyen mindnyájatokkal!

A köszöntést én, Pál írom a saját kezemmel; ez a hitelesítő jele minden levelemnek; így írok.

A mi Urunknak Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal!

Pál, Istennek a mi idvezítőnknek és Jézusnak a mi reménységünknek parancsolata szerint Jézus Krisztusnak apostola (írja ezt)

Timotheusnak a hit által igazi fiamnak. Kegyelem, könyörületeség, békesség Istentől a mi Atyánktól és Jézus Krisztustól a mi Urunktól.

SENKI NE TANÍTSON AZ EVANGÉLIUMTÓL ELTÉRŐ, AZ EGÉSZSÉGES TANÍTÁSSAL ELLENKEZŐ

DOLGOKAT 3 Amikor (Efezusból) Makedoniába indultam, kértelek téged, hogy maradj Efezusból és parancsolt meg bizonyos embereknek: ne tanítsanak az igazitól (az evangéliumtól) eltérő tanítást,

és ne foglalatoskodjanak mondákkal és végnélküli nemzetségtáblákkal sem, mert azok csak tépelődővé tesznek, és nem tudják megismertetni Istennek üdvtervét, amely hit által fejt ki hatását.

Ennek a parancsolatnak (apostoli tanításnak) pedig végső célja: a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélkül való hitből származó szeretet;

ettől némelyek eltévelyedtek, és üres fecsegesre vetemedtek;

törvénytánítók szeretnének lenni, de nem értik sem azt, amit beszélnek, sem azt, amit vakmerően erősítgetnek.

Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki a törvénynek megfelelően él azzal,

és ha tudja azt, hogy nem az igaz (nem a megigazult) embernek szól a törvény, hanem a törvény nélkül élőknek és engedetleneknek, istenteleneknek és bűnösöknek, gonoszoknak és elvetemülteknek, apagyilkosoknak és anyagyilkosoknak, gyilkosoknak.

paráznáknak, fajtalanokodóknak, emberrablóknak, hazugoknak, hamisan esküdőknek és minden egyébnek, ami ellenkezik az egészséges tanítással.

Így tanít a boldog Istennek dicsőségéről szóló evangéliom, amelynek hirdetése énrám bízott.

AZ EVANGÉLIOM HATÁSA PÁL ÉLETÉBEN 12 Hálás vagyok az engemet (munkámra) megerősítő Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak azért, hogy engemet megbízhatónak ítélte, és szolgálatára rendelt, -

pedig én előbb káromoltam őt, üldöztem az ő követőit, és erőszakoskodtam azokkal; de Isten könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem, mert hitetlen voltam.

És szerfelett megsokasodott rajtam a mi Urunknak kegyelme azzal a hittel és szeretettel együtt, amely a Jézus Krisztusban gyökerezik.

Igaz és teljes elfogadásra méltó ez a mondás: Jézus Krisztus azért jött el a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket; és azok közt az első én vagyok.

De Isten azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg teljes hosszútűrését, hogy példaképe legyek mind azoknak, akik a jövőben az Őbenne bízó hit által örökéletre juthatnak.

Az örökkévaló Királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan, egyetlen Istennek tisztesség és dicsőség, örökkön-örökké! Ámen.

PÁL BUZDÍTJA TIMOTHEUST A NEMES HARCRA ÉS HITÉNEK MEGTARTÁSÁRA 18 Ezt az apostoli tanítást bízom reád fiam Timotheus, a rólad régebben elmondott prófeciákra gondolva, hogy azok által a prófeciák által megerősödve, harcold meg a nemes harcot,

megtartván a hitet és a jó lelkiismeretet; ezt némelyek elvetették maguktól, és azért hitükben hajótörést szenvedtek;

azok közül való Hümenaiosz és Sándor, akiket átadtam a Sátánnak; így fenyíttessenek meg, hogy többé ne káromolják az Istent.

TARTASSANAK KÖNYÖRGÉSEK, IMÁDSÁGOK, HÁLAADÁSOK MINDEN EMBERÉRT 1 Intelek tehát mindenekelőtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért,

királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet élhessünk teljes istenfélelemmel és tisztességgel.

Ez jó és kedves az Isten előtt, a mi üdvözítőnk előtt;

Ő ugyanis azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és hogy eljusson az igazság megismerésére.

Mert egy Isten van, közbenjáró is egy van Isten és emberek között: az ember Jézus Krisztus, aki önmagát váltságul adta mindenkiért, és erről a tanúbizonyoságtétel megtörtént a maga idejében; erre a tanúbizonyoságtételre rendeltettem én mint evangéliomhirdető és apostol mint a pogányoknak hitben és igazságban munkálkodó tanítója; igazságot szólok, nem hazudom.

FÉRFIAK ÉS NŐK AZ EKLÉZSIA GYÜLEKEZETI ÉLETÉBEN 8 Azt akarom tehát, hogy minden helyen a férfiak imádkozzanak és imádságra felemelt kezük szent legyen, ők maguk pedig harag és kételkedés nélkül valók.

Hasonlóképpen azt akarom, hogy az asszonyok (az istentiszteleten) tisztességes ruházatban, szemérmességgel és mértékletességgel ékesítsék magukat, nem hajuknak fodorítgatásával, és arannyal vagy gyöngyökkel, vagy drága öltözettel,

hanem azzal, ami illik az istenfélelmet valló asszonyokhoz: jó cselekedetekkel.

Az asszony csendben tanuljon, teljes engedelmisséggel;

nem engedem meg az asszonynak, hogy tanítson, sem azt, hogy a férfiún uralkodjék, hanem (azt akarom, hogy) maradjon csendben.

Mert Ádám alkottatott először és Éva azután.

És Ádám nem csalatott meg, az asszony azonban nagyon megcsalatott és Isten parancsolatának megszegőjévé lett;

de az asszonyok a gyermekszülés által üdvözlőni fognak, ha házastársi hűségben, szeretetben és mértékletességgel párosult szent életben maradnak.

AZ EKLÉZSIA TISZTSÉGVISELŐI 1 Igaz ez a mondás: Ha valaki püspökségre törekedik, jó foglalatosságot kíván.

Azért kell, hogy a püspök feddhetetlen legyen, egyfeleségű férfiú, józan, mértékletes, tisztességtudó, vendégszerető, tanításra termett,

nem részeges, nem verekedő, hanem engedelkeny, békeszerető, nem pénz után sóvárgó.

Kell, hogy a maga családját jól igazgassa, hogy gyermekeit tisztességtudó engedelmségben tartsa, mert ha valaki a saját házát nem tudja igazgatni, mimódon fogja gondját viselni az Isten ekléziájának?

Ne legyen csak az imént megtért ember, nehogy felfuvalkodván, az ördöggel egyazon kárhozatba essék.

Kell még az is, hogy a kívülvalóktól (nem keresztyénektől) is jó tanúbizonysága legyen, hogy szidalom ne érje, és az ördög hálójába ne essék.

A diakónusok hasonlóképpen tisztességesek legyenek, nem kétszínűek, nem sok borivásba merülők, undok nyereséget nem kívánók;

olyanok legyenek, akik tiszta lelkiismerettel bírják a hitnek titkát.

Ezek is vizsgáltsanak meg előbb, és csak akkor szolgáljanak mint diakónusok, ha feddhetetlenek.

A diakonisszák is hasonlóképpen tisztességesek legyenek, nem rágalmazók, józanok, minden tekintetben megbízhatók.

A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és a maguk családját jól igazgatják.

Mert akik jól teljesítik a diakónus szolgálatát, maguknak jó hírnevet szereznek, és bátran szólhatnak a Jézus Krisztusban bízó hitről.

KRISZTUS EKLÉZSIAJA ÉS ANNAK RENDELTETÉSE 14 Ezeket megírom néked, bár remélem, hogy mielőbb eljutok hozzád;

de ha késem, tudd meg e Levelemből, hogy miképpen kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Istennek ekléziája, az igazságnak oszlopa és fundámentoma.

És valóban! Nagy a mi kegyességünknek (vallásunknak) titka: Krisztus megjelent testben, igazoltatott a Szentlélek által, megjelent az angyaloknak, hirdettetett a népek közt, hittek őbenne e világon, felvitetett a dicsőségbe.

MILYEN ÉLETMÓDOT KÖVETELNEK A HAMIS TANÍTÓK? 1 A Szentlélek pedig világosan mondja, hogy a későbbi időkben némelyek elszakadnak majd a hittől, s csaló lelkeket és ördögi tanításokat követnek

hazug beszédű, megbélyegzett lelkiismeretű embereknek képmutatásával;

ezek tiltják a házassági, és bizonyos ételektől való tartózkodást követelnek, amely ételeket pedig Isten azért teremtett, hogy azokkal hálaadással éljenek a hívők és azok, akik az igazságot megismerték.

Mert Istennek minden teremtménye jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek azzal;

mert megszenteltetik Isten igéje által és imádság által.

MILYEN A KERESZTYÉN TANÍTÓNAK ÉLETMÓDJA? 6 Ha az atyafiaknak ezeket tanítod, Jézus Krisztusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és annak az egészséges tanításnak beszédével, amelyet követtél;

a szentségtelen és vénasszonyos mesék ellen pedig tiltakozz! Ellenben gyakorold magad a kegyességben.

Mert a testnek (az önmegtartóztatásban való) gyakorlása kevésre hasznos; a kegyesség (gyakorlása) azonban mindenre hasznos, minthogy mind a jelenvaló mind a jövőendő élet a kegyességnek ígértetett.

Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó;

ugyanis azért fáradozunk és küzdünk, mert reménységünket az élő Istenbe vetettük, aki minden embernek üdvözítője, különösen a hívőknek.

TIMOTHEUS LEGYEN PÉLDAKÉPE A HÍVŐKNEK 11 Hirdesd ezeket és tanítsd.

Senki téged ifjúságod miatt kevésre ne becsüljön, hanem légy példaképe a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.

Amíg hozzád érkezem, legyen gondod a Szentírás olvasására, az intésre, a tanításra.

Ne hanyagold el a kegyelmi ajándékodat, amelyben prófétai szó által részesültél a presbitériumnak kézzátételével.

Ezekben szorgalmatoskodjál, ezeknek szenteld magadat, hogy a te gyarapodásod mindenki előtt nyilvánvaló legyen.

Vigyázz magadra és a tanításodra; maradj meg ezekben; ezt cselekedvén az üdvösségre tartod meg mind magadat mind a te hallgatóidat.

TANÁCSOK A LELKIGONDOZÁSRA 1 Idősebb férfiút ne dorgálj meg, hanem intsed mint atyádat, az ifjabbakat mint öcséidet,

az idősebb asszonyokat mint anyádat, az ifjabbakat mint húgaidat, teljes tisztasággal.

Az özvegyeket, akik valóban özvegyek, tiszteld.

Ha pedig valamelyik özvegyasszonynak vannak gyermekei vagy unokái, azok tanulják meg, hogy legelőször a saját családjuk iránt gyakorolják a szeretetet, és szüleiknek meg nagyszüleiknek rójják le hálájukat; mert Isten előtt ez a kedves.

A valóban özvegy és magára maradt asszony pedig reménységét Istenbe vetette, s éjjel és nappal állhatatosan foglalatos a könyörgésben és imádkozásban;

de amelyik özvegy dúskál - bár él, mégis halott.

Ezeket mind hirdesd nékik, hogy feddhetetlenek legyenek.

Ha pedig valaki az övéire és főképpen az ő házanépére nem visel gondot, az megtagadta a hitet, és alábbvaló a hitetleneknél.

Az özvegyasszonyok névsorába csak az jegyeztessék be, aki hatvan évnél nem fiatalabb, és aki csak egy férfiúnak volt a felesége,

akinek jó cselekedeteiről jó tanúbizonyosága van, aki gyermekeket nevelt, gyakorolta a vendégszeretetet, a szentek lábát megmosta, a szorongatottaknak segítséget nyújtott, és minden jó munkában részt vett.

A fiatalabb özvegyasszonyokat azonban ne jegyezd be az özvegyek névsorába; mert ha érzékileg gerjedeznek, az elvonja őket Krisztustól, és férjhez akarnak menni,

és azt az ítéletet vonják magukra, hogy előbbi (Krisztus iránti) hűségüket megszegették;

egyszersmind a házról-házra járkálással megszokják a henye életet, de nemcsak a henye életet, hanem a fecsegést és a haszontalan dolgokkal foglalkozást is, és olyanokat beszélnek, amiket nem kellene.

Azt akarom tehát, hogy az ifjabb özvegyek menjenek férjhez, gyermekeket szüljenek, háztartásuk legyen, és ellenségeinknek semmiféle alkalmat ne adjanak a szidalmazásra;

mert némelyek máris letértek a helyes útról és a Sátán után indultak.

Ha valamely keresztyén hívőnek vannak özvegy rokonai, segítse azokat, és segítségükkel ne terheltesse meg az eklézsiát, hogy az a valóban özvegyeket segíthesse.

AZ EKLÉZSIA ELŐLJÁRÓI 17 Az előljárói tisztüket jól teljesítő presbiterek kettős tisztességadásban részesüljenek, különösképpen azok, akik igehirdetésben és tanításban fáradoznak.

Mert az Írás azt mondja: Nyomatató ökök szájára ne köss szájkosarat (V. Mózes 25:4), és: Méltó a munkás a maga jutalmára.

Presbiter ellen ne fogadj el vádat, csak két vagy három tanúbizonyoságtevő jelenlétében.

A vétkező presbitereket valamennyi presbiter színe előtt fedd meg, hogy a többieket is félelem szállja meg.

Kérve kérek az Istennek és Jézus Krisztusnak és a kiválasztott angyaloknak színe előtt, hogy ezeket a parancsolatokat elfogultság nélkül tartsd meg, és semmit se cselekedjél részrehajlással.

Elhamarkodva senkit se részesíts kézzrátételben, és (azáltal) ne légy részes mások bűneiben (elhamarkodva senkit ne állíts egyházi szolgálatba); temagadat tartsd tisztán.

Ezután ne csak vizet igyál, hanem gyomrod miatt és gyakorta való gyengélkedésed miatt élj egy kevés borral.

Némely embereknek nyilvánvalók a bűneik és előttük mennek az ítéletre; némelyeknek bűnei pedig későbbben derülnek ki.

Hasonlóképpen nyilvánvalók a jó cselekedetek is; de ha nem nyilvánvalók is, nem maradhatnak rejtve.

A RABSZOLGÁK 1 Mind azok, akik iga alatt élő rabszolgák, uraikat teljes tiszteletre méltóknak tartásák, hogy az Istennek neve és az evangéliumi tanítás ne káromoltassék.

Akiknek pedig hívő uraik vannak, ne becsüljék őket kevésre azért, mert ők keresztyén atyafiak, hanem annál készségesebben szolgálják őket, mert keresztyén hívők és Istennek szerettei, akik a jótéteményben szorgalmatoskodnak.

ÓVÁS A HAMIS TANÍTÓKTÓL; INTÉS A MEGELÉGEDETTSÉGRE Ezekre tanítsd őket, és ezekre intsd őket. 3 Ha valaki másféle (evangéliomellenes) tanítást tanít, és nem ért egyet a mi Urunknak Jézus Krisztusnak egészséges beszédeivel és a mi kegyességünknek megfelelő tanítással,

az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitáknak és szóharcoknak a betege; ezekből pedig csak irigység, civódás, káromlás, gonosz gyanúsítás származik,

valamint a megbomlott elméjű és az igazság iránt érzéketlenné vált embereknek végnélküli veszekedése; az ilyenek azt gondolják, hogy a kegyesség jövedelmező keresetmód.

Valóban, (a mennyei javakat tekintve) nagyon jövedelmező keresetmód a kegyesség, ha megelégedettséggel párosul;

ugyanis semmit sem hoztunk magunkkal e világba, azért innen nem is vihetünk ki semmit;

ha van eledelünk és ruházatunk, azzal meg kell elégednünk.

Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe és kelepcebé meg sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket romlásba és kárhozatba döntik.

Mert minden rossznak gyökere: sóvárgás a pénz után; és némelyek mohón vágyakozván a pénzre, eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak maguknak.

TE, ISTENNEK EMBERE: TÖREKEDJÉL A KEGYESSÉGRE, HARCOLD A HITNEK NEMES HARCÁT, TARTSD MEG A NÉKED SZÓLÓ PARANCSOLATOKAT 11 De te, óh Istennek embere, ezektől tartsd magadat távol; törekedjél ellenben igazságosságra és kegyességre, hitre és szeretetre, állhatatosságra és szelídségre.

Harcold a hitnek nemes harcát, ragadd meg az örökéletet, amelyre elhívattál, és amelyről sok tanú színe előtt szép vallástétellel vallást tettél.

Megparancsolom néked Istennek színe előtt, aki a mindenséget életre hívta, és Jézus Krisztusnak színe előtt, aki Poncius Pilátus előtt szép vallástétellel tanúbizonyságot tett,

hogy szeplőtelenül és feddhetetlenül tartsd meg a néked szóló parancsolatot a mi Urunknak Jézus Krisztusnak megjelenéséig.

Ezt a megjelenést a maga idejében láthatóvá fogja tenni a boldog és egyetlen Úr, a királyoknak Királya és az uraknak Ura,

aki egyedül halhatatlan, aki megközelíthetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, és nem is láthat; Ővé örökké a tisztesség és a hatalom! Ámen.

PARANCSOLAT A GAZDAGOKNAK. A LEVÉL ZÁRADÉKA 17 Azokat, akik e mostani világban gazdagok, intsed, hogy ne gőgösködjének, és ne a bizonytalan gazdagságba vessék reménységüket, hanem Istenbe, aki gazdagon megad nekünk mindent, hogy megélhessünk.

Intsed őket, hogy tegyenek jót, legyenek jó cselekedetekben gazdagok, legyenek szívesen adakozók, javaikat közlők,

hogy ekképpen gyűjtsenek maguknak kincset jó alapul a jövőre, hogy részesülhessenek az igazi életben.

Óh Timotheus, őrizd meg a reád bízott lelki kincset; fordulj el a szentségtelen üres beszédeitől és ellenvetéseitől annak a hamisan úgynevezett ismeretnek,

amelyet némelyek elfogadtak, és általa hitüktől eltévelyedtek. A kegyelem legyen vétekek!

Pál, Jézus Krisztusnak apostola Istennek akarata által; annak az Istennek, aki megígérte az örökéletet, amely Jézus Krisztusban meg is jelent,

Timotheusnak, szeretett fiának: Kegyelem, könyörületesség, békesség Istentől a mi Atyánktól és Jézus Krisztustól a mi Urunktól.

AZ APOSTOL HÁLÁT AD TIMOTHEUS HITÉÉRT 3 Hálát adok az Istennek - akinek őseimtől vett példa szerint tiszta lelkiismerettel szolgálok -, amikor könyörgéseimben éjjel-nappal szüntelenül megemlékezem rólad.

Megemlékezőn a te könnyeidről, vágyakozom téged látni, hogy örömmel teljesedjem be.

Emlékezetemben van ugyanis a benned élő képmutatás nélkül való hit, amely előbb a te nagyanyádban Lóiszban és a te anyádban Eunikében lakozott; meg vagyok győződve arról, hogy benned is lakozik.

NE SZÉGYELLD A MI URUNKRÓL VALÓ TANÚBIZONYSÁGTÉTÉLT ŐRIZD MEG A REÁD BÍZOTT TANÍTÁST 6 Ennek okáért emlékeztetlek téged arra, hogy gerjeld föl az Istennek kegyelmi ajándékát, amely benned az én kezemnek reád való tétele által van.

Mert az Isten nem gyávaságnak lelkét adta minékünk, hanem erőnek és szeretetnek és józan elmének lelkét.

Ne szégyelld hát a mi Urunkról való tanúbizonyoságtételt, sem engemet az Ő foglyát, hanem az Isten által adott erővel velem együtt szenvedj az evangéliumért.

Isten üdvözített minket, és szent hívással elhívott, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem az Ő saját végzése és kegyelme szerint, amely örök időknél előtte Jézus Krisztus által adatott minékünk,

de most nyilvánvalóvá lett Jézus Krisztusnak a mi Idvezítőnknek megjelenése által. Ő megsemmisítette a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot.

Ennek az evangéliomnak rendeltetem én hirdetőjévé és apostolává és tanítójává;

ez az oka az én mostani szenvedésemnek (fogságomnak) is; de nem szégyellem azt, mert tudom kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy Őnéki van hatalma arra, hogy a reám bízott kincset megőrizze ama napra.

Amely beszédek tőlem hallottál, azokat a Jézus Krisztusban bízó hittel és az Őhöz ragaszkodó szeretettel tartsd meg úgy, mint az egészséges beszédeknek példáját;

a reád bízott kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

ELSZOMORÍTÓ ÉS ÖRVENDETES TAPASZTALATOK 15 Azt tudod, hogy az Ázsiában lévők valamennyien elfordultak tőlem, köztük Phügelosz és Hermogenész.

Az Úr legyen könyörületes Onésziphorosz házanépe iránt; mert gyakorta felvidámított engemet, és az én bilincsemet nem szégyellte,

sőt amikor Rómában volt, szorgalmasan keresett engemet, és meg is talált;

az Úr Jézus segítse meg, hogy Istennél könyörületességet találjon ama napon; és hogy milyen nagyon sokat szolgált Efezusban, azt te tudod legjobban.

SZENVEDJ VELEM EGYÜTT MINT JÉZUS KRISZTUSNAK JÓ KATONÁJA 1 Te azért, én fiam, erősödjél meg a Jézus Krisztusban mivelünk közölt kegyelem által,

és amiket éntőlem sok tanú jelenlétében hallottál, azokat bízd megbízható emberekre, akik alkalmasak lesznek arra, hogy másokat is tanítsanak.

Vállald a szenvedést énvelem együtt mint Jézus Krisztusnak jó katonája.

Egyetlen katonáskodó ember sem elegyedik bele a hétköznapi életnek ügyes-bajos dolgaiba, és pedig azért nem, mert parancsoló tisztjének tetszését kívánja megnyerni.

És ha valaki mint atléta versenyben vesz részt, nem koszorúztatik meg, csak ha a verseny szabályainak megfelelően küzd.

A fáradozó földművesnek kell a termésben elsősorban részesülnie.

Gondold meg, amit mondok; az Úr pedig majd megadja néked ezeknek megértését minden tekintetben.

SZENVEDJÜNK JÉZUS KRISZTUSSAL EGYÜTT 8 Emlékezzél meg Jézus Krisztusról, aki a halottak közül feltámadt, aki a Dávid magvából való; ez az én evangéliomhirdetésemnek a tárgya;

ennek hirdetése közben szenvedés a részem; még meg is bilincselnek, mint valami gonosztévőt, de az Isten igéje nincsen megbilincselve.

Annakokáért állhatatosan elszenvedek mindent a választottakért, hogy ők is eljussanak a Jézus Krisztus által való üdvösségre és azzal együtt örök dicsőségre.

Igaz beszéd ez: Ha Övéle együt meghaltunk, övéle együtt élni is fogunk;

ha állhatatosan megmaradunk Őmellette, Övéle együtt uralkodni fogunk; ha meg fogjuk őt tagadni, Ő is megtagad majd minket;

ha hűteknek vagyunk, Ő hű marad; mert ő nem tagadhatja meg magát.

PÁL INTI TIMOTHEUST, HOGY A SZENTSÉGTELÉN ÉS ÜRES GNOSZTIKUS VITATKOZÁSOKAT KERÜLJE 14
Ezekre emlékeztess és Isten színe előtt kérve kérd őket, hogy ne vitatkozzanak, mert az semmire sem hasznos, sőt a hallgatók romlására vezet.

Igyekezzél, hogy mint kipróbált ember állj készen Isten szolgálatára, mint olyan munkás, akinek nem kell szégyenkeznie, aki helyesen fejtegeti az igazságnak beszédét.

Szentségtelen, üres fecsegésekbe ne bocsátkozz; mert a fecsegőknek istentelensége mindinkább terjed,

és beszédük mint valami rákfekély elharapózik; közülük való Hümenaiosz és Philétosz;

ezek az igazság mellől eltévelyedtek, és azt tanítják, hogy a feltámadás már megtörtént, és ezzel szétrombolják némelyeknek hitét.

Mindazonáltal megáll az Isten által vetett erős fundamentom, és rajta a pecsét ez a felírás: „Ismeri az Úr az övéit”, és „Tartsa magát távol az igazságtalanságtól mindenki, aki az Úrnak nevét vallja”.

Egy nagy háztartásban pedig nem csupán arany és ezüst edények vannak, hanem fa és cserép edények is, és azok közül némelyeket tisztos célra használnak, némelyeket közönséges célra;

ha tehát azoktól (a fecsegőktől) teljesen tisztán tartja magát valaki, tisztos célra szolgáló, megszentelt, a házigazdának nagyon hasznos edény (eszköz) lesz, minden jó munkára alkalmas.

TIMOTHEUS TISZTA KERESZTYÉN JELLEMÉVEL ÉS TISZTA ÉLETÉVEL GYŐZZE MEG ELLENFELEIT 22 Az ifjúkori kívánságoktól tartózkodjál; törekedjél igazságosságra, hitre, szeretetre, békességre mind azokkal együtt, akik az Urat tiszta szívvel segítségül hívják.

Balgatag és ostoba vitákba ne bocsátkozz, mert tudod, hogy azok veszekedéssel végződnek.

Az Úr szolgájához azonban nem illik a veszekedés, hanem az, hogy mindenki iránt barátságos legyen, értsen jól a tanításhoz, türelmesen hordozza el az emberek gonoszságát,

szelíden nevelje a dacoskodókat, remélvén, hogy az Isten egyszer talán megtérésre segíti őket, hogy megismerjék az igazságot,

hogy kijózanodjanak, és megszabaduljanak az ördögnek kelepcéjéből, aki fogva tartja őket, hogy az ő akaratát cselekedjék.

PÁL INTI TIMOTHEUST, HOGY A VÉGSŐ NAPOK HAMIS TANÍTÓIVAL SZEMBEN MARADJON MEG ÁLLHATatosan AZOKBAN, AMIKET TANULT 1 Azt pedig tudd meg, hogy a végső napokban gonosz idők következnek el.

Mert az emberek önmagukat szeretők lesznek, pénz után sóvárgók, dicsekedők, gőgösek, káromlók, szüleiknek engedetlenek, hálátlanok, istentelenek,

szereket nélkül valók, engesztelhetetlenek, rágalmozók, zabolátlanok, elvadultak, a jónak ellenségei, árulók, meggondolatlanok, felfuvalkodottak, gyönyörűségrszeretők inkább, mint istenszeretők, a kegyességnek külső formáit megtartják ugyan, de annak erejét megtagadják; az ilyenektől megvetéssel fordulj el.

Ezek közül valók azok, akik belopózkodnak a házakba, és behálózzák a bűnökkel terhelt, a sokféle vágytól űzött asszonynépet,

akik mindig tanulnak, de az igazság megismerésére soha nem tudnak eljutni.

És amint Jánnész és Jámbresz ellenálltak Mózesnek, úgy ezek is ellene állnak az igazságnak: megbomlott eszű emberek, hitük nem állta ki a próbát.

De nem jutnak többre, mert esztelenségük mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz, amint Jánnészé és Jámbreszé is nyilvánvalóvá lett.

Te azonban követted az én tanításomat, az én életemnek módját, az én szándékomat, az én hitemet, az én hosszútűrésemet, az én szeretetemet, az én állhatatosságomat, -

üldöztetések és szenvedések közepette, aminők velem Ántiokhiában, Ikonionban, Lüztrában történtek. Milyen nagy üldöztetésekben volt részem! De mind azokból megszabadított engemet az Úr!

Így fognak üldöztetni mások is valamennyien, akik a Jézus Krisztussal való közösségben kegyes életet akarnak élni.

A gonosz emberek ellenben és a csalók mind mélyebbre süllyednek a rosszaságba: csalván és megcsalván.

Te azonban maradj meg azokban, amiket tanultál, és amiket hittel elfogadtál, mert tudod, hogy kiktől tanultad,

és mert gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, amelyek téged bölccsé tudnak tenni, hogy a Jézus Krisztusban bízó hit által üdvözlj.

Minden Istentől ihletett írás hasznos a tanításra, a bűnös megfeddésére, a megjobbításra, az igazságosságban (krisztusi életben) való nevelésre,

hogy az Isten embere tökéletes legyen, minden jó munkára felkészített.

HIRDESD AZ IGÉT ALKALMAS ÉS ALKALMATLAN IDŐBEN 1 Kérve-kérlek az Istennek színe előtt és Jézus Krisztusnak színe előtt, aki úgy az Ő megjelenésekor, mint az Ő országában ítélni fog élőket és holtakat:

hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, feddj, dorgálj, biztass teljes hosszútűréssel és tanítással.

Lesz ugyanis olyan idő, amikor az emberek az egészséges tanítást nem fogják eltűrni, hanem saját kívánságaik szerint való tanítókat gyűjtenek magunknak, mert viszket a fülük (bűnös vágyaiknak megfelelő tanítást kívánnak),

és az igazságtól elfordítják a fülüket, és a mesékhez fordulnak.

De tegyél minden tekintetben légy józan, vállald a szenvedést, az evangélista munkáját végezd, szolgálatodat teljesítsd.

PÁL BEFEJEZI INTELMEIT, UTAL KÖZELI ELMÚLÁSÁRA; SZEMÉLYES KÖZLEMÉNYEK 6 Mert én immár feláldoztatam, és az én hazaindulásomnak ideje közel van.

A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hűséget megőriztem;

végezetül eltételeztem énnekem az igazságosságnak (megigazult életnek) koronája, amelyet ama napon megad majd énnekem az Úr, az igazságos bíró; de nemcsak énnekem, hanem mind azoknak is, akik az Ő megjelenését sóvárogva várják.

Igyekezzél gyorsan hozzám jönni.

Ugyanis Démász elhagyott engemet, mert megszerette a jelenvaló világot, és elutazott Thesszalonikába, Krészkesz meg Galáciába, Titus pedig Dalmáciába.

Csupán csak Lukács van énvelem. Márkot vedd magad mellé, és hozd el magaddal; mert a szolgálatban jó hasznát tudom venni.

Tükhikoszt Efezusba küldtem.

Amikor hozzám jössz, hozd el a köpönyegemet, amelyet Tróászban hagytam Kárposznál; hozd el a könyveket is, főképpen a pergameneket.

Sándor, a kovácmester sok bajt okozott nékem; az Úr fizetni fog őnéki az ő cselekedetei szerint; te is őrizkedjél tőle, mert nagyon hevesen ellene állt a mi beszédeinknek.

Első törvényszéki védekezésem alkalmával senki sem állt mellettem, sőt valamennyien elhagytak engemet; ne számíttassák be nékik;

de az Úr mellém állt és megerősített engemet, hogy az igehirdetést teljesen elvégezzem, és hogy azt a pogányok valamennyien meghallják; így szabadultam meg az oroszlánnak szájából.

Az Úr ezután is meg fog engem menteni minden gonosz mesterkedéstől, és megőriz az Ő mennyei országa számára; Őnéki legyen dicsőség örökkön-örökké! Ámen!

A LEVÉL ZÁRÓ SZAVAI 19 Köszönet Priskát és Akülaszt és Onésziphorosz házanépét.

Erásztosz Korinthusban maradt, Trophimoszt pedig mint betegeskedőt Milétoszban hagytam.

Igyekezzél, hogy még tél előtt ide érkezzél. Köszönt téged Ebulosz és Púdész, Linosz és Klaudia és az atyafiak valamennyien.

Az Úr legyen a te lelkeddel! Kegyelem legyen vétekek!

Pál (írja ezt a Levelet), aki Istennek szolgája és Jézus Krisztusnak apostola az Isten választottainak hite szerint, és a kegyességnek megfelelő igazságnak ismerete szerint,

bizton remélvén az örökéletet, amelyet az igazmondó Isten örök időknek előtte megígért,

a maga idejében pedig kijelentette az Ő igéjét a mi megtartó Istenünknek parancsolata szerint énreám bízott igehirdetés által.

Titusnak a mi közös hitünk szerint való igazi fiamnak: Kegyelem és békesség Istentől a mi Atyánktól és Jézus Krisztustól a mi Idvezítőnktől.

INTÉZKEDÉS AZ EKLÉZSIA VEZETÉSÉRŐL 5 Azért hagytalak téged Kréta szigetén, hogy azt amit én ott már nem tudtam elintézni, hozd rendbe, és pedig akképpen, hogy városokként állíts szolgálatba presbitereket úgy, amint én azt néked meghagytam:

presbiter csak olyan valaki lehet, aki feddhetetlen, egyfeleségű férfiú, akinek gyermekei hívők, istentelenséggel nem vádoltak, nem engedetlenek.

A püspöknek mint Isten sáfárának feddhetetlennek kell lennie; ne legyen elbizakodott, se hirtelenharagú, se részeges, se verekedő, se undok nyereséget kívánó,

hanem legyen vendégszerető, barátja annak ami jó, legyen mértékletes, igaz (megigazult), szent, önmagát megtartóztató,

aki ragaszkodik a mi tanításunk szerint való megbízható beszédhez, hogy az egészséges tudomány által tudja a hallgatókat inteni, az ellentmondókat pedig meggyőzni.

A HAMIS TANÍTÓKAT EL KELL HALLGATTATNI 10 Ugyanis közülük sokan engedetlenek, üresbeszédű fecsegők, csalók, főképpen a zsidókeresztények közül valók;

az olyanokat el kell hallgattatni, mert egész családokat romlásba döntenek, undok nyereségnek okáért olyasmit tanítván, amit nem kellene.

Azt mondta valamelyik közülük való saját prófétájuk: A krétiak mindig hazudnak, gonosz vadak, rest hasak.

Ez a bizonyágtétel igaz! Azért kímélés nélkül feddjed őket, hogy a hitben épek legyenek,

és hogy ne foglalatoskodjanak zsidó mítoszokkal és az igazságtól elfordult embereknek parancsolataival.

Minden tiszta a tisztáknak; a tisztátalanoknak azonban és a hitetleneknek semmi sem tiszta; tisztátalan azoknak mind az értelmük mind a lelkiismeretük.

Azt vallják, hogy Istent ismerik, de cselekedeteikkel megtagadják Őt, mert utálatosak és engedetlenek, és minden jó cselekedetre alkalmatlanok.

A HELYES LELKIGONDOZÁS 1 Te azonban azt hirdesd, ami az egészséges tudománynak megfelel.

Hirdesd, hogy az öreg emberek legyenek tisztességesek, mértékletesek, a hitben, a szeretetben, az állhatatosságban épek;

az öreg asszonyok hasonlóképpen a szentekhez illő magaviseletűek legyenek, ne legyenek se rágalmazók, se sok borivás rabjai,

hanem legyenek tanítói minden jónak: oktassák a fiatal asszonyokat arra, hogy szeressék férjüket és gyermekeiket,

hogy legyenek mértékletesek, tisztaéletűek, otthonukat rendben tartók, jóságosak, férjüknek engedelmeskedők, hogy miattuk az Istennek beszéde ne káromoltassék.

Az ifjabb embereket hasonlóképpen intsed, hogy minden tekintetben mértékletesek legyenek.

Temagad jó cselekedeteiddel légy példakép; tanító munkádban pedig mutass romlatlanságot és méltóságot,

egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenség szégyenüljön meg, mivelhogy semmi rosszat nem tud rólunk mondani.

A szolgálakat intsed, hogy saját uraiknak minden tekintetben engedelmeskedjenek, kedvüket keressék, ne legyenek ellentmondók,

ne tolvajkodjanak, hanem mindig igazán hűségesek legyenek, hogy a mi megtartó Istenünk tanításának minden tekintetben dízére váljanak.

A KEGYELEM NEVELŐ HATÁSA 11 Mert az Istennek üdvözítő kegyelme megjelent minden embernek,

és arra nevel minket, hogy megtagadván az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igaz emberként, és szentül éljünk e jelenvaló világon,

és várjuk boldog reménységünknek beteljesedését, azaz a mi nagy Istenünk és Idvezítőnk Jézus Krisztusunk dicsőségének boldog megjelenését,

aki Önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden törvényellenességtől, és hogy tisztítson magának saját tulajdonául egy népet, amely buzgón törekszik jó cselekedetekre.

Ezeket hirdesd, ints és feddj úgy, mint aki minden tekintetben parancsol. Senki ne merészeljen téged kevésre becsülni.

AZ ÚJJÁSZÜLETETT KERESZTYÉN ENGEDELMESEKEDJÉK A HATÓSÁGOKNAK, KERÜLJE A VITATKOZÁST ÉS A SZAKADÁST OKOZÓ EMBERT 1 Emlékeztess hallgatódait arra, hogy följobbvalóiknak és a hatóságoknak rendeljék alá magukat, hogy engedelmeskedjenek, hogy minden jó cselekedetre készek legyenek,

hogy senkit ne káromoljanak, hogy békeszeretők és engedékenyek legyenek, és hogy minden ember iránt teljes szelídséget tanúsítsanak.

Mert egykor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságoknak és testi gyönyörúségeknek szolgáltunk, gonosszággal és irigységgel töltöttük az életet, gyűlöletet érdemlők és egymást gyűlölők voltunk.

Amikor azonban a mi megtartó Istenünknek jósága és szeretete megjelent,

akkor nem azokért a cselekedetekért üdvözített minket, amelyeket mi mint valami megigazultak cselekedtünk, hanem az Ő könyörületessége szerint az újjászületésnek és a Szentlélek által való megújításnak fürdője által üdvözített;

ezt a Szentlelket bőségesen kitöltötte mireánk Jézus Krisztus által a mi Idvezítőnk által,

hogy az Ő kegyelme által megigazítottván, reménységünk szerint örökösei legyünk az örökéletnek.

Igaz beszéd ez. Azért akarom, hogy te ezekről nagy erővel tégy tanúbizonyságot, hogy azoknak, akik Istenben hívők lettek, minden gondolatuk az legyen, hogy jó cselekedetekben szorgalmatoskodjanak. Ezek jók és hasznosak az embereknek.

Értelmetlen vitatkozásokba ellenben és nemzetségtáblák feszegetésébe (nemzetségtáblába foglalt írásmagyarázatokba) és civódásba, valamint a törvénnyel foglalatoskodó harcokba ne bocsátkozz, mert azok haszontalanok és meddők.

A szakadást okozó embert egy vagy két megintés után kerüld el,

tudnod kell ugyanis, hogy az ilyen ember hamis útra tévedt, vétkezik és önmaga ítéli el önmagát.

SZEMÉLYES KÖZLEMÉNYEK KÖSZÖNTÉSEK 12 Amikor elküldöm majd hozzád Ártemászt vagy Tükhikoszt, sietve jöjj hozzám Nikopoliszba; úgy határoztam ugyanis, hogy ott töltöm a telet.

Zénászt a törvénytudót és Apollószat gondosan lásd el és úgy indítsd útnak, hogy szükségét semmiben ne szenvedjenek.

Tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel szorgalmatoskodjanak ott, ahol égető szükségét látnak, hogy ne éljenek gyümölcstelen (haszontalan) életet.

Köszöntenek téged a velem lévők valamennyien. Köszönts a velünk egy hitet vallókat, akik szeretnek minket. Istennek kegyelme legyen mindnyájan tivéletek!

Pál, Jézus Krisztusnak foglya és Timotheus atyánkfia a szeretett Filémónnak, a mi munkatársunknak és Appiának, a mi nőtestvérünknek és Árkhipposznak a mi bajtársunknak, és a ti házatokban egybegyülekező eklézsiának:

Kegyelem néktek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

PÁL HÁLÁT AD FILÉMÓN HITÉÉRT 4 Mindenkor hálát adok az én Istenemnek, amikor imádságaimban rólad megemlékezem,

mert eljut hozzám a híre Krisztusban bízó hitednek, és mind a szentek iránt táplált szeretetednek.

Azért imádkozom, hogy a te hited, amely a miénkkel közös, hathatósan bizonyuljon mind annak a jónak megismerése által, amely mibennünk Krisztusnak dicsőségére szolgál.

Valóban, a te szereteted igen nagy örömet és vigasztalást szerzett nékem, atyámfia, mert általad a szenteknek szíve-lelke felüdült.

PÁL KÉRÉSE ONÉSZIMOSZ ÉRDEKÉBEN KÖSZÖNTÉS. ÁLDÁS 8 Azért Krisztus szolgáljaként, jóllehet nyíltan és bátran megparancsolhatnám néked azt, ami a kötelességed,

mégis ha a szeretetedre gondolok, inkább kéréssel állok eléd: úgy amint vagyok, én az öreg Pál, és most Jézus Krisztusnak foglya is.

Kérlek téged az én lelki gyermekemnek, akinek fogságomban lettem lelki atyjává, azaz Onészimosznek érdekében.

Ő egykor néked haszontalan volt ugyan, most azonban mind néked mind nékem nagyon hasznos,

Visszaküldöm őt hozzád úgy, mintha a szívemet küldenem.

Szerettem volna ugyan őt magamnál tartani, hogy nékem szolgáljon helyetted az evangéliomért viselt fogságomban.

A te beleegyezésed nélkül azonban semmit sem akartam cselekedni, hogy a te jótéteményed ne kényszerítésből történjék, hanem saját szándékod szerint.

Mert talán azért szakadt el tőled ideig-óráig, hogy aztán ismét, de örökké a tiéd legyen,

többé már nem csak úgy, mint rabszolgád, hanem a rabszolgánál valami nagyobb: szeretett atyádfia; nékem különösképpen is atyámfia, de mennyivel inkább az ő tenéked mind úgy, mint embertársad, mind úgy, mint az Úrban testvéred.

Ha tehát engem keresztyén testvérednek tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engemet.

Ha pedig valamivel megkárosított téged vagy valamivel adósod, azt nékem ródd fel.

Én Pál írom ezt a saját kezemmel: én megfizetem; nem akarok arról beszélni, hogy te többel vagy adós nékem, azaz temagaddal.

Valóban atyámfia, szeretnék tebenned az Úrban való örvendezéssel örvendezni; nyugtasd meg az én szívemet Krisztusnak tetsző módon.

Engedelmisségedben bízva írtam néked, mert tudom, hogy többet is teszel majd annál, mint amennyit én kérek.

Egyúttal készíts nékem szállást; remélem ugyanis, hogy feleletül imádságaitokra Isten mintegy ajándékkul küld engem tihozzátok.

Köszönt téged Epáphrasz, aki Jézus Krisztus szolgálatában fogolytársam,

azután Márk, meg Árisztárkhosz, Démász és Lukács: az én munkatársaim.

Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel.

ISTENNEK LEGTÖKÉLETESEBB KIJELENTŐJE JÉZUS KRISZTUS 1 Isten hajdan sokszor és sokféleképpen szólt a mi ősatyáinknak próféták által,

ezekben a végső időkben azonban Fia által szólt minékünk. Őt Isten mindennek örökösévé tette, és Őáltala alkotta a világot is;

Ő Isten dicsőségének kisugárzása és Isten lényének mása, Ő hatalmas szavával fenntartja a mindenséget, és azután, hogy az embereket bűneiktől megtisztította, a mennyben a Felségesnek jobbára ült;

és annyival lett magasságosabb, mint az angyalok, amennyivel külön nevet örökölt, mint azok.

AZ Ó TESTAMENTUM IGAZOLJA, HOGY A FIÚ MAGASSÁGOSABB, MINT AZ ANGYALOK 5 Mert ugyan melyik angyalnak mondta valaha az Isten: Fiam vagy te énnékem, ma Atyáddá lettem? (Zsoltár 2:7) És ismét (kinek mondta): Én Atyja leszek őnéki, és Ő Fiam lesz énnékem? (II. Sámuel 7:14)

Amikor pedig az Ő Elsőszülöttét ismét behozza e világba, így szól: Imádja Őt Istennek minden angyala. (Zsoltár 97:7)

Az angyalokról azonban ezt mondja: Angyalait szelekké teszi, és szolgálait tűzlánggá (Zsoltár 104:4);

a Fiúról ellenben ezt mondja: Óh, Isten, a te királyi széked megmarad örökkön-örökké, és a te királyságodnak pálcája az igazságnak pálcája.

Szeretted az igazságosságot (Isten akaratát) és gyűlölted az igazságtalanságot (az isteni törvény megsértését); azért az Isten, a te Istened fölkent téged az örömmek olajával, sokkal inkább, mint társaidat. (Zsoltár 45:7-8)

És: Uram, te vetted meg kezdetben a földnek fundamentumát, és a te kezdednek művei az egek;

azok elpusztulnak, de te megmaradsz; és mind azok megavulnak, mint valami ruha,

és összehajtod őket, mint valami köntöst, mint valami ruhát, és elváltoznak; Te azonban ugyanaz maradsz, és a te esztendeid nem fogynak el soha. (Zsoltár 102:26-28)

De melyik angyalnak mondta valaha ezt: Ülj az én jobbam felől, amíg ellenségeidet számolyul vetem lábad alá? (Zsoltár 110:1)

Vajon nem csak szolgáló lelkek-é valamennyien, akik szolgálatra küldettek azokért, akik az üdvösséget örökölni fogják? (Zsoltár 34:8; 91:11-12)

ILYEN NAGY LÉVÉN KRISZTUS, FIGYELMEZNÜNK KELL AZ ŐTŐLE HALLOTT IGÉRE 1 Azért minékünk még sokkal jobban kell figyelmeznünk a hallott igére, hogy attól ne sodortassunk el.

Mert ha már az angyaloktól hirdetett beszéd is kötelező volt, és annak bármiféle megszegése vagy nem teljesítése megkapta igazságos büntetését,

hogyan menekülünk majd meg mi (az ítélettől), ha figyelmen kívül hagyunk ilyen nagy üdvösséget? Ez az üdvösség az Úr ige hirdetésével kezdődött, és azok, akik hallották, megbízhatóan hagyták mireánk;

majd Isten is megerősítő bizonyosságot tett mellette mennyei jelekkel valamint csodákkal és sokféle erőnek megmutatásával, meg a Szentléleknek az Ő akaratára szerint kiosztott ajándékaival. miért tétetett krisztus rövid időre kisebbé az angyaloknál?

Mert Isten nem az angyaloknak vetette alá az eljövendő világot, amelyről beszélünk.

Sőt inkább valaki valahol erről nyomatékosan így tett ünnepélyes tanúbizonyságot: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, És micsoda az Ember Fia, hogy gondod van reá?

Rövid időre valamivel kisebbé titted Őt az angyaloknál, de azután dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg Őt,

mindent lába alá vettedél. (Zsoltár 8:5-7) Ha pedig minden őnéki vettetett alá, akkor már nincs semmi, ami nincs Őnéki alávetve. Most ugyan még nem látjuk, hogy minden Őnéki van alárendelve; azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki rövid időre valamivel kisebbé tétetett az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, minthogy a halált elszenvedte, azért hogy Isten kegyelméből mindenkinek javára ízlelje meg a halált.

Mert úgy tetszett Istennek - akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség -, hogy azt a Jézust, aki sok gyermeket vezet dicsőségre, azt mint azok üdvösségének fejedelmét, szenvedések által juttassa tökéletességre.

Mert az is, aki megszentel, azok is, akik megszenteltetnek, valamennyien ugyanattól az egy Atyától származnak, és azért nem szégyelli őket atyjafiainak nevezni,

mondván: Hirdetem a te nevedet az én atyámfiainak, az eklézsiának közepette magasztallak téged (Zsoltár 22:23);

es ismét: Bizalmamat Őbenne vetem (Ésaiás 8:17); és ismét: íme, itt vagyok én és a gyermekek, akiket nékem adott az Isten. (Ésaiás 8:18)

Mivel pedig a gyermekeknek hús és vér testük van, Ő is hasonlóképpen hús és vér testet vett föl, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek a halálon hatalma van: az ördögöt,

és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak.

Mert bizonyos, hogy nem angyalokra van gondja, hanem Ábrahám utódaira van gondja.

Azért minden tekintetben hasonlóvá kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való szolgálatban, hogy a nép bűneinek bocsánatát megszerezze.

Mivel Ő maga is szenvedett amikor megkísértetett, tud segíteni azokon, akik megkísértetnek.

JÉZUS NAGYOBB DICSŐSÉGRE MÉLTATTATOTT, MINT MÓZES 1 Azért atyámfiai, ti szentek, akik mennyei elhívásban részesültetek, szegezzétek lelki szemeteket Jézusra, akit mi apostolunknak és főpapunknak vallunk;

Ő hű az Ő Teremtőjéhez, amiképpen Mózes is hű volt az ő házanépében.

Mózeshez hasonlítva azonban Jézus annyival nagyobb dicsőségre méltattatott, amennyivel nagyobb a tisztessége a ház építőjének, mint a háznak.

Mert minden házat valamely ember épített, de az, aki mindent épített, az az Isten.

Mózes is az ő egész házanépében hűséges volt ugyan, hogy mint szolga tanúbizonyságot tegyen azokról, amiket Isten kijelenteni szándékozott,

Krisztus ellenben mint Fiú az Isten házanépe felett hűséges; az Isten házanépe pedig mi vagyunk, ha ugyan mindvégig erősen megtartjuk Istenbe vetett bizodalmunkat és dicsekedésre bátorító reménységünket. minékünk mint krisztus társainak, nem szabad hitetleneknek lennünk

Azért amint a Szentlélek mondja: Ma, ha az Ő szavát meghalljátok,

ne keményítsétek meg szíveteket, mint egykor atyáitok tették, amikor Isten ellen lázadoztak (II. Mózes 17:1-7) a megkísértésnek ama napján a pusztaságban,

ahol ők engem megkísértettek és megpróbáltak, jóllehet negyven esztendeig látták az én tetteimet;

azért megharagudtam arra a nemzedékre, és így szóltam: Szívükben mindig tévelyegnek! De ők nem értették meg, hogy melyek az én útaim;

azért hát megesküdtem haragomban: Soha nem fognak bemenni az én nyugodalmamba! (Zsoltár 95:7-11)

Atyámfiái, vigyázzatok, hogy közületek senkinek ne legyen az élő Istentől elpártoló, hitetlen, gonosz szíve,

hanem naponként intsétek egymást, amíg tart a „ma”, hogy a bűnnek csalárdsága közületek senkit meg ne keményítsen;

mert mi társaivá lettünk a Krisztusnak, ha ugyan mindvégig rendületlenül megőrizzük kezdetben táplált bizodalmunkat.

Ha tehát azt mondja az Írás: Ma, ha az Ő szavát meghalljátok, ne keményítsétek meg szíveteket, mint ahogy a lázadozáskor tettétek, -

úgy kérdezem: Kik voltak azok, akik bár hallották Őt, mégis ellene szegültek őnéki? Valamennyien, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból!

Kikre haragudott Isten negyven esztendeig? Azokra, akik vétkeztek, akiknek teste elhullott a pusztaságban!

És kiknek esküdött meg, hogy nem fognak bemenni az Ő nyugodalmába, ha nem ama hitetleneknek?

Látjuk is, hogy azok hitetlenségük miatt nem mehettek be.

AZ ISTENNEK NYUGODALMÁBA VALÓ BEMENETEL ÍGÉRETE A KERESZTYÉNEKNEK SZÓL 1 Mivel tehát az Ő nyugodalmába való bemenetelünk Ígérete még ezután teljesedik be, féltő gonddal ügyeljünk arra, hogy közületek soha senki ne lássék abból a nyugodalomból kimaradottnak.

Mert minékünk is hirdettetett az evangéliom éppen úgy, mint azoknak; de az ige hallgatása azoknak nem vált javára, mert a hit által nem forrt egybe azokkal, akik hallgatták.

Mi ellenben, akik hívőkké lettünk, bemegyünk abba a nyugodalomba, amelyről Isten azt mondta: Amint megesküdtem haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba (Zsoltár 95:11); ámbár az Ő munkálkodása a világ teremtése óta már véget ért.

Ugyanis a hetedik napról valahol így szólt: Az Isten a hetedik napon megnyugodott minden Ő munkálkodásától. (I. Mózes 2:2)

Ugyanezen a helyen olvashatjuk ismét: Nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.

Minthogy pedig bizonyos, hogy némelyek mégis bemennek abba, és hogy azok, akiknek először hirdettetett az evangéliom, hitetlenségük miatt nem mentek be,

Isten ismét kitűz egy bizonyos napot: „ma”, amint olyan hosszú idő múltával Dávid által így szól, amint azt előbb idéztem: „Ma”, ha az Ő szavát meghalljátok, ne keményítsétek meg szíveteket.

Mert ha Józsué nyugodalomba juttatta volna őket, akkor Isten nem szólna az után egy másik napról.

Bizonyos tehát, hogy az Isten népének van szombatnapi nyugodalma.

Ugyanis aki bement az Istennek nyugodalmába, az maga is éppen úgy megnyugodott a munkálkodásától, mint Isten is a magáétól.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy közülünk senki el ne bukják, követvén az engedetlenségnek (a hitetlenségnek) azt az elrettentő példáját.

IGYEKEZZÜNK BEMENNI ISTENNEK NYUGODALMÁBA, ENGEDVÉN AZ ISTEN ÉLŰ ÉS HATHATOS BESZÉDÉNEK 12 Mert az Istennek beszéde élő és hatást kifejtő; élesebben vág, mint bármely kétélű kard; mélyre hatol és elválaszt egymástól lelket és szellemet, ízüleket és velőket, és megítéli szívünknek gondolatait és szándékait.

És az Isten színe előtt nincs rejtve semmiféle teremtmény; az Ő szeme előtt minden leplezetlen és nyilvánvaló, és mi őnéki számadással tartozunk.

KRISZTUS A MI IGAZI FŐPAPUNK; AZÉRT JÁRULJUNK BIZODALOMMAL A KEGYELEMNEK KIRÁLYI SZÉKÉHEZ 14 Mivel tehát nagy főpapunk van, aki az égen ment által: Jézus az Istennek Fia, ragaszkodjunk a mi hitvallásunkhoz (Jézust valljuk apostolunknak és főpapunknak; Héb 3:1).

Mert Ő nem olyan főpapunk minékünk, aki nem tud szánakozni a mi erkölcsi gyöngeségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan minden tekintetben megkísértetett, de bűnre nem volt csábítható (mint mi).

Járuljunk tehát (imádságainkban) bizodalommal a kegyelemnek királyi székéhez, hogy jókor segítséget kapjunk, amikor arra szükségünk van.

KRISZTUS A MI JAVUNKRA RENDELTETETT FŐPAPPÁ, ÉS ÖRÖK ÜDVÖSSÉGET SZEREZ AZ ŐNÉKI ENGEDELMESKEDŐKNEK 1 Mert minden, az emberek közül kiválasztott főpap az emberek javára rendeltetik, hogy szolgáljon Isten előtt, azaz hogy áldozati ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnök kiengeszteléséért,

mint olyan valaki, aki meg tudja érteni a tudatlanokat és a megtévedteket, mert Ő maga is hordozza a gyöngeség terhét,

és emiatt köteles a bűn kiengeszteléséért áldozatot bemutatni, mind a népért, mind önmagáért.

És senki sem tulajdoníthatja magának a főpapi tisztséget, hanem az csak azé lehet, akit Isten arra elhív, amiképpen Áront is elhívta.

Hasonlóképpen Krisztus sem tulajdonította magának azt a dicsőséget, hogy főpap legyen, hanem az tette főpappá, aki így szólt néki: Fiam vagy te énnékem, ma Atyáddá lettem (Zsoltár 2:7);

amint másutt is mondja: Pap vagy te örökké, Melkhiszedek rendje szerint. (Zsoltár 110:4)

Jézus földi élete napjaiban erős kiáltással és könnyek közt imádkozott és esedezett ahhoz, akinek volt ereje arra, hogy Őt megmentse a haláltól; és imádsága meg is hallgattatott, mert istenfélő volt,

és jóllehet Isten Fia volt, megtanulta az engedelmességet azokból, amiket szenvedett,

és tökéletességre jutása után örök üdvösséget szerzett mindazoknak, akik Őnéki engedelmeskednek;

és Isten a Melkhiszedek rendje szerint való főpapnak nevezte Őt.

AZ OLVASÓK VALLÁSI ISMERETEI HIÁNYOSAK, AZÉRT NEM TUDNAK ELIGAZODNI AZ IGAZSÁGRÓL SZÓLÓ BESZÉDBEN 11 Erről nekünk sok a mondanivalónk, de azt nehéz tinéktek megmagyaráznunk, mert rosszul hallókká lettetek.

Mert bár már régen tanítóknak kellene lennetek, most ismét arra van szükségetek, hogy titeket valaki az Isten beszédeinek kezdő elemeire tanítson; és odajutottatok, hogy tejre van szükségetek és nem kemény eledelre.

Márpedig mindaz, aki tejen él, nem tud eligazodni a krisztusi igazságosságról szóló beszéden, mert még olyan, mint egy kisgyermek;

a kemény eledel ellenben a felnőtteknek való, akiknek a tapasztalás által gyakorlódtak az érzékeik arra, hogy különbséget tudjanak tenni jó és rossz között.

Azért most mégis hagyjuk el a Krisztusról szóló elemi tanítást, és törekedjünk a tökéletességre, és ne kezdjünk el valami alapvetést, tanítván a holt cselekedetekből való megtérésről és az Istenbe vetett hitről,

a keresztelezésről, valamint a kézrátételről, a halálból való feltámadásról és az örök ítéletről.

Ezt is megtesszük majd egy más alkalommal, ha az Isten megengedi.

Ugyanis lehetetlen, hogy azok, akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részesültek Szentlélekben,

és megízlelték Istennek jó beszédét, valamint az eljövendő világnak erőit, -

és mégis elestek, lehetetlen, hogy ismét megújuljanak megtérésre, ők akik az Istennek Fiát megfeszítik a maguk vesztére és megcsúfolják Őt.

Mert az a föld, amely beissza a reá gyakorta hulló esőt, és hasznos termést hoz azoknak, akiknek javára műveltetik, - Isten áldásában részesül;

amelyik föld azonban túskebokrot és bogáncsot terem, az használhatatlan és közel van ahhoz, hogy megátkozzák, és végül megégessék.

KÖVESSÉTEK AZOKAT, AKIK HIT ÁLTAL ÖRÖKLIK AZ ISTENI ÍGÉRETEKET 9 Szeretteim, ha így (aggodalommal) beszélünk is rólatok, mégis meg vagyunk győződve arról, hogy ti kedvezőbb és üdvösségetekre szolgáló állapotban vagytok.

Mert az Isten nem igazságtalan, hogy elfelejtkezzék a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amellyel ti az Ő nevének dicsőségére munkálkodtatok, amikor a szenteknek szolgáltatok, és ma is szolgáltok.

Kívánjuk is, hogy közületek mindenki addig mutassa ugyanazt a buzgóságot, amíg a ti reménységetek végül teljes bizonyossággá lesz,

hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit által és béketűrés által öröklék az ígéreteket.

Mert az Isten amikor ígéretet tett Ábrahámnak, Önmagára esküdött, mert senkire nagyobbra nem esküdhetett,

és így szólt: Bizony, megáldván meg foglak téged áldani, és megsokasítván meg foglak téged sokasítani (I. Mózes 22:16-17);

és így történt, hogy mivel Ábrahám békességes tűréssel várt, megkapta, amit Isten ígért.

Az emberek ugyanis valamely náluk nagyobbra esküsznek, és szerintük az eskü megerősítésül szolgál, és minden ellentmondásnak véget vet;

ezért az Isten, mivel az ígéret örökösének még világosabban meg akarta mutatni, hogy az Ő akarata megváltozhatatlan, esküvéssel vállalt kezességet,

hogy minékünk két megváltoztathatatlan esemény által, - mert lehetetlen dolog, hogy Isten hazudjék, -erős vígasztalásunk legyen, mint olyanoknak, akik abban kerestük menedékünket, hogy megragadjuk a felkínált reménységet;

mint valami erős és megbízható horgonya a mi lelkünknek, olyan ez a reménység, és behatol a mennyei „szentek szentje” függőkárpitjánál beljebb.

Oda ment be a mi érdekünkben Jézus, a mi útegyengetőnk; Ő a Melkhiszedek rendje szerint örökkévaló főpap lett.

A LEVITAPAPSÁG ÁLTAL NEM VOLT ELÉRHETŐ A TÖKÉLETESSÉG, AZÉRT EGY ÚJ, KÜLÖNB FŐPAPRA VOLT SZÜKSÉG; EZ JÉZUS: A MELKHISZEDEK RENDJE SZERINTI ÖRÖKKÉVALÓ FŐPAP 1 Ez a Melkhiszedek Szálém királya, a legfelségesebb Istennek papja, aki a királyok legyőzése után hazatérő Ábrahámnak elébe ment, és őt megáldotta.

Ábrahám minden ő hadi zsákmányából tizedet adott néki. Ennek a Melkhiszedeknek neve megmagyarázva először: igazságosság királya, azután: Szálém királya, azaz: békesség királya;

apját, anyját, nemzetségtábláját nem említi az írás, sem napjainak kezdetét, sem életének végét, de minthogy ebben hasonlóná tette őt az írás az Isten Fiához, pap marad mindenkoron.

Gondoljátok meg, milyen nagy ember az, akinek Ábrahám, az ősatyánk a hadi zsákmány legjavából tizedet adott.

Azoknak, akik Levi fiai közül viselik a papságot, parancsolatuk van, hogy a törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, vagyis atyjuk fiaitól, jóllehet azok is Ábrahámtól származtak.

Melkhiszedek pedig, aki nem a leviták közül származik, mégis tizedet vett Ábrahámtól, és megáldotta azt, akinek az ígéret szólt.

Márpedig nem lehet vitás, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.

És itt halandó emberek (a leviták) szednek tizedet, ott (Melkhiszedek esetében) ellenben az, akiről (az írásban) bizonyosság van, hogy él.

És röviden szólva, Ábrahám személyében a tizedet szedő Levi is adott tizedet.

Mert hiszen még atyjának ágyékában volt, amikor annak elébe ment Melkhiszedek.

Ha tehát a levitapapság által elérhető volt is valamelyes tökéletesség, - a nép ugyanis erre a papságra való tekintettel kapta a törvényt, - akkor mégis miért volt szükséges, hogy egy másik, a Melkhiszedek rendje szerint való pap rendeltessék, és hogy az ne az Áron rendje szerint való papnak neveztesse?

Mert ha a papság megváltozik, szükségképpen megváltozik a törvény is.

Ugyanis a mi Urunk, akiről ezek mondatnak, egy másik törzsnek tagja volt, amelyből senki sem szolgált az oltár körül;

mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából származott, ebbe a törzsbe tartozó papokról pedig semmit sem szólt Mózes.

Es ez még inkább nyilvánvaló, ha Melkhiszedekhez hasonló módon másvalaki rendeltetik pappá,

aki nem ama törvény szerint lett pappá, amely szerint testi származásánál fogva lehet valaki pap, hanem az elpusztíthatatlan életnek ereje szerint.

Mert Óróla mondja a tanúbizonyágtétel: Pap vagy te örökké a Melkhiszedek rendje szerint. (Zsoltár 110:4)

Ekképpen ugyan az előbb adott parancsolat erőtelensége és hasznavehetetlensége miatt érvénytelenné válik, -

mert a törvény semmiféle tekintetben sem tudott tökéletességre juttatni! - de ugyanakkor jobb reménység ébred bennünk, amely által közelebb jutunk Istenhez.

Azután Jézus amennyiben nem eskü nélkül lett pappá, -azok (a leviták) ugyanis eskü nélkül lettek papokká,

Ő azonban annak esküje által, aki ezt mondta néki: Megesküdött az Úr és nem fogja megbánni (és ezt is mondta): Te pap vagy örökké, -

annyiban Jézus jobb szövetségnek lett kezesévé.

És azok (a leviták) ugyan többen lettek papokká (egyik után a másik), mert a halál megakadályozta őket abban, hogy mindenkoron szolgálatban maradjanak;

Jézusnak papsága azonban nem szállhat át másra, minthogy Ő örökké életben marad.

Azért Ő mindenkoron tudja üdvözíteni azokat, akik Őáltala járulnak Isten elé, mert mindenkor él, hogy esedezzek érettünk.

Ilyen főpap felelt meg minékünk: szent, büntelen, szeplőtelen, aki a bűnös emberektől elkülönült, és az egeknél magasabbra emeltetett;

akinek nincs szüksége arra, mint a főpapoknak, hogy először a saját vétkeiért, azután a nép vétkeiért naponként áldozatot mutasson be, mert azt egyszer s mindenkorra elvégezte, amikor önmagát feláldozta.

A törvény gyarló embereket rendelt főpapokká, a törvényadás után későbbben elhangzó eskü szava ellenben az örökké tökéletes Fiút rendelte főpappá.

KRISZTUS MINT FŐPAP EGY JOBB, ÚJ SZÖVETSÉG KÖZBENJÁRÓJA 1 A Krisztus főpapságáról mondottakban pedig fődolog az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyben a felséges Isten királyi székének jobbára ült,

mint szolgálja a mennyei szentélynek, az igazi szentsátornak, amelyet az Úr épített és nem valamely ember.

Minden főpap arra rendeltetik, hogy áldozati ajándékokat és áldozatokat mutasson be; azért szükséges, hogy ennek a mi főpapunknak is legyen valamije, amit bemutasson.

Ha Ő a földön volna, akkor egyáltalán nem lenne pap, minthogy itt a földön vannak már papok, akik a törvény szerint bemutatják az áldozati ajándékokat;

ők ugyan csak egy olyan szentélyben szolgálnak, amelyik másolata és árnyékképe a mennyei szentélynek. Mózes ugyanis, amikor el akarta készíteni a szent sátort, ezt a parancsolatot kapta Istentől: Vigyázz - úgymond -, hogy mindent a szerint a minta szerint készíts el, amelyet megmutattam néked a hegyen. (II. Mózes 25:40)

A mi főpapunk azonban annyival kiválóbb papi szolgálatot kapott, amennyivel Ő jobb szövetségnek közbenjárója, amely szövetségnek törvényes biztosítékaul jobb ígéretet szolgálnak.

Mert ha az első szövetség tökéletes lett volna, akkor nem kellett volna egy másodikról gondoskodni.

Isten ugyanis feddi az izraelitákat amikor így szól: Imé, napok jönnek -mondja az Úr -, s izráél házával és Júda házával új szövetséget kötök,

de nem a szerint a szövetség szerint, amelyet atyáiknak szerettem azon a napon, amelyen kézen fogtam azokat, hogy kivezesse őket Egyiptom földjéről. Mivel ugyanis ők nem maradtak meg az én szövetségemben, azért én sem törődtem ővelük, mondja az Úr.

Mert - mondja az Úr - az a szövetség, amelyet ama napok múltával kötök majd Izráél házával, ez lesz: Törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom azokat, és Istenükké leszek őnekik, ők meg népemmé lesznek.

És senki sem tanítja majd honfitársát, senki sem az ő atyjafiát ekképpen: Ismerd meg az Urat, mert valamennyien ismerni fognak engemet, kicsinyeik és nagyjaik egyaránt. (Jeremiás 31:31-34)

Mert kegyelmet gyakorlok majd igazságtalan tetteik iránt, és az ő vétkeikről nem emlékezem meg.

Azzal pedig, hogy „új” szövetségről szól, az elsőt elavulttá tette; ami pedig elavult és megvénhedett, az közel van az: enyészethez.

AZ ÓSZÖVETSÉG SZENTÉLYÉNEK (A SZENT SÁTORNAK) CSAK KRISZTUS ELJÖVETELÉIG VOLT SZEREPE 1
Természetesen az első szövetségnek is volt istentiszteleti rendtartása, és volt a földön lévő szentélye.

Egy sátor rendeztek be, és annak első részében, - ahogy mondják, a „szent helyen” - volt a gyertyatartó, az asztal és rajta az Úr színe elé tett kenyerek;

a második függőkárpiton belül volt a sátornak az a helye, amelyet „szentek-szentjének” neveztek;

abban volt az arany füstölő oltár és a szövetség ládája, amely mindenfelől arannyal volt borítva; a ládában volt egy aranyedény tele mannával és Áronnak kivirágzott vesszeje, meg a szövetség táblái;

a láda felett voltak a dicsőség khérubjai, szárnyukkal beárnyékolva a szövetségládanak födelét. De ezekről a dolgokról most nem kell részletesen szólnom.

Így volt mind ez elrendezve, és a sátornak első részébe mindenkor bejártak a papok, hogy az istentiszteletet elvégezzék;

de a sátor második részébe csupán csak a főpap ment be egyedül, évenként egyszer, és akkor vért kellett magával vinnie, hogy azt áldozza magáért és a népnek tudatlanságból elkövetett bűneiért.

Ezzel a Szentlélek azt jelenti ki, hogy amíg a sátor első része még használatban van, addig nem nyílik meg a mennyei szentélybe vezető út.

A szent sátornak az az első része mind e mostani időig azt példázza, hogy amely áldozati ajándékokat és áldozatokat ott bemutatnak, azok nem tudják az áldozatot bemutatót lelkiismeretében tökéletessé tenni,

mert azok (az áldozatok) - mint ételekre, italokra és különféle mosakodásokra tartozó rendelkezések - csak a testi életet szabályozzák, és csak a jobb rendezés idejéig érvényesek.

KRISZTUS A MI FŐPAPUNK ÉLETE ÁRÁN ÖRÖK VÁLTSÁGOT SZERZETT MINÉKÜNK 11 Most azonban már megjelent Krisztus, a jövődó javak főpapja. Az Ő papságának sátora nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e teremtett világból való;

nem bakoknak és tulkoknak vérével, hanem a saját vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.

Mert ha a bakoknak és bikáknak vére, valamint (az elhamvasztott) tehénnek a tisztátalan emberekre hintett hamuja megszenteli az embereket, hogy testileg megtisztuljanak (IV. Mózes 19:1-22),

Krisztusnak vére, - aki örökkévaló Lélek által önmagát mint hibátlan áldozatot áldozta föl Istennek, - mennyivel inkább megtisztítja majd a mi lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek!

KRISZTUSNAK ENGESZTELŐ HALÁLA BŰNEINK MEGBOCSÁTÁSÁNAK: ÜDVÖSSÉGÜNKNEK SZÜKSÉGES ELŐFELTÉTELE 15 És ezért Krisztus egy új szövetségnek közbenjárója, mivel Ő meghalt azért, hogy megszabadítsa a népet az első szövetség idején elkövetett bűneiből, hogy az elhívottak megkapják a megígért örökkévaló örökséget.

Mert abban az esetben, ha testamentumról van szó, igazolni kell, hogy a testámentomtevő ember meghalt;

mert egy testámentom teljesen csak akkor érvényes, ha a testámentomtevő már halott.

Azért van az, hogy az első szövetség sem vér nélkül kötött meg.

Mert amikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot kihirdetett az egész népnek, az után vette a tulkok és a bakok vérét vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt, és (a vérrel) meghintette magát a törvénykönyvet és mind a népet.

És azt mondta: íme, ez a vére (pecsétje) annak a szövetségnek, amelyet az Úr tinétek rendelt. (II. Mózes 24:3-8)

Hasonlóképpen meghintette a vérrel a sátort is, és az istentiszteleten használt valamennyi edényt.

A törvény szerint csaknem minden vérrel tisztítatik meg, és vérnek kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

KRISZTUS EGYSZERI HALÁLÁVAL ELTÖRÖLTE A BŰNT 23 A mennyben lévő szentélynek és berendezésének földi mását tehát ezekkel (az áldozatokkal) kellett megtisztítani; magát a mennyei szentélyt azonban ezeknél jobb áldozatokkal kellett megtisztítani.

Mert Krisztus nem kézzel csinált szentélybe, nem az igazinak másolatába ment be, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjék érettünk az Istennek színe előtt;

de nem azért (ment be), hogy sokszor áldozza fel önmagát úgy, mint ahogyan a főpap évenként, idegen vérrel bemegy a szentek-szentjébe;

mert akkor Őnéki a világ teremtése óta sokszor kellett volna szenvednie; most pedig egyszer jelent meg a jelen világcorszaknak végén, hogy önmagának feláldozása által eltörölje a bűnt.

És amiképpen bizonyos az, hogy az embereknek egyszer kell meghalnióknak, az után pedig ítélet következik:

azonképpen Krisztus is egyszer adott áldozatul, hogy sokaknak bűnét elvegye; másodszor nem azért jelenik majd meg, hogy a bűnöket kiengesztelje, hanem azért, hogy üdvösséget hozzon azoknak, akik Őreá várnak.

AZ ÓTESTAMENTUMI ÁLDOZATOK NEM TUDTÁK AZ ÁLDOZÓKAT TÖKÉLETESSÉ TENNI ÉS A BŰNTUDATTÓL MEGSZABADÍTANI 1 Minthogy tehát a törvény az eljövendő javaknak csak árnyékszerű képét mutatja, de azoknak a javaknak valóságos képét nem, azért azokkal az áldozatokkal, amelyeket évenként minduntalan bemutatnak, soha nem tudja tökéletessé tenni az áldozatot bemutatókat.

Mert ha tudta volna őket tökéletessé tenni, akkor azok az áldozatok bizonyosan megszűntek volna, mert az áldozatot bemutatók, ha egyszer megtisztultak volna, többé semmi bűntudatot nem éreztek volna.

Azokkal az áldozatokkal ellenben évről-évre csak emlékeztetik az áldozókat bűneikre;

mert bikák és bakok vérével bűnöket eltörölni lehetetlen. Isten eltörölte az ótestamentumi áldozást, és helyébe léptette az újszövetségi áldozatot, amelyben Krisztus az áldozat

Azért mondta Krisztus, amikor Ő e világba jött: Áldozatot vagy áldozati ajándékot nem kívántál, de testet adtál nékem;

égő áldozatban és bűnért való áldozatban nem gyönyörködtél.

Akkor azt mondtam: Íme, itt vagyok, - a Könyvben meg van írva rólam, - hogy a te akaratodat cselekedjem óh Isten. (Zsoltár 40:7-9)

Előbb azt mondja: Áldozatot vagy áldozati ajándékot, égő áldozatot és bűnért való áldozatot nem kívántál, és azokban nem gyönyörködtél, - jóllehet azokat a törvény szerint mutatják be!

De azután így szól: Íme, itt vagyok, hogy a te akaratodat cselekedjem. Tehát eltörli az elsőt, hogy életbe léptesse a másodikat.

Ezzel az isteni akarattal egyszer s mindenkorra megszenteltettünk Jézus Krisztus testének feláldozása által.

KRISZTUSNAK EGYSZERI ÁLDOZATA BŰNTELENNÉ TESZI A MEGSZENTELTEKET 11 És minden (ótestamentumi) pap naponként szolgálatba áll, és ismét meg ismét bemutatja ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem tudják eltörölni a bűnöket;

Krisztus ellenben egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, és az után Istennek jobbján örökre helyet foglalt,

és azóta ott várja, hogy ellenségei zsámolyul vettessenek az Ő lába alá.

Mert a megszentelteket egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette.

Erről tanúbizonyságot tesz minékünk a Szentlélek is; mert ez után az ige után:

Ez lesz az a szövetség, amelyet ama napok után kötök majd óvelük, - ezt mondja az Úr: Törvényemet szívükbe adom, és elméjükbe írom azt,

és sem az ő vétkeikről, sem az ő törvényszegő tetteikről többé nem fogok megemlékezni. (Jeremiás 31:33-34)

Ahol pedig ezek mind megbocsáttattak, ott többé nincs szükség bűnért való áldozatra.

KRISZTUS MEGNYITOTTA ELŐTTÜNK AZ ÚTAT A MENNYEI SZENTÉLYBE; AZÉRT NE HAGYJUK EL A MAGUNK GYÜLEKEZETÉT 19 Atyámfiak, - minthogy tehát az a bizodalom tölt el minket, hogy Jézus vére által bemenetelünk van a mennyei szentélybe,

azon az úton, amelyet Ő készített minékünk mint új és élő utat a kárpiton által, vagyis az Ő testén által,

és - minthogy Őbenne az Istennek házanépe fölé rendelt nagy papunk van:

járuljunk Istenhez igaz szívvel és teljes hittel mint olyanok, akiknek szívünk a rossz lelkiismerettől megtisztított, és testünk tiszta vízzel megmosatott;

reménységünk megvallásában pedig legyünk szilárdak és megingathatatlanok, mert hű az, aki az ígéretet adta;

azután ügyeljünk egyikünk a másikunkra, hogy egymást szeretetre és jó cselekvésre serkentsük,

és ne hagyjuk cserben a magunk istentiszteleti egybegyülekezését, amint az némelyeknek szokása, hanem intsük egymást, és pedig annál inkább, mennél inkább látjátok, hogy „az a nap” közeledik.

A HITEHAGYOTTAKRA ISTENNEK RETTENETES ÍTÉLETE VÁR 26 Mert ha az igazságnak világos megismerésére eljutottunk, és az után szántsándékkal bűnt követünk el, az olyan bűnökért már nincs büntörlő áldozat,

csupán csak valami rettenetes várakozás az ítéletre és arra, hogy lángoló tűz eméssze majd meg az Isten ellenségeit.

Ha valaki megszegi Mózes törvényét, és két vagy három tanú ellene vall, irgalom nélkül meg kell halnia;

gondolhatjátok, hogy mennyivel keményebb büntetésre szolgál rá az, aki az Istennek Fiát lábbal tapodja, és aki „a szövetségnek vérét” közönséges vérnek tartja, jóllehet az által szenteltetett meg, - és aki a kegyelemnek Lelkét megveti.

Mert ismerjük azt, aki így szólt: Enyém a bosszúállás, én megfizetek; és ismét: Az Úr megítéli az Ő népét. (III. Mózes 32:35-36)

Rettenetes az élő Istennek kezébe esni.

ÁLLHATATOSSÁGGAL VÁRJUK KRISZTUS ELJÖVETELÉT 32 Emlékezzetek vissza a régebbi napokra, amikor megvilágosítottatok után sok szenvedéssel járó küzdelmeitekben helytálltatok;

némelyeket közületek nyilvánosan gyaláztak és nyomorgattak, mások meg közületek osztoztak az így szenvedőknek sorsában.

Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és javaitok elrablását örömmel fogadtátok, mert tudtátok, hogy néktek jobb és maradandóbb vagyonotok van.

Ne vessétek el tehát bizodalmatokat, mert annak nagy a jutalma.

Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy megkapjátok az ígéretet mint olyanok, akik az Isten akaratát megcselekedtétek.

„Mert még egy kevés, nagyon kevés idő, és eljön majd az, akinek el kell jönnie, és nem késik;

az én igaz (megigazult) emberem pedig élni fog hit által, de ha meghátrál, nem gyönyörködik őbenne az én Lelkem.” (Habakuk 2:3-4).

De mi nem tartozunk azok közé, akik „meghátrálnak” és elvesznek, hanem azok közé tartozunk, akik „hisznek” és megmentik életüket.

A MEGINGATHATATLAN HITNEK DÖNTŐ FONTOSSÁGÚ SZEREPE VOLT MÁR AZ ÓTESTAMENTUMI NÉP ÉLETÉBEN IS 1 És mi a hit? Bizodalom abban, hogy valamely remélt dolog valósággá lesz, és kétségtelen bizonyosság valamely dologról, amelyet az ember nem lát.

Ez által a hit által kaptak Istentől jó tanúbizonyságot a régiek.

Hit által értjük meg, hogy a mindenséget Isten szavával teremtette akként, hogy a láthatatlanból jött létre a látható.

Hit által mutatott be Ábel Istennek becsesebb áldozatot, mint Káin, és ez által a hit által kapott tanúbizonyságot arról, hogy ő igaz, mert az ő áldozati ajándékairól Isten tanúbizonyságot tett; és noha már meghalt, hite által még mindig beszél.

Hite által ragadtatott el Enoh, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert őt Isten elragadta. Mert még elragadtatása előtt az volt róla a tanúbizonyság, hogy Istennek tetsző életet élt.

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetsző életet élni; mert aki Isten elé járul, annak hinnie kell az Ő léteiben, és abban, hogy akik Őt keresik, azokat megjutalmazza.

Hit által figyelmeztetett Isten parancsolatára Nőe és készítette el a bárkát, hogy házanépét megmentse, amikor isteni szó figyelmeztette a még nem látható jövőre; hite által mondott ítéletet a világ felett és lett örökösévé a hitből fakadó megigazulásnak.

Ábrahám hit által engedelmeskedett, amikor elhivatott, hogy menjen el egy országba, amelyet örökölnie kellett; el is ment oda, nem tudva, hová megy.

Hit által költözött az ígéret földjére mint valami idegen földre, és sátorban lakott, mint (később) ugyanazon ígéretnek örökösei: Izsák és Jákob;

várta ugyanis az erős fundamentomra épített várost, amelynek alkotója és építője az Isten.

Sára is, noha már idős volt, hit által erősödött meg, hogy gyermeket szüljön, mert hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.

És attól az egy, szinte már elhalt embertől olyan sokan származtak, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fövény, amely megszámlálhatatlan.

Ebben a hitben haltak meg mind ezek, de ha nem kapták is meg az ígért javakat, messziről már látták és üdvözölték azokat, és megvallottak, hogy ők maguk csak vendégek és idegenek e földön.

Akik ugyanis így beszélnek, azt jelentik ki, hogy ők hazát keresnek.

És ha arra a földi hazára gondoltak volna, amelyből kivándoroltak, lett volna idejük, hogy oda visszatérjenek;

de ők valami jobb haza után vágyódnak, azaz mennyei haza után. Azért nem szégyelli őket az Isten, hogy az ő Istenüknek neveztessek; mert készített nekik várost.

Hit által mutatta be Izsákot áldozatul Ábrahám, amikor ő próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul ő, aki az ígéreteket kapta,

ő, akinek az mondatott: Aki Izsáktól származik, csak azt nevezik majd a te ivadékodnak. (I. Mózes 21:12)

Úgy gondolkodott, hogy Istennek van hatalma arra is, hogy a halottakat feltámassza; azért vissza is kapta a fiát, mint a feltámadás példázóját.

Izsák is a jövőre tekintve hit által áldotta meg Jákobot és Ézsaut.

Hit által áldotta meg a haldokló Jákob Józsefnek mind a két fiát, és imádkozott botjára támaszkodva.

Hit által gondolt életének végén József izráél fiainak Egyiptomból való kivonulására, és rendelkezett tetemei felől.

Hit által három hónapig rejtegették Mózes születése után a szülei, mert látták, hogy a gyermek szép, és nem félték a királynak parancsolatától.

Hit által tiltakozott Mózes az ellen, amikor felnövekedett, hogy őt a fáraóleány fiának mondják,

ugyanis becsületesebb dolognak tartotta azt, hogy Isten népével együtt elszenvedje a rossz bár.ásmódot, mint hogy ideig-óráig hasznot húzzon a (népétől elszakadás) bűnéből,

mert Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak vélte azt a gyalázatot, amelyet Krisztus is elszenvedett; mert arra figyelmeztet, hogy az Isten megfizet.

Hit által hagyta el Egyiptomot, és nem azért mert félt a királynak haragjától; mert olyan állhatatos volt, mint aki látja a láthatatlan Istent.

Hit által ünnepelte a páska ünnepét, és rendelte el, hogy az ajtófélfát kenjék meg vérrel, hogy elsőszülötteiket ne érintse a pusztító. (II. Mózes 12:1-13. 21-33)

Hit által úgy mentek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön; az egyiptomiak pedig, amikor ugyanazt megpróbálták, elmerültek.

Hit által omlottak le Jerikhó kőfalai, amikor azokat izráél hét napig körüljárta.

Hite által nem vezett el az engedetlenekkel együtt a parázna Ráháb, mert a kémeket békességgel befogadta.

És mit mondjak még? Nem lenne elegendő az időm, ha szólnék Gedeonról, Báraókról, Sámsonról, Jeftliáról, Dávidról meg Sámuelről és a prófétákról,

akik hit által királyságokat győztek le, igazságot szolgáltatottak, ígéreteken részesültek, az oroszlánok száját betömték,

a pusztító tüzt eloltották, a kard élétől megmenekültek, a gyengeségből erőre kaptak, a háborúban erősekké lettek, ellenséges hadseregeket megszalasztották.

Asszonyok visszakapták életrekd halottaikat; másokat pedig megkínoztak, de ők nem fogadták el a felajánlott szabadonbocsátást, hogy jobb feltámadásban részesüljenek;

megint másoknak meg kellett tapasztaniók a gyötrelmes kicsúfoltatást és megostoroztatást, sőt még a bilincsbeverést és bebörtönzést is;

megkövezték őket, próbára tétettek, szétfűrészelték őket, karddal meggyilkolták őket, juh-bőrbe és kecske-bőrbe öltözve bujdostak, nélkülöztek, nyomorgatást szenvedtek, kínozták és gyötörték őket,

ezen, akikre nem volt méltó a világ, pusztaságban és hegyekben és barlangokban meg a föld szakadékaiban bolyongtak.

És mind ezen jóllehet hit által jó tanúbizonyosságban részesültek, mégsem kapták meg azt, ami nekik megígértetett,

mert Isten minékünk nyújtott reménységet valami jobbra, hogy ők velünk együtt jussanak tökéletességre.

A HIT SZEREPE AZ ÚJTESTÁMENTOMI NÉP ÉLETÉBEN; JÉZUS A HIT ELKEZDŐJE ÉS BEVÉGEZŐJE 1 Azért hát mi is, minthogy a tanúbizonyosságoknak ilyera nagy fellege vesz minket körül, vessünk el minden terhet, amely minket akadályoz, és a minket könnyen behálózó bűnt, és fussunk elszántan az elének tűzött cél felé,

és Jézusra nézzünk: a hit elkezdőjére és elvégzőjére, aki a néki kínálkozó öröm helyett - nem törődve a gyalázzal, - vállalta a keresztet, és az Isten királyi székének jobbára ült.

Gondoljatok azért Arra, aki a bűnösöktől ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el, és akkor nem fogtok sem elfáradni, sem lelkeképpen elbátortalanodni.

Mert a bűn ellen vívott harcban még nem állatok ellen véretek hullásáig,

és teljesen elfelejtkeztek az intésről, amely nektek mint gyermekeknek szól: Fiam, ne becsüld kevésre az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha büntet téged;

mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostorozza minden fiát, akit magáévá fogad.

(Példabeszédek 3:11-12)

Ha a fenyítésben helytálltok, Isten úgy bánik veletek, mint gyermekeivel; mert melyik gyermek az, akit nem fenyít meg az atyja?

Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, - amiben mindenki részesült, - bizonyára fattyak vagytok és nem gyermekek.

Azután: a mi test szerint való atyáink fenyítették ugyan minket, és mi mégis becsültük őket; vajon nem sokkal inkább kell-e engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk?

Mert azok ugyan csak kevés ideig, a maguk belátása szerint fenyítették minket, de Isten a mi javunkra fenyít, hogy részesüljünk az Ő szentségében.

Az első szempillantásban ugyan semmiféle fenyítés sem látszik örvendetesnek, hanem inkább fájdalmasnak, ámde később az igazságosságnak (Isten idvezítő akaratának) békességes gyümölcsét juttatja azoknak, akik a fenyítés által gyakoroltattak.

Azért lankadt kezeteket és reszkető térdeteket erősítetek meg,

és egyenes úton járjatok, hogy a megbénult tag ne ficamodjék ki, hanem inkább gyógyuljon meg.

A HIT SZEREPE AZ ÚJTESTÁMENTOMI NÉP ÉLETÉBEN: TÖREKEDJETEK BÉKESSÉGRE ÉS SZENT ÉLETRE, MERT ANÉLKÜL SENKI SEM LÁTHATJA MEG AZ URAT 14 Igyekeztek békességben élni mindenkivel, és törekedjete a szent életre, amely nélkül senki nem fogja meglátni az Urat.

Vigyázzatok arra, hogy senki ne rekesse ki magát Istennek kegyelméből, és hogy a keserűségnek valamely gyökere szárba szökkenvén, zavart ne keltsen, és az által sokakat meg ne fertőzzön.

Vigyázzatok, hogy senki ne legyen parázna vagy aljas, mint Ézsau, aki egy tál ételért odaadta elsőszülöttségi jogát.

Tudjátok ugyanis, hogy ő amikor később meg akarta kapni az atyai áldást, atyja megtagadta azt tőle, és noha könnyhullatással törekedett arra, hogy atyját más belátásra bírja, nem talált arra kedvező alkalmat.

Mert ti nem járultatok megtapintható hegyhez (mint egykor az izraeliták a Sinai-hegyhez), - sem lángoló tűzhöz, sem sűrű homályhoz, sem sötétséghez, sem szélviharhoz,

sem a trombitaharsogást nem hallottátok, sem az Úr szavának hangját, amelyet akik (egykor) hallottak, kérték, hogy többé ne szóljon nekik;

nem tudták ugyanis elviselni azt a parancsolatot, hogy: még ha valamely állat érinti is a hegyet, meg kell kövezni;

olyan félelmes volt az a látvány, hogy még Mózes is így szólt: Félek és reszketek (II. Mózes 19:13; V. Mózes 9:19); -

hanem ti Sion-hegyéhez járultatok és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez.

És az elsőszülötteknek ünneplő gyülekezetéhez és eklézsiájához, akiknek neve felíratott a mennyekben, és mindeneknek bírójához, Istenhez, és a tökéletességre eljutott megígazult embereknek lelkéhez,

és az új szövetségnek közbenjárójához Jézushoz, akinek értünk hulló vére jobb dologról beszél, mint az Ábel vére.

Vigyázzatok, ne hárítsátok el az Ő szavát, amikor szól tinéktek; mert ha nem menekültek meg azok, akik elhárították maguktól Istent, amikor e földön hirdette kijelentését, mennyivel kevésbé menekülünk meg mi, ha teljesen elfordulunk Attól, aki a mennyből szól minékünk;

az Ő szava akkor (a Sinai-hegyen) csak a földet rendítette meg, most pedig ezt ígéri: Még egyszer megrázom majd nemcsak a földet, hanem az eget is. (Haggeus 2:6)

Az a „még egyszer” pedig jelenti a megrendítetteknek mint teremtményeknek megváltoztatását, hogy csak azok maradjanak meg, amelyek nem rendülhetnek meg.

Azért mivel rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk háládatosak és úgy szolgáljunk Istennek, amint az Őnéki kedves: tisztelettel és félelemmel;

- mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

INTÉS EGYÉNI ÉLETÜNKNEK ERKÖLCSI MEGSZENTELESÉRE 1 Az atyafiúi szeretetet ezután is gyakoroljátok.

A vendégszeretetről ne feledkezzetek el; ezáltal ugyanis némelyek tudtukon kívül angyalokat fogadtak vendégeikül.

Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha fogolytársaik volnátok, és a bánatokat szenvedőkről, hiszen timagatok is még testben éltek.

Becsülje meg mindenki a házasságot, és szeplőtlen legyen a házastársi ágy; mert a paráznákat és házasságtörőket Istennek ítélete sújtja.

Ne legyetek pénz után sóvárgó emberek, elégedjétek meg azzal, amitek van; mert maga az Isten megmondta: Soha nem maradok el tőled, soha nem hagylak téged cserben (Józsua 1:5);

azért bátorrá mondhatjuk: Az Úr az én segítségem, nem félek; ember mit árthat nékem? (Zsoltár 118:6)

INTÉS EGYÉNI ÉLETÜNKNEK VALLÁSI TEKINTETBEN VALÓ MEGSZENTELESÉRE 7 Emlékezzetek meg (elhunyt) előljáróitokról; ők Istennek igéjét hirdették tinéktek; figyeljétek meg hát gondosan életüknek végét, és kövessétek hitüket.

Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Különbé és idegen vallások tanításai ne tántorítsanak el benneteket; jó dolog ugyanis, hogy kegyelemmel erősítsék meg a szív, és nem az étkezésre tartozó parancsolatokkal, mert azokból semmi hasznuk nincs azoknak, akik azokat követik.

Van oltárunk, amelyről nem szabad enniök azoknak, akik a szent sátorban végeznek papi szolgálatot.

Mert amely, állatoknak vérét a főpap a szenthelybe a bűnért beviszi, azoknak az állatoknak testét a táboron kívül elégetik.

Azért Jézus is, hogy vére által megszentelje a népet, a kapun kívül szenvedett.

Menjünk ki tehát Ő hozzát a táboron kívül, és hordozzuk az Ő gyalázatát;

mert nincs nekünk itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Azért hát mindenkor Ő általa vigyük Isten elé a dicséretnek áldozatát, vagyis az Ő nevéért vallást tévő ajkaknak gyümölcsét.

A jótékonyaságról és adakozásról ne feledkezzetek el, mert az ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

A MEGSZENTELT ÉLETŰ EMBER ENGEDELMESKEDIK AZ EKLÉZIA ELŐJÁRÓINAK ÉS IMÁDKOZIK
ÉRTÜNK 17 Előjáróitoknak engedelmeskedjétek és igazodjatok hozzájuk, mert ők gondot viselnek lelketekre mint olyanok, akik erről számadással tartoznak; hadd végezzék hát ezt a kötelességüket örömmel és nem sóhajtozva, mert az nem válnék javatokra.

Imádkozzatok érettünk; mert meg vagyunk győződve arról, hogy jó lelkiismeretünk van, és igyekezzünk, hogy minden tekintetben jól forgolódjunk.

Különösképpen pedig arra intelek titeket: imádkozzatok, hogy minél hamarabb visszaadassam titeknek.

A békességnek Istene pedig, aki örök szövetségnek vére által kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztort a mi Urunkat, Jézust,

tegyen készségessé titeket minden jóban, hogy az Ő akaratát megtegyétek, és hogy Jézus Krisztus által azt művelje mibennünk, ami kedves az Ő színe előtt. Őnéki legyen dicsőség örökkön-örökké!
Ámen. a levél záró sorai

Atyámfiak, intelek titeket, hogy fogadjátok szívesen ezt az intő beszédet; hiszen röviden írtam néktek.

Tudjátok meg, hogy a mi atyánkfia Timotheus megszabadult, és ha hamarosan megérkezik, ővele együtt meglátogatlak titeket.

Köszönsétek mind a ti előjáróitokat, és mind a szenteket. Köszöntenek titeket az Itáliából valók.

A kegyelem legyen mindnyájan tivéletek!

Jakab Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája a szétszórtságban élő tizenkét nemzetségnek: üdvözlétemet küldöm.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA A HIVŐ EMBERT PRÓBÁRA TEVŐ KÍSÉRTÉSEKBE: AMIKOR ÁLLHATATOSSÁGRA VAN SZÜKSÉGÜNK, ÉS AMIKOR FOGYATÉKOS A BÖLCSESSÉGÜNK 2 Atyámfiak, teljes örömmel tartásotok, amikor különféle kísértésekbe estek,

mert tudjátok, hogy hiteteknek megpróbálásából állhatatosság származik

Állhatatosságotok pedig tökéletes cselekedetekben nyilvánuljon meg, hogy tökéletesek és hibátlan emberek legyetek, semmiben sem mutatván fogyatkozást.

Ha pedig valakinek fogyatékos a bölcsessége, kérje Istentől, aki azt mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül megadja, és úgy adatik majd meg néki (a bölcsesség).

De hittel kérje, semmit sem kételkedvén, mert a kételkedő hasonló a tengerhullámhoz, amelyet a szél mozgat, és ide-oda hány-vet.

Ne gondolja az olyanféle ember, hogy kap majd valamit az Úrtól,
a kétlelkű és minden ő cselekedetében tétovázó ember.

A SZEGÉNY ÉS A GAZDAG 9 A megalázott sorsban élő atyafi dicsekedjék az ő magas méltóságával,
a gazdag pedig az ő eljövendő megaláztatásával, mert úgy el fog múlni, mint a fű virága.

Ugyanis felkél a nap és hőségével elszáritja a fűvet, és annak virága lehull, és szépsége elvész; úgy enyészik el a gazdag is minden ő vállalkozásával együtt.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA AZ ÉRZÉKI VÁGYAINKBÓL SZÁRMAZÓ KÍSÉRTÉSEKBE IS 12
Boldog az a férfiú, aki a kísértésben helytáll, mert - kiáltván a próbát, - megkapja az életnek koronáját, amelyet az Úr az őt szeretőknek ígért.

Egy megkísértett ember se mondja: Istentől kísértetem meg; mert Isten nem kísérhető meg a gonosztól, és ő maga sem kísért meg senkit.

De mindenki úgy kísérteti meg, hogy a saját vágya által csábítatik és csalogtatik;
azután amikor a vágy fogant, bűnt szül, a bűn pedig teljesen véghezvitetvén, halált nemz.

Szeretett atyámiai, ne tévelyegjete!

(Nem kísértés, hanem) csak sokféle jó adomány és sokféle tökéletes ajándék száll alá felülről a mennyei világosság Atyjától; Őbenne nincsen változás, vagy világosságnak és sötétségnek váltakozása.

Akarata szerint teremtett minket az igazságnak ígéje által, hogy valami zsengeje legyünk az Ő teremtményeinek.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA CSELEKEDETEINKBE: AZ IGÉNEK CSELEKVŐI LEGYÜNK, NE CSAK HALLGATÓI 19 Szeretett atyámiai, értsétek meg ezt: Legyen minden ember gyors a hallásra, lassú a szólásra, lassú a haragra;

mert a férfiú haragja nem cselekszi azt, ami Isten igazságosságának (üdvözítő akaratának) megfelel.

Vessetek el azért magatoktól minden piszkot és mind-mind a sok gonoszságot és fogadjátok be szelídséggel a belétek plántált ígét, amelynek van ereje arra, hogy lelketeket üdvözítse.

Az igének pedig cselekvői legyetek, és ne csupán hallgatói, mert ezzel megcsaljátok önmagátokat.

Mert ha valaki az igének csak hallgatója, de nem cselekvője is, az olyan hasonló ahhoz az emberhez, aki egy tükörben megtekintette a maga testi ábrázatát;

megtekintette ugyan magát, de elment és tüstént elfelejtette, hogy milyen volt.

De aki mélyen beletekint a szabadság tökéletes törvényébe, és a mellett megmarad, mivelhogy nem feledékeny hallgató, hanem tettekre kész cselekvő: az olyan ember boldog lesz az ő cselekvése által.

Ha valaki azt véli, hogy ő vallásos, de nem zabolázza meg a nyelvét, az megcsalja a maga szívét; annak értéktelen a vallásossága.

Tiszta és szeplőtelen vallásosság az Isten és Atya színe előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, és erkölcsileg tisztán megőrizni magát a világtól.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA ABBAN, HOGY TELJESÍTJÜK A KIRÁLYI TÖRVÉNYT: SZERESD FELEBARÁTODAT, MINT TENMAGADAT 1 Atyámfiai, ti akik a mi dicsőséges Urunkban Jézus Krisztusban hívő keresztyének vagytok, ne legyetek személyválogatók.

Mert (például) ha valamely egybegyülekezőkbe bemegy egy aranygyűrűs ember pompás ruhában, és ugyanakkor bemegy egy szegény is piszkos ruhában,

és rábámultok arra, aki pompás ruhát visel, és azt mondjátok neki: Te ülj ide kényelmesen, a szegénynek pedig azt mondjátok: Te állj meg ott, vagy ülj le itt lent a lábzsámolyomra, -

vajon nem jutottatok-e ez által ellentmondásba önmagatokkal és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírakká?

Halljátok meg szeretett atyámfiai: Nem az Isten választotta-e ki a világ ítélete szerint szegényeket, hogy hitben gazdagok legyenek, és örökösei az Isten országának, amelyet az Őt szeretőknek ígért?

Ti azonban megfosztottátok a szegényt az őt megillető tisztelettől. Nem éppen a gazdagok-e azok, akik hatalmaskodnak fölöttetek, és nem ők hurcolnak-e titeket törvényszék elé?

Nem éppen ők káromolják annak szép nevét, akinek ti (megkereszteltetétek pillanatában) tulajdonaivá lettetek?

Bizonyos, hogy ha teljesítitek a királyi törvényt, amint azt az írás mondja: Szeresd felebarátodat mint tenmagadat (III. Mózes 19:18), helyesen teszitek;

de ha személyválogatók vagytok, bűnt cselekesztek, és a törvény bizonyítja rátok, hogy törvénszegők vagytok.

Mert ha valaki az egész törvényt megtartja, de annak egyetlen parancsolata ellen vét, valamennyi parancsolat ellen vétkezik.

Mert aki ezt mondta: Ne paráználkodjál, ezt is mondta: Ne ölj! (II. Mózes 20:13-14) És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvénszegővé lettél.

Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.

Mert az isteni ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekedett irgalmasságot; az irgalmasságot cselekvő azonban diadalmaskodik az ítélet felett.

HITÜNK NE LEGYEN HOLT, HANEM ÉLŐ, AZAZ HATÁST KIFEJTŐ: CSELEKEDETEKBE MEGNYILVÁNULÓ
14 Atyámfiai, mit használ az, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Tán csak nem üdvözítheti őt az olyan hit?

Ha pedig a mi atyámfiai, férfiak vagy nők ruhátalanok, és szűkölködnek a mindennapi eledel nélkül, és közületek valaki azt mondaná nékik: Menjetek el békességgel, öltözködjetek fel meleg ruhába és lakjatok jól, de nem adnátok meg nékik azt, amire a testnek szüksége van, mi hasznát látnák ők annak?

Ugyanúgy holt a hit is, ha önmagára marad és nincsenek cselekedetei.

De ha valaki ennek ellentmond, annak azt felelem: Néked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak; mutasd meg hát nekem a te cselekedetek nélkül való hitedet, és én megmutatom majd néked az én cselekedeteimmel a hitemet.

Te hiszed, hogy csak egy Isten van? Jól teszed; az ördögök is hiszik és rettegnek tőle.

Akarod hát megérteni, óh balgatag ember, hogy a cselekedetek nélkül való hit haszontalan?

Hát nem cselekedetei által igazult meg Ábrahám a mi atyánk, amikor Izsákot az ő fiát oltárra vitte?

Látod, hogy a hite együtt munkálkodott a cselekedeteivel, és cselekedetei által lett tökéletessé a hite.

Akkor teljesedett be az Írás, amely azt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek és az megigazulásul tulajdonított néki (I. Mózes 15:6), és Isten barátjának neveztetett. (Ésaiás 41:8)

Látjátok tehát, hogy cselekedetek által igazul meg az ember, és nem csupán hit által.

Hasonlóképpen a parázna Ráháb is vajon nem cselekedetek által igazult-é meg, amikor a követeket házába fogadta, és más úton bocsátotta el őket?

Mert amiképpen a lélek nélkül való test halott, azonképpen a cselekedetek nélkül való hit is halott.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA BESZÉDÜNKBE: ÓVAKODJUNK A NYELV BŰNEITŐL 1
Atyámfiai, ne akarjatok sokan tanítók lenni, tudván hogy mi, akik tanítunk, szigorúbb ítéletben részesülünk.

Mert mi valamennyien sokszor követünk el bűnt; de ha valaki nem követ el bűnt azzal amit mond, az tökéletes ember, aki az egész testét is meg tudja zabolázni.

Ha a lovak szájába zablát teszünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, egész testüket is irányítjuk.

Íme, a hajók is, bármily nagyok, és heves szelek hajtják őket, igen kicsiny kormányossal oda irányíthatók, ahová a kormányos szándéka akarja.

Íme, a nyelv is kicsiny tag, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, milyen kicsiny tűz milyen nagy erdőt lángba borít.

A nyelv is olyan mint a tűz, igazságtalansággal teljes világ. Elhelyezkedik a mi tagjaink közt, és bemocskolja az egész testet, és lángba borítja a körforgásban lévő életet, és maga is lángba borul a gyehennától.

Mert a mezei vadaknak és madaraknak, a csúszó-mászó állatoknak és a vízben élő állatoknak mindenféle fajtája megfékezhető, és meg is fékeztetett az ember által,

de a nyelvet egy ember sem tudja megfékezni; nyughatatlan gonosz az, halálos méreggel van tele.

Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az embereket, akik Isten hasonlóságára teremtettek; ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Atyámfiak, nem szükséges az, hogy ezek így legyenek.

Hát áraszt a forrás ugyanabból a nyílásból édes vizet és keserű vizet?

Atyámfiak, hát teremhet valamely fügefafa olajbogyót vagy valamely szőlőtő fügét? A sós forrás sem csörgedeztet édes vizet.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA BESZÉDÜNKBEN: TARTÓZKODJUNK A FÖLDI BÖLCSESSÉGTŐL, TÖREKEDJÜNK A MENNYEI BÖLCSESSÉGRE 13 Kicsoda tiköztetek bölcs és értelmes? az mutassa meg az emberek közt való jó életével, hogy amit ő tesz, azt bölcsességnek szelídségével teszi.

Ha azonban keserű irigység van szívetekben és civakodtok, ne dicsekedjétek és ne hazudjatok az igazság ellen.

Ez nem az a bölcsesség, amely felülről száll alá, hanem földi, emberi, ördögi.

Mert ahol irigység és civódás van, ott rendetlenség van és mindenféle gonosz tett.

A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, engedékeny, hallgat a jó szóra, könnyörületességgel és jó gyümölcsökkel teljes, nem pártoskodó és nem képmutató.

A mag, amely az igazságosságnak (keresztyén kegyességnek) gyümölcsét termi, békességben vettetik el a békességre törekvők javára.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA MINDENNAPI ÉLETÜNKBEN: ÓVAKODJUNK AZ ELLENSÉGESKEDÉSTŐL, A VILÁGGAL VALÓ BARÁTKOZÁSTÓL, EGYMÁSNAK MEGSZÓLÁSÁTÓL 1 Honnan vannak köztetek a háborúk, és honnan a harcok? Nem onnan a ti vágyódásaitokból-é, amelyek a ti tagjaitokban tusakodnak?

Kívántok valamit, de nem kapjátok meg; gyilkoltok és irigykedtek, és nem tudtok hozzájutni; harcoltok és háborúskodtok. Nem kapjátok meg azért, mert nem kéritek.

Vagy ha kéritek, mégsem juttok birtokába, azért mert azzal a gonosz szándékkal kéritek, hogy élvezeteitekre tékozzoljátok.

Ti paráznák, nem tudjátok, hogy a világgal való barátkozás: az Istennel való ellenségeskedés? Aki tehát a világnak akar barátja lenni, Isten ellenségévé teszi magát.

Vagy azt vélitek, hogy ok nélkül mondja az írás: (Isten) féltékenyen vágyódik a lélek után, amelynek lakozást adott mibennünk?

De annál nagyobb kegyelemben részesít; azért mondja (az írás): Isten a felfuvalkodottaknak ellenük áll, az alázatosokat azonban kegyelemben részesíti.

Azért engedelmeskedjétek Istennek, az ördögnek pedig álljatok ellene, és akkor elfut majd tőletek.

Közeledjétek Istenhez, és Ő közeledni fog tihozzátok. Tisztítsátok meg kezeteket ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket ti kétlelkűek.

Éreztétek meg, hogy milyen nyomorultak vagytok, s gyászoljatok és sírjatok; nevetéstek forduljon gyászra és örömötök szomorúságra.

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és Ő majd felmagasztal titeket.

Atyámfiai, ne szóljátok meg egymást. Aki megszólja atyjafiát, vagy megítéli atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt ítéli meg; ha pedig a törvényt megítéled, nem megtartója vagy a törvénynek, hanem bírása.

Csak egy törvényadó és bíró van, őnéki van hatalma arra, hogy üdvözítsen, és arra, hogy kárhozatra vessen. De ki vagy te, hogy megítéled felebarátodat?

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA MINDENNAPI ÉLETÜNKBEN: NE LEGYÜNK ELBIZAKODOTTAK 13
Nosza most, ti akik azt mondjátok: Ma vagy holnap el fogunk menni ebbe vagy abba a városba, és ott el fogunk tölteni egy esztendő, és kalmárkodunk majd, és nyereségünk lesz, -

hiszen azt sem tudjátok, hogy mit hoz reátok a holnap. Mert bizony pára vagytok, amely egy kevés ideig látszik, és azután eltűnik.

Ahelyett ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, és élni fogunk, akkor ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

Ti azonban elbizakodottságotokban most dicsekedtek; minden ilyen dicsekedés gonosz.

Aki tehát tudja, hogy mi a jó, amit cselekednie kell, de nem cselekszi, az bűnös.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA MINDENNAPI ÉLETÜNKBEN: ÓVAKODJUNK A GAZDAGSÁGBAN VALÓ BIZAKODÁSTÓL 1
Nosza most, ti gazdagok, sírjatok és jajveszékeljétek a reátok eljövendő nyomorúságos sorsotok miatt!

Gazdagságotok megróhadt, és ruháitokat a moly megrágta,

aranyatok és ezüstötök megróhadásodott, és rozsdájuk tanúbizonyságot tesz ellenetek, és megemészti testeteket, mint valami tűz. Kincset halmoztatok föl még a végső napokban is!

Íme, a földjeiteket learató munkásoknak általatok visszatartott bére égre kiált, és az aratók kiáltása eljutott a seregek Urának fülébe.

Bőségben éltetek a földön és dőzsöltetek, szíveteket hizlaltátok, mint az áldozati állat az ő leölésének napján!

Elítéltétek, sőt megöltétek az igazat (az istenfélőt), nem áll ellen néktek.

HITÜNKNEK MEG KELL NYILVÁNULNIA MINDENNAPI ÉLETÜNKBEN: LEGYÜNK HOSSZÚTŰRŐK AZ ÚR ELJÖVETELÉIG 7 Atyámfiak, legyetek hát hosszútűrők az Úrnak eljöveteleig. Lám, a földműves várja a földnek drága gyümölcsét, hosszútűréssel várva arra addig, amíg az korai és késői esőt kap.

Legyetek hosszútűrők ti is, erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövele közel van.

Atyámfiak, ne sóhajtozzatok egymás ellen, hogy ítélet alá ne essetek; Íme, a Bíró az ajtó előtt áll.

Atyámfiak, a szenvedésben és hosszútűrésben szolgáljanak néktek példaképekül a próféták, akik az Úr nevében szóltak.

Íme, boldognak tartjuk azokat, akik a szenvedésekben helytálltak; Jóbnak állhatatosságáról hallottatok, és megismertétek, hogy minemű végét adta az Úr, mert az Úr nagyon könyörületes és irgalmas.

NE ESKÜDÖZZETEK; JÓ ÉS ROSSZ NAPOKBAN IMÁDKOZZATOK 12 Mindenekelőtt pedig atyámfiak, ne esküdözzetek se az égre, se a földre, se valami más esküvéssel. De legyen a ti igenetek: igen, és a ti nem-etek: nem, hogy ítélet alá ne essetek.

Szenved valaki köztetek? Imádkozzék. Örvendez valaki? Zsoltárekléssel dicsérje Istent.

Beteg valaki köztetek? Hívassa magához az eklézsia presbitereit, hogy azok imádkozzanak őfelette, és az Úr nevében kenjék meg őt olajjal.

És a hitből származó imádság segíteni fog a betegen, és az Úr fel fogja őt kelteni betegágyából; és ha bűnt követett is el, meg fog bocsáttatni neki.

Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy (bűneitekből) meggyógyuljatok. Nagy az ereje és hatása egy igaz (istenfélő) ember buzgó könyörgésének.

Illés hozzánk hasonló ember volt, és könyörögvén könyörgött, hogy ne legyen eső, és a földön nem esett eső három esztendeig és hat hónapig;

és ismét könyörgött, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.

TÉRÍTSD MEG BŰNÖS ATYÁDFIÁT 19 Atyámfiak, ha közületek valaki az igazságtól eltévelyedik, és valaki megtéríti őt,

tudjátok meg, hogy aki megtéríti a bűnöst az ő tévelygő útjáról, megmenti annak lelkét a haláltól, és bűneinek sokaságát rejti el.

Péter, Jézus Krisztusnak apostola, a szétszórtságban: Pontoszban, Galáciában, Kappadokiában, Ázsiában és Bithüniában élő jövevényeknek, akik az Istennek az Atyának eleve való rendelése szerint kiválasztottak,

és a Lélek által megszenteltettek a Jézus Krisztus iránt való engedelmességre és az Ő vérével való meghintésre: Kegyelem és béke adassék néktek bőszesen.

ÁLDOTT LEGYEN ISTEN, AKI MINKET ÚJJÁSZÜL ARRRA AZ ÉLŐ REMÉNYSÉGRE, HOGY ELÉRJÜK HITÜNK CÉLJÁT: AZ ÜDVÖSSÉGET 3 Áldott legyen a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Istene és Atyja, aki az Ő

nagy könyörületessége szerint Jézus Krisztusnak a halálból való feltámasztása által újjászült minket élő reménységre,

romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben megőriztetik tinéktek, akiket Istennek hatalma hit által megtart az idvességre, amely készen van, hogy a végső időben kijelentessék.

Minthogy ezek így vannak: örvendeztek, jóllehet most egy rövid ideig, - ha annak úgy kell lennie, - szomorkodtok a különféle kísértések miatt,

hogy a ti hiteteknek azok által való próbáztatása a tűz által kipróbált, de veszendő aranynál sokkal becsebbnek találtassék a ti dicséretetekre, tisztességetekre és dicsőségetekre a Jézus Krisztus megjelenésekor.

Őt, noha (mint szemtanúk) nem láttátok, szeretitek; Őbenne, noha most nem látjátok, hisztek, és szavakkal el nem mondható és dicsőséggel teljes örömmel örvendeztek,

mert elértétek hitetek célját: lelketek üdvösségét.

E felől az üdvösség felől kérdezősködtek és tudakozódtok a próféták, akik a néktek rendelt kegyelemről prófétáltak,

és tudakozták, hogy mely vagy milyen időre jelentette ki a Krisztusnak őbennük munkálkodó és előre tanúbizonyságot tevő Lelke a Krisztusra váró szenvedéseket és az azok után elkövetkezendő megdicsőülést.

A prófétáknak kijelentetett, hogy (amikor kegyelemről prófétáltak) azzal nem önmaguknak, hanem néktek szolgáltak; most ugyanazt (a kegyelmet) hirdették néktek azok, akik az égből küldött Szentlélek által hirdették néktek az evangéliomot, amelybe még angyalok is vágyakoznak beletekinteni.

Azért elmétek derekát felövezvén mint józanok, reménységeteket teljesen abba a kegyelembe vessétek, amely Jézus Krisztus megjelenésekor adatik néktek.

Mint engedelmes gyermekek ne szabjátok magatokat tudatlanságtok idején való régebbi kívánságaitokhoz,

hanem ahhoz a Szenthez hasonlóan, aki titeket elhívott, ti is szentül viselkedjétek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok. (III. Mózes 19:2)

És ha mint Atyát hívjátok segítségül azt, aki személyválogatás nélkül, kinek-kinek cselekedete szerint ítél, szent félelemmel éljétek földi vándorlástok idején,

mert tudjátok, hogy nem mulandó holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól reátok szállt hiábavaló életetekből,

hanem drága véren, azaz Krisztusnak a hibátlan és szeplőtlen Báránynak vérén,

aki ugyan már a világ teremtése előtt kiválasztatott, de csak a végső időkben jelent meg tiérettetek,

akik Őáltala hisztek Istenben, aki feltámasztotta Őt a halálból, és dicsőséget adott néki, hogy a ti hitetek Istenben bízó reménység legyen.

Minthogy tehát lelketeket az igazság iránt való engedelmességgel megszenteltétek képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek,

mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, azaz Istennek élő és maradandó beszéde által.

Mert (amint az írás mondja): Minden halandó olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a fűnek virága; megszárad a fű, és virága lehull, de az Úr beszéde megmarad örökké (Ésaiás 40:6-8)

És ez a beszéd az, amely néktek mint evangéliom hirdettetett.

Vessetek el azért magatoktól mindenféle gonoszsgot, minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmozást,

és mint újszülött csecsemők az Igében néktek adott hamisítatlan tejet kívánjátok, hogy az által növekedjete az idvességre,

mert megízleltétek, hogy az Úr Jézus jósgos.

AZ APOSTOL TANÍT ARRA, HOGY MINT SZENT PAPSÁG LELKI ÁLDOZATOKAT ÁLDOZZUNK, ÉS MINT ISTENNEK TULAJDONÁVÁ VÁLASZTOTT NÉP (EGYHÁZ) HIRDESSÜK ISTEN CSODÁIT 4 Ha Őhöz járultok, mint valami élő kőhöz, - akit az emberek ugyan elvetettek, aki azonban Isten színe előtt kiválasztott és drága, -

úgy timagatok is mint élő kövek lelki házzá épültök, és szent papsággá lesztek, hogy lelki áldozatokat áldozatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek.

Azért van megírva a Szentírásban: Íme, Sionban egy kiválasztott, drága szegeletkövet teszek le; és aki hisz Őbenne, semmiképpen nem szégyenül meg. (Ésaiás 28:16)

Azért, minthogy Őbenne hisztek, ez néktek tisztességetekre válik, hitetleneknek azonban az az írás szól: A kő, amelyet az építők elvetettek, az lett a szegelet fejevé,

beleütközés kövévé és botránkozás kősziklájává (Zsoltár 118:22; Ésaiás 8:14); azoknak, akik beleütköznek az Igébe és annak nem engedelmeskednek, amire rendeltettek is.

Ti ellenben kiválasztott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Istennek tulajdonává kiválasztott nép vagytok, hogy hirdessétek Annak csodáit, aki titeket a sötétségből elhívott az Ő csodálatos világosságába.

Régen „nem nép” (nem elhívottak) voltatok, most pedig „Isten népe” vagytok; egykor nem részesültetek isteni könyörületességben, most pedig Isten könyörületessége árad reátok. (Hóseás 2:25)

AZ APOSTOL BUZDÍT ISTENT DICSŐÍTŐ PÉLDÁS ÉLETRE, A POLGÁRI FELSŐBBSÉGNEK VALÓ ENGEDELMESSÉGRE, A SZENVEDÉSEK ELHORDOZÁSÁRA 11 Szeretteim, inteltek titeket, hogy mint (e földön) idegenek és vándorok, tartózkodjatok a testi vágyaktól, mert azok a lélek ellen hadakoznak;

és a pogányok közt jó életet éljétek, hogy ha titeket mégis valami miatt mint gonosztevőket rágalmaznak, gondosan megfigyelve a ti jó cselekedeteiteket, éppen azok miatt dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.

Engedelmeskedjétek minden emberi rendnek az Úrért, akár királynak, mint föltek rendelt hatalomnak,

akár helytartóknak, akiket a király küld, hogy a gonosztevőket megbüntessék, a jót cselekvőket pedig megdicsérik.

Mert az Isten akarata az, hogy jó cselekedeteitekkel némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát.

Éljétek mint szabadok, és nem mint olyanok, akiknél a szabadság a gonoszság takarója, hanem mint Istennek szolgálói.

Mindenkit tiszteljétek! Az atyafiúi közösséget szeressétek! Istent féljétek! A királyt tiszteljétek!

Ti szolgálj, teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak, nemcsak a jóknak és szelídeknek, hanem a gorombáknak is.

Mert az a kedves Isten előtt, ha valaki Istennek engedelmeskedő lelkiismerettel túri a fájdalmat, és ártatlanul szenved.

Mert milyen dicsőség az, ha vétkeztek és azért túritek majd az arculverést? De ha jót cselekedve szenvedtek és túrtok, az kedves Isten színe előtt.

Ilyen szenvedésre hívatatok el, minthogy Krisztus is szenvedett tiérettetek, és példát hagyott néktek, hogy kövessétek az Ő nyomdokait,

aki bűnt nem cselekedett, sem szájában álnokság nem volt található;

aki amikor gyalázták, viszont nem gyalázkodott; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem ügyét rábízta Arra, aki igazságosan ítél;

és ez a Krisztus maga vitte fel testében a mi bűneinket a keresztfára, hogy mi a bűnöknek meghalván, az igazságosságnak (Istennek üdvözítő akarata szerint) éljünk, az ő sebei által gyógyultatok meg.

Mert egykor olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez (episzkoposzához).

AZ APOSTOL BUZDÍJA AZ ASSZONYOKAT ISTENBEN BÍZÓ REMÉNYSÉGRE, A FÉRJEKET, HOGY MEGÉRTÉSSEL ÉLJENEK FELESÉGÜKKEL; ÉS BUZDÍT (8-12. VERSBEN) A KERESZTYÉN ERKÖLCS SUMMÁJÁNAK ELMONDÁSÁVAL 1 Ti asszonyok hasonlóképpen engedelmeskedjétek a férjetekek azért, hogy ha vannak olyan férjek, akik nem engedelmeskednek az igének, feleségük élete által ige nélkül is megnyeressenek azzal, hogy

látják a ti istenfélő és tiszta életeteket.

Ne a magatok külső ékesítése legyen a gondotok: ne a díszes hajfonat, ne az arany ékszerviselés vagy a szép ruhákba öltözködés,

hanem legyen a ti romolhatatlan ékességetek a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek; az ilyen lélek drága az Isten színe előtt.

Így ékesítették magukat egykor a szent asszonyok, akik Istenbe vetették reménységüket, és engedelmeskedtek férjüknek,

amint például Sára engedelmeskedett Ábrahámnak és őt urának nevezte; ti az ő leányai lettetek, ha a jót cselekszitek, és nem féltek semmiféle fenyegetéstől.

Ti férfiak, hasonlóképpen keresztyénhez illendő megértéssel éljeteztek együtt feleségetekkel, mint gyengébb nemmel, megadván néki a tiszteletet, mint az Isten életadó kegyelmében örökösársatoknak, hogy imádságaitoknak ne legyen akadálya.

Végezetre legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, atyafiszeretők, könyörületesek, alázatosak;

ne fizessetek a gonoszért gonosszal, a szidalomért szidalommal, sőt ellenkezőleg áldást mondjatok; mert arra hívatatok el, hogy áldást örököljete.

Mert aki szeretni akarja az életet, és jó napokat látni, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól és ajkát, hogy ne szóljon álnokságot;

forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót, keresse a békességet és kövesse azt;

mert az Úr szeme az igazakon (az istenfélőkön) van és füle az ő könyörgésükön, az Úrarcá pedig a gonoszt cselekvőkön. (Zsoltár 34:13-17)

AZ APOSTOL TANÍT, HOGY BUZGÓN IGYEKEZZÜNK A JÓRA, MERT KRISZTUS MINDEN GONOSZ FELETT DIADALMASKODOTT 13 És kicsoda az, aki kárt okozhatna majd néktek, ha buzgón igyekeztek a jóra?

De ha az igazságosság (keresztyén vallástok) miatt mégis szenvednetek kellene, boldogok vagytok. Azonban az emberektől semmiképpen ne féljete, se meg ne rendüljete;

Jézus Krisztust pedig mint a ti Uratokat tartjátok szentnek a ti szívetekben; és legyetek készek mindig megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet,

de szelídséggel és istenfélelemmel; és jó lelkiismeretetek legyen, hogy azok, akik a Krisztust követő jó életeteket rágalmazták, szégyenüljenek meg, amikor titeket gyaláznak.

Mert jobb, ha jó cselekedeteitek miatt szenvedte, - ha az az Isten akarata, - ,mint ha gonosz cselekedeteitek miatt szenvedte.

Mert Krisztus is egyszer meghalt a mi bűneinkért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen. Testileg ugyan megöletett, de lelkileg él;

ebben a lélekben elment, és prédikált a börtönben lévő lelkeknek is,

akik egykor engedetlenségűek voltak, amikor Nőe napjaiban Istennek hosszútűrése türelmesen várt, amíg elkészült a bárka, amelyben kevés, azaz nyolc lélek víz által megmenekült.

Ami akkor történt azokkal, az történik most a keresztségben, amely (a pusztulástól) megment titeket. Mert a keresztség nem a test szennyének lemosása, hanem könyörgés Istenhez, hogy Jézus Krisztus feltámadása által adjon nekünk jó lelkiismeretet.

Ő felment a mennybe, és az Istennek jobbján van, és alája rendeltettek az angyalok, a hatalmasságok és az erők.

AZ APOSTOL TANÍT ARRRA, HOGY SZAKÍTSUNK A POGÁNY BŰNÖKKEL, AZ EGYHÁZI ÉLETBEN TANÚSÍTSUNK SZOLGÁLTAKÉSZSÉGET ISTENNEK DICSŐSÉGÉRE 1 Mivelhogy tehát Krisztus testileg szenvedett, ti is ugyanazon meg gondolással fegyverkeztetek fel, mint Ő. Mert aki (keresztyénsége miatt) testileg szenvedett, abbahagyta a vétkezést,

hogy többé ne az emberek bűnös vágyai szerint, hanem Isten akarata szerint élje testben még hátralévő idejét.

Mert elég sok időt töltöttek el a múltban azzal, hogy a pogányok akaratát cselekedtetek, azaz: bujálkodásban, bűnös vágyakozásban, részegeskedésben, dőzsölésben, italozásban, bűnös bálványimádásban éltetek.

Azok az istenkáromlók megütköznek azon, hogy ti már nem rohantok velük együtt az istentelenségnek ugyanazon áradatába, és azért rágalmaznak titeket;

de majd számot adnak ők Annak, aki készen áll, hogy megítélje az élőket és a halottakat.

Mert azért hirdettetett az evangéliom a halottaknak is, hogy ámbár testileg ítélet (halál) sújtotta őket mint embereket, de azután éljenek úgy, mint az Isten azaz lelkileg.

Immár mindennek vége elközelgetett. Azért legyetek értelmesek és józanok, hogy imádkozhassatok;

mindenekelőtt szüntelenül szeressétek egymást, mert a szeretet sok bűnt elfedez;

legyetek egymás iránt vendégszeretők, zúgolódás nélkül

Mindnyájan aszerint, amint kegyelmi ajándékot kaptatok úgy szolgáltatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmé nek jó sáfárjai:

ha valaki szól, úgy szóljon, mint aki Isten igéjét szólja; ha valaki szolgál, azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten elegendő mértékben ad, hogy Jézus Krisztus által mindenben az Isten dicsőíttessék; Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké! Ámen.

AZ APOSTOL TANÍT A SZENVEDÉSEKNEK ISTENBE VETETT BIZALOMMAL VALÓ ELHORDOZÁSÁRA 12 Szeretteim, ne ütközzetek meg a ti megpróbáltatástok végett köztetek támadt tűzvészben, mintha valami szokatlan dolog történnék veletek,

sőt amely mértékben résztvesztek Krisztus szenvedéseiben, abban a mértékben örüljétek, hogy az Ő dicsőségének kijelentésekor is ujjongva örvendezhessetek.

Ha Krisztus neve miatt gyaláznak titeket, boldogok vagytok, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek lelke.

De közületek senki ne szenvedjen mint gyilkos vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy mint mások dolgába beleavatkozó;

ha pedig mint keresztyén szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse ezzel a névvel az Istent.

Mert itt az ideje, hogy az ítélet az Isten házán (az eklézsián) elkezdődjék; ha pedig először mirajtunk kezdődik el, mi lesz a vége azoknak, akik az Isten evangéliumának nem engedelmeskednek?

És ha a megigazult (az istenfélő) csak alig menekül meg (az üldözésektől és alig tud üdvösségre jutni), az istentelen és bűnös (a végső ítélet napján) hol lesz látható?

Azért azok is, akik az Isten akarata szerint szenvednek, bízzák lelküket a hű Teremtőre, és cselekedjenek jól.

AZ APOSTOL BUZDÍTTJA AZ EGYHÁZ SZOLGÁIT, HOGY PÁSZTORI MUNKÁJUKAT ÖRÖMMEL ÉS NE PISZKOS NYERESÉGVÁGYBÓL VÉGEZZÉK; BUZDÍT MINDENKIT ALÁZATOSSÁGRA, JÓZANSÁGRA 1 A köztetek munkálkodó presbitereket intem én a presbitertárs, és Krisztus szenvedésének tanúbizonyságtévője, és részese annak a dicsőségnek, amely kijelentetik majd:

pásztoroljátok az Istennek tireátok bízott nyáját, nem kényszerűségből, hanem önként, Isten akarata szerint; nem piszkos nyereségvágyból, hanem készségesen;

ne is úgy, mint azok, akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint olyanok, akik a nyájnak példaképeivé lettetek;

amikor pedig megjelenik a főpásztor, megkapjátok majd a dicsőségnek hervadhatatlan koszorúját.

Hasonlóképpen ti ifjabb emberek, engedelmeskedjete az idősebbeknek; valamennyien pedig (vének és ifjak) egymásnak alázatosan szolgáljatok, mert Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosakat ellenben kegyelmében részesíti.

Alázkodjatok meg azért az Istennek hatalmas keze alatt, hogy Ő a maga idején felmagasztaljon titeket.

Minden gondotokat Őreá vessétek, mert Őnéki gondja van tireátok.

Józanok legyetek, vigyázzatok. Mert ellenségetek az ördög, mint ordító oroszlán körüljár és keresi, hogy kit nyeljen el.

Álljatok ellen néki mint a hitben erősek, mert tudjátok, hogy a ti atyátokfiaira a világon mindenütt ugyanazon szenvedések nehezdednek.

A minden kegyelemnek Istene azonban, aki titeket a Krisztus által az Ő dicsőségére hívott el, Őmaga rövid ideig tartó szenvedéseitek után - tökéletesekké tesz majd titeket és megerősít, megszilárdít, állhatatossá tesz.

Övé a hatalom örökkön-örökké! Ámen.

ZÁRÓ KÖSZÖNTÉSEK 12 Szilvánosz által, aki - amint gondolom - hű atyátokfia, írtam röviden, intve és tanúbizonyságot téve, hogy ez az Istennek igaz kegyelme, és ebben álljatok meg.

Köszönt titeket a tivéletek együtt kiválasztott és Babülónban élő eklézsia és Márk, az én fiam.

Köszöntsétek egymást a szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, akik a Krisztuséi vagytok.

Szümeón (Simon) Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola azoknak, akik a mi isteni Üdvözítőnknek Jézus Krisztusnak igazságossága által mivelünk együtt ugyanazon drága hitben részesültek:

Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és Jézus Krisztusnak a mi Urunknak megismerése által.

AZ APOSTOL INT, HOGY NÖVEKEDJÜNK A KERESZTYÉN ERÉNYEKBEN ÉS ARRA EMLÉKEZTETÉS ÁLTAL SERKENT 3 Mind azzal, ami az életre és a kegyességre tartozik, a mi Urunk Jézus az Ő isteni erejével megajándékozott minket az által, hogy mi megismertük Őt, aki minket a maga dicsőségével és isteni erejével elhívott.

Ezek által drága és igen nagy ígéretekkel ajándékozott nekünk, hogy azok által (az ígéretek által) isteni természet részeseivé legyetek, kimenekedvén a romlottságból, amely e világon a bűnös vágy által uralkodik.

Éppen azért teljes buzgósággal törekedjétek arra, hogy mutassatok hitetekben jó erkölcsöt, a jó erkölcsben ismeretet,

az ismeretben mértékletességet, a mértékletességben állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet,

a kegyességben atyafiak iránt való szeretetet, az atyafiak iránt való szeretetben pedig felebaráti szeretetet.

Mert ha ezek bennetek megvannak és gyarapodnak, a mi Urunknak Jézus Krisztusnak megismerésében szorgalmassá és gyümölcstermővé tesznek titeket;

akiben azonban mindezek nincsenek meg, az mint valami rosszul látó, semmit sem lát, és megfélekedett arról, hogy régi bűneiből már megtisztult.

Azért atyámfiai, még jobban törekedjétek a ti elhívástokat és kiválasztástokat megerősíteni, mert ha ezt megteszitek, soha többé nem botladoztok.

Így ugyanis gazdag ajándékkal megadatik majd néktek a bemenetel a mi Urunknak és Üdvözítőnknek Jézus Krisztusnak örök országába.

Azért mindenkor emlékeztetni foglak titeket ezekre, jóllehet tudjátok ezeket, és szilárdan álltok az általatok már ismert igazságban.

Mégis kötelességemnek tartom, hogy addig, amíg e földi testben élek, emlékeztetés által serkentselek titeket,

mert tudom, hogy testem megoszlása hirtelen történik majd meg, amint azt a mi Urunk Jézus Krisztus tudtul adta nékem.

Igyekezni fogok azonban, hogy ti ezekről holtom után is mindenkor megemlékezhessetek.

KRISZTUSNAK ISTENI MÉLTÓSÁGA; A PRÓFÉTAI SZÓ 16 Mert mi nem kigondolt meséket követve ismertettük meg tivéletek a mi Urunk Jézus Krisztusnak hatalmát és eljövételét; hanem mint olyanok, akik saját szemünkkel láttuk az Ő isteni méltóságát.

Mert amikor Ő az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget vett, és a felséges Dicsőség (Isten) így szólt Ő-néki: Ez az én szeretett Fiam, Őbenne gyönyörködöm, -

ezt az égből elhangzott szót mi is hallottuk, minthogy Ővele együtt voltunk a szent hegyen.

Azért igen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet és jól teszitek, ha arra mint sötét helyen világító szövétnekre, mindaddig figyeltek, amíg szívetekben felvirrad a nappal, és a hajnalcsillag felkél.

És akkor először azt kell megértenetek, hogy a Szentírásnak egyetlen próféciája sem fejthető meg a magunk magyarázatával;

mert nem emberi akaratból származott valamikor régen a prófétai szó, hanem úgy, hogy az Istentől küldött emberek a Szentlélektől indítatva szóltak.

AZ APOSTOL SZÓL A HAMIS TANÍTÓK ROSSZ HATÁSÁRÓL ÉS AZOKNAK BÜNTETÉSÉRŐL, ÉS A HAMIS TANÍTÓKNAK ISMERTETŐ JELÉRŐL ÉS SORSÁRÓL 1 Voltak azonban hamis próféták is az (ótestamentomi) nép közt, amint köztetek is lesznek hamis tanítók, akik kárhuzatos eretnkségeket fognak közétek alattomban belopni, és minthogy megtagadják az Urat (Krisztust), aki megváltotta őket, önmagukat hirtelen elkövetkező kárhuzatba döntik;

és azoknak erkölcstelen életét sokan követni fogják, és azok miatt az emberek káromolják majd az igazság útját.

És a hamis tanítók koholt beszédeikkel kapzsi módon kizsákmányolnak titeket. Elítéltetésük azonban már réges-régen megtörtént és elkárhuzásuk nem szunnyad.

Mert ha Isten nem kímélte a bűnös angyalokat, hanem a pokolnak sötét mélységébe vetette őket, és úgy rendelte, hogy ott őriztessenek az ítéletre,

és ha a régi világot sem kímélte, hanem csak iNóet, az igazságosságnak (az istenes életnek) hirdetőjét tartotta meg nyolcadmagával együtt, amikor az istentelenek világára özönvizet árasztott,

és ha Szodoma és Gomorra városát pusztulásra ítélte, és hamuvá égette, és intő példájává tette azoknak, akik a jövőben istentelenül élnek,

és ha megmentette az igaz (istenfélő) Lót, akit elgyötört az istenteleneknek kárhuzatos életmódja,

ugyanis az az igaz ember, minthogy köztük lakott, naprólnapra látta és hallotta gonosz cselekedeteiket és azok miatt gyötrődött az ő igaz lelke,

akkor az Úr a kegyeseket meg tudja szabadítani a kísértésből, és a gonoszokat meg tudja tartani az ítélet napjára, hogy büntetésüket elvegyék.

Különösképpen megbünteti azokat, akik tisztátalan kívánsággal idegen test után járnak (érzéki életet élnek), és Isten uralmát megvetik. Elbizakodott, vakmerő emberek, akik nem rettennek vissza attól, hogy a mennyei hatalmasságokat káromolják,

holott az angyalok, bár erősebbek és hatalmasabbak, mint azok az elbizakodott vakmerők, az Úr előtt mégsem szólnak kárhóztató ítéletet.

A hamis tanítók olyanok, mint valami oktalan állatok, -amelyek a természettől arra vannak rendelve, hogy megfogják és elpusztítsák őket, - és minthogy káromolják azokat, amiket nem ismernek, azért úgy pusztulnak el, mint az oktalan állatok,

és úgy kapják meg igazságtalanságuk büntetését; ezek gyönyörűségnek tartják a fényes nappal való dőzsölést és amikor gyülekezeti közös étkezéseiken résztvesznek, ott szennyfoltok és szégyenfoltok, akik kedvükre dőzsölnek.

Szemük szüntelenül valami házasságtörő nő után és valami bűn után fürkészik; elcsábítják a gyenge lelkeket, a kapzsiságban nagy gyakorlatra tettek szert, átok gyermekei;

minthogy elhagyták az egyenes utat, eltévelyedtek és Bálaámnak a Beór fiának útját követték, aki az igazságtalanság jutalmát szerette,

de gattéért megkapta a feddést: egy igavonó néma állat emberi szóval megszólalt, és megakadályozta a próféta örökségét.

Azok a hamis tanítók: víznélküli források, szélvihartól űzött ködfelhők, és sűrű sötétség borult rájuk örökre.

Fennhéjázó üres szavakat mondanak ugyan, de testi kívánságaikban megrögződve erkölcstelenségre csábítják azokat, akik még-csak az imént szakadtak el a tévelygőktől,

és szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk a pusztulás szolgálói; mert akitől legyőzetett valaki, az annak a győzőnek szolgájává lett.

Ha ugyanis a mi Urunknak és a mi Idvezítőnknek Jézus Krisztusnak megismerése által megmenekedtek a világ mocskától, de abba ismét beleelegyedve legyőzetnek, végül rosszabbá lett az állapotuk, mint előbb volt.

Jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerték volna az igazságosság (keresztyén élet) útját, mint hogy azt megismerve, ismét elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól.

De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: a kutya visszatér a maga okadására; és: a megfürdött disznó a feltúrt sárba, amelyben hempergett.

AZ APOSTOL SZOL KRISZTUS ELJÖVETELÉRŐL, AMELY AZ ÚR HOSSZÚTŰRÉSE MIATT KÉSIK UGYAN, DE NÉKÜNK KEGYES ÉLETTEL KELL ARRA VÁRNUNK 1 Szeretteim, ez már a második Levél, amelyet néktek írok, és mindkettővel emlékeztetés által ébren kívánom tartani a ti tiszta gondolkodástokat,

hogy emlékezzetek meg a szent próféták által már régen előre elmondott kijelentésekről, úgyszintén az Úrnak és Idvezítőnek a ti apostolaitok által hirdetett parancsolatairól is.

Tudjátok meg hát mindenekelőtt azt, hogy a végső napokban gúnyt árasztó gúnyolódok fognak jönni, akik a maguk kívánsága szerint élnek,

és azt mondják: Hol van az Ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elaludtak, minden úgy marad, amint a teremtéstől kezdve van.

Azok előtt ugyanis, akik ezt állítják, rejtve marad az, hogy az egek már régóta voltak, a föld pedig vízből és víz által alkottatott Isten szavával,

és ugyancsak az által az isteni szó által víztől elborítva pusztult el az a régi világ;

a mostani egek és a mostani föld azonban ugyanazon isteni szóval tűznek tartattak meg, hogy az ítéletnek és az istentelen emberek elpusztulásának napjára maradjanak meg.

Az az egy azonban ne maradjon előttetek rejtve szerettem, hogy az Úr színe előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Nem halogatja az Úr az Ő ígéretének teljesítését, amint azt némelyek halogatásnak vélik, hanem hosszútűrő irántatok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt akarja, hogy mindenki megtérésre jusson.

Az Úr napja pedig úgy érkezik majd el, mint valami tolvaj (meglepetésszerűen), és azon a napon az egek nagy zúgással elmúlnak; az elemek pedig a hőségtől felbomlanak, a föld és a rajta lévő emberi alkotások pedig teljesen elégnak.

Minthogy mindezek így felbomlanak majd, nagyon is kötelességetek, hogy szentül és kegyesen éljetez,

és várjátok, sőt sietessétek az Isten napjának eljövételét; azon a napon az egek tűzben égve fel fognak bomlani, és az elemek égve megolvadnak.

---

13 De Isten ígérete szerint új eget és új földet várunk, amelyekben igazságosság (kereszténység) lakozik. 14 Azért szerettem, minthogy ezeket (a parúziát és a világ megújulását) várjátok, igyekezzetek, hogy Isten szeplőtelennek és feddhetetlennek találjon titeket békeességben, 15 és a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségeteknek tartsátok, amint a mi szeretett atyánkfia Pál is a néki adott bölcsesség szerint megírta néktek, szinte minden levelében is, amikor azokban ezekről a dolgokról beszél. Levelében vannak némely nehezen érthető dolgok, amelyeket a tanulatlanok és erőtelenségek elcsúrnak-csavarnak, mint a többi szent iratok is, a maguk veszére.

Ti azért szerettem, minthogy ezt eleve tudjátok, őrizkedjetez, hogy a gonosztevők tévedése titeket ne csábítson el, és hogy ne essetek ki a magatok erősségéből.

Hanem növekedjetez a kegyelemben és a mi Urunknak és üdvözítő Jézus Krisztusunknak megismerésében. Övé a dicsőség mind most mind az örökkévalóság napján!

E LEVÉL ÍRÁSÁNAK OKA ÉS CÉLJA 1 Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit jól szemügyre vettünk és kezünkkel megtapintottunk, (azt írjuk meg): az élet Igéjéről; -

ez az Élet kijelentette magát, és mi láttuk és tanúbizonyságot teszünk Őróla, és hirdetjük néktek az örökéletet, amely az Atyánál volt, és kijelentetett minékünk, -

mondom, amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen mivelünk. És ez a mi közösségünk az Atyával és az Ő Fiával a Jézus Krisztussal való közösség.

Ezeket azért írjuk meg, hogy a mi örömünk teljes legyen.

ISTENNEL, A VILÁGOSSÁGGAL KÖZÖSSÉGBEN ÉLÜNK, AZÉRT KÖTELESSÉGÜNK, HOGY A VILÁGOSSÁGBAN JÁRJUNK 5 Ez az az üzenet, amelyet Őtőle hallottunk és néktek hirdetünk, hogy az Isten világosság, és Őbenne semmi sötétség nincsen.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Ővele, de a sötétségben élünk, akkor hazudunk és nem az igazságot cselekszük;

ha azonban a világosságban élünk, amint Ő a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az Ő Fiának vére minden bűntől megtisztít minket.

Ha azt mondjuk: Nincsen semmi bűnünk, megcsaljuk magunkat, és az igazság nincsen mibennünk.

Ha megvalljuk bűneinket, Isten olyan hű és igaz, hogy megbocsátja nekünk bűneinket, és megtisztít minket minden hamisságtól.

De ha azt mondjuk: Nem vétkeztünk, így hazuggá tesszük Istent és az Ő igéje nincsen mibennünk.

JÉZUS JELENTŐSÉGE: SZÓSZÓLÓNK, ENGESZTELÉS BŰNEINKÉRT, PÉLDAKÉPÜNK AZ Ő MEGISMERÉSÉNEK MÓDJÁ: MEGTARTJUK PARANCSOLATAIT 1 Kedves gyermekeim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki mégis vétkezik, van Szószólónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus;

és Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nem csak a mi vétkeinkért, hanem az egész világnak vétkeiért is.

És annak, hogy mi Istent megismertük, ismertető jele az, hogy az Ő parancsolatait megtartjuk.

Aki azt mondja: Megismertem Őt, és mégsem tartja meg az Ő parancsolatait, ha zug az olyan ember, és abban nincs meg az igazság;

aki azon ban az Isten beszédét megtartja, abban valóban teljessé vált az Isten iránt való szeretet. Ez az ismertető jele annak, hogy mi Istenben vagyunk.

Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell élnie, amint Krisztus élt.

A FELEBARÁTI SZERETET MINT RÉGI ÉS MÉGIS ÚJ PARANCSOLAT 7 Szeretteim, nem valami új parancsolatot írok néktek, ha nem régi parancsolatot, amelyet kezdettől fogva megtartottatok; az a régi parancsolat az ige, amelyet hallottatok.

Más felől azonban új parancsolatot írok néktek, amely igaz Krisztusban és tibennetek, minthogy a sötétség múltófélben van, és az igazi világosság immár fénylik.

Aki azért azt mondja, hogy ő a világosságban van, és mégis gyűlöli az ő atyjafiát, az olyan ember még mindig a sötétségben van.

Aki szereti az ő atyjafiát, az a világosságban marad, és nincsen őbenne semmi megbotránkoztató.

Aki azonban gyűlöli az ő atyjafiát, az a sötétségben van, és a sötétségben éli életét, és nem tudja hová megy, mert az ő szemét megvakította a sötétség.

NE SZERESSÉTEK A VILÁGOT, SE A VILÁGBAN LÉVŐ DOLGOKAT 12 Kedves gyermekeim, írok néktek, mert Krisztus nevéért megbocsáttattak néktek a ti bűneitek.

Atyák, írok néktek, mert megismertétek Azt, aki kezdettől fogva van. Ifjak, írok néktek, mert legyőztétek a Gonoszt. Gyermekek, írtam néktek, mert megismertétek az Atyát.

Atyák, írtam néktek, mert megismertétek az Atyát, aki kezdettől fogva van. Ifjak, írtam néktek, mert erősek vagytok, és az Isten ígéje megmarad bennetek, és legyőztétek a Gonoszt.

Ne szeressétek a világot, se a világban lévő dolgokat. Ha a világot szereti valaki, abban nincs meg az Atya iránt való szeretet;

mert minden a világban lévő dolog, - a testi kívánság, a szem sóvárgó tekintete, és a földi vagyonnal való dicsekedés, - nem az Atyától való, hanem a világból való.

A világ azonban elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Istennek akaratát cselekszi, az megmarad örökké.

AKIK TŐLÜNK ELSZAKADTAK, AZOK AZ ÁNTIKRISZTUSHOZ TARTOZNAK 18 Gyermekeim, itt a végső óra! És amint hallottátok, hogy valami Ántikrisztus jön majd, íme, most sok ántikrisztus jelent meg; ebből tudjuk, hogy itt a végső óra.

Tőlünk szakadtak el, de valóban nem voltak közénk valók; mert ha közénk valók lettek volna, mivelünk maradtak volna; de el kellett szakadnióknak, hogy nyilvánvaló legyen az, hogy nem mindenki való miközénk.

Ti azonban fölkenettetek a Szenttől (a Szentlélek ajándékában részesültetek), és azért valamennyien ismeritek az igazságot.

Nem azért írtam néktek, mert nem ismeritek az igazságot, hanem azért, mert ismeritek azt, és mert tudjátok, hogy az igazságból semmiféle hazugság sem származhatik.

A HAMIS TANÍTÓK TAGADJÁK, HOGY JÉZUS AZ ISTEN FIA 22 Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Az a hazug: az Ántikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.

Mindenki, aki tagadja a Fiút, annak az Atyával nincs közössége; aki ellenben vallja a Fiút, annak az Atyával is közössége van.

Amit kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok mind a Fiúban mind az Atyában.

És az az ígélet, amelyet Ő ígért nekünk: az örökélet.

Ezeket írtam néktek azokról, akik titeket el akarnak ámítani.

És ha az a kenet (a Szentlélek), amelyet Krisztustól kaptatok, megmarad bennetek, nem lesz szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; hanem amint az Őtőle kapott kenet megtanít titeket mindenre, az úgy igaz, és nem hazugság; és amint az a kenet megtanított titeket, úgy maradjatok meg Krisztusban.

AKI KRISZTUS ELJÖVETELÉRE VÁR, AZ MEGTISZTÍJA MAGÁT MINT AHOGYAN KRISZTUS TISZTA 28 És most, gyermekeim, maradjatok Őbenne, hogy bizodalommal nézhessünk megjelenése elé, és az ő eljövetelekor ne szégyenüljünk meg ő előtte.

Ha tudjátok, hogy Isten igazságos, értsétek meg azt is, hogy minden az igazságot cselekvő ember az ő gyermeke.

Lássátok meg, hogy minket az Atya olyan nagy szeretetben részesített, hogy minket Isten gyermekeinek kell nevezni; azok is vagyunk! A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem jelentetett ki, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha kijelentetik, hasonlókká leszünk Őhöz, mert meg fogjuk Őt látni, úgy amint van.

És mindenki, aki így reménykedik Istenben, megtisztítja magát, mint ahogyan Krisztus tiszta.

ISTEN GYERMEKEI NEM KÖVETNEK EL BŰNT; SZERETNIÜK KELL EGYMÁST 4 Mindenki, aki bűnt követ el, törvénytelenséget követ el, a bűn ugyanis: törvénytelenység.

És tudjátok, hogy Jézus azért jelent meg, hogy bűneinket elvegye, és őbenne nincsen bűn.

Mind az, aki Őbenne marad, nem vétkezik; mind az, aki vétkezik, nem látta őt és nem ismerte meg őt.

Gyermekeim, meg ne tévesszen titeket senki; aki az igazságot cselekszi, az igaz, úgy amint Jézus igaz; aki ellenben bűnt követ el, az az ördögtől származik, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Az Isten Fia azért jelent meg, hogy elpusztítsa az ördög munkáit.

Mind az, aki Isten gyermeke, nem követ el bűnt, mert abban tartósan megmarad Istennek Lelke; és lehetetlen, hogy bűnt kövessen el, mert az Isten gyermeke.

Az Isten gyermekei és az ördög gyermekei erről ismerhetők meg: mind az, aki nem cselekszi az igazságosságot (Isten akaratát), nem az Isten gyermeke, valamint az sem, aki nem szereti atyjafiát.

Mert ez az a parancsolat, amelyet kezdettől fogva hallottatok: Szeretnünk kell egymást.

Nem úgy, mint Káin, aki a gonosznak gyermeke volt, és testvérét meggyilkolta; és miért gyilkolta meg őt? Azért, mert testvérenek cselekedetei igazak voltak, az ő cselekedetei pedig gonoszak voltak.

A SZERETET KERESZTYÉN ÉLETFELADAT; AKI ÍGY ÉL, AZ ISTENNEL KÖZÖSSÉGBEN MARAD ÉS BIZODALOMMAL ÁLL MEG Ő ELŐTTE 13 Ne csodálkozzatok atyámfiak, ha gyűlöl titeket a világ.

Mi abból, hogy szeretjük atyánkfiait, tudjuk, hogy a halálból általmentünk az életbe; mert akiben nincsen ilyen szeretet, az a halál állapotában van.

Mind az, aki gyűlöli az ő atyjafiát: embergyilkos, és ti tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs őbenne megmaradó örökélete.

Abból ismertük meg az igazi szeretetet, hogy Jézus az életét adta miérettünk, azért nekünk is kötelességünk, hogy életünket odaadjuk a mi atyánkfiaiért.

Akinek pedig megvannak evilági javai, és látja, hogy az ő atyjafia szűkölködik, és az előtt bezárja a szívét, az olyan emberben hogyan marad meg az isteni szeretet?

Kedves gyermekeim, ne szóval szeressünk és ne a nyelvünkkel, hanem tettekkkel és igazán!

Ebből fogjuk megtudni, hogy az igazságból valók vagyunk, és Isten színe előtt meg tudjuk majd nyugtatni a szívünket azzal, -

ha vádol is minket a szívünk, - hogy az Isten nagyobb, mint a mi szívünk, és Ő mindent tud.

Szeretteim, ha a szívünk nem vádol minket, akkor bizodalommal állunk meg az Isten előtt,

és valamit csak kérünk, megkapjuk Őtőle, mert megtartjuk az Ő parancsolatait, és azt cselekszük, ami Őnéki kedves.

És az Ő parancsolata ez: Higgyünk az Ő Fiának Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, amiképpen megparancsolta minékünk.

És aki megtartja Istennek parancsolatait, az Őbenne marad, és Ő is abban; és hogy Ő mibennünk marad, azt a Szentlélektől tudjuk, akit Ő minékünk adott.

A HAMIS PRÓFÉTÁKTÓL ÓVAKODNUNK KELL 1 Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől vannak-é! Mert sok hamis próféta sereglett ki a világba.

Az Istennek Lelkét ismerjétek fel erről: az Istentől való minden lélek, aki azt vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el.

De amely lélek nem vallja Jézust (mint testben megjelentet), az olyan lélek egy sem az Istentől való; az olyan lélek az Ántikrisztusé, és arról hallottátok, hogy eljön, és ímé, már itt is van a világban.

Ti azonban gyermekeim, az Istenből valók vagytok, és legyőztétek őket (a hamis prófétákat), mert az (az Isten) aki tibennetek van, nagyobb mint az (az ördög), aki a világban van.

Ők (a hamis próféták) a világból valók; azért a világ gondolkodása szerint beszélnek, és azért a világ őrájuk hallgat.

Mi ellenben az Istenből valók vagyunk; azért aki ismeri Istent, az mireánk hallgat; aki pedig nem Istenből való, az nem hallgat mireánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és az ámtásnak lelkét.

ISTENNEK SZERETÉSE ÉS AZ ATYAFIAKNAK SZERETÉSE: SZOROSAN EGYÜVÉ TARTOZIK 7 Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől származik, és mindenki akiben szeretet van, az az Isten gyermeke, és ismeri az Istent.

Akiben nincsen szeretet, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet.

Az Istennek hozzánk hajló szeretete abban nyilvánult meg, hogy Isten elküldte e világra az Ő egyszülött Fiát, hogy Ő általa éljünk.

Szeretet nem azért van e világon, mert mi szerettük Istent, hanem azért, mert Ő szeretett minket, és vétkeinkért engesztelő áldozatul elküldte az Ő Fiát.

Szeretteim, ha Isten így szeretett minket, nekünk is szeretnünk kell egymást.

Istent soha senki nem látta; de ha szeretjük egymást, Isten bennünk marad, és az Ő szeretete teljes mibennünk.

Hogy pedig Istenben maradunk és Ő mibennünk, azt onnan tudjuk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.

És mi láttuk azt, és tanúbizonyságot teszünk arról, hogy az Atya az Ő Fiát elküldte a világ Üdvözítőjéül.

Aki tehát vallja, hogy Jézus az Istennek Fia, az Isten megmarad abban az emberben, és az is az Istenben.

És mi az Istennek hozzánk hajló szeretetét ismerjük és hiszünk abban. Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, az Isten meg őbenne marad.

A szeretet miköztünk (Isten és az egyház tagjai között) az által jutott teljességre, hogy bizodalommal tekintünk az ítélet napjára; mert aminémű Jézus, mi is olyanok vagyunk ezen a világon.

A szeretetben nincsen félelem; a tökéletes szeretet kiűzi a félelmet; mert aki fél, azt a büntetés gondolata tartja fogva; aki tehát fél, annak nem tökéletes a szeretete.

Mi szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket.

Ha valaki azt mondja: Szeretem az Istent, és atyjafiát mégis gyűlöli, hazug az; mert aki nem szereti az atyjafiát, akit látott, lehetetlen hogy szeresse az Istent, akit nem látott.

És ezt a parancsolatot kaptuk Őtőle: Aki szereti Istent, szeresse atyjafiát is.

AKI JÉZUSBAN HISZ, AZ ISTENNEK GYERMEKE; AKI JÉZUSSAL KÖZÖSSÉGBEN ÉL, ANNAK ÖRÖKÉLETE VAN 1 Mindenki az Istennek gyermeke, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus; és mindenki aki szereti a szülőt, szereti annak gyermekét is.

Ha tehát szeretjük Istent, és megtartjuk az Ő parancsolatait, akkor szeretjük az Istennek gyermekeit is.

Mert az az Isten iránt való szeretet, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait; és az Ő parancsolatai nem nehezek,

mert Istennek minden gyermeke győzedelmeskedik az (Istentől elidegenedett) világ felett; és az a győzedelmes erő, amely legyőzte a világot: a mi hitünk.

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia?

Ez a Jézus Krisztus az, aki víz által és vér által jött el; nem csupán a víz által, hanem: a víz által és a vér által; erről tanúbizonyságot tesz a Lélek is, mert a Lélek az igazság.

Mert három tanúbizonyságtevő van:

a Lélek, a víz és a vér, és ennek a háromnak tanúbizonyságtétele megegyező.

Mi elfogadjuk az emberek tanúbizonyságtételét, az Isten tanúbizonyságtételének azonban nagyobb a hitele; az Isten tanúbizonyságtétele az, hogy tanúbizonyságot tett az Ő Fiáról.

Aki hisz az Isten Fiában, az magáévá tette az Isten tanúbizonyságtételét. Aki ellenben nem hisz az Istennek, hazuggá tette Őt; mert nem hitt abban a tanúbizonyságtételben, amellyel Isten tanúbizonyságot tett az Ő Fiáról.

És az a tanúbizonyságtétel így szól: Isten örökéletet adott nekünk, és ez az örökéletünk az Ő Fiával való közösségünkben van.

Örökélete annak van, aki hisz a Fiában; aki pedig az Isten Fiában nem hisz, annak nincs örökélete.

Ezeket azért írtam meg néktek, hogy megtudjátok, hogy örökéletek van: tinéktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében.

IMÁDKOZZUNK BŰNÖS ATYÁNKFIAIÉRT 14 Az a bizodalom, amellyel Istenben bízunk az, hogy ha valamit az Ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.

És ha tudjuk, hogy meghallgat minket akármit kérünk Őtőle, tudjuk azt is, hogy már akkor teljesítette kéréseinket, amikor azokkal Őhöz fordultunk.

Ha pedig látja valaki, hogy atyjafia bűnt követ el, de nem halálos bűnt, imádkozzék érte, és Isten életet ad annak, mármint azoknak, akik nem halálos bűnt követnek el. Van ugyanis halálos bűn; nem mondom azt, hogy valaki az olyanokért imádkozzék.

Bár minden igazságtalanság bűn, van bűn, amely nem halálos.

HÁROM ALAPVETŐ KERESZTYÉN IGAZSÁG: ISTEN GYERMEKE NEM KÖVET EL BŰNT; MI KERESZTYÉNEK ISTEN GYERMEKEI VAGYUNK; ISTEN FIA ELJÖTT ÉS ÉRTELMET ADOTT MINÉKÜNK, HOGY ISTENT MEGISMERJÜK 18 Tudjuk, hogy senki sem követ el bűnt, aki Istennek gyermeke, hanem az Isten Fia megőrzi azt, és a Gonosz nem érinti azt.

Tudjuk, hogy mi az Isten gyermekei vagyunk, és az egész világ a Gonosznak hatalmában sorvad.

Tudjuk, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott minékünk, hogy megismerjük az Igazat (Istent); és mi az Igazzal közösségben élünk, mert közösségben élünk az Ő Fiával Jézus Krisztussal, Ő az igaz Isten és örökélet.

Gyermekeim, őrizkedjétek a bálványoktól.

A presbiter a kiválasztott „Úrnőnek" és az ő gyermekeinek, akiket én igazán szeretek az igazságért, - de nem csupán én, hanem mind azok is, akik megismerték az igazságot, -

amely megmarad mibennünk, és mivelünk lesz örökké.

Kegyelem, könyörületeség, békesség legyen mivelünk az Atya Istentől és Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától, (hogy gyarapodjunk) igazságban és szeretetben.

ÉLJÜNK ISTEN PARANCSOLATAI SZERINT! SZERESSÜK EGYMÁST! 4 Nagyon megörültem annak, hogy a te gyermekeid közt olyanokat találtam, akik igazságban élnek, úgy amint az Atya parancsolta minékünk.

És most kérlek téged, Úrnőm, - nem mintha valami új parancsolatot írnék néked, hanem azt, amely parancsolatunk volt már nekünk eleitől fogva - Szeressük egymást!

És a szeretet az, hogy Isten parancsolatai szerint éljünk; ez az a parancsolat: Gyakoroljátok a szeretetet úgy, amint azt eleitől fogva hallottátok.

ÓVAKODJUNK AZ ÁMÍTÓ TANÍTÓKTÓL! A HAMIS TANÍTÓKKAL MINDEN KAPCSOLATOT SZÜNTESSÜNK MEG 7 Mert a világba sok ámító sereglett ki, akik nem vallják azt, hogy Jézus Krisztus testben jött el; az olyan ember ámító és ántikrisztus.

Vigyázzatok magatokra, hogy ne veszítsétek el munkálkodásunk gyümölcsét, hanem annak jutalmát teljesen tegyétek magatokévá.

Aki nem marad meg Krisztus tanításában, hanem attól eltávozik, annak nincsen közössége Istennel; de aki megmarad Krisztus tanításában, az közösségben marad mind az Atyával mind a Fiúval.

Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi magával, az olyan embert ne fogadjátok be házatokba, ne is köszöntsétek őt;

mert aki köszönti őt, az az ő gonosz munkálkodásának részesévé lesz.

Sok írivalóm van még néktek, de nem akarom papiroson és tintával közölni, remélem azonban, hogy eljutok hozzátok, és élőszóval beszélhetek tivéletek, hogy teljes legyen az örömünk.

Köszöntenek téged a te kiválasztott testvérednek gyermekei.

JÁNOS KÖSZÖNTI GÁIOSZT 1 A presbiter a szeretett Gáiosznak, akit én igazán szeretek.

Szeretett atyámfia, kívánom, hogy minden tekintetben jó legyen dolgod, és hogy jó egészségben légy, amiképpen jól van dolga a te lelkednek.

Nagyon megörültem, amikor atyafiak érkeztek hozzám és tanúbizonyságot tettek arról, hogy te megbízhatóan tanítod az igazságot, és temagad is az igazságnak megfelelően élsz.

Nincs nékem annál nagyobb örömöm, mint amikor azt hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban élnek.

NÉHÁNY SZÓ A VÁNDOR MISSZIONÁRIUSOKRÓL 5 Szeretett atyámfia, hűségesen végzed kötelességedet úgy, ahogy végzed az atyafiak közt, még ha azok idegenek is;

azok az atyafiak az itteni eklézsia előtt tanúbizonyságot tettek a te szeretetedről. És jól teszed, ha további útjukra Istenhez méltóan bocsátod el őket.

Mert Krisztus nevéért keltek útra, és a pogányoktól semmit sem fogadtak el.

Minékünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy az igazság szolgálatában munkatársaink legyünk.

NE UTÁNOZD A ROSSZ PÉLDÁT 9 Írtam néhány sort az eklézsiának; de Diotrefész, aki arra törekszik, hogy vezető legyen köztük, nem hallgat mireánk.

Azért ha odamegyek, megemlékezem majd az ő dolgairól, amiket cselekszik, mert gonosz beszédekkel vádol minket, és még nem is elégszik meg azzal, hanem ő maga nem fogadja be az utazó atyafiakat, sőt akik azokat be akarják fogadni, azokat abban megakadályozza, és az ekléziából kiveti őket.

Szeretett atyámfia, ne utánozd az ilyen rossz példát, hanem a jót. Aki a jót cselekszi, az az Isten gyermeke; aki azonban a rosszat cselekszi, az még nem látta az Istent.

A JÓ KERESZTYÉN MELLETT TANÚBIZONYSÁGOT TESZ AZ IGAZSÁG 12 Démétriosz mellett mindenki tanúbizonyságot tett, sőt maga az igazság is bizonyosságot tett őmellette; mi is tanúbizonyságot teszünk, és tudod, hogy a mi bizonyoságtételünk igaz.

Még sok néked szóló írivalóm van, de nem akarok néked tintával és tollal írni;

remélem azonban, hogy hamar meglátlak téged, és élőszóval beszélhetünk majd. (15) Békesség veled. Köszöntenek téged a barátaink. Köszönts név szerint a mi barátainkat.

Júdás, Jézus Krisztusnak szolgája, és Jakabnak testvére: üdvözetét küldi azoknak az elhívott atyafiaknak, akiket Isten a mi Atyánk szeretett és Jézus Krisztusnak megtartott.

Részesüljete bőségesen Istennek könyörületességében, békességében és szeretetében.

KÜZDJÜNK A SZENTEKNEK ADATOTT HITÉRT, ÉS AZ ERKÖLCSTELEN HAMIS TANÍTÓK ELLEN (II. Péter 2:1-17) 3 Szeretteim, szívvel-lélekkel azon fáradozván, hogy a mi közös üdvösségünkről írjak néktek, sürgősen arra éreztem magamat kényszerítve, hogy ez írásommal intselek titeket: küzdjete a szenteknek egyszer s mindenkorra adatott hitért.

Mert titkon közéték lopózkodtak némely emberek, akikre már régtől fogva kimondatott ez az ítélet: istentelenek, a mi Istenünknek kegyelmét erkölcstelen életre fordítják el, és a mi egyetlen parancsolónkat és urunkat Jézus Krisztust megvetik.

ISTEN MEGBÜNTETI A HAMIS TANÍTÓKAT, MERT AZOK SZAKADÁST OKOZNAK AZ EKLÉZSIÁBAN 5 Arra akarlak tehát titeket emlékeztetni, jóllehet mind ezeket egyszer s mindenkorra tudjátok, hogy az Úr kiszabadította ugyan izráél népét Egyiptom földéről, amikor azonban másodszer szabadította meg őket (Krisztus által), azokat, akik nem lettek hívőkké, elpusztította.

Azokat az angyalokat pedig, akik nem becsülték meg mennyei méltóságukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, örökké tartó bilincsekben és sötétségben tartja ama nagy napon elkövetkezendő ítéletre.

Ugyanúgy Szodoma és Gomorra is és a körülöttük elterülő városok, - amelyek azokhoz hasonlóképpen erkölcstelenül éltek, és idegen test után jártak, - intő például szolgálnak majd amikor az örökkévaló tűz által elszenvedik büntetésüket.

És hozzájuk hasonlók azok az álmodozók is, akik (az intés ellenére) mégis bemocskolják testüket, Isten uralmát megvetik, a mennyei hatalmasságokat káromolják.

Pedig még Miháél, az egyik legelőkelőbb angyal is, amikor Mózes testéért az ördöggel vitába ereszkedett és perbe szállt, nem merete azt káromló ítélettel sújtani, hanem azt mondta néki: Büntessen meg tégedet az Úr!

Azok (a hamis tanítók) azonban káromolják mind azt, amit nem is ismernek; amit pedig ösztönszerűen úgy ismernek, mint az oktan állatok, abba belepusztulnak.

Jaj nékik! Mert Káinnak útján jártak, és a pénz szeretete teljesen a Bálaám tévelygésébe döntötte őket, és amint Kore elpusztult ellenkezése miatt, úgy ők is.

Szégyenfoltok ők a ti szeretetvendégségeiteken, amikor ottan szemérmetlenül lakmároznak és hizlalják magukat; olyanok mint a szelektől kergetett víz nélküli fellegek, mint valami késő ősszel tőből kiszaggatott, másodszor is elhalt gyümölcstelen fák,

olyanok mint a tengernek megvadult és saját szégyenüket tajtékozó hullámai, mint a tévelygő csillagok, akikre örökre ráborult a sűrű sötétség.

Ezekről is prófétált Ádámnak hetedik utóda Enókh, amikor így szól: Imé, eljött az Úr az Ő sok ezer szentjével,

hogy megítéljen mindenkit, és hogy megbüntessen minden embert istentelen életüknek mind azon cselekedeteiért, amelyekkel Őellene istentelenül vétkeztek, és mind azon botránkoztató beszédért, amelyet az istentelen bűnösök Őellene mondtak.

Azok a hamis tanítók sorsukkal elégedetlen zúgolódók, a maguk gonosz kívánságai szerint élnek, szájuk fennhéjázó szavakkal van tele, de hízelegve csúsznak-másznak azok előtt, akiktől hasznot remélnek.

Ti azonban szeretteim, emlékezzetek meg azokról a szavakról, amelyeket már megmondták a mi Urunknak Jézus Krisztusnak apostolai.

Mert ők sokszor megmondták tinéktek, hogy a végső időkben lesznek majd olyan csúfolódók, akik a maguk istentelen kívánságaik szerint élnek.

TI MARADJATOK MEG ISTENNEK IRÁNTATOK TÁPLÁLT SZERETETÉBEN 19 Ezek azok, akik szakadást okoznak, testi emberek, nincsen bennük Szentlélek.

Ti azonban szeretteim, épüljete a ti legszentségesebb hitetekben, és imádkozzatek a Szentlélek által;

maradjatek meg Istennek irántatok táplált szeretetében, várván a mi Urunknak Jézus Krisztusnak örökéletre segítő könyörületességét.

Könyörüljete azokon, akik kételkednek,

mentséte meg őket, ragadjatek ki őket a tűzből; a többiekén is könyörüljete, de félelemmel, gyűlölve még a testüktől beszennyezett ruhát is.

Az pedig, aki titeket meg tud óvni a botlástól, és meg tudja tenni, hogy mint erkölcsileg feddhetetlenek ujjongó örömmel álljatok meg az Ő dicsőségének színe előtt:

az az egyetlen Isten, aki a mi Urunk Jézus Krisztus által minket üdvözít; Övé a dicsőség, magasztalás, erő és hatalom most és öröktől fogva és mindörökké! Ámen.

I. ELSŐ LÁTOMÁS : A HÉT LEVÉL (1:9-3:22) 1 Ez a könyv Jézus Krisztusnak kijelentése (azaz Isten országa eljövetele titkának kijelentése), amelyet Őnéki Isten adott, hogy mutassa meg az Ő szolgálóinak (azaz a prófétáknak és általuk az egyháznak) mind azt, aminek (Isten örökkévaló tervei szerint) nemsokára meg kell történnie; és Ő (Jézus) elküldött angyala által kijelentette Jánosnak az Ő szolgálójának.

János (a hallottaknak és látomásban szemléltetteknek ebben a könyvben való följegyzésével) tanúbizonyságot tett az Istennek (előtte ismertté lett) beszédéről és Jézus Krisztusnak tanúbizonyságtételéről, mind arról, amit látott.

Boldog, aki a prófétálás beszédeit (a gyülekezeti istentiszteleten) felolvassa, és boldogok, akik hallgatják és (hittel) megtartják mind azt, ami ebben a könyvben megíratott; mert az idő (a látomásban látottak bekövetkezésének ideje) közel van.

JÁNOS KÖSZÖNTI AZ EKLÉZSIÁKAT 4 János a hét ázsiai eklézsiának (amelyeknek lelki megerősítésére írja ezt a könyvet, testvéri üdvözlését küldi): Kegyelem néktek és békeség attól (az Istentől), aki van és aki volt és aki eljövendő és a hét lélektől, aki az Ő királyi széke előtt van,

és Jézus Krisztustól, aki a (mindhalál)ig hű tanúbizonyság, (feltámadása által) a halottak közül az elsőszülött és (most mint megdicsőült) a föld királyainak fejedelme (akinek minden hatalmasság alája van rendelve)! őnéki, aki szeret minket és (önfeláldozásával) bűneinkből megváltott az Ő (keresztben kifolyt) vére által,

és minket (mint az Ő tulajdonát és alattvalóit) az Ő királyságává, s az Ő Istenének és Atyjának papjaivá tett: Őnéki légyen dicsőség és hatalom örökkön-örökké! Ámen.

Imé, eljön a felhőkkel (hogy ellenségeit megítélje) és meg fogja Őt látni minden szem és mind azok is (a hitetlen zsidók és pogányok), akik Őt átszegezték, és jajgatva siratja majd Őt a föld minden nemzetsége (amely elfordult Őtőle). Úgy léssen! Ámen.

Én az Alfa és az Ómega vagyok, mondja az Úr Isten, aki van, és aki volt, és aki eljövendő, a Mindenható.

JÁNOS ELHÍVATÁSA ÉS MEGBÍZATÁSA E KÖNYVNEK MEGÍRÁSÁRA 9 Én János (aki előttetek nem ismeretlen valaki vagyok, akinek bővebben kell bemutatkoznia, hanem) a ti atyátokfia és részestársatok a szenvedésben és (az eljövendő) királyságban és a Jézusra való állhatatos várakozásban, - egy Pátmosz nevű szigetre jutottam amiatt, hogy az Isten ígését hirdettem, és Jézusról tanúbizonyságot tettem.

Az Úr napján (azaz vasárnap) reám szállt a Lélek, és hátam mögül valami trombita-zengéshez hasonló erős hangot hallottam (egy angyal hangját), amely így szólt,

amit (éppen most) látsz, írd meg egy könyvbe, és küldd el a hét ekléziának: Efezusba és Szmürnába, Pergámonba és Thüátirába, Szárdeiszbe és Philadelphiába s Láodikeiába (mert a következő látomások és üzenetek ezeknek az ekléziáknak szólnak, és azután általuk a keresztyén világnak).

Én (önkéntelenül) megfordultam, hogy lássam a beszélőt, aki nékem szólt; és amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam,

és a (körben álló) gyertyatartók közt valakit, aki hasonló volt az Ember Fiához; bokáig érő ruhába volt öltözve, és a mellén arany övvel körülövezve (mint a papok);

feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, és a szeme mint a tűznek lángja,

és lába hasonló a kemencében izzó aranyfényű érchez, és hangja mint sok víznek zúgása;

és jobb kezében tartotta a hét csillagot, és szájából kétélű éles kard jöve ki (képe az Isten mindent átható igéjének), és orcája olyan volt, mint a nap, amikor teljes erejével ragyog.

És amikor megláttam Őt (az Ember Fiát, akiről a jövődőlés azt mondta, hogy eljön ítéletre), lábához estem mint egy holt (mert éreztem méltatlanságomat, ítéletre méltó voltomat, és az Ő isteni méltóságát); akkor jobb kezét reám tette mondván (vigasztalva és bátorítva): Ne félj; én vagyok az Első és a Végő

és az élő (aki nem azért jöttem, hogy az embereket elveszítsem, hanem hogy megmentsem); holt voltam ugyan, de íme, örökkön-örökké élő vagyok, és enyéme a halálnak és a halottak országának kulcsai (hogy a halottak országát kinyissam és bezárjam, és a halottakat onnan kihozzam).

írd meg tehát, amit láttál, s ami most van (azaz a jelenvaló, mostani világra tartozik), és azt, ami ezután (a jövődében) történik majd meg.

írd meg a titkát (azaz jelentését, értelmét) annak a hét csillagnak, amelyet jobb kezemben láttál, és a hét arany gyertyatartó titkát, azt hogy a hét csillag: a hét eklézia angyala, és a hét gyertyatartó: a hét eklézia.

A HÉT LEVÉL 1 Az efezusi eklézia angyalának írd meg: Ezt mondja az, aki a hét csillagot (az eklézia elöljáróit) jobbjával hatalmában tartja (és így őket meg is oltalmazhatja, el is vesztheti), az aki (mint mindenütt jelenvaló és mindentudó) a hét arany gyertyatartó közt jár:

Látom a te cselekedeteidet és fáradozásodat (erőfeszítéseidet az eklézia gyarapítására) és a te állhatatosságodat és azt, hogy nem vagy hajlandó elszenvetni (az ekléziában) a gonoszokat (akik ott az istentelenséget terjesztik), és megvizsgáltad azokat, akik magukat apostoloknak mondják, de nem azok, és hazugoknak találtad őket (és mint ilyeneket lelepleztél)

és állhatatos vagy, és az én nevem miatt súlyos terhet hordoztál, és nem fáradtál el (az üldözés elszenvetésében).

De az a panaszom ellened, hogy elhagytad az első szeretetedet (a vallásod iránt keresztyénséged kezdetén táplált őszinte és mély szeretetedet).

Emlékezzél azért arra, honnan (milyen magasból) estél le, és térj meg, és első cselekedeteidet cselekedd (úgy élj, mint első szereteted idején). Mert ha nem, ellened megyek, és ha nem térsz meg, gyertyatartódat el fogom helyéről mozdítani (kiesel az eklézsiák közösségéből).

De az a jó benned (és azt megbecsülöm), hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit; azokat én is gyűlölöm.

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak! A győzedelmeskedőnek enni adok majd az élet fájáról, amely az Istennek paradicsomában van.

A (sok üldözéstől sújtott) szmürnai eklézsia angyalának írd meg (az ő vigasztalásukra): Ezt mondja az Első és a Végő, aki holtta lett (maga is megízlelte a halált) és életre kelt (tehát halál és élet fölött hatalma van);

Látom a te szorongattatásodat (amelyet most szenvedsz el) és a te szegénységedet, de (valójában) gazdag vagy (Istenben), és látom azoknak káromlását, akik azt mondják, hogy ők zsidók, de nem azok (nem tartoznak az igazi izráélhez), hanem a Sátánnak zsinagógája (a Sátánnak szolgálói).

Semmit se félj azoktól, amiket szenvedni fogsz! Íme, az ördög közületek egynéhányat börtönbe fog vetni, hogy (hitetekben) megkísértessetek, és szorongattatásban lesz részetek tíz napig (azaz rövid, meghatározott ideig). Légy hű mind halálig, és (hűséged jutalmául) néked fogom adni az életnek koronáját.

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak! Aki győz, semmiképpen sem szenved kárt a második (a végérvényes, az örök kárhozatot hozó) haláltól.

A pergámoni eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja az, akinél a kétélű, éles kard van (az a kard az Úr szájából jön ki, és védi vele az ekléziát, de meg is ítéli):

Tudom, hogy hol van a lakhelyed (és hogy milyen nehéz ott keresztyénségedet megvallani); ott, ahol a Sátán trónja van (ahol tehát minden pogányságnak, valamint sátáni ellenségeskedésnek és üldözésnek fő székhelye van); és te mégis ragaszkodsz az én nevemhez, és nem tagadtad meg a bennem bízó hitet, nem, még Ántipásznak, az én hű bizonyágtevőmnak (nehéz) napjaiban sem, akit (hite miatt) megölték nálatok, ott ahol a Sátánnak van a lakhelye.

De mégis van valami kevés panaszom ellened: az, hogy vannak ott (Pergámonban) olyanok, (tehát csak kevesen és nem az egész eklézsia), akik ragaszkodnak Bálaám tanításához, aki arra tanította Bálákot, hogy vessen tört izráél fiainak (vagyis arra csábította őket), hogy egyenek bálványáldozati húst és paráználkodjanak.

Úgyszintén vannak köztetek olyanok is, akik a nikolaiták tanítását követik (és azzal veszélyeztetik az eklézsia hitét).

Térj meg azért; mert ha nem, hamar ellened megyek (ítéletre) és harcolni fogok azok (a nikolaiták) ellen számnak kardjával.

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak. A győzedelmesnek (annak, aki hű marad és nem vesz részt a bálványozásban) adok majd az elrejtett mannából, és adok majd néki egy

fehér követ (amelyet a győző kap igazolásul), és arra a kőre felírt új nevet, amelyet senki sem ismer, csak az aki kapja.

A thüátirai eklézsia angyalának üzenem: Ezeket mondja az Isten Fia (mert az Ember Fia valóban az), akinek olyan a szeme, mint valami lángoló tűz (átható tekintetével lát minden elrejtett dolgot és gondolatot), és lába hasonló az aranyfényű érchez (minden ellenséges megmozdulást ellenállhatatlan erővel eltapos):

Látom a te cselekedeteidet (vallási és erkölcsi magatartásodat): - a te szeretetedet, a te hithűségedet, a te szolgálatodat (az eklézsiában), a te állhatatosságodat (az üldözések közt), és látom, hogy utóbbi cselekedeteid többek az előbbieknél (tudom, hogy buzgóságodban örvendetes előhaladást tettél).

De az a (komoly) panaszom ellened, hogy eltűröd azt a Jezábel asszonyt, aki magát (Istentől küldött) prófétának mondja, és az én szolgálóimat arra tanítja és arra csábítja, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek (a pogány templomi bálványáldozati lakomákon vegyenek részt).

Adtam ugyan őnéki időt arra, hogy megtérjen, de (nem figyel intésemre) nem akar paráznaságából megtérni.

(Azért ítéletem sújtja azt az asszonyt és követőit.) Íme, őt betegágyba vetem, a vele együtt házasságtörést elkövetőket pedig nagy nyomorúságba, ha nem fognak megtérni az ő cselekedeteiből (az ő életmódjából, amelyre elcsábította őket);

és az ő gyermekeit megölöm, és megtudja majd valamennyi eklézsia (nemcsak (Thüátira), hogy én vagyok az (a bíró), aki a veséket és szíveket vizsgálom, és mindegyikötöknek megfizetek cselekedeteitek szerint.

Néktek pedig, a többi thüátiraiaknak (akik hűek maradtatok Krisztushoz), mind azoknak, akik azt a tanítást (azaz Jezábel tanítását) nem követik, mind azoknak, akik, - amint azt azok (Jezábel követői) mondják, - nem ismerték meg a Sátán mélységeit (vagyis a sátáni bűnöket nem gyakorolták, hanem azoknak ellenálltak), azt mondom: Reátok más terhet (parancsot, kötelességet) nem vetek;

csak azt, hogy amit bírtok (vagyis az ige által nyert hitet és ismeretet), nagyon tartsátok meg addig, amíg (eljövetelemkor) megérkezem.

És aki győz és mindvégig állhatatos marad az én akaratom cselekvésében, annak majd hatalmat adok a pogányok felett,

és az pásztorolja őket vasvesszővel, és összetöri őket, mint ahogyan a cserépedényt összetörik (úgy zúzza össze a pogányok erejét és gyűlölködését),

én is ilyen hatalmat kaptam az én Atyámtól. A győzőnek adom majd a hajnalcsillagot (vagyis a győző megéri az idvesség napjának felvirradását).

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak!

A szárdéiszi eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja az, aki az Istennek hét lelkét bírja (a Léleknek teljes birtokában van), és a hét csillagot (a hét csillag a hét eklézsiái előljárónak jelképe, és azoknak Jézus a fejük és uruk): Látom a te cselekedeteidet (életedet és annak hiányosságait), hogy bár az a neved (úgy vagy közismert, az a látszat), hogy élsz (élő, hatást kifejtő eklézsia vagy), mégis halott vagy

(valójában, igazi lényed szerint lelki halott vagy, nincsen hatásod senkire, és ez a látszólagos keresztyénséged csak az embereket vezetheti félre, de nem azt, aki az Istennek hét lelkét bírja).

Légy éber (halálos álmodból serkenj fel), és erősítsd meg a többieket (az eklézsia többi tagjait), akik (a te holt: látszólagos keresztyénséged miatt) halófélben vannak; mert a te cselekedeteidet nem találtam tökéleteseknek az én Istenem színe előtt (pedig minden embernek számot kell adnia arról, hogy életfeladatát Isten jelenlétében végezte-é, s hiányosság nélkül teljesítette-é).

Emlékezzél azért arra, hogyan fogadtad és hallgattad (az ígét), és tartsd meg azt és térj meg. Ha azonban nem akarsz éber lenni, elmegyek majd hozzád (olyan váratlanul) mint valami tolvaj, és semmiképpen sem tudhatod meg, hogy mely órában érkezem meg hozzád.

Van azonban Szárdeiszben néhány ember, aki (szégyenletes viselkedéssel) nem szennyezte be ruháját; ők majd velem együtt fehér ruhában járnak (mint üdvözültek), mert méltók arra.

A győzedelmes eképpen (mint az ígélet mondja) fehér ruhába öltözködik majd, és én nem fogom kitörölni nevét az életnek könyvéből (mint azokét, akik méltatlanok arra, hogy polgáraivá legyenek az Isten országának), hanem az ő nevéből (mint hozzám tartozóról) vallást teszek (az ítélet napján) az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt.

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak.

A philadelphiai eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja a Szent, az Igaz, akié a Dávid kulcsa (a mennyek országának kulcsa), Ő kinyitja (a mennyek országát), és azt senki be nem zárja, s Ő bezárja (az elvetettek előtt), és azt senki ki nem nyitja:

Látom a te cselekedeteidet (amelyek melletted tesznek tanúbizonyságot). Imé, ajtót nyitottam előtted (missziói tevékenységed számára), és azt senki be nem zárhatja; mert (bár csak) kevés erőd van, mégis megtartottad az én beszédemet, és nem tagadtad meg az én nevémet (mert lelkileg erős vagy).

Imé, hatalmadba adok némelyeket a Sátán zsinagógájából azok közül, akik azt mondják, hogy ők zsidók, de nem azok; hazudnak (mert jóllehet testileg a zsidó néphez tartoznak, nem tartoznak az igazi izráélhez). Imé, arra indítom majd őket, hogy eljőjenek és (ellenségeskedésüket abba hagyva és megalázkodva) leboruljanak lábad elé, hogy elismerjék, hogy én tégedet szerettelek.

Mivelhogy megtartottad a reám való várakozásra intő beszédet, én is megoltalmazlak majd téged a megpróbáltatás órájától, amely el fog jönni az egész földkerekségre, hogy próbára tegye a föld lakóit (hogy rábíri őket, hogy magukra vegyék a fenevadnak jelét, 13:16-17, és hogy hitük elhagyására csábítsa őket).

Hamar eljövök (a végső ítéletre); tartsd meg erősen amid van (az üldözések közt tanúsított állhatatosságodat), hogy senki (semmilyen kisértő és e világ semmilyen hatalma) el ne vegye a te (néked készített) győzelmi koszorúdat (mert ha a kisértőnek engedsz, elvesztheted).

Aki győzedelmeskedik, azt (hűségének jutalmául) oszloppá teszem az én Istenemnek templomában, és onnan semmiképpen nem jön ki (üdvössége feltétlenül bizonyos), és őreá (homlokára) fel fogom írni az én Istenemnek nevét (annak jeléül, hogy ő Istennek tulajdona), és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek nevét, amely város az én Istenemtől az égből száll alá (annak jeléül, hogy a győző

annak a városnak teljes jogú polgára), és az én új nevemet (annak jeléül, hogy a győző hozzám tartozik).

Akinek van füle, hallja meg, amit a Lélek mond az eklézsiáknak.

A láodikeiai eklézsia angyalának írd meg: Ezeket mondja az, akinek a neve: Ámen (azaz Krisztus, akinek minden szava feltétlenül hitelre méltó), a hű és igaz tanúbizonyság, az isteni teremtésnek kezdete:

Látom a te cselekedeteidet (életedet és szíved minden mozdulását), hogy sem hideg nem vagy, sem forró (hanem langyos, határozatlan, közömbös, sem hívő sem hitetlen). Bárcsak hideg volnál vagy forró

így, mivel langymeleg vagy és sem hideg sem forró, kiköplek majd tégedet (a végső ítéletkor) a számból (mint az undortkeltő langyos vizet szokták).

Mivel (elvakultságodban) azt mondd: Gazdag vagyok, bőségben élek, és semmire sincs szükségem, és nem tudod, hogy éppen te vagy a (lelki) nyomorult, szájalomraméltó, szegény, vak és meztelen,

azért azt tanácsolom néked (isteni könyörületből), hogy tőlem végy tűzben megtisztított aranyat (és ne máshol keresd az igazi gazdagságot), hogy (valóban) gazdag légy, és fehér ruhát, hogy abba öltözzél, és ne legyen látható a te meztelenségednek szégyene (azaz rút állapotod), és szemgyógyító kenőcsöt szemed megkenésére, hogy láss (minthogy valójában vak vagy).

Én (rendreutasító szavammal) megfeddem és megfenyítem mind azokat, akiket szeretek; légy buzgóságos azért, és térj meg.

Íme, (már) az ajtó előtt állok és zörgetek (mint az ajtó előtt álló vendég); ha valaki meghallja hangomat (és sürgő-forgó élete miatt nem teszi hallatlanná), és kinyitja az ajtót, bemegyek majd ahhoz, és ővele vacsorálok, és ő énvelem.

Aki győz (felismeri az őt fenyegető veszélyt és megküzd azzal), annak megadom majd, hogy az én királyi székemben velem együtt üljön (mint az én dicsőségemnek részese), amint én is győztem, és az én Atyámmal együtt ülök az Ő királyi székében.

Akinek van füle, hallja meg amit a Lélek mond az eklézsiáknak!

II. A MÁSODIK LÁTOMÁS: A HÉT PECSÉT (4:1-8:1) A KIRÁLYI SZÉK: HISZEK AZ EGY ISTENBEN 1 Ezek után (egy új látomást) láttam, és íme, (feltűnt előttem az, hogy) a mennyben kinyílt egy ajtó (amelyen át szabadon betekinthessem a mennyei szentélybe), és az a hang, amely előbb beszélt velem, és amelyet úgy hallottam, mint valami trombita hangját, így szólt: Lépj fel ide (a nyitott ajtó elé), és megmutatom néked mind azt, aminek ezek után meg kell történnie.

És azonnal reám szállt a Lélek (úgyhogy a mennyei dolgokat láttam és hallottam); és íme, egy királyi szék volt ott a mennyben, és Valaki ült a királyi széken;

és aki ott ült, úgy tűnt fel, mint valami jászpisz és szárdisz kő, és a királyi szék körül szivárvány volt, olyan színű, mint a smaragd.

És a királyi szék körül láttam még huszonnégy más királyi széket, és azokon a királyi székeken huszonnégy fehér ruhába öltözött vén ült, és a fejükön arany korona volt.

És a királyi szék felől villámlás cikázott, valami hang és mennydörgés hallatszott; és a királyi szék előtt hét fáklya tüze lobogott: azok az Istennek hét lelke;

és a királyi szék előtti tér olyan volt, mint egy üvegtenger, hasonló a kristályhoz. És a királyi szék közepe táján (azaz a szék félmagasságában) és a királyi szék körül (az odavezető lépcsőfokokon) négy mennyei lény volt, és azok elöl és hátul csupa szem voltak (hogy a mennyei szentélyben mint őrizők szolgáljanak).

Az első mennyei lény oroszlánhoz volt hasonló, a második mennyei lény bikához volt hasonló, a harmadik mennyei lény arca olyan volt, mint egy emberé, és a negyedik mennyei lény repülő sashoz volt hasonló.

És a négy mennyei lény mindegyikének, egyiknek úgy mint a másiknak hat-hat szárnya volt, s azok a szárnyak köröskörül és belül telis-tele voltak szemekkel; és az a négy mennyei lény szünet nélkül, nappal és éjjel azt mondta: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van és aki eljövendő.

És amikor a mennyei lények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak Annak, aki a királyi széken ül, és aki örökkön-örökké él,

a huszonnégy vén leborul a királyi széken ülő előtt, és imádja Őt, aki örökkön-örökké él, és koronájukat a királyi szék elé teszik (minthogy egyedül Istené a hatalom), mondván:

Méltó vagy mi Urunk és Istenünk arra, hogy dicsőséget és tisztességet és hatalmat végy, mert te teremtetted a mindenséget, és az a te akaratod által lett és teremtetett..

A BÁRÁNY A HÉTPECSÉTES KÖNYVVEL 1 A királyi széken ülőnek (Istennek) jobbjában megláttam: egy könyvtokercset, amely belül és a hátsó lapján is tele volt írva, és hét pecséttel volt lepecsételve (vagyis le volt zárva).

És láttam egy erős angyalt (rendkívül nagy méltóságú angyalt), aki erős (az egész világra elható) hangon azt kiáltotta: Kicsoda méltó, hogy felnyissa a könyvtokercset és feltörje annak pecsétjeit?

De sem az égben (az angyalok közül), sem a földön (az emberek közül), sem a föld alatt (a halottak vagy démonok közül) senki sem tudta a könyvet kinyitni, sem abba beletekinteni.

Én pedig nagyon sírtam, mert senki sem találtatott méltónak arra, hogy kinyissa a könyvet, sem arra, hogy abba beletekintsen.

A vének közül azonban az egyik így szólt nékem: Ne sírj; íme, a Júda törzséből való oroszlán, a Dávid gyökere győzedelmeskedett (megváltó munkája által az Isten ellenségein), és azért ki tudja nyitni a könyvtokercset és annak hét pecsétjét.

Akkor a királyi szék és a négy mennyei lény közt és a vének közt (az eddig említetteknek, azaz a mennyei állam udvarnépének közepén) egy Bárányt láttam meg; úgy állt ott, mint valami megölt, s hét szarva és hét szeme volt (ez annak a jele, hogy nem védtelen, hanem hatalmas, harcra kész, erős és-mindentudó), azok az Istennek hét lelke, és azok ki vannak küldve az egész földre.

És a Bárány odament, és a királyi széken ülőnek (Istennek) jobb kezéből a könyvtekercset magához vette.

És amikor a Bárány kezébe vette a könyvtekercset, leborult őelőtte a négy mennyei lény és a huszonnégy vén; mindegyik vénnek kezében hárfa volt és arany csésze telve füstölőszerral: ez a szentek imádsága. (Ugyanis azért, mert a Bárány kezébe vette az emberiség sorsát, méltán kelt hálaadó ének a mennyei seregeknek és a földön élő keresztyén egyháznak illetve egyháztagoknak ajkán, és mind ezeknek imádságát a mennyei szentély papjai viszik Isten elé.)

És új éneket énekeltek (a megváltottak nevében, magasztalásául a Bárány győzelmének), mondván: Méltó vagy arra, hogy kezedbe vedd a könyvtekercset, és felbontsd annak pecsétjeit, mert megölettél (mint áldozat a megváltottakért), és a te véreden embereket vásároltál az Istennek tulajdonául minden törzsből és nyelvből és népből és nemzetből,

és őket (mint az egyház megváltott tagjait) a mi Istenünknek királyává és papjaivá tetted, és ők uralkodnak majd a földön.

És láttam, és hallottam sok angyal hangját, akik a királyi szék, a négy mennyei lény és a vének körül voltak (azaz a négy mennyei lénynek és a véneknek énekére felelt az angyalok kara), és a számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt.

Azok erős hangon azt mondták: Méltó a megölt Bárány arra, hogy hatalmat, gazdagságot, bölcsességet, erőt, tisztességet, dicsőséget és dicséretet kapjon (mert ez illik az Ő isteni méltóságához).

És minden teremtmény, amely az égben és a földön és a föld alatt és a tengeren van, és mind az, ami azokban van, hallottam, hogy ezt mondta (vagyis felzendült még egy harmadik dicsőítő ének is; egy még nagyobb sokaság: az egész teremtett világ magasztalta a Bárányt): A királyi széken ülőnek és a Báránynak dicséret, tisztesség, dicsőség és erő örökkön-örökké.

(Amint ez a harmadik ének elhangzott, a királyi szék közelében felhangzott az énekeket megerősítő Ámen.) A négy mennyei lény pedig azt mondta: Ámen! És a vének leborultak és imádták (a királyi széken ülőt és a Bárányt).

A HÉT PECSÉT FELBONTÁSA 1 És láttam, hogy a Bárány felbontotta a hét pecsét közül az elsőt, és hallottam, hogy akkor a négy mennyei lény közül az első azt mondta (a parancsra váró, de még rejtve lévő lovasnak) valami mennydörgés-szerű hangon: Jöjj!

És láttam, és imé, egy fehér ló (tűnt fel), és a rajta ülőnek kezében egy kézj volt, és győzelmi koszorú adatott néki (mint a feltétlenül biztos és mindig megismétlődő győzelem jele), és kivonult, mint aki győzni szokott, hogy (ismét) győzzön.

És amikor a Bárány felbontotta a második pecsétet, hallottam, amint a második mennyei lény így szólt: Jöjj!

És előjött egy másik ló, egy veres, és a rajta ülőnek megadatott az, hogy a földről elvegye a békét (hogy háborút támasszon a népek közt, és egy országon belül polgárháborút keltsen), és hogy az emberek egymást öldössék; egy nagy kard is adatott néki (mint az általános vérontás jelképe).

És amikor a Bárány felbontotta a harmadik pecsétet, hallottam, amint a harmadik mennyei lény azt mondta: Jöjj! És láttam, és imé, egy fekete ló (túnt fel), és a rajta ülőnek kezében (mint jelkép) egy mérleg volt (hogy a közelgő éhínség idején pontosan kimérje kinek-kinek élelmiszer-adagját).

És hallottam, hogy a négy mennyei lény közepette valami hang (a látomás magyarázatául) azt mondta: A búzának literje egy dénár (lesz ezután; egy dénár értéke kb. 80 fillér), három liter árpáé szintén egy dénár; az olajat azonban és a bort (amikkel a gazdagok élnek) ne drágítsd meg (szóval a háború csak a szegény népet sújtja).

És amikor a Bárány felbontotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik mennyei lény hangját, aki azt mondta: Jöjj!

És láttam, és imé, egy fakó (hullaszínű) ló (túnt fel), és a rajta ülőnek neve: Halál; és a halottak birodalmának ura követte őt (zsákmányra éhesen telepedvén meg a földön), és hatalom adatott nekik a föld negyed része felett, hogy öldössék az embereket karddal (harcban és polgárháborúban), éhséggel és dögvésszel és a földnek vadállatai által (amelyek az elpusztult, elnéptelenedett, elvadult országokban elszaporodnak és pusztítanak).

És amikor a Bárány felbontotta az ötödik pecsétet, láttam az égőáldozati oltár alatt (a templomban ott, ahová az áldozat vére lefolyt) az Isten igéje miatt és tanúbizonyoságtételük miatt megölteknek lelkét. (Minthogy az igének és tanúbizonyoságtételüknek áldozataiként ölettek meg, azért volt lelkük az oltár alatt.)

És erős hangon kiáltottak (a maguk igazáért) mondván: Óh! Mi Urunk, te szent és igaz, még meddig halasztod az ítéletet, és a mi (ártatlanul kiontott) vérünkért mikor állsz bosszút a föld lakóin?

Akkor mindegyikükre fehér ruha (az ártatlanság és igazságosság jelképe) adatott.. és megmondatták nekik, hogy még egy rövid ideig türelemmel kell várnióok, addig amíg teljes lesz a száma ama szolgatársaiknak és atyjokfiainak, akiknek szintén úgy kell megöletnióok, mint ahogyan őket ölték meg.

Amikor a Bárány a hatodik pecsétet felbontotta (egy új látomásban) nagy földindulást láttam (mintha a természet szilárd rendje megrendült volna), és a nap olyan fekete lett, mint valami fekete szőrzsák, és a hold egészen olyanná lett, mint a vér.

Az ég csillagai pedig úgy hulltak a földre, mint a fügefafa hullatja a fügét, amikor erős szél rázza.

És az ég (a szilárd égboltozat) úgy eltűnt, mint ahogy a (kézből kieső) könyvtékercs összetekeredik; s minden hegy és sziget elmozdított a helyéből (a tengerbe süllyedt),

és a föld királyai és az előkelők és a hadvezérek és a gazdagok és a hatalmasok és minden szolga és minden szabad ember (tehát különbség nélkül mindenki, aki addig biztonságban érezte magát) elrejtőzött a barlangokba és a hegyek sziklahasadékaiba (azt remélvén, hogy ott talán védelmet találnak).

És azt mondták (a mennyei Bíró megjelenésétől való félelmükben) a hegyeknek és szikláknak: Essetek mireánk és rejtsetek el minket a királyi széken ülőnek tekintete elől és a Báránynak haragja elől!

Mert elérkezett az Ő haragjuknak (a végső ítéletnek) nagy napja, és kicsoda állhat meg előttük?

A 144000 MEGPECSÉTELÉSE 1 Azután láttam (egy új látomásban), hogy a föld négy sarkán négy angyal állt, és hogy ők a föld négy szelét hatalmukban tartották, hogy ne fújjon szél a földre, sem a tengerre, sem semmiféle élő fára (a nagy szélcsend valami közelgő vihart sejtet).

Azután megláttam egy napkeletről feljövő másik angyalt, akinek kezében az élő Istennek pecsétje volt (hogy azzal megpecsételje az Isten szolgáit); és a négy angyalnak -akiknek megadatott, hogy (a szelek szabadon bocsátásával) ártsanak a földnek és a tengernek, - erős hangon odakiáltott,

mondván: Addig ne ártsatok a földnek, sem a tengernek, sem az élő fáknak, amíg a mi Istenünknek szolgáit a homlokukon megpecsételjük. (Mármint az angyal és segítőtársai. Vagyis megpecsételik azokat, akik az igazi, a láthatatlan és csak az Isten által ismert ekléziát alkotják; mert akin rajta van az Istennek pecsétje, az mint Istennek tulajdona őriztetik.)

És hallottam a megpecsételteknek számát: összesen száznegyvennégyezren voltak megpecsételve az izráél fiainak valamennyi törzséből, és pedig:

Júda törzséből tizenkétezer volt megpecsételve, Rúben törzséből tizenkétezer, Gád törzséből tizenkétezer,

Áser törzséből tizenkétezer, Nephtálim törzséből tizenkétezer, Mánásszé törzséből tizenkétezer,

Szümeón törzséből tizenkétezer, Levi törzséből tizenkétezer, Iszakhár törzséből tizenkétezer,

Zebulón törzséből tizenkétezer, Jozséfh törzséből tizenkétezer, Beniámin törzséből tizenkétezer volt megpecsételve.

EGY ROPPANT NAGY SEREG MINDEN NÉPBŐL ÉS TÖRZSBŐL 9 Ezek után (egy új látomásban) láttam, hogy íme, egy roppant nagy sereg: - amelyet senki sem tudott megszámolni -, minden népből és törzsből, minden nemzetből és nyelvből (egybegyűjtve) ott állt fehér ruhába öltözötten (a mennyben, a győzedelmeskedők ruhájában) a királyi szék előtt és a Bárány előtt, és kezükben pálmaágak (a győzelem jeléül és az ünnep díszéül);

és erős hangon hangzott a kiáltásuk, mondván (mint ahogyan kiált az Istennek királyi széke elé sereglő sokaság, amikor Istent meglátja): Idvességünk a mi Istenünktől vagyon (mert Őtőle jön a szabadítás és az idvesség), aki a királyi széken ül és a Báránytól (mert győzedelmeskedése által az emberiségnek váltságot szerzett)!

Az angyalok is valamennyien megálltak a királyi szék körül s a vének és a négy mennyei lény körül (hogy részt vegyenek a megváltottak örömében), és a királyi szék előtt arcra borultak, és imádták az Istent,

mondván: Ámen! Az áldás és a dicsőség és a bölcsesség és a hálaadás és a tisztesség és a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön-örökké! Ámen.

Akkor a vének közül az egyik beszélni kezdett, és azt mondta nékem: Kicsodák és honnan jöttek ezek a fehér ruhába öltözöttek?

Én azt feleltem néki: Uram, te tudod (tehát csak te mondhatod meg). Ő azt mondta nékem: Ezek azok, akik a nagy (az utolsó) szorongatásból jöttek, és a Bárány vérével fehérre mosták ruhájukat.

Azért vannak mostan az Istennek királyi széke előtt, és az Ő (mennyei) templomában nappal és éjjel szolgálnak Őnéki; és a királyi széken ülő kiterjeszti majd fölöttük az Ő sátorát (hogy ekképpen védelmezze őket).

Nem éheznek többé, és nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem égeti őket, sem semmi hőség; mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, pásztorolja majd őket, és elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten szemükről letöröl majd minden könnyet.

III. A HARMADIK LÁTOMÁS : A HÉT TROMBITASZÓ (8:2-11:19) ISTENTISZTELET A MENNYBEN 1
Amikor a Bárány felbontotta a hetedik pecsétet, a mennyben mintegy félóráig csend lett.

Azután láttam (a nagy csend múltával egy új látomásban) hét angyalt, akik az Isten előtt álltak, és akiknek hét trombita adatott (hogy az elkövetkezendő eseményeket kihirdessék).

Akkor előjött egy más angyal, és az égőáldozati oltárhoz lépett (a mennyei templom előudvarában); kezében arany füstölőedény volt (hogy füstölőáldozatot mutasson be), és sok füstölőszert adott néki, hogy azt mind tegye oda a szenteknek imádságához a királyi szék előtt lévő arany füstölőoltárra (hogy a szentek imádságait megtisztítsa, és jó illattal kedvessé tegye az Isten előtt).

És a füstölőszerek füstje a szentek imádságaival együtt az angyal kezéből felszállt az Isten elé.

Azután az angyal kezébe vette a füstölőedényt, megtöltötte azt az égőáldozati oltárról vett parázzsal, és ledobta a földre (mint az Isten haragjának tűzesőjét); és akkor (jeléül annak, hogy Istennek ítélő haragja árad a földre) mennydörgés, zaj, villámlás és földindulás támadt (vagyis megtört a nyomasztó csend).

A HÉT TROMBITASZÓ 6 És a hét angyal, akinél a hét trombita volt, hozzákészült hogy trombitáljon.

Az első trombitált: és jégeső és vérrel kevert tűz hullott a földre; és a földnek harmadrésze elégett, s az élő fáknak harmadrésze elégett, és minden zöld fű elégett.

A második angyal is trombitált: és egy tűzzel égő nagy hegyhez hasonló valami vettetett a tengerbe; és a tengernek harmadrésze vérré változott,

s a tengerben élő teremtményeknek harmadrésze meghalt, és a hajóknak harmadrésze elpusztult.

A harmadik angyal is trombitált: és az égből egy nagy csillag égve hullott le, mint valami fáklya, és ráesett a folyóknak harmadrészére és a vizek forrásaira.

És annak a csillagnak a neve: Üröm. És örömmé változott a vizeknek harmadrésze, és az emberek közül sokan meghaltak a víztől (amelyet ittak), mert az megkeseredett (vagyis az emberek megélhetése kezdett kérdéssé válni).

A negyedik angyal is trombitált: és az a csapás sújtotta a nap harmadrészét és a hold harmadrészét és a csillagok harmadrészét, hogy sötétüljön el azoknak harmadrésze, és a nappalnak harmadrészében ne legyen világosság és az éjszaka harmadrészében is hasonlóképpen (a csillagok elhomályosodása miatt harmadrésszel sötétebb legyen).

Akkor láttam és hallottam egy az égen magasan repülő sást; az erőteljes hangon azt kiáltotta: Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak, annak a még hátralévő három angyal trombitájának hangja miatt, akik még trombitálni fognak!

Az ötödik angyal is trombitált (azután, hogy a sas jajkiáltásával felhívta a figyelmet a következő csapások nagyságára); és láttam (abban a pillanatban), hogy egy csillag az égből leesett a földre, és odaadatott néki (Istentől) a pokol legmélyebb helyének a kulcsa.

És kinyitotta a pokolnak legmélyebb helyét; és abból a mélységből olyan füst szállt fel, mint valami nagy kemencének a füstje; és a nap és a levegőig a pokol füstjétől elsötétült.

És a füstből (pokoli eredetű) sáskák jöttek elő a földre, és olyan hatalom adatott nekik, mint amilyen hatalmuk a földi skorpióknak van (azért, hogy az embereket kínozni tudják).

És megmondattott nekik (az Istentől), hogy ne tegyenek kárt a föld fűvében, sem semmiféle zöld növényben, sem semmiféle élő fában, hanem csak azokban az emberekből, akiknek homlokán nincsen rajta az Istennek pecsétje.

Megparancsoltattott azonban nekik, hogy ne öljék meg az embereket, hanem hogy kínozzák őket öt hónapig, és kízásuk olyan volt, mint amilyen kínt a skorpió okoz, amikor megmar egy embert.

És azokban a napokban az emberek (kétségbeesésükben) keresni fogják a halált, de nem fogják azt megtalálni; vágynak meghalni, de a halál elfut tőlük.

És a sáskák hasonlóak voltak a hadakozáshoz felkészült lovakhoz; a fejükön valami aranyosnak látszó korona volt, és arcuk olyan volt, mint az emberi arc.

És hajuk olyan volt, mint az asszonyok haja, és foguk, mint az oroszlánoké;

páncéljuk is volt, olyan mint a vaspáncél, és szárnyuk csattogása olyan volt, mint a hadakozásra száguldó sok lovas-szekérnek zörgése.

Farkuk is volt, hasonló a skorpiókéhoz, és a farkukon fullánkjuk; a farkukban olyan erejük volt, hogy öt hónapig kárt tudtak tenni az emberekből.

Király volt felettük a pokol angyala, és annak neve héberül Ábáddón, görögül meg Ápollüón a neve.

Az első jaj elmúlt; és ezután íme, még két jaj következik.

A hatodik angyal is trombitált (annak jeléül, hogy a második jaj következik); és én hangot hallottam az Isten előtt lévő arany (füstölő) oltárnak négy szarva felől;

az a hang azt mondta a hatodik angyalnak, akinek kezében a trombita volt: Bocsásd szabadon azt a négy angyalt, aki a nagy folyó mellett, az Euphrátész mellett van megkötözve.

És szabadon bocsáttattott az a négy angyal, aki éppen arra az órára és napra és hónapra és évre készen állt, hogy megölje az emberek harmadrészét.

Az ő lovas seregük száma húszezerszer tízezer" (kétszázmillió) volt; hallottam a számukat.

A lovakat és a rajtuk ülőket látomásban így láttam: tűzvörös, füstszínű és kénsárga páncéljuk volt; és a lovaknak feje olyan volt, mint az oroszlánok feje, és a szájukból tűz, füst és kén áradt ki.

Attól a csapástól, amely szájukból kiáradt: a tűztől, a füsttől és a kéntől meghalt az embereknek harmadrésze.

Mert a lovaknak (pusztító és gyilkoló) ereje a szájukban van és a farkukban; ugyanis a farkuk hasonló a kígyókhöz; és a farkuknak fejük volt, és azokkal (vagyis mérges harapásukkal) tettek kárt az emberekben.

A többi emberek pedig, akik nem haltak meg ezek miatt a csapások miatt, még mindig nem tértek meg a maguk csinálta bálványoktól, hogy többé ne imádják az ördögöket és az arany, az ezüst, az érc, a kő és a fa bálványokat, amelyek sem látni nem tudnak, sem hallani, sem járni.

És nem tértek meg gyilkolásaikból, sem varázslásaikból, sem paráználkodásukból, sem tolvajlásaikból.

AZ ANGYAL A NYITOTT KÖNYVECSKÉVEL 1 Azután láttam egy más, erős, az égből leszálló, felhőbe öltözött angyalt. Szívárvány volt a feje körül, és arca olyan (ragyogó) volt, mint a nap, és lába, mint valami tűzoszlop;

és kezében egy nyitott könyvecske volt. És (amikor a földre érkezett) jobb lábával a tengerre lépett, bal lábával pedig a szárazföldre,

és erős hangon kiáltott, mint ahogyan az oroszlán ordít. És amikor kiáltott, a hét mennydörgés is hallatta hangját (mintegy feleletül az ő hangjára).

És amikor a hét mennydörgés szólt, le akartam írni, de az égből egy hangot hallottam, amely azt mondta: Pecsételd le (hallgatással) mindazt, amit a hét mennydörgés mondott, és ne írd le azt!

És az angyal, akit láttam, hogy a tengeren és a szárazföldön áll, fölemelte jobb kezét az égre (ünnepélyes eskütételre),

és megesküdött az örökkön-örökké élőre, aki teremtette az eget és az abban lévőket, a földet és az azon lévőket, a tengert és az abban lévőket, hogy idő többé nem lesz,

hanem azokban a napokban, amikor majd a hetedik angyal trombitahangja elhangzik, akkor már elvégeztetett lesz az Isten titka (titkos üdvterve) úgy, amint azt örömhírként tudtul adta az Ő szolgálóinak, az: (új testámentomi) prófétáknak.

És az a hang, amelyet az égből hallottam, ismét szólt nékem, és azt mondta: Menj, és vedd át azt a nyitott könyvet, amely a tengeren és a szárazföldön álló angyalnak a kezében van!

Elmentem azért az angyalhoz, és kértem őt, hogy adja oda nékem a könyvecskét. És ő azt mondta nékem: Vedd ezt a kezedbe és edd meg; meg fogja ugyan keseríteni gyomrodat, de a szádban olyan édes lesz, mint a méz.

Én az angyal kezéből átvettem a könyvecskét, és amíg ettem azt, édes volt a számban, mint a méz; de amikor lenyeltem, megkeseredett a gyomrom.

Akkor azt mondták nékem: Kell, hogy ismét prófétálj, népekről és nemzetekről, nyelvekről és sok királyról.

A KÉT TANÚBIZONYSÁGTEVŐ 1 Azután egy mérő vesszőhöz hasonló nádszál adatott nékem, és egy hang így szólt: Kelj föl, és mérd meg az Istennek templomát (a szent helyet) és az oltárt és az ott imádkozókat.

A templom külső udvarát azonban (a mérésből) hagyd ki, és azt ne mérd meg, mert az (Isten rendelése szerint) a pogányoknak adatott, és ők a szent várost negyvenkét hónapig tapodják majd.

Két tanúbizonyoságtévőnek azonban meg fogom adni (azt a megbízást és erőt), hogy zsákruhába öltözve ezerkétszázhatvan napig prófétáljanak (annak ellenére, hogy a szent városban a pogányok uralkodnak).

Ezek: a két olajfa és a két gyertyatartó, akik a föld Urának színe előtt állnak (hogy szolgálatukat elvégezzék).

És ha valaki kárt akar tenni őbennük, szájukból tűz lángol ki, és megemészti ellenségeiket; és ha őbennük kárt szándékoznék tenni valaki, annak is ugyanúgy (tűz által) meg kell öletnie.

Hatalmuk van őnekik arra is, hogy bezárják az eget, hogy prófétálásuknak napjaiban ne essék az eső, és van hatalmuk a vizek felett, hogy azokat vérré változtassák, és hogy mindenféle csapással megverjék a földet, ahányszor csak akarják.

Amikor azonban elvégezik majd tanúbizonyoságtételüket (ameddig tehát sérthetetlenek), akkor a pokolból feljövő vadállat (az Antikrisztus) hadakozni fog ellenük, és le fogja őket győzni, és meg fogja őket ölni.

És holt testük ott hever majd az utcáján annak a nagyvárosnak (Jeruzsálemnek), amelyet lelki értelemben véve Szodomának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő Uruk is megfeszítettett.

És a népek, törzsek, nyelvek és nemzetek közül való emberek három és fél napig nézik azoknak holt testét, de nem engedik azoknak holt testét sírba tenni.

Akkor a föld lakosai örülnek azokon (a haláluk hírére), és ajándékokat küldenek majd egymásnak, mert az a két próféta (bűnbánati prédikációjával) gyötörte a földnek lakosait.

Azonban három és fél nap múltával az Istentől életnek lelke szállt azokba, talpra álltak, és nagy félelem lepte meg azokat, akik őket nézték.

És a két tanúbizonyoságtévő valami erős hangot hallott az égből, amely így szólt nékik: Jöjjetek fel ide; fel is mentek az égbe egy felhőben ellenségeiknek szeme láttára.

És abban az órában nagy földindulás támadt, és a városnak tizedrésze leomlott, és a földindulás miatt meghalt hétezer ember; a többi azonban megfélemllett, és dicsőséget adott a menny Istenének.

A második jaj elmúlt, íme, hamarosan jön a harmadik jaj.

A HETEDIK TROMBITASZÓ 15 Akkor trombitált a hetedik angyal; és az égben erős hangok csendültek fel, ezt mondván: A világ feletti királyi uralom most lett a mi Urunké, és az Ő Krisztusáé és Ő (Krisztus) uralkodni fog örökkön-örökké.

És a huszonnégy vén, aki a királyi széken ült az Isten színe előtt, arcra borult, és imádta Istent,

mondván: Hálát adunk néked Urunk, mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, azért, mert a te nagy hatalmatad kézbe vetted (élsz a te hatalmaddal), és királyi uralmatad megkezdted;

a pogány népek ugyan haragra lobbantak, de fölgerjedt a te haragod is, és itt az ideje annak, hogy a halottak megítéltessenek, és hogy megadd a jutalmát a te szolgálóidnak: a prófétáknak és a szenteknek és a te nevedet félőknek, a kicsinyeknek és a nagyoknak, és hogy elpusztítsd azokat, aki a földet pusztítják.

Akkor megnyílt a mennyben az Isten temploma, és láthatóvá lett az Ő templomában az Ő szövetségének ládája, és villámlás, hangos zúgás, mennydörgés, földindulás és nagy jégeső támadt.

IV. A NEGYEDIK LÁTOMÁS: AZ ANTIKRISZTUS (12:1-14:20) A NAPBAÖLTÖZÖTT ASSZONY ÉS A SÁRKÁNY 1 Azután az égen egy nagy jelenség lett láthatóvá: egy napba öltözött asszony, a hold pedig az ő lába alatt volt (zsámolyul), és a fején tizenkét csillagból egy korona volt,

és várandós volt, s vajúdva és a szülésben kínlódva kiáltozott.

Akkor az égen egy másik jelenség is láthatóvá lett: egy nagy tűzvörös sárkány, hét feje és tíz szarva volt, és a fejein hét korona,

s a farka magával sodorta az ég csillagainak harmadrészét, és ledobta azokat a földre, azután az a sárkány megállta szülni készülő asszony előtt, hogy amikor az szül, elnyelje annak fiát.

Az asszony fiúgyermeket szült, akinek vasvesszővel kell pásztorolnia minden nemzetet; és az asszonynak fia elragadtatott az Istenhez, az Ő királyi székéhez.

Az asszony pedig elmenekült a pusztaságba, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.

És hadakozás támadt az égben; Miháéel és az ő angyalai hadakozni kezdtek a sárkány ellen; hadba szállt a sárkány is az ő angyalaival együtt;

de nem tudtak győzedelmeskedni, és azért többé nem volt maradásuk az égben.

Le is vettetett a nagy sárkány, a régi kígyó, akit ördögnek neveznek, aki a Sátán, aki tévedésbe ejti mind az egész világot; bizony, levettetett a földre, és vele együtt levettettek az ő angyalai is.

Akkor az égben elhangzó erős hangot hallottam, amely azt mondta: Most lett a miénk az idvesség és az erő és a mi Istenünknek királyi uralma és az Ő Krisztusának hatalma, mert levettetett a mi atyánkfiainak vádolója, aki a mi Istenünknek színe előtt nappal és éjjel vádolta őket.

De ők legyőzték a Sátánt a Bárány vére által és az ő tanúbizonyágtételüknek beszéde által, és mindhalálig nem a maguk életét szerették (hanem Őhöz maradtak hűek).

Annak okáért örvendeztetek egek és ti égi lakosok! De jaj néktek föld és tenger, mert hozzátok szállt le az ördög, és nagy az ő haragja, mert tudja, hogy már csak kevés ideje van.

Amikor a sárkány látta, hogy levettetett a földre, üldözőbe vette az asszonyt, aki a fiút szülte.

Az asszonynak azonban egy nagy sasnak két szárnya adatott, hogy a maga helyére elrepüljön a pusztaságba, ahol tápláltatik egy évig és két évig és fél évig, távol a kígyó tekintetétől.

Akkor a kígyó az ő szájából az asszony után vizet árasztott, olyant mint egy folyam, hogy az a folyam sodorja el az asszonyt.

A föld azonban segítségére sietett az asszonynak, és a föld megnyitotta száját, és elnyelte a sárkány szájából kiáradó folyamot.

Akkor a sárkány haragra gerjedt az asszony ellen, és elment, hogy hadakozzék az asszony magvából való többi ember ellen, akik megtartják Istennek parancsolatait, és tanúbizonyságot tesznek Jézusról. (18) És a sárkány odaállt a tenger partjára.

A KÉT VADÁLLAT 1 És láttam egy a tengerből felemelkedő vadállatot, s annak tíz szarva és hét feje volt és a szarvain tíz korona, és istenkáromló név mindegyik fején.

Az a vadállat, amelyet láttam, párduchoz volt hasonló, és lába mint valami medveláb, és szája mint valami oroszlánszáj. És a sárkány a maga erejét és a maga trónját odaadta a vadállatnak, és még nagy hatalmát is.

És láttam, hogy a vadállat fejei közül az egyik szinte halálosan megsebesült, de az ő halálos sebe meggyógyult, és az egész föld rácsodálkozott a vadállatra.

És imádták a sárkányt, mivelhogy hatalmat adott a vadállatnak, és imádták a vadállatot is, mondván: Kicsoda hasonló a vadállathoz, és kinek van ereje arra, hogy ővele hadba szálljon?

S nagy dolgokat és istenkáromlásokat szóló száj adatott néki, és hatalom, hogy akképpen cselekedjék (káromlást szóljon) negyvenkét hónapig.

Szóra is nyitotta száját az Isten előtt való káromlásra, hogy káromolja az Ő nevét és az Ő mennyei lakóhelyét és azokat, akik a mennyben laknak.

Az is megadatott néki, hogy hadakozzék a szentek ellen, és legyőzze őket, és hatalom adatott néki minden törzs, nép, nyelv és nemzet fölött.

És imádni fogják őt valamennyien azok a földön lakozók, akiknek neve a világ teremtése óta nincsen beírva a megölt Báránynak életkönyvébe.

Akinek van füle, hallja meg:

Ha valaki fogságra vet mást, az maga is fogságba jut; ha valaki fegyverrel fog ölni, kell hogy őmaga is fegyverrel ölessék meg. Itt kell megmutatniuk a szenteknek állhatatosságukat és hithűségüket!

Azután láttam egy másik, a földből felemelkedő vadállatot; annak két szarva volt, hasonló egy báránéhoz, de úgy beszélt mint valami sárkány.

És az első vadállatnak hatalmával él, annak színe előtt. És rábírja a földet és az azon lakozókat, hogy imádják az első vadállatot, amelynek halálos sebe meggyógyult.

És nagy csodajeleket cselekszik; még azt is megteszi, hogy tűz szálljon alá az égből a földre az embereknek szemeláttára.

És a föld lakosait tévedésbe ejti azok által a csodajelek által, amelyek néki adtak, hogy a vadállat színe előtt cselekedje azokat, és arra csábítja a föld lakosait, hogy készítsék el képmását annak a vadállatnak, aki karddal volt megsebesítve, de életre kelt.

Az is megadatott néki, hogy lelket leheljen a vadállatnak képmásába, hogy a vadállat képe beszéljen is, és azt mívelje, hogy mindazok, akik nem imádják a vadállat képmását, megölessenek.

Sőt még arra is rábír mindenkit, a kicsinyeket és a nagyokat, a gazdagokat és a szegényeket, a szabadokat és a szolgákat, hogy bélyeget viseljenek magukon: a jobb kezükön vagy a homlokukon

és hogy senki ne vásárolhasson vagy ne adhasson el, csak az, akin rajta van a bélyeg, mármint a vadállatnak neve, vagy az ő nevének száma.

Itt kell megmutatni a bölcsességet! Akinek van értelme, az fejtse meg a vadállatnak számát; az ugyanis egy embernek a száma. És az ő száma: hatszázhatvanhat.

A MEGPECSÉTELTEK; A HAT ANGYAL ÉS AZ EMBER FIA; AZ ÍTÉLET KIHIRDETÉSE 1 És láttam (egy új látomásban), hogy a (mennyei) Sion-hegyén ott állt a Bárány, és Óvele együtt az a száznegyvennégyezer, akiknek homlokára volt írva a Bárány neve és az Ő Atyjának neve.

És olyan hangot hallottam a mennyből, mint valami tengerzúgás és mint valami hatalmas mennydörgés hangja; olyan is volt az a hang, amelyet hallottam, mint valami hárfahang, amikor a hárfások a hárfá jukkái hárfáznak.

Új éneket énekeltek a királyi szék előtt és a négy mennyei lény előtt és a vének előtt. És azt az éneket senki sem tudta megtanulni, csak a száznegyvennégyezer, akik a földről áron vétettek meg.

Ezek azok, akik asszonyokkal nem szennyezték be magukat; szűziesen tiszták. Ezek azok, akik követik a Bárányt, ahová csak megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Báránynak,

és az ő szájukban nem találtatott hazugság: feddhetetlenek.

Azután egy angyalt láttam az égen magasan (azaz jól láthatóan) repülni; örökkévaló evangéliom volt reábízva, hogy hirdesse azt a földön lakóknak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek és népnek.

Erős hangon azt mondta: Az Istent féljétek, és őnéki adjatok dicsőséget, mert elérkezett az az óra, amikor Isten ítéletet mond; Őt imádjátok, aki teremtette az eget, a földet, a tengert és a vízforrásokat!

Követte őt egy másik, a második angyal, aki így szólt: Elesett, elesett a nagy Babülón, amely a maga paráznaságának haragborából itatott minden népet.

Követte őt egy másik, a harmadik angyal, és erős hangon azt mondta: Ha valaki (az eljövendő üldözések idején) a vadállatot és annak képmását imádja, és bélyegét homlokára vagy kezére fölveszi,

az az Isten haragjának abból a borából iszik majd, amely elegyítetlenül töltetett az Isten haragjának poharába, s tűzben és kénkő-tengerben gyötrődik majd a szent angyaloknak és a Báránynak színe előtt.

Örökkön-örökké száll-száll fölfelé gyötrődésüknek füstje; és sem éjjel sem nappal nem lesz nyugodalmuk azoknak, akik imádják a vadállatot és annak képmását, és annak sem, aki magára veszi az ő nevének bélyegét.

Itt szükséges azoknak a szenteknek állhatatossága, akik megtartják az Istennek (a vadállat képmásának imádását tiltó) parancsolatait, és a Jézusban bízó hitet.

Azután egy hangot hallottam az égből, amely így szólt:Írd meg, boldogok a halottak, akik mostantól fogva az Úrban(bízó hitben) hálnak meg. Igen, mondja (próféták által) a Lélek, mert megnyugodhatnak fáradásaiktól; mert cselekedeteik követik őket.

Azután láttam (egy másik látomásban), hogy íme, egy fehér felhő tűnt fel, és a felhőn ült valaki, hasonló az EmberFiához, fején arany korona volt és kezében éles sarló.

Azután egy másik angyal (a negyedik) jött ki a (mennyei) templomból, és a felhőn ülőnek erős hangon kiáltott: Indítsd el sarlódat, és arass, mert elérkezett az aratásnak (Istentől rendelt) ideje, mert a föld gabonája teljesen megérett az aratásra.

Akkor a felhőn ülő sarlóját a földre vetette, és learattatott a föld.

És akkor a mennyben lévő templomból egy másik angyal (az ötödik) jött ki, és őnéki éles vincelléréke volt.

Azután egy másik angyal (a hatodik) jött ki az oltártól, és őnéki hatalma volt a tűzön, és erős hangon kiáltott annak (az ötödik angyalnak), akinek éles kés volt a kezében, és azt mondta: Indítsd el éles késedet, és szüreteld le a föld szőlőjének fürtjeit, mert a szőlőszemek már érettek.

Akkor az angyal ledobta kését a földre, és leszüretelte a föld szőlőjét, és beledobta az Isten haragjának nagy borsajtójába.

És a városon kívül megtaposták a borsajtót, és a borsajtóból vér (a megöltek vére) ömlött ki ezerhatszáz stádiumnyira (egy stádium: 192 méter) és a lovaknak zablájáig ért.

V. AZ ÖTÖDIK LÁTOMÁS: ISTEN HARAGJÁNAK HÉT CSÉSZEJE (1 ; : 1 - 1 6 : 2 1) A VADÁLLATON DIADALMASKODÓK GYŐZELMI ÉNEKE 1 Azután egy más, nagy és csodálatos jelenséget láttam az égben: íhét angyalt, akiknél az utolsó hét csapás volt; mert azok által ért véget az Isten haragja.

Olyasmit is láttam, mint valami tűzzel elegyített üvegtenger és láttam hogy azok, akik a vadállaton (az Ántikrisztuson) és az ő képmásán és az ő nevének számán győzedelmeskedtek, ott állnak az üvegtengeren, és kezükben az Istentől kapott hárfák voltak.

És Mózesnek, az Isten szolgájának énekét énekelték és a Bárány énekét, mondván: Nagyok és csodálatosak a te cselekedeteid, Uram, mindenható Isten! Igazak és igazságosak a te útaid, örökkévaló Király! (I. Tim 1:17)

Van-e valaki, aki nem fél téged, és nem dicsóíti a te nevedet? Mert egyedül te vagy szent; mert minden nép eljön majd, és színed előtt leborulva imád téged, mert a te igaz ítéleteid nyilvánvalókká lettek.

A HÉT ARANY CSÉSZÉ ÁTADÁSA A MENNYEI TEMPLOMBÓL KIJÖVŐ HÉT ANGYALNAK 5 Ezek után láttam (egy új látomásban), hogy a mennyben megnyílt a bizonyágtételnek sátor-temploma,

és a templomból kijött az a hét angyal, akinél a hét csapás volt; ragyogóan fehér gyolcsba voltak öltözve, és a mellüket aranyövvel övezték.

És a négy mennyei lény közül az egyik átadott a hét angyalnak hét arany csészét; a csészék tele voltak az örökkön-örökké élő Istennek haragjával.

És mivel az Istennek dicsőségével és az Ő hatalmával betelt a templom, füsttel is betelt, úgyhogy addig senki sem mehetett be a templomba, amíg a hét angyalnak hét csapása végbement.

ISTEN HARAGJA HÉT CSÉSZÉJÉNEK KIÖNTÉSE A FÖLDRE: ELŐKÉSZÜLET AZ ISTENI ÍTÉLETRE 1 Akkor a templomból erős hangot hallottam, amely így szólt a hét angyalnak: Menjete el, és az Isten haragjának hét csészéjét öntsétek ki a földre!

Az első angyal (a mennyei szentélyből) elment és kiöntötte csészéjét a szárazföldre; s rossz és gonosz fekély támadt azokon az embereken, akiken rajta volt a vadállat bélyege, és azokon akik annak képmását imádták.

A második angyal kiöntötte csészéjét a tengerbe, és az olyanná lett, mint valami halottnak a vére, és a tengerben minden élőlény elpusztult.

A harmadik angyal csészéjét a folyókba és vízforrásokba öntötte; és azok is vérré változtak.

Akkor a vizeknek (védő) angyalát hallottam, aki így szólt: Igazságos vagy, aki vagy és aki voltál, te szent, hogy ekképpen ítéltél;

mivelhogy (a vadállat imádói) szenteknek és prófétáknak vérét ontották, most vért adtál nekik inniük; megérdemlik.

És hallottam, hogy az oltár (amely alatt a megölt vértanúk lelke volt), így szólt: Jól vagyon Uram, mindenható Isten, igazságosak és igazak a te ítéleteid.

A negyedik angyal a napra öntötte ki csészéjét; és a napnak megadatott, hogy (jótékony meleg helyett) tűzzel eltikkassza az embereket.

És az emberek a nagy hőségtől eltikkadtak, de mégis: csak káromolták az Istennek nevét, akinek hatalma van ezeken a csapásokon, és nem tértek meg, hogy dicsőséget adjanak Őnéki.

Az ötödik angyal a vadállat trónusára (Róma városára) öntötte ki csészéjét; és annak birodalma elsötétült, és alattvalói nyelvüket rágták a fájdalom miatt.

És káromolták a menny Istenét fájdalmaik és fekélyeik miatt, és nem tértek meg cselekedeteikből.

A hatodik angyal kiöntötte csészéjét a nagy Euphrátészfolyamba; és annak vize kiszáradt, hogy a napkeletről jövő királyoknak útja megnyíljen.

És láttam a sárkánynak szájából és a vadállatnak szájából és a hamis prófétának szájából három tisztátalan lelket kijönni, olyanokat, mint a békák;

azok a lelkek ördögi, csodákat tévő lelkek, akik elmennek a világnak minden királyához, hogy egybegyűjtsék őket a mindenható Isten ama nagy napjának háborújára.

Imé, (mondja Krisztus) úgy érkezem meg, mint valami tolvaj; boldog, aki vigyáz és keze ügyében tartjaruháit, hogy ne járjon mezítelenül és ne lássák meg az ő szégyenét.

És Ő (Isten) egybegyűjtötte őket arra a helyre, amelynek neve héberül Harmagedón.

A hetedik angyal a levegőbe öntötte ki csészéjét; akkor egy erős hang hallatszott ki a templomból, a királyi szék felől, és ezt mondta: Megtörtént! (A nagyparázna nő elítélésének előkészítése, 17:1)

Akkor villámlás és zúgás, mennydörgés és nagy földindulás támadt, amilyen nem volt, amióta ember van a földön, olyan erős, olyan nagy földindulás.

És a nagy város (Jeruzsálem) háromfelé szakadt szét; a pogány népek városai azonban rombadőltek. A nagy Babülón (Róma) is emlékezetbe jöve az Isten színe előtt, hogy odaadja annak az Ő bosszús haragja borának poharát.

És minden sziget eltűnt, és hegyet nem lehetett többé találni.

És az égből mintegy mázsa-súlyú darabokban hullott a jégeső az emberekre; és az emberek káromolták Istent a jégverés miatt, mert az a csapás igen-igen nagy volt.

VI. A HATODIK LÁTOMÁS: BABÜLÓN BUKÁSA (17:1-19:10) A NAGYPARÁZNA NŐ A VÖRÖS VADÁLLATON 1 Egyik ama hét angyal közül, akiknek kezében volt a hét csésze, odajött hozzám, és beszélni kezdett velem; azt mondta: Jöjj ide, megmutatom majd néked a sok vízen ülő nagy parázna nőnek kárhóztató ítéletét.

Ővele paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borától megrészegedek a föld lakosai.

És az angyal révületben elvitt engem egy pusztaságba. Ott egy vörös vadállaton ülő asszonyt láttam. A vadállat tele volt istenkáromló nevekkel, s hét feje volt és tíz szarva.

Az asszony bíborpiros meg skarlátvörös ruhába öltözött s arannyal, drágakővel és gyöngyökkel volt felékesítve, kezében arany kehely telis-tele utálatossággal és az asszony paráznaságának mocskosságával.

És homlokán valami titokzatos név volt felírva: A nagy Babülón, a föld paráznáinak és utálatosságainak szülőanyja.

És láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek véréből és Jézus tanúbizonyságtévőinek véréből. Amint néztem őt, nagy csodálkozással elcsodálkoztam.

A NAGYPARÁZNA NŐ ÉS A VÖRÖS VADÁLLAT TITKÁNAK MEGJELENTÉSE 7 Akkor az angyal azt mondta nékem: Miért csodálkozol? Én elmondom néked az asszonyok titkát és annak a vadállatnak titkát, amelyik őt hordozza, amelyiknek hét feje van és tíz szarva.

A vadállat, amelyet láttál: volt, és most nincs, de fel fog jönni a pokolból, és akkor örök pusztulásba megy; és a földön lakozók, akiknek neve a világnak kezdete óta nincsen beírva az életnek könyvébe, csodálkozni fognak, látván a vadállatot, hogy az: volt, és most nincs, de ismét meg fog jelenni.

Itt azonban bölcs értelemre van szükség! A hét fej ugyanis hét hegyet jelent (amelyen az asszony trónol), de hét királyt is jelent.

Azok közül öt már letűnt; az egyik most itt van; az utolsó még nem jött el; de ha eljön, csak rövid ideig kell életben maradnia.

És a vadállat, amely már volt, és most nincs, ő a nyolcadik s egyik a hét közül, de pusztulásba megy.

A tíz szarv pedig, amelyet láttál: tíz király; azok még nem kaptak királyságot, hanem a vadállattal együtt kapnak hatalmat egy órára, mint királyok.

Ezek egymással egyetértenek, s erejükkel és hatalmukkal a vadállatot szolgálják.

Ezek hadakozni fognak a Bárány ellen, de a Bárány le fogja őket győzni, mert Ő: uraknak ura és királyoknak királya, és az Ővele tartók elhívottak, kiválasztottak és hívők.

És monda nékem: A vizek, amelyeket láttál, és amelyeken a parázna nő ül: népek, embersokaságok, nemzetek és nyelvek.

És a tíz szarv, amelyet láttál, és a vadállat: meg fogják gyűlölni a parázna nőt, s pusztá és mezítelen várossá fogják őt tenni, húsát eszik és őt magát tűzzel elégetik.

Mert Isten adta szívükbe azt, hogy az Ő akaratát cselekedjék, az által, hogy egy akaraton legyenek és hogy királyi hatalmukat átadják a vadállatnak, amíg be fognak teljesedni Istennek beszédei.

És az asszony, akit láttál: az a nagy város (Róma), amely a föld királyain uralkodik.

BABÜLÓN BUKÁSÁNAK HÍRÜLADÁSA ÉS BABÜLÓN PUSZTULÁSA 1 Ezek után láttam egy az égből leszálló másik angyalt; annak olyan nagy hatalma volt, hogy dicsőségétől a föld is fényesen ragyogott.

És erős hangon kiáltott, mondván: Elpusztult, elpusztult a nagy Babülón; az ördögök lakóhelyévé lett, és minden tisztátalan léleknek és minden utálatos madárnak tanyájává,

mert az ő paráznaságának harag-borától ittasodott meg valamennyi pogány nép, és ővele paráználkodtak a föld királyai, és az ő mértéktelen dőzsöléséből gazdagodtak meg a föld kereskedői.

Azután az égből egy más hangot hallottam, amelyik így szólt: Én népem, menjetek ki belőle, hogy bűneinek ne legyetek részeseivé, és az őt sújtó csapások ne érjenek titeket!

Mert az ő bűnei felhalmozódtak az égig, és Isten megemlékezett az ő gonosz tetteiről.

Fizessétek néki vissza úgy, amint ő is fizetett másoknak, a kétszeresét kettőzzétek meg az ő cselekedetei szerint; a pohárban, amelyben italt kevert, keverjétek néki a kétszeresét!

Amilyen mértékben dicsőítette magát és dőzsölve élt, részesítsétek őt ugyanannyi kínban és fájdalomban! Mert így szól az ő szívében: Mint egy királynő ülök és nem vagyok özvegy, és nem látok gyászt soha.

Azért eljönnek majd óráá egyetlenegy napon az őt érő csapások: halál, gyász és éhínség, és tűzzel ég majd el; mert erős az Úr, az Isten, aki kimondta felette az ítéletet.

A földnek királyai, akik ővele paráználkodtak és dőzsöltek, amikor látni fogják az ő égésének füstjét, siránkozva gyászolni fogják őt;

és az ő kínjától való félelem miatt távol megállnak, és onnan kiáltozzák: Jaj, jaj te nagy város, Babülón, te hatalmas város, egyetlenegy órában ment végbe a te megítéltetésed.

A föld kereskedői is siratják és gyászolják őt, mert az ő áruikat többé senki sem veszi meg:

az arany és ezüst árucikket, a drágakövet és gyöngyöt, a patyolatvászon, bíbor, selyem és skarlátvörös ruhaanyagot, mindenféle illatos thujafát és mindenféle elefántcsont edényt, és mindenféle legdrágább fából, ércből, vasból és márványból készült edényt,

fahéjt és fűszert, füstölőszereket, mirhát és tömjént, bort és olajat, búzalisztet és gabonát, barmokat és juhokat, lovakat és kocsikat, rabszolgákat és emberi lelkeket.

És a gyümölcs, amelyben lelked kedvét lelte, elvétetett tőled; minden fény és csillogás eltűnt előled, és azokat soha többé senki meg nem találja.

Akik ezekkel kereskednek, és akik Babülónból meggazdagodtak, az ő kínjától való félelem miatt tőle távol fognak majd megállni sírva és gyászolva,

és azt mondják: Jaj, jaj a nagy városnak, amely patyolatvászonba, bíborba és skarlátvörös ruhába öltözött, arannyal, drágakővel és gyönggyel volt ékesítve:

egyetlenegy órában elpusztult ilyen nagy gazdagság! És minden hajókormányos és minden parti hajós és tengerész és mind azok, akik mesterségüket a tengeren űzik, távol megálltak,

és onnan kiáltoztak, amikor látták az ő égésének füstjét, és azt mondták: Melyik város volt hasonló ehhez a nagy városhoz?

És homokot szórtak fejükre, sírva és gyászolva kiáltoztak, és azt mondták: Jaj, jaj a nagy városnak, amelyben az ő gazdagságából valamennyien meggazdagodtak, akiknek hajójuk volt a tengeren; most elpusztult egyetlenegy órában!

Menny, szentek, apostolok és próféták, örvendeztetek Babülón pusztulásán, mert Isten véghezvitte rajta a tiérettetek való büntető ítéletet!

BABÜLÓN ÍTÉLETÉNEK JELKÉPES VÉGREHAJTÁSA 21 Akkor egy erős angyal felkapott egy malomkőhöz hasonló nagy követ, és a tengerbe hajította, mondván: Ilyen hajítással vettetik majd el Babülón, a nagy város, hogy soha többé ne lehessen megtalálni.

És soha többé ne legyen hallható benned kitherásoknak, muzsikuskoknak, fuvolásoknak és trombitásoknak hangja, és semmiféle művészet egyetlen művésze se találtsák benned, és malomzúgás se legyen többé hallható benned,

és lámpás fénye soha többé ne világítson benned, s vőlegény és menyasszony hangja soha többé ne legyen hallható benned! A te kereskedőid egykor a föld előkelő nagyjavoltak, és a te varázslószereid által tévelyedtek meg a népek valamennyien.

És abban a városban ömlött ki prófétáknak és szenteknek vére, és mind azoké, akiket lemészároltak a földön.

A MENNYEI SEREGEK HALLELÚJÁJA 1 Ezek után olyan hangot hallottam, mint valami nagy sokaság hangja, amely az égben így szólt: Halleluja! A győzelem és a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké!

Mert az Ő ítéletei igazságosak és igazak; mert a nagy paráznát, - aki paráznaságával megrontotta a földet, - megítélte, és az ő kezéből számon kérte az Ő szolgálóinak véréét.

És másodszor is mondták: Halleluja! Örökkön-örökké száll annak a városnak füstje fölfelé!

És a huszonnégy vén és a négy mennyei lény leborult, és imádták a királyi széken ülő Istent, mondván: Ámen! Halleluja!

És a királyi szék felől egy hang hallatszott, amely így szólt: Dicsőítsétek a mi Istenünket mindnyájan az Ő szolgálói, akik félitek Őt, kicsinyek és nagyok!

A BÁRÁNY MENYEGZŐJÉNEK BEJELENTÉSE 6 Azután olyan hangot hallottam, mint valami nagy sokaság hangja, mint sok víz zúgása, mint valami erős mennydörgés hangja, amely így szólt: Halleluja! Mert az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható elkezdte királyi uralmát.

Örüljünk és örvendezzünk és magasztaljuk dicsőségét, mert elérkezett a Bárány menyegzői lakomájának ideje, és az Ő menyasszonya (az egyház) felkészült (az Ő fogadására).

És megadatott néki, hogy ragyogóan tiszta patyolatvászonba öltözzék. A patyolatvászon ugyanis a szenteknek igaz cselekedetei.

És a velem beszélő angyal (17:1) azt mondta nékem: Írd meg: Boldogok, akik a Bárány menyegzői lakomájára hivatalosak. Még azt is mondta nékem: Ezek az Istennek igaz beszédei.

Akkor lába elé borultam, hogy imádjam őt. De ő azt mondta nékem: Vigyázz, ezt ne tedd! Szolgatársad vagyok és szolgatársa a te atyádfiainak is, akik Jézusról tanúbizonytságot tesznek (Jn 15:26-27); Istent imádd! Akik Jézusról tanúbizonytságot tesznek, azok olyanok, mint a Szentlélek által ihletett próféták.

VII. A HETEDIK LÁTOMÁS: A BÁRÁNY MENYEGZŐJE (19:11-22:5) KRISZTUS MEGJELENÉSE ÉS A VADÁLLAT MEG A HAMIS PRÓFÉTA LEGYŐZÉSE 11 Azután láttam, hogy az ég megnyílt, és imé, megjelent egy fehér ló, és aki azon ült, annak neve: Hű és Igazságos, mert Ő egyaránt igazságos, amikor ítél és amikor hadakozik.

És az Ő szeme olyan volt, mint valami lángoló tűz, és fején sok korona volt, és egy név volt reá felírva, amelyet senki sem ismert, csak Ő maga.

És véráztatta ruhába öltözött, és az Ő neve, amellyel neveztetik: az Isten igéje.

És a mennyei hadseregek fehér, tiszta patyolatvászonba öltözve követték Őt fehér lovakon.

És az Ő szájából éles kard jöve ki, hogy azzal verje le a pogányokat; és Ő vasvesszővel pásztorolja majd azokat; és Ő az, aki a mindenható Isten haragborának borsajtóját tapossa.

És ruháján, és pedig a csípőjén egy név volt felírva: királyoknak Királya és uraknak Ura.

És láttam egy a napban álló angyalt, és az erős hangon kiáltott, és azt mondta mind azoknak a madaraknak, amelyek az égen magasan repülnek: Jöjjetek, gyülekezzetek össze az Istennek nagy lakomájára,

hogy megegyétek királyoknak holttestét, hadvezéreknek holttestét és erős harcosoknak holttestét, lovaknak és azokon ülőknek holttestét, minden szabadnak és szolgának, kicsinynek és nagynek holttestét!

És láttam, hogy a vadállat (az Antikrisztus) és a föld királyai és hadseregeik összegyűltek, hogy hadakozzanak a lovon ülő ellen és annak hadserege ellen.

A vadállat azonban (már a csata megkezdése előtt) foglyul esett, és vele együtt a hamis próféta is, aki a vadállat színe előtt azokat a csodákat tette, amelyekkel eltévelyítette azokat, akik a vadállat bélyegét felvették, és azokat, akik annak képmását imádták. Ez a kettő (mint fő-bűnös) elevenen belevettetett a kénnel égő tüzes tóba.

A többieket pedig megölte a lovon ülőnek kardja, amely az Ő szájából jöve ki; és azoknak holttestével jóllaktak a madarak valamennyien.

A SÁRKÁNY MEGKÖTÖZÉSE ÉS KRISZTUSNAK EZERESZTENDŐS URALKODÁSA; A SÁRKÁNYNAK VÉGLEGES MEGSEMISÍTÉSE 1 Azután láttam egy az égből leszálló angyalt, kezében volt a pokolnak kulcsa és egy nagy lánc.

És megragadta a sárkányt, a régi kígyót, aki az ördög és a Sátán, és megkötözte azt ezer esztendőre, és behajította a pokolba, azt bezárta és felül lepecsételte, hogy ezer esztendő elteltéig ne ejtse többé tévedésbe a népeket. Az után egy rövid időre fel kell őt oldani.

Azután királyi székeket láttam, és azokra azok ültek, akikre az ítéletmondás bízott; azoknak lelkét is láttam, akiket a Jézusról való tanúbizonyságtételük miatt és az Isten beszédének hirdetése miatt lefejeztek, és azokat, akik nem imádták a vadállatot sem az ő képmását, és az ő bélyegét nem vették fel sem a homlokukra sem a kezükre; mind azok életre keltek, és Krisztussal ezer esztendeig királyként uralkodtak.

A halottak közül a többiek nem keltek életre, csak az ezer esztendő eltelte után. Ez az első feltámadás.

Boldog és szent az, aki részesül az első feltámadásban! Azokon nincsen hatalma a második halálnak, hanem Istennek és Krisztusnak papjai lesznek, és Ővele királyként uralkodnak majd ezer esztendeig.

Amikor azonban az ezer esztendő eltelik, a Sátán elengedtetik majd börtönéből,

és ki fog menni, hogy a föld négy sarkán pártütésre csábítsa a pogány népeket, mármint Góg és Magóg népét, hogy azokat hadakozásra vezesse; és azoknak száma, mint a tenger homokja.

És fölsereglettek a földnek széles síkjára, és bekerítették a szentek táborát és a szeretett várost, de tűz hullott alá az égből, és megemésztette őket.

És az ördög, aki elcsábította őket, a tüzes kénkő-tóba vettetett, ahol a vadállat és a hamis próféta is vannak, és kínoztatnak éjjel és nappal örökkön-örökké.

A VÉGSŐ ÍTÉLET; ÚJ ÉG ÉS ÚJ FÖLD 11 Azután láttam egy nagy, fehér királyi széket és azt, aki azon ült; és annak színe elől eltűnt a föld és az ég; és azoknak számára nem volt többé hely.

És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, amint a királyi szék előtt megálltak, és könyvek nyitattak ki (amelyekben az emberek tettei jegyeztettek föl); egy másik könyv is kinyitott: az élet könyve; és a halottak cselekedeteik szerint ítéltettek meg, úgy amint azok a könyvekben meg voltak írva.

És a tenger visszaadta a benne lévő halottakat, s a halál és az alvilág is visszaadták a bennük lévő halottakat, és mindegyik megítéltetett a maga cselekedetei szerint.

És a halál és az alvilág bevették a tüzes tóba. Ez a tüzes tó: a második halál.

És ha valaki nem találtatott az élet könyvébe beírva, az is belevettetett a tüzes tóba.

Az után (a végső ítélet után) új eget és új földet láttam; az előbbi ég ugyanis és az előbbi föld eltűnt, és a tenger sem volt többé.

És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amint a mennyből az Istentől felkészítve leszállt, mint a férjének felékesített menyasszony.

És a királyi székből erős hangot hallottam, amely így szólt: Íme, az Isten sátora az emberek közt van, és Ő velük fog lakozni, és ők az Ő népe lesznek, és velük lesz maga az Isten.

És szemükről le fog törölni minden könnyet, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem kínlás nem lesz többé, mert az előbbi világ elmúlt.

És a királyi széken ülő (Isten) azt mondta: íme, mindent újjá teszek! Azt is mondta: írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak.

Azután azt mondta nékem: Beteljesedtek! (Isten mindent újjá tett.) Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. Én a szomjúhozónak ingyen fogok adni az életnek forrásvizéből.

Aki győz, örökségül fogja kapni ezt: Én annak Istene leszek, és ő fiam lesz énnékem.

A gyáváknak ellenben és a hitetleneknek és a (bálványimádásuk miatt) utálatosoknak (17:4-5), a gyilkosoknak és a paráznáknak, a méregkeverőknek és a bálványimádóknak és minden hazugnak: a tűzzel és kénnel égő tóban lesz a helyük; és az a második halál.

A BÁRÁNY MENYASSZONYA. AZ ÍGÉRETEK 9 És odajött hozzám egyik azon hét angyal közül, akiknek kezében volt a hét csésze, tele a hét utolsó csapással, és beszélni kezdett velem és azt mondta: Jöjj ide, megmutatom majd néked a menyasszonyt, a Bárány feleségét (a megújult világ ekléziáját).

És elvitt engem révületben egy nagy és magas hegyre, és megmutatta nékem a szent várost Jeruzsálemet, amely a mennyből Istentől szállt alá,

és az Isten dicsősége ragyogott rajta; ragyogása hasonló a legértékesebb drágakőéhez, a tündöklő jászpiszkőéhez;

nagy és magas fala van és tizenkét kapuja, és tizenkét angyal áll (őrizőként) a kapukon, amelyeken nevek vannak felírva, és pedig Izráél fiai tizenkét törzsének a neve.

Három kapuja van keletről, három kapuja északról, három kapuja délről és három kapuja nyugatról.

És a város falának tizenkét alapköve van, és azokon a Bárány tizenkét apostolának neve (mert ők az eklézsia fundamentuma).

És annak az angyalnak, aki velem beszélt, kezében volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, s annak kapuit és annak falát.

És a város területe négyszögletű, és hosszúsága akkora, amekkora a szélessége. És megmérte a várost a mérővesszővel, és az tizenkétezer stádium (egy stádium: 192 méter); és a városnak ugyanannyi a hosszúsága, mint a szélessége és mint a magassága.

És megmérte annak falát, és az száznegyvennégy öl emberi mérték szerint, de az angyali mérték is ekkora (egy „pékhűsz" azaz öl kb. 46 cm).

És a városfal jászpiszból épült, a város meg színaranyból, amely hasonló az átlátszó tiszta üveghez.

A város falának alapkövei pedig mindenféle drágakővel vannak díszítve; az első alapkö jászpisz, a második zafír, a harmadik kálcedón, a negyedik smaragd,

az ötödik szárdoniksz, a hatodik szárdion, a hetedik khrüszolith, a nyolcadik bérüllosz, a kilencedik topáz, a tizedik khrüszoprász, a tizenegyedik jácint, a tizenkettedik ametiszt.

És a tizenkét kapu: tizenkét gyöngy; mindegyik kapu egyetlenegy gyöngyből volt. És a városnak főútja: színarany, olyan mint valami átlátszó üveg.

Templomot azonban nem láttam a városban; ugyanis annak a temploma az Úr, a mindenható Isten és a Bárány.

És a városnak nincsen szüksége sem a napra sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert az Isten dicsősége világít ottan, és; annak a városnak világító szövétneke a Bárány.

A népek a szent város világosságában járnak majd, és a föld királyai odaviszik majd dicsőségüket;

nappal egyáltalában nem zárják be annak kapuit; - éjszaka pedig ott már nem léssen.

Odahordják majd be a népeknek dicsőségét és értékes javait.

De soha nem mehet be oda semmi tisztátalan, sem senki, aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak azok, akik be vannak írva a Bárány élet-könyvébe.

És (az az angyal, aki a várost mutatta meg) megmutatta nékem az élet vizének folyóját, amely az Istennek és a Báránynak királyi székétől ered, és olyan tiszta, mint a kristály.

A város főútjának közepén és a folyónak mindkét partján látható volt az élet fája, és az évenként tizenkétszer terem gyümölcsöt; minden hónapban ontja gyümölcsét, és a fának levelei jók a népek gyógyítására.

És ott nem lesz többé semmi (a bűn miatt) megátkozott. De ott lesz Istennek és a Báránynak királyi széke, és az Ő szolgálói Őnéki fognak ott szolgálni,

és látni fogják az Ő orcáját, és homlokukon lesz az Ő neve.

És többé nem lesz éjszaka, és nem lesz szükségük valami szövétnek fényére, sem a nap fényére, mert az Úr, az Isten kiárasztja rájuk fényét, és királyként fognak uralkodni örökkön-örökké.

A KÖNYV ZÁRÓSZAVA. A KÖNYV HITELESÍTÉSE 6 Azután (az angyal) azt mondta nékem: Ezek a szavak (amelyeket János hallott) megbízhatók és igazak, és az Úr az Isten, a próféták lelkének Istene küldte el az Ő angyalát, hogy megmutassa az Ő szolgálóinak azokat, amiknek hamar meg kell történniük.

Íme, (mondja Jézus) hamar eljövök! Boldog, aki megtartja e Könyv prófétálásának beszédeit!

És én János vagyok az, aki ezeket hallottam és láttam. És amikor hallottam és láttam, leborultam az angyalnak lába előtt, hogy imádjam őt, aki nékem ezeket megmutatta.

De ő azt mondta nékem: Vigyázz, ezt ne tedd! Szolgatársad vagyok, és szolgatárs a te atyádfiainak és a prófétáknak és azoknak, akik megtartják ennek a Könyvnek beszédeit; az Istent imádd!

Azután (Jézus) azt mondta nékem: E Könyv prófétálásának szavait ne pecsételd le; mert az idő (e prófétálás beteljesedésének ideje) közel van.

Aki igazságtalanságot cselekedett, cselekedjék igazságtalanságot ezután is, és aki bűnnel van bemocskolva, mocskolja be magát ezután is; aki azonban megigazult, az gyakorolja ezután is az igazságosságot, és aki szent, szentelje meg magát ezután is.

Ímé, (mondja Jézus) hamar eljövök (ítéletre), és magammal hozom a jutalmat, hogy azzal megfizessek mindenkinek aszerint, amilyen a cselekedete.

Én vagyok az Alfa és az Omega, az első és a végső, a kezdet és a vég.

Boldogok, akik megmossák ruhájukat, hogy ehessenek az élet fájáról, és hogy a kapukon bemehessenek a városba.

De kinnmaradnak a kutyák és a méregkeverők, a paráznák és a gyilkosok, a bálványimádók és mind azok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot.

Én Jézus elküldtem az én angyalomat, hogy ezekről az ekléziákban tanúbizonyságot tegyen előttetek. Én a Dávid gyökere és nemzetsége vagyok, a fényesen ragyogó hajnalcsillag.

A Lélek és a menyasszony ezt mondja: Jövel! És aki ezt hallja, mondja az is: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!

És én János tanúbizonyoságot teszek mindenki előtt, aki e Könyv prófétálásának beszédeit hallja: ha valaki ezekhez valamit hozzátesz az Isten arra reáboocsátja azokat a csapásokat, amelyek ebben a Könyvben meg vannak írva.

Ha pedig valaki elvesz valamit ennek a prófétai Könyvnek beszédeiből, az Isten elveszi annak részesedését az életnek fájából és a szent városból, amelyek ebben a Könyvben meg vannak írva.

Aki ezekről tanúbizonyoságot tesz, ezt mondja: Bizony, hamar eljövök! Ámen. Jövel Úr Jézus!

Az Úr Jézus kegyelme legyen mindnyájan tivéletek!

short.title=H Budai

description=H Budai Gergely UT

about={\rtf1\fbidis\ansi\ansicpg1252\deff0\deflang1033{\fonttbl{\f0\fswiss\prq2\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}{\f1\fswiss\prq2\fcharset238 Calibri;}{\f2\fnil\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}}\

\viewkind4\uc1\pard\ltrpar\qc\lang1038\f0\fs16 Dr. Budai Gergely \dajsz\ 'f6vets\ 'e9g
ford\ 'edt\ 'e1sa 1967\par\

A modult Baranyi L\ 'e1sz\ 'f3 Zsolt k\ 'e9sz\ 'edtette\par\

\f1\fs22 <http://baranyilaszlozsolt.blogspot.com>\par\

\f0\fs16 2009-2010\par\

\pard\ltrpar\lang1033\f2\fs17\par\

\v Generated by Ben's e-Sword Tool 2.1.0.1 on 2010.08.16. 8:48:05\v0 \~\par\

}\